

JOGVÉDŐK

*a nemzet
szolgálatában*

2004–2011

JOGVÉDŐK

a nemzet szolgálatában

Írta, szerkesztette:
VARGA DOMOKOS GYÖRGY

JOGVÉDŐK

a nemzet szolgálatában

Írta, szerkesztette:
VARGA DOMOKOS GYÖRGY

2011
NEMZETI JOGVÉDŐ ALAPÍTVÁNY

*A könyv szerkesztésében,
az I–II. rész megírásában
és a Képtár összeállításában közreműködött:*
GALLA JÁNOS

Olvasószerkesztő:
HAJDÚ ÉVA

Tördelőszerkesztő, borító:
JUHÁSZ ANNA

© Nemzeti Jogvédő Alapítvány, 2011

ISBN 978-963-08-2528-3

Kiadja a Nemzeti Jogvédő Alapítvány

E-cím: njsz@nemzetijogvedo.hu

Telefon: +36305494167

Honlap: www.nja.hu

A kiadásért felel az Alapítvány elnöke

Nyomda: Innova-Print Kft., Budapest

Felelős vezető: Komornik Ferenc ügyvezető igazgató

TARTALOM

BEVEZETÉS	9
I. TÖRTÉNELMI ÁTTEKINTÉS	13
<i>A nemzeti jogvédelem Magyarországon, 1990–2006</i>	
KEZDETEK KEZDETE. ÚJ MAGYAR JOGTÖRTÉNELEM	15
A NEMZETI JOGVÉDŐ ALAPÍTVÁNY MEGSZÜLETÉSE	17
A NEMZETI JOGVÉDŐ SZOLGÁLAT LÉTREHOZÁSA	20
• <i>Nemzeti? Jogvédő? Szolgálat?</i>	20
• <i>Szerteágazó jogvédelem</i>	22
II. NEVEZETES ÜGYEK, POLITIKAI HÁTTEREK	25
A SZABAD GYÜLEKEZÉSI, VÉLEMÉNYNYILVÁNÍTÁSI JOG VÉDELMEBEN	27
• <i>2006 ősze előtt</i>	27
• <i>2006 ősze</i>	31
• <i>Október 23.: ahogy a szemtanúk látták.</i>	
„A sas lecsapott az égből”	38
• <i>Grespiik László: A perek pere.</i>	
Beszámoló a 2006.október 23-i oszlatások elleni fő eljárásról	48
• <i>Surján László: Isten malmai</i>	51
TÖRTÉNELMI IGAZSÁGTÉTEL. A KETTŐS MÉRCE ELLENÉBEN	54
• <i>A Kristóf-ügy</i>	55
• <i>A Képipró-ügy</i>	61
• <i>A Szabadság téri szovjet emlékmű eltávolítása</i>	70
SZABADSÁGOT BUDAHÁZYNAK!	82
III. JOGVÉDŐK A NEMZET SZOLGÁLATÁBAN	89
DR. ZÉTÉNYI ZSOLT	92
DR. GAUDI-NAGY TAMÁS	109
DR. GRESPIK LÁSZLÓ	129
DR. MORVAI KRISZTINA	135

DR. VITÉZ GYURTA TIBOR ROLAND	139
DR. GALLA JÁNOS	145
DR. NOVOZÁNSZKY ILONA	149
DR. KISS ALBERT	155
DR. SOMOGYI JÁNOS	162
DR. PFLANZNER LÁSZLÓ	166
DR. SZATHMÁRY GÉZA	170
DR. VAJK KÁLMÁN	173
DR. HOCK GYULA	178
IV. JOGVÉDŐK AKCIÓBAN	183
ÜGYELET HAZAFIAS TÜNTETÉSEKEN	185
„MERT A BARÁTAIMAT ELVITTÉK...”	
<i>Beszélgetés a jogvédő ügyletek egyik kulcsszereplőjével</i>	187
KINT, A FRONTON. <i>Könnygáztámadás Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás ellen</i>	192
VIGYÁZAT, ELÉVÜL! <i>Egy fontos sajtótájékoztató</i>	196
• <i>Mi sürgetett?</i>	197
• <i>A meghívó</i>	198
• <i>A témák</i>	198
• <i>A sajtótájékoztató résztvevői</i>	199
• <i>A sajtótájékoztató</i>	199
Elakadt kártérítés	200
Elmaradt felelősségre vonás – közelgő elévülés	206
A semmisségi törvény elégtelensége	210
A devizahitelek drámai helyzete	214
• <i>Levelek a miniszterelnöknek és az Országgyűlésnek</i>	216
Gaudi-Nagy Tamás levele a miniszterelnökhöz	217
Grespi László levele a miniszterelnökhöz és az Országgyűléshez	223
• <i>Az akció eredménye</i>	225
Sajtóvisszhang	225
Ráerősítés	229
Végeredmény	245
V. VÉDENCEK KÖZELRŐL	251
AZ ELLENÁLLÓ. <i>Beszélgetés Góbl Györggyel</i>	253
POLITIKAI FOGOLY BÖRTÖNBEN. <i>Beszélgetés Budaházy Györggyel</i>	258
TÜNTETŐ „MINISZTERELNÖK” <i>Beszélgetés vitéz Kósa Gyulával</i>	283
ISZONYATTAL TELI FÁJDALOM <i>Beszélgetés Rácz Attilával</i>	288

VI. ÜGYTÁR, KINCSESTÁR	295
A www.nja.hu HONLAP BŐ KÍNÁLATA	298
ÜGYEK, ÜGYVÉDŐK, VÉDENCEK	302
VII. RÁADÁS	375
ELŐKERÜLT KORDOKUMENTUM <i>a Nemzeti Jogvédő Szolgálat megalakulásának előzményéről</i>	376
ZÉTÉNYI ZSOLT NÉHÁNY SARKALATOS ÉSZREVÉTELE	379
IN MEMORIAM... <i>Dr. Zétényi Zsolt dr. Képíró Sándorról</i>	382
EGY ÁRTATLANUL KIVÉGZETT EMBER FELMENTÉSÉNEK TÖRTÉNELMI TANULSÁGAI <i>Dr. Zétényi Zsolt a Kristóf-ügyről</i>	392
NEMZETI JOGVÉDŐK BEVETÉSÉBEN	400
AZ ÖRDÖG A RÉSZLETEKBEN REJLIK <i>Gaudi a Szima-perben</i>	404
ZARÁNDOKÚTON	410
HATÁRTALAN JOGVÉDELEM	412
• <i>mgr. Bozóki Antal</i>	412
• <i>dr. Gyüre István</i>	416
• <i>dr. Szabó Olga</i>	419
• <i>dr. Rozsnyai Sándor</i>	421
AKCIÓ MINDHALÁLG	426
• <i>Perdöntő bizonyítékok</i>	426
• <i>A 2006-os Kossuth téri tüntetők képviselőinek parádés szereplése a bíróság előtt</i>	427
• <i>Góbl György feljelentette Gyurcsányt és társait</i>	428
• <i>A közhatalom nevében!</i>	432
• <i>Üzenjük</i>	434
• <i>Október 23-i megemlékezés 1956 és 2006 jegyében</i>	436
ÚJ CSAPÁSIRÁNYOK?	440
• <i>Munkaiügy: a védtelenek védelmében</i>	441
• <i>Önrendelkezést!</i>	443
A RÁADÁS RÁADÁSA: „GYŐZÖTT AZ IGAZSÁG!”	448
UTÓSZÓ	449
DÖNTVÉNYTÁR	455
ÍZELÍTŐ A NEMZETI JOGVÉDŐ SZOLGÁLAT KIEMELKEDŐ JELENTŐSÉGŰ JOGESETEIBŐL	457
KÉPTÁR	535

Hát – ne félj, ne szégyellj szeretni, fiam!
 ...És aztán ne félj, ne szégyellj szeretni a hazát!
 Ma a világpolgárság a divat, de te ne hódolj e divatnak.
 Inkább légy „vad magyar”, mint „szelíd hazafi”.
 Mennél jobban szaporodnak a szelíd hazafiak,
 annál inkább lesz szükség a vad magyarokra.
Benedek Elek: Testamentum

BEVEZETÉS

Minden új könyvnél – még a gondolata megszületése legelső pillanatában – elodázhatatlan a kérdés, hogy miért íródna és kinek íródna. Most sem volt ez másképp, és – mint a könyv elkészítésére felkért íróember – örömmel jelenthetem, hogy a legeslegelső pillanatban világosan, szent meggyőződéssel *láttam* mindkét kérdésre a feleletet.

Ennek a könyvnek azért kell – kellett – megszületnie, amiért előbb vagy utóbb a jónak, az igazságnak, a tisztességnak is meg kell születnie, és el kell foglalnia az őt megillető helyet a világban. Még a mi kis magyar világunkban is.

A közvélemény által leginkább Zétényi Zsolt, Gaudi-Nagy Tamás és Grespik László – vagyis, mint kiderül, a „három oroszlán” – nevéhez s legalább ennyire Morvai Krisztina személyéhez kötött közjogi küzdelem legújabb kori történelmünk olyan időszakában támadt fel s nyert egyre táguló teret, amikor a törvényalkotó és végrehajtó hatalom intézményei és tisztségviselői (ide értve a rendvédelmi szerveket is) egyre gátlástalanabban éltek vissza választásokkal legitimizált helyzetükkel, politikai erejükkel. A demokrácia díszletei között, demokratikusnak nevezett színjáték közepette, rendteremtés ürügyén egyre féktelenebbül, mértéktelenebbül élt az öncélú, hatalomóvó önkényességgel. Mindez 2006 őszén, a hírhedt „őszödi beszéd” nyilvánosságra kerülése után csúcsonyult ki. ’56 megtorlását felidéző eltökéltséggel és brutalitással támadt a hatalom a békés ünneplőkre, tüntetőkre, szabad véleménynyilvánítókra, nem riadva vissza az életek veszélyeztetésétől, maradandó sérülések okozásától. Az ellenállásra, szabadságharcra adott válaszként – a kádári évtizedek után – újra politikai foglyok kerültek börtönbe.

Vajon kik (voltak) ennek a „rendszerváltozós” történelmi időszaknak a legfőbb veszélyeztetettjei? Mindazok, akik tevőlegesen kifejezték a hatalommal szembeni ellenállásukat. S mert ennek a hatalomnak a legfőbb jellemzője a különféle nagyhatalmi – hol internacionalista, hol globalista – érdekek kiszolgálása, vagyis nemzet- és magyarellenessége, leginkább

azok kerültek a célkeresztjébe, akik a nemzet, a magyarság iránt érzett elkötelezettségüket, felelősségüket különféle tüntetések, megmozdulások, szabadságharcok formájában juttatták kifejezésre.

Ám nem csak ők kerültek aztán már a célkeresztbe, gumilövedékes puskák, vízágyúk, könnyfakasztó gránátok csöve elé, sűrűn vagdalkozó gumibotok alá, elvetemült kihallgatóik elé. Az ellenállásokon és ellenálláson felbőszült hatalom – mint egy megveszekedett fenevad – már mindenkit ütött-vágott, kínozott, büntetett, akit csak útjában talált. Sőt, már attól sem riadt vissza, hogy arra tévedő, mit sem sejtő embereket egyenest oda tereljen...

Ebben a történelmi helyzetben nagyon fontos küldetés várt a *nemzeti* jogvédőkre: Más civilizált, demokratikus országokra általában nem jellemző, hogy a nemzet hivatalos vezetői és véleményformáló csoportjai a nemzetükért – a nemzeti érdekekért – kiállókra külön vadásszanak, őket az élet különféle színterein hátrányos helyzetbe szorítsák, ahol lehet, s amilyen súlyosan csak lehet, elítéljék, megbüntessék. Látszólag nagyon szigorú és nagyon elfogult szavak ezek, ám ha csak azokra a képsorokra gondolunk, amelyeken a magyar nemzeti zászlót lengetőt, de még magát a zászlót is a rend „őrei” brutálisan bántalmazták, s ugyanilyen képsorokat egyetlen más ország tüntetéseiről sem tudunk felidézni – akkor, bizony, be kell látnunk, hogy Magyarország sajátos politikai, történelmi körülményeket mondhat magáénak. Méghozzá olyat, amelyben különös feladat – sőt, valóban azt is mondhatjuk: küldetés – hárul a jogász-, ezen belül leginkább az ügyvédi társadalomra. Nemzetünk, magyarságunk – a formailag hozzánk tartozók, a formailag bennünket szolgálók ellen – különös védelemre szorul. Az érte küzdők megkülönböztetett figyelmet, összehangolt jogi segítséget, védelmet igényelnek. Nem azért, hogy kiváltságokhoz jussanak. Hanem azért, hogy – áldozatkészségükért, bátorságukért „cserébe” – legalább hátrányt ne szenvedjenek.

Erre a segítségnyújtásra – szolgálatra – szövetkeztek előbb a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, később – hozzá kötődően – a Nemzeti Jogvédő Szolgálat állandó és támogató munkatársai. Hogy kik és hogyan léptek szövetségre, az kiderül majd ebből a könyvből. Természetesen nemcsak a közvélemény által már alaposabban ismertek tartoznak ebbe a körbe, hanem nagyon sokan olyanok is, akik a temérdek, áldozatos munkát szürke eminenciásként végzik. Egyvalakit feltétlen meg kell már itt említenem közülük, mégpedig Galla Jánost, már csak azért is, mert nem csupán egyik fő összetartója, mozdítója az Alapítványnak, illetve a Szolgálatnak, hanem e könyv nem is jöhetett volna létre az ő mindenirányú – egyebek közt írói, szerkesztői – segítsége nélkül.

Még két gondolat kívánczik feltétlenül ide, a mű bevezetéseként.

Egyfelől fel kell hívnom a figyelmet arra, hogy a nemzeti jogvédelemben az emberi jogokért folytatott szokásos küzdelem kap más – nemzeti, önvédelmi – jelleget, ezért e tevékenység egyszerre nevezhető (ezúttal a szó jó értelmében) liberálisnak és konzervatívnak. Ebből szinte egyenesen következik, hogy a nemzeti jogvédelem nemcsak a mára fordítja figyelmét, hanem a múltra és a jövőre is. Ezért tartozik ide például az '56-os sortüzek ügye, vagy az ún. Kristóf-ügy és a Képíró-ügy. De ugyanezért fontos terepe a nemzeti jogvédelemnek a magyar alkotmány; mint majd e könyvből kiderül, egyik szereplője hathatós közbenjárásának köszönhető, hogy az Országgyűlés alkotta *Alaptörvény* végül annak neveztetett, ami. S így nyitva maradt az út a jogfolytonosság visszaállítása, a Szent Korona-tanra épülő magyar *Alkotmány* visszatérése előtt...

Másfelől pedig éppen itt az ideje és helye, hogy visszatérjek az első mondataimban felvetett kérdésre: Kinek szól ez a könyv? Engedtessek meg, hogy ne kereskedelmi szempontból válaszoljak; manapság ez sem elhanyagolható, ám inkább szeretnék azzal az ünnepélyességgel válaszolni, amely ennek a könyvnek az elkészítése során végig magával ragadott.

Ez a könyv mindenkire szól, akinek fontos a múltunk, a jövőnk – és a köztük éppen zajló jelenünk.

Varga Domokos György

I.

TÖRTÉNELMI ÁTTEKINTÉS

*A nemzeti jogvédelem Magyarországon
1990–2006*

KEZDETEK KEZDETE – ÚJ MAGYAR JOGTÖRTÉNELEM

Magyarországon huszonkét évvel ezelőtt, a rendszerváltozásnak nevezett átalakulás elején kezdődtek el azok az emberi jogi és jogvédelmi törekvések, amelyek a politikai, a gazdasági és társadalmi változások legfontosabb alapjának megteremtésére irányultak: erkölcs és jog együttes hatására jusson érvényre az igazságosság! A feladatot – jellegéből fakadóan – jogászok vállalták magukra, kezdetben inkább egyénileg, később már szervezett közösségekben. E nemes törekvések megtestesülésének, mondhatni, egyik kikristályosodási pontjának tekinthető a Nemzeti Jogvédő Alapítvány 2004. évi megszületése, illetve hozzá kapcsolódóan a Nemzeti Jogvédő Szolgálat 2008. évi létrehozása.

Dr. Zétényi Zsolt, a Bajcsy-Zsilinszky Társaság akkori főtítkára, a Független Jogász Fórum és az Ellenzéki Kerekasztal egyik meghatározó tagja már 1989-ben – vagyis „a kezdetek kezdetén” – hangsúlyozta, hogy a változások kulcspontja az igazságtétel. Az első szabadon választott Országgyűlés képviselőjeként szorgalmazta az elmúlt kommunista rendszer bűnöseinek törvényes felelősségre vonását. Ez a kezdeményezés az Országgyűlés által 1991-ben elfogadott, ún. „lex Zétényi” törvényvel valósulhatott volna meg, csak hogy ezt a társadalmi változásokat alapjaiban megváltoztatni kívánó jogszabályt a Sólyom László (későbbi köztársasági elnök) vezette Alkotmánybíróság 1992-ben megsemmisítette.

A jogi és érdekvédelmi szervezetek 1990-től spontán alakultak és gombamód szaporodtak az egész ország területén. Ennek legfőbb oka ugyanitt keresendő: habár az 1956. októberi forradalom és szabadságharc jelentőségét a szabadon választott Országgyűlés törvénybe foglalta, ezt a gesztust nem követte az önkény áldozataira vonatkozóan megfelelő igazságtételi törvény alkotása. Az Országgyűlés közel száz törvényt hozott, ám ezek egyike sem eredményezett a társadalom számára megnyugtató rendezést: sem a kommunista diktatúrában elkövetett bűnök elszámoltatása tekintetében, sem az áldozatok életében és tulajdonviszonyaiban okozott mértéhtetetlen károk enyhítése, ellentételezése szempontjából. Voltak, akiknek sorsa jobbra fordult a kárpótlási törvények nyomán, a

többség azonban csalódott, mert az új kárpótlási törvények nem csökkentették elviselhető mértékűvé az igazságtalanságot. Azok a bűnök és károk, amelyeket az állam az állampolgárainak negyven éven keresztül okozott, több mint kétmillió családot és legalább öt-öt és félmillió (volt vagy 1990-ben is még élő) magyar állampolgárt érintettek. Mivel elmaradt a magyar nemzet tagjainak igazságérzetét megnyugtató és kielégítő, igazi katarzist okozó jogalkotás, a kommunizmus sok millió áldozata vagy azok leszármazottai jogvédő szervezeteket bíztak meg az érdekvédelmük érvényesítésével. E szervezetek egyik legfontosabbikának, a Kismiszettek *Érdekvédelmi Szervezetének*, valamint számos más, jogsértetteket tömörítő vagy képviselő szervezetnek – mint például a Rákóczi Szövetségnek, a Pofosznak, a TIB-nek, a Magyarok Világszövetségének, az '56-os Magyarok Szövetségének, a Corvin Közi Bajtársak Közösségének – vezetői és jogászai mindent megtettek annak érdekében, hogy a kiraboltak tulajdonviszonyainak rendezése törvénybe is foglaltassék, és igazságos is legyen. Ám, sajnálatos módon, a kifosztás az 1991. évi XXV. törvénnyel voltaképp „jogerőre” emelkedett: ez a jogszabály rendelkezett ugyanis „a tulajdonviszonyok rendezése érdekében, az állam által az állampolgárok tulajdonában igazságtalanul okozott károk részleges kárpótlásáról”. A „részleges” megoldás az esetek zömében valójában nem egy felemás, félig-meddig kárpótláshoz vezetett, hanem semmilyenhez. Ráadásul nyitva hagyta a kiskaput az „eredeti tőkefelhalmozáshoz” mindazok számára, akik korábbi, kommunizmusbeli pozícióik révén közel ültek az állami vagyonokhoz, ha nem mindjárt a kellős közepükben.

A múlttal való szembenézés tekintetében végül is csak részleges eredmények születettek. Igaz ez mind a négy nagy területre, érdemes is számba venni őket: 1) a múlt tényeinek, bűneinek feltárása, ténymegállapítás 2) a múlthoz kötődő személyek eltávolítása a politikai, gazdasági és médiahatalomból 3) a pártállami bűnösök büntetőjogi felelősségre vonása 4) a megfelelő anyagi és erkölcsi kárpótlás...

Az áldozatok, illetve vesztesek ügyeinek jogi védelme, a hosszú évekig tartó küzdelmek egyre több jogászt foglalkoztattak. Egyre többen vették fel, hogy szükség volna – s már nem is csak Magyarországon, de az elszakított magyar területeken is – egy olyan jog- és érdekvédő szervezetre, amely magába tömörítené a már korábban is nemzeti jogvédő tevékenységet folytató ügyvédeket, jogászokat, illetve más szakembereket.

A NEMZETI JOGVÉDŐ ALAPÍTVÁNY MEGSZÜLETÉSE

2004. április 2-án csaknem húsz nemzeti érzelmű jogász látta elérkezettnek az időt a cselekvésre. Hosszas egyeztetés és alapos szakmai előkészítő munka után létrehozták a Nemzeti Jogvédő Alapítványt. Az együttműködést vállaló ügyvédek, jogászok korábban számos, jelentős súlyú jogvédő ügyben jártak el önállóan vagy többedmagukkal: különösen a gyülekezést betiltó határozatokkal és a tüntetések jogellenes feloszlásával kapcsolatos eljárásokban; továbbá köztisztviselők, közalkalmazottak politikailag motivált elbocsátása tárgyában (munkajogi védelem); ill. polgári és büntetőjogi személyiségvédelmi ügyekben.

A közhasznú szervezetként működő Nemzeti Jogvédő Alapítvány létrehozására 2004. augusztus 19-én került sor. Az ezt követő bírósági nyilvántartásába vétellel megkezdte működését az Alapítvány.

Nemzeti jogi védőernyő

Az alapító okiratban is rögzítettek szerint az Alapítványt avégett hozták létre, hogy magas szintű, hatékony jogi védőernyő kerüljön azok fölé, akik nemzeti ügyekben kiálltak vagy kiállnak, és ezért – jogi kifejezéssel élve – „hátrányos jogkövetkezmények” érhetik őket, akár büntetőügyben, akár polgári jogi vagy alkotmányos alapjogot érintő egyéb ügyben. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány a magyar nemzeti közösség minden olyan tagjának és szervezetének jogvédelmét el kívánja látni, ill. ebben segítséget kíván nyújtani, akiket és amelyeket magyar nemzeti, etnikai, nyelvi hovatartozásuk, világnézetük, vagy a magyarság érdekében kifejtett tevékenységük miatt bármilyen jogsérelem, illetve diszkrimináció sújt emberi, állampolgári vagy alkotmányos jogait érintően.

Nemzeti érdekek előmozdítása

Fontos célja és törekvése az Alapítványnak, hogy a nemzeti érdekeket előmozdítani kívánó kezdeményezéseket tanácsadással segítse, méghoz-

zá – a kor követelményeinek megfelelő szakszerűségeen túl – a nemzetstratégiai szempontokat is figyelembe véve. Az Alapítvány vállalt feladatai közé tartozik a határon túli magyar nemzeti közösségek nemzeti megmaradásért és a nemzeti egységesülésért kifejtett erőfeszítéseinek támogatása, ehhez jogi segítség nyújtása.

Hátrányos helyzetűek segítése

Az Alapítvány jogi segítséget nyújt mindazoknak az egyéneknek és közösségeknek, akik és amelyek hazájukban hátrányos társadalmi helyzetben vannak, és e helyzetük miatt nem jutnak megfelelő színvonalú, szakszerű jogi segítséghez.

A közvélemény tájékoztatása

Az Alapítványnak elsőrendű feladata, hogy a szóban forgó jogsérelmek feltárára kerüljenek, az egyes jogsértő esetekből levonható általános érvényű tapasztalatok és tanulságok pedig a közvélemény elé kerüljenek. A jelentősebb jogesetekről tájékoztatja a közvéleményt. Ennek keretében tájékoztatókat, hírleveleket ad ki nyomtatott és elektronikus formában, és törekszik a kölcsönös tájékoztatásra és együttműködésre a hazai és külföldi emberi jogi és kisebbségvédő szervezetekkel.

Az önkényuralom áldozatainak védelme

Az Alapítvány kiemelt célja az önkényuralmi rendszerekben elkövetett törvénysértések áldozatainak, ill. a kárpótlási folyamat során sérelmet szenvedett magyar állampolgárok és magyar népcsoportok ügyének szakmai képviselése hazai és nemzetközi fórumok előtt, ideértve a megoldást célzó fejlesztési javaslatok megtételét is.

A hatóságok törvényességének figyelése

Az Alapítvány céljai között szerepel, hogy rámutasson a jogszabályokkal ellentétes, helytelen államigazgatási, rendőrségi, ügyészségi, bírósági gyakorlatra, és más hatóságok, szervezetek hasonló tevékenységére.

Nemzetközileg védett jogok érvényre juttatása

Az Alapítvány figyelemmel kíséri a nemzetközi emberi és kisebbségi jogi dokumentumokban biztosított jogok magyarországi és európai érvé-

nyesülését, és ebben a körben szerzett tapasztalatairól a közvéleményt is tájékoztatva nyújt jogi segítséget az e körben keletkezett sérelmek orvoslásához. Az Alapítvány az illetékességgel bíró nemzetközi vagy hazai fórumokhoz intézett keresetekkel, panaszokkal, jelzésekkel (Európai Bíróság, Európai Emberi Jogok Bírósága, ENSZ szakosított szervei, Alkotmánybíróság, állampolgári jogok országgyűlési biztosa) kíván lehetőséget teremteni a konkrét jogsérelmek megoldására.

Magyar jogi hagyományok éltetése

A konkrét jogi segítségnyújtáson túlmenően az Alapítvány arra törekszik, hogy a magyar köz- és magánjogi hagyományok minél hatékonyabb és szélesebb körű elterjedését és érvényesülését segítse elő, különösen az oktatás terén, a tudományos kutatások révén, szakmai fórumok szervezésével, publikációk közreadásával, és egyéb hagyományos és világhálós ismeretterjesztéssel.

Környezetvédelem

Az Alapítvány nagy hangsúlyt fektet a környezetvédelemre és az ezzel kapcsolatos jogi kérdésekre.

Nemzeti jogvédők védelme

A célok között igen fontos elem a Nemzeti Jogvédő Szolgálatban résztvevő vagy azzal együttműködő ügyvédek és más területen tevékenykedő jogászok érdekeinek szakszerű védelme és képviselése.

A NEMZETI JOGVÉDŐ SZOLGÁLAT LÉTREHOZÁSA

A 2008. év elejéig olyan jelentős számban csatlakoztak a Kárpát-medencéből jogászok, ügyvédek jogvédő szándékkal az emberi jogi védelemhez, hogy szükségessé vált a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak mint egyesületnek a megalakítása. A Szolgálattal együttműködő és alapító jogászok 2008. április 23-án egy alapító dokumentumban határozták meg feladataikat és céljaikat.

Nemzeti? Jogvédő? Szolgálat?

Rögtön felmerül a kérdés: egy valódi – szó szerint véve liberális, azaz szabad – demokráciában mi szükség van *nemzeti jogvédő szolgálatra*? Hisz ilyen állami berendezkedésnél a szabadságjogokat, emberi jogokat alkotmányban és törvényileg garantálják. Mi szükség van akkor egy olyan jogi képződményre, amely az egyes embereken túl a *nemzetet* védené? Vagy egy olyan intézményre – jogi önszerveződésre –, amelynél leginkább jogászok, ezen belül főleg ügyvédek fognak össze bizonyos emberek *jogi védelmére* – ahelyett, hogy a szokásos utat járva, ki-ki a maga módján védené a maga ügyfelét. S végezetül: mi szükség van *szolgálatra*? A jogi védelem funkciója elvileg működik a magyar társadalomban: alperesek, felperesek bármely ügyben számtalan ügyvédhez fordulhatnak szabadon, s kellő díjazás ellenében igénybe vehetik munkájuk. Hogy kerül ide – a *szolgáltatás* helyett – a *szolgálattétel*?

Minderről megkérdeztük a legérintettebbeket is, azaz az NJSz munkatársait a velük készített beszélgetésekben. A könyv következő fejezetében csaknem minden válaszoló elmondja az idevágó véleményét. Ízelítőül idézünk itt néhányuktól. (A kérdés így hangzott: „*Nemzeti*”, „*jogvédő*”, „*szolgálat*”: *melyiket, miért tartja fontosnak?*)

Mindhármat rendkívül fontosnak tartom, de első helyre a „nemzeti”-t helyezem, mert én büszke magyar embernek tartom magam, büszke vagyok a

magyarságomra, és azt soha, semmilyen körülmények között nem tagadom meg, mindenki előtt, minden körülmények között bátran vállalom. Ami a „jogvédő” megjelölést illeti: gyakorló jogásként a védelmet szükségesnek és teljesen természetesnek tartottam mindazok számára, akik magyar nemzeti mivoltukban lettek megsértve, bántalmazva, szenvedtek emiatt hátrányt, vagy olyan ügyet szolgáltak, ami a Magyar Nemzet szempontjából lényeges és fontos, s a hátrány emiatt érte őket. (...) Végül pedig, ami a „szolgálat”-ot illeti: Domokos Pál Péternek van egy könyve, a címe: „Édes hazámnak kívántam szolgálni...”. Én is így gondoltam, na persze nem Domokos Pál Péterrel azonos szinten, mert nem akarom magam az ő nagyságához mérni, de a szolgálatot nagyon komolyan gondoltam. (*Kiss Albert*)

Szomorú, hogy ebben az országban, mióta az eszemet tudom, a „nemzeti” szót szinte szitokszóként kezeli a hatalom; de az állampolgárok jelentős része is. El sem tudom képzelni, hol, hogyan nevelkedtek, hogy ennyire fogalmuk sincs a szó és tartalmának jelentőségéről. A „magyar” kifejezés ugyancsak „feketelistán” van. A *nemzethez való tartozásunkat*, identitásunkat, ezek tudatos voltát létfontosságúnak tartom. (...) A „jogvédők” által végzett „jogvédelem” – felfogásom szerint – olyan tevékenység, amely azokban az országokban elengedhetetlen, ahol a hatalmon lévők nem tartják tiszteletben és megsértik az állampolgáraik alkotmányos jogait (*személyes szabadság, szabad véleménynyilvánítás joga, gyűlekezési jog, egyesülési jog* – hogy csak a legfontosabbakat említsem). (...) S végül: a nemzeti jogvédők tevékenysége – értelmezésem szerint – egyúttal „szolgálat” is. Szolgálat a haza, annak polgárai, a polgárok jogai védelmében. Ennek a jól értelmezett szolgálatnak a keretén belül a közreműködő kollégákkal együtt, teljes lelkiismeretességgel, a kuratórium által nemzeti jogvédő ügyként megítélt ügyekben a rászorult ügyfelek számára ingyen vagy nagyon mérsékelt munkadíjért dolgozunk, s mivel sok ügynél a mellette való kiállásunk politikai hovatartozásunkat is jelzi, bizony, sok esetben „vásárra visszük” a bőrünket is. (*Novozánszky Ilona*)

A nemzeti jogvédő tevékenység „unikumnak” számítt, mondhatni világszerte. Az emberi jogi védelmet a liberálisok teljesen kisajátították, ami azon az ideológián alapul, hogy az „emberi jog” csak egy hátrányos helyzetű kisebbséget illetet, mintha nem léteznének a világban hátrányos helyzetű többségek, amelyeket a kisebbségek tartanak „hátrányos helyzetben”. A mindennapi élet gyakorlatában, persze, nem könnyű egy-egy konkrét ügyben ’kristálytisztán’ definiálni a ’nemzeti jogvédő’ jelleget, de pl. a szlovákiai magyarok nyelvhasználatának korlátozása, tilalma, büntetése ’kristálytisztán’ az lenne, ha volna ilyen ügyünk. De akár az is nemzeti jogvédelemnek fogható fel, amikor a magyar nemzet tagjait a külföldi tulajdonban lévő pénzintézetek, biztosító társaságok, közműszolgáltatók olyan helyzetbe hozzák, hogy tönkreteszik az egzisztenciájukat, belerokkannak, bepusztulnak. Gondolok itt a devizaalapú lakás- és egyéb kölcsönökre, a víz-, villany-, gázszolgáltatások egyre növekvő árára, aminek következtében a lakásrezsi nagysága nem ritkán eléri vagy meghaladja a család havi jövedelmének több mint a felét. (*Somogyi János*)

Szerteágazó jogvédelem

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány, illetve a Nemzeti Jogvédő Szolgálat megalakulása óta végzett jogvédő tevékenységből kikristályosodott az a szerteágazó terület, amelynek minden részében megkívántatik a nemzeti jogvédelem. A Nemzeti Jogvédő Szolgálat létszáma – önkéntes vagy rokonszenvező támogatóinak köre – természetesen véges, emiatt a Szolgálat nem tud minden területre ugyanannyi – elegendő – figyelmet, időt és energiát fordítani. Ám ettől még számukra is, és a lehetséges segítők és segítettek számára is fontos azoknak a szóba jöhető területeknek – mondhatni: dimenzióknak – a világos meghatározása, összefoglalása, amelyekre a nemzeti jogvédelem irányul.

(1) A TÖRVÉNYEK BETARTATÁSA (a végrehajtó hatalommal)

- nemzeti önvédelem; emberi jogi harc; szabadságharc
- jogvédelem a rendfenntartó, törvénykező hatalommal szemben: rendőrség, ügyészség, bíróság
- jogvédelem a kormányzattal, közigazgatási hatalommal szemben
- részvétel a törvénytelenéseket feltáró munkában (parlamentari vizsgálóbizottság, Civil Jogász Bizottság)

(2) IGAZSÁGOS TÖRVÉNY- ÉS RENDELETALKOTÁS, ENNEK ELŐSEGÍTÉSE (a törvényhozásban, közigazgatásban)

- nemzet- és emberellenes törvények, rendeletek bírálata
- részvétel a törvényalkotásban és a joggyakorlat alakításában (lex Zétényi; Grespi László, Gaudi-Nagy Tamás, Morvai Krisztina)

(3) GYÖKERESEN MÁS HATALMI (ORSZÁGVEZETÉSI) KULTÚRA MEGTEREMTÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSE (alkotmányozás)

- Jogfolytonosság: visszatérés a gyökerekhez
- A történeti alkotmány (benne: a Szent Korona-eszme) érvényre juttatása

(4) JOGVÉDELEM A GLOBÁLIS HATALMI ERŐK ELLEN

- a nemzet és alanyainak megóvása az anyagi kifosztástól
 - o tömeges fogyasztóvédelem (áram-, gáz-, víz- stb. szolgáltatókkal szemben)
 - o bankok elleni védelem (devizahitelek)
 - o földvédelem

- A nemzet és alanyainak megóvása a politikai indíttatású jogi támadásoktól, a „politikailag korrekt” befolyásolási kísérletektől, vissza- és előremenőleg;
- „szélsőjobb, fasizmus stb. elleni harc” (pl. Kristóf-ügy)
- „antiszemitizmus elleni harc” (pl. Képíró-ügy)
- „terrorizmus elleni harc” (pl. Budaházy-ügy)

(5) HATÁRTALAN NEMZETI JOGVÉDELEM

- A bel- és külhoni nemzeti jogvédelem összehangolása
- Jogvédelem a Kárpát-medence magyarságának

(6) TÖRTÉNELMI IGAZSÁGTÉTEL

- A trianoni békediktátum igazságtalanságainak jogi felülvizsgálata, az egyoldalú „teljesítés” számonkérése
- Önkényuralmi ítéletek felülvizsgálata

II.

NEVEZETES ÜGYEK, POLITIKAI HÁTTEREK

A SZABAD GYÜLEKEZÉSI, VÉLEMÉNYNYILVÁNÍTÁSI JOG VÉDELMEBEN

2006 ősze előtt

Erzsébet híd, Kossuth tér, Astoria (2002. július 4.)

A választás tisztaságát érintő visszaélések miatt tiltakozók Budaházy György vezetésével lezárták az Erzsébet hidat, ahol nem sokkal az események kezdetét követően kiérkező egyik rendőr sokak megdöbbenésére pisztolyt rántott és szegezett az egyik tiltakozóra, annak ellenére, hogy a rendőrrel szembeni támadás vagy ellenszegülés közvetlen veszélye nem állt fenn.

A Kossuth téren ezt követően szerveződött erőszakmentes spontán gyülekezést a készenléti rendőrség egységei – könnygázgránátot és gumibotozást is bevetve – számos sérülést okozó utcai harcokba torkolló erőszakossággal, csapaterő alkalmazásával oszlatták fel. Úgyszintén emlékezetes az, hogy egy, a munkáját végző fotóriportert is bántalmaztak a tömegoszlatást végző rendőrök. A Bajcsy-Zsilinszky úton motoros rendőrök durva módon, „teljes gázzal” belehajtottak a tömegbe, a jelenlévők sokasága felfogta a rohamot, de több ember komoly sérülést szenvedett el a szándékos rendőri attack során. Sőt, a rendőrök az oszlatás közben ütötték-verték mindazokat, akik eléjük kerültek, sok ember elesett, és a földön fekvők is kaptak az ütlegetésekből. Több mint húsz embert állítottak elő, velük szemben rendzavarás szabálysértése miatti eljárásokat folytattak le. Budaházy és öt társa ellen közérdekű üzem működése megzavarásának büntette miatt 30 nap fizikai munkakörben letöltendő közérdekű munkát szabtak ki, a felülvizsgálati döntés kilenc év után született. A szabálysértési ügyekben eljáró bíróságok azonban többekkel szemben megszüntették az eljárást, így például azzal a fiatalemberrel szemben is, akinek bűnéül a Kossuth téri kordon egyes elemeinek fel döntését és rángatását rótták fel.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2008. június 16-án elsőfokú ítéletet hozott Budaházy György és öt másik olyan személy ügyében, akik a 2002.

évi országgyűlési választásokat követően az Erzsébet hídon autójukkal megálltak, így adva nyomatékot annak a széleskörű követelésnek, hogy a szavazatokat számlálják újra. Mind a hat vádlott bűnösségét a Btk. 260. § (1) bekezdésébe ütköző „közérdekű üzem működése megzavarásának büntette” kísérletében – mint társtettesek – állapította meg a bíróság. Büntetésként minden vádlott esetében 30-30 napi közérdekű munkát szabott ki a bíróság; ezt mindegyik vádlottnak fizikai munkakörben kell elvégeznie (ideértve a diplomás vádlottakat, így Budaházy Györgyöt is). A védelem jogi álláspontjának lényege, hogy a vádbeli cselekmény az ún. „spontán gyülekezés” jogának, illetve a vélemény-nyilvánítás szabadságának megnyilvánulása volt, s e jogokat mind az alkotmány, mind a jelentős nemzetközi emberi jogi egyezmények védik és biztosítják. A kifejtett jogi érvekre tekintettel a Nemzeti Jogvédő Alapítvány védőként eljáró ügyvédei és a többi védő fellebbezést nyújtottak be az ítélet ellen, a vádlottak felmentése érdekében. Az ügyészség súlyosbításért, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. A felsőbíróságok ezt a döntést hatályban tartották.

A Gönczöl-bizottság erről az – egyébként komoly hazai és nemzetközi visszhangot kiváltott – eseményről csupán akként emlékezik meg erősen eufemisztikus módon, hogy: „A tömeg tovább vonult az Astoria irányába, s végül éjfél előtt állt ismét helyre a rend.” (GBJ 70. o. 2. bek.)

Kempinski Hotel: „Bukta eset” (2002. december 1.)

2002. december 1-jén – miután órákkal azelőtt kitudódott, hogy Adrian Nastase román miniszterelnök, Erdélynek Romániával történő egyesítése hivatalos román állami ünnepén, Budapesten a Kempinski Hotelben fogadást ad, és erre Medgyessy Péter akkori miniszterelnök is hivatalos – több száz tiltakozó gyűlt össze az Erzsébet téren, hogy kifejezze elítélő véleményét a szerintük nemzeti méltóságot sértő cselekedettel szemben (mint ismeretes, Medgyessy meg is jelent és békésen koccintgatott a magyarság számára gyászos ünnep alkalmából).

A spontán, de békés gyülekezést a rendőrség feloszlatta; e miatt három résztvevő – miután a tüntetés feloszlataja jogellenességének megállapítására irányuló pert jogerősen elvesztették a Legfelsőbb Bíróság előtti felülvizsgálati eljárásra is kiterjedően –, dr. Grespik László ügyvéd által képviselve, az Emberi Jogok Európai Bíróságához fordult, kérve annak megállapítását, hogy a magyar állam megsérti a Római egyezmény 11. cikkét akkor, amikor az előre be nem jelentett, de egyebekben jogellenességet meg nem valósító tüntetéssel szemben minden

esetben, mérlegelés nélkül, a felosztatást rendeli el alkalmazni. A már második szekcióba került eljárásban a magyar állam már kifejtette álláspontját, a közeljövőben várható döntés, amelyben a strasbourgi székelyű bíróság nem kizárhatóan az *Oya Ataman vs. Turkey* (Chamber Judgement, 5. 12. 2006., részletes ismertetés a jelentésünk III. fejezetének 10. pontjában) ügyhöz hasonlóan megállapítja azt, hogy a spontán tüntetés felosztatása csupán a be nem jelentettség miatt – egyéb többletényállási elem hiányában – sérti az egyezmény 11. cikkét.

A Kvassay hídi ügy (2003. október 2.)

A csepeli Kvassay hídnál 2003. október 2-án reggel néhány békés magyar állampolgár találkozott, hogy együtt sétáljanak a Medgyessy-kormány által halálra ítélt csepeli kórházhoz. Folyamatos rendőri zaklatást követően végül 10 személyt állítottak elő, vettek őrizetbe és állítottak gyorsított eljárással a Csepeli Bíróság elé 2003. október 3-án, köztük Kőszegi M. Lászlót, a Hungária TV tudósítóját. A bíróság mindannyiukat – köztük Fekete Lászlót – felmentette a terhükre rótt rendzavarás szabálysértése alól. A meghurcoltak részére a bíróságok kártérítést ítélték meg.

A Fővárosi Bíróság 2008. február 18-án hozott elsőfokú ítéletével 650 ezer forint nem vagyoni kártérítés és kamatai, továbbá 180 ezer forint perköltség megfizetésére kötelezte a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (BRFK) a Kvassay hídnál történt jogellenes intézkedések miatt indított újabb kártérítési perben közel másfél napos fogva tartásért a 9 társával együtt meghurcolt Kőszegi M. László javára. A bíróság nem jogerősen megállapította, hogy az újságíró személyes szabadságát és emberi méltóságát megsértette a rendőrség. Egyidejűleg a per két további felperesével és egy harmadik meghurcolt tüntetővel a BRFK egyezséget kötött: ennek megfelelően részükre a rendőrség fejenként 550 ezer forint nem vagyoni kártérítést fizetett. Ezt a döntést a Legfelsőbb Bíróság is fenntartotta hatályában a 2007. szeptemberi felülvizsgálati ítéletével. Ez volt a második olyan felülvizsgálati ítélet, amely egyértelmű elvi iránymutatást adott a joggyakorlat és a jogsérelmet szenvedettek részére: a rendőrség köteles helytállni a működési körében emberi méltóságot és személyes szabadságot korlátozó jogellenes rendőri intézkedésekért, szabálysértési eljárás esetén is. Ennek lényege: akkor jogszerű egy rendőri intézkedés, ha indokolt, szükséges és arányos. Ha nem ilyen, akkor a személyes szabadságot korlátozó intézkedés jogellenes, és a rendőrség személyes szabadság megsértése miatt kártérítésre köteles.

A Gesztenyés kerti tüntetés feloszlatása (2003. december 1.)

A Legfelsőbb Bíróság 2006. november 22-én tartott felülvizsgálati tárgyalásán elutasította a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) felülvizsgálati kérelmét, és hatályában fenntartotta a Fővárosi Bíróság 2005. december 9-i jogerős döntését, amely megállapította, hogy a BRFK rendőrei jogellenesen oszlatták fel a Lelkiismeret '88 csoport szervezésében a 2003. december 1-i Gesztenyés kerti tüntetést. 51 embert állítottak elő, őket felmentették utóbb. A szabálysértési bíróság kimondta: „a rendőrhatalóság által tett és szabálysértési eljárás megindításának alapját képező feljelentések messzemenően és minden vonatkozásban megalapozatlanok.” Továbbá: „A rendőri fellépés mikéntje, az egyebekben alkotmányos jogait gyakorló állampolgárokkal szembeni fellépés módja, a békés tüntetőkkel szemben a teljes készenléti rendőrség felvonultatása, pusztán politikai okok miatt a tervezett tüntetés minden körülmények között történő megakadályozása a rendőrhatalóság részéről megengedhetetlen, a jogállamiságot megkérdőjelező fellépés.” Ezt követően az egyezség alapján a BRFK fejenként hatszázezer forint nem vagyoni kártérítést és százezer forint perköltséget fizetett meg a tüntetőknek, továbbá elégtételt adott egy közlemény kibocsátásával, amelyben elismerte: megsértette a jogalap nélkül előállított tüntetők személyes szabadságát, gyülekezési jogát és emberi méltóságát, illetve megköveti a jogsértetteket.

Erzsébet téri ügy (2004. május 23.)

2004. május 23-án a Lelkiismeret '88 Csoport (LCS '88) „Fővárosi goj találkozó”-t kívánt tartani. A találkozót a BRFK jogtalanul megtiltotta, de mivel néhányan mégis megjelentek a helyszínen, Kocsis Imrét, az LCS '88 vezetőjét és három másik aktivistát a téren a rendőrség jogalap nélkül, emberi méltóságot sértő módon elfogta, előállította, s Kocsis Imrét csaknem 3 napon át, társait pedig több mint három órán át őrizetben tartotta. Mind a négyüket utóbb a szabálysértési bíróság felmentette szabálysértés hiányában, majd pedig az ítéletábra megállapította: akkor jogszerű egy rendőri intézkedés, ha indokolt, szükséges és arányos; ha nem ilyen, akkor a rendőrség a személyes szabadság megsértése miatt kártérítésre köteles. A jogsértettek számára jelentős összegű kártérítést ítélt meg.

2006 ősze

A drámai események összefoglalója

A 2006. őszi magyarországi tiltakozások Budapesten, valamint több magyarországi városban kezdődtek, szeptember 17-én, néhány órával azután, hogy nyilvánosságra került Gyurcsány Ferenc miniszterelnöknek az ún. balatonőszödi beszéde. (A hírhedtté vált beszéd az MSZP zárt frakcióülésén hangzott el 2006. május 26-án, Balatonőszödön.)

Az utcai tüntetések október 23. után is folytatódtak. Budapesten az ún. Kossuth tériek egy csoportja a Batthyány örökmécsesnél tartott napi összejöveteleket, s vidéken is zajlottak kisebb létszámú tiltakozások. Az eseménysorozat utolsó nagyobb megmozdulása a Fidesz fáklýás felvonulása volt Budapesten, 2006. november 4-én. Az ugyancsak '56-os emléknapon más jobboldali, nemzeti radikális, illetve szélsőjobboldali csoportok is tartottak kormányellenes rendezvényeket.

Előállítások, eljárások, perek, kártérítések

A rendőrség a tiltakozásokkal kapcsolatban összesen 472 embert állított elő, 284-et bűncselekmény, 117-et szabálysértés, 71-et pedig egyéb szabályszegés miatt. 2008 októberéig 62 személy ellen indult büntető- és 12 személy ellen indult szabálysértési eljárást szüntettek meg. Egy ember ügyészi megrovást kapott, kettőt pedig elítéltek, három ember ügyét a bíróság az illetékes önkormányzathoz utalta, egy ember figyelmeztetést, tizenkét másik pénzbírságot, heten pedig elzárást kaptak. 219 emberrel szembeni büntetőeljárás még nem volt lezárva, 82 másik személy ügyében pedig a rendőrség nem rendelkezett információkkal. A rendőrök, pontosabban a REBISZ emberei közül összesen 45 személy ellen indult eljárás, közülük hármat nem jogerősen, míg hármat jogerősen ítélték el, tizenhárommal szemben megszüntették az eljárást, további tizenegyet pedig jogerősen, kilencet nem jogerősen felmentettek. Egy esetben még tart a nyomozás, egy másik ügyben pedig még nem tűzték ki a tárgyalást. A többi négy rendőr ellen pótmagánvádas eljárás folyik. A fenti 472 tüntető és 45 rendőr ellen összesen 348 eljárás indult, melyek közül 224-et szüntettek meg, jogerős ítélet 38 esetben született, ebből 22 magán-személlyel szemben.

35 személy összesen 28 kártérítési pert indított az állam ellen, ezek közül 2008. szeptember 10-ig 12 zárult le. Két eset elkészt, a többi tizenben a bíróság kártérítésként összesen 7 201 918 Ft kifizetésére kötelez-

te az államot, pontosabban az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumot (IRM). A többi 16 ügyben még nem született ítélet. Ezen kívül a nemzeti jogvédők által ellátott ügyekben körülbelül 30 millió forint kártérítést ítélt meg az áldozatoknak a rendőrséggel szemben a bíróság. A Nemzeti Jogvédő Szolgálat által képviselt áldozatoknak eddig öt kártérítési és hat kártalanítási ügye zárult le jogerősen, döntő többségükben a teljes követelt összeget megítélte nekik a bíróság, több esetben a korábbi bírói gyakorlat mértékeit messze meghaladó kárösszegekkel. Peren kívül pedig közel húsz áldozat kapott kártérítést.

A tömeges rendőri túlkapások háttere és sajátosságai

Balatonőszödi beszédében a miniszterelnök elismerte, hogy az országgyűlési választások előtt a magyar gazdaság helyzetére vonatkozóan alapvető jelentőségű kérdésekben – meg nem nevezett társaival együtt – hazudott. Ezek után az emberek az utcára vonultak a kormány ellen tüntetni. Magukból kivetkőző rendőrök pedig – rendcsinálás címén – tömegesen követtek el bűncselekményeket a tüntetők ellen. Szeptember 19-én és 20-án éjjel valóságos embervadászat folyt a fővárosban a Nyugati téren és környékén, a Dob utcánál, a Blaha Lujza téren és környékén, a Bródy Sándor utca környékén. A bosszúra szomjas, azonosító jelvény nélküli, manipulált és kihasznált rendőrök tömeges brutalitást és önkényes őrizetbe vételeket hajtottak végre. Tömegével ütlegették az embereket, gumibottal, tonfával, könnygázzal támadtak rájuk, s jogtalanul állították elő őket. Utóbbiakkal kapcsolatban a Fővárosi Bíróság saját belső jelentésében megállapította, hogy jogellenesen rendelték el az előzetes letartóztatások döntő részét (90%-át), illetve ezt igazolják a másodfokú bíróság által hozott, a korábbi megváltoztató végzések. Statáriális jellegű, a jogszabályokat durván sértő eljárások nyomán súlyos büntetések kiszabására került sor.

Példátlan rendőri brutalitás 2006. október 23-án

2006. október 23-án Budapesten példátlan erejű és méretű, megfélemlítő rendőri intézkedések sorozata zajlott. Az 1956-os szabadságharc 50. évfordulójára megemlékezni kívánó, gyülekezési jogukat gyakorló, erőszakos cselekményeket nem tanúsító emberek tömegeivel szemben azonosító jelvény nélküli, gumilövedék, vízágyú, könnygázgránát, gyalogos és kardlapos lovas rendőri egységeket vetettek be. Több esetben előzetes felszólítás nélkül rontott a békés emberekre a közrendért felelős erőszak-

szervezet. Pánik és halálfélelem uralkodott el az embereken. A rendőri támadások során nagyszámú súlyos sérülés történt, egyebek mellett 14-en szenvedtek szemkárosodást. A tömeges rendőri brutalitás elszenvetői ellen koncepciós büntetőeljárások sorozata indult, ezek keretében a fogvatartottakat ÁVO-s módszerekkel kínozták a börtönben. A rendőrség ezúttal sem tartotta be a szükségesség és arányosság elvét, a tömegoszlatás szabályait. 2006. október 23-án az Astoriánál megemlékezők ellen vezényelt véres tömegoszlatás során nem biztosították az eltávozás lehetőségét. Vendéglátóipari egységek (például Magyar étterem, Blaha söröző, Don Pepe pizzeria, Párizsi kávézó, Dob utcai söröző stb.) békés közönségére minden valós indok nélkül, kegyetlenül rátámadtak. A behatoló rendőrök megfélemlítették a bent lévőket, bántalmazták őket, súlyos sérüléseket okoztak. Október 24-én hajnalban a Belváros különböző pontjain – a Roosevelttől, a rakparton át, a Várház térig – példátlanul nagy számban ártatlan járókelőket bántalmaztak, fogtak el s vettek őrizetbe. Az őrizetbe vételek során és azt megelőzően – a szeptember 18–21. közötti eseményekhez hasonlóan – fizikailag bántalmazták (rugdosták, ütlegelték) az újukba akadókat. Intézkedéseikkel megsértették az előállítottak, letartóztatottak emberi méltóságát. Több bizottsági jelentés – még az ORFK keretén belül készített Papp-jelentés is – megállapította, hogy a rendőrök eljárása törvénytelen és aránytalan volt.

A megindult büntetőeljárások jelentős része koncepciós pernek minősült, és a vádlottak felmentésével végződött.

Egy koncepció per

Az MTV ostromával kapcsolatban közérdekű üzem működése megzavarásának büntette miatt indult bűnügy nem volt mentes a koncepciós jellegtől. Ezt az is alátámasztotta, hogy az azóta már bíróságon folyó ügyben a bíróság azzal az indokkal mentette fel az egyik vádlottat (Rózsási Attilát), hogy a védői indítványra kirendelt videoszakértő a vád videofelvételét, fényképeit a bűnjelkezelési szabályokba ütközőnek, a nyomkövethetőség kritériumával szemben állónak minősítette, továbbá a bíróság által kirendelt antropológus szakértő a fényképeket nem találta alkalmasnak az azonosításra. A bíróság az ítélet indoklásában kiemelte, hogy a nyomozás során tanúvallomást tett rendőrtanú vallomásának bizonyító ereje kétséges, mivel közvetlenül nem, csak a televízióadásban vélte felismerni a vádlottat.

Két brutális jogsértés

A 2006. őszi számos brutális jogsértés közül két tipikus eset:

N. Tamás ügye

A frissen műtött lába miatt mankóval közlekedő, egyébként is beteg N. Tamást 2006. október 23-án a Készenléti Rendőrség (hírhedt egykori nevén: REBISZ) alakulatai elfogták, majd ezt követően a BRFK fogdáján előállították és 3 napig őrizetben tartották.

„Bűne” az volt, hogy a „műveleti területen” tartózkodott, és mankójával, sérülten nem tudta olyan gyorsan elhagyni a területet, ahogy azt a REBISZ gondolta. Elfogták, mankóját elvették, 3 napra bezárták, szabálysértéssel meggyanúsították, és a PKKB bírója, dr. Rácz János elé citálták. Rácz bíró annak rendje és módja szerint elítélte, holott N. Tamás súlyos beteg volt, mankója nélkül 3 napon keresztül volt kénytelen fél lábon ugrálni az embertelen fogságban. Négy nap elzárásra büntették, a másodfokú Fővárosi Bíróság azonban – rá is kiterjedő hatállyal – felmentette a szabálysértési vád alól.

A megalázások, a jogtalan elfogás és fogva tartás miatt N. Tamás kártérítési pert indított a Nemzeti Jogvédő Szolgálat segítségével. A Fővárosi Ítéltábla a Készenléti Rendőrséget végül 500 000 Ft, a BRFK-t 700 000 Ft és kamatai megfizetésére kötelezte. Az ítéltábla (2.Pf 21. 282/2008/3 sz.) ítéletének talán legdöbbenetesebb megállapítása:

„A perben rendelkezésre álló adatokból azonban megállapítható volt, hogy a felperes (azaz *N. Tamás – a szerk.*) *nem tanúsított olyan magatartást, amely ezen szabálysértés elkövetésének gyanújára alapot adott volna, és ezt a helyszínen intézkedő rendőröknek észlelniük kellett.*”

Magyarán: A Fővárosi Ítéltábla jogerősen nemcsak azt állapította meg, hogy jogellenesen állították elő és tartották fogva N. Tamást, hanem azt is, hogy mindezzel az őt elfogó rendőrök is tisztában voltak.

Természetesen nincs tudomásunk arról, hogy a dr. Falvai Zsolt által vezetett Budapesti Nyomozó Ügyészség hamis vád vagy hamis tanúzás miatt az érintett rendőrökkel szemben eljárást indított volna.

M. Balázs ügye

M. Balázst 2006. október 23-án a Bajcsy Zsilinszky úton kb. két tucat rendőr megtámadta, leteperték, megbilincseltek, minden alapos gyanú nélkül előállították. Az egyik rendőr (mint később kiderült: K. Csaba) M. Balázs mobiltelefonját jogtalanul elsajátította. Ennek ellenére az akkori események logikája szerint M. Balázssal szemben indult szabálysértési eljárás

„rendzavarás” miatt, majd háromnapi őrizetet követően dr. Rácz János, a PKKB bírója a Magyar Köztársaság nevében 4 nap elzárásra ítélte.

Másodfokon a Fővárosi Bíróság minden terhére rótt cselekmény alól felmentette, és kimondta, hogy M. Balázs előállítás és őrizetbe vétele – a vele elfogott 3 másik személyhez hasonlóan – jogellenes volt a rendőri szervek részéről.

M. Balázs természetesen kártérítési pert indított a rendőri szervek ellen, amelyet jogerősen meg is nyert, és a Fővárosi Ítéltábla jogerős döntése alapján a Készenléti Rendőrség és a BRFK 500-500 ezer forintot és járulékait volt köteles megfizetni számára.

Figyelemmel arra, hogy az M. Balázs elfogásáról készült amatőr videofelvétel időközben előkerült, a dr. Falvai Zsolt által vezetett Budapesti Nyomozó Ügyészség is elrendelte a nyomozást a hivatalos eljárásban a rendőrök által elkövetett bántalmazás miatt, amelyet – sajnos szokásosnak nevezhető módon – az elkövetők felderítettségének hiányában megszüntetett. A megszüntetés jelen esetben azért is különösen érthetetlen, mert az M. Balázst előállító rendőrök jelentésükben saját nevükön vállalták az intézkedést, természetesen még az elfogás valódi lefolyását bizonyító videofelvétel napvilágra kerülését megelőzően.

Még érdekesebb karriert futott be annak a rendőrnek, K. Csabának az ügye, aki eltulajdonította M. Balázs mobiltelefon készülékét. A híváslisták és egyéb műszaki adatok alapján viszonylag hamar sikerült felderíteni a készülék további életútját, ez alapján a nyomozás eljutott K. Csaba REBISZ-es rendőrig, aki beismerő vallomást tett a telefon eltulajdonítása tekintetében, azonban tagadta, hogy tudomása lett volna arról, hogy a mobiltelefon M. Balázs tulajdona. Így védekezésképtelen személy sérelmére elkövetett lopásban vagy kifosztásban nem, mindössze a jóval enyhébben minősülő „jogtalan elsajátításban” érzi magát bűnösnek.

Az ügyészség ezt a képtelenségnek tűnő védekezést még annak ellenére is elfogadta, hogy a videofelvételen teljesen egyértelműen látszik, hogy az M. Balázs zsebéből kieső telefon legfeljebb fél méterre található a sértettől, ráadásul M. Balázs is azt vallotta következetesen és egyértelműen, hogy kiabált a rendőröknek, hogy adják vissza a telefont.

Előbbiekre tekintettel az ügyészség mindössze „jogtalan elsajátítás” és nem védekezésképtelen személy sérelmére elkövetett lopás vagy kifosztás miatt emelt vádat K. Csaba ellen, majd a bírósági tárgyaláson még ezt a vádat is ejtette (!!!), mert egy szakértői vélemény időközben azt állapította meg, hogy a telefon értéke nem éri el a 20 000 Ft-ot, ezért K. Csaba csak legfeljebb szabálysértést követett el, ez pedig időközben elévült.

A sértett M. Balázs a Nemzeti Jogvédő Szolgálat partnerüggyvédje útján pótmagánvádas eljárást kezdeményezett, hiszen K. Csaba cselekménye nyilvánvalóan védekezésképtelen személy sérelmére elkövetett lopásnak minősült az akkori Btk. szerint, ami független a telefon értékétől, ezért K. Csabának bűncselekmény miatt kell felelnie.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság első fokon a pótmagánvádat alaposnak találta, és K. Csabát lopás miatt nem jogerősen 1 év fogházbüntetésre ítélte, végrehajtásában 2 évre felfüggesztve, továbbá 10 000 Ft vagyoneklkobzást rendelt el, és a vádlottat 18 500 Ft kártérítés, továbbá 40 000 Ft + ÁFA ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte. Ez az ítélet jelenleg még nem jogerős.

Vizsgálati jelentések a 2006. évi rendőri fellépésekről

Az „Ignác-bizottság” jelentése

Az MTV 2006. szeptember 18-i ostromával kapcsolatban elrendelt rendőrségi vezetői vizsgálat (az ún. „Ignác-bizottság” jelentése; olvasható a www.police.hu honlapon) megállapította, hogy a kb. 100 rendőr sérülése és a bekövetkezett anyagi kár elkerülhető lett volna, ha az akcióért felelős parancsnokok az irányadó normáknak, a rendőrszakma szabályainak megfelelően járnak el. A felelős rendőri vezetők súlyos hibákat, mulasztásokat követtek el, s ezekkel ok-okozati összefüggésben következtek be a sérülések és az anyagi kár. Felelős eljárás esetén mindez nem következett volna be.

Az ENSZ Kínzás Elleni Bizottsága jelentése

Túlzott és aránytalan volt a magyar rendőrség fellépése az őszi tüntetések során – derül ki egy ENSZ-bizottsági jelentésből. A szervezet szerint aggályos az is, hogy a rendőrök nem viseltek azonosítót. A bizottság ajánlást is megfogalmazott: büntessék meg a rendvédelmi szervek bántalmazást elkövető tagjait.

Az ENSZ Kínzás Elleni Bizottságát (CAT) aggodalommal töltik el a Budapesten szeptemberben és októberben történt tüntetések során tanúsított rendőri fellépésről szóló hírek – tudatta az ENSZ emberi jogi főbiztosságának égisze alatt működő bizottság a Magyarországról kiadott legfrissebb, 2006. november 24-én elfogadott jelentésében. A CAT megállapítása szerint a magyar államnak fokozottabban kell ügyelnie az emberi jogok érvényesítésére, biztosítva a jogellenes intézkedésekkel szembeni zéró tolerancia elvének betartását a rendőrségi hierarchia minden szintjén és a büntetés-végrehajtásban is.

A Civil Jogász Bizottság jelentése

A 2006. október 23-i budapesti erőszakos cselekmények kivizsgálására létrejött, hét független jogászból álló, a dr. Morvai Krisztina és dr. Völgyesi Miklós társelnökök által vezetett bizottságnak a 2007. február 13-án közölt jelentése megállapította a tömeges jogsértések elkövetését. A jelentés szerint a tömeges rendőri brutalitással és önkényes letartóztatásokkal történő félelemkeltés az elégedetlenekben, a tiltakozókban arra irányult, hogy „elvegyék a kedvüket” alapvető emberi jogaik gyakorlásától.

A 2006. szeptemberi és októberi eseményekre nem lehet válasz a gyülekezési jog és a véleménynyilvánítás szabadságának és a szólásszabadságnak a fokozott korlátozása, elnyomása, a vonatkozó jogszabályok, illetve jogértelmezések „térszűkítő” megváltoztatása – ám mégis ez volt tapasztalható. A Civil Jogász Bizottság megállapította: a miniszterelnök és a budapesti főpolgármester aktívan, a rendőri vezetést kifejezetten biztatva, gyakorlatilag utasítva, a rendészeti és igazságügyi miniszter, illetve a kormány egésze s a kormánypárti országgyűlési képviselők passzívabban, de mégis határozottan támogatták szeptember 19-én éjszaktól kezdve a nemzetközi emberi jogi normák és rendőrszakmai normák durva megsértését, a polgárok tömeges rendőri bántalmazását és következményként a tömeges önkényes letartóztatásokat.

A Gönczöl-bizottság jelentése

A kormány által létrehozott bizottság is több tekintetben elmarasztaló megállapításokat tett a rendőrség intézkedése tekintetében. A Gönczöl-bizottság jelentésében azonban különösen háttérbe szorult az érintettek emberi jogaival kapcsolatos szempontok vizsgálata, dacára annak, hogy ezt a Gönczöl-bizottságot létrehozó kormányhatározat hangsúlyosan emeli ki, mint vizsgálandó szempontot. Komoly hiba volt, hogy a Gönczöl-bizottság nem tanulmányozta a jogsértettek konkrét ügyeit, s az azokból megfogalmazható általános tapasztalatokat.

Ügyészségi megállapítások: törvénytelenül használt gumilövedékek

A Budapesti Nyomozó Ügyészség után 2007 augusztusában a Fővárosi Főügyészség is megállapította, hogy a rendőrség törvénytelenül vetett be gumilövedéket 2006 őszén. Korábban Szabadfi Árpád, az országos rendőrfőkapitány helyettese azt hangoztatta, hogy jogszerűen vetettek be gumilövedéket október 23-án. A fegyvereket és lőszereket csak 2006 decemberében rendszerezítették.

A Fővárosi Főügyészség továbbá válaszolt az Országos Rendőr-főkapitányság (ORFK) gumilövedékekkel kapcsolatos állásfoglalására. Az ügyészség megállapította, hogy a törvény előírásait semmibe véve használták azokat a gumilövedékeket, amelyekkel az előző évi őszi tüntetéseken többeknek maradandó egészségkárosodást okoztak.

Varga Domokos György

Október 23.: ahogy a szemtanúk látták

– „A sas lecsapott az égből” –

(Rövidített, szerkesztett változat)

Alább szem- és fültanúk mesélnek arról – kerítéssel, rendőröktől változtatlanul kívül rekesztve –, mi is történt 2006. október 23-án hajnalban, majd a nap folyamán a Kossuth téren.

2006. október 23-ának kimenetelét eldöntötte, ami aznap hajnalban történt: mindenféle korábbi ígéret ellenére rendőrök üritették ki a Kossuth teret. Egyes híradások szerint több ezer rohamrendőrt mozgósítottak, az 50. évforduló központi ünnepségére készülődven ennyien szállták meg a környéket. A rendőrség és a kormány illetékes vezetőinek nyilatkozata szerint a demonstrálók nem tartották be a rendőrséggel kötött megállapodást, nem engedték a tűzserészeknek, hogy átvizsgálják a sátrakat. Nos, egyetlen szó sem igaz ebből. Kuncze Gábor, az SZDSZ elnöke durván meghamisította a valóságot, amikor parlamenti heves szónoklatában azt állította: a „rendőrök provokálták a tüntetőket” magyarázat ócska politikai cinizmus, mert a tüntetőknél „rendzavarásra alkalmas eszközök” voltak. „Nem nevezhetők békés tüntetőknak, akik Molotov-koktélok, vasgolyók, fejszékkel grasszálnak Budapest utcáin” – állította a pártelnök, s milyen sokat elárul, hogy az SZDSZ honlapján már „Molotov-koktéllal, vasgolyóval és baseball-ütőkkel közlekednek a városban”-ra finomult a szöveg. Még a rendőrség sem akadt senki olyanra, aki vasgolyóval, fejszével rohángált volna, s a Molotov-koktél is csak akkor került elő, amikor már lőtték a védtelen, békésen tüntető népet...

A tér erőszakos kiürítése, persze, nem önmagában vezetett az összecepsásokhoz. Ezt meg kellett tetézni két további hazugságnak. Az egyik: hogy ez az ünnep az országé lett volna. Másnap Gyurcsány Ferenc bánatos képpel előadta újabb színjátékát a magyar Országgyűlésben: egy erőszakos ki-

sebbség nem hagyta ünnepelni az ország népét (no meg a kislányát), és neki „ez fáj leginkább”. Éppenséggel semmi közöm nem volt a tüntetőkhöz, amikor 23-án tizenegy óra körül a Kossuth tér felé tartottam, megnézni, mi a helyzet. Egyedül voltam, mások családotól jöttek, kisgyerekekkel, de mindannyian fennakadtunk a Patyomkin-ünnepséget körülzáró rohamrendőr-sorfalaknál. Hangosbeszélőn parancsoltak ránk, hogy tessék a Bajcsy-Zsilinszky út irányába hátrálni. Már túljutottunk a Szabadság téren, s a népet még mindig tolták elfelé. A másik hazugság az volt, hogy a központi ünnepség után, délután három óra körül a Kossuth téri tüntetők visszamehetnek az Országház elé. A többit már tudjuk: az Alkotmány utcánál rohamrendőrök fogadták a próbálkozókat. Nincs ebben az országban valamelyest is értelmes ember, aki az előzmények után azt gondolhatta, hogy a többszörösen átvett tüntetők, az addig hangsúlyozottan és bizonyítottan békésen demonstráló Kossuth tériek nem tesznek kísérletet a visszatérésre. Gyurcsány Ferenc is csak egyszer gondolhatta, hogy a tüntetők majd előbb-utóbb megúnják és hazamennek. Már csak ezért a pofátlanságért is, hogy mégsem voltak hajlandók megunni, megérdemelték, hogy azt kapják, amit jó előre elterveztek nekik. És mindenki más is azt kapja, amit megérdemel, amiért nem volt hajlandó részt venni az ő nagy fáradtsággal összehozott, nagy műgonddal megalkotott Patyomkin-ünnepségén.

Egyszer már megadta a sors, hogy utánanézhettem október 23-a tényleges történéseinek, hazugságainak. Az 1992. év e nevezetes napján Göncz Árpád köztársasági elnököt saját bajtársai fütyülték ki – méghozzá több ezren – a Kossuth Lajos téren. A Bánó András vezette Egyenleg aznapi híradásában bődületesen meghamisította a valóságot: úgy állította be, mintha néhány – Árpád-sávós zászlót lengető, náci sasos sapkát viselő, leginkább távolabb ácsorgó – színhed fojtotta volna bele a szót a köztársasági elnökbe, s egész egyszerűen elhallgatta, hogy a fő fütytösök az öreg ötvenhatosok voltak. 1992 hazugsága, ha lassan is, ha részben is, felfeslett. Egy pillanatig ne legyen kétséges, hogy a mostani hazugságokkal is nem ugyanez fog történni. Ehhez szeretnék most néhány adalékot szolgáltatni: alább szem- és fültanúk mesélnek arról – kerítéssel, rendőröktől változatlanul kívül rekesztve –, mi is történt 2006. október 23-án hajnalban, majd a nap folyamán. Csak azokat a részleteket emelem ki, amelyekről meglehetősen hamis információk keringenek médiaszerte, illetve amelyek kulcsfontosságúak lehetnek annak megítélése szempontjából, mi bújhatott meg a brutális rendőri fellépés hátterében. A beszélgetésen összesen heten vettek részt. Csak azok nevét említem meg külön, akik eddig is vállalták a nyilvánosságot, s nem kell tartani attól, hogy megkülönböztetett rendőri figyelmességben részesülnek.

– *Idézem a sajtót: „A rendőrség reggel 7 órára feloszlatta a 36 napja tartó Kossuth téri tüntetést, miután közlésük szerint a demonstrálók nem tartották be a rendőrséggel kötött megállapodást, nem engedték a tűzszerészeknek, hogy átvizsgálják a sátrakat. A demonstrálók három napig nem tüntethetnek a téren, mivel a tüntetést a gyülekezési törvény megsértése miatt oszlatta fel a rendőrség. Gergényi Péter budapesti rendőrfőkapitány elmondta: rengeteg veszélyes anyagot és eszközt (kést, benzint, glicerint, vasgolyókat) találtak a tüntetőknél.” Így volt?*

– No, akkor vegyük sorra! A megállapodás szerint minden egyes sátnál egy ember bent maradhatott. Sőt, kíváncs volt, hogy maradjon bent az átvizsgálás miatt! A különféle eszközöket mi magunk gyűjtöttük össze, már csak azért is, nehogy a rendőrök behozzanak valamit, és ott elhelyezzék.

Elhatároztuk, hogy amikor bejönnek a tűzszerészek ellenőrizni, mi azt mondjuk, hogy mi már összeszedtünk ennyit, de azért tessék meg nézni a sátrakat. Minket azonban, akik bent maradtunk, szó szerint kihajítottak onnan, aztán a kosárban megtalálták a késeket, amelyek össze voltak készítve, gyűjtve.

– *Szalonnázó bicskák?*

– Meg húsvágó kések. Egy órával az ígért ellenőrzés előtt, a színpadról el is hangzott, hogy össze van minden készítve az ellenőrzéshez. Úgy volt, hogy közösen fogja őrizni egy rendőr meg egy általunk kijelölt személy.

– *Átvágták volna Önöket?*

– Nem is kicsit. Nagyon.

– *Akkor viszont miért nyilatkozta Takács András, a tüntetés főszervezője, hogy jogszerű volt a rendőrség eljárása? Már ha valóban ezt nyilatkozta.*

– Másnap biztos, hogy azt nyilatkozta, hogy nem volt jogszerű. És azt mondta, hogy előző nap sem mondott mást.

– Egy biztos: megállapodás szerint maradt ott minden sátnál egy ember, tehát hazudtak, amikor arra hivatkoztak, hogy azért takarították ki a tüntetőket, mert nem tartották be a megállapodást. Kérdés, hogy a rendőrség is így tudta-e, így gondolta-e? Mi azt vártuk, hogy a mi részünkről elhangzanak ezek a dolgok, a több ezer rendőr közül pedig idejön valaki, és azt mondja, igen, ezt kell csinálják.

– *Ehelyett szó nélkül nekiindultak?*

– Mi már kint voltunk, amikor ők bementek.

– Én a sátrat őriztem, mert nekem ez volt a feladatam.

– *És akkor odamentek Önhöz a rendőrök. Hányan? Mit csináltak?*

– Semmi különös: ketten megragadtak és a kerítésen kívül leraktak.

– *Maradtak bent olyanok is, akik nem a sátrat őrizték?*

– Maradtak. A nagy sátorban. De ők meg a koronás címet őrizték. A rendőrök hangszórókkal állandóan beszéltek, hogy mit csináljunk; hogy ne

hangoskodjunk, mert most ők fognak hangoskodni; ugyanígy tehát hangszóróból elmondhatták volna, hogy mihez tartsuk magunkat. Ez nem történt meg. Ha tehát egy megállapodást csak az egyik oldal ad át nekünk, akkor nekünk azt kell elhiggyük. Ahhoz kell tartanunk magunkat. A rendőrök közül egy se jött oda, vagy egy se mondta, hogy jó, ha mi ezt meg ezt csináljuk, ha mi ezt meg tesszük, akkor utána ez meg ez lesz. Ezek után a médiában folyamatosan azt nyomták, hogy mi nem engedjük oda őket, és a terület tele volt szűrő-vágó fegyverekkel. Egyébként az is bizonyítja, hogy eleve nem akarták betartani a megállapodást, hogy eszük ágában sem volt idehozni a beléptető kapukat. Hoztak helyettük vízágyút.

*

(Válaszol: Molnár Tamás, a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 ügyvivője)

– *Valóban így volt, hogy a rendőrséggel kötött megállapodás szerint minden sátornál maradhatott egy-egy személy?*

– Így. A rendőrség a következőkben szegte meg a megállapodást: egyrészt az elénk rakott, három méter magas paravánnal, másrészt a kordonnal, harmadrészt nem hajnal kettőre jöttek, hanem már éjfélkor itt voltak, negyedrészt pedig valóban minden sátorban bent maradhatott egy ember.

*

(Válaszol Gonda László, a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 egyik vezetője)

– *Tűzszerészek jöttek?*

– Végül jöttek, s arról volt szó, hogy öten együtt megyünk be velük.

– *Valaki itt elmondta, hogy Takács András még nekik, a biztonságiaknak sem mutatta meg a szerződést, hogy mi van benne.*

– Az igazsághoz hozzátartozik, hogy nekem is vállalni kell egy dologban a felelősséget. 22-én este tíz óra tájban, 11 felé minket, vezetőket Lapid Lajos dandártábornok kihívott, és átadott Takács Andrásnak egy papírt. Rá volt írva, hogy nem nyilvános, s ez még alá is volt húzva. Takács András ezt a papírt – amelyet én a mai napig nem olvastam –, zsebre vágta. És én öt másnapig nem is láttam. Én azt tudtam, hogy a végső megállapodás szerint a kordont például az úthoz közel fogják rakni, s nem vágják ketté vele a teret. Szóval, a Lapiddal megegyeztünk, hogy nem a Rákóczi-szobornál húzzák a kordont, hanem kint a járdánál, a villamos sínél, át kell helyezni a vécéket, és ki kell üríteni a területet körülbelül egy-másfél órára. Éjfélről el kell kezdeni, legkésőbb két órára ki kell üríteni a területet. Akkor még arról volt szó, hogy a sátrakból is mindent ki kell szedni, és addig, amíg a különleges biztonságot igénylő személyek, tehát az államfők itt vannak, addig elkülönített helyen kell tárolni. Ebbe beleegyeztünk, te-

hát, hogy éjjel kettőtől másnap 3 óráig átadjuk így a teret. Akik tehát itt aludtak, azok vállalták, hogy az otthonukat átengedik, csak azért, hogy meglegyen a biztonság. Viszont bármekkora számban tartózkodhatunk a téren. Másnap, vagyis 22-én este tíz órakor, fél tizenegykor kerestem az Andrást, hogy jöjjön már ide, intézkedni kell, az emberekkel meg kell beszélni a dolgot. A Hír TV-nek nyolc felé adtam egy interjút. Kérdezték, mitől félek. Mondtam, hogy attól félek, hogy ha nem beszélünk hamarosan az emberekkel, hogy el kell hagynunk a teret, hiszen a szavát adta rá Lapid Lajos dandártábornok, hogy átvizsgálás után visszamehetünk, akkor itt baj lesz, mert az embereket váratlanul érinti. Az embereket lelkileg fel kell készíteni. Takács Andrást nem lehetett elérni, nem lehetett tízkor, tizenegykor elérni, hanem megjelent röviddel éjfél előtt, és kitört a palotaforradalom. Az emberek becsapva érezték magukat. Nem is értem a mai napig sem, hogy miért történt ez? Illetve egy magyarázatom van rá, de engedd meg, hogy ezt ne mondjam el. Mindenkinek a fantáziájára bízom. Az a lényeg, hogy kitört a palotaforradalom, az indulatok elszabadultak, olyan emberek, akikkel, azt hittem, lehet józanul beszélni, váratlanul megmerevedtek, s erőszakkal is meg akarták védeni a területet.

– *Provokátorok lehettek közöttük?*

– Ennek az egész rendezvénynek, a vezetőségnek becslésem szerint az egyharmada... Nem tudom, mekkora része, de az biztos, hogy nagyon sok téglát érzek, akik a háttérben együttműködtek a hatalommal.

*

– *Akkor éjjel, hajnalban utalt valami a provokátorok jelenlétére?*

– Mi, ötszázán kijöttünk. Mi onnan kívülről semmit nem láttunk. Arra ügyeltünk, hogy végrehajtsuk a kéréseket. Folyamatosan bekiabáltunk, hogy gyertek ki, gyertek ki, hogy végre véget érjen ez a procedúra. Közben egy vízagyú is megjelent, tele lett a Kossuth tér rendőrrel. Annyira, hogy ennyi rendőr ott még soha nem volt. És érdekes módon, az az átvizsgáló kapu sehogy sem akart ideérni.

*

(Válaszol Gonda László)

– *Az előbb még itt volt valaki, aki bent maradt...*

– Én tudok egy tanúról, aki bent maradt, de nem árulnám el a nevét. Egy tény: amit a rendőrség állít, az szemenszedett hazugság. Ugyanis azt állítják, hogy mi nem engedtük be őket. Tizenegy ember valóban bent maradt. Nem mind a sátorórzés miatt, de mivel volt bent ennyi sátor, jogilag mondhatjuk, hogy ők őrizték a sátrakat. Hiszen azt mondták, hogy

minden sátornál maradhat egy ember. Ezek az emberek a nagy sátorban összeültek, és semmiféle ellenállást nem fejtettek ki. Takács András is elmondta a Corvin közben, hogy az akkori ügyeletes tiszt megkért minket, hogy nyissuk meg a kerítést, az egyik szegmensét, én adtam tovább, mondjuk úgy, hogy a parancsot, és az emberek minden további nélkül kinyitották. Tehát a rendőröknek nem erőszak ellenében kellett bemenniük, hanem nyitott kapukon. Én próbáltam volna utánunk menni, mert úgy illett volna a megállapodásunk szerint, hogy közülünk legyen ott valaki. Erre rám kiabáltak belülről, hogy ne hogy bem menjek, mert azonnal letartóztatnak. Ezek után kint várakoztunk egy-másfél órát. Korábban még jött is egy ilyen kérdés a parancsnoktól, hogy ki az az öt ember, akit kijelöltünk arra, hogy a tűzszerekkel bemehetünk. Mi ötön tehát ott várakoztunk. Valamikor egy óra múlva megjelentek a tűzszerek, adjunk utat nekik. Bementek. Akartunk utánuk menni a társainkkal, hát úgy elparancsoltak onnan minket, mintha kirúgtak volna a saját lakásunkból. Körülbelül így éreztük magunkat. És erről nem beszél a magyar média. És nem telt el egy óra, kijött tíz erős ember, meg egy kőkemény parancsnok, és ez azt mondta, hogy ha nem hagyjuk el második felszólításra az egész Kossuth teret, letartóztatnak. Fáber Karcsi volt az egyetlen, aki azt mondta, ő márpedig nem megy el. Nagyon csendes, nagyon jó szándékú gyerek, a Kossuth téren mindig szorgalmasan dolgozott. Egy kicsit jóhiszemű. Mert én mondtam neki, hogy nincs értelme, hogy itt maradjál, mert letartóztatnak, s nem tudsz nekünk segíteni. Nekünk itt kint kell az emberekben a lelkesedést, a hitet tovább tartani, s valami útmutatást adni. S akkor mi átmertünk az út másik oldalára, s szegényt, annak ellenére, hogy semmi ellenállást nem tanúsított... Civilizált, nyugati országokban elfogadhatatlan, hogy álarcos rendfenntartók leteperik a földre és rátérdepelnek és megbilincselik. Érthetetlen és felháborító. Emberi méltóságában sértették, alázták meg.

*

– *Mit tapasztaltak a 23-i tüntetésen?*

– Már délelőtt megkezdődött a terelés.

– Én elmentem innen este, és reggel úgy jöttem ide, hogy azon a bizonyos kapun be fognak engedni. Jöttem, nem engedtek be, mindenhol korlát volt. Ezt még tudomásul vettem, mert nyilván megmondták a rendőröknek, hogy oda senkit ne engedjenek be. De az, hogy innen a korláttól a későbbiekben valóban nyomták ki az embereket a külső utcákba, az már valóban örült nagy hiba volt.

– Mint a birkákat, úgy tereltek bennünket.

*

– Ez nem tömegosztatás volt. Hiszen a tömegosztatásnak az a célja, hogy eltűnjön a tömeg. Délelőtt fél tizenegykor már veréssel kezdődött a Szabadság téren. Ahol tényleg semmi nem volt. A templom előtt álló emberekbe egyszerűen belement a rendőrség.

– *Úgy tudom, Novák Elődöt, a Jobbik volt szóvivőjét is megverték. Látta valaki, hogyan történt?*

– Én ott voltam a közvetlen közelben, öt-tíz méterre. Az az ember kicsi is, nem lehet több ötven kilónál, és egy nagy dobot vert, elismerésre méltóan. S az egész olyan volt, mint amikor egy nagy sasmadár lecsap az égből, s csak utólag látjuk, hogy elvitt egy csirkét. Egyszer csak kinyílt a rendőri sorfal, ketten kiugrottak, az egyik a dobot fogta meg, a másik a lábát kapta el, s mire felocsúdtunk, már vitték a rabszállítóba. Az egyik dobütője ott maradt utána.

– Jellegzetes kommandós módszer.

– *Mit csinált? Miért kapták el?*

– Semmit. Dobolt.

– *Biztos behallatszott a Kossuth térre, zavarta a hivatalos ünnepség méltóságát...*

– Onnan?!

– Az egész belvárost kordonokkal zárták le. Egybe terelték a kóválygó embereket. Sem befelé nem engedtek, sem kifelé, egyedül arra ügyeltek, hogy egyben maradjon a tömeg. Ha valaki bement a kocsmába borozgatni, miért kellett onnan kirángatni? Nem az volt nekik a lényeg, hogy eltűnjön az utcáról az úriember?

– Ha már a terelelnél tartunk. Mi, rendészek voltunk hátul, mi toltuk magunk előtt az embereket, hogy ne tudják bántalmazni őket, illetve felállítottuk azokat, akik elestek. És egészen „véletlenül” beterelték minket egy olyan utcába, ahol karók százai és borosüvegek voltak előre odakészítve, és hatalmas kábeldobok. Gondolom azért, hogy a felháborodott emberek nekitámadjanak a rendőröknek, hiszen egy előre eltervezett útvonalra terelték minket. És fel is vették az emberek a botokat, az üvegeket, de hál’ Istennek, sikerült kivenni a kezükből, sikerült jobb belátásra téríteni őket. Szóval, ez is nyilvánvalóan provokáció volt.

(Válaszol Gonda László)

– Először a Roosevelttérre mentünk, aztán a Bazilikához. Ami a demokrácia alapja. Hogy mi egy spontán tüntetést megtarthatunk. Sem az Európai Unió, sem a strasbourgi bíróság nem engedélyezi a békés spontán tüntetés felosztatását. A 2002-es hídlezáras óta arra hivatkozik a hatalom, hogy a nem bejelentett tüntetést fel lehet osztatni. Ez nem igaz, mert a spontán tüntetés is alapvető emberi jog. Ha békés célú. És a mi-

énk békés volt. Békésen végimentünk aztán a Rákóczi úton, a Nagykörúton, a Corvin közbe, s onnan a tömeg egy része vissza ide, a Kossuth térre. S döbbsenten konstatálták, hogy le van zárva, s nemcsak a Kossuth tér, de a hozzá vezető utak is. Hiszen azt ígérték, hogy délután három órakor, mikor elmennek a külföldi vendégek, megnyitják a teret. Amikor értesültem, hogy nem nyitották meg, elindultam a Fidesz-rendezvényre, mert arra gondoltam, hogy ha vége lesz a gyűlésnek, majd csatlakozni fognak a békésen tüntető tömegek egymáshoz. Amikor az Erzsébet térhez értem, láttam, hogy a rendőrök válogatás nélkül lövik a tömegre a könnyfakasztó gránátokat. Az Erzsébet téren, a Gödörnél, úgy lőtték összeviszsa, hogy nem is látták, hogy ki hol van; előttem, az orromtól három méterre, vízszintesen repült el egy ilyen gránát. És nem tudtam kijönni a körből.

Az Erzsébet téren láttam, amint a fiatalok pajzsul rakták maguk elé a SZABADSÁG feliratot, ezt az álcát, ezt a hazugságot a *Budapest a szabadság fővárosa* feliratból, amelyet az SZDSZ rakott ki. Le a kalapot a fiatalok előtt! Ennél szebb performanszt ki sem lehetett volna találni: ez volt a szabadságharcosok barikádja a lövöldöző rendőrökkel szemben. Mert amit a rendőrök csináltak, az a terror, a diktatúrák jellemzője. Nem maszkírozott, nem brutális rendőrökkel simán szét lehetett volna oszlatni a tüntetőket. Oda kellett volna engedni a népet a Kossuth térre, mert joga volt ott megemlékezni, s joga volt ott békésen tüntetni. És nem is történt volna az égvilágon semmi, ha nem csapnak be, ha nem hazudnak, ha nem provokálnak. Itt lehetett volna sok százezer ember, s nyugodtan tüntetett volna, ahogy eddig is. Ezek után próbáltam hazamenni, mert itt lakom a közelben, a Hajós utcában, de nem tudtam hazamenni, mert nem engedtek át sehol. Hol az egyik átkelőhöz küldtek el, hol a másikhoz, de át sehol nem engedtek.

Hívtak a Magyarok Házába, nem tudtam bemenni, mert az Astoriánál is le volt zárva. Próbáltam az Andrássy úton kimenni, le volt zárva. Minden mellékutca le volt zárva. Ezek a rendőrök egyszerűen, mint a birkákat a karámba, úgy tereltek össze bennünket.

Telefonált Karcsi is, a motorosok egyik vezetője, valahol az Astoria és a Blaha között volt, hogy körbe vagyok zárva, nem tudok kimenni. Végül az Erzsébet híd felé mentem, mert ott volt leparkolva az autóm, valakinek kölcsönadtam, aki sokat segített nekem a téren. Ott láttam a barikádot, a lelkes fiatalokat. Mondtam nekik, hogy gyerekek, úgy sincs semmi esélyetek, mert pillanatok alatt elsöpörnek benneteket. De hát ez valójában egy szimbolikus barikád volt. Azt is mondtam nekik, hogy ne dobáljátok a téglát, mert semmi értelme. Ott megjelent két-három

olyan ember, akikről most nem beszélek, akik nyilvánvalóan provokátorok voltak, akik azt mondták, hogy jönnek a gazdák; akik mindig azt mondják, hogy jönnek a gazdák, de soha nem jönnek; van néhány kőkevény sameszük, akik ki akarták tépni a kezemből a megafont, hogy beszélhessenek, azt hazudták, hogy az övéké...

– *Itt valaki megjegyezte, hogy Körösi Imréről van szó...*

– Valóban... Szóval, mikor a híd felé mentem, már jöttek a hókotrók, az oldalsó utcákba hihetetlen mennyiségben lőtték be a könnygázgránátokat, és olyan borzalmasan erős, maró volt, hogy azt nem lehet leírni. Nekem ott mutatta valaki, hogy olyan gránátokat lőttek ki, amilyeneket az Európai Unió szabályok tiltanak. Tehát próbáltam elmenni a kocsimért az Erzsébet híd alá, Pestről nézve tök egyedül álltam a jobb oldalán, amikor szemben velem megjelent körülbelül száz álarcos rohamrendőr. „Én csak a kocsimért szeretnék menni”, mondtam, mire az egyik odakiabált, „Gyere csak, te köcsög, majd megkapod a magadét!”. „De hiszen csak az automat akarom elhozni”, s akkor valaki jóindulatúan odaszólt, hogy hagyd ott. Volt egy indulat, hogy csak azért is elviszem, milyen jogon akadályoznak meg benne, de hát agyonvernek. Semmi tanú nem volt ott.

*

– *Volt esélye a tüntetőknek?*

– Semmi. Azt hiszem, ezt kimondhatjuk.

– Persze. Esélyünk sem volt.

– *Nem lehet, hogy kommandósokat, terrorista-elhárítókat vetettek be?*

– Nagyon is lehet. Az Alkotmány utcánál oroszul beszélő, magyar egyenruhájú rendőrök várták a tüntetőket.

– *Ez terjedő pletyka, vagy valamelyikük hallotta is?*

– Konkrétan hallottuk. Nincs tiltva, hogy magyar rendőrök oroszul beszéljenek, csak kicsi a valószínűsége, hogy magyar rendőr oroszul beszél.

*

(Válaszol: Rozgics Mária, a Magyar Világ főszerkesztője)

– A Kossuth térhez elsőként érkeztünk. Én voltam az, aki odaálltam a sorfal elé egyedül, utána jött oda egy zászlós úriember, hogy tudjanak kijönni a fiatalok, és hátul német, francia és szláv nyelvű vezényszavak hangzottak el több területről.

– *Ez mikor volt?*

– 23-án fél három óra után, fél négy fele, a Kossuth térnél. Az Alkotmány úton akartunk bejönni.

– 23-án nem lehetett odaférti a Kossuth térhez.

– Az Alkotmány utca sarkához, a végéhez mentünk oda, s nemsokára a külső kordont ledöntötték. Akkor a rendőrök elkezdtek szaladni, és akkor nem magyar vezényszavak hangzottak el. Aztán felzárkóztak alakzatba, úgy jöttek vissza, én feltartottam a kezemet, ne üssenek minket, addig a fiatalok hadd menjenek el. És folyamatosan nem lehetett érteni, hogy az autóból milyen vezényszavak hangzanak el, biztos, száz százalék, többen hallottuk, hogy nem magyar vezényszavak.

– Ön is ott volt 23-án hajnalban...

– Egy fontos információ ehhez: mi a nagy sátor felállítására birtokvédelmet és fennmaradási engedélyt kértünk. Megkaptuk március 20-ig, viszont a rendőrök ráírták, és ez nagyon fontos: október 17-én, hogy a tér október 23. és november 4. között művelési területté lesz nyilvánítva, és akkor nem használhatjuk. Nekünk meg azt hazudták, hogy egyezkedjünk, és csak ki kell jönnünk, de aztán visszamehetünk, holott 17-én már eldöntötték, hogy kihajtanak bennünket. Megvan az eredeti dokumentum, ügyvédnek átadtuk. A másik: amikor kihajtottak bennünket, én az egészségügyi sátorban feküdtem a kórházi ágyon, és hallottam, amikor bejelentették, hogy most mennek ki az utolsók, és Lapid Lajos kiadta a parancsot, hogy azonnal rabszállítókat, és hajtsátok ki őket. A Gergényi hazudott, amikor azt mondta, hogy mindenki arra mehetett, amerre akart. Megmondták, hogy kizárólag a Nyugati és a Zoltán utca felé szabad hajtani őket, és vigyázzatok, hogy a szállodák közelébe ne menjenek. Igyekeztek egybe terelni a csapatot. Szóval ott feküdtem a sátorban, és mindent hallottam. Ez egy előre megtervezett akció volt. Később kaptuk meg az engedélyt, ma reggel adták át az eredeti példányt, s ebből derült ki világosan.

*

– Most, tíz perccel ez előtt jöttem fel a metróból, s a szemetesek a szemem láttára a magyar nemzeti zászlót tették be a kukába.

*

Epilógus

A bíróság összesen hét ember szabálysértési ügyét tárgyalta, a rendzavarás miatt indult eljárásokban zömében pénzbüntetést és elzárást szabott ki azokra a személyekre, akik a hatóság felszólítása ellenére nem voltak hajlandók elhagyni a Kossuth teret – közölte a Fővárosi Bíróság sajtótitkársága.

(Eredeti közlés: gondola.hu, 2006. október 31.)

Dr. Grespik László**A perek pere**

*– Beszámoló a 2006. október 23-i oszlatások
elleni fő eljárásról –*

A 2006. október 23-i budapesti oszlatásokra vonatkozó legfőbb jogvédő eljárásnak az a polgári-közigazgatási per tekinthető, amelyet a Fővárosi Bíróságon (FB) indítottam a BFRK ellen, és a Legfelsőbb Bíróságon (LB) ért véget. Kértem annak megállapítását, hogy az összes oszlatás jogellenes volt. Erre mintegy 200 tüntető mint felperes adott nekem megbíztást, de rajtuk keresztül minden aznap megvert, meglőtt tüntető érdekét szolgálta az eljárás elindítása. Végül a perben 173 felperes maradt (azok, akiket a bíróság postán is el tudott érni).

A 2006. 11. 7-én beadott keresetlevelünkben arra hivatkoztam, hogy minden aznapi tüntetés békés volt, ezért jogellenes volt az összes oszlatás. A reggeli Kossuth téri oszlatás a békés jellege mellett bejelentett is volt. A BRFK a tüntetők vezetőivel folytatott előkészítő egyeztetést eleve csak megtévesztésre, információszerzésre használta ki, az egyezséget megszegve oszlatott reggel.

A helyszíneket két részre és időszakra bontottam a perben: az első a hajnali-reggeli Kossuth téri és környéki, a második a délutáni, az Alkotmány utcától az Astoriáig tartó rész. A reggeli oszlatást az FB azért tartotta jogszerűnek, mert szerinte a téren tartott eszközök (pl. kések, balta) önmagukban felfegyverkezettsége utaltak. Azzal érveltem, hogy nem elegendő a felfegyverkezettséghez pusztán olyan eszközök birtoklása, melyek testi sértésre, életkioltásra alkalmasak, ahhoz azokat maguknál kell tartaniuk. És kellene a testi sértés célzata is, ezt azonban kizárta az a tény, hogy már 36. napja békésen tüntettek a Kossuth tériek.

„A bíróság álláspontja szerint az előtalált eszközök, pl. kések részben helyettesíthetők lettek volna egyértelmű békés eszközökkel.” Az FB ítéletének ez a mondata azt jelzi, hogy a 3 bíró szemlélete elrugaszkodott az életszerűségtől, hiszen azt viszont nem mondták meg, hogy egy állandósult, „kempingezés-szerű” tüntetésen ugyan mivel kellett volna kenyeret szelni, kenni, hagymát, húst szeletelni, mivel kellett volna a sátrak tartópeckeit leverni és fát aprítani a főzéshez. Azt jelzi, hogy észre sem vették – az eszközök pusztja léte tényének megállapítása által okozott vakság miatt – a testi sértés célzatának teljes hiányát.

Az FB az összes helyszínre vonatkozóan megállapította, hogy jogszerű volt az oszlatássorozat. Mindezt a később megdőlt hitelű rendőrtanúk vallomására alapozta, és „szokás szerint” vagy „nem voltak meg” az utcai kamerák felvételei, vagy az általunk beszerzett felvételekkel ellentétesen állapították meg a békés jelleg elvesztését.

A délutáni oszlatássorozatra az Alkotmány utcában az adott alkalmat, hogy a tüntetők (helyesen) úgy tudták, hogy visszamehetnek a térre tovább ünnepelni; még kulturális műsor is tervbe volt véve. Az FB szerint az Alkotmány utcában azzal vesztette el a tüntetés a békés jellegét, hogy volt 1-2 üvegdobás a rendőrökre, és a kordont felborították a tüntetők. Az első indokot cáfolják a felvételek. A másodikról pedig látszik a felvételeken, hogy a „kordon” nem a rendőrségnél rendszeresített kordon, hanem egy közeli építkezésről elhozott könnyű terelőkerítés volt, amit néhány tüntető lassan, kis erővel leborított, hogy az ezt nem is látó hátrébb állók békésen be tudjanak menni az Alkotmány utcába.

Felülvizsgálatot kértem az LB-től, s ez 5 tagú tanácsban eljárva, 2010. szeptember 21-én mondta ki – 4 év pereskedés után(!) –, hogy a reggeli oszlatás jogszerűtlen volt, azonban a délutáni helyszíneken történt oszlatásokat jogszerűnek tartotta. Ismét a videofelvételekkel ellentétes ítélet született. Pedig a délutáni tüntetés jogszerűségét az is alátámasztotta, hogy a térre való visszamenetel megakadályozása előre nem volt látható, s az ezzel való tüntetői szembesülés adta az okot a spontán tüntetéssorozatra. Az Alkotmány utcából aznap fél 4-körül az egyik tüntető, későbbi egyik felperes felhívott mobilon: „Ügyvéd úr, nem engednek vissza a térre. Miért? Úgy volt, hogy visszamehetünk fél 4-től.” Majd ez után hangzott el egy, akkor még hihetetlen történelmi mondat a XXI. század Budapestjén, az 50. évfordulón, a hivatalos állami ünnepnapon: „*Ügyvéd úr, lőnek ránk, le kell tennem!*” Úgy éreztem, mintha egy katona jelentett volna a parancsnokának a csata állásáról a harctérről, de még az alapvető emberi jogok „kitalálása” előtt. Anakronisztikus, szürreális és komoly volt egyben. Azonnal tudtam, mi is történik valójában, és előre láttam, mi fog történni, pedig nem voltam jelen. Pont a térlezárás váratlansága adta a délutáni tüntetéssorozat jogalapját és okát, olyannyira, hogy ha ez a lezárás nem történik meg, akkor nem lettek volna kilőtt szemek, húsba lőtt gumilövedékek, földön fekvők megrugdosása, sokak meggumibotozása, lovasroham, könnygáz a gyerekkocsit toló anyára. A Balsai-jelentés óta még jobban tudjuk, hogy mindezt a rendőrség és annak politikai felettesei tudatosan, sőt célzatosan akarták, ezért nem engedték a tömeget távozni a Bajcsy-Zsilinszky út körzetéből, azt – a Wittner Mária birtokába került műveleti térkép szerint is – hermetiku-

san lezárták. A gyülekezési jog legdurvább megsértése, ha az eltávozás lehetőségét meggátolja a rendőrség, különösen akkor, ha gumibotot, könnygázt, gumilövedéket is, vagyis durva testi erőszakot alkalmaznak. Tudtam, éreztem már az október 23-át megelőző héten, mikor – a vezető tüntetőket kísérve – 5 napon keresztül jártam be jogi szakértőként a rendőrséggel, az államhatalommal való egyeztetésekre, hogy ha egyszer kijönnek a Kossuth tériek a térről – nekünk már: a „Térről” –, akkor oda többet vissza együtt nem mehetnek, azt az eufórikus erőt és nyugalmat többé vissza nem állíthatják. Az „egyeztetés” csak megtévesztés volt a rendőrség részéről, vagyis a tüntetők mélységes, cinikus lenézése. Ha hagyják a teret visszafoglalni, akkor békésen, sérülések nélkül ért volna véget a tüntetés. De nem ezt akarták. Annak, hogy a külföldi vezetők veszélyben lettek volna, semmi alapja nem volt, sőt, a tüntetők a szolidaritásukra számítottak.

A reggeli Kossuth téri oszlatást azért tartotta jogellenesnek az LB, mert – nekem igazat adva – megállapította: azért, hogy a tüntetők az eszközeiket bent hagyták a téren, nem valósul meg a „magánál tartotta” fordulat, sőt, még az esetleges ellenállási szándékuktól is elálltak; vagyis teljesen hiányzott a testi sértési szándékuk.

Az LB szerint az Alkotmány utcai tüntetés kezdetkor az *„első sorokban lévő személyekkel a tömeg szolidaritást vállalt, amikor őket követve 'akarategységben' és fenyegetően, a kerítést bedöntőkkel együtt átlépték az áttört kordont, és megindultak a Kossuth tér felé”*. Nyilvánvalóvá vált, hogy az LB sem értette meg a strasbourgi bíróság egy régebbi, az ún. *Ezelin v. France*-döntésének a lényegét: *ha egyes tüntetők elszigetelten, szórványosan netán agresszíven viselkednének, attól még nem szűnik meg a békés többség gyülekezéshez való joga, vagyis néhány esetleges békétlen miatt nem oszlatható fel az egész tüntetés*. Ennek alkalmazása kizárná a provokátorok eredményességét is. (E döntésről én még nem tudván, tehát tőle függetlenül, ezt az elvet „*Gauss-görbe-elmélet*”-nek neveztem el: a statisztikai gyakoriságot mutató görbe szélén lévő kisebbségi legbékétlenebbek agresszivitása nem okozhatja a békés többiek oszlathatóságát.) Ezt a kötelezően alkalmazandó elvet a *Buktáné v. Hungary*-döntés főelvével (a spontán tüntetés nem oszlatható fel, ha az békés marad) *együtt* valahogy a magyar rendőrség is képtelen felfogni, értelmezni, alkalmazni.

Az eddig hiányzott felvételeket is már felhasználó Balsai-jelentés nyilvánosságra hozatala után kiderült, hogy az Alkotmány utcában valóban nem volt tüntetői agresszivitás, sőt, kifejezetten a rendőrök voltak az oszlatáshoz ürügykeresők, agresszívek, hamis tanúk. A két bíróság együtt értelmezett döntéséből üdvözlünk a nekünk igazat adót, de to-

vább kellett menni az igazunkért, ezért perújítást adtam be az Alkotmány utcai tüntetésre vonatkozóan, és tovább vitattam az oszlatás jogszerűségét Strasbourgban. A jogellenes oszlatás miatt kártérítést indítványoztam a BRFK-nál, a belügyminiszternél, a miniszterelnöknél. Az eljárások vége e könyv megjelenése utánra várható.

2006. okt. 23-át megelőzően a rendőrséggel történt egyeztetésen még a vezető tüntetők fülének is szokatlant mondtam a hatalom képviselőinek: *„Azt hiszik, hogy Önök engedték át a Teret nekünk. Tévednek, mi engedjük át a Teret Önöknek. Ideiglenesen. Mert a Tér a miénk.”* Igazam volt.

Surján László

Isten malmai

Isten malmai lassan őrölnek, de a magyar igazságszolgáltatásé még lassabban. Magam valószínűleg semmiben nem értek egyet Budaházy Györggyel és társaival, épp ezért alkalmazhatom a mondást, hogy mindent megtennék, hogy a véleményüket elmondhassák. Nem is én akadályoztam meg őket ebben még 2003 folyamán, hanem a magyar rendőrség. Jogtalan előállításokkal, házkutatásokkal, több ezer plakát elkobzásával gátolták 2003-ban, hogy az EU-csatlakozásról szóló népszavazás előtt a függetlenség mellett kampányoljanak.

Első fokon vesztek, de dr. Gaudi-Nagy Tamás, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány ügyvezetője mégsem adta fel, s áldozatos munkája most meghozta gyümölcsét.

Négy évvel később a Legfelsőbb Bíróság felmentette a Szabad Magyarországért Mozgalom EU-csatlakozás elleni, 2003-as kampányplakátjának terjesztőit.

A fiatal emberek a 2003. áprilisi, európai uniós csatlakozás tárgyában folyó népszavazási kampány időszaka alatt, a Szabad Magyarországért Mozgalom EU-csatlakozás ellen buzdító plakátját ragasztották ki Budapest több pontján, több társukkal együtt.

A kampányidőszak vége felé a rendőrség megjelent a Szabad Magyarországért Mozgalom irodájában, ahol több száz plakátot lefoglalt, továbbá összesen 10 személy ellen eljárást indított a Btk. 269/B §-ába ütköző, tiltott önkényuralmi jelkép használatának vétsége miatt.

Mi is volt az a vétek? A plakát kézfogást szimbolizált: a Magyarországot jelképező egyik kézzel kezet fogó kéz hajtókáján egy csonka horog-

kereszt látható, egy másik kéz hajtókáján egy vörös csillag.

A harmadik kézpár még nem fog kezét, azonban a Magyarországot ábrázoló kéz felé nyúló kézen az Európai Unió jelképe volt.

A plakát felirata: Lehet nemet is mondani.

A plakát a csatlakozást ellenzők azon álláspontját fejezte ki, hogy az Európai Unióhoz történő csatlakozás – a csatlakozási szerződés szerinti feltételekkel – Magyarország számára rendkívül komoly hátrányokkal járhat, és ezen érv mellett buzdítottak a nemmel történő szavazásra.

Tóth Áront és társát mind a Pesti Központi Kerületi Bíróság, mind pedig a Fővárosi Bíróság bűnösnek találta tiltott önkényuralmi jelképek használatának vétsége miatt, és ezért őket egy évre próbára bocsátotta.

Az eljáró bíróságok és a Legfőbb Ügyészség szerint a tiltott önkényuralmi jelképek használata – függetlenül a célzattól, a terjesztés szándékától és a társadalomra veszélyességétől – mindenképpen bűncselekményt valósít meg.

A nem jogvégzett ember úgy érzi: ez számárság.

Dr. Gaudi-Nagy Tamás felülvizsgálati indítványában többek között arra hivatkozott, hogy a cselekmény társadalomra veszélyessége hiányzik.

A Legfelsőbb Bíróság minap kihirdetett felülvizsgálati ítéletében a védelem felülvizsgálati indítványának helyt adott, ezen indok alapján:

A Legfelsőbb Bíróság dr. Kónya István vezetésével eljáró tanácsa szerint ahhoz, hogy a bűncselekmény ismérvei megvalósuljanak, nem elég a formális tényállásszerűség, hanem ahhoz a cselekmény a társadalomra veszélyes is kell legyen.

Ez azt jelenti, hogy akkor ítéltető el tiltott önkényuralmi jelkép használatának vétsége miatt bárki, ha ezeket a jelképeket öncélúan, a jelképek népszerűsítésének, illetve a jelképekhez kapcsolódó ideológiák ébrentartásának szándékával teszi, ellenkező esetben nem.

Jelen ügyben a bíróság szerint megállapítható volt, hogy a plakát összességében mint elítélendő rosszat tünteti fel a tiltott önkényuralmi jelképekkel jellemezhető ideológiákat és rendszereket, ezért ezen plakát közszemlére tétele semmiképpen nem jelentett a társadalomra veszélyességet, így a bűncselekmény megállapíthatóságnak kritériumai hiányoznak.

Győzött a józan ész. A véleménynyilvánítási szabadság győzelmeként értékelhető az eset, mivel éppen ezen alapvető szabadság gyakorlásától, illetve a választói akarat jogszerű befolyásolásának lehetőségétől fosztották meg a Szabad Magyarország Mozgalmat 2003 áprilisában a plakátjának terjesztőivel szembeni rendőrségi fellépéssel.

Üzenet azoknak, akik hajlamosak a darvadozásra: a jogállam lényegi bástyái még állnak. Köszönjük meg Gaudi-Nagy Tamásnak. Az ő kitarató és világos érvelése nélkül alighanem a rossz győzött volna. S ezért nem maradéktalan az öröm.

Remélem mellesleg, hogy azóta a most felmentettek is belátták, részben rémképeket vázoltak elénk, s az Unió nem vethető egybe sem a vörös, sem a barna diktatúrával. Hacsak el nem gyurcsányosodik – tehetnénk hozzá némi rosszmájúsággal.

2007. április 13., péntek, www.mkdsz.hu

TÖRTÉNELMI IGAZSÁGTÉTEL. A KETTŐS MÉRCE ELLENÉBEN

A szerencse – kicsit közelebbről szólva: a Nemzeti Jogvédő Szolgálat honlapján való kutakodás – e könyv szerkesztőjének orra elé tette az alábbi ragyogó összefoglalót éppen arról a témáról, amely e fejezetünkkel most soron következik. Elvenni belőle nem szabad, hozzátenni meg felesleges. Vagy legfeljebb megjegyzésként annyit, hogy habár jellegüknél fogva a sortűzperek is ide tartoznának, ezek Zétényi Zsolt munkásságának még korábbi részét képezték, s csupán ezért nem szólunk róluk e kötetben. Szolgáljon tehát az alábbi eszmefuttatás idevágó három témánk felvezetőjeként.

Történelmi igazságtétel

Ebben a rovatunkban azokról az ügyekről tudósítunk, közlünk dokumentumokat, amelyek az önkényuralmi múltban gyökereznek akár azért, mert az önkényuralomban ártatlanul elítélt és kivégzett személy ügyének felülvizsgálatáról és felmentéséről szólnak (lásd Kristóf-ügy); akár azért, mert a történelmi múltban el nem követett bűncselekmény miatt a jelenkorban ártatlanul meghurcolt személy jogvédelmének tényeit mutatják meg (lásd dr. Képíró Sándor ügye); s végül akár azért, mert történelmi múltból eredő, jelenleg élő jogsérelem megszüntetéseért folyó küzdelemről adnak hírt, mint az önkényuralmat jelképező Szabadság téri szovjet katonai emlékmű eltávolításának feladatköréről.

„Akik elfelejtik a múltat, arra ítéltetnek, hogy újra átéljék azt” – írta Santayana spanyol-amerikai filozófus. Ezt szeretnénk elhárítani és elkerülni akkor, amikor nagyon szerény részt vállalunk olyan feladatokból, amelyeket szerencsésebb országokban külön intézmények látnak el, mint Cseh és Lengyelországban a nemzeti emlékezet intézetei.

A múlttal való szembenézés négy nagy feladatot jelent:

1. A múltban elkövetett jogsértések történeti tényeinek és társadalmi – politikai okaiknak feltárása., a közvéleménnyel való megismertetése.
2. A múlt jogsértéseinek megszüntetése, a jogsérelmek okozta vagyoni sérelmek megszüntetése, az eredeti állapot helyreállítása vagy a vagyoni károk jelentős csökkentése, elviselhetővé tétele, a sérelmeket szenvedettek megkövetése, erkölcsi elégtétel nyújtása.
3. A múltért való felelősség személyi következményeinek megállapítása, a múltban bűnöket elkövetők és a jogállami átalakulást múltjuk miatt veszélyeztetők eltávolítása a hatalomból.
4. Az elmúlt rendszerben politikai okból nem üldözött bűncselekmények elkövetőinek megbüntetése.

Ezek a feladatok az alkotmányos állam számára szóló, sajnos nálunk eléggé meg nem hallott parancsok, de a társadalom tagjait és szervezeteit is kötelezik. Nem feledhetjük, hogy Magyarországon egyedül a világon az állam alkotmánybíróságilag büntetlenné tette a nemzetellenes büntettek elkövetőit az időmúlásra hivatkozva, egy olyan országban, amelyben egyedül a világon a modern kor legnagyobb anti-kommunista szabadságharca zajlott!

2007. július 31.

Dr. Zétényi Zsolt ügyvéd,
a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumának elnöke

A Kristóf-ügy

Ennek az ügynek a részleteiről, változatos fejleményeiről könyvünk VI. részében (*Ügytár, kincsestár*) olvashat majd a Tisztelt Olvasó. Ebben a fejezetben Kristóf László – volt csendőrnagy – jogi rehabilitációjának (felmentésének) *történelmi léptékű* jelentőségére szeretnénk rávilágítani.

Tudom, csínján kell bánni az olyan komoly kifejezésekkel, mint amilyen a *történelmi lépték*. Csakhogy nehéz ellenállni e kifejezésnek akkor, amikor a szóban forgó ügyben voltaképpen egy vitathatatlanul karakteres történelmi időszakról, méghozzá a *kommunizmusról* hoztak és mondtak ítéletet. Ám nem csak a kommunizmusról: a bírói ítélet a történelmi

tények tisztázása és közrebocsátása révén ahhoz is hozzájárult, hogy a kommunizmust megelőző időről, a *Horthy-korszakról*, ennek csendőrségéről lehulljon végre a hazugságlepel, s hogy – egyre többen és szaporábban – végre lemossák róla az igaztalanul rákent gyalázatot.

De még a jövőnek is jut ennek az ügynek, bírói ítéletnek a jelentőségéből. Miként Zétényi írta e rész bevezetőjében, *„Magyarországon – egyedül a világon – az állam alkotmánybíróságilag büntetlenné tette a nemzetellenes bűntettek elkövetőit”*. Rendszerváltásunk kisiklásának egyik oka mindenképpen itt keresendő: a lex-Zétényi – az igazságtételi törvény – megfúrása azzal járt, hogy a régi rendszer hatalmi hálózata – ha háttérbe húzódott is, ha arcot, maszkot váltott is – szinte érintetlenül megmaradt. Legfőbb szócsövei pedig még csak el sem rejtőztek. A Népszabadság még csak nevet sem váltott. (Idevágó könyvemnek – MédiaArcok, MédiaHarcok – nem véletlenül volt ez az alcíme: *Elsőkből lesznek az elsőők.*) Egyenes következménye volt ennek, hogy az ún. rendszerváltozás után még nagyon sokáig a közgondolkodás jelentős részében a régi sablonok, berögzültségek érvényesültek: a kommunizmus tettei megbocsáthatók, a Horthy-rendszer bűnei maradandók, Magyarország tehát bűnös ország, a megszállása ezért felszabadítás, felszabadulás volt. Aki pedig letér e politikailag korrekt felfogás gondosan kijelölt és karbantartott útjáról – eltér e szemlélettől, gondolkodásmódtól –, az változatlanul fasiszta, náci, szélsőjobboldali, nacionalista, antiszemita stb.

Ezen a helyzeten, ha már törvényi szinten, átfogóan nem lehetett változtatni, legalább aprómunkával kellett megkísérelni. Itt nyer nagy jelentőséget Zétényi Zsoltnak a történelemben s különösen a jogtörténelemben való páratlan jártassága. A demokrácia színpada – látszata – nagyon jó alkalmat teremtetett a szóban forgó hálózat tagjainak, hogy egykori nyílt politikai hatalmukat félig-meddig rejtett, ám annál nagyobb gazdasági hatalommá alakítsák át – és így tegyenek szert ismét tekintélyes politika-befolyásoló erőre. Azonban a színpadnak is megvannak a maga szabályai, kötöttségei, nem lehet akármit megtenni, akárhogy eljátszani. Egy „demokratikus”, „jogállami” bíróság semmiképp nem élhet a kommunista önkény kézivezérelt bíróságaik koncepciók eszközeivel és módszereivel, mert akkor rögtön oda a látszat. (Értelemszerűen nem azokról a tisztességes bírákról szólunk most, akik például a 2006-os rendőrterror számos letartóztatottját másodfokon szabadlábra helyezték.) Egy jól felkészült – történelmi tényekkel előálló, érveit ezekre alapozó – ügyvédnek, Zétényi Zsoltnak ezért lehetett esélye arra, hogy a bíráknál olyan ítéleteket érjen el, amelyek szembe menetelnek a „politikailag helyénvaló”, „kívánatos” közfelfogással. S emez, ha nem is egy csapásra, ha lassanként is, de gyökeresen megváltozzék, sőt visszájára forduljon.

Az igaztalan – el nem követett – bűn erénnyé váljék, a hamis erény meg bűnné. A hamis váddal és hamis indokokkal, teljesen ártatlanul elítélt, gyilkosnak, háborús bűnösnek kikiáltott és ilyen jogcímen kivégzett, valójában a kötelességét derekasán teljesítő csendőrnymozó, Kristóf László emléktáblát kapjon; akinek halála miatt pedig elítélték és kivégezték, annak emléktábláját levegyék, eltüntessék. És Ságvári Endréről – mert róla van szó – többé nem mint eszményített kommunista hősről fognak áradozni, hanem legfeljebb megemlékezni. Mint egy olyan embert, aki kommunista volt a javából: ártatlan ember halála száradt a lelkén, s egy vérengző pártnak hódolt. A Sztálin vezette kommunistáknak, akik nem egy, de sok-sok millió ártatlan embert pusztítottak el kegyetlenül, kíméletlenül.

Kétkedő, borúlátó olvasók, persze, kérdezhetik most: hol a bizonyíték arra, hogy a Kristóf-ügy akár a legcsekélyebb mértékben is megváltoztatta volna a hazai közgondolkodást? Nos, van erre bizonyítékunk. Nem az eleve rokonszenvező, „nemzeti”, „jobboldali”, „radikális” sajtóban, hanem egy balliberális véleményformáló hetilapban, az Élet és Irodalomban jelent meg az alább ismertetendő írás, ráadásul történész – Ungváry Krisztián – tollából. Ismertetésen most nem értek sem többet, sem kevesebbet, mint hogy minden megjegyzés nélkül idemásolom a 2005-ben megjelent írás számunkra legfontosabb részleteit. S csupán annyit említek meg a történeti hűség kedvéért, hogy egyfelől a megjelenés megelőzte a bírói döntést, másfelől Zétényi Zsolt a maga ügyvédi érveit nem az Élet és Irodalomból merítette, nem lévén annak olvasója...

Egy emléktábláról

A magyar antifasiszták számára Ságvári Endre egyfajta vonatkoztatási pont. A Szépilona vendéglő falán elhelyezett emléktábláját nemcsak ők, hanem magas rangú politikusok is megkoszorúzzák, mint pl. Hiller István, a Magyar Szocialista Párt elnöke. A koszorúzás kapcsán tavaly kritikus hangok is megszólaltak (lásd Hahner Péter és Papp László Tamás, *ÉS*, 2004/33., 34.), mondván, Ságvári Endre antifasiszta ellenálló tevékenysége nem demokratikus, hanem diktatórikus célt követett, amit az is bizonyít, hogy kommunista politikusként helyeselte a Molotov-Ribbentrop-paktumot és a sztálini párt intézkedéseit.

Nem tudhatjuk, hogy Ságvári mit tett volna 1945 után. Családjának többsége kommunistasága miatt 1945 előtt megtagadta, de a háború után közülük többen is akadtak, akik a totális diktatúra szolgálatára adták magukat, hűga például az MDP Központi Vezetőségének munkatársa, majd 1956 után az MSZMP KB tagja is volt. A sor folytatható volna, de a Ságvári-történetben sokkal fontosabbak azok a szálak, amelyek miatt a Szépilona kocsiszín mellett a Remíz vendéglő falán még egy márványtáblának volna helye... Minden jel szerint erről a Ságvári-ügyben az antifasiszta emlékkultúrát szorgalmazók mit sem tudnak. Fencsik Fló-

ra azt emelte ki, hogy Ságvári 'legalább visszalőtt', Donáth Ferenc szerint 'nyílassal kivont kézitását', Sándor Iván szerint 'Ságvári elpusztító gyilkosok'.

Mindegyik állítás súlyos tévedés. Ságvári ugyanis nem visszalőtt, hanem ő lőtt először. Letartóztatói közül egyik sem volt a nyilas párt tagja. A kirobant tűzharcban a nyomozók szolgálati kötelességüket teljesítették, nem nevezhetők gyilkosoknak.

Ezek a tévedések is súlyosak, de eltörpülnek amellett, hogy Ságvári személye elválaszthatatlan azoktól a gyilkosságoktól, amelyeket nevében és nevével követtek el. Halála 1945 után azonnal politikummá, és több perben is justizmord forrásává vált. Az illegális kommunista párt túlélői érthető módon szerették volna felelősségre vonni azokat a rendőröket és csendőröket, akik 1945 előtt kihallgatásaikon és kínzásaikban részt vettek. Sokan részben ezért léptek be a politikai rendőrség, a későbbi ÁVH soraiba. Itt kezdettől fogva ugyanazokat a módszereket használták, mint az őket korábban kihallgatók. Lényeges különbség volt azonban, hogy a Horthy-rendszer rendvédelmének nem volt szüksége preconcepciók gyártására ahhoz, hogy a kommunistákat üldözze, míg a kommunisták számára a folyamatos koncepciógyártás határozta meg a felelősségre vonást, amelynek során ugyanazt a büntetést kapta bűnös és ártatlan. Erre példa a Ságvári-ügy is.

A későbbiek megértéséhez szükséges először vázolni, mi is vezetett 1944. július 27-én Ságvári halálához. Rendőrnemzők már régebben figyelték Ságvári egyik kapcsolatát, részben azért, mert azt hitték, hogy az illető nyomán Kádár Jánost is le tudják tartóztatni. (...) Ságvári a táskájához kapott, onnan kirántott egy pisztolyt, majd azonnal lövöldözésbe fogott, és az eléje álló Cselényivel összeverekedett. Kristóf Cselényi segítségére sietett, és lefogta Ságvári kezét. Palotás lövöldözni kezdett, de a nagy tumultusban Ságvári helyett Kristóf felkarját találta el, ami miatt az kénytelen volt elereszteni Ságvári kezét, aki ezt kihasználva kiszabadult és elfutott. Már a lövöldözés kezdetén Cselényit a vállán, Pétervárit a hasán, Kristóft a combján sebesítették meg Ságvári golyói, Kristófnak a dulakodás közben combesontja is eltört. Ságvári eldobta a kiürült tárú pisztolyt, és kiszaladt a kerthelyiségből. (...) A Budakeszi úton, a bejáratától nem messze érte utol Cselényi golyója. Ságvári összeesett, a sérült rendőrökkel együtt kórházba szállították, de útközben Pétervárral együtt meghalt. (...)

Több oka is volt annak, hogy 1956 után Ságvári Endre ügye ismét terítékre került. Az ÁVH utódszerveként újjáalakuló politikai rendőrség igyekezett bebizonyítani, hogy az 1956-os forradalom és szabadságharc a „Horthy-fasizmus” műve volt. Ennek érdekében az összes bűnügyi nyilvántartásban szereplő nyilast és csendőrt ellenőrzés alá vonták. A politikai rendőrség ugyan egyetlen esetet sem talált, amikor ilyen múltú személyek jelentős szerepet játszottak volna a forradalomban, de több esetben eljárást tudtak indítani 1944-1945-ös vagy 1919-es cselekményekért. Ha pedig szabályos eljárásra nem volt mód, akkor ügyeket kreáltak.

Ennek során került elő Kristóf László, aki Palotással ellentétben nem vett részt a kihallgatásokban. Kristóf feladata ugyanis a helyszíni figyelés, a beépülés volt, letartóztatottakkal a dekonspirálódás veszélye miatt gyakorlatilag nem kerülhetett kapcsolatba.

1944. júliusi sebesülése olyan súlyos volt, hogy ausztriai fogságba eséséig gipszben feküdt, a nyilas kormány alatt tehát semmiben sem vállalhatott szere-

pet. A nála lévő igazolványok segítségével sikerült 1945 után illegalitásba mennie. Békéscsabán telepedett le, ahol feleségével együtt kishaszonbérletben földet művelt, valamint alkalmi munkákat végzett a MÁV és a Szervestrágyagyűjtő Vállalat alkalmazásában, és a térszbe is belépett. Kristóf vesztét az újjáalakuló besúgóhálózat okozta. Az ÁVH utódszerve számos ügynököt alkalmazott csak azért, hogy utcai beszélgetések során „ellenséges elemeket” derítsen fel. (...)

Az 1959. szeptember 12-én ítéletet hirdető katonai bíróság nem ismerte el az 1949-es Legfelsőbb Bíróság ítéletét, és Palotás Ferencet bűnösnek találta Ságvári Endre megölésében. Természetesen ugyanúgy bűnösnek találták Kristófit is, annak ellenére, hogy a bíróság megnyugtató módon továbbra sem tudta megállapítani, hogy melyikük lőtt Ságvára. Kristóf vallomása szerint ugyanis nála nem volt pisztoly. A halálos lövéseket egyébként is Cselényi Antal adta le, ezt Ságvári Endre boncolási jegyzőkönyve is megerősítette. A per során fel sem merülhetett, hogy az érintettek szolgálati szabályzatban leírt kötelességüket teljesítették akkor, amikor a lövöldözővel szemben fegyverüket használták. Ha nem ezt tették volna, akkor maguk is súlyos kötelességmulasztást követtek volna el.

A bíróságot az ilyen „apróságok” nem érdekelték. Az ítélet feje tetejére állította a jog értelmezését, amennyiben a Horthy-rendszer erőszakszervezeteinek teljes tevékenységét jogtalannak, míg az ezzel szembeni erőszakos ellenállást jogosnak ismerte el. (...)

A nemzeti emlékezet és a jog oszthatatlan. Ha van antifasiszta minimum (...), akkor léteznie kell antikommunista minimumnak is. Szomorú, hogy erről sokan nem akarnak tudomást venni. Ságvári emléktáblája előtt minden évben koszorúznak, de arra senki sem emlékszik, hogy a jog meggyalázásával Ságvára hivatkozva, az ő nevével és az ő nevében embereket akasztottak fel és családokat tettek tönkre. (...)

Bekövetkezhet, hogy a „Magyar Csendőrök Baráti Köre” vagy hasonló egyesület Ságvári táblája mellett el kíván majd helyezni egy emléktáblát a szolgálat teljesítés közben hősi halált halt, valamint a koncepciók perekben később elítélt csendőrök és rendőrök emlékére. Morális okokból nem lehet megtagadni e kérés teljesítését. Ráadásul, tekintettel a kommunista terrorra, egy ilyen emléktábla iránt van is Magyarországon igény. Nem volna sokkal jobb, ha a demokrácia hívei minden jogsértés nyilvános elítélését felvállalnák?

Hasonlóan fontos bizonyítéknak tekinthetjük a közgondolkodás elodázhatatlan megváltozása, a történelmi igazságszolgáltatás feltétlen bekövetkezése szempontjából, hogy a Kristóf-ügyben 2006. március 6-án végző ítéletet hozó Legfelsőbb Bíróság *magáévá tette Zétényi Zsolt jogfel fogását, a jogtörténet ismeretén alapuló szemléletét*. Nem túlzás azt sem állítani, hogy ezzel egy jelentős lépés történt a '45 előtti és '89 utáni időszak jogfolytonosságának helyreállítása felé. Miként ez a VI. részből (Ügýtár, kincsestár) kiderül, az ellenoldal kísérletet is tett a visszatáncoltatásra, s pert indított a Legfelsőbb Bíróság ellen Kristóf László felmentése miatt.

A Legfelsőbb Bíróság korszakos döntéséről súlyához illő részletességgel számolt be a Magyar Nemzet újságírója, *Kulcsár Anna* (2008. július 18-án). Miként az alábbi szemelvényekből látható, ezzel az egy írással, sőt, már a címével (*Felmentették a kivégzett csendőrnymozót*) és alcímével (*Ságvári Endre okot adott rá, hogy fegyvert használjanak ellene · A bíróság kizárólag a hajdani jogot vette alapul*) is számtalan újdonsült, gondolkodásmódosító üzenet repült világgá.

Felmentették a kivégzett csendőrnymozót

Ságvári Endre okot adott rá, hogy fegyvert használjanak ellene · A bíróság kizárólag a hajdani jogot vette alapul

Minden részletében törvénysértő az az ítélet, amely 1959-ben halálbüntetéssel sújtotta Kristóf László csendőrt a Ságvári-ügyben – így foglalt állást tegnap a Legfelsőbb Bíróság. A büntetőtanács szerint Ságvári Endre nem volt jogos védelmi helyzetben, amikor 1944. július 27-én tűzharcot kezdeményezett az őrizetbe vételére kivezényelt, jogszerűen eljáró rendőr- és csendőrnymozókkal. Az ítélet szerint a kommunista vezető maga idézte elő azt a tragédiát, amelynek végül az áldozata lett. (...)

Az 1959-es halálos ítélet felülvizsgálatát az őrmester nővére kezdeményezte, képviseletét Zétényi Zsolt ügyvéd látta el. A csaknem ötven évvel ezelőtti bírói határozatot a Legfelsőbb Bíróság (LB) tegnap minden részletében jogsértőnek minősítette. A tanács elnöke, Kónya István, az LB büntető kollégiumának vezetője azt hangsúlyozta, hogy döntésük kizárólagosan a jogot, a hajdani jogszabályokat vette alapul. Nem foglalkoztak az eseményeknek sem a történelmi, sem a politikai, sem pedig az ideológiai minősítésével. Ez más szakterületek feladata, mondta. A hajdani ítéletet is mint egy másik bíróság döntését vették alapul, habár annak szerkezetéből, frazeológiájából és tartalmából egyaránt nyilvánvaló, hogy politikailag elfogult, koncepciós jellegű. Az ilyen határozatok azonban – folytatódott az okfejtés – ezen a címen jelenleg nem semmisíthetők meg, a koncepciós, koholt ítéletek semmissé nyilvánítása vagy ennek lehetővé tétele a jogalkotás feladata.

Az LB – mint elhangzott – az események megítélésekor mindenekelőtt a hajdani jogot elemezte. Elsőként azt vette figyelembe, hogy az állami és a társadalmi rend védelméről szóló, 1921. évi 3. törvénycikk büntetni rendelte azokat, akik a hatalom megszerzése és kizárólagos gyakorlása érdekében szervezkedésben vettek részt. Ez a jogszabály 1945-ig hatályban volt, s – a tegnapi indoklás szerint – a szélsőjobb és a szélsőbal mozgalmait, szervezkedéseit egyaránt üldözte. Ennek alapján figyeltek fel a rendvédelmi hatóságok Ságvári Endrere és társaira is. Ságvárit tehát az 1921. évi törvény megsértése miatt kereste a hatóság. A négy nyomozónak, a parancs alapján, 1944. július 27-én őrizetbe kellett vennie. (...)

A szabályszerűen megkezdett intézkedés mindaddig rendben zajlott, amíg Ságvári elő nem kapta pisztolyát, és lövöldözni nem kezdett. Az LB szerint a dektívek fegyverhasználata jogos volt. A magyar királyi csendőrség szervezeti és szolgálati utasítása ugyanis úgy rendelkezett, hogy ha az intézkedés másképp

nem hajtható végre, vagy az intézkedők élete és testi épsége veszélybe kerül, kötelező tüzet nyitni. (...)

A népbíróság akkor úgy vélekedett: a kommunista vezető az ellenállási mozgalomban vett részt, emiatt jogosan használta fegyverét a rendfenntartókkal szemben. Azok tehát törvénytelenül léptek fel. Mindez fordítva igaz – derült ki tegnap. Az indoklás szerint jogtalan lövöldözésével Ságvári okot adott rá, hogy fegyvert használjanak ellene. Vagyis: maga idézte elő azt a tragikus helyzetet, amelynek a végén ő maga az áldozata lett. Ettől elkülönítendő kérdés a bíró szerint, hogy lehetnek, akik becsülik emberi bátorságát. (...)

A tanács elnöke végül arra a kérdésre válaszolt: mi értelme lehet az igazságszolgáltatásnak fél évszázaddal a történetek után. A halálbüntetést már nem lehet jóvátenni. A bíró úgy fogalmazott: a felmentő ítélet, a tisztázó eljárás arra jó, hogy aki tiszteli Kristóf László emlékét, anélkül tehesse meg, hogy emlékére egy nagyon súlyos bűncselekmény, a háborús büntett árnya vetülne.

Tegyünk azért annyit hozzá a bírói tanács elnökének itt nagyon óvatosan sikeredett szavához: Az csak egy ici-pici része az ide kötődő gondolatoknak, hogyan emlékeznek (emlékezhetnek) ezentúl a hozzátartozók, tisztelők a hajdani csendőrnymozóra. Ennél sokkal jelentősebb, mit gondol a világ azokról, akik ártatlanul végeztek ki őt. Mit gondol az „eszméikről”, amelynek oltárán feláldozták. Mit gondol tenni ezekkel az eszmékkel, mit a hordozóikkal, az olyan „antifasisztákkal”, „szocialistákkal”, „liberálisokkal” szemben, akik – mint 2006 ősze bebizonyította – bármikor készek a jó népek újra nekirontani, hatalmuk megtartása végett megfélemlíteni, megkínózni, megalázní, elítélni.

A Képiró-ügy

Különös érzés: az ember rója a könyv sorait, itt-ott leírja Képiró Sándor nevét, s az egyik fejezetnél még mint élő személyre gondolhat rá, a másíknál pedig már mint elhunyt.

Isten nyugosztalja. A hajdani kötelességtudó, emberséges csendőr századost. A háborús büntettel, tömeggyilkossággal vádolt, századik életéve felé közelgő öregembert... Alig több mint egy hónappal élte túl a felmentő ítéletet. Nem tudhatjuk, lelke mennyire békélt meg. Csak azt tudhatjuk, hogy az utolsó szó jogán elhangzott gondolatait is hazájához, nemzetéhez intézte. Beszédre már képtelen lévén, pszichológusa, Szőőr Anna tolmácsolta búcsúüzenetét: „Ártatlan vagyok, soha nem öltem, nem raboltam, a hazámat szolgáltam. 1996-ban azért tértem haza, mert Magyarország nélkül számomra nincs élet.”

És azt sem tudhatjuk, hogy halála küszöbén dr. Képíró Sándor fel-fogott-e, megérezett-e legalább egy keveset abból, hogy áldozata nem volt hiábavaló. Nagyon szomorú, persze, hogy az életébe került, de talán őt is vigasztalni tudta valamelyest, hogy perének és személyes sorának éppen drámaisága, sőt tragikussága tudhatott csak hathatósan segíteni egy korszakromboló, egy világromboló hatalmi játék politikai üzelveinek megfékezésébe. Jelképesen szólva: a világot – a közgondolkodást – béklyóba kötő Egyetlen történet helyett végre egy másik történettel foglalkozott a Tisztelt Nagydémű, s mint látni fogjuk, nem is csupán Magyarországon, hanem a világ távolabbi részein is.

Így történt ez egy budapesti vendéglőben is, szeptember közepe táján. A Nemzeti Jogvédő Szolgálat elnökségi tagjai ültek össze (a meghívó szerint) tanácskozássra, valójában azonban (mint a helyszínen kiderült) születésnapot ünnepelni. A „három oroszlának”, Zétényi Zsolt-nak, Gaudi-Nagy Tamásnak és Grespi Lászlónak esett ezekre a napokra életük jeles eseménye, ám a figyelem elsősorban a kuratórium kerek évfordulás elnökére, az éppen hetvenéves Zétényi Zsoltra összpontosult.

A krónikásnak megható volt látnia, hogy a fiatalabb oroszlánok – de nemcsak ők, hanem a többi résztvevő is, köztük Morvai Krisztina – milyen nagy szeretettel és tisztelettel övezték tanítómesterüket. A kissé megfáradt, kissé magányos jogvédőt, aki mégis igyekszik a nemzet gondjait továbbra is vállán cipelni. A visszafogottan, csendesen beszélőt, de szívósan, eltökélten cselekvőt, kinek jog- és ügyvédős, sőt, politikai közszereplős jelmondatában is éppen ez a kettősség köszön vissza: *„szelíden a módban, de határozottan a lényegben”*. S milyen megnyugtató volt látni a tanítómester tőle szokatlan derűjét, amellyel a tanítványok – a fiatalabb, lendületesebb küzdőtársak – szeretetét és tiszteletét, no meg személyre szabott, figyelmes ajándékait fogadta. Milyen jó volt tapasztalni, hogy a két jogvédős szemlélet egyike sem kíván egyeduralomra törni, hanem a kölcsönös tisztelet jegyében igyekszik a másikkal együttműködni. A harcos a szelíddel, a szelíd a harcossal. Elkerülvén ezzel, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat is – a „turáni”-nak nevezett átok beteljesüléseként – úgy járjon, mint ahogy ez rendre történni szokott a nagyszerű, nemzetővő kezdeményezésekkel, szervezetekkel a magyar-ság életében...

Ott, a vacsoraasztalnál, ünneplése fennkölt perceiben Zétényi Zsolt is az új történetről, a Képíró-ügyről, ill. ennek névadójáról mesélt. Belső, bizalmas ismereteket is megosztott velünk, olyanokat, amelyeket – lévén konzervatív úriember – a sajtóval soha. Efféle becsületességre ma-

gam is törekvőként szintén nem engedhetem meg magamnak, hogy ezeket a bizalmas közléseket most továbbadjam; ám újságírói hivatásom másfelől arra sarkall, hogy a köz érdekében, a mondandóm alátámasztására mégiscsak tegyek egy apró kivételt.

Az ügy bírása éppenséggel nem számít „jobbaldalinak”.

Ennek fényében – „szocializációjához” képest – a felmentő ítélettel nagyon messzire ment, bátorságáért, feltámadt lelkiismeretéért tehát mindenképp dicséret illeti. Ugyanakkor arra már nem futotta a merészségből, hogy a valóságnak megfelelően, ártatlansága miatt mentse fel a vádlottat, s helyett a bizonyítottság hiányára hivatkozott. De ne vessük a szemére! A lényeg, hogy megkezdődött az Egyetlen történet mindeütt ott kígyózó falának lebontása. Az jószerivel mindegy, hogy egyszerre egy vagy két téglával lett kevesebb. Ennél sokkal fontosabb, hogy odaátról is nekiláttak a bontásnak. Hogy odaát is felmérték, megértették ennek fontosságát.

A Képiró-ügy össznemzeti téma lett. Erről társalogtak a nemzeti jogvédők is ott, az ünnepi asztalnál, hallgatván az egyik főszereplő – s a történelmi esemény fül- és szemtanújának – bizalmas beszámolóját. Látszólag igazat gondol az, aki erre felvetné, hogy egy nemrég megnyert per hogyan is ne lenne az ügy védőjének és baráti, munkatársi körének témája, főleg a felmentett védenc hirtelen halála után. Csak-hogy még e sorok íróját is hatalmas meglepetés érte, amikor a világháló legnagyobb keresőjét rászabadította erre a kifejezésre: *in memoriam képiró sándor*.

Szeptember 3-án hunyt el Képiró, én meg szeptember 29-én eredtem azoknak a honlapoknak a nyomába, amelyek megemlékeztek róla. Nem úgy, hogy „meghalt, elhunyt, elhalálozott”, de még csak nem is úgy, hogy „megemlékezés, búcsú” stb., hanem kifejezetten az említett szavakkal. Nos, a véletlenül vagy indokolatlanul kapott találatokat kitörölve, csaknem 250 érvényes maradt! 250 kisebb-nagyobb közösség honlapja, vagy éppen olyan magánszemélyeké, akiknek oldalát bárki meglátogathatja. Voltaképp irdatlan nagy szám. S ami a mondandónk – a nemzeti közügyé válás – szempontjából igencsak lényeges: az érvényes címek többsége két filmre mutat. S a maga módján mindkettő olyan művészi alkotás, amely könnyen, maradandóan képes érzéseket továbbítani és befogadtatni.

Az egyik filmen az ismeretlen alkotó korabeli felvételek menetelő vagy harcoló magyar csendőreit, katonáit, s az őket határtalan örömmel fogadókat ötvözi a Képiró-per tárgyalásainak drámai jeleneteivel. A komor, mégis felemelő zenével keretbe foglalva valóban hősi, himnikus

megemlékezés. Nem magán-, hanem közösségi, nemzeti érzéseket ébreszt. Ha nem így volna, aligha került volna fel annyi település közösségi oldalára. A bizonyosság kedvéért érdemes idemásolni őket:

In memoriam dr. Képiró Sándor (videó), ...network.hu

Bőny, Gyirmót, Győr Adyváros, Győr, Győrszabadhegy, Kisbajcs, Szany, Nagybajcs, Ménfőcsanak, Mezőörs, Nagyszentjános, Öttevény, Pér, Rábaszentmiklós, Sokorópátka, Szerecseny, Tényő, Tét, Töltéstava

A másik filmen pedig egy neves énekes, szöveg- és zeneszerző, Varga B. Tamás adja elő saját gitárjátékával kísérve a maga írta, Képiró Sándorra emlékező dalt. Nem tudhatom, hogy esetleges menedzsere jóvoltából vagy a maga erőfeszítéséből, de tény, hogy több tucatnyi honlapon vált láthatóvá és hallhatóvá a mű, s nem is csak magyar, hanem mindenféle idegen nyelvűeken is. Megint csak bizonyoságképpen másolok ide néhányat

<u>Varga B. Tamás: Képeket írok (in memoriam Képiró Sándor)</u> youtube.com
<u>Varga Videók!</u> onlinevideok.net/tags.php?tag=Varga... – Egyesült Államok
<u>Varga B. Tamás:</u> <u>Képeket írok (in memoriam Képiró Sándor)</u> harcunk.com
www.harcunk.com/.../varga-b-tamas-kepek-irok-memoria...
<u>Varga B. Tamás: Képeket írok (in memoriam Képiró Sándor)</u> Terra ... szrterra.wordpress.com/.../varga-b-tamas-kepek-irok-in-me .
<u>Varga B. Tamás: Képeket írok (in memoriam Képiró Sándor)</u> www.solomoto.com.es/motocross/tag/Így/1/updated
<u>Varga B. Tamás: Képeket írok (in memoriam Képiró Sándor ...</u> touch.whatsonstv.co.uk/.../A8kzH6zKa-M&feature=youtube_...
<u>varga b. tamás harcunk.com</u> www.harcunk.com/cimke/varga-b-tamas
<u>Varga b thomas dirijo ima genes in memoriam</u> – Tijuana (20 de ... www.videostijuana.com/.../varga-b-tama-s-ka-c-peke... – Mexikó
Search طغض اذ ثاجل ا عيرم ف قذجل وا قبل اذ ا يثا www.albaht.almaktba.org/tag/írok

Állva videos Blues del mundo. Los mejores videos de Blues ... www.bluesdelmundo.com.ar/tag/Állva/orderby.../page1.html
állva Videos de Tecnicas de Relajacion tecnicasderelajacion.sitiovideo.com/Upload/állva/
ÁLLVA Videos de desarrollo explicativos www.ejerciciosdeprobabilidades.com/Upload/ÁLLVA/
állva Desarrollo en Videos ejerciciosformulasquimicas.ejerciciosdequimicaresueltos.com.
állva – Enema.TV enema.tv/results?search_query=állva
állok Videos About MMA Weightlifting Routines – Watch Free állok ... madummy.com/mmaweighttrain/tag/állok/1/updated
állok Videos de Tecnicas de Estudio tecnicasdeestudio.sitiovideo.com/Upload/állok/
alatt Videos – senin icin videolar www.seninicin.com/index.php?tag=alatt
AB TV2 – Állok videos abtv2.com/tag/Állok/orderby-updated/page1.html

Kíváncsiságból belenéztem a legkacifántosabb című honlapba – méghozzá ebbe:

[Search طغض اذت تحيل اغيرم يف قلم جل وا قبلك ابتك ,
www.albaht.almaktba.org/tag/írok](http://www.albaht.almaktba.org/tag/írok)

...s valóban megtaláltam ott Varga B. Tamás előadását, méghozzá erre a címre mutatva: http://www.albaht.almaktba.org/video/A8kzH6zKa_

Korántsem akarnám, persze, azt állítani, hogy minden magyar településen minden áldott ember mostanság Képiró Sándorral, ügye tanulságainak levonásával foglalkozna. Csak azt valószínűsítem, hogy a kettős mérce – megtévesztésre, hazugságra, igazságtalanságra – épülő világ órái meg vannak számlálva, s hogy valóban így legyen, ebbe a Nemzeti Jogvédő Szolgálat kiváló tagjai is besegítettek a maguk adottságaival és lehetőségeivel.

De mérhetetlen mohóságukkal besegítettek azok is, akik Képiró Sándor esetében igencsak elszámították magukat. Balliberális körökben támadt az a dühös – és mert igaz, ezért dicséretre és tiszteletre méltó – vélemény, hogy a Simon Wiesenthal Központ csak azért ráncigálta elő hájánál fogva a Képiró-ügyet, mert a háború után 66 évvel mint nácivádászatra szakosodott intézet, egyre nehezebben tudja létjogosságát igazolni. Tegyük hozzá, hogy még ennél is többről van szó: efféle kirakatpe-

rek nélkül különféle nemzetek büntudatát is mind nehezebb életben tartani, ennél fogva önvédelmi törekvéseit is mind nehezebb a nacionalizmus, fasizmus, szélsőjobboldaliság és hasonlók bélyegével illetni, ily módon letörni, vagy legalább féken tartani.

Ehelyett most, mondom, fordítva sült el a nagy igyekezet. „*Csalódtak a náci vadászok*” – fogalmazta meg a Magyar Nemzet azt, amiről a bírói ítélet kihirdetése után minden szemtanú, vagy a világgá röpített felvételekről minden néző maga is meggyőződhetett. Kőszegi M. Lászlónak a közönség sorait pásztázó kamerája nemcsak az ujjongókat, de az elképedők és felháborodók arcát is megőrizte az utókornak.

Természetesen, ez a mélységes csalódás nem maradt meg a tárgyalóterem falai között. Rögtön ugrott a közös ügy érdekében mindig akcióra kész nemzetközi (*nem* magyarul: *internacionalista*) sajtó, ezúttal a New York Times-szal és a Süddeutsche Zeitunggal képviseltetve magát. Mindkettő a régi jó fegyvert kapta elő, Képíró felmentését egy jobboldali összeesküvés tartományába helyezte, amelynek főszereplője – „pénzelője” – a „szélsőjobb” pártja, vagyis a Jobbik volna, segédszereplője a Nemzeti Jogvédő Szolgálat, s ennek elnöke: Zétényi Zsolt.

Ehhez nekem már nincs mit hozzáfűznöm. Részben azért nincs, mert megteszi ezt helyettem az NJSz közleménye, e befejező sorok után. Részben pedig azért nincs, mert e közlemény után Szőör Annát, Képíró Sándor pszichológusát idézzük, méghozzá az áldozat haláláért leginkább felelős embernek írott, nyílt leveléből. Gondolatai vitathatatlanul továbbvisszik, megerősítik az Egyetlen történetről és a kettős mércéről imént mondottakat. Végezetül pedig mi magunk is búcsút veszünk nemzetünk és nemzeti jogvédelmünk immár jelképes alakjától. Egy kétségtelenül fűtött hangú és ugyancsak a világhálóról érkezett írással. Szerzője ismeretlen, névtelenségbe burkolódik. Fél. Még. In memoriam dr. Képíró Sándor...

Képíró-per

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat közleménye

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat különleges jelentőségűnek tartja a Fővárosi Bíróság 2011. július 18–19-én kihirdetett felmentő ítéletét a háborús bűntett megalapozatlan vádjával dr. Képíró Sándor ellen folyó büntetőügyben.

Az ítélet ellen a vádlott és védője bűncselekmény hiánya miatt kimondandó felmentésért fellebbezett.

Amint ismeretes, dr. Képíró Sándor, akkori csendőr főhadnagy az 1942. január 21–23. között tartott, részben súlyos, elítélendő bűncselekményekbe torkolló újvidéki partizánellenes razzia idején – melyért bűnösök és ártatlanok sorát végezték már ki – jelentős kockázatot vállalva ellentmondott a kiterjesztett fegyverhasz-

nálakra felhívó eligazításnak, s megmentette egy szerb-zsidó család életét. A vádlott határozottan cáfolta, hogy bármilyen bűncselekményt elkövetett volna, vele szemben a bíróság most kihirdetett ítélete szerint nincsen semmilyen hiteles és törvényes terhelő bizonyíték. A bíróság által is megállapított tény, amit már az el-lene indított rágalomhadjárat kezdetén, 2006-ban is tudni lehetett hozzáférhető do-kumentumok alapján, s amit a Fővárosi Bíróság a jeruzsálemi Wiesenthal Iroda va-lótlan vádja folytán indult eljárásban 2007-ben kelt határozatából is tudni lehetett, hogy dr. Képíró Sándort emberölésért soha semmilyen bíróság nem ítélte el, a meg-semmisített, így nem létezőnek tekintendő 1944. évi, kollektív vád alapján történt elítélése sem tartalmaz emberölési tényállást, s vele szemben semmilyen bűncse-lekmény miatt nincsen elítélő határozat. (Ennek, a bűnösöket és ártatlanokat egy-aránt sújtó elítélésnek célja volt Magyarország köznevelése az angolszász hatalmak-hoz kedvezőbb békefeltételek megteremtése révén.) Minden, az előbbiekkal el-lentétes híresztelés rágalmazást, súlyos személyiségi jogi jogsértést, az emberi méltósághoz és jó hírnévhez való jog, az ártatlanság védelme megsértését jelenti, s en-nek megfelelő jogkövetkezményekkel jár.

A külföldi sajtóhírekre (pl. Süddeutsche Zeitung, New York Times) tekintet-tel nyomatékosan kijelentjük, hogy valótlannul állítják,

- hogy dr. Képíró képviselőtét támogatta valamelyik párt,
- hogy anyagilag támogatta az ügyet a Nemzeti Jogvédő Szolgálat,
- hogy valamelyik politikai párt tartja fenn a Nemzeti Jogvédő Szolgálatot.

Ezzel szemben a valóság az, hogy dr. Képíró Sándor védelmét dr. Zétényi Zsolt ügyvéd dr. Képíró megbízása alapján, az ügyvédi törvény szerint látja el, semmilyen külső anyagi támogatást nem kap.

Emlékeztetünk arra, hogy jogvédő szervezetünk létrehozása óta pártpolitiká-tól mentes közhasznú szervezet, politikai pártoktól támogatást nem fogadhat és nem is fogad el.

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat jogvédelmet lát el az emberi jogok minden-nemű megsértése esetén, különösen azokban az ügyekben, amikor a jogsértés valakinek a magyar nemzethez, kultúrához tartozásával, a magyar nemzet meg-bebecsülésével, jó hírnévével, alapvető értékeivel vagy a határon kívül rekedt ma-gyar nemzetrészek jogaival kapcsolatos. Ezen feladatkörünkre tekintettel, fi-gyelemmel kísérik dr. Képíró Sándor ügyét is, tájékoztatást adunk a perrel kapcsolatos hírekről. Tesszük ezt azért is, mert egy magyar embernek a bármi-lyen kétes, de különösen főbenjáró bűnelkövetésre utaló, így háborús bűnös lis-tán való önkényes, alaptalan szerepeltetése, s mi több, perbe fogása nemcsak az általános emberi jogok, az emberi személy méltósága súlyos sérelmét jelen-ti, hanem Magyarország és a magyar nemzeti közösség megbecsülését is csor-bíthatja.

Várjuk az ügy igazságos, gyors, jogerős befejezését.

Dr. Képíró Sándor pszichológusának nyílt levele a jeruzsálemi Wiesenthal Központ vezetőjéhez

Efraim Zuroff Úr!

Feltételezem, hogy Ön, aki a XX. sz-i történelemben és emberi jogi kérdésekben egyaránt tájékozott, nem a napokban, dr. Képíró Sándor pszichológusaként ismerte meg a nevemet. Bizonyára emlékszik arra a világszerte indulatot kiváltó eseménysorozatra, amikor 2008-ban, az akkor általam vezetett Október 23. Bizottság Alapítvány a Barankovics István Izraelita Műhely Egyesülettel állított emléktáblákat, szerte a világon, a kommunizmus áldozatai emlékére.

Márványtábláinkon különös tekintettel emlékeztünk meg azokról a zsidóüldözést elszenvedett emberekről, akik végül a kommunizmus áldozataivá váltak.

Ezzel, a mind a konzervatív, mind a liberális oldalból indulatokat kiváltó kezdeményezésemmel a kettős mérce ellen emeltem fel szavam, hiszen az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének 1481/2006-os „A totalitárius kommunista rezsimiek által elkövetett bűnök nemzetközi elítélésének szükségessége” c. határozata szerint a nemzeti szocializmus és a kommunizmus büntetteit egyenlően kell meg-, azaz elítélnünk...

Zuroff Úr!

A kérdésem – nem költői – Önhöz: Mikorra tervezi felkutatni a jeruzsálemi Wiesenthal Központ azokat a kommunista bűnelkövetőket, akik a zsidó származású embereket kommunista haláltáborokba hurcolták, vagy az 1956-os Forradalom és Szabadságharc-ban részt vevő zsidókat kivégeztették, börtönbe vetették, majd később, a szocializmus idején a vallásosságuk vagy a polgári mivoltuk miatt anyagilag és egzisztenciálisan ellehetetlenítették?

Könnyebb dolguk lenne Önöknek, ha a jövőben inkább kommunista, mint náciavadászok lennének, hiszen a kommunista bűnelkövetők közül többen élnek még, mint az Ön által üldözött, – vélt vagy valós – második világháborús bűnösök.

Dr. Képíró Sándor pszichológusaként – általa feloldva a titoktartási kötelezettségem alól – bátran kijelenthetem Önnek, hogy az ügyfelem ártatlan. A hosszú távú memória ébrentartása végett az 1942-es újvidéki razzia minden részletét együtt idéztük fel, csaknem hetven év távlatából, így szakmai és emberi becsületemmel kijelenthetem, hogy nincs egyetlen olyan esemény sem, amelynél Képírónál őszintétlen megnyilvánulást tapasztaltam volna. Mi, pszichológusok a hazugság számtalan jelét, úgy mint a bakit, elszólást, következtetlenséget könnyen felismerjük, így én Képíró Sándornak nemcsak a lelki mentora voltam és vagyok, hanem maga az élő lelkiismerete.

Az Ön lelke, Zuroff úr, azonban ne legyen nyugodt! Ön azért hurcoltatott meg, kényszerített bíróság elé egy majd százesztendőös embert, mert a sírból nem hozathatott elő valódi bűnelkövetőket. Ön a kollektív bűnösség elvét gyakorolta, amikor koholt vádak alapján felelősségre vonatott egy ártatlan embert, akit ezzel fizikailag csaknem teljesen tönkretett. A lelke egészségét az istenhite és a makacs akaraterije, élni akarása mentette meg. Az a tudat éltette, hogy a független magyar bíróságot nem a jeruzsálemi Wiesenthal Központ, de nem is a mindenkori kormány, hanem – ha Ön számára ez naivnak tűnik is – az igazság vezérli.

Van fogalma Önnek arról, mit érezhetett a 97 éves ember, amikor a katonai bíróságon hetente kétszer a vádlottak padján ülve hallgatta a „hideg napok” vé-

res eseményeit, úgy, hogy Ő maga csendőr századosként az újvidéki razzia során embereket mentett meg?

Átérzi, hogy mit élt át az Ön által gerjesztett, hisztérikus meghurcoltatás során a Képipró család, akik 1996-ban jó szívvel engedték el Argentínából szülőhazájába az Édesapjukat, mert belátták, hogy számára Magyarországon kívül nincs élet?

Kívánom Önnek, hogy a jövőben tudjon a katonai bíróság tárgyalótermében kinyilvánítottnál jóval nagyobb méltósággal veszíteni, és fejezze be a megélhetési koncepciók peres gyártását!

Törődjön bele abba, hogy Magyarország nem Izrael Állam gyarmata, és kezdje el legalább ekkora lelkesedéssel, de sokkal alaposabb tudással, a még mindig, magas nyugdíjból, igen jól élő kommunista bűnelkövetők felkutatását!

Ha Önnek, Jeruzsálemben, az úgy jobban testhezáll, akkor tegye mindezt a kommunizmus izraelita áldozatainak emlékéért.

Csak nem attól fél, hogy kiderül, hogy zsidó zsidót is ölt?

dr. Szőőr Anna
pszichológus-jogász
(forrás: a szerző)

In memoriam
dr. Képipró Sándor

Sarkad, 1914. február 18. – Budapest, 2011. szeptember 3.

Magyar jogász, csendőr százados.

Tanulmányait Sarkadon kezdte, majd Mezőtúron folytatta és végül a békéscsabai evangélikus gimnáziumban fejezte be. 1932. és 1933. október 1. között a nyíregyházi 6. tüzér osztálynál szolgált, ahonnan 1933. október 1-én mint hadapród tűzmester szerelt le.

1933-ban Szegeden beiratkozott a Ferenc József Egyetem Jogi Karára, és 1937 májusában államtudományi doktorrá avatták. 1937 őszén beiratkozott a budapesti Kereskedelmi Akadémiára, ahol kereskedelmi átképző tanfolyamon vett részt. 1938 májusában felvették a Magyar Általános Hitelbankba.

Ezt követően a Magyar Királyi Honvéd Ludovika Akadémia csendőrtiszti tanfolyamára jelentkezett, amit 1939–40-ben végzett el. 1940. július 9-én hadnaggyá avatták. Ezt követően a csendőrség szolnoki szárnyához került szárnyparancsnok-helyettesnek, majd Orosházára helyezték. 1941 májusában főhadnagy lett, majd decemberben áthelyezték a makói csendőriskolába oktatótisztnak.

Horthy Miklós kormányzó 1943 elején századossá léptette elő, majd Tóth Józsefet, az újvidéki járőrvezető iskola parancsnokát helyettesítette annak távollétében. 1943 decembereében a Vezérkari Főnökség Szegedre idézte, előzetes kihallgatásra az újvidéki események kapcsán.

Ezt követően, egészen 1944. június 1-ig eljárás folyt ellene. Később Kolozsvárra helyezték, majd augusztus 1-jétől Miskolcra, ahol a csendőrkiképző iskola parancsnoka lett. Miután az iskolát Németországba vezényelték, ő ott maradt egy-

ségével Miskolc védelmére. 1944. december 2-án a harcoló magyar és német alakulatok tagjai közül az egyik utolsóként hagyta el a várost.

A II. vh.-t követően, az előrenyomuló vörös rablók és gyilkosok és a bolsevik magyarirtás elől először Ausztriába került, így kerülte el a háború vége után a szovjet fogságba esést.

Ezt követően Linzbe került, ahol beállt mezőgazdasági munkásnak. Később Linzben a tolató-pályaudvaron vasutat épített, ahol egy magyar vasútépítő egy-séghez került. Innen átment Tirolba, ahol feliratkozott az Argentin Katolikus Egyház listájára, és 1948. augusztus 1-én Buenos Airesbe emigrált. Távollétében a magyar népbíróság 14 év börtönre ítélte. Buenos Airesben egy textilgyárban kapott munkát, ahol mint munkaszerető magyar ember, megtanult szólni.

1950-ben megnősült, házasságából két gyermeke született.

Úgy szerette Hazáját, hogy 1996-ban hazatért Budapestre, ahol ezt követően az alattomos, gyilkos magyargyűlölők mindent elkövettek, hogy életét megkeserítsék, és a halálba kergessék.

Emléke legyen áldott!

(ismeretlen szerző)

Szabadságot a Szabadság térnek!

– Kísérlet a szovjet hősi emlékmű eltávolítására –

Munkám egy időben a Vértanúk teréhez kötött, így hát alkalmam adódott sűrűn szemügyre vennem a gondosan körbekerített szovjet hősi emlékművet, felidézni magamban a kedvéért eltüntetett, ereklýs Országzászlót, s meg-megcsóválni a fejem: „Meddig tűröd ezt még, magyar nép?!”

Rögtön hozzá kell tennem, hogy sokkal több volt ebben a valódi kíváncsiság, mint a megvetés vagy megfeddés. A mindenkori hatalmak, birodalmak kiválóan értettek ahhoz, milyen műtárgyakkal lehet a legjobban saját hatalmasságukra emlékeztetni az egyszerű földi halandókat. Ám nemcsak emlékeztetni, hanem egyszersmind fenyegetni, figyelmeztetni őket: nehogy meggondolatlanságra vetemedjete!

S csakugyan, bennem is mindig felöltött: szabad-e ujjat húzni – ha már nem is a szovjet birodalommal, de az ugyancsak hatalmas Oroszországgal? Persze, tudván tudjuk, hogy „gyáva népnek nincs hazája” – de megéri-e emiatt összeakaszkodni vele? Végül is elég nagy Magyarország, elég nagy Budapest, elfér egy ilyen emlékmű, amely ráadásul „nem kér enni”, el van ott csendben magának. S ha őrizni kell is, ez nem a hatalom hibája, hanem a lázadózóké, akik nem nyughatnak tőle.

S nem e nyughatatlanok alá adott-e lovat a Nemzeti Jogvédő Alapítvány azzal, hogy felkarolta a Szabadság téri hősi emlékmű eltávolításának ügyét?

Akár még azt is mondhatnánk, hogy szerencsére a „józan nép” nem ült felt ennek a kilátástalannak tűnő kísérletnek, s eltekintve pár száz – na, jó: pár ezer – embertől, nem állt oda az Alapítvány (sem a korábbi próbálkozók) törekvése mellé. Ennélfogva ez az egész ügy besorolthatatik azon kevesek közé, amelyekben a nemzeti jogvédők nem jutottak végső sikerre. Az obeliszk rendületlenül a helyén áll, sőt, azokat a szabadságharcosokat, akik 2006 forró őszén – egészen pontosan: szeptember 19-én – megrongálták, egyebek közt leverték róla az önkény bearanyozott jelképét, a sarló-kalapácsot, időközben még kártérítés megfizetésére is ítélték.

Nem kerülhető el tehát annak rövid mérlegelése, hogy valóban fontos-e az emlékmű eltüntetése, valóban baj-e, hogy az egykori szovjet hadsereget, ennek katonáit dicsőíti változatlanul. És hogy: valóban reménytelen-e az eredeti vállalkozás...

Induljunk ki abból, hogy akadt egy kis nép, amelyik vette magának a bátorságot, és búcsút mondott az égre törő jelképnek. Pedig Észtország sincs kevésbé kiszolgáltatott helyzetben, sőt, ott jelentős az orosz nemzetiségűek aránya, nálunk viszont elhanyagolható. Észtországot azóta sem söpörte el, s másképp sem büntette meg érte az egykori nagy testvér. Tehát belátható, hogy ha lenne is ára cselekedetünknek, nem a létünkkel kellene fizetnünk érte.

Lehet erre azt felelni, persze, hogy a létkérdésen innen van még néhány olyan súlyú, amelynél a várható veszteségek nagysága „okkal-joggal” riaszthat vissza bennünket mindennemű felelőtlen lépéstől. Ám – ez a különös benne – valójában nincsen.

Hiszen nem attól kerültünk mostanra sem ekkora kutyaszorítóba, amekkorában vagyunk, mert bármilyen hatalommal packáztunk volna. Hanem éppen amiatt, mert soha nem álltunk eléggé a sarkunkra. Mindig igazodtunk, sőt odadörgölőztünk azokhoz, akik valójában csak a maguk hasznát lesték. Ki gyávaságból igazodott, vagy jóhiszeműségből, tudatlanságból, rosszul felfogott, mert önfeladó békülékenységből, mások viszont ugyancsak anyagi, politikai vagy másfajta haszonlesésből.

Rögtön adódik ez a kérdés is: Hogyan tudott egységre jutni egy ilyen, valóban nem minden kockázat nélküli kérdésben az észt nép, és hogyan nem tudott a magyar?

Nos, itt van a kutya eltemetve! Engedtessek meg utalnom arra, hogy egy sok száz oldalas művet – hármaskönyvet – töltöttem meg voltaképp-

pen ennek a kérdésnek a taglalásával. Ha nem tartozna ez is valamiképpen a nemzeti jogvédelem témájához, természetesen nem hozakodnék elő vele. Címe: *A törzsi háború természetrajza – a rendszerváltozás Magyarországnál*. Azaz Magyarországot egy olyan, többé-kevésbé – legalábbis a média fősodra által – elrejtett belső háborúság osztja meg, amelynek valóságos létét legkirívóbban talán a 2004. december 5-i népszavazás, illetve ennek néhány meglekítő előzménye igazolta. Az akkori szocialista-liberális kormány – teljesen törvénytelenül, ám annál nagyobb vehemenciával – az ellen kampányolt, hogy a külhoni magyarok magyar állampolgárságot kaphassanak. Nos, közel s távol nincs még egy olyan ország, amelynek törvényes vezetői ezt meg merték volna tenni. Ha másra nem, az előbb-utóbb eljövő választásokra gondoltak volna, arra, hogy a nép ezért még megfizet nekik.

Csak hogy ebben az országban ettől olyan nagyon nem kellett félniük – legalábbis akkoriban még nem. Akkor ugyanis még nem mindenki számára volt világos, milyen nagy a baj, s hát még az, hogy ebben a magyar nemzet szóban forgó ellenlábasi mennyire ludasak. Sőt, 2006-ban ezt a díszes társaságot a jó nép még újra meg is választotta! Mert ebben az országban jó időre felülkerekedett, s a média jóvoltából többé-kevésbé még mindig túlsúlyos maradt az a „politikailag helyénvaló” szemlélet, amelyről – egyebek között – a Kristóf-ügynél és a Képiró-ügynél is szóltunk. A Horthy-korszak szorgalmas befektetése, kitartó átkozása, Kristóf László kivégzése, Ságvári dicsőítése, Képiró Sándor meghurcolása és halálba kergetése, az ’56-ra emlékező békés tüntetők agyba-főbe verése, őrizetbe vétele és bírói elítélése, a vérengzésért felelősök büntetlenül hagyása, mind-mind egy tőről fakad. S ugyanide sorolható az a tény is, hogy a „felszabadító, hős szovjet katonák” emlékműve, Budapest szívében, a fenti véleményformálók szemét egyáltalán nem szúrja, a lelkiismeretét egyáltalán nem fúrja, az igazságérzetét egyáltalán nem bántja. Nem zavarja őket, hogy egy olyan, a magyar nemzet, a magyar történelem szempontjából fontos téren „mered égne a gyalázat”, amely, ha régi módján betölthetné jelképes hivatását, ezzel éppen a nemzet önbecsülését és összetartását erősítené. Nem zavarja? Ez még a jobbik eset. Vannak, akik ünnepelni járnak oda... De az is természetes ezeknek a véleményformálóknak, hogy míg a „felszabadítási” emlékmű Budapest szívében áll, a kommunisták százmilliónyi áldozatáról, valamint az ’56-os forradalomról méltó módon megemlékező, nagyszabású műalkotás – a Gloria Victis – egy kis településen, jelesül Csömörön bújik meg.

Ilyen helyzetben a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, s mindenekelőtt elnöke, dr. Zétényi Zsolt, ha a siker reményében kívánt fellépni, akkor tör-

ténelmi-történész, politológiai és jogi szempontból egyaránt alaposan fel kellett készülnie a többfrontos csatározásra. Okkal lehetne közbevetni, hogy egy ilyen, jellemzően politikai kérdésben nincs különösebb teteje a jogi részletekkel foglalkozni, hiszen – miként ezt jócskán meg is tapasztalhattuk az elmúlt évtizedekben – a politika gátlás nélkül – hogy szalonképes szót használjunk – *felüli* a törvényt, ha érdekei éppen úgy kívánják.

Csak hogy 2011. szeptember végének eseményei – egy rendőrbűnös börtönbüntetésre ítélese, a Balsai-féle jelentés nyilvánosságra hozásának kikényszerítésével a többi felelős felelősségre vonásának megkönnyítése, Budaházy György és Szász Endre háziőrizetbe helyezése, és a jogvédő küzdelem többi eredménye, amelyekről leginkább a IV. részben szólnunk – mind azt látszik alátámasztani, hogy a „jogi érvelés” mégsem marad hatástalan. S anélkül, hogy itt lehetőség adódna hosszabb érvelésbe bocsátkozni, megemlítenénk, hogy ez azzal a ténnyel van összefüggésben, hogy a demokráciák éppen az önkényuralmak ellentétéként határozzák meg magukat, tehát politikailag helyénvalónak tekinthető a jogszerűség, a törvény követése, akár még a közösségek kárára is. Éppen Kristóf László ügyében láthattuk, hogy a legalávalóbb önkényességgel eljárók is milyen sokat adtak arra, hogy „megfeleljenek” a törvényi előírásoknak. A pontos jogi ismeretekkel való felvértezésre és érvelésre tehát azért van szükség, mert mind a hatalom, mind a Tisztelt Nagyérdemű legalább hajlik a meghallgatására és viszonylagos méltányolására. Miképpen Zétényi Zsolt mutatott rá a vele készített beszélgetés során: a megfelelő jogi hivatkozás erős fegyvernek bizonyult Deák Ferenc kezében a kiegyezés alkufolyamatában, s jelentős szabadságharcaink is voltaképpen mindig jogi küzdelmek voltak, amennyiben elvett jogaink visszaszerzésére irányultak. Ha pedig végül elbuktak is, az eredmények akkor sem maradtak el. A jogi megalapozás, jogi érvelés nélküli erőszakos változtatási kísérletek általában a szélesebb közvéleményből is ellenérzést váltanak ki, ezért vannak eleve – ha nem előbb, akkor később – bukásra ítélve. Habár a másik, a jogvédő út sem biztos, hogy első lendületre sikerre vezet, az idő viszont a helytálló, megalapozott érveknek dolgozik.

Nos, az emlékmű-akció megindítása előtt Zétényi Zsolt egy igen terjedelmes és tartalmas tanulmányt tett közzé ezzel a címmel: A Szabadság téri szovjet hősi emlékmű ügye 2006-ban. Jogi és politológiai szakvélemény. (*Tények–követelmények–lehetőségek–teendő.*) *Nemzeti Jogvédő Alapítvány, Budapest.* Ebben mind a történelmi-történész, mind a politológiai, mind pedig a jogi érveket gazdagon felsorakoztatta. Éppen csak annyit idézünk itt belőle, amennyitől figyelmes olvasónak már mind a há-

rom szempontból egyértelművé válhat a helyzet. *(A zárójelbe foglalt, dőlt-betűs belső címek nem a tanulmányból valók, csupán a könnyebb áttekinthetőséget szolgálják.)*

(történelmi háttér)

Magyarország szívében, a Honvéd utca torkolatában, az 1948–49-es szabadságharcban hősiiesen harcolt, mártírhálált halt Aulich és Vécsey tábornokról elnevezett utcától közrefogva, az ország házából láthatóan, az 1919-es kommunizálózatairól Vértanúk terének nevezett tér szomszédságában, a magyar szabadságért el nem múló történelmi érdemeket szerzett II. Rákóczi Ferenc és a tőle nem messze álló Kossuth Lajos emlékműve közelében egy olyan emlékművet állítottak fel, amely tartósan is Magyarország legújabb kori megalázottságának, legyőzetésének, a magyar nép megtizedelésének és kirablásának jelképe lehetett, megengedve, hogy voltak a társadalom egészéhez képest törpe kisebbségek, amelyek ezt a helyzetet másképp ítélték meg, nem változtatva annak lényegén.

(...) 1921-ben felállították a Szabadság téri ún. irredenta szobrokat (...) Az emlékműegyüttes szívét az 1928-ban felállított ereklyés Országzászló jelentette, amelyen féllárbocra eresztve lengett a magyar lobogó. (...) A négy szobrot és az Országzászlót 1945-ben lebontották. A szobor-együttes által közrezárt területen 1945. május 1-én felavatták a szovjet hősi emlékművet.

(...) Ebben a szabadságharcos, történelmi környezetben fölláttak egy olyan emlékművet, amely alkalmas lehetett egy kis ország elfoglalásának és legyőzésének jelképezésére, de nem volt alkalmas a valódi kegyelet érzésének felkeltésére és megőrzésére, még kevésbé Magyarország megtiport népe és a Szovjetunió népei közötti megbecsülés, közeledés szolgálatára.

(...) A feltűnően és aránytalanul súlyos veszteségeket okozó világháborúk után ugyanis az ország egy idegen nagyhatalmi elnyomás és megszállás által súlyosbított kommunista önkényuralom állapotába került. Ennek során a megmaradt gazdasági javakat tönkretették, a társadalmi osztályok közötti gyűlöletet felszították. Az ország értelmiségét és hadvezetésre alkalmas rétegét szétverték, menekülésre kényszerítették. Összességében mind kulturálisan, mind gazdaságilag, mind politikailag a teljes megsemmisülés határára sodorták az idegen országban iskolázott, idegen érdekeket kiszolgáló kommunista vezetők. Biztonsággal megállapítható, hogy az 1956-os szabadságharc válasza volt, nemcsak a megelőző esztendő önkényuralmi államvezetésének tragédiát hozó ténykedésére, hanem a második világháború után, illetve végén elkövetett idegen nagyhatalmi jogtiprásokra, a százezres nagyságrendet megközelítő nemi erőszakra, 800–900 ezer férfi és nő fogságba vételére, az ország kirablására, teljes lelki, erkölcsi, gazdasági megnyomorítására.

Ilyen helyzetben, a nemzetközi és belpolitikai tekintetben teljesen megalázott, cselekvőképtelen ország letiprásának és legyőzöttségének jelképére állították fel a Szabadság téri szovjet hősi emlékművet 1945. május elsejére, majd a teljes, befejezett emlékművet egy év múlva, immár domborművekkel is ellátva adták át a városnak. 1945. május elsején a budapesti Szabadság téren a szovjet hősi emlékmű leleplezésén Malinovszkij marsall, a II. ukrán hadsereg parancsnoka egyebek mellett a következőket mondta a magyar kormány tagjainak és más

személyiségeknek jelenlétében: „...ellenségeinket örökre meg kell semmisíteniünk, örökre ki kell pusztítanunk a világból a fasiszta mételeyt, elszántuk magunkat, hogy nem tesszük le a fegyvert, amíg célunkat el nem értük.”

(...) Az emlékmű felirata, elől és hátul: „1945”, „Dicsőség a felszabadító szovjet hősöknek”, és ugyanez cirill betűkkel.

(közbevetés a nemzet ünnepléséről)

Trianon után azonban ötfelé, majd 1945 után hat-, az 1990-es évek elején kirobbant nagy rengések nyomán pedig ma már nyolcfelé darabolódott szét, ugyanennyi darabra-csoportra, mondhatni népiségi csonkokra a magyarok nemzeti közössége. (...)

Akkor, a török világ idején ugyanis soha senki a magyarok közül egyetlen percre sem gondolta, hogy a dolgok mindörökre úgy maradnak. Soha senki egyetlen percre sem felejtette el, hogy a királyi, fejedelmi és a hódoltsági magyarok ugyanegy és oszthatatlan közösséget alkotják a világnak. Soha senkinek eszébe nem jutott volna valami más, minthogy a Kárpát-medencét átfogó Szent István országa egy és oszthatatlan. Soha senki, aki felelősen gondolkodott, politizált, fegyvert fogott vagy földet művelt, gyermeket nemzett és szolgált Istenét katolikus vagy protestáns módon, nem adta fel egyetlen percre sem a hitét. Azt a hitet, hogy egyszer eljön majd, hogy egyszer el kell jönnie, bármennyi szenvedés árán is, az „igazság órájának”.

Ma azonban nem így van, ma egyáltalán nincs így. A lelki, szellemi, politikai Trianon azt akarná jelezni, mintha földadtuk volna.

(az NJA fellépésének előzményei)

(...) 2000 júliusában az Összmagyar Testület elnöke, Bartis Ferenc és Szatmári József elnökségi tag levélben fordult Karsai Károly V. kerületi polgármesterhez, kezdeményezve a Szabadság téri szovjet emlékmű áthelyezését és az ereklyés Országzászló visszaállítását. Ebben az időben már valóságos mozgalom szerveződik a Szabadság tér visszaszerzésére nagyszámú társadalmi szervezet és magánszemély részvételével. Ennek fő mozgatója és szervezője Szatmári József. Ekkor készült egy röplap a következő címmel: „Mozgalom a budapesti Szabadság téri magyar nemzeti történelmi emlékhely visszaállításáért.” A mozgalom híre a világban szétszóródott magyarsághoz is eljut. Követeli „A Szabadság tér magyar nemzeti emlékhellyé visszaállítását” az Ausztráliai Magyar Szent Korona Társaság a 2002. február 24-én tartott rendezvényén.

2001. júliusi dátummal, július 25-i átvétel elismerésével, beadványt intéz Karsai Károly, V. kerületi polgármesterhez Szatmári József, az Összmagyar Testület alelnöke, a Trianon Társaság elnökségi tagja, a következő egyesületek és szervezetek megjelölésével: Erdély Művészetéért Alapítvány, Gödöllői Lovasport és Hagyományörző Közhasznú Egyesület és Alapítvány, Kis- és Középvállalkozók Szövetsége, a Nemzetörök Országos Szövetsége, a Magyar Nemzeti Lobogó Társaság, a Magyar Rovók és Rovásírók Országos Szövetsége, az Összmagyar Testület, Politikai Foglyok Szövetsége, Szabadság téri Református Egy-

házközösség, Szent György lovagrend, Szent István lovagrend, Szent Korona Társaság, Társadalmi Szervezetek Konföderációja, Történelmi Családok Egyesülete, Trianon Társaság, Vidék '56-os Szövetség, Vitézi rend.

2004. március 29. A Magyar Nemzet – „Előállított tüntetők” címmel – cikket közöl, mely a Szabadság téri szovjet emlékműnél a Lelkiismeret '88 csoport demonstrációjával foglalkozik.

2004. április 5. A Magyar Nemzet hírt ad: „Összecsapás a Szabadság téren” címmel. (Összetűztek a szovjet emlékmű visszaállítása elleni tiltakozás során.) (...) A Népszava híre: „Gyerekek és tojások a tüntetésen. Jobboldali tüntetések a Szabadság téri szovjet hősi emlékműnél.” A Magyar Hírlap szerint: „Összetűztek a budapesti Szabadság téri szovjet emlékmű lerombolásáért demonstrálók a rendőrökkel tegnap (azaz április 4-én).”

2004. október 4. A Népszabadság híre: „Elcsúfítottak egy emlékművet”. (A Szabadság téri szovjet hősi emlékmű leöntése, rendőrségi vizsgálat.)

Az '56-os Deportálások Tényfeltáró Bizottsága (DEPORT-'56) az Országos Választási Bizottsághoz fordulva, népszavazást kezdeményezett annak érdekében, hogy az Országgyűlés helyezze hatályon kívül az 1945. évi IX. törvényt, amelynek első §-a szerint: „A magyar nemzet, felismerve a Vörös Hadsereg sorszerű küldetését, a Budapest főváros felszabadításánál elesett szovjet hősök emlékét, hálája és kegyelete jeléül, törvénybe iktatja”, „... A DEPORT-'56 úgy véli, a magyar nemzet időközben megtapasztalta, hogy a Vörös Hadsereg sorszerű küldetése valójában hazánk katonai megszállása volt, amely a nép részéről rengeteg szenvedéssel járt, és 45 évig tartott. A Budapest ostrománál elesett szovjet katonákat méltó módon eltemettük, és sírjaik gondozását a Magyar Állam biztosította és biztosítja jelenleg is. Ezen felül nincs olyan nemzetközi kötelezettségünk, hogy emléküket, hálánk és kegyeletünk jeléül törvénybe is iktassuk, és a megszállást felszabadításként ünnepeljük.”

(a „nemzeti” kormány elutasító döntése és kecsegtető ígérete)

A miniszterelnökhöz írott, 2001. június 5-én kézbesített levélre Nagy Andor, a miniszterelnök kabinetfőnöke válaszol, közölve: „A fővárosi emlékművek kérdése az illetékes kerületi és a fővárosi önkormányzat hatáskörébe tartozik, illetve, hogy a téren álló, 1945-ben felállított emlékmű érinti a Magyar Köztársaság nemzetközi kötelezettségeit is, ezért a történelmi emlékhely visszaállítása nem egyszerű feladat.

A kormány nem tervezi, hogy még ebben a választási ciklusban meg tudja oldani ezt a problémát, de nagyon bízunk benne, hogyha a választópolgárok jóvoltából 2002-ben újra a polgári koalíció alakíthat kormányt, jelentős eredményeket fogunk elérni ezen a téren is.” A levél 2001. augusztus 8-án kelt.

(a balliberális főváros elutasító válasza)

2001 szeptemberében válaszol dr. Demszky Gábor Bartis Ferencnek, az Összmagyar Testület elnökének hozzáintézett levelére. Közli, hogy (...) „az emlékmű helyzetét illetően az 1995-ben aláírt magyar-országi megállapodásban foglaltak irányadóak. Ennek értelmében a II. világháborús katonai sírok és em-

lékművek elmozdítása csak a felek közös megegyezésével történhet. (...) Amennyiben a magyar-orosz kapcsolatokban a témát érintően új megegyezés születik, annak szellemében a Fővárosi Közgyűlés napirendre fogja tűzni a Szabadság téri szovjet emlékmű helyzetét.”

(nagyhatalmi „ellenérvek”, leplezetlen fenyegetés)

200.1 július 11-én Muszатов, Oroszország budapesti nagykövete elmondja a Népszabadság tudósítójának (...): „A megállapodásoknak megfelelően az emlékműnek változatlan állapotban a helyén kell maradnia. A Szovjetunió az antifasiszta koalíció tagjaként hatalmas áldozatokat hozott. Berlinben, Bécsben és Nyugat-Európában másutt is van szovjet hősi emlékmű. Ide most mélygarázst terveznek. Mi a magyar kormánytól garanciát kérünk, hogy az emlékműnek nem esik baja. Azt is tudjuk, hogy egyes politikai erők eltávolítanák a szovjet hősi emlékművet. Azt javasolják, hogy állítsák helyre a Trianon emlékművet. Mit lehet erre mondani? Ha meg akarják mérgezni a kapcsolatokat Oroszországgal, a Független Államok Közösségének más országaival és persze a szomszédos államokkal, természetesen a következményekre is gondolni kell.”

(az emlékműnek tulajdonított funkciók tárgyyszerű megkérdőjelezése)

Magyarország részéről egyedül a nemzetközi feszültség elkerülése, Oroszország és Magyarország kapcsolatainak egy terhelő vitától való megóvása szól a változtatlanság mellett. Az emlékmű alkalmatlan bármilyen érzelmi viszony fenntartására vagy erősítésére Magyarország lakossága és az elesett szovjet katonák között, azért is, mert az adott helyen már nem nyugszanak katonák (...) Az ide temetett szovjet katonák maradványait a mélygarázs építésének idején, 2002-ben történt exhumálás után a Rákoskeresztúri Új köztemető területére helyezték át, méltó körülmények közé, megfelelő emlékművel jelölt helyen.

(...) Ugyanakkor az is megállapítható, hogy az emlékmű (...) annyira nyilvánvalóan és kihívóan ellentétes a magyar szabadságtörekvésekkel és az ország szuverenitásával, hogy az emlékmű, céljával ellentétesen, rontja az elesett katonák iránt található kegyeletérzést.

(a tanulmány készítőjének jogi érvelése)

A szerződés már idézett preambuluma egyértelműen utal arra, hogy a felek: meghaladják a totalitarizmus örökségét, különösképpen elítélve a magyar nép demokratikus törekvéseit eltipró, 1956. évi beavatkozást Magyarországon.

(...) Márpedig a szerződés szövege „orosz katonák és polgári áldozatok temetkezési helyei” védelméről rendelkezik.

(...) Abban a különleges esetben, ha a halottak nélküli emlékművet, amelyre bizonyosan nem vonatkoznak a nemzetközi humanitárius jogszabályok, és a hadísír-egyezmény ilyen tartalma is vitatható, valamilyen oknál fogva temetkezési helynek tekinténénk, különösen, ha az orosz fél ragaszkodna ehhez az értelmezéshez, s ezt a magyar fél elfogadná, abban az esetben a magyar kormány számára még

mindig adódik elfogadható lehetőség a hatályos jog alapján. (...) A hadisír-egyezmény (...) szerint „megegyezés hiányában az érdekelt Fél, a másik Fél hivatalos megkeresésétől számított 2 év elteltével, a katonai temetkezési helyek áthelyezésére saját törvényeinek és rendelkezéseinek megfelelő intézkedéseket hozhat.”

(a tanulmányíró készítőjének jogi-politológiai ajánlása)

[Az orosz tárgyalófélnek] éppen a tekintélyvesztés elkerülése végett kerülnie kell olyan helyzet kialakulását, amelyben a magyar fél egyoldalú lépésre kényszerül, mert az egyoldalú döntés azt juttatja kifejezésre, hogy a másik fél ellenzése sikertelen maradt, a döntést nélküle, ellenére hozták meg. Olyan döntést kell tehát javasolni, amely megfelel az orosz fél (tényleges helyzethez igazodó) „presztízs” szempontjainak. Ezen szempontoknak az adott helyzetben megfelel az a javaslat, amely szerint az emlékmű a főváros területén, a folyótól az eredeti helyhez hasonló távolságban kerül elhelyezésre.

(...) a kormány feladata a közrend és a köznyugalom fenntartása. Az emlékműnek jelenlegi helyén való megtartása folyamatos társadalmi feszültségek forrása, amit esetenként elkövetett és ismétlődő atrocitások, festékekkel való leszórák, leöntés, kommunista önkényuralom elleni tüntetés esetei jellemeznek, s van példa az önkényuralom iránt való rokonszenv nyilvánítására is, a posztkommunista erő részéről.

A mintegy félszázoldalas tanulmány pár oldalas sűrítettje is meggyőzően igazolja, hogy az emlékmű eltávolítását kívánóknak minden tekintetben egyértelmű, kiérlelt igazságuk van. Ám mind Zétényi Zsolt, az ügy azonnali felkarolója, mind pedig a Nemzeti Jogvédő Alapítvány mint támogató, majd kezdeményező intézmény, tisztában volt azzal is, hogy a még hármas szempontú, helytálló érvelés is kevés ahhoz, hogy elérjék céljukat. A mindenkor hatalmat – a nyilvánosság segítségével – a közvélemény, a választók nyomása alá kell helyezni. S ami talán különös, de igaz: nem feltétlen a hatalom igénye, érdeke ellenében. A köz s a választók nagy halmaza ugyanis mindig megosztott, s mint láthattuk, kiváltképp igaz ez Magyarországra. Hogy a mai helyzetre utaljak: a kormánypártok mögé állt kétharmadnak alighanem csupán egy csekélyebb része vélekedik úgy (legalábbis egyelőre), hogy az emlékművet akár az oroszok akaratára ellenére is el kell vinni mostani helyéről. Ha azonban egy kellőképpen erőteljes kampány indulna a cél beteljesítése érdekében, s ha ez még a mostani kormány rejtett szándékaival is találkozna (pl. a tekintetben, hogy többé ne kelljen magyarázkodnia, védekeznie miatta, presztízsvesztéseket elszenvednie, vagy ne kelljen az őrizgetésével és a szabadságharcosokkal bajlódnia), akkor a hatalomnak máris kiváló lehetősége támadna egyfelől a cselekvésre, az eltüntetés első lépéseinek megtételére, másfelől a karja szétválására: „sajnálom, nem tehettem mást”. Hasonló

zajlódhatott le 2006 őszével kapcsolatban is. Kormányváltáskor az új hatalom mindig megőröklí a hivatalnokokat is. Helyismeretük folytán és összefonódásaik révén ők viszonylag könnyen keresztbe tudnak tenni a kormánytörekvéseknek. Ha azonban észlelik a kormányra nehezedő nyomást, egyúttal a közhangulat, közvélemény áthangolódását, akkor – esetünkben például a rendőrök, az ügyészek és a bírák – vagy már kevésbé merészelnek szembeszállni a kormánytörekvésekkel (mert ráeszmélnek, hogy sokba kerülhet nekik), vagy örülnek, hogy végre szívük szerint cselekedhetnek, mert az áthangolódással, az erőviszonyok eltolódásával csökkent a tisztességes viselkedés kockázata.

Ezért hát az NJA mozgósításba fogott. Az elkövetkező eseménysorozatból csak a legfontosabbakat emeljük itt ki. A részletek iránt érdeklődőknek kicsit bővebb kép e könyv VI. részében (Ügytár, kincsestár) nyerhető, sokkal bővebb kép pedig az NJA–NJSz honlapjáról (www.nja.hu).

Meghívó (2006. március 24.)

MEGHÍVÓ

a NEMZETI JOGVÉDŐ ALAPÍTVÁNY ÁLTAL KEZDEMÉNYEZETT
TANÁCSKOZÁSRA.

A Szabadság téri szovjet hősi emlékmű ügye,
avagy vigyék el a gyalázat emlékművét!

Az 1848–49. évi Magyar Forradalom és Szabadságharc mártírjainak emlékére,
majd a trianoni országvesztésre emlékeztet a tér neve:
SZABADSÁG, ahol a rabság emlékműve áll!

Magyarok Háza, 1052 Budapest, Semmelweis u. 1–3.
SZÉCHENYI TEREM

2006. március 24. (péntek)

A Szabadság tér Bizottság megalakulása az egyenrangúan együttműködő
országos szervezetek képviselőiből, 16-órakor.

Sajtótájékoztató 17.30-órakor.

Rendezvény 18 órakor.

Felkért előadók:

dr. Zétényi Zsolt ügyvéd,

a Nemzeti Jogvédő Alapítvány elnöke

*Dr. Zétényi Zsolt elnök „A Szabadság téri szovjet hősi emlékmű ügye 2006-ban”
című jogi és politológiai szakvéleménye teljes terjedelmében itt olvasható!*

Szatmári József, az Országos Trianon Társaság alelnöke
Bemutakozik a Szabadság tér Bizottság.

Országos vezetők felszólalása.

Nagygyűlés (2006. június 18.)

Nagygyűlés a Szabadság téri szovjet emlékmű eltávolításáért

Szovjetorosz katonai megszállásunk megszűnésének 15. évfordulóján, 2006. június 18-án (vasárnap) 16 órakor, a budapesti Szabadság téren, Wittner Máriával, nagygyűlésen követeljük: bontsák el a zsarnokság emlékművét!

Népszavazás (2006. szeptember 29.)

Tartható népszavazás a megszálló Vörös Hadsereget dicsőítő 1945. évi IX. törvény hatályaon kívül helyezéséről

Az '56-os Deportálások Tényfeltáró Bizottsága (DEPORT-'56) kérésére az Alkotmánybíróság megsemmisítette az Országos Választási Bizottság (OVB) azon határozatát, amely megtagadta egy országos népszavazási kezdeményezés aláírásgyűjtő ívének hitelesítését, és az Országos Választási bizottságot új eljárásra utasította.

Tallin (2007. május 6.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány állásfoglalása az észtországi szovjet katonai emlékmű eltávolításáról

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány – amely számos ügyben járt el eredménnyel a nemzeti és egyéni szabadság védelmében – felhívja a figyelmet a tallini (észtországi) önkényuralmi katonai emlékmű törvényhozási úton való eltávolításának történelmi jelentőségére, mint olyan eseményre, amely mérföldkő a kommunizmus önkényuralmi örökségének, maradványainak leküzdéséért, a szovjet megszállást megszenvedett nemzetek népi-nemzeti önrendelkezésének és méltóságának helyreállításáért zajló küzdelemben.

Jogalap (2007. június 19.)

„A kormány kezében a döntés” – képes beszámoló a szovjet katonai emlékműről

Több százan gyűltek össze vasárnap délután Magyarország szovjetorosz katonai megszállása megszűnésének 15. évfordulóján, a Szabadság téren, a szovjet katonai emlékmű előtt. Az eseményen felszólalók a tér történelmi jellegének helyreállítását és a szovjet emlékmű elbontását követelték. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány szerint kizárólag a kormány kezében van a döntés, ugyanis jogalapja lenne a változtatásokhoz.

Hatálytalanítás (2007. június 29.)

A megritzított emléktörvények és a Szabadság téri szovjet önkényuralmi emlékmű

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány üdvözlí, jelentős ténynek tartja, hogy a hazánk 1945-ös szovjet megszállását végrehajtó Vörös Hadsereg emlékét „dicső fel-szabadítóként” méltató, 1945. évi IX. törvényt az Országgyűlés a 2007. június 29-

én kihirdetett 2007. évi LXXXII. törvénnyel (ún. deregulációs törvény) hatályon kívül helyezte. Ez megfelel az alapítvány követelésének és jogi álláspontjának, mivel ez hatályos jogunk egyik szégyenfoltja volt.

Nőtüntetés (2008. december 4.)

„Elégtételt az áldozatoknak, békét az élőknek, nyugalmat az elesetteknek”

A Magyar Asszonyok Érdekszövetsége csendes, méltóságteljes emlékezésre hívta az 1956-OS NŐTÜNTETÉS EMLÉKNAPJÁN, 2008. december 4-én, azokat a lányokat, asszonyokat, akik kegyeletüket szeretnék leróni a diktatúrák, katonai megszállások gyermek és női áldozatai előtt a Batthyány-örökmécseshez, 18 órától. Innen átvonultak a Szabadság téri szovjet emlékműhöz, hogy egy szál fehér virágot és egy mécsest helyezzenek el.

Itt tart most – lassan három év múltán – az „égre meredő gyalázat” ügye. Lesz-e, lehet-e itt is a nemzet számára kedvező eredmény az egykori nagy testvér ellenében? Majdnem bizonyosra vehető, hogy igen. Hiszen ha maga Zétényi Zsolt sem fáradt még bele, ha még ő sem mondott le róla! Márpedig – mint hamarosan olvashatjuk – a könyvünknek adott interjújában kijelentette: *„Érdemes lenne folytatni ezt a kísérletet – most, hogy kormányváltás is volt –, hogy ezt a gyalázatot eltávolíttassuk.”*

S onnantól kezdve majd csakugyan elmondhatjuk: felszabadultunk! Szabad a Szabadság tér! Megszabadultunk önnön árnyékunktól!

SZABADSÁGOT BUDAHÁZYNAK!

Budaházy György neve sokszor és sok helyütt felbukkan e könyvben. A *Védencek közelről* című résznek ő az egyik interjúalánya. A cím már sejteni engedi, miért is van neki kitüntetett szerepe: *Politikai fogoly börtönben*. Micsoda?! Demokráciában? Rendszerváltás után? Kormányváltás után?

Nehéz is az ilyet még az amúgy meglehetősen közönyös nagyközön-séggel is elfogadtatni. Márpedig el kellett, hiszen a hatalom – a hatalom kiszolgálói – számára másik lehetőségként az adódott, hogy lenyeli a békát és elengedi. S nemcsak őt, de társait is. S akkor nem lennének politikai foglyok magyar börtönben...

No de milyen békát is?

Azt a békát, hogy Budaházy a legkényesebb ügyekben is odaállt tiltakozni, tüntetni, „balhézni”. Nem volt ehhez hozzászokva a magyar rendőrség. Meg az ügyészség. Meg a bíróság. Meg a politika. Hamar kiderült, hogy még a legliberálisabbnak „megcsinált” párt is, a magát szabadnak és demokratának nevező, csak addig és csak akkor volt általában a szabadság s benne az emberi szabadságjogok bajnoka, ameddig ez a saját mozgásterét növelte, a saját érdekkörét erősítette – s ugyanennyire csökkentette az ellenlábasokét.

A Fidesz – a „fülkeforradalmas” – is „bent tartotta” Budaházyt, mert azért minden hatalom fél a kérlelhetetlen igazságtól. A politika a kompromisszumok művészete – mondják –, s mire Orbánék kormányra kerültek, olyan jól sikerült belesulykolni a „szélsőséges, nyilas, nacionalista” és a „fékezhetetlen terrorista” képét a Tisztelet Nagyérdeműbe – természetesen most is a főáramú sajtó hathatós segítségével –, hogy az új kormányerőnek büntetlenül nem lehetett volna a szabadságharcos szabadon engedését szorgalmazni. Tudvalevő, hogy a kétharmados választói sokaságból nem kevés mérsékelt baloldali voksolt Orbánékra, ezek egy részénél biztosan kiverte volna a biztosítékot Budaházy elengedése, pontosabban: az elengedés szorgalmazása. Hiszen formailag nem a kormányzó párt vagy az elnöke dönt, de még csak nem is a miniszterelnök, ám nem felejtendő el, hogy éppenséggel a Fidesz támogatta legfőbb ügyész vezeti az ügyészséget... Valószínűleg a háttérhata-

lom sem örült volna egy ilyen fejleménynek – a Budaházy elleni súlyos vádak ejtésének vagy Budaházy felmentésének (felmentetésének) –, hiszen a magyar szabadságharcos nemcsak a gyurcsányi rendszer megdöntésre szólított fel, de az Európai Unióhoz való csatlakozásunk ellen is hevesen kampányolt. S tegyük hozzá: az ilyen eltökélt ember tesz a kompromisszumokra, tehát a kompromisszumos fideszes politika igazságtalanságai ellen is bizonyosan akcióba lépett volna – miért is siettek volna szabadon *engedtetni*?

Ismét egy megjegyzést kell itt közbeszúrnom: mit is takar ez a szó – ezúttal a bíróságok vonatkozásában –, hogy *engedtetni*? Hát nem függetlenek a magyar bíróságok?

Röviden szólva: nem. Elvileg, formailag igen. Valójában a mindenkor hatalmi térbe ágyazódnak, s bár Magyarországon – éppen a „törzsi” megosztottság miatt – lehet, hogy ítéleteivel nem mindenki igyekszik az éppen uralomra kerülő kormánytényezők politikai törekvéseihez igazodni, az ütközni sose szerető többség azonban igen. Nem túl sok az olyan gerinces bíró – az ügyészekről és rendőrökről nem is szólv! –, aki mindig a saját tiszta, szakmai meggyőződése szerint igyekszik dönteni. (Mint ahogy – lássuk be – Budaházykból és Szász Endrékből sem túl sok akad.) Egy ilyen, az igazság, a törvényesség iránt különösen elkötelezett bíróval a „gesztenyészkerti ügy” dolgában találkozhattunk ugyan, viszont állításunkat igazolja az a tény, hogy hamarosan el is távolították a bírói karból. Bónis Éva, a Budai Központi Kerületi Bíróság volt bírása a Magyar Hírlap 2011. június 4-i számában számolt be saját esetéről. Legalább írása eljét idézzük itt – az esetleges kétkedők megingatására.

Ők koccintottak, én repültem

A bíró függetlenségének ügye, függetlenségének biztosítása közérdek. Huszonegy évvel a rendszerváltás után, azt gondolom, eljött az ideje, hogy szembenézzünk az igazsággal, ha tetszik, farkasszemet nézzünk a hazugsággal. Annak, aki az igazság szolgálatára esküdött, nemcsak joga, hivatásbeli kötelessége és felelőssége is az igazság kimondása: a bíróságokon nem történt rendszerváltás; szervezeti függetlenségük ellenére az igazságszolgáltatást ténylegesen gyakorló bírák függetlensége nem biztosított; egy bíró bármikor eltávolítható a bírói karból az alkotmányban garantált elmozdíthatatlansága ellenére, ez kizárólag vezetői elhatározás kérdése. Ilyen körülmények között sem bírói függetlenségről, sem jogállamról nem beszélhetünk. Bírói „pályafutásom” története egyben a bírói függetlenségért folytatott küzdelem története is. Távirati stílusban: a 2004. október 12-i teljes körű szakmai vizsgálatom eredménye: alkalmas; 2005 végén felmentettem az ötven „gesztenyészkerti” tüntetőt; 2006. június 15-i szakmai vizsgálatom eredménye: alkalmatlan.

Nos, mindezen tények okán szögezhetjük le teljes meggyőződéssel: ha a Nemzeti Jogvédő Szolgálat néhány jeles tagja nem állt volna ki teljes mell-

szélességgel Budaházy György mellett, akkor a magyar szabadságharcos – és küzdőtársa, Szász Endre – nem tehette volna meg az első nagy lépést a kiszabadulása felé.

Köztársasági elnökünk nyíltan vallja, hogy a kinevezőit szolgálja. Mivel pedig nincs kötve bírósági döntéshez, ha akarta volna – pontosabban: ha a Fidesz akarta volna –, aláírhatta volna Budaházy kegyelmi határozatát. Nem tette.

A bíróság a több mint két éves előzetes során ugyancsak dönthetett volna úgy, hogy Budaházyt házi őrizetbe helyezi. Egészen mostanig nem tette.

A teljes igazsághoz hozzátartozik, hogy a mostani új döntést megelőzte egy új nyomozati fejlemény: megtalálták azokat, akik a legfőbb vád alapját képező „terrorista cselekményt” minden bizonnyal elkövették (közülük ketten – a kiszivárgott hírek szerint – hivatásos katonák). Eddig is „közvetett” bizonyítékok meg „kényszerítettség okán” visszavont vallomások övezték a Budaházy-pert, eddig is kirívó eljárásbeli szabálytalanságokkal lehetett csak előzetesben tartani – mostantól azonban csak a jog halálával lehet. Ezért ítéletű és ítérendő teljesen logikusnak és helyénvalónak a bíróság új, házi őrizetet előíró határozata. Az a meghökkentő, ám igaz tény viszont, hogy az ügyész fellebbezett e teljesen logikus és helyénvaló döntés ellen, arra figyelmeztet: még mindig jelentős erők állnak készen arra, hogy Budaházyt akár az idők végezetéig fogva tartsák.

Budaházy Györgyöt az Erzsébet hídi csata utáni sorozatos pereiben Gaudi-Nagy Tamás védte. Amikor ő országgyűlési képviselő lett, másfelől pedig világossá vált, hogy nagyon nagy erőknek érdeke Budaházyék-ból terroristát csinálni, „átrendezték” a feladatokat. Budaházy György – Morvai Krisztina javaslatára – Szikinger Istvánt bízta meg ügyvédi képviselésével. Szikinger jó nevű ügyvéd, nem tagja az NJSz-nek (nincs rajta a „nemzeti” bélyeg), nem kötődik a Jobbikhoz (nincs rajta a „radikális jobboldali” bélyeg), tehát nem kellett azzal számolni, hogy védence esetleg miatta – személye miatt – szenvedhet hátrányt. Néhány nemzeti jogvédő pedig politika- és médiabefolyásoló képességét igyekezett bevetni, s kiterjedt kampányba fogott – igaz, nem az NJSz nevében, hanem saját lelkiismeretére hallgatva – Budaházyék kiszabadításáért.

A jelmondatok ezek voltak: *Szabadságot Budaházy-nak! Szabadságot a politikai foglyoknak!* Morvai Krisztina kezdeményezésére rövid, tartalmas film készült Budaházy életéről és szabadságharcos tevékenységéről. Miként erre a Történelmi igazságtétel c. fejezetben más témákkal kapcsolatban már utaltam, e könyv VI. része – Ügytár, kincsestár – összefoglalót nyújt a nemzeti jogvédők képviselte ügyekről, a hozzájuk kötődő fontosabb eseményekről és beszámolókról, így a perekről, ítéletekről, közleményekről, nyilatkozatokról, cikkekről, tanulmányokról. A részletekhez pedig az

NJA–NJSz honlapján lehet eljutni. Ez igaz Budaházyra nézvést is. De rá vonatkozólag még az is igaz, hogy a kiszabadítása végett készített filmek, felhívások, az érte folytatott tüntetések felvételeit Morvai és Gaudi-Nagy a saját honlapjára is mindig feltette és felteszi. Mindkettőjüknek szívügye a magyar ellenállás jelképes vezére (túl azon a szakmai lelkiismereten, lelkiismeretességen, amely általában az NJSz sajátja).

De vajon másoknak is szívügyük-e? Hányaknak? Keveseknek? Sokaknak?

A Szilaj Csikónál – a társadalmi önszerveződés honlapján – tettünk egy kísérletet arra, hogy megtudjuk a választ. Amikor Morvai Krisztina elkészíttette új kampányfilmjét, azt, amelyen autójára, táskájára kiragasztja a szabadságot követelő matricát, az alkotást felraktuk a Szilaj Csikóra is, a következő szöveg kíséretében:

Szabadságot Budaháznak!

Én kitűztem. És Te?

A Szilaj Csikó csatlakozik dr. Morvai Krisztina, európai parlamenti képviselő kezdeményezéséhez.

Erről [itt](#) tudhatók meg részletek.

Minél többen ragasszuk fel, tűzzük ki a Budaházy György szabadságát követelő matricát, jelvényt!

S mindazok, akik munkatársaink és olvasóink közül megtették, küldjék el hozzánk a bizonyító erejű felvételüket, hadd tegyük ki a kirakatunkba, hátha mások is kedvet kapnak hozzá.

Még hozzá olyan sokan, hogy végül csak meghátrál a hatalom, és szabadon engedi az immár több mint két év óta börtönben sínylődő szabadságharcosunkat; s vele együtt a többi politikai foglyot is.

Ne feledjük el, mennyire igaz, amire Morvai Krisztina hívta fel a figyelmet:

Budaházy Magyarország szabadságáért harcolt. Itt az ideje, hogy most már mi, magyarok harcoljunk az ő szabadságáért.

Az első igazoló felvétel már meg is érkezett. Ezen Göbl György, soproni elenálló, jogvédő és népes családja látható. No meg mindenkin a Budaházy-matrica. Mert nekik valóban fontos a szabadságharcos kiszabadítása!

És Neked? És Önnek?

A matricák és kitűzők Budapesten az V. ker., Kossuth Lajos u. 6. és a XI. ker., Móricz Zsigmond körtér 1. szám alatti Szkítia boltokban kaphatók.

Gyűjts magad köré minél többeket, s nyilvánítsátok ki Ti is, hogy szabadságot követeltek a szabadságharcosnak.

S ne felejtsetek elküldeni a képet! Hogy a legigazabb módon: a példaadásokkal, példamutatásokkal segítsetek kiszabadítani a magyar politikai foglyokat.

Főhajtással:

Varga Domokos György

főszerkesztő

www.szilajcsiko.hu

Göbl György és családjának rokonszenves képe több hétig a nyitólapon díszelgett. Igaz, hogy a Szilaj Csikó látogatottsága szerénynek mondható, de azért a több száz hazai olvasónkból legalább egy tucatnyi jelentkezőre számítottunk. Hogy miért nem mozdultak, ismerősi körömben is lemerhettem.

Sokan vannak, akik nem szeretnek így megmutatkozni. Ha kértem volna tőlük 1000 Ft-ot arra, hogy a bíróság döntése szerint Budaháznak kell megfizetnie a Szabadság téri hősi emlékművön esett kárt, s mivel helyettünk is tette, amit tett, illene nekünk is beszállni – szóval erre biztos többen is zsebükbe nyúltak volna.

A másik ok: manapság egyszerűen nem sikk politikai foglyokkal foglalkozni. A „túloldali” szavazók java része úgy gondolhatja, hogy Budaházy meg társai nem férnek a bőrükbe, maguknak keresték a bajt. Az a különös, hogy a Fidesz-szavazók java része is hasonlóan gondol vagy érez: *„Ok nélkül biztos nem zárnak senkit börtönbe.”* A Budaházy kiszabadításáért megindított kampány előtt e körökben még azt is érezhették, hogy ha a Fidesznek nem fontos, akkor biztos egyáltalán nem fontos. Az érte folytatott kampány azonban lassankint a nemzeti média főáramát is elérte – no meg az N1 TV, a Szent Korona Rádió, a Nemzeti Hírháló s a többi „mellékági”, világhálós médium, valamint a Barikád című lap jóvoltából a nemzeti oldal szélesebb köreihez is eljutott. Nem volt többé lehetőség arra, hogy a hatalom ezért vagy azért szépen altassa a kényelmetlen ügyet, vagy amikor nem altatja, akkor veszedelmes terrorizmusként találja. Igaz ugyan, hogy édesanyja, felesége, húga hívó szavára mindig csak nagyon kevesen jelentek meg a szabadságát követelni a Kossuth téren, ám az is tény, hogy amidőn egyszer az egyik multicég boltjába tértem be vásárolni, ingemen a Budaházy-kitűzővel, a biztonsági őr lopva félrevont, és elsuttogta, mennyire sajnálja ezt az embert, és nagyon szorít neki, hogy mielőbb kiszabaduljon. Vagyis a „világ”, a Tisztelt Nagyszerű végre kezdte figyelemmel kísérni a sorát, s ezt minden döntőnek tudomásul kellett vennie.

Van még itt egy olyan szempont, amellyel, bevallom, személyes érintettségem miatt foglalkoznék. Annyiban kötődik ez a Nemzeti Jogvédő Szolgálathoz és Budaházy Györgyhez, hogy aligha véletlenül jutottam el hozzájuk. Édesapámat '56-ért börtönbüntetésre ítélték. A világ legtisztességesebb emberét. Édesanyám otthon maradt hat kicsi gyermekkel. Szintén a világ legrendesebb embere. Azóta tudom, hogy a világ erre is képes. Azóta van fülem, szemem, fogékonyságom arra, hogy ha a hatalom letartóztat valakit, ha bűnöst kiált, akkor legelőbb is kételkedjek, s próbáljak a dolgok mögé nézni. A Budaházy Györggyel készített börtöninterjúnak számomra – újságírónak – az volt a legnagyobb hozadéka, hogy meggyőződhettem róla: Budaházy valóban tisztességes ember. Nem börtönbe való.

De az élet nemcsak olyan, hogy ártatlanokat juttat rács mögé, hanem olyan is, hogy e sorok írásának reggelén az alábbi levelet találtam számítógépes postafiókomban. A Budaházy-ügy korabeli krónikásának e leveléből csak a legbeszédesebb részeket idézem, s már előre jelzem, hogy jómagamat az Utószóban írtak ragadtak meg leginkább.

Hatalom, nép, szabadság és Budaházy

(...) Gyuri közel két és fél évig volt előzetes letartóztatásban. Minden nap az egyenes gerincét támadták. Megmaradt igaz embernek, örökre. A politika – ezer helyen le van írva – hazugság. Harcostársa, az erdélyi származású Szász Endre, hozzá hasonló ember; vele együtt lett szabad.

A szabadság itt nem egyértelmű. Előzetesből kerültek házi őrizetbe. BUDAHÁZY EGYÜTT LEHET A CSALÁDJÁVAL, három gyermekével, feleségével, szüleivel. Anyák, képzeljétek el egy három- és egy öt éves kislányt, meg egy tízéves kisfiút, akik két évig nem láthatják a Jó Apjukat!

Két és fél év alatt nem tudtak egy rendes vádpontot összehozni ellene. Tipikus koncepciós, politikai per. És még nincs vége. Novemberben folytatják a nyögvenyelős színjátékot a bíróságon.

Gyuri mamája az elmúlt hónapokban hétfőnként tüntetésre hívott a parlament elé, mondván: a fia jó ember és hazafi. Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás az Európai Unióban, a parlamentben és számtalan rendezvényen harcoltak Gyuri és társai szabadságáért. Én kétszer voltam Gyuri mellett. Az egyik: október 23-án a Blaha Lujza téren ünnepeltünk, és szívemhez szóló beszédet mondott. Utána az új Nemzeti Színházhoz mentek volna (gálaest folyt ott), de a rendőrség pár száz méter után szétverte a csapatot. A másik alkalommal a Hősök téről mentünk a Szabadság térre, a szovjet emlékműhöz. Itt sáros cipőkkel megdobáltuk a szobrot. Majd olyan könnygáz, de inkább mérges gáz-felhőt kaptunk, hogy alig bírtam kikecmeregni. Be is bizonyították, hogy mérges gáz volt. Vegyész-mérnök-ként tapasztaltam néhány borzalmas bűzt, de ez túltett mindenben.

Egyszerű, vonalas igazságkereső és igazságszerető emberként egy dolog érthetetlen számomra. Gyuri a Gyurcsányék ellen harcolt. A Fidesz hatalomvesztésekor kiállt Orbán mellett a szavazatok újraszámolásáért és még sok egyébért. Orbánék ellenzékként a nemzetért replikáltak. Erre 2010 májusa óta egy igaz hazafit tovább döngölnek a földbe.

(...)

Utószó: Most láttam az első videót Gyuri kijöveteléről. Az első szava, üvöltése: szabadság, és az égnek emelte két kezét. Majd összeölelkezett családjával. A lelki emberek tudják, hogy mit jelent a következő mondata: „Nem kívánom, hogy Gyurcsány Ferenc egyéves előzetes letartóztatásban legyen.” Budaházy kapott egy tanítást. A gyűlölet elmúlt, a szeretet, az alázat, a megértés és elfogadás növekedett benne. 42 évesen tapasztalt valamit, és bölcsőbb lett. Kemény lecke, feladat és sors adatott neki. (...)

Sok szeretettel, és Isten áldásával

Takács János

Budakeszi, 2011. Magvető havának (október) 2. napja.

Ismételjük meg: „*Budaházy kapott egy tanítást. A gyűlölet elmúlt, a szeretet, az alázat, a megértés és elfogadás növekedett benne.*”

Mi tagadás, magam is felkaptam a fejem az N1 TV híradójának szóban forgó részleténél. (Úton a szabadság felé. Szept. 30.). Annyit pontosítanék csak, hogy Budaházy nem azt kiáltotta, hogy „Szabadság!”, hanem azt – égnék emelt kézzel –, hogy „Szabadsáág! Olyan hosszan elnyújtva, amilyen sokáig nélkülözte. A másik pontosítandó, amit nyilatkozott. Szó szerint ezt mondta:

„A legjobb nap az életünkben. Nem tudom, mit mondjak. Nem tudok mit mondani. Örülök, hogy kiengedtek végre. Azt gondolom, hogy itt volt már az ideje. És mondhatnám, hogy itt az ideje, hogy akkor helyemre bejöjjön, mondjuk, Gyurcsány Ferenc, de megmondom őszintén, hogy két év három hónap után elmondhatom, hogy már nem kívánom neki sem (...)”

Talán nemcsak nekem fontos tudnom és éreznem, hanem a Tisztelt Nagyerdeműnek is, hogy a nemzeti jogvédők védenicei emberi kiválóságai miatt is megérdemlik a jogvédők törődését. Azzal, hogy ezúttal Budaházyban és családjában, sőt, az őket szeretőkben és tisztelőikben tartották a lelket, nagyon fontos értékeket – igaz embert és igaz eszmét – nem hagytak elkallódní, elpusztulni.

S éppen azért, mert széles e hazában voltaképpen nagyon kevesen hittek Budaházy igazában, érdemelnek tiszteletteljes főhajtást Morvai Krisztina, Gaudi-Nagy Tamás és a Nemzeti Jogvédő Szolgálat eljáró munkatársai, hogy ellenszélben is felvállalták ezt a jelképerejű ügyet. S hogy még a sikerek fényénél is már a következő teendőkre fordítják figyelmüket.

Ahogy ez ebben az esetben is történt, a barikad.hu-nak és az n1tv.hu-nak nyilatkozva:

Gaudi-Nagy Tamás, a Jobbik országgyűlési képviselője, a **Nemzeti Jogvédő Alapítvány** (NJA) ügyvezetője, Budaházy korábbi védője portálunknak elmondta: örömmel és megelégedéssel nyugtazza a bíróság mai döntését, egyúttal felháborítónak tartja, hogy az az ügyészség élt fellebbezéssel, amely mindvégig aszisztált ehhez a koncepció eljáráshoz, és mindeddig futni hagyta a 2006-os rendőrterror felelőseit. Ez a koncepció eljárás Budaházy és társai ellen a Gyurcsány-korszak terméke, az ilyen eljárásokat mihamarabb meg kell szüntetni, mivel elejétől kezdve a hatalom politikai koncepciója alapján folyt, és a vád törvénytelen-sége mára kétségtől beigazolódott. Egyértelmű tehát, hogy a 2002–2010 közötti időszak politikai elítélteit és üldözötteit közkegyelemben kell részesíteni, ezért a küzdelmet továbbra is folytatja bajtársaival együtt a nemzeti radikális képviselő.

III.

**JOGVÉDŐK
A NEMZET SZOLGÁLATÁBAN**

JOGVÉDŐK A NEMZET SZOLGÁLATÁBAN

Sokkal-sokkal többen csatlakoztak a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, illetve a Nemzeti Jogvédő Szolgálat munkájához, mint ahányan a soron következő fejezetben megszólalnak. Mindőjük méltó lett volna arra, hogy idevágó munkájukról, felfogásukról a nyilvánosság előtt beszélhessenek, ám egyfelől nem mindenki kívánt élni ezzel a lehetőséggel, másfelől el sem fértek volna ebben a könyvben.

E fejezetnél egyrészt arra ügyeltünk, hogy a „kulcsemberek” – tehát a létrehozók és működtetők – közül minél többen megszólaljanak; másrészt arra, hogy minél változatosabb körét öleljék át az Alapítványhoz, ill. a Szolgálathoz kötődő jogvédőknek.

A beszélgetések változatos módon készültek. Néhányakat magnóval kerestünk fel, a legtöbb interjúalany azonban a világháló segítségével felelt kérdéseinkre. S még ennél is változatosabb képet mutat a nemzeti jogvédelemről vallott felfogás. Néhány kérdésben még ellentétekre is bukkanhatunk: „Szelíden a módban, de határozottan a lényegben”, véli Zétényi Zsolt alapító elnök. Mások viszont – például Gaudi-Nagy Tamás ügyvezető – tevékenységük fontos elemének tartják az „utcai jogvédelmet”, vagyis tüntetéskor, őrizetbe vételkor a nemzeti ellenállók közvetlen jogi támogatását. E könyv szerkesztői úgy vélték, hogy a nemzet szolgálatába állt jogvédők bemutatása attól csak hitelesebb lesz, ha a szemléletbeli különbségek is megmutatkoznak. Egyébként maga Zétényi Zsolt hívta fel rá a figyelmet, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnál nincsenek központi utasítások, s abban, hogy egy-egy ügyben melyikük hogyan járt el, „az ügyvéd lelkiismerete volt az egyetlen irányadó”.

„Szelíden a módban,
de határozottan a lényegben...”

DR. ZÉTÉNYI ZSOLT

*a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumának elnöke,
a Nemzeti Jogvédő Szolgálat egyesület elnöke*

– Bevezetésképpen, kérem, adjon egy rövid összefoglalót az Alapítvány és a Szolgálat születéséről és működéséről.

– A cél az volt, s az ma is, hogy a magyar nemzethez tartozása, vagy nemzetérdekű ténykedése miatt vagy azzal összefüggésben jogsértett, üldözött, rászoruló személyeknek jogvédelmet nyújtsunk, s ezt meghaladóan minden olyan ügyben eljárunk, véleményt nyilvánítsunk, jogi-jogászai eszközökkel segítsünk, amely ügyekben s akiknek ez szükséges. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány 2004-ben jött létre, de már 2003-ban is beszélgettünk róla. Elég tekintélyes számú – 10-15 – ügyvéd megjelent az alakuló ülésén, illetve a környezetünkben, és az alapító okirat szerint állapítottuk meg a céljainkat és teendőinket. Jogilag az volt, és ma is az a helyzet, hogy az ügyvéd és az ügyfél között a jogviszony a törvény alapján jött és jön létre, tehát minden olyan állítás, hogy az NJA-t megbízta valaki, vagy hogy őt az Alapítvány képviseli, pontosításra szorul, hiszen a képviselőt egy meghatározott személy, egy ügyvéd látja el.

Az ügyvéd az első egy-két esztendőben az Alapítvány céljait pártolók közé tartozó személy volt, aki a kuratórium döntése alapján támogatásban részesült. Hiszen az Alapítvány szerepe annyi lehetett, hogy az ügyfél helyett – ha erre ő rászorult – az Alapítvány fizette a mérsékelt munkadíjat. De arra az Alapítvány nem adott, nem adhatott utasítást, hogy az ügyvéd hogyan járjon el, milyen eszközöket vegyen igénybe... Tehát utasítások, eligazítások őfeléje nem hangoztak el, ilyenek nem játszottak szerepet, hanem az ügyvéd lelkiismerete volt az egyetlen irányadó. És hát az ügyvédi titoktartás kötelező más ügyvédekkel, sőt az alapítvánnyal szemben is. Viszont bizonyos adminisztratív okok is amellet szóltak, hogy ezt az informális együttest, vagyis a szolgáló ügyvédek körét tegyük formálissá, és ezért alakult meg egyesületi formában a Nemzeti Jogvédő Szolgálat. Így mód van arra, hogy a Szolgálatnak mint egyesületnek támogatást adhassanak magánszemélyek is. Vagy akár az Alapítvány: most már nem egyes ügyvédeknek, hanem az egyesületnek, s akkor az egyesület dönt az ügyvédek finanszírozásáról.

Itt kell megjegyezni: Miért beszélünk erről ennyit? Mert a jogvédelem értékes szellemi tevékenység, amelyet nem célszerű kizárólag karitatív alapon ellátni. Vannak neves és jól kereső ügyvédek, akik ezt megtehetik, de azért az ügyvédek átlaga nem teheti meg, hogy az idejét, a munkaerejét tartósan díjtalánul bocsássa rendelkezésre. Mert ez azt jelentené, hogy még ő is fizet. Mert nemcsak ingyen dolgozik, hanem az ügyvédi tevékenységére különböző díjakat – tagdíjat, biztosítást – kell fizetni. Ennek megfelelően jelenleg az NJA és az NJSz személyi köre csaknem azonos vagy nagyon hasonló. Így a Szolgálatba tömörült ügyvédek egy önkormányzó szervezetben tudnak dönteni a saját körüket érintő kérdésekről, amire egy Alapítványnál nincs lehetőség, mert ott az Alapítvány céljai, a kuratórium döntései az irányadók. Az Alapítvány nem demokratikus szervezet, hanem a kizárólag az Alapítványi célok érdekében működő kuratóriumból áll, a kuratórium pedig nem választott testület, hanem az alapító által felkért személyekből tevődik össze. Tehát pénzügyileg is átláthatóbb, ha két különböző, de összekapcsolódó szervezet működik. Az Alapítvány jelenti a célokat, a magasabb eszmeiséget, a gyökereket, s belőle sarjadt a Szolgálat. Emennek önálló vezetése van, noha jelentős az átfedés az alapítvánnyal. Ad absurdum, ha ez utóbbi megszűnne, akkor is működhetne a Szolgálat.

– *Úgy hírlík, hogy bár névlegesen Klébelsberg Éva az alapító, az Alapítványnak Ön a szülőatyja...*

– A színes egyéniségű, sokrétű ténykedésű, történelmi nevű Klébelsberg Évát Grespik László kapcsolta be az Alapítvány vérkeringésébe, ez külön történet...

Ami engem illet: 1994-ben megszűnt az országgyűlési képviselői működésem, mivel az én „*Suaviter in modo, fortiter in re*”, azaz „Szelíden a módban, de határozottan a lényegben” magatartásomra nemhogy nem volt szükség, hanem bizonyos körök számára határozottan veszélyes volt. Ezért engem a '94-es választásokon esélytelen helyen indítottak. Magyarán: határozottságom miatt politikustársaim kiakolbólítottak. 1994-től legfőbb célom a nemzeti jogvédelem lett, folytatva előző ténykedésem egyik vezérfonalát.

– *Az MDF?*

– Az MDF. De valószínűleg külső hatások is közrejátszottak. Minden párt gondolkodik azon, kivel tud szövetségre lépni a választások után. S valószínűleg úgy alakították a pártok magukat, hogy szövetségképesek, kompromisszumképesek legyenek. Nemcsak engem, hanem számos olyan személyt eltávolítottak, aki ezt a kompromisszumképességet akadályozta volna. Így ifjabb Fekete Gyulát, Zacsek Gyulát és Balás Istvánt is... No, ekkor kezdtem el tehát az ügyvédi ténykedést újra. Jelzem, előtte a hetvenes években dolgoztam ügyvédként utoljára, s jogtanácsosként dol-

goztam a leghosszabb ideig. És most azzal kezdtem, hogy jogsértettek ügyét karoltam fel, a tiszakécskei és a mosonmagyaróvári sortűz áldozatait képviseltem. Próbálkoztam azzal, hogy egy dokumentációs központot hozunk létre – fellengzősen szólva: egy magyar Wiesenthal-központot –, ahhoz szerezzünk támogatást. Meg kell mondjam, a legmerevebb elutasításban részesültem még az '56-os Szabadságharcosokért Közalapítványtól is, holtott Boross Péter az elnöke. S a mai napig nincs olyan nemzeti jogvédő – a múlt bűneit jogászai eszközökkel feldolgozó és képviselő – intézmény, amely jelentős szervezettel, fizetett személyzettel, apparátussal működne. A Terror Háza Múzeum nem erre való. Ezzel szemben Csehországban, Lengyelországban és – úgy tudom – Németországban is vannak a nemzeti emlékezetnek intézetei, és ott kutatnak is, és szükség esetén eljárásokat is kezdeményeznek. Tehát együtt van az információ és bizonyos hatáskör, és jelentős állami támogatást is kapnak. Ez nálunk a mai napig hiányzik.

Nos tehát, évekig tartó perekben képviseltem ezekben a sortűzperekben mindenekelőtt a mosonmagyaróvári sértetteket, és esetenként felkértem helyettesítésre Grespik Lászlót meg Király Gábort, Gaudi-Nagy Tamást... És így kialakult az együttműködés hasonszőrű ügyvédekkel.

– *Gaudi-val is?*

– Gaudi-Nagy Tamást a nemzetpolitikai tevékenysége kapcsán ismerem meg. Hallottam a megnyilatkozásait a Magyarok Házában, ahogy ő a határon túli magyarokról beszélt. A Csodaszarvas Alapítványnak volt az elnöke, kurátora. Nagyon jól csinálta, jól kezelte a határon túliak ügyét; ez közös volt bennünk, mert én meg '94-ig az Országgyűlés Emberi Jogi Bizottságában alelnök voltam, a határon túli ügyeket serkentettem, jelentést is írtam a határon túli helyzetről még 1990-ben. Fodor Gábor volt az elnök, tehát gondolni lehet, hogy én voltam a legmagasabb rangú személy, aki ezzel elsősorban foglalkozott, mert Fodor fő területe nem ez volt. Tehát még ez is közös volt bennünk Gaudi-val; meg a Magyarok Világszövetségében, ennek elnökségében való részvételünk is. Egy ideig ott dolgoztunk, csak aztán arra kellett rájönnöm... Mindig én jöttem rá először... Tamás azóta is mindig megkérdez, ha valami problematikus: hogy ítéled meg, a te bölcsességedre van szükség... Szóval olyan magatartásmódokkal találkoztunk – igen értékes, tisztességes emberek között –, amelyek a mi szakmai működésünkkel nem nagyon fértek össze. Óvatosan fogalmazok, nem akarok ezzel senkit megbántani. Inkább egy „meta”-érzésünk volt, hogy itt valami nem elég hiteles. S akkor miért kell energiát befektetnünk, ha nem tudjuk igazán hasznos módon tenni?! S hogy, hogy nem, ekkor Tamásban is megerősödött a gondolat... Ő Dávid Ibolya minisztersége idején egy darabig igazságügyi hivatalnok volt, de

nem bírta sokáig. A Gabona utcai ügyvédi irodája viszont erősödött, s úgy érezte, tudna az elképzelés megvalósítására valamennyit szánni. Alkalmazottai voltak, titkársága... Tehát a gondolat és az eszme, mondhatni, tőlem indult el, de a Nemzeti Jogvédő gyakorlati létrehozása és életben tartása döntő mértékben Gaudi-Nagy Tamás érdeme. Ő kulcsemberek minden tekintetben, munkabírása, szervezőképessége nélkülözhetetlen. A döntés következményeit leginkább neki kellett viselni, hogy mást ne említsek, a levelezés lebonyolítását, például, s ennél sokkal többet is.

2004-ben tehát megalakult a Nemzeti Jogvédő Alapítvány. 2004-ben volt a Tilos Rádió elleni tüntetés is, amikor elégették az izraeli zászlót, mert a karácsonyi műsorban a kereszténységet kigúnyoló műsor hangzott el, ez pedig erős ellenhatást váltott ki. Az ügy vádlottai közül én Faragó Zoltánt képviseltem, ő szintén részt vett a zászlóégetésben. Tiltakozásnak szánta – szánták –, s próbára bocsátással megszűnt az eljárás. Ez rendkívül korrekt döntés volt. Ez volt az egyik első olyan ügy, amelyben én játszottam szerepet. Egy másikban pedig Grespik László és Gaudi-Nagy Tamás: a Kempinski Hotelnél tartott tüntetés ügyében. Aztán ott volt a Kempinski Hotelben a román nemzeti ünnepen, Erdély elszakításának gyászévfordulóján tett magyar miniszterelnöki koccintás és általában a nemzetpolitika megcsúfolása miatt tartott Gesztenyész kerti tüntetés; ez is úgy indult, hogy a Medgyessy Péter villájához mennek...

– *Ő volt akkor a miniszterelnök...*

– S ott aztán már nagyon szép eredményt értünk el, mert 51 őrizetbe vettnek fizetett kártérítést a rendőrség. Hajnalig nem tágtítottam a Maros utcai rendőrkapitányságról, míg az őrizetbe vettek ki nem engedték. Este bevitték őket, én éjfél előtt ott voltam, és azt mondtam a kapitánynak, hogy szeretném, ha fogadna. Erre azt mondta, hogy ebben a pillanatban nem lehetséges. Jó – mondom –, akkor várok, ameddig csak lehetséges. Közben aláírtam a meghatalmazásokat a bent lévőkkel – beküldtem valakivel. Négy óra hosszat szobroztam ott, s egyszer csak kezdtek elfelé szállingózni az őrizetbe vettek. Engem nem fogadott a kapitány – ezt nyilván Gergényi miatt nem merte –, de az embereket elengedte. Persze ettől ők még négy-öt órát sitten voltak, ezért kaptak hat-százezer forintot fejenként. Tehát kiderült, hogy lehet hatékonyan védeni a tüntetőket, a gyülekezési jogot gyakorlókat. S akkor kezdett nevünk lenni. Jöttek olyan egyszerű ügyek is – vagyonjogi ügyek, büntetőügyek –, amelyek nem kifejezetten a nemzeti jogvédelem körébe tartoztak. Az volt az előnye a jogsegélyszolgálatunknak, hogy aki bejelentkezett, kapott adatlapot, kitöltötte, s ha aztán találtunk rá ügyvédet, nem érte meglepetés az ügyfelet sem a mentalitását, gondolkodásmódját ille-

tően, sem a díjazást illetően, mert mérsékelt munkadíjért látták el a képviselőjét. S ha úgy láttuk, hogy az ügyfél csakugyan rászorul, és nemcsak anyagi szempontból, de nemzeti hovatartozása vagy demokratikus meggyőződése miatt is, akkor a kuratórium a támogatásáról döntött. Ezek voltak az úgynevezett nemzeti jogvédős ügyek. Ha ez a minősítés szerepelt és elismertetett a kuratórium által, akkor az ügyfél a munkadíj megfizetése alól is mentesült.

– Röviden összefoglalnám az eddigieket. Önhöz kötődött az igazságtételi törvény; elvesztette a képviselői állását; megtalálták a sortűzperek; helyettesítés és egyebek révén kialakult egy olyan ügyvédi, félig-meddig baráti kör, amelynek figyelme a nemzeti jogvédelemre összpontosult, vagyis olyan ügyekre, amelyekben az ügyfelet vagy múltbeli, vagy mostani, nemzetet óvó magatartása, vagyis nemzeti érzelmei kifejezésre juttatása miatt támadták.

– Pontosan így van.

– S ez intézményesült Nemzeti Jogvédő Alapítványként, majd később, ezt kiegészítően, Nemzeti Jogvédő Szolgálatként.

– Így van. Még annyit kell megjegyeznem, hogy az Alapítvány nemcsak ezt az alapjogi védelmet látta el, hanem a Kárpát-medencei magyarság jogvédelmét is célul tűzte ki. Ugye, én már '90-ben, az Országgyűlés emberi jogi bizottsága alelnökeként írtam egy jelentést ezzel a címmel: *Magyarok a Kárpát-medencében*; 60 példányban kiadott, belső anyag volt, de odakerült az ország jelentős politikusainak asztalára... Ez rezonált Gaudi-Nagy Tamás Csodaszarvas Alapítványának törekvéseivel, ezért aztán belekerült az NJA alapító okiratába, hogy mi a határon túli magyarok ügyeit is vállaljuk. 1997-ben jelent meg *A Szent Korona-eszme mai értelme* című könyvem, s ez az alkotmányossághoz kapcsolódott már évekkel az alapítás előtt. Tehát a napi alapjogi sérelmek orvoslásán túl nemzetstratégiai kérdésekkel is foglalkoztunk. Tanulmányokat készítettünk, állásfoglalásokat adtunk ki, például a székelyföldi autonómia kérdésében. Hogyan látunk egyes jelenségeket, tiltakozunk vagy épp egyetértünk. Vannak is különben határon túli ügyvédek a Nemzeti Jogvédő Alapítványban, illetve a Szolgálatban.

Persze a különböző elemek különböző mértékben kaptak és kapnak hangsúlyt, a körülményektől függően. 2006-ban például nyilván az itteni – hogy úgy mondjam – magyarverések kerültek előtérbe, de foglalkoztunk határon túl a temerini fiúkkal is, akiket elképesztő mennyiségű börtönévre ítélték személyes atrocitás miatt. Ez a több lábon állás később is megvolt. Voltak olyan „régí” ügyeink, amelyeknél a történeti jogot kellett tudnunk, akár a '45-ös népbíróági jogot – ezeket csak én tudtam, és most is csak én csinálom. Ezt szoktam jogi régészkedésnek is ne-

vezni. Annyiban nem találó, hogy élő emberek vannak még mindig mögötte, de a jogi része, az bizony jogi régészkedés. Alig ért hozzá az országban egy vagy két ember.

– *A történeti alkotmány című kötetében olvasható egy érdekes fejezet „az alkotmány és a magyar észjárás”-ról. Ennek elején mint a kötet szerkesztője Ön azt írja, hogy a magyar szellem nagyjainál „Visszatérő gondolat a magyarság jogásznemzet mivolta”. Idézi aztán Szabó Józsefet, Bibó István barátját és sorstársát: „Nincs már igazi értelmiségünk, tulajdonos polgárságunk és parasztságunk, tanult, szakmai tudására kényes iparos és szakmunkás rétegünk. Túlnyomó részük elpusztult, világga ment, kihalt. A megmaradtak műveltsége nem bizonyult elegendőnek. Zokszó nélkül eltűrték, hogy pár héttel, sőt nappal a fordulat előtt, a volt állampárt utolsó országgyűlése és kormánya, saját érdekeit tartva szem előtt, maga fektesse le azokat a jogi kereteket, amelyek a fordulat végrehajtásában meghatározó szerepet fognak játszani, mintegy előre irányt és kereteket szabva neki.” A hosszú bevezetés után a rövid kérdés: Önnek honnan volt meg mégis a műveltsége?*

– Egész életemben foglalkoztatott a magyar történelem. S azért mi tanultunk az egyetemen magyar állam- és jogtörténetet is... A magyar történelemnek pedig jelentős része a magyar közjog története, a közjogi küzdelmek. S aki ezt nem veszi észre, az sok mindent nem láthat világosan. Mi a magyar? – ez is foglalkoztatott. Tudom, hogy ez általánosítás, de akkor is foglalkoztatott, hogy mik azok a történelmileg felismerhető sajátosságok a nemzeti közösség sorsában, magatartásában, döntéseiben, amelyek tartósabban jelen voltak a különböző korszakokban, s amelyek a jelenben is érvényesek. Ez konzervatív gondolat, hogy a történelem benne van a mostban, jelen is történelem. Ez mindig foglalkoztatott: hogy mennyire múlt a múlt, és mennyire van itt? S érdekes, hogy ha akár a 2006-os tüntetőket nézzük, egészen sajátos, kurucos jogsérelmi attitűd jellemezte őket – ugye, a megsértett jogot mindenkinek joga van megvédeni, ellenállási jogot gyakorolni, noha ez papíron már megszűnt 1687-ben. Sokan azt mondják, hogy a jog csak fikció, amíg nem válik kézzelfoghatóvá, de valójában a magyar ember ezt a fikciót is szereti, számára fontos az „igazságos”, „jogszerű”, még akkor is, ha pillanatnyilag nincs mögötte megragadható tartalom.

És tanítottam állampolgári ismereteket tanárképző főiskolán, még a Kádár-rendszerben. Meghívtak esetenként...

– *De hát az egész jogásznemzedék tanult magyar jogtörténetet, mégis keveseket ragadott meg. Tehát Önnél kellett legyen valamilyen családi hagyomány vagy más indíttatás...*

– Azért vannak, akik rajtam kívül is szeretik. Ehhez egy kis nemzeti érzés, persze, kell. Bizonyára sok jogász érzi ezt. Meggyőződése, hogy

alkotmánybírák is, s az alkotmánybíróság elnöke is... Bízom abban, hogy ebben az irányban jelent elmozdulást és lehetőséget az új Alaptörvény. Az Alaptörvény fogalmilag, jellegét illetően kapcsolódik az ezeréves alkotmányos folyamathoz, szemben a tervezett Alkotmány elnevezésű alkotmánylevéllel, még akkor is, ha alkotmánylevél formát is hordoz. Ez némileg jómagam törekvéseinek, megbeszélések sorának is köszönhető. Ezt a sikeres törekvést nemcsak a Százak Tanácsa vagy a Magyarország-ért Egyesület akarátának megfelelően, de a szakmailag illetékes Nemzeti Jogvédő Alapítvány színeiben is képviseltem, így adtam szakvéleményt az alkotmány-előkészítő bizottságnak, s tárgyaltam vezető politikusokkal. Így vált alaptörvényi elvvé, követelménnyé, hogy a történeti alkotmány vívmányai alkotmányértelmezés alapjául szolgálnak. Itt az alkalom a brit alkotmányosság jó hagyományának, tapasztalatainak hasznosítására mutatis mutandis... Persze, többen vannak az ún. szürke jogászberek, ők nem politikusok, nem közismertek, nem szólalnak meg a nyilvánosság előtt, nem jelentkeznek politikai szervezetekbe, mégis fontos a véleményük, hatnak saját köreikben...

– *És azok a jogásztársak, akik távolságtartóak, ha kiáll a nemzeti érdekek mellett? Nem jellemző rájuk, hogy szaladtak volna a Nemzeti Jogvédő Szolgálatba besegíteni...*

– Hát igen. Csak az jöjjön katonának, aki ilyet szeret... Úgy vélem, a jogásztársadalom is az egész társadalom képét tükrözi. S a társadalom – nem kell mondanom – olyan, amilyen. S ez tükröződött az egyetemi oktatásban is. De azért, ha valaki odafigyelt, az egyetemi oktatásból ki lehetett valahogy hámozni az értékes hagyományt, s ha odafigyelt, tovább olvashatott annak alapján s annak ellenére, amit az egyetemen tanult. Engem különben Salamon Konrád történész barátom már a Kádár-korban meghívott a Ho Si Minh Tanárképző Főiskolára, hogy kifejezetten a történeti alkotmány, a Szent Korona-tan jelentőségét próbáljam érzékeltetni a hallgatósággal. Meglepő a számomra utólag is, hogy ez nem szült akkor semmiféle botrányt vagy ellenkezést. Salamon Konrád tudta személyes beszélgetéseinkből, hogy engem ez a múlt, az alkotmánytörténet s a történeti alkotmány jövője foglalkoztat. A hetvenes évek vége, amikor meghívott...

Az elfelejtett magyar múlt egy lappangó valami, ami azonban feléleszthető. S ezt valahogy képviselni kell. Vannak azért most már ilyen jogtörténészek – Győrben is jártam, fiatal hallgatókkal beszélgettem, s biztató dolgokat tapasztaltam. A fiatal jogászok körében van egy-két tucat olyan, aki erre a fogékony. Ez a jövő zenéje, meg a múlté is. S ha a legújabb alaptörvényre gondolunk, akkor volt fogékonyság a jogászság képviselőiben, s nem hagymázos képzelgésnek tartották a történeti al-

kotmány elemeit. Voltak olyan barátaim, képviselők, alkotmányjogászok, akik óvtak attól, hogy ez már messzire vezet, mégis, a lelkiismeret-ébersztő szóra még Kövér László, a kormányzópárt meghatározó embere is rezonált, noha nem hiszem, hogy túl sok ideje lett volna olvasni róla. Tehát megfigyelhető egy ilyen vonulat. A határon túli magyarok ügyének kezelésében is. S vannak különböző, népi önképző főiskolák, ahol már ezeket az ismereteket tanítják, ha nem is elég összehangoltan. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen pedig – Tóth Zoltán József vezetésével – folyik is ilyen speciálkollégiumi oktatás...

– *Apponyi Alberttől Ön ezt idézi a Történeti alkotmány kötetben: „...voltak nemzetünknek viharos és válságos időpontjai, midőn beözönlő ellenséges hadseregekkel, midőn leküzdhetetlennek látszó túlhatalmakkal szemben nem tudtunk mást [...] szembehelyezni, mint a törvény szövegét, és a törvény szövege diadalmaskodott az anyagi erők sokaságával szemben...” Úgy tűnik, Önnek ez az eszmei alapállása: nem forradalmárkodni, nem lázadozni, hanem törvényes úton diadalmaskodni.*

– De hiszen ez nemcsak az én logikám, hanem a szabadságharcaink logikája is. Mindig a joghelyreállításért folyt a magyar szabadságharc, s nem azért, hogy sose volt dolgot vívjanak ki, vagy a múltat végképp eltörölni akarták, hanem ellenkezőleg: a múltat a maga legnemesebb mivoltában kívánták újraélesztetni, úgy, hogy a jelenkor kérdéseire korszerű választ adjanak. Például Deák Ferenc a Pragmatica Sanctio-ra hivatkozik, 1848 után, a trónöröklési törvényre. Miért? Mert abban el van rejtve, hogy Magyarország saját maga által kormányzandó alkotmányos ország. Merőben elméleti kérdésnek tűnik, mégis, a Habsburgokkal szemben azért tudott rá hivatkozni, mert az a Habsburg trónöröklésről szól, a Habsburgok leányági trónörökléséről. És ez a látszólag jogászias – ha úgy tetszik – rabulisztika, körmönfont okoskodás mégiscsak azt rejtette magába, hogy az Ausztriai Ház – ahogy régiesen mondták – elismerte, többszörösen is, Magyarország alkotmányos önállóságát. Tehát a másik fél által tett elismerésekre hivatkozik, amire a másik fél nem mondhatta, hogy: mit akar ezzel? Végso-ron az Aranybullára, azon belül az ellenállási jogra való hivatkozás 1687-ig folyamatos volt, s persze később is, némileg másképpen, különösen szabadságharcainkban. Vagy a nemesi szabadságok, alapjogok, a *primae nonus* – a Tripartitum, Werbőczy Hármaskönyvének *primae nonusa* – szó szerint: az elsőnek a kilencedike –, amelyben a nemesi szabadságokról van szó... A nemeset csak megfelelő idézés vagy törvényes elmarasztalás esetén lehetett letartóztatni; csak a királynak volt alárendelve, de annak is csak a törvény rendes útján, s nem önkényes döntésnek; vagy: a nemesember javai mentesek voltak minden beavatkozástól; hogy az ellenállás joga megillet-

te őt; hogy a honvédelemre csak az ország határain belül kötelezhető... Tehát tulajdonképpen ezek megsértése volt a több évszázados magyar sérelmek és szabadságharcok története. Mivel ezeket a jogokat sorozatosan megsértették – ezeket az individuális és nem kollektív jogokat! –, emiatt szabadságharcok törtek ki. A Bocskay- és a Rákóczi-szabadságharc is ilyen volt, de az 1848-as is, mert a '48-as törvényt vették semmibe.

– *Tehát Ön azt mondja, hogy válasszuk a törvényes utat. Csakhogy fűlembe cseng Antall József híressé vált mondása 1990-ből: Tetszetek volna forradalmat csinálni! A tisztességes jogi útra a régi hatalom birtokosainak, itt és most, a huszadik század végén, a huszonegyedik elején mintha nem lett volna túl nagy fogékonysága; lényegében elcsalták a demokráciát. Nem lett volna jobb csakugyan forradalmat csinálni a nemzeti jogvédelem és önvédelem tekintetében?*

– Ez eléggé hipotetikus feltevés, mert valójában erre nem volt lehetőség. Antall nyugodtan mondhatta, mert ha akkor megfogadták volna a szavait, akkor sem lehetett volna végrehajtani. Ezzel ő azt jelezte, hogy a rendszerváltozás szükségképpen a kompromisszumok jegyében zajlott. Például nem lehetett visszaadni az elvett vagytonokat egy az egyben. Az erőviszonyok miatt sem. Az állampárt és az elmúlt rendszer képviselőinek bizonyos érdekeit figyelembe kellett venni, nyilván nem annyit és úgy, amennyit s ahogyan tették. Különben pedig azt gondolom, hogy ez az Antall-féle felhívás nem annak a bizonyítéka, hogy forradalmi úton lehet igazán jó változásokat elérni. Azért nem, mert ha az erőviszonyok olyanok, akkor eredményt lehet elérni nem forradalmi, illetve nem fegyveres szabadságharcos úton is. Az más kérdés, hogy abban nem volt igaz a Antallnak, hogy nem látta be: a hatalom birtokában sokkal többet lehetett, kellett volna cselekedni.

– *Sokkal többet? Ott volt az Ön által jegyzett igazságtételi törvény, a lex Zétényi: az Országgyűlés ugyan elfogadta, de még mindig ott volt az Alkotmánybíróság, élén Sólyom Lászlóval, s megsemmisítették...*

– Azt keresztül lehetett volna vinni, nekem meg is mondták megfelelő helyről. Az volt a hiba, hogy nem a kormány nyújtotta be, s ezért nem vette át tőlem. A kormány támogatta ugyan, de nem a kormányé volt. Ám ez is csak hipotézis... A lényeg az, hogy akár forradalom, akár nem forradalom, a régi jogokat és szabadságokat védték. Harcokkal – szabadságharcokkal – történelmileg elég ritkán: száz-százötven év telt el két szabadságharc között, s azok vérrel, áldozatokkal jártak. De ilyenkor is – mint említettem – mindig a konzervatív attitűd érvényesült. Azt kell mondanom tehát, hogy a szabadságharcoknak akkor van értelmük, ha párhuzamosan megvan a békés tendencia is. 1848-ban például megvolt a márciusi törvények terve, s meghozásukhoz, érvényesítésükhöz volt szükség

bizonyos nyomásra. De ha nincsen meg kormányzati szinten vagy jelentős politikai szinten egy törekvés megfelelő képvisellete, akkor pusztán szabadságharcos eszközökkel nem lehet érvényre juttatni. Ehhez az kell, hogy egy illegitim rendszert megdöntsenek. Itt abban rejlett a helyzet fontósága, hogy 1989-ben a rendszer valóban illegitim volt, de ügyesen átjátszotta magát féllegitimé, később pedig rendszerdöntésről már nem lehetett szó. Egy nemzetközileg elismert politikai rendszert működtettek tisztességtelen módon. Tehát a tisztességtelenül működteteket kellett volna – elsősorban alkotmányos eszközökkel – elzavarni.

Ám hiába tüntettek a Kossuth téren 2006-ban, az ország házában nem volt olyan erő, amelyik hallgatott volna rájuk. Persze, a Kossuth téri tüntetés sem volt olyan erős. Gyurcsánynak mondták, hogy odakint tüntetnek. Erre megkérdezte, hogy hányan tüntetnek. Tízezren? Százezren? És ha százezren? Ránk nem annyian szavaztak... Tehát minden ilyen utcai vagy külső nyomásgyakorlásnál benne kell legyen a parlamenti vagy állami politika szövetében az az irány, amitől nyomatékot kap a szabadságharc. Például '56-ban is, a Nagy Imre-féle vonal is szükséges volt ahhoz, hogy Pongrácz Gergelyék valamire jussanak és fordítva... Mert az egész politikai vezető réteg át volt itatva kommunista ideológiával. Vagyis nem lehetett azt mondani, hogy takarodjon minden kommunista onnan, mert nem mentek el. Kelltek tehát olyan figurák, akik a másik oldalról ezekkel valamilyen kapcsolatban vannak. A Rákóczi-szabadságharcnál, bárhogy végződött is, a kuruc Károlyi Sándor szót értett Pálfi Jánossal, Pálfi János pedig az udvarral. Tehát valamit tudtak tenni, hogy a szatmári békében valami megmaradjon a magyar jogosítványokból, alkotmányosságból.

– Az, hogy az utcán, az országházban vagy másutt milyen erők voltak, mondjuk, a tisztességtelenek eltávolítására, eléggé megszabhatta a nemzeti jogvédők mozgásterét is...

– Az a jogvédő tevékenység, amelyet mi folytatunk, valóban mindig csak az adott keretek között lehetséges. A szabadságharc a jogvédelemnek egy másik dimenziója. Most, 2010-ben volt egy „fülkeforradalom”-nak nevezett politikai fordulat, ezt sem csupán utcai erők hajtották azonban végre. A politikai átalakulás mikéntjét mégis a mostani legnagyobb kormányzó párt határozta meg, ugyanakkor ez nem sikerült volna a szavazók többsége, tehát igen nagy tömegek nélkül, azokat a szélesebb társadalmi rétegeket is ide értve, akik alkalmilag csatlakoztak a szóban forgó párt szavazóköréhez. Ez a 2010-es változás mégsem azonos azzal, amit az utcai követelések jelentettek...

– A jogvédelem mozgásterét tehát befolyásolja a politikai helyzet. Másfelől az is igaznak tűnik, hogy a nemzeti jogvédelem a nemzetinek nevezett politikai

erőknek is tudhat viszontsegíteni, ha azok támogatják és igényt tartanak rá. A szóban forgó kormányzó párt, vagyis a Fidesz, legnagyobb ellenzéki pártként tett ilyen gesztusokat az Alapítvány vagy a Szolgálat felé?

– Nem, nem kért a jogvédő, nemzetpolitikai munícióinkból, nem is készült számára ilyen. Most, a választások után sem tudunk arról, hogy valamilyen jogvédelmet úgy szervezett volna meg, hogy ebbe a mi jogvédő tapasztalatainkat beépítette volna.

– Függetlenül attól, hogy igénybe veszik-e az Önök tudását, tapasztalatait, most, a kormányváltás után a nemzeti jogvédelem szempontjából milyennek ítéli a helyzetet? Van-e jelentős változás?

– Nyilván gyökeresen átalakult a helyzet. Úgy vélem, nem váltunk a kormányzó pártok kliensévé, magyarán nem vettek segítségül segédcsapatként, hogy a jó terveiket végrehajtsák, mindenestre a hatalomgyakorlás módja megváltozott. A drasztikus, antipopulista rendőri fellépések megszűntek, tehát a tömeg számára kihívó hatalmi magatartás nem tapasztalható... Ezek igen fontos tények.

– Úgy tűnik, vannak azért kivételek. Például az ún. melegparádé során megint előkerültek a könnyfakasztó palackok és a gumibotok, megint voltak őrizetbe vételek. Az éppen arra járókat kordonok közé zárták...

– Ez a meleg-ügy nagyon erősen irritáló a társadalom többségének, és a hatalom is ingerülten kezeli. S az engedélyezett tüntetések biztonságáról a rendőrség köteles gondoskodni, mindenféle nyilvánvaló változástól, kormányváltástól függetlenül is. Ha összecsapás jött volna létre tüntetők és ellentüntetők között, azért is a rendőrség lett volna felelős. De alapjogi kérdésekben, az ország alapvető politikai kérdéseiben folytatott tüntetések, gyülekezések körében eddig nem tapasztaltuk, hogy a hatalom olyan drasztikusan lépett volna fel, mint korábban. Az más kérdés, hogy lehetne nem tudomásul venni is, meghíúsítani az ilyen köznyugalmat, közrendet zavaró meglegfelvonulásokat, de ez most a messzire vezetne. Mindazonáltal nagyon jellemző tény, hogy miközben nyugati követtségek sora követeli a melegek szabadságát, tüntetéseik engedélyezését nemcsak nálunk, például Szlovákiában is, ugyanakkor teljesen hidegen hagyja a külföldet, az Európai Uniót a kisebbségi sorban lévő népcsoportok, így a magyarság jogfosztottsága, valódi szabadságcsorbítások, -tiprások.

– Mennyire számít a bíróságon, az ügyészségen, a rendőrségen, hogy Önök a Nemzeti Jogvédő Szolgálat tagjai? Nagyobb-e ettől a tekintélyük? Főleg a sok megnyert per után...

– Ezt nem tudom megítélni. A hatóság, természetsszerűleg, nem nagyon mutatja ki az érzéseit, gondolatait, a hozzánk való viszonyulását. Az

ügyvédnek a legnagyobb erőt saját lelkiismerete, az általa vitt ügyek becsületessége és nem mindig érvényesülő sikere, ügyfelének elégedettsége, rokonszenve, s az adja, hogy jó ügyet jól képvisel.

– Esetleg informális módon mégis érzik a megbecsülést? Személyes, négy szem közötti beszélgetésben?

– Amikor én ilyen beszélgetős helyzetbe kerültem az előző hatalom embereivel, többnyire kedvező jelzéseket kaptam. Volt olyan, hogy megkérdezték, miért nem pereljük be ezt vagy azt a főnököt, amit ők nem tehetnek meg. Úgy hiszem, ha valaki jól, határozottan látja el a feladatát, és szakmailag is magasabb szinten, az tiszteletet ébreszt a hatalom embereiben. De ennek vannak határai, vagyis egy pont után már nem ébreszt tiszteletet. Egy-két kamarai eitkai eljárás is volt ügyvédkollegák ellen, amelyek bírósági – úgymond – feljelentésekkel kezdődtek.

– Úgy érti, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvédei ellen?

– Úgy. Azt kell mondjam tehát, hogy a bíróságot egy határon túl nem tölti el túl nagy lelkesedéssel a nemzeti jogvédelem. Viszont éppen arra, amit Gaudi csinál, szokták azt mondani, hogy jó ügyvéd. Mindent megtesz a védenecéért. Ezt a pozíciót igyekszik érvényesíteni tűzön-vízen át. Ezek néha teátrális megnyilvánulások, a sajtóértekezletek is ebbe a körbe tartoznak. Tamásnál ezek bevallottan eszközök az érdek- és véleménynyilvánításra, valamely ügy sikerre vitelére.

– Ám lehet, hogy a sok tekintetben régi apparátussal szemben sokszor csak a nyilvánosság erejét lehet latba vetni... De ha már itt tartunk: a nyilvánosság, a közvélemény mennyire rokonszenvezik a nemzeti jogvédőkkel? Mennyire fejezi ki elismerését, háláját?

– Ezt nehéz felbecsülni. A személyi jövedelemadó felajánlható részéből viszont évekig létezett a Szolgálat és Alapítvány. Ez csökkenőben van, sajnos.

– A 2006. őszi rendőrtámadások, az áldozatok védelme után? Pedig akkor mint nemzeti jogvédők, Önök is reflektorfénybe kerültek.

– Erre nem tudok válaszolni, hogy a nyilvánosság rokonszenve mekkora lehetett. Ez szelektív nyilvánosság. Vannak benne nemzeti érzelműek, meg az ellenkezői is.

– De az ember azt csak megtapasztalja, ha megverejtik a vállát, ha hálásan szorongatják a kezét, ha felhívják telefonon és megköszönik. Ilyen gesztusok sok mindent kifejeznek. Vagy több újságíró keresi meg, mint korábban...

– Ilyesmivel többször találkoztam. Rohamszerű hálálkodással vagy érdeklődéssel, nem. Sokan szeretnék, hogy a nemzeti jogvédelmet nagyobb elismerés övezze, nagyobb érdeklődés, nagyobb nyilvánosság, nekem sincsen ellenemre, de ez eddig nem történt meg. A jogsértettről, a

vádlottról, a tüntetőről írnak, a tüntető az érdekes, nem a jogvédő. És úgy vélem, ez soha nem is lesz másképp. Mert az embereket valamely jogsértett személy és ügye érdekli, s nem a jogvédő személy vagy szervezet. Ami engem illet, én azt gondolom, hogy a tisztességes ügyet szolgálni kell, védeni kell a jogsértetteket. Engem nem vezet olyan szempont, hogy ezért nyilvános elismerést kapjak. De az kétségtelen, hogy jó lenne, ha nagyobb számban lennének nyilvános elismerések.

– *Lehet ezt onnan is nézni, hogy a magyar rendszerváltás kisiklott. Javarészt a pártok öncélú politizálása miatt, másfelől a civil társadalom, a magyar nemzet gyenge önvédelmi képessége miatt. Ilyenkor létszükségletnek tűnik az olyan nemzeti jogvédelem, amely a demokratikus díszletek helyére igazi demokráciát kényszerít a törvények betartatásával. Ehhez kellene a nyilvánosság és a közvélemény erős támogatása.*

– Jogos az okfejtés, ám ilyesféle elismerésről, támogatásról nem tudok. Az alkotmányosságot és nemzetvédelmet nem lehet egy irányból képviselni, ahhoz társak kellenek a hatalom belsejéből. Bízom benne, hogy vannak, s egyre inkább lesznek ilyen helyzetek. Az viszont tény, hogy állami támogatást nem kapunk, maga a támogatási rendszer sem kedvez a jogvédelemnek... Ami pedig a tömegközlést illeti, az az érzésem, hogy nagyon át van politizálva. A tömegközlést csak az az esemény érdekli, amely kapcsolódik valamelyik politikai törekvéshez.

– *S főképp pártpolitikai törekvéshez...*

– Azért nem mondtam pártpolitikait, mert ha olyan politikai törekvéshez kapcsolódik – akár az utcai megmozdulásokkal szorgalmazott ügyeket tekintjük –, ami nem rokonszenves a többségnek, és nem rokonszenves, ugye, a parlamenti többségnek sem, akkor ezt a törekvést a tömegközlés nem karolja fel, legyen az nem többségi pártpolitika...

Az én ténykedésem közvetlenül nem kapcsolódik utcai politizáláshoz. Alapjában antipopulista vagyok, szerintem az országok sorsát az elit, a szakmailag, erkölcsileg, szellemileg értékes vezető csoportok minősége és törekvései határozzák meg. Egyébiránt hozzám két nagy ügy kötődik: az egyik a dr. Képíró Sándoré, az újvidéki razziában részt vett csendőrtiszt ügye, a másik a Kristóf Lászlóé, vagyis az ún. Ságvári-gyilkosság miatt kivégzett csendőrtiszt helyettes ügye. Tapasztalatom, hogy a Kristóf-ügy a jobboldali sajtóban semmiféle komoly reagálással nem találkozott. A Kristóf-ügy jelentőségét nem is értették, pedig a baloldaliak még könyvet is kiadtak róla, nem csak magyar, de angol nyelven is. A Kristóf-ügyről a Magyar Fórum írt, meg a Magyar Nemzet, de korántsem vették észre azt a jelentőségét, amelyet Tamás Gáspár Miklós észrevett. Azt írta, hogy helyreállt a jogfolytonosság a Horthy-rendszer-

rel. Itt nem a Horthy-rendszeren van a hangsúly, hanem azon, hogy a különböző politikai rendszerekben a bűnt egyféleképpen kellene megítélni, és nem különbözőképpen... A Képíró-ügyben a nagy lapokat illetően megint csak ez volt a helyzet, egészen a legutóbbi időkig. Most, hogy a per zajlik, valamelyest nőtt az érdeklődés. De ez sem a Nemzeti Jogvédő Alapítványnak szól. Általában is elmondható, hogy az ügyvédek eljárnak a nemzeti jogvédő ügyekben, teszik a dolgukat, de nekik nem feladatuk demonstrálni, hogy ők a Nemzeti Jogvédő Szolgálat tagjai.

– *Nincsen erre vonatkozóan statisztikai kimutatás, de úgy tűnik, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat nagyon eredményesen védi az ügyfeleit.*

– Valóban jelentősek az eredményeink. Ha az utcai ügyeket, a tüntetéseket nézzük, akkor itt 90%-os sikerrel beszélhetünk. Ha a magam ügyeit nézem, akkor nem tudnám megmondani. Mint ahogy nem szoktam azt sem mondani, hogy még sohasem veszítettem pert. Ilyet csak a laikusok jelentenek ki, mert e mögött csak hazugság lehet. Az utcai alapjogok gyakorlásához – tehát a gyülekezési joghoz, a véleménynyilvánítási joghoz – fűződő ügyek esetén azonban – vagyis amikor a hatóság erőszakot alkalmazott 2004-től napjainkig – csakugyan jelentős sikerrel adhatunk számot. Különböznél teljesen bizonytalan az ügyvédi tevékenység eredményessége, induláskor sosem tudhatjuk, nyertesek leszünk-e vagy vesztesek; felperesként pedig különösen nehéz nyerni.

– *Kijelenthetjük-e, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ténykedése, főleg a pernyerései valamelyest fékezték a hatóságok erőszakos fellépését? Nem számítva most 2006 őszét, az akkori sajtós helyzetet...*

– Hogyne! A Gesztenyés kerti ügy után mindenképp mérséklődött a rendőri erőszak. Tóth Gábor volt a főkapitány, amikor még a meglegfelvonalást is meg akarták tiltani, hogy kerüljék a rendőri közbeavatkozás szükségességét, illetve lehetőségét. Mindenképp óvatosabb magatartásra intették a rendőrséget. De azért a lipótvárosi jegyvásárlási ügyben is néhány százezer forintot megnyertünk... Mindezek ellenére is azt mondom, hogy az a fajta perlési politizálás, amikor perek sorozatos indításával igyekeznénk akár az állam, akár a rendőrség magatartását kedvezően befolyásolni, stílusváltásra kényszeríteni őket, politikai célokat, akár nemzetpolitikai célokat elérni, nos, ez nálunk mérsékelt sikerrel kecsegtet. A sértett személynek lehet bizonyos elégtételérzést szerezni, de ezeket az ügyeket, a pervesztéseket az állam el tudta viselni. A Gesztenyés kerti tüntetőknél a mintegy 600 ezer forint kártérítés kifizetését fejeként ugyancsak elviselte az állam... Természetesen azokról az ügyekről szóltam, amelyekben részem volt. Vannak itt komoly ügyek, például a

tévészékház ostroma, vagy a Kossuth tér erőszakos kiürítése; beszélnek ezekről a barátaim.

– *Őn mondta, hogy a fellépésük óvatosabb magatartásra intette a rendőrséget. Tehát csak volt haszna a ténykedésüknek, jogvédő szolgálatuknak!*

– Minden bizonnyal. Az persze, hogy párhuzamosan léteznek dolgok és tények, még nem jelenti azt, hogy minden esetben ok-okozati összefüggésben állnak egymással.

– *Tiszteletre méltó szerénység, de ettől még elég logikusnak, ok-okozatilag is igaznak tűnik, hogy ha a rendőrség megégette magát, tekintélyes kártérítés fizetésére kényszerült, legközelebb meggondolja...*

– Igen, ez valószínű. De hogy biztosan tudhassuk, a tüntetések, a velük kapcsolatos események pontos, kronologikus leírására, elemzésére lenne szükség. Tudom, hogy jó lenne egy ilyen, historióailag alátámasztott statisztikai sor, voltak azonban olyan, fontos kísérleteink is, amelyeknél nem játszott szerepet a rendőrség. Például a Szabadság téri szovjet hősi emlékmű eltávolításáért folytatott küzdelem. Tanulmányt is írtam róla, ki is nyomtatták sok példányban. Szabadság Tér Bizottságot állítottunk fel. Nagyon sok szervezet jelentkezett, és én azt láttam, hogy ennek az adminisztrációját már nem tudtuk kezelni. Egy ilyen bizottságot életetni kellett volna, fenntartani, üléseit szervezni, s erre már nem voltunk képesek. Végül is több népgyűlést szerveztünk a Szabadság térre, de az emlékművet nem sikerült elvitetni. Érdemes lenne folytatni ezt a kísérletet – most, hogy kormányváltás is volt –, hogy ezt a gyalázatot eltávolíttassuk. Ez már egy tömegmozgalom lett volna, s tömegmozgalom kezelésére az Alapítvány nem volt alkalmas. De meggyőződése, hogy ezt az ügyet továbbra is képviselnünk kellene. S határon túli ügyeket is. Azt viszont világosan le kell szögeznünk, hogy nincsenek nekünk olyan, fizetett alkalmazottaink, akiket utasítanunk lehetne, hogy csinálják ezt, azt, am azt. S az egy alapvető dolog, hogy ha egy ügyvédnek tetszik egy cél, akkor vállalja, ha nem tetszik valamelyik ügy, akkor nem csinálja. Ha jön egy segítségkérés, s azt megköri Galla János, ha senki nem jelentkezik, akkor nincsen ügy; az Alapítvány nem akar, nem tud senkire sem ráparancsolni, hogy csinálja. Jó ügyre mindig van jelentkező...

– *Hatékonyabb lenne a jogvédő tevékenység határozott állami támogatás esetén?*

– Bizonyára. Az is lényeges, hogy eléggé darabokra szakadt a jogásztársadalom. Társaság a Szabadságjogokért, Magyar Helsinki Bizottság... korábban ezeket a liberális szemléletű szervezeteket rendszeresen szerepeltették hivatalos vagy félhivatalos rendezvényeken. A Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak soha nem voltak ekkora lehetőségei... Mindazonáltal

a nemes célokért, a nemzet és az ember méltóságáért folytatott szívós munkálkodásnak – ha úgy tetszik küzdelemnek – mindig megvolt s meg is lesz az értelme és szépsége. Tudunk mi reménytelenül is küzdeni. S reménységgel még inkább. Van okunk a reményre, deo volente. A hazáért és szabadságért mindig Istennel!.

Életrajz

Dr. Zétényi Zsolt 1941. augusztus 9-én született Veszprémben. Özvegy, két felnőtt gyermek apja. Édesanyja református tanítónő, édesapja törvényszéki bíró volt. Apai családja után katolikus vallású. Rákospalotán tett érettségi vizsgát 1959-ben, majd a budapesti egyetemen állam- és jogtudományi diplomát kapott 1964-ben. Bírói-ügyészi szakvizsga után évtizedekig jogtanácsos; 1989 előtt néhány évig, majd 1994-től gyakorló ügyvéd. A pártállamban köztisztviséget nem viselt, párttag nem volt. Alapélménye 1956 nemzeti felkelése. 1986-tól a Bajcsy-Zsilinszky Endre Baráti Társaság (1989-től Bajcsy-Zsilinszky Társaság) tagja, ügyvezető titkára, majd főtitkára. 1989-ben az Ellenzéki Kerekasztalban (EKA) képviseli a Bajcsy-Zsilinszky Társaságot az állampárttal folytatott tárgyalásokon, az EKA és az állampárt megegyezésének aláírója 1989. szeptember 18-án. 1990–94-ben országgyűlési képviselő, az emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi bizottság alelnöke, 1987–95: MDF-tag, 1993–94: Országos Elnökség tagja, 1992-től a Nemzeti Társaskör tagja, '94–98-ig elnöke, '98-tól tiszteletbeli elnöke. 1997-től A Százak Tanácsa, 1994-től a Magyar Alkotók és Gondolkodók Szakértői Társasága és más egyesületek tagja, Egyszemélyes Nemzeti Jogvédő irodát tartott fenn 1994-től minden köztámogatás nélkül, az önkényuralom (sortüzek) halálos áldozatai védelmében, 2004-től a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, 2008-tól a Nemzeti Jogvédő Szolgálat és a Magyar Konzervatív Alapítvány kuratóriumának elnöke.

A nevéhez fűződő, 1991. november 4-én elfogadott törvény („lex Zétényi”) az önkényuralom által nem üldözött szándékos emberölés, halált okozó súlyos testi sértés és hazaárulás büntethetőségét tette volna lehetővé az 1992. évi alkotmánybírósági megsemmisítéséig. Politikai és publicisztikai tevékenysége a következetes rendszerváltozás, a változásban a hagyományos értékek képviselte jegyében zajlik.

Művei

Mi a teendő a múlttal? *(Beszédék, cikkek, interjúk 1989–1994. 1994, Készült: a Batthyány Lajos Alapítvány, a Lakitelek Alapítvány, a Magyar Demokrata*

Fórum VI. ker. Szervezete, a Bajcsy-Zsilinszky Társaság támogatásával, a Magyar Egyeztető Testület gondozásában.)

A Szentkorona-eszme mai értelme (Püski Kiadó, Budapest, 1997)

Magyarország Szent Koronája (Kairosz Kiadó, Budapest, 2001)

Zétényi Zsolt: Magyarország Szent Koronája (In: A Szent Korona-eszme időszerűsége. Tanulmánykötet. 476–520. oldal. Szerk.: Tóth Zoltán József. Szent István Társulat, 2004)

Milyen emlékmű álljon a Szabadság téren? (Masszi Kiadó, Budapest, 2006)

Több fényt! (Tanulmányok, gondolatok, beszédek, 1995–2006) (TIMP Kiadó, Budapest, 2007)

Zétényi Zsolt: Gyökeres alkotmányreformra van szükség. (In: Magyar Nemzetstratégia. Szerzők: Baranyi Károly, Bene Éva, Bogár László, Borbély Imre, Csizmadia László, Drábik János, Duray Miklós, Emődy Csaba Renzo, Fekete Gyula, Hegedüs Loránt, Jankovics Marcell, Jánosi Márton, Jelenczki István, Jókai Anna, Kellermayer Miklós, Kisida Elek, Kocsis István, Kondor Katalin, Lőránt Károly, Mándoki Andor, Molnár V. József, Nagy Bálint, Nováky Erzsébet, Oláh János, Papp Lajos, Piukovics Gábor, Pozsgay Imre, Szabó Gyula, Tanka Endre, Tóth Zoltán József, Varga Domokos György, Varga István, Vass Csaba, Vezér-Szőrényi László, Vértessaljai László, Zétényi Zsolt. Főszerkesztő: Varga Domokos György. Püski Kiadó, Budapest, 2008)

Zétényi Zsolt: Magyarországon gyökeres alkotmányreform kell! (In: Magyar Nemzetstratégia, 2. kötet. Szerzők: Albert Gábor, Ángyán József, Baranyi Károly, Bábel Balázs, Bene Éva, Bíró Zoltán, Bogár László, Czákó Gábor, Cservádk Csaba, Csizmadia László, Duray Miklós, Éger István, ifj. Fekete Gyula, Fűr Lajos, Hegedüs Loránt, Hetesi Zsolt, Hódi Sándor, Jankovics Marcell, Járosi Márton, Jókai Anna, Kisida Elek, Kocsis István, Kukorelli István, Lőránt Károly, Mándoki Andor, Miklóssy Endre, Molnár V. József, Nagy Bálint, Németh Miklós Attila, Oláh János, dr. Oláh János, Papp Lajos, Piukovics Gábor, Samu Mihály, Schulek Ágoston, Somodi István, Somogyi Alfréd, Süttő Zoltán, Szabados György, Szabó Gyula, Szász István Tas, Szentmihályi Szabó Péter, Tanka Endre, Takaró Mihály, Varga István, Vass Csaba, Vértessaljai László, Zétényi Zsolt, Zlinszky János. Főszerkesztő: Medvigy Endre. Püski Kiadó, Budapest, 2009)

A történeti alkotmány – Magyarország ősi alkotmánya (Szerkesztette Zétényi Zsolt. Magyarországért Kulturális Egyesület, 2009)

A történeti alkotmány – Magyarország ősi alkotmánya (Szerkesztette Zétényi Zsolt. Második, bővített kiadás. Magyarországért Kulturális Egyesület, 2010)

„Megnyílt az értelme
az emberi jogoknak...”

DR. GAUDI-NAGY TAMÁS

a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője

– Oka van annak, hogy az ember, hát még egy szervezet milyen nevet választ. Nemzeti Jogvédő Szolgálat... Miért nemzeti? Miért jogvédő? Miért szolgálat?

– Mindhárom egyszerre, és ettől olyan egyedi és különleges az egész. A megszületés körülményeit kell megismerni ennek a megértéséhez. Annak idején, 2002 tavaszán, a balliberálisok ismételt kormányra kerülésével olyan időszak köszöntött az országra, amikor sokan úgy éreztük – mindenfajta szakmai területeken tevékenykedő, a haza iránt elkötelezett emberek –, hogy itt sok minden zajlik, de az semmiképpen sem nevezhető nemzetinek. És különösen a mi szakterületünkön, a jogászai munkában, amely eszközt ad ahhoz, hogy a jogkeresők az igazság útján járjanak, érdekeiket érvényesítsék. Nem éreztük, hogy volna egy olyan masszív alakulat, egy olyan szervezet, amely közösséget alkotva és egyben szolgáltatva, képes arra, hogy jogi védőernyőt nyújtson a magyar nemzet érdekében tevékenykedő és ezért üldöztetést szenvedő embereknek és szervezeteknek. 2002-től olyan időszak köszöntött ránk, amikor a balliberális kormányok módszeresen üldözték a politikai ellenállási mozgalmakat, de különösen a parlamenten kívüli nemzeti erőket.

– Ellenállások és leszámolások korábban is voltak már...

– Valóban. Például a magyar föld védelmére szervezett '97-es METÉSZ-tüntetésnél. Akkor többek között néhai Pongrácz Gergelyt és Zacsek Gyula, volt MDF-es képviselőt bilincseltek meg és hurcolták el jogellenesen a demonstrációról. Ez már egy igazi nemzeti jogvédő együttműködést hozott: Gyulát a szabálysértési eljárásban Balás István védte, Gresplik Laci kezdte meg a kártérítési pert, és én fejeztem be a precedensítélettel zárult ügyet, ahol Gyula végül 1 millió forint kártérítést kapott. Nem véletlen tehát, hogy később Zacsek Gyula a Nemzeti Jogvédő Alapítvány felügyelő bizottsága elnöke lett, Pista és Laci meg a szervezet kuratóriumának tagjai. De azok még inkább szórványos akciók voltak, s maga az ellenállási mozgalom sem tudott ilyen markánsra duzzadni. A váltás igazi szimbóluma – hogy mi hozta létre a változást a

gondolkodásban, hogy mi ösztönzött igazából a jogvédő szolgálat megszervezésére –, nekem egyértelműen a Budaházy György nevéhez fűződő, 2002. július 4-i hírdlezárás, ennek akciósorozata. Egy fiatalembert védtem, aki elkövette azt a súlyos „bűnt”, hogy a Kossuth téren belerúgott egy kordonba: azonnal őrizetbe vették, és rendzavarásért bíróság elé állították. A tárgyalásra másnap nagy nyilvánosság előtt, Budaházy Gyuriékkal egy eljárásban került sor, több tucat rohamrendőr által megszállt és hazafiakkal teli bíróságon. Grespik Laci is felbukkant azonnal laptopjával és remek ötleteivel. Akkor még Monostory Attila védte Gyurit, később viszont én voltam a védője az emiatt – öt évvel későbbi vádemelés nyomán, közérdekű üzem működésének megzavarása büntett miatt – indult büntetőeljárásban. Ott őt és társait végül 30 nap, fizikai munkakörben letöltendő, közérdekű munkára ítélték, ám az ügyet kivittem Strasbourgba, az Emberi Jogok Európai Bíróságára. Várjuk a döntést. Az eseményt követő tizedik évben talán megszületik... A hírdlezárás, majd a Kossuth téri és az Astoria környéki csata nagyon kemény és egyértelmű üzenet volt arra, hogy ezután nem fogja szó nélkül hagyni a társadalom nemzeti elkötelezettségű része azt, amit a hatalom művel, de a hatalom sem habozik az erő nyelvét alkalmazni.

– Ez elég meglepő, ha onnan nézzük, hogy az ún. rendszerváltáskor még azt gondoltuk, a demokrácia bevezetése, az emberi jogok törvény általi garantálása majd megóv minket az önkény ellenében, nincs szükség ehhez a nemzet fogalmára...

– Az egyetemet ’90-ben kezdtem, ’98-ban lettem ügyvéd, tehát jelen voltam az új jogi helyzet kialakulásánál. Tanulmányaim révén is, és frissen, közvetlenül is megtapasztalhattam. Az látható volt, hogy az emberi jogok területén – néhány magányos „harcost” leszámítva – egyszerűen nem volt jelen a nemzeti elem, a nemzeti érdek mint tematizációs tényező. Jellemzően klasszikus liberális megközelítésben foglalkoztak vele, tipikusan különféle liberális jogvédő szervezetek, jól kialakult intézményrendszerrel, jelentős pénzügyi forrásokkal és nagyon komoly tömegtájékoztatási háttérrel. A Társaság a Szabadságjogokért és a Magyar Helsinki Bizottság a két legfőbb és legtipikusabb ilyen szervezet. Érdekesség, hogy Schiffer András évfolyamtársam egyik meghatározó alakja volt a TASZ-nak, majd a következetes liberális jogvédő hozzáállása miatt – kőkemény bírálatot fogalmazott meg a 2006. őszi megtorlások miatt – távoznia kellett onnét, és hozzám hasonlóan ő is országgyűlési képviselő lett 2010-től. Bár világnézetileg jelentős köztünk a különbség, mégis sok kérdésben bizony egyetértünk, amikor a jogállamiság intézményeit védjük a Tisztelt Házban. Talán az sem véletlen, hogy a legtöbb-

bet és leghosszabban felszólaló képviselők listáját ő vezeti, de mögötte nem sokkal lemaradva, a 24 órát túllépve állok én...

Szóval égetően hiányzott egy olyan jogvédő szervezet, amely elkötelezett lett volna a nemzeti jogvédelem iránt. A szintén nemzeti elkötelezettségű jogászokból álló Független Jogász Fórum egyedi jogsérelmek védelmét nem látta el. Visszanéztem akkori írásainkat, s ezekből kitűnik, hogy mi ezt úgy vezettük le – már jóval 2002 előtt – Zétényi Zsolt-tal és Grespik Lacival, hogy a rendszerváltásnak nevezett gengszterváltás már a legelső pillanattól fogva megteremtette az igényt a nemzeti jogvédelemre. Egyrészt azzal, hogy a trianoni diktátummal elcsatolt magyar testvéreink mögé nem állt oda a magyar állam védhatalomként, mint tette ezt például Ausztria Dél-Tirol esetében, ezért ők az utódállamoknak ki vannak szolgáltatva, és számos jogsértést szenvedtek és szenvednek el nemzetiségi hovatartozásuk miatt. A magyar állam máig időszerű kötelessége a Kárpát-medence egész területére kiterjedő, állami fenntartású jogvédő szolgálat megteremtése az ő védelmükre. Ezt az Országgyűlésben is többször követeltem, legutóbb idén ősszel a 2012. évi költségvetésről szóló vitában. A csonka hazában pedig egyfelől a kommunisták által elzabrált vagyont nem adták vissza, a vagyoni viszonyok nem rendeződtek megfelelően, hiszen az ún. kárpótlással tévútra csúszott a jóvátétel. Emiatt és a rablóprivatizáció „eredményeként” újabb jogsérelmek keletkeztek. Másfelől a nemzeti érdekű politika gyengesége miatt egyre többen váltak a politika kiszolgáltatottjává, akár egyénként, akár közösségként.

Különösen büszke vagyok arra, hogy nemrég Strasbourgban az Európa Tanács 2011. őszi parlamenti közgyűlésén sikerült egy módosító javaslatot benyújtanom és átvinnem az egyik jelentéshez és az az alapján elfogadott, 1832/2011 számú határozathoz, amely a tagállamok számára kötelezővé teszi a területi autonómia biztosítását. Márpedig az összes, magyar területeket megszállva tartó állam is a tagok közé tartozik... Kiemelt feladatombnak tekintem a székelyföldi önrendelkezési küzdelem támogatását, minden lehetőséget megragadok, hogy az ügyet képviseljem és felvessem a nemzetközi szervezetekben, az Európa Tanácsban és a Nyugat-európai Unióban, illetve annak utódszervezetében. Nem hagyom, hogy a nemzeti önrendelkezésről szóló kérdés vitája úgy folyjon le, hogy a magyarság máig megoldatlan önrendelkezésének ügye ne merüljön fel.

– *Mégis érdekes ezen elgondolkodni: hogy kerül a csizma az asztalra? A nemzeti szempont a jogvédelemben? A törvényekben nincs ilyen kitétel, hogyan lehet akkor a jogvédő munkában, a bírói ítéletekben érvényre juttatni?*

– Hát éppen ez az új a Nemzeti Jogvédő Szolgálat tevékenységében...
 – *Közbevetőleg: kinek a fejében született meg a nemzeti jogvédelem gondolata?*

– Először Zétényi Zsoltéban, még annak idején, 1990-ben, mikor országgyűlési képviselő lett, el is kezdett egy igen aktív, egyszemélyes jogvédő munkát. Később, amikor szorosabb baráti és szakmai kapcsolatba kerültünk, Grespi Laci szötte tovább a gondolatot, de ő a nemzeti elkötelezettségű ügyvédek laza, informális hálózatát képzelte el. A gondolatot végül én juttattam el oda 2004-ben, hogy meg kell szervezni egy bejegyzett jogvédő szervezetként önállóan működő, nemzeti elkötelezettségű ügyvédek tömörítő nemzeti jogvédő szolgálatot, méghozzá azoknak, akik nem a nyilvánosság által irreálisan feltupírozott, különleges figyelemben részesített csoport tagjai, hanem az a közös ismertetőjegyűk, hogy magyarként, elkötelezett, tisztességes emberként szeretnének hazájukért tenni, és ezért szenvednek üldöztetést! Tehát ez a felismerés lényege. A liberális jogvédelem a cigányokat szereti jogvédelemben részesíteni, meg a melegeket, különböző más csoportokat, de mindenképp kimaradt a nemzet iránt elkötelezettek köre. Őket persze leginkább a kormányoknak kellett volna megvédeniük az üldözésük helyett, hisz a Szent Korona eszme alapján alkotmányos kötelességük lett volna 1990 után nemzeti érdekű állami működést kiépíteni. Ha így lett volna, akkor nem lett volna szükséges egy olyan szolgálat létrehozása, amely a szabadságjogaikat gyakorló hazafiakat megvédi. Ezzel szemben az állam a maga eszközeivel – már 2002 előtt is, de utána egyértelműen – azok ellen fordult, akik egy nemzeti érdekű államot és kormányzást láttak volna szívesen Magyarországon, s ezért tüntettek is, szervezetet alakítottak, vagy a sajtóban adtak hangot nézeteiknek. Ezért aztán a hatalom célkeresztjébe kerültek.

– *A hatalom nyilván nem siet beismerni, hogy hátrányosan megkülönbözteti a magyar nemzet szabadságáért harcolókat. Hanem úgy csinál, mintha törvényesen, a törvény erejével lépne fel az amúgy pedig törvényt valójában nem sértőkkel szemben. Voltaképp ez tette szükségessé a jogvédők – jogászok, ügyvédek – szervezetett fellépését?*

– Pontosan így van. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány és az általa működtetett Nemzeti Jogvédő Szolgálat létrejötte ezt teljesen egyértelműen bizonyítja. Nem előzte meg sem valamiféle pénzügyi támogatás beígérése, sem egy nyilvánosság előtt zajló vita, hanem a nemzeti elkötelezettségű ügyvédek egy csoportja 2004 nyarára – erőteljes ösztönzésemre – végül is eljutott oda, hogy szervezeti formát öltött az a szándék, amely jogvédelmet kívánt nyújtani a magyarság érdekében aktívan te-

vékenykedőknek és emiatt joghátrányt szenvedetteknek. Utána pedig az ügyeinket már „csak” végig kellett harcolni, odaállnunk a politikai ellenállók vagy a véleménynyilvánítás szabadságával élő újságírók mellé. Aztán szívós, hosszú ideig tartó munkával jöttek az eredmények, s ezek a hazafiakat felmentő vagy nekik kártérítést adó joggyakorlatot meghatározóan formáló bírói ítéletekben is megtestesültek, vagyis kőkemény hatást gyakoroltak szinte mindenkire. De a másik hatás talán még jelentősebb: egyre többen mertek ellenállni az elnyomásnak és kiállni a nemzetünkért, mivel érezték, hogy számíthatnak a nemzeti jogvédők hatékony fellépésére, ha mozgalmi tevékenységük miatt támadások, büntetések érnék őket. A harmadlagos hatás sem elhanyagolható: számos jogász – nemcsak ügyvéd, hanem bíró és ügyész is – rádöbbsent, hogy olyan „kényes” ügyekben is lehet és kell – a jogász esküt komolyan véve – az igazság érvényesülését elősegíteni, amelyeknél a politika kimondott vagy ki nem mondott elvárásokat fogalmazott meg...

– *Említenél néhány jellemző ügyet, illetve területet?*

– A büntető, polgári és szabálysértési jog területén is aktívak vagyunk, de elsősorban a gyülekezési jog, az egyesülési jog, a véleménynyilvánítási szabadság, az államigazgatási jogkörben okozott kár, a személyes szabadság, az emberi méltóság megsértése miatti kártérítés területén értünk el figyelemre méltó eredményeket. Több ügyünk az Emberi Jogok Európai Bíróságára került, Grespi László az egyiket meg is nyerte, ez lett a híres Bukta ítélet, amely alapvető hatást gyakorolt a spontán tüntetések hazai gyakorlatára, és jogszabály-módosítást is kikényszerített.

– *Hogy jelentkezett a hatások az embereknél?*

– Nagyon fontos, hogy a védenecink, ügyfeleink számára kedvező ítéletek, a megítélt kártérítések mindenekelőtt a jog asztalához való hozzáférés hitét és a jogérvényesítés bátorságát adta meg azoknak, akik korábban úgy gondolták, hogy például egy rendőri intézkedésnek csak kiszolgáltatottja és vesztese lehet valaki, és ezért nem jó ujjat húzni a hatalommal, a rendőri szervekkel. Hiszen egy tüntetésen bárkit, bármikor kiemelhetnek, valamilyen mondvacsinált jogcímen előállíthatnak, szabálysértési vagy büntetőeljárás alá vonhatnak. A 2006 előtti időszakban is már sok ilyen ügyünk volt, de a mennyiségi és minőségi változás 2006 őszén következett be... A 2006. őszi tüntetéseket követő rendőrterror és megtorló eljárások erejére, hevességére senki nem számított, a történelem kőkemény kihívás elé állított mindannyiunkat. Büszkén mondhatom: helytálltunk a küzdelemben.

– *Erre majd visszatérünk, de előbb még: Miként épült fel ehhez a Nemzeti Jogvédő Szolgálat?*

– Volt tehát egy személyi, szakmai-baráti ismeretségi háló azok között az ügyvédek között, akik egyéni praxisukban már addig is egyfajta nemzeti jogvédő szemlélettel végezték munkájukat. Nagy megtiszteltetésnek éreztem például, hogy Zétényi Zsolt ügyvéd helyetteseként járhattam el a mosonmagyaróvári sortűzper egyik tárgyalásán, a Dudás elleni büntetőügyben, a sértettek képviselőjeként, és az áldozatok nevében kérdőre vonhattam az első fokon elítélt, azóta elhunyt tömeggyilkost. Büszke vagyok a háborús büntett miatt koncepciós eljárásban elítélt, a főváros védelmét hőiesen ellátó csendőr főhadnagy érdekében sikerre vitt rehabilitációs eljárásra is. Lovas István abban az időben kedvelt céltáblája volt a liberális megmondó embereknek, de megállítani nem tudták: több esetben képviseltem rágalmozási ügyekben, többek között Horváth Aladárral, Bolgár Györggyel és Konrád Györggyel szemben. De sok munkát adtak nekem azok a megtorlások is, amelyeket kik ellen is indítottak? Olyanokkal szemben, akik az elképesztően egyenlőtlen és hátrányos feltételekkel kierőszakolt EU-csatlakozás ellen tiltakoztak. Kocsis Imre ellen például. Őt, a Lelkiismeret '88 Csoport vezetőjét a 2003-as népszavazási kampányban a „NEM” mellett kiálló záró tüntetéséről hurcolták el a rendőrök, bíróság által is később jogellenesnek nyilvánított módon. Ugyanezen a napon Budaházy Györgyöt és társait pedig megbírságotlák a tüntetési menetben való lovaglásuk miatt, KRESZ-szabálysértés és gyülekezési joggal való visszaélés címén. Sikerült elérnem a felmentésüket, csakúgy, mint azokét – köztük Novák Előd jelenlegi országgyűlési képviselőtársamét –, akiket Budaházy Gyurival együtt amiatt vontak eljárás alá, mert a népszavazáson olyan, „nem”-re buzdító plakátot terjesztettek, amelyen – a vád álláspontja szerint – „tiltott önkényuralmi jelképet használtak”. Három év múltán győzött az igazság, felmentették őket, majd pedig idén megkapták a meghurcolásuk miatt nekik jogerősen megítélt nem vagyoni kártérítést. A több ezer plakátot azonban az utolsó napokban elkobozták, hazánkat betolták az Unióba, s manapság bőven láthatjuk is ennek a katasztrofális következményeit.

De Grespik László is lényegében nemzeti jogvédő munkát végzett a Fővárosi Közigazgatási Hivatal élén, amikor közérdekre hivatkozva tagadta meg a belvárosi lakások külföldi vevői számára a tulajdonszerzési engedély kiadását, és eredményesen küzdött a budapesti lakáspiac magyar kézben való megtartásáért, amíg Orbán Viktor jogellenesen le nem váltatta.

Ilyen sokrétű témában és módon kapcsolódtunk tehát össze már korábban, egyelőre azonban csak néhányan, s még csak informális hálózatban: ez nem egy intézményesült, szabályozott, szervezett együttműkö-

dés volt, mint amilyen a mostani. Mivel azonban az esetek egyre sűrűsödtek – pl. zajlottak a Lelkiismeret '88 Csoport tüntetései, meg Budaházy Gyuriék is akkor már elég aktívan tevékenykedtek –, a feladat nagysága állandó forma után kiáltott. S végül én mondtam ki, hogy hozzunk létre egy szervezetet.

– *A többiek hogyan fogadták?*

– Volt egy kis ódzkodás, mondván, eddig is megvoltunk így, ezután is elleszünk, nem kell erőltetni a szervezeti formát. Szerencsére az élet engem igazolt, ezt ma már mindenki belátja. Ám a legtöbbünknek nyilvánvaló volt, hogy az eredményeink megjeleníthetősége, a hatóképességünk, a működőképességünk, egyáltalán: a Szolgálat ereje, kisugárzó képessége attól is függ, hogy sikerül-e közös munkánknak, törekvésünknek szervezett formát öltenie. Végül az alapítványi formát választottuk, s a Nemzeti Jogvédő Alapítvány működteti a Nemzeti Jogvédő Szolgálatot, a nemzeti elkötelezettségű ügyvédek együttműködő hálózatát. A Szolgálat 2008-ban lett önálló jogi személy, vagyis azóta két lábon áll az intézményrendszer. S így lehetséges, hogy Zétényi Zsolt, aki köztünk a legnagyobb tekintély, az elnökünk, én magam pedig mint az aktív végrehajtó, szervezőmunkát vállaló, vagyok az ügyvezető. A kuratóriumba felkértük a nemrég elhunyt kiváló építészt és magyart, Makovecz Imrét is. Tizenvalahányan alapítottuk a Szolgálatot, de aztán, ahogy jöttek az ügyek, egyre többen lettünk. Ebben aztán a nyilvánosság is sokat segített, különösen a 2006. őszi véres események után. Ekkor rengeteg jogász kolléga csatlakozott hozzánk, s ők aztán azonnal bevetésre mentek a fogdákbá, tárgyalókba, utcákra. Addig csak szórványosan lehetett hallani a munkánkról. 2006 őszétől a polgári sajtóban jelentős felületeket kaptunk, ám miután – 2010 januárjában – kiderült, hogy a Jobbik országgyűlési képviselőjelöltje és igazságügy-miniszter-jelöltje lettem, ez a megjelenési mutató jelentősen lecsökkent. Érdekes módon, ez a jelenség azóta is tart... Sokat lendített az ismertségünkön a Morvai Krisztina és Völgyesi Miklós vezette Civil Jogász Bizottságban való részvételem, mivel ez a szervezet – a máig irányadó *jelentése* elkészítésén túl – rendkívül hatékonyan juttatta el a nyilvánossághoz a 2006. őszi jogtiprások és megtorlások igazságát. Jól ötvöződtek a két szervezet értékei: ez pedig az Összefogás az Igazságért című közös kampányban öltött testet.

– *S az mennyire kapott támogatást, hogy legyen nevén nevezve a gyerek: nemzeti jogvédelemről lenne szó?*

– Többen is javasolták, hogy csak általánosságban nevezzük meg a célunkat, tehát ne mondjuk ki, hogy a nemzet, a magyarság érdekében kívánunk dolgozni, próbáljunk meg inkább a szokásos jogi keretek és fo-

galmak között maradni, legyünk óvatosak a várható támadások miatt. De aztán – különösen a hatalom önkényeskedései nyomán – ki lett mondva: egyértelműen nevesítenünk kell, hogy a magyar közösség érdekében cselekvő, s a világnézetük miatt joghátrányt szenvedők védelmét kell el látnunk. Méghozzá a joggyakorlatot és a jogalkotást egyaránt befolyásoló hatással. Kaptunk és kapunk persze támadást, gyalázkodást rendesen a balliberális oldalról. Máig nem tudták feldolgozni, hogy a féltett és addig a kiváltságuknak hitt jogvédelem területének jelentős részét visszafoglaltuk a nemzet számára...

– *Alighanem azért is „kellett” erre a felismerésre jutniuk, mert az önkényeskedések arra utaltak, hogy nem működik a demokrácia. Ha rendesen működne, nem lenne szükség külön jogvédelemre, hiszen a demokrácia intézményei elvileg éppen ezt szolgálják. Csakhogy nálunk az általános emberi jogok közül mintha kiszorultak volna a nemzeti indíttatásúak. Lehetett ilyen tapasztalni a környező országokban, vagy ez magyar sajátosság? Például Lengyelországban, Csehországban alakultak nemzeti jogvédő intézmények?*

– Nem tudok róla, hogy megalakulásunk idején a környező országokban lettek volna ilyenek.

– *Mert csak Magyarországon volt e tekintetben ilyen nagy a demokráciahiány. A lengyeleknek nem volt szükségük nemzeti jogvédelemre, a cseheknek sem, a szlovákoknak sem, csak különös módon a magyaroknak...*

– Meglepő felismerés, de csakugyan így van. Most már tudunk arról, hogy európai szinten van ilyen jellegű, ilyen szellemiségű szervezet, például Franciaországban. Ott is meglepő intenzitással üldözik a nemzeti erőket, nemzeti gondolkodókat, a véleménynyilvánítás terjedelmét sokkal szűkebbre húzták, lépten-nyomon támadják a bevándorlás miatt felszólaló nemzeti politikusokat. De hogy ez mennyire speciálisan magyar jelenség, s hogy a külföldnek mennyire nincs tudomása róla, ezzel akkor szembesülhettünk, amikor 2008. október 23-án volt egy nevezetes tüntetés a Teve utcánál, a Hatvannégy Vármegye Mozgalom szervezésében. A nagyszámú résztvevő Budaházy Gyuri és Toroczkai László vezetésével át szeretett volna vonulni a Semmelweis utcába, a Magyarok Házához, s mi akkor a már bevált módon, jogvédőként követtük a menetet, méghozzá azért, hogy próbáljuk megelőzni a rendőri intézkedéseket, atrocitásokat, vagy ha ez nem sikerülne, akkor azonnal jogsegélyt adjunk. Aznap este akciócsoportban voltam Morvai Krisztinával – ő akkor már csatlakozott a Szolgálathoz –, illetve egy olasz és egy brit európai parlamenti képviselővel. Mindannyian belekerültünk a sűrűjébe, rendőri akciók, körbezárás, igazoltatások, önkényes letartóztatások, és a két képviselő igencsak rácsodálkozott, hogy milyen flottul működik a mi jogvé-

delmünk: útközben telefonos egyeztetések a különböző pontokon álló kollégákkal, a központtal; a fogdáknál már megjelentek a szolgálatunk tagjai, ott voltak az előállításoknál, és a mi akciócsoportunk érte el, hogy megszüntessék a békés tüntető menet közel egy órán át tartó, Markó utcai körbezárását. Rettenetesen elcsodálkoztak, s azt mondták, bizony, be kell vezetni ezt a rendszert náluk is, mert annyira hasonló esetek történnek. Azóta is látni a híradásokban, hogy világszerte – az USA-tól Olaszországig – milyen brutális kegyetlenséggel esnek neki a passzív engedetlenséget mutató tüntetőknek, akik a 99% nevében tiltakoznak a tőkés társaságok viláгурalma ellen.

– *Ez azonban már egy új jelenség, illetve egy új szempont. Az olaszoknál, a briteknél, vagy akár a spanyoloknál nem volt jellemző az, ami Magyarországon, vagyis hogy a nemzethez erősebben kötődők, a nemzeti érdekekért elszántabban harcolók ellen különösen brutálisan jártak volna el. Csak itt volt jellemző például, hogy pusztán azért, mert valaki a nemzeti színnű zászlót a magasba emelte, földre teperték, bántalmazták. Ide tartozik az is, hogy az EU egyszerűen szemet hunyt a gyurcsányi karhatalom brutalitása felett. Mert az EU igazi hatalmi tényezőit, irányítóit valójában egy dolog érdekelte: a piac fennmaradása, zavartalan működése. És az a tény, hogy most már másutt is tapasztalható ez a hatalmi erőszak, a tüntetők gátlástalan szétverése, azt mutatja, hogy egyre több országban vált nyilvánvalóvá, hogy a globalizmus elleni harc most már elemi nemzeti érdek. Mondhatjuk tehát, hogy ha némileg váratlanul is, de a magyar illetőségű Nemzeti Jogvédő Szolgálat úttörő jelentőségű feladatot vállalt magára, s e téren olyan ismereteket, tapasztalatokat szerzett, amelyekre az eddig viszonylag nyugodtan éldegélő Nyugaton is egyre nagyobb szükség van a nemzeti érdekek érvényesítése érdekében. Vagy rosszul látom?*

– Most már teljesen így látom én is. Korábban nem is figyeltünk a nemzetközi összefüggésekre, annyira lekötött minket az itthoni helyzet. Csak azt láttuk, hogy itt ülnek a nyakunkon ezek a szociálliberális erők, és politikai bunkósbotként használják ellenünk a rendőrséget, ügyészséget, és nem egy esetben a bíróságot, a jogszabályokat, s ilyen-olyan intézkedésekkel, koncepciós eljárásokkal igyekeznek megfélemlíteni az ellenük fellépőket, elrettenteni őket az ellenállástól. Ám most már világosan látható, hogy míg korábban arról beszéltek, milyen fontos, hogy nemzeti hatáskörben maradjon az állam erőszak-monopóliuma, mostanában ezt egyre inkább nemzetek feletti célokra használják. Egyre több a közös sors Európában, mint ahogy egyre több hírt kapni arról, hogy a nemzeti irányultságú mozgalmak ellen hasonlóképpen lépnek fel, hasonlóképpen szenvednek üldöztetést. Erről számolt be nekem például egy belga ügyvéd kollégám, aki akkor a Vlaams Bloknak – flamand párttö-

mörülésnek – volt a jogi képviselője, s ezt a szervezetet kísértetiesen hasonló módon oszlatták fel, mint a Magyar Gárdát. A mozgalmat ott sem tudták megállítani, ma Vlaams Belang (Flamand Érdek) néven meghatározó politikai szereplő. A Magyar Gárda-per idején még szakmai konzultációt is folytattam velük, annyira hasonlóak voltak a tapasztalatok. De hasonlókról számolnak be a franciák is: önkényes, a véleménynyilvánítási szabadságot korlátozó trend érvényesül a bírósági gyakorlatban, próbálják ellehetetleníteni a nemzeti szókimondó erőket. Vagy említhetjük az európai csendőrség létrehozását is, amellyel szintén a nemzeti önvédelem hatáskörét lépték át: olyan, az EU-tagállamokban bevezethető rendvédelmi erőkről van szó, amelyek akkor vehetők igénybe, ha az EU érdekeit sértő tüntetéseket a tagállam rendőrsége nem tudja megfékezni. Mindezekre keresnünk kell a megfelelő válaszokat a jog eszközeivel. A Nemzeti Jogvédő Szolgálat erőt és védelmet kíván mindazoknak adni, akik szabadságjogaik gyakorlásával igyekeznek tenni e törekvések – a szabadságjogok korlátozása, megsértése és a nemzeti önrendelkezés korlátozása – ellen.

– *Számít-e valamit, hogy Magyarországon azóta volt egy kormányváltás, nem is akármilyen? Akik döntő fölényrel – kétharmaddal – most hatalomra kerültek, azokat a nemzeti erőkhöz szokás sorolni...*

– A kormányváltás óta már eltelt már másfél év, és azt kell mondjam, megmaradt a Nemzeti Jogvédő Szolgálat működésének, a szervezett jogvédelemnek az indokoltsága, hiszen, bár jobb lett a helyzet, az alapkérdésekben nincs átütő javulás. Számos önkényes eljárás indult gárdistákkal, polgárőrökkel és hazafiakkal szemben. Várakozásaink ellenére nem szüntették meg a gyurcsányi önkény időszakában indult koncepciós eljárásokat: Budaházy Gyuri és 16 társa ellen már bíróság előtt folyik terrorizmus címén a kirakatper. Védelmüket többségében nemzeti jogvédő ügyvédek biztosítják. Nagy örömünkre – két év három hónap után – végre sikerült elérni, hogy Budaházy legalább otthonában lehessen, Szász Endréhez hasonlóan, de az eljárásuk vége messze van még. Figyelemre méltó, hogy a „forradalmi ügyészség” a Szilvász–Draskovits korszakban lefolytatott törvénytelen nyomozati cselekmények „eredményeire” támaszkodva emelt vádat és képviseli ezt a mai napig. E tekintetben Szima Judit esete is hasonló: még a kormányváltás előtti szakszervezeti tevékenysége miatt jogerősen elítélték, majd a mostani kormány elleni tevékenysége következtében újabb büntetőeljárást indítottak ellene, és jelenleg lakhelyelhagyási tilalom alatt áll. De említhetem azt is, hogy a gárdista vezetők elleni koncepciós per ugyancsak zajlik még. Idén március 15-én a Hősök terén megemlékező nemzeti gárdis-

ták többségét a rendőrök elhurcolták, de még a színpadon a Himnuszt éneklő hölgyet is lerángatták és előállították. Azóta a jogsértettek a szabálysértési eljárásokban 22:0-ra vezetnek a rendőrség ellen. És hát a jogalkotás terén is elszomorító a helyzet: a „forradalmi” kormány az általa megdöntött rendszer alkotmányellenes, jogkorlátozó jogszabályait hatályban tartja, sőt, nem egy esetben törvényerőre emelte. Mint például a lex Gárdát, amely az öltözködéssel szemben is önkényes korlátokat állít.

Sajnos az a helyzet, hogy az állami intézményrendszer – az igazságszolgáltatás, a rendvédelem és bűnüldözés – szereplői mintha államot képeznének az államban, s a kormányoktól függetlenül zárják össze sorokat és lépnek fel hazafiakkal szemben. Persze a mindenkori kormányok igyekeznek befolyásolni őket a saját érdekeik szerint, de a jelenségek, amelyekkel szemben fellépünk – tehát az eljárás önkényes jellege, vagy az, hogy egy nyilvánvalóan megalapozatlan ügyben indítanak eljárást, hajtanak végre elfogást és személyes szabadságkorlátozást, az náluk egy reflex. S nem is azt mondanám, hogy posztkommunista reflex, hanem egy mindenkori hatalmi reflex. Ezért is szerepel a Nemzeti Jogvédő Szolgálat kinyilvánított célkitűzései között, hogy a mindenkori hatalom ellen ad jogi védelmet.

– *Ezért is történhetett meg, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat politikai tényezővé nőtte ki magát? Néhány tagja pedig politikussá, országgyűlési, sőt EU-s képviselővé... E körülmény inkább megkönnyíti, vagy inkább megnehezíti jogvédő szolgálatotokat?*

– Valóban érdekes kérdés: miért alakult így, hogy többen belekeveredtünk a politikába? Én igazából azért vállaltam a képviselőiséget, mert továbbra is végezhetem a jogvédő munkát. Tehát ezt úgy fogom fel, hogy bent ülök egy parlamenti párt frakciójában – a Jobbik frakciójában nem párttagként dolgozom –, de ettől én nem változtam meg. A pártnak nem vagyok tagja, és meglehetősen széles mozgástérrel képviselhetem a nemzeti jogvédelem értékeit, amelyekből számosat a Jobbik – nagy öröömre – magáévá tett, ez a választási programjában is megjelent, önálló fejezetet kapott a jogállam helyreállításának kérdésköre. Ugyanazt a jogvédő szellemiséget képviselem, mint korábban, ezt bárki ellenőrizheti felszólalásaim vagy módosító javaslataim alapján, akár a közéleti honlapomon (www.gaudi.jobbik.hu), vagy az Országgyűlés honlapján (www.parlament.hu). S az egyik legfőbb ösztönzőm azt volt, hogy ebben a pozíciómban, országgyűlési képviselőként a 2006. őszi rendőrterror, illetve az elmúlt 8 évben történt szabadságjogi jogsértések kivizsgálását végezhetem.

Büszke vagyok arra, hogy 2010. májusban javaslatomra bővült az eredetileg csak 2006. október 23-i állami jogsértések kivizsgálását célzó albizottság feladatköre, méghozzá a 2002 és 2010 közötti állami szabadságjogi jogsértések felleltározásával. Erről külön jelentés készült, amelyet én készítettem el, erőteljesen támaszkodva a nemzeti jogvédelem joggyakorlatára. A részjelentésemet az Országgyűlés emberi jogi bizottsága 2010 decemberében egyhangúlag fogadta el. Jogvédőként ugyanerre az útra tért jogvédő bajtársam, Morvai Krisztina is – ő európai parlamenti képviselőként ugyanezt a fajta missziót végzi rendkívül nagy hatásfokkal. Civil kurázsinkat kőkeményen őrizzük, és azt a Jobbikban is tudják, hogy így sokkal többet tudunk tenni. Az kétségtelen, hogy megnövekedtek a velünk szembeni fenntartások, csak hogy mi nem változtunk meg, tehát itt is a szokásos dolog történt: ha valami politikai mezőbe kerül, azonnal háttérbe szorul a lényege, s megkezdődik a címkézés. Ezt épp le is írtam, amikor a jelöltséget elfogadtam, hogy nagyon kérem a sajtó képviselőit vagy bárkit, aki a tevékenységünket vizsgálja, hogy vonatkoztasson el attól, hogy képviselőjelölt is vagyok, csak az ügyet vizsgálja: akkor, ott miért fejt ki jogvédő tevékenységet a Nemzeti Jogvédő Szolgálat. S ha ezt a szemléletmódot el tudják fogadni, akkor nem lesz ebben hiba...

– *Az idő múlásával nyilván megtapasztalják, hogy sem az idevágó érzékenységed, fogékonyságod nem változott, sem Morvai Krisztinédé, továbbra is figyelmek homlokterében áll például Budaházy György jogvédelme. Persze, aki nem akarja, az nem fogja észrevenni...*

– A HVG-ben nemrég jelent meg egy piszkálódó cikk. Azért lepett meg, mert ez lap nem szokott bizonyos határokat átlépni, de most megtette. Tüntetésügyi tanszéknek nevezi a Nemzeti Jogvédő Szolgálatot, s arra hegyezi ki az egészet, hogy mi tulajdonképpen szélsőséges, erőszakos tüntető elemek fedezésére hoztuk létre ezt a jogvédő szervezetet. S azért is elvesztettük a létjogosultságunkat, mert a tagjaink ilyen-olyan pártokhoz, szervezetekhez kötődnek... Megfelelő választ adtunk rá, le is hozták a helyreigazítást. A legjobban az lepett meg, hogy az első parlamenti vitanapon, amikor büszkén elmondtam, hogy nemzeti jogvédő vagyok, a parlamenti jegyzőkönyv tanúsága szerint egy magából kivetkőzött fideszes képviselő a „Szégyen” szó beüvöltésére ragadtatta magát. Csak azt nem tudom, hol volt ez a jóember, amikor a fideszes tüntetők jogvédelméért is kellett harcolni... Mára azonban azt veszem észre, hogy egyre többen jönnek rá kormányoldalon is: nem tudnak az-zal kipipálni, hogy jobbikos vagyok, és pártpolitikai haszonszerzés vezet, amikor például a csapdába került devizahitelekért vagy a kiszol-

gáltatott munkavállalók érdekében szólalok fel, vagy az igazságügy vitájában...

– *És a Fidesz-közei sajtó? A kormánypártokkal rokonszenvezők?*

– Eddig igazából nem is adtunk okot a támadásra. A Nemzeti Jogvédő Szolgálat egy éven át bizonyos értelemben kivárt, egyfajta próbaidőt adva a kormánynak arra, hogy tud-e, akar-e változtatni ezen az emberi jogi válsághelyzeten. Mert a kormányváltás előtti utolsó időszakot valóban úgy éltük meg, hogy az államhatalmi szervezetek olyan szinten és módon, visszatérő rendszerességgel szegték meg az emberi jogi előírásokat, hogy ez tarthatatlanná vált. Rengeteg olyan jogszabály született, amelyek alkotmányellenesen korlátozzák a gyülekezési szabadságot, az egyesülési jogot...

– *Történetesen a Magyar Gárda felszámolhatóságára...*

– Így van. Vagy ott van a „lex tojás”, a „tojástörvény”, amely a tojással való dobálást erőszakosnak nyilvánította, csak azért, hogy garázdaság jogcímén letartóztatható legyen, aki elköveti. Vagy ide sorolható a passzív engedetlenség nevezetű rendelet: ha a rendőr felszólításának nem engedelmeskedik valaki, akkor már szabálysértést követ el; ugye, ezt alkalmazták azok ellenében, akik a felszólítás ellenére nem hagyták el a helyszínt. Korábban ilyen ügyekben sikeresen védtük a tüntetőket, erre egy önálló jogszabályt alkottak 2007 márciusára. El is neveztük „lex Március 15.”-nek.

– *S ezek még mind érvényben maradtak...*

– Bizony, az a legfőbb szomorúság benne, hogy ezeket a mostani kormány – legnagyobb megdöbbenésünkre – hatályban hagyta. Mindet megtámadtuk ugyan az Alkotmánybíróságon, de többszöri határozott érdeklődésemre is csak annyit válaszolnak, hogy az Alkotmánybíróság majd dönt... Szerintem egy magára valamit adó kormánynak, ha szakítani akar a korábbi emberi jogi gyakorlattal, akkor azokat a politikai jogi gumibotokat, amelyeket az elődje a saját hatalma védelmére alkotott meg, az ellenállás letörése érdekében, neki kutya kötelessége hatályon kívül helyezni. S ez nem történt meg! Sőt, még újabbakat is alkottak! Ezeket, ill. az ezekkel kapcsolatos kifogásainkat is megküldtük, persze, az Alkotmánybíróságnak, gondolok itt például az ún. gárdarendelet törvényerőre emelésére, a számunkra egyébként az egyik legelképesztőbb döntésre, még tavaly júniusban, a „három csapás” szabály bevezetésével egyidejűleg. Ráadásul gyakorlatilag ugyanazzal a szövegezéssel nyújtották be és fogadták el, ahogy még a Bajnai-kormány rendeletként megalkotta. A legmegdöbbentőbb az, hogy az Alaptörvény és az új alkotmánybíróági törvény alapján a 2011. év végéig el nem bírált, az alkotmányellenesség

utólagos megállapítására irányuló 1600 el nem bírált beadványt iktatják a darálóba, köztük a mi beadványainkat is... 2012-től pedig ilyen kérelmet már sem magánszemély, sem jogvédő, sem ellenzéki párt nem adhat be...

– *A törvény betűje egy dolog, és más dolog a rendőrségi gyakorlat...*

– Éppenséggel itt sem túl kedvezőek a tapasztalataink. Akár idén, március 15-én, a Hősök terén, akár tavaly, július 4-én a Magyar Nemzeti Gárda ellen, vagy akár más alkalmakkor, például a Szebb Jövőért Polgári Egyesület tagjaival szemben, rendre úgy lépett fel a rendőrség, hogy elemi szabadságjogaik gyakorlásában akadályozta őket, illetve meghurcolta őket. Ezek a jogsértések tehát ismétlődnek, folytatódnak. Igaz, nem olyan mértékben ugyan, mint korábban, és nem olyan brutalitással... de mégis.

– *Most nem annyira a jogvédőt kérdezem, mint a politikust: nem lehet, hogy Orbán Viktorék részéről ez egy színjáték? Megmutatják a világnak, hogy ők minden erővel fellépnek a „radikális”, „szélsőséges” jobboldal ilyen-olyan – sokak számára pusztán létükkel fenyegető – szervezetei ellen, más területeken viszont éppen ezzel növelik meg a mozgási lehetőségeiket, szabadságukat. Összekacsintások, fél szavak nem utalnak erre?*

– Jó lenne, ha így lenne, de nem ezt észlelem. Azt érzékelem, hogy rettenetesen merev és annyira elszánt abban az kormányzat, hogy ezt a fajta önszerveződő, önvédő jellegű, aktív tevékenységet minden erővel és eszközzel felszámolják... Ha igaz lenne, hogy csak a nemzetközi elvárásoknak igyekeznek eleget tenni, hogy aztán más területeken hatékonyabban tudják képviselni a nemzeti érdekeket, akkor ezt valahogy jobban meg kellene jeleníteni, s akkor talán jobban megértenék az emberek. Azt történetesen, hogy a Mari néni fosztogatott kertje mellől azért kell eltávolítani a jobbikos polgárőröket, mert akkor – mit tudom én – a magyar gazdáknak több támogatást tudunk kiharcolni az Európai Unióban... De ilyen jelenségeket nem észlelünk. Még utalások szintjén sem. Egyébként sem lenne jó üzlet az ilyenfajta megoldás. Hanem csakugyan egy nagyon merev, sok tekintetben a korábbi nyolc év hangulatát és gyakorlatát idéző jogalkalmazást tapasztalunk. El is mondtam most a polgárőr törvény szigorítása kapcsán – kétéves börtönbüntetéssel fenyegetik az úgymond „nem jogszerű” polgárőri tevékenységet végzőket –, hogy itt ugyanaz a logika figyelhető meg, mint korábban: ha bizonyos ellenállási mozgalmak sikeresnek mutatkoznak, mert a bírói gyakorlatban rájuk nézve kedvező ítéletek születnek, akkor újabb és újabb törvényalkotási lépéssel próbálják szigorítani, szűkíteni a mozgásteret. Szóval, szomorú, de így van.

– Ez viszont azt is jelenti, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat komoly hatást fejt ki: ha már törvényeket alkotnak, módosítanak a ténykedése nyomán... Az is igaz azonban, hogy fájdalmas lehet a felismerés: egy nemzetinek nevezett kormányzat alatt is folytatni kell a nemzeti jogvédelmet...

– Csakugyan, sokunkban volt vágyakozás és várakozás arra, hogy teljesen profilt kell váltanunk. Sajnos, teljesen nem kell, maradt bőséggel az eddigi feladatokból, ám a legutóbbi közgyűlésünkön egyik fő témánk az volt, milyen új irányokba nyissunk, milyen újabb, ránk szabott feladatokat vállaljunk nemzeti jogvédő szolgálatként. Ez már korábban is érlelődött, hisz tudtuk, hogy a szabadságjogok védelme, vagy a történeti jogvédelem mellett – amelyet Zétényi Zsolt csinál, s amelynek legutóbb a Képipró Sándor-ügy, korábban a Kristóf László-ügy volt a szimbóluma, de ide tartozik a Szabadság téri szovjet emlékművel szembeni fellépéssorozatunk is – tehát ezek mellett más területek is vannak, ahol szükség van a kiszolgáltatott magyar emberek jogi megvédésére. Mindenekelőtt ilyen a pénzügyi csapdába csalt devizahiteles adósok védelme, a versenyjog, a fogyasztóvédelem. Itt is, persze, az állam védőhálójának kellene jobban érvényesülnie, s akkor nem lenne szükség a jogvédő munkánkra, de hát sajnos nem ez a helyzet. Magyarországon is, az egész régióban is, a külföldi cégek, monopóliumok térnyerése folytán az állam egyre kevésbé képes a kiszolgáltatottá váltakat megvédeni, akár a kis- és középvállalkozásokat, kisméretű mezőgazdasági vállalkozásokat, akár az egyéni fogyasztókat. Másodrangú polgárként élünk az Európai Unióban, a kimutatások szerint most már a termékeink is másodosztályúak, de még a külföldi cégek üzleti gyakorlata is kifejezetten harmadik világbeli módszereket idéz. Olyanokat, amelyeket eszükbe nem jutna alkalmazni a saját hazájukban. És tömegesen és típusosan szegik meg a törvényeket, szabályokat, amikor visszaélnak a gazdasági erőfölényükkel, vagy olyan termékeket hoznak forgalomba, amelyek nem ütnek meg a fogyasztásra alkalmas minőséget, vagy olyan felvásárlási árakat szabnak meg, olyan üzleti gyakorlatot folytatnak, amely kivéreztetni a mezőgazdasági termelőköt. És egyúttal olyan viszonyok között foglalkoztatják az összeszerelő-üzemek gyárszalagjai mellett a minimálbéren foglalkoztatott magyar embereket, amelyeket a gyarmati viszonyok között lehet csak elképzelni. Vagy ott vannak a devizahitelesek, akik a hitelintézetek béklyójában vergődnek... Tehát nagyon kemény terep ez, olyan, ahol tere és helye van a nemzeti jogvédelemnek. Annnyiban új ez az irány, hogy eddig teljesen a büntetőjog, a polgári jog, a szabálysértés területén működünk, szorosan kapcsolódva a politikai szabadságjogok gyakorlásához, most vi-

szont egyre inkább teret kapnak a gazdasági jogi, munkajogi tevékenységek is.

– *Ez még csak terv, vagy már gyakorlat is?*

– Jönnek folyamatosan a megkeresések, és több ilyen vállaltunk már. Több száz megkeresés volt már anélkül is, hogy nyilvánosságra hoztuk volna elképzelésünket. Vannak akár devizahitelek, akár olyan is, aki a mezőgazdasági értékesítési szerződés tisztességtelen kikötései miatt keres meg minket, például belvíz miatt kártérítésre kötelezik, mert azt nem tekintik ellenállhatatlan természeti csapásnak, vis majornak. Meg vannak olyanok is, akik az igazságszolgáltatás hihetetlen buktatóiban és alkalmatlan működése miatt sérült emberek. Ők gyakorlatilag minden jogi lehetőséget kimerítettek, minden jogvédő szervezetet megjártak, s most tesznek egy utolsó kísérletet.

– *Még felsorolni is sok azt a rengeteg területet, ahol szükség van a nemzeti jogvédelemre. Hű tükre ez annak, hogy Magyarország minden tekintetben válságos helyzetben van. Tudhatja-e, akár csak töredékében is, orvosolni ezt a rengeteg bajt a Nemzeti Jogvédő Szolgálat? Akkor, amikor már a közüzemeknél is működési zavar tapasztalható – teljesen indokolatlan, tömeges méretű, hamis számlázások –, s ennek nyomán is hatványozottan nő az emberek kiszolgáltatottsága. Nem lehetséges, hogy igazi változás, jobbulás csak akkor következhet be, ha a jogvédők nem csak ilyen-olyan ügyeket oldanak meg, hanem a teljes átalakulás élére állnak?*

– Mindezek párhuzamosan zajló feladatok. Egyidejűleg kellene a szabályozókat úgy alakítani és olyan rendszert kiépíteni, hogy elzárják az ilyen visszaélések elől a lehetőségeket, megakadályozzák, hogy kiszolgáltatott helyzetbe hozhassák az embereket, hogy elkövethessék ellenük a jogsértéseket. Ezért is jó, hogy néhányan ott vagyunk a jogalkotásban és a közéletben. S zárójelben azt is megjegyezném, hogy a Szolgálat több tagja is kormányzati szervezetekben vállalt szerepet, még ha nem is olyan látványosat. Bakondi György, volt tagunk például a Katasztrófavédelmi Felügyelet igazgatója... Ami viszont egyértelműen látható: a jogvédelem a folyamatosan termelődő jogsértések miatt nélkülözhetetlen!

– *S még valami igaznak tűnik: bárki bármit akar változtatni civil kezdeményezőként a válságos helyzeten, ha nem kap hozzá jogi védettséget, akkor hamar és könnyen elbukik. Ilyen értelemben a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak mint-ha központi szerep jutna a kedvező változások elindításában és fenntartásában.*

– Ezt én is így látom. S talán nem szerénytelenség azt mondani, hogy eléggé megtermékenyítő hatása volt eddigi működésünknek. Örömmel látjuk, hogy egyre több ilyen típusú, jogvédő szerveződés kezd működni. Megemlíthetem akár a devizahitelek érdekvédelmét: ezt specifi-

kált jogi csapat látja el; a Jobbiknak is lett egy külön jogsegély-szervezete, ez kifejezetten a párthoz kötődő ügyeket látja el. Ez a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak is jól jött, mert már végképp nem lehet ráolvasni, hogy a Jobbik érdekeltségeivel foglalkozik. Ez egyébként soha nem is volt így, mindenfajta nemzeti irányultságú ember megtalálható a Szolgálatban. A gárda ugyanúgy a jogvédelmünk alá esett, mint például Budaházy György és a Hunnia Mozgalom, vagy éppen a határon túli magyar, történeti jogi ügyek.

– *A civil szférára tehát így hatottatok. És az ügyvédi szakmára?*

– Szerintem igen komoly mértékben. A csúcsideszakban, a legaktívabb szereplésünk idején közel száz főt ért el a létszámunk. Sorra jelentek ezek olyan ügyvédek, akik korábban nem mertek színre lépni, odaállni például egy meghurcolt tüntető mögé, vagy csak vártak a lehetőségre, hogy odategyék magukat igazi nemzeti jogvédő ügyekben. Hozzám is eljutnak hírek, hogy az ügyvédi kamarában nagyon nagy megbecsülést, nagyon komoly elismerést élvezünk. A Budapesti Ügyvédi Kamara elnökségében most már ott van Grespik László, a fegyelmi területen is ott van egy választott tisztségviselőnk...

– *És a bíróságra? Ügyészségre? Rendőrségre?*

– Ezeknél is úgy látom, hogy kialakult egyfajta elismertség, respektálnak minket. Tudják, ha egy nemzeti jogvédő odaáll egy ügyfél és egy ügy mögé, akkor bulldog szívóssággal harcolja végig az ügyet, a jog adta lehetőségek teljes tárházát kreatívan bevetve, de egyúttal soha nem tévesztve szem előtt azt, hogy nem a jogvédő a fontos, hanem az általa képviselt ügy megoldása, a jogsértett érdekeinek megóvása és előmozdítása érdekében. S ez azért fontos, mert amikor a jogvédő eljár egy ügyben, ott valószínűleg nem egyetlen ügyről van szó, hanem olykor egy egész társadalmi csoportról vagy az egész nemzetről. Éppen ezért a jogvédőnek – ahogy Pokol Béla fogalmazza – élnie kell az ún. perlési politizálás eszközeivel. Ha például egy testületben egy adott per zajlik, ott kiemelt nyilvánosságot kell biztosítani, az üzeneteket gondosan meg kell fogalmazni, hogy az egyedi ügy messze túlmutasson és hasson saját szűk keretén, minél több jogalkalmazót és jogvédelmet kereső állampolgárt elérve. Az ügyek vállalásánál ezért is kiemelt szempontunk, hogy milyen haszna származhat belőle a nagyobb közösségnek, végső soron az egész nemzetnek. S úgy gondolom, ezzel a szemponttal eddig elég jól tudtunk sáfárkodni. Akár már 2006 előtt, például a Lelkiismeret '88 Csoport ügyeinél, vagy a Gesztenyés kerti tüntetés kapcsán, amikor kimondattuk a felosztatás jogellenességét, az emberek letartóztatásának jogellenessé nyilvánítását, majd pedig egy teljes jogú kártérítést az érintetteknek. 2006 ősze kap-

csán pedig az volt a legnagyobb, hogy ott egy végszükség-helyzetbe sodródott tömegnek kellett szinte mentőövet dobunk. Csakugyan életmentő munka volt, s szerencsére elég nagy nyilvánosság kísérte kezdettől fogva. S ezt sikerült ötvözni a minőségi és eredményes jogi munkával. Közel száz, büntető- vagy szabálysértési eljárás alá vont civil felmentését értük el, vagy mentesítését a jogkövetkezmények alól, vagy legalább enyhítést... Több mint száz ember kártérítéshez juttatását tudtuk elérni, még a legnehezebb időszakban is, kormányváltás előtt. S már a kormányváltás előtt is kötöttünk egyezségeket, először ombudsman közvetítésével, aztán anélkül. S hát számos feljelentést tettünk az elkövetőkkel szemben, habár itt a legcsekélyebb az „áttörés”, jogerősen mindössze két rendőrt ítélték el a sok-sok bejelentésünk nyomán, hat hónap felfüggesztve egy tüntető tropára verése miatt... S az is biztos, hogy ezek a 2006. szeptemberi, októberi megrendítő események, az ezeket követő megtorlás- és eljárássorozat nagyon jól összekovácsolták a Szolgálatot, erőteljes és hatékony közösségé váltunk, s mint már említettem, nagyon nagy számban csatlakoztak hozzánk. Pedig olykor a leghetetlenebb körülmények várták őket, és nagyon nagy erőfeszítésekre volt szükség ahhoz, hogy eredményesek lehessünk. S itt kapcsolódik össze a történetünk a Civil Jogász Bizottsággal. Én 2006 novemberében lettem tagja a 2006. október 23-i rendőri erőszak kivizsgálására, Völgyesi Miklós és Morvai Krisztina által létrehozott szervezetnek. Ez a bizottság 7 független jogászból állva, a maga civil eszközeivel eredt az igazság nyomába. Mert, ugye, az akkori kormány létrehozta a Gönczöl-féle bizottságot, amely az elvárásoknak megfelelően egy nagyon elfogult jelentést készített, olyat, amelyben mindenkit felelőssé tett a történetekért, kivéve az akkori kormányt és kormányfőt. Mi pedig úgy éreztük, hogy tudományos eszközökkel meg a gyakorlati tapasztalatok feldolgozásával kell megakadályozni azt, hogy azt a fajta beállítást, amely az akkori kormányt tökéletesen jellemezte, megfordítsuk: vagyis aki egy megemlékezésen vagy tüntetésen részt vesz, az *nem* eleve egy szélsőséges, a társadalmi többséget fenyegető, garázda elem... Főleg a tévéostrom után lett általános ez a kommunikáció, s ez ágyazott meg annak a bosszúállásnak, embervadászatnak, amely a hatalom részéről szeptember 19–20–21-ét jellemezte, majd az október 23-i véres napon csúcsozott ki, amikor előzetesen rákészülve, féktelen erőszakkal statuáltak példát, hogy itt az ellenállásnak, a fej felemelésének, egyáltalán: a nemzeti büszkeség kinyilvánításának gátat szabjanak. S aztán ezek a jogvédő küzdelmek adták meg a csattanós választ arra, hogy ez nem sikerült, sőt, ekkor erősödtek meg azok a civil jogvédő szervezetek is, amelyek a kormányváltáshoz is hozzájárultak...

– *És a kétharmadhoz is...*

– És a kétharmadhoz is. Mint például a Kossuth tériek... Gyakorlatilag olyan lendületet vett a nemzeti ellenállás 2006 őszén, hogy ez megállíthatatlanul azt eredményezte, hogy az ország négyötöde szavazott aztán a Bajnai-kormány ellen. A Civil Jogász Bizottságba pedig be tudtuk vinni – s erre csakugyan nagyon büszkék vagyunk – a jogvédelem gyakorlati részét, az elért eredményeinket a jogsértésekkel kapcsolatban. Akár a múltbeli eredményeinket, hiszen ezeket már a Szolgáltatnál feldolgoztuk. Vagy például a gyülekezési joggal kapcsolatban írtam egy részt, amely már a 2006 előtti részt feldolgozta, de most kitértem a 2006. őszi tüntetésekkel kapcsolatos rendőri gyakorlatra is, illetve a jogvédő munkánk eredményeit is nagyon részletesen közzétettük. Végül az Civil Jogász Bizottság elkészítette a jelentését, 2007 februárjában, s aztán országjárásba és világjárásba kezdett, hogy mindenhova eljuttassa az üzenetet. Ennyiben összekapcsolódott a Nemzeti Jogvédő Szolgálat konkrét, egyedi ügyekben nyújtott jogvédő hatása a Morvai Krisztina által jelentősen meghatározott Civil Jogász Bizottság kiváló kommunikációjával, lényeglátásával. Nagyon sikeres együttműködésnek bizonyult, amelynek nyomán a társadalom hihetetlen nagy részéhez eljutott a gondolat, a felismerés, hogy mi a jogvédelem egyáltalán, mi az emberi méltóság, az emberi szabadság értéke, s hogy ha megsértik, azért kártérítés jár. S egyáltalán: a bűn nem maradhat büntetlenül. Éppen ezért fontos, hogy a Balsai István miniszterelnöki megbízott által készített, 2006. őszi rendőri erőszakot terrorcselekménnyé minősítő, többhetes kemény kampányunk nyomán, fél évvel az elkészülte után nyilvánosságra hozott jelentés és az alapján tett több feljelentés – köztük a Morvai Krisztinával még az elévülési időn belül, idén szeptember közepén tett feljelentésem – alapján végre eljutunk oda, hogy a vérengzésekért felelős politikai és rendőri vezetők bíróság elé állnak. Kívánom, hogy egy tisztességes eljárást követően, többéves letöltendő börtönbüntetésük alatt, rács mögött gondolhassák át azt, hogy mit tettek. Ez azért is fontos, hogy egyszer és mindenkorra elvegyük az államhatalom nevében eljárók kedvét attól, hogy kezet emeljenek és erőszakot alkalmazzanak az illegitim hatalommal szemben az ellenállási jog eszközével élő magyar emberekkel szemben.

– *És világossá váljék, hogy nem szabad hagyni magunkat...*

– És hogy nem szabad hagyni magunkat, mert az ellenállás joga megillet mindenkit, ha pedig jogsértés éri, számíthat a jogvédelemre. A Civil Jogász Bizottság gyakorlatilag 2008 körül végzte a munkáját, s úgy érzem, beteljesítette küldetését.

– *A Nemzeti Jogvédő Szolgálat viszont töretlenül dolgozik...*

– Ha belegondolunk, 2006 után minden jelentősebb nemzeti ünnep és minden jelentősebb ellenzéki tüntetés összecsapásba torkollott, és mi minden alkalommal ott voltunk...

– *S nemcsak Budapesten, de vidéken is...*

– Vidéken is... Legyen szó a Hatvannégy Vármegye Mozgalom vagy a Kossuth tériek tüntetéséről...

– *Végezetül: ki lehet-e összefoglalásképpen jelenteni, hogy ez az erőteljes jogvédő szolgálat nemcsak a nemzeti jogvédelem terén, de az egész hazai közéletben, mondhatni, a politikában, sőt szabadságharcban olyan tekintélyt szerzett, hogy minden hatalomnak számolnia kell Veletek?*

– S számolnia kell azzal, hogy minden hatalomnak korlátjai vannak, amelyeket nem léphet át következmények, válaszlépések nélkül. A szabadságjogok nem kegyúri adományok. Ami nagyon fontos, hogy nagyon sok ember számára végre megnyílt az értelem az emberi jogoknak. Ez korábban tényleg csak egy liberális ákombákom volt, valójában az rejlett mögötte, hogy hogyan védjük az egyes kisebbségi csoportokat, vagy mint egyének hogyan védekezzünk a többségi akarattal szemben. Mi pedig a valós értelmét bontottuk ki, s ebben valóban nagy szerepe van Morvai Krisztinának. Javasolom mindenkinek, hogy olvassa el honlapunkon az idevágó írását: *Mitől páratlan Szolgálat a Nemzeti Jogvédőké?*

Egy biztos: nemzeti jogvédőként a saját jelmondatom szellemében járok el, akár a tárgyalóteremben, akár a parlamenti ülésteremben: „*Célom, hogy a jog ne a kifosztás és elnyomás eszköze legyen, hanem a közjót szolgálja, és biztosítsa a magyar emberek szabadságát, méltóságát, biztonságos, büszke és boldog életét.*” És ez a szellemiség jellemzi a jogvédő bajtársaimat is. Soha nem adjuk fel a nemzet szabadságjogainak védelmét és az önrendelkezéséért vívott küzdelmet, sem a csonka határokon innen, sem azonkon túl.

„Három oroszlán...”

DR. GRESPIK LÁSZLÓ

*a Nemzeti Jogvédő Alapítvány alapítója, kurátora,
a Nemzeti Jogvédő Szolgálat egyesület alapítója, elnökségi tagja*

– Már jó néhányakkal beszélgetve az a kép kerekedett ki bennem, hogy a Nemzeti Jogvédő Alapítvány létrehozásában – megalapításában – Zétényi Zsolt, Gaudi-Nagy Tamás és Grespi László játszotta a kulcsszerepet...

– Az alapító szó itt kissé pontatlan, mert formálisan – egyébként az én ötletemre – Klebelsberg Éva grófnő az alapító, ám a szellemi atya csakugyan Zétényi Zsolt, az egyik legnagyobb élő jogtudós. Ő azonban olyan működési modellt talált ki a '90-es évek elején, mely a honi sajátos körülmények között gyakorlatilag megvalósíthatatlan. Zsolttal szellemi-atyái jó viszonyban vagyok, a fiam keresztapja, de ebben a kérdésben eltérő volt az álláspontunk. Ő úgy gondolta, hogy az államnak kellene felállítania egy védő szervezetet (jogászi irodát) az állami önkény volt és leendő áldozatai részére. Méghozzá állami pénzből, állami infrastruktúrában. Én viszont – elgondolkodván az ötletén – arra jutottam a '90-es évek közepe tájáig, hogy erre a magyar állam sosem lesz hajlandó. Ezért kitaláltam az NJA működőképes modelljét.

– *Hogyan fogalmazná meg az NJA lényegét?*

– Önálló, független ügyvédek szakmailag, informálisan összefognak – tehát formális szervezetet nem alkotva – önként és elvből együttműködnek az állami önkény, a hatalmi arrogancia áldozatainak védelmében, képviselőként. Mégpedig nem állami pénzforrásból, hanem az államtól független támogatásokból. Ezek a szerveződés, a hálózat hírnevének köszönhetően egyre gyarapodhatnak.

– *Akkor ez még az ősi elképzelés, hiszen még alapítványt sem gondoltak létesíteni...*

– Akkor még nem. Még nevet is adtam ennek a kezdeti formációnak: Magyar Igazság- és Jogvédő Hálózat. Néhány embert meg is kerestem írásban, hogy csatlakozzanak. Habár informálisan működött, ez a modell parádésan bevált a gyakorlatban.

– *Hogyan lett belőle végül Nemzeti Jogvédő Alapítvány?*

– Gaudi-Nagy Tamás szorgalmazta 2003 körül, hogy öntsük alapítványi formába. Elképzelését Zsolt is elfogadta, és én is. Kezdetről fogva

szellemi egyetértésben veszünk részt benne: Zsolt elnökként, Tamás ügyvezető elnökként, én pedig kurátorként. Vagyis az NJA-nak – az alapító anyja mellett – igazából 3 atyja van. Méghozzá három oroszán, hiszen mindhárman augusztusban, az oroszán jegyében születünk. Márpedig ha oroszánok összefognak, abból nagy tettek szülehetnek! (Zárójelben megjegyzem, hogy Klebelsberg Éva a saját alapítói jogait halála esetére rám ruházta.)

– *Melyik volt az első nemzeti jogvédős ügye, ha még nem is a későbbi, formális keretek között?*

– 1997-ben jártam el először, gyülekezés-oszlatási ügyben, Zacsek Gyulát képviselve. Amikor elvállaltam a Fővárosi Közigazgatási Hivatal vezetését, átadtam az általam elkezdett és megalapozott ügyet Gaudi-Nagy Tamásnak, s ő meg is nyerte azt. Én találtam ki a „spontán tüntetés” kifejezést, a definícióját én írtam le egy bírósági beadványban 2002. december 16-án. Azóta ez már tankönyvi anyag lett „Bukta és társai”-ügy néven, s részévé vált az EU jogrendszerének, joggyakorlatának is.

– *Ez igazán szép eredmény, különösen annak fényében, hogy Önt és néhány társát szeretik elítélőleg radikálisnak nevezni...*

– Kétségtelen, hogy 2010-ben, amikor az NJA-ból tizenöten indulunk a Budapesti Ügyvédi Kamara (BÜK) vezetőségválasztásán, hatalmas vihart kavartunk. S csakugyan azt hajtogatták, hogy „jobboldali előretörés”, „jobboldali veszély” van a kamarában. Végül azonban Szathmáry Géza a fegyelmi tanács tagja lett, én pedig – az egyik elnökhelyettesi székre pályázva – végül is a 31 tagú elnökség tagja lettem, egyedülként az ún. nemzeti érzelműként nyilvántartottak közül. Így hát 2010 márciusától részt veszek a BÜK vezetésében. S közeleg már a 2014-es választás is, amikor – reményeim szerint – ennél is több és erősebb pozíciót foglalnak majd el az NJA ügyvédei. Egy alelnöki és több elnökségi tagi szék, ez a legkevesebb, szerintem.

Önéletrajz, nemzeti jogvédős mezben

1964-ben születtem, sárkány évében, oroszán jegyében. Nagyszüleim, szüleim vegyesen reformátusok, római katolikusok. Családi nevünk stájerországi vagy burgenlandi eredetű. Mindig kilógtam a többi gyerek közül: sokat olvastam, osztályelső voltam, de szívós és vagány is. 14 éves koromig orvos akartam lenni, de egyébként minden tudomány érdekelt. Ha apám azt mondta, mérjem meg a feszültséget, az áramerősséget, ez olyan természetes volt, mintha más azt mondta volna a fiának, szelj egy szelet kenyeret. 14 éves koromban, mikor felvetődött a továbbtanulásom

irányának kérdése, apám műszaki szakmájának s az én máig meglévő műszaki érdeklődésemnek köszönhetően mérnök akartam még lenni, ennek érdekében Miskolcon jártam középiskolába, 1978–82 között; osztályelsőként, kitűnővel érettségiztem. Verselemzésem jelent meg az ÉS-ben. A 2. középiskolai évemben érdeklődésem iránya fordult, akkortól következetesen jogász akartam lenni, s ez tanulmányi eredményeim miatt nem is jelentett különösebb gondot. 1983-ban vettek fel a Miskolci Jogi Egyetemre, az ottani mindenkori, máig legerősebb, négyszeres túljelentkezéses híres évfolyamba.

1983–84-ben ún. előfelvételiként sorkatona voltam Nagyatádon, a lövész ezredben, egy évig. Alatta hét hadgyakorlaton vettem részt.

1984–89 között jártam a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Karára, nappali tagozatra, ahol cum laude minősítésű diplomát szereztem 1989 februárjában. Az egyetem alatt négy félévet jártam pl. a fakultatív „ügyvédi hivatás, ügyvédi mesterség” speciálkollégiumra, és egyéb választható tanulási lehetőségeket is kihasználtam. A filozófiai, politológiai és szociológiai érdeklődésem pedig akkor még ritkaságnak számított a jogi karon.

Mivel már másodikos egyetemista koromban úgy döntöttem, hogy Budapesten akarok dolgozni, ezért 1989. március 1-én helyezkedtem el kezdő diplomásként a MATÁV Budapest-vidéki illetékességű jogelődjének jogi osztályán, s 15 hónapig dolgoztam ott jogi előadóként, első, Váci utcai munkahelyemen.

A „jogtanácsos-jelölti” munkaviszony után az akkor még erősen korlátozott ügyvédlétszám ellenére 1990. július 1-től, három jelentkezőből kiválasztva, ügyvédjelölt lettem az újpesti 41. sz. Ügyvédi Munkaközösségben. Szerencsém volt, tíz jó ügyvéd keze alatt dolgozhattam, különféle ügyvédkedési stílusokat megtapasztalva.

Ügyvédjelöltkedésem alatt az ügyvédi hivatás minden területén kellett dolgoznom, így mindent kitanultam: a tradicionális, klasszikus, patinás ügyvédi praktizálástól az újabb jogász feladatokig. Nem okozott gondot, és máig sem okoz, ha egyik percről a másikra polgári joggal, büntetőjoggal, munkajoggal, családjoggal, közigazgatási joggal vagy társasági, gazdasági joggal, peres vagy nemperes eljárással (vagy bármivel, ami jog) kell foglalkoznom.

Ügyvédként egyik legfőbb szakmai mesteremet, Zétényi Zsolt jogtudós ügyvédet helyettesítve eljártam pl. az ún. mosonmagyaróvári sortűzperben, ahol a 23 sértett képviselőjeként volt szerencsém a történész szakértőket kérdezni. Írtam egy cikket a Pesti Ügyvéd c. lapba, ennek kapcsán szerepeltem Langer János ügyvéd Jogbanjárás c. műsorában,

1999 őszén. Képviseltem Zacsek Gyulát abban a gyülekezési jogi ügyben, melynek végső eredménye pernyerés lett, és amelynek kapcsán hozta meg az Alkotmánybíróság az első, gyülekezési joggal kapcsolatos határozatát. (Addigra már Gaudi-Nagy Tamás barátomnak adtam át az ügyet, mert ügyvédkedésemet szüneteltetnem kellett a hivatalvezetői megbízatásom miatt.) Ezzel lettem a gyülekezési jog joggyakorlat-befolyásolásának úttörője, a Legfelsőbb Bíróság egyik bírójának szóhasználatával élve: ilyen irányú „*jogfejlesztő tevékenység*” végzője.

S ezen kívül elmondhatom, hogy Gaudi-Nagy Tamással ketten, együtt tartjuk az egyhuzamban való tárgyalás országos rekordját. A Kvassay hídi ügyben, a Csepeli Bíróságon 2003. október 3-án 10 és fél órán keresztül aktívan, érdemben tárgyaltunk. Ha még hozzávesszük a védenceink szabadításának megvárását is, akkor – reggel 9 és este 9 között – 12 órát töltöttünk ott a bíróságon egyfolytában. Egyébként ennél az ügynél találtam ki azt a szállóigévé vált mondást, hogy a szabálysértők elkövették „a magyar zászló melletti ácsorgás bűncselekményé”-t. Ilyen mondások élnek sokáig...

2000. április 1-i hatállyal Orbán Viktor miniszterelnök megbízott – sikeres pályázás után – Budapest Fővárosi Közigazgatási Hivatalának vezetésével. Annak 200 fős kormányhivatali apparátusát irányítottam, ott, a Váci utcában, 2002 márciusáig, közigazgatási-állami vezetői szakmai tapasztalatot is szerevezve, ügyvédi-kamarai munkám szüneteltetése mellett. Mint állami vezetőt kötelező módon, előzetesen „átvilágítottak” és rendben találtak.

Budapest közigazgatását vezetve hírnevet szereztem a bevándorlás, a külföldiek ingatlanszerzése, a budapesti parkolási rendszer felülvizsgálatása és egyéb kiemelt ügyek intézése, szakmai feladatok elvégzése terén. Országos ismertségemet a külföldiek ingatlanszerzése engedélyezése ügyében, hatáskörömben kifejtett véleményem és tevékenységem miatt szereztem, méghozzá 2000. júl. 1-jén: ekkortól ugyanis közérdekből (árfelhajtó hatás, fizetőképességi különbözőség stb.), az országban egyedülként korlátoztam a budapesti nem termőföld-ingatlanok (vagyis lakások, üzemek stb.) esetében a külföldi állampolgárok általi tulajdonszerzést. A két hivatali évem alatt sikerült ezzel a budapesti lakások növekedését meggátolnom, tekintettel a magyar lakosság relatíve alacsony fizetőképességére.

2002 elején a MIÉP országgyűlési képviselőjelöltje lettem, ám ez nem tetszett az akkori Fidesz-többségű kormánynak, ezért jogellenesen eltávolítottak a hivatalvezetői posztról: először koholt váddal, fegyelmi eljárásban hivatalvesztéssel, majd – miután a bíróság beosztásomba visszahe-

lyezett – miniszterelnöki megbízás-visszavonással. Azóta a bíróság jogerősen megállapította, hogy e munkáltató intézkedések mind jogszabálysértők voltak. Miután eltávolítottak beosztásomból, országgyűlési képviselőjelölti minőségem folytán vezető köztisztviselőként már jogszerűen tehettem politikai nyilatkozatot. Eltávolításom valódi okait máig nem tudom.

2002-ben újra aktív ügyvéd lettem, de országos ismertségem miatt belecsoptentem emberi jogi és politikai vonatkozású ügyekbe is, a szokványos ügyvédi tevékenység mellett.

A „spontán tüntetés” fogalmát, jogintézményét én alkottam meg 2002 decemberében. Egy strasbourgi bírósági ítélet révén az EU és Magyarország belső jogrendszerének részévé vált, és a magyar gyülekezési törvény Alkotmánybíróság általi módosítását eredményezte. A 2006-os Kosuth téri, hosszú tüntetés tüntetőinek jogi tanácsadója voltam, és azóta is 173 tüntetőt képviselek a 2006-os jogtalan budapesti rendőri oszlatások kapcsán. Ajánlkoztam arra, hogy tüntetések alkalmával – szükség esetén –, a rendőrség, ill., ha kell, valamely más állami szerv („a politika”) és a tüntetők közt az általam kitalált „tüntetési tárgyaló” szerepkört vállalnám, a felek közti közvetítést és békítést végezve. Eddig ilyenre még nem kértek fel.

Minden jogterületen, mindenfajta ügyben el tudok járni. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Szolgálat működőképes modelljét (független ügyvédek együttműködő hálózata emberi jogi problémák megoldására) én gondoltam ki, Zétényi Zsolt alapötletét továbbfejlesztve. Még 2002-3-ban megalakítottam – több kollégát felkérve – a „Magyar Igazság- és Jogvédő Irodahálózat”-ot. A Nemzeti Jogvédő Alapítványnak és Szolgálatnak, melyek bírósági bejegyeztetését Gaudi-Nagy Tamás végezte, egyik alapítója és vezetőségi tagja vagyok. Évekig voltam – a 2000-es évek derekán – a Magyarok Világszövetségének budapesti alelnöke. Mindazonáltal javarészt a tradicionális hétköznapi ügyvédkedést folytatom minden jogterületen, perben és peren kívüli ügyekben, járva a bíróságokat, hatóságokat, képviselve embereket, cégeket, szervezeteket.

2010 tavaszán indultam a Budapesti Ügyvédi Kamara tisztségviselőválasztásán – a Nemzeti Jogvédő Alapítvány támogatásával, szellemiségével, a „Jobb Kamaráért” fantázianevét, 15 fős jelöltszoport vezetőjeként – az egyik elnökhelyettesi posztért. Végül is – országosan is nagy port felverve – a 31 tagú elnökség tagja lettem, 4 évre megválasztva. Igyekszem a programunkat egyre jobban érvényre juttatni a Kamarában, 2014-es újraindulási szándékkal.

Több forrásból (ügyfelektől, kollégáktól, bíróktól, sajtótól, közvéleménytől) jövő visszajelzésekből tudható, hogy ügyvédi és állami vezetői

joggyakorlatom alatt sikerült hírnevet, elismerést szereznem magamnak a jogászai szakmai és ügyféli körökben. Sokan „sztárügyvéd”-nek neveztek, s nemcsak ügyfelek, hanem ügyvédek, bírók is. Jellemző, hogy szeretek jól felkészülten a bírósági tárgyalásokra elmenni. Több ezer bírósági, közjegyzői tárgyaláson, rendőrségi kihallgatáson, börtönbeszélőn, ülésen stb. szerepeltem eddig ügyvédként. Egyszerre számos folyamatban lévő ügyem van, megszoktam, hogy legalább ennyi résztvevős szimultán játékot kell két évtizede játszanom, vagyis minden ügyben az éppen kellő teendőt elvégezni, beadványt megírni, jognyilatkozatot megtenni, ügyféllel foglalkozni, tárgyalást ellátni, telefonálni, közlekedni. Képes vagyok (szó szerint) egyszerre akár hét ügygel és ennél jóval több emberrel foglalkozni. Az ügyfelekkel való bánást, az alkalmazott pszichológiát a gyakorlat alakította ki, de azt mondják, van is érzékem hozzá. Érdekel az angol, amerikai jogrendszer.

1999 őszén írtam meg „*A finnugor elmélet hazudik, Werbőczy István nem*” című cikkemet, melyet a Demokrata jelentetett meg „Szkíták törvénye” címmel. Nem volt akkora divat, mint manapság, de több más téma taglalása mellett felhívtam már akkor a figyelmet arra, hogy nem csak a finnugor elmélet létezik a magyar nép őstörténetének leírására, amelyet az óvodától az egyetemig és a televíziós adásokig egyeduralkodóként lehetett hallani.

1999-ben megnősültem, feleségem 3 diplomával büszkélkedhet, vezető munkakörben dolgozott. Fiunk, Etele 2000-ben született, lányunk, Anna 2003-ban. Zétényi Zsoltot családtagként is tiszteljük és szeretjük, mert gyerekeink keresztapja. Szeretek a magyar őstörténettel foglalkozni, olvasni, célba löni, utazni, táncolni (tanultam ún. jazz-táncot, egyetemista koromban a Miskolci Nemzeti Színházban egy rockoperában még tánckari szerepet is kaptam). Tervezek saját könyvet megjelentetni a közeljövőben, amelyben sok érdekességet fogok leírni, amit eddig sehol.

2011. szeptember 14.

„...a Szentlélek műve is benne van”

DR. MORVAI KRISZTINA

*emberi jogi aktivista, egyetemi docens,
független európai parlamenti képviselő*

– *Mint a nemzeti jogvédők jeles tagja, röviden elmondaná, miben látja az Nemzeti Jogvédő Alapítvány, ill. Szolgálat jelentőségét?*

– Máskor is elmondtam már, s most is így gondolom, hogy itt maszszívan ÁVH lenne, ha nem lett volna az Alapítvány, ill. a Szolgálat. Nem mintha nem lennének jelei annak, hogy az ÁVH azért még létezik... Abban, amit mondtam a jogászai hivatásról – hogy az emberek méltóságát visszaadni –, senki nem tett többet Magyarországon, mint a Nemzeti Jogvédő Szolgálat.

– *Szólna néhány szót egyik-másik kulcsfigurájáról is?*

– Zétényi Zsolttal ismerkedtem meg legelőször, akkor, amikor az említett elévülés témájában találkoztunk, csak akkoriban azt visszamenőleges igazságtételként tematizálták. Nagy gyönyörűséget szerzett nekem, amikor tévéműsorokban vagy másutt harcoltunk együtt az igazságért. És akkor snitt, eltelt tizenvalahány év, s újra összekerültünk és ugyanazokért a célokért harcolunk. Nagyon felnézek Zétényi Zsoltra, mert ő alapvetően egy nagyon konzervatív úriember, aki ugyanakkor képes arra, hogy a jelenben nagyon hasznos legyen. Az ő személye jól példázza, hogy a hagyománytisztelet, a régi vágású úriemberi viselkedés nem jelenti azt, hogy el kell fogadnunk a status quót, el kell fogadnunk a megaláztatásokat, hanem igenis, lehet tenni a kedvező irányú változtatásért...

– *A maga csendes, eltökélt módján. „Szelíden a módban, de határozottan a lényegben.”*

– Irigylem is egy kicsit, mert én nem tudok olyan higgadt lenni. Az igazságtalansággal való szembesüléskor nagyon elragad az indulat. Ebben még nagyon sokat kell fejlődnöm, hogy ilyenkor is tudjak kifinomultam viselkedni.

– *Én azt hiszem, azért már jó úton jár. Láttam nem egy Keresztútban vagy hasonló műsorban – a világháló jóvoltából keveredtek el hozzám –, s bizony, hárman sem tudták kihozni a sodrából, köpni-nyelni nem tudtak, Ön csak azért is elmondta a magáét...*

– Igyekszem fegyelmezett lenni. Hogy hogyan tudja az ember a támadásokat elviselni? Nos, ehhez a munkához tényleg kell egyfajta alázat. Hogy itt a főszereplő nem én vagyok. Hogy itt nem az én sérelmem, az én bántásom, az én hiúságom számít, hogy „jaj, de csúnyán viselkednek velem”, hanem én ott valamit képviselek, s nekem alá kell rendelnem magam az ügynek. S az ügyben maximálisan hiszek, ezért ha közben rugdosnak, azt el kell viselni, alázattal. Egyébként a nemzeti oldalon nagyon sok probléma ebből származik, hogy az emberek nem bírják elviselni azt a fájdalmat, ami a támadásokkal jár. Mert aztán, jó magyar módra, persze belülről is jönnek a támadások, a nemzeti vagy a nemzeti radikális oldalról. S onnantól az emberek a saját fájdalmukkal és megbántottságukkal vannak elfoglalva, s ez rettenetes dolog. S ha én valamennyire is sikeres vagyok ezen a pályán, az annak köszönhető, hogy nem vagyok hiú, legalábbis a hiúságomat meg tudom rendszabályozni és alá tudom rendelni az ügynek.

– *Térjünk vissza a nemzeti jogvédőkre!*

– Az egész társaságra igaz, hogy olyan emberek, akiknek az eszük is, a szívük is a helyén van. Biztos, hogy ebben a Szentlélek műve is benne van, hogy így összekerültek ezek az emberek. Mert én hiszek abban, hogy olyan emberek fogják megváltoztatni a világot, akiknek a szívük is, az eszük is a helyén van. Nagyon okos, nagyon jól képzett kollégák, nagyon remek jogászok...

– *Olyanok, akik – ahogy Ön fogalmazott egyszer – erkölcsi értelemben is felnőttek...*

– Valóban. Értékalapú és szeretetalapú jogáskodást végeznek. Zétényi Zsolt is, Gaudi-Nagy Tamás is hihetetlen jó érzékkel hívta egybe ezeket az embereket. Most, ahogy így beszélünk, jut eszembe, hogy még soha nem kérdeztem meg Tomit arról, hogy milyen módszerrel, milyen eszközökkel terelte, verbuválta össze ezeket a remek embereket, s mi kellett ahhoz, hogy ilyen jó emberek jöjjenek össze. Tomi egy istenáldotta tehetség. A jogáskodásban is, meg a szervezőkészségében, meg a szívében. Jó ember meg jó lélek, és ugye, a hasonló a hasonlóknak örül, lehet, hogy ez a dolog nyitja. Leginkább az ő személyiségén keresztül vonzódtak meg vonzódnak oda azok a kollégák, akik a szeretet jegyében tudnak ennyire együtt lenni és együtt tevékenykedni.

– *Hogyan tovább?*

– Most persze kérdés, hogy hogyan tovább. Hiszen ezek a 2006-os ügyek remélhetőleg, ha lassan is, de lefutnak. S nem kell titkot csinálni belőle, hogy a nemzeti érzésű jogvédők közül nem mindenki vallja magát nemzeti radikálisnak. Nem szokott ez téma lenni közöttünk, de sze-

rintem vannak közöttünk Fidesz-szavazók is, Jobbik-szavazók is, és előfordulhatnak olyanok is, akik semmilyen pártban nem hisznek. S kérdés, hogy egy ennyire átpolitizált országban sikerül-e megtalálni azokat a feladatokat, amelyek felülemelkednek a pártérdekeken. Én például a gazdaságvédelmet – vagyis a kiszolgáltatott magyar gazdák védelmét –, a devizahitelekkel kapcsolatos jogász feladatokat, a kisvállalkozók védelmét tekintem ilyennek. Vagy az önrendelkezésnek azokat az elemeit sorolnám ide, amelyek már nem közvetlenül a szabadságjogokkal vannak összefüggésben, hanem a gazdasággal, gazdálkodással, túléléssel. A főleg a 2006 és 2010 közötti durva jogsértések elleni küzdelem elsősorban a politikai szabadságjogi önvédelem jegyében telt, nyilván ezt is tovább kell majd vinni, de most leginkább egy erőteljes gazdasági szabadságharcot kell majd megívni.

– Magam is voltam olyan tüntetésen, ahol könnygázszórós palackkal nyomtak felénk a rendőrök, elzárva jóformán minden menekülési utat. Mit mondtak, begyulladtam. Önnel mint hölgygel sose fordult ez elő?

– Dehogynem! Október 23-án magam is ott voltam, ahol az embereket oszlatták, s ott ugye a szemkilövésektől a kardlapozásokig mindent megtapasztalhattunk. Onnantól kezdve minden tüntetésen, folyamatosan kint voltunk az utcán mint jogvédősök is. S ott úgy zajlott az életünk, hogy sűrűn összeütközésbe kerültünk a rendőrökkel. Ha igazoltatást láttunk, akkor odamentünk, és megkérdeztük, hogy milyen jogszabály alapján teszik. Mindig voltak, ugye, számszámra előállítottak, s akkor automatikusan mentünk be hajnalban a Gyorskocsi utcai fogdába, meg látogattuk végig a többi rendőrségi fogdát s próbáltuk kiszabadítani a fogva tartottakat... S egyszer, néhány hónappal október 23. után, gyakorlatilag az egész belvárost így vagy úgy elkerítették. Gyurcsány miatt. Talán épp az Operaházban szónokolt az a hibbant Néró... Tehát minden körbekerítve, minden lekordonozva, háborús állapotok, az emberek nem mászkálhatnak szabadon, ha kint vagy az utcán, már veszélyes vagy a rendszerre... S mi a Bajcsy-Zsilinszky úton álltunk Tomival, és egyszer csak ugyanúgy futottak felénk a rendőrök, a gumibotjukat lóbálva, előretartott pajzsukkal, mint október 23-án. És akkor bizony belém villant a félelem, hogy ezek most minket meg fognak támadni, nekünk fognak rontani. Ugyanakkor megható, szép jelenetek is előfordultak. Például rendőrök világosan éreztették velünk, hogy a mi oldalunkon vannak.

– Hogyan adták jelét?

– Ugye mindig az volt a gyalázatos módszer, hogy hirtelen körülférték a tüntetőket. Teljesen ellentétben azzal, amit a jogszabály mond. Osztatásnál – a kifejezésből is következően – osztatni kell. Szét kell kül-

deni a szerintük illegálisan összegyűlt tömeget. De ők mindig az ellenkezőjét csinálták: körbevették a tömeget, és nem engedték el az embereket. A legjellemzőbb esete ennek a Clark Ádám téren zajlott, amikor ugyancsak senki nem mehetett sehová, s elkezdtek mindenkit begyűjteni, bevinni, hazugsággal megvádolni... Szóval egy ízben engem is elkezdett hátulról tuszkolni egy rendőr, s közben azt súgta a fülembe, hogy menjen ki innen gyorsan, Krisztina, mert mindjárt le kell hogy zárjuk ezt a részt. S ugye minden felettese meg lehetett elégedve vele, mert kelőképpen tuszkolt, ugyanakkor teljesen egyértelművé tette, hogy meg akar engem óvni attól, hogy engem is bevigyenek. Aminek örültem azért, mert jobb és könnyebb volt kintről segíteni, mintha az ember bent lett volna fogvatartottként... De hát ott volt, ugye, az ominózus lefűjás 2009. március 15-én, amikor már európai parlamenti képviselő-jelölt voltam, és ebben a minőségemben voltak szívesek lefűjni. Nagyon félelmetes volt. Ám a legfélelmetesebb az volt, hogy ezeknél az alkalmaknál, amikor összeütközésbe kerültem a rendőrökkel, felmerült bennem, hogy én öt éve súlyos rákbeteg voltam, iszonyú dolgokon mentem keresztül, nagyon sok fájdalommal, s mi lesz, ha most hülyére vernek. S megint kórházak, műtétek sora. S mi lesz a gyerekeimmel akkor, ha engem is megvakítanak vagy mozgásképtelenné tesznek. Ezeket az érzéseket senki nem kívánom.

„Azonnal, egy emberként ugrottak”

DR. VITÉZ GYURTA TIBOR ROLAND

*a Nemzeti Jogvédő Szolgálat elnökségének tagja,
ügyvezető-helyettes*

– *Milyen (jellegű) tevékenységet végez az NJSz-ben? Milyen ügyeket képvisel(t)?*

– A Szolgálat elnökségi tagja vagyok, emellett együttműködő ügyvédként büntető- és szabálysértési ügyekben láttam és látok el védelmet, jogi képviselőként járok el polgári perekben, pl. kártalanítási és kártérítési ügyekben. Továbbá munkaügyekben is képviseltem ügyfelet.

– *Hogyan, mikor került kapcsolatba a NJSz-szel? Mi indította arra, hogy a szolgálat kötelékébe lépjen? Emlékszik-e valamilyen döntő mozzanatra, eseményre?*

– Egy baráti kapcsolat révén kerültem kapcsolatba a szervezettel: dr. Gaudi-Nagy Tamással évfolyamtársak voltunk az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán, s már ott összebarátkoztunk. Emellett van egy közös baráti körünk is, ennek tagjai szintén a nemzeti oldalon állnak és hasonlóan gondolkozunk. Tamás szólt nekem 2006 nyarán, hogy szívesen látнанak maguk között, majd 2006. szeptember elején csatlakoztam is. Érdekes a dátum, mert egy héttel az őszi beszéd nyilvánosságra kerülése előtt léptem be, és az együttműködés hivatalossá tételét követően pár nappal már igen komoly feladatok is adódtak...

Visszatérve azonban arra, hogy engem mi vonzott a nemzeti jogvédőkhöz, el kell mondjam, hogy mindig is érdekelt a magyar történelem. A nemzet nagy sorsfordulói, mint amilyen például Trianon, a bécsi döntések, a kitelepítés, minden jó érzésű emberben fájdalmat keltenek, s ezek bizony érintették az én családomat is. Édesanyám Felvidékről származik, ennél fogva magam is jogosult volnék Szlovákiában kárpótlásra, ha a nemzetközi jogot is sértő benesi dekrétumok ennek nem állnák útját. Szóval, több indítékom is volt és van arra, hogy valamiképp jogi úton próbáljak meg tenni, küzdeni a magyar ügyért.

Mindezen túlmenően jogásként mindig is érdekelték azok az emberi, állampolgári jogokkal kapcsolatos esetek, amelyek – ha magyar, illetve nemzeti ügghöz kapcsolódnak – úgy érzem, kötelességet is rónak rám: lehetőségemhez, képességemhez mérten tennem kell valamit.

– „Nemzeti”, „jogvédő”, „szolgálat”: melyiket miért tartja fontosnak?

– A Nemzeti Jogvédő Szolgálat nekem így, együtt jelent egy minőségileg is más, magasabb rendű tartalmat a szintén jogvédelemmel foglalkozó egyéb jogásztársaságokhoz képest.

Nemzetünk, hazánk, a magyarság ügye számomra kiemelten fontos, ezt a jogi területen is kifejezésre kell juttatni, s ezt az NJSz folyamatosan meg is teszi.

Fontos, hogy történelmi múltunkat megőrizzük, és ápoljuk hagyományainkat, legyünk büszkéek a nemzeti ünnepekre, amelyek a magyar ügyért küzdő eleinkre emlékeztetnek. Figyeljünk a gyermekekre, hogy minél többet tudjanak meg a hazájukról, ha kell, a közoktatás hiányosságait is pótolva. Erősítsük a magyar termékek létrehozását, forgalmát, mert nem szabad feledni: a magyarnak mindig a földjéből és annak gyümölcseiből kellett élnie, ez illik igazán hozzá.

Fel kell azonban rázni a gyakran szomorú, kedvetlen magyarokat, hogy ismét büszkéek legyenek magyarságukra, mert nagyon sok szándékos, a nemzettudattal szembeni ellenhatás ért bennünket a közelmúltban. Ehhez az is szükséges azonban, hogy ne csak a nagy, dicsőséges forradalmakra, szabadságharcokra emlékezzünk – amelyek kétségkívül a nemzet felkeléséről, a hon védelméről szóltak és mint ilyenek, tiszteletre méltóak és nagy jelentőségűek, ám a végén mégiscsak vereséggel végződtek –, hanem a magyar öntudatot és pszichét erősítő győztes eseményekre is. Emiatt örömteli számomra, hogy a Történelmi Vitézi Rend tagjaként ott voltam Gödöllőn a pozsonyi csata emlékoszlopának avatásán, hiszen e győztes harc megalapozta a magyarság, a magyar állam helyét, s ennek a mai napig tartó jelentőségét nem lehet eléggé hangsúlyozni.

Jelenünk és jövőnk tehát múltunkban gyökerezik. Miként gróf Andrássy Manó is írta – a levert forradalom és szabadságharc után, a nemzeti könyvkiadás újjáélesztése jegyében – a Hazai vadászatok és sport Magyarországon című, 1857-ben kiadott könyvében: „Bizonyos csak annyi, hogy a mely nemzetnek szép múltja van, annak van jövője is”.

Mindezek érvényesek a jog területére is. A nemzet ügyét a jogalkotás szintjén is képviselni kell – ez irányban már kedvező folyamatok zajlanak. A jogalkalmazás terén pedig az NJSz tud sokat tenni érte, éppen a jogvédelem segítségével. A jogvédelem ugyanis alapvetően az emberi és állampolgári jogok területén tevékenykedik, s az eredeti liberalizmus harcainak vívmányai alapján egyéni jogokként jelentek meg, viszont a nemzeti ügy érdekében kifejtett joggyakorlás révén válhatnak magasabb rendűvé. Ilyenformán ezek a jogok kollektív joggyakorlást jelentenek, s

éppen ennek közelmúltbeli gyakori korlátozása, megsértése miatt kapcsolódik hozzá szorosan a nemzeti jogvédelem. Sajátos eszközeik jóvoltából a jogászok ebben a körben tehetnek hozzá valamint a nemzeti ügyekhez, és ugyanezek a jogászok, akik ebben részt vesznek, egyfajta hazafias érzésükből adódóan kötelességként, szolgálatként fogják fel a feladatokat. Úgy vélem, az NJSz jogászai mind ilyenek. A Nemzeti Jogvédő Szolgálat így válhatott egy új, önálló, hangsúlyosan értéktartalmú fogalommal, többé, mint egy hagyományos jogvédő szervezet.

– *Hogyan foglalná össze röviden az NJSz tevékenységének jelentőségét?*

– A történeti jogvédelem olyan egyedi szaktudást feltételez, hogy ezen a téren – Zétényi Zsolt elnök úrnak köszönhetően – az NJSz jogvédő „nagyhatalomnak” számít. De a 2006. őszi események során nyújtott büntető- és szabálysértési védelem is úttörő jellegű volt. Kiugróan nagyszámú esetben járt eredménnyel, szűntek meg az eljárások vagy születtek felmentések. Az NJSz ügyvédei megmutatták, hogy például a bizonyítási eljárások során korábban etalonként kezelt rendőri jelentések „valóságtartalma” is sikeresen megkérdőjelezhető, a „bizonyítékok” megdönthetők.

Ezek az eredmények aztán a Civil Jogász Bizottság jelentését, valamint a Balsai-jelentést is részben megalapozták, mint ahogy a semmisségi törvény megszületésében is szerepet játszhattak.

E szép számú ügy polgári jogi következményeinek érvényesítése kapcsán ugyancsak joggyakorlatot formáló eredményt mondhat magáénak az NJSz: jogvédőinek a korábbi gyakorlatban megszokottnál számottevően magasabb összegű kártalanításokat, kártérítéseket sikerült elérniük. Különös jelentőségű még a gyülekezési jog gyakorlatában – és most már szabályozásában – az Európai Emberi Jogi Bíróságnak az ún. *Buktáné és társai vs. Magyar Köztársaság* ügyben hozott ítélete is, amennyiben az Alkotmánybíróság beemelte a magyar jogba.

Mindezekon túl új és eredményes kezdeményezés volt részünkről bizonyos kiemelt rendezvényeken, tüntetéseken a szervezett helyszíni megfigyelés, készenlét. Ezzel sok esetben még a helyszínen tudtuk a konfliktust kezelni, megelőzve az előállítást, illetve az arrogánsan fellépő hatalommal szemben már ott, „melegében” el tudtuk látni a védelmet.

– *Melyik a legszebb, legfontosabb, legmeghatározóbb élménye vagy érzése, amely az NJSz-ben végzett munkájához kapcsolódik? Melyik, ill. milyen szerepvállalását tekinti a legfontosabbnak, leghasznosabbnak?*

– Nagyszerű élmény volt 2006 őszén, már az eljárások kezdetétől részt venni védőként az egyébként a jogállami normáktól messze kerülő, sok-

szor koncepciós jellegű büntetőügyekben. Alkalmunk adódott érezni, hogy a közügyért, az igaz ügyért, valamint sok esetben ténylegesen a valóság feltárásáért, az igazság kimondásáért küzdünk a jog sajátos eszközeivel.

Az általam ellátott ügyek közül kiemelem a Fővárosi Levéltárban osztályvezető-helyettesként dolgozó fiatalember ügyét. Őt a székházostromot követő napokban, 2006 szeptemberében vették őrizetbe a rendőrök, és először garázdasággal, majd csoportosan, felfegyverkezve elkövetett, hivatalos személy elleni erőszak büntetével gyanúsították. Az ellene folyó eljárás szakmailag is érdekes volt, ugyanis nem sokkal korábban egy törvénymódosítással megszüntették a gyanúsítás ellen bejelenthető panaszt mint jogorvoslati lehetőséget. Helyette bevezették az ellenvetést, ez azonban nem volt igazi jogorvoslat, hiszen az bírálta el, aki a gyanúsítást közölte. Ennek a fiatalembernek az ügyében azonban az ellenvetéssel is eredményre sikerült jutni, ugyanis a becsatolt fényképek egyértelművé tették, hogy őt nem a gyanúsítás szerinti helyen – Budapest, VIII. kerület, Bródy Sándor utca –, hanem a Köztársaság téren fogták el. Az eljárást ezt követően megszüntették, mi pedig a hatnapi előzetes tartóztatásáért kártalanítási eljárást indítottunk. Ennek során rekordösszegű kártalanítást – 1 200 000 Ft-ot – sikerült elérni, nem szólva most az őrizetért kapott kártérítésről. S tekintve, hogy a Nyomozó Ügyészség rögzítette: a rendőri jelentés valótlan adatokat tartalmazott – jelenleg hamis vád miatt folyik nyomozás az ügyben.

Egy másik érdekes ügy a közérdekű üzem működésének megzavarásával vádolt Rózsási Attila esete. Ő a – nagy nyilvánosság előtt zajló – ún. székházostrom perben az általunk indítványozott videoszakértői bizonyítás, valamint antropológiai szakvélemény alapján került felmentésre. Az ő ügyében is folyamatban van a kártalanítási per.

Speciális területről, a munkajogéről is került praxisomba egy jogeset az NJSz révén: Kiss Csaba, a XV. kerületi Önkormányzat szociális intézményénél dolgozó szociális munkás 2008 júliusában a Meleg Méltóság Menete mellett megszervezett – a keresztény, heteroszexuális konzervatív magatartási formák és eszmék melletti kiállás jegyében tartott – demonstráción vett részt. A munkáltató tudomást szerzett erről, és noha ő semmilyen jogsértő cselekményt nem követett el, „jutalmul” először fegyelmit helyeztek kilátásba, majd egyedi elbeszélgetésen a közös meg egyezéssel jogviszony megszüntetést ajánlották fel neki, illetve egy olyan munkahelyre történő átirányítást, ahol általa még nem gyakorolt, szakmailag számára kedvezőtlen, utcai szociális munkakört kellett volna el látnia. Mivel Csaba hangsúlyozta, hogy a véleménynyilvánítási és gyüle-

kezési jogával élt, s nem lát okot a jogviszonya megszüntetésére, ezért a munkáltatója áthelyezte. Tekintve, hogy ez az intézkedés egyértelműen a véleménynyilvánítási jogának elfojtására, gyakorlásának korlátozására irányult, pert indítottunk a Munkaügyi Bíróságon diszkrimináció és rendeltetésellenes joggyakorlás miatt. Jogilag sem volt könnyű az ügy, mert védencem eredeti kinevezése változó munkahelyre szólt, így a munkáltató elvileg jogosan irányíthatta át más munkahelyre. Az elsőfokú Bíróság a keresetet el is utasította, ám a fellebbezésünk alapján másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság – immár helyesen értékelve a tényállást és a felvett bizonyítást –, teljes körben helyt adott a keresetnek, és a munkáltatót a rendeltetésellenes joggyakorlás miatt nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.

Meghatározó élményt nyújtottak számomra – az NJSz kötelékében, a szakmailag érdekes ügyeken túlmenően – a gyakran éjszakába nyúló ügyeletek. Ezek alkalmával egymást segítettük a nehéz körülmények közepette, ezzel is aláhúзва azt, hogy a közösség az NJSz-en belül nagyon erős és bajtársias. Különösen élénk, személyes élményem volt 2008. október 23-án, amikor is jogvédő ügyeletben voltam. A tüntetők és rendőrök között folyamatosan közvetítettem, tárgyaltam, amikor egy hirtelen megindított rendőri bekerítés folytán magam is a rendőrség gyűrűjébe kerültem. Sorban kezdték igazoltatni és előállítani az embereket. Folyamatos intézkedésben és tárgyalásban voltam továbbra is a helyszínen, amikor telefonon jelezték a kollégák, hogy szinte mindegyikük elindult és készenlétbe helyezte magát, s a gyűrűn kívül már várnak, hogy segítsenek nekem. A nemzeti jogvédős igazolványom felmutatása és ügyvédi minőségem igazolása azonban végül szerencsére elegendő volt, azonban nagyon jólesett, hogy a kollégák azonnal, egy emberként „ugrottak”, amikor híre ment, hogy ezúttal egy jogvédős ügyvéd szorul segítségre.

Végül ki kell emelnem, hogy a közös szakmai napjainkon, kirándulásainkon pedig – azon túlmenően, hogy rendkívül sok hasznos szakmai információhoz, ötlethez jutottunk – igazi baráti közösségként éltünk át közös élményeket.

– *Kiket ajánlana nekem megkeresésre az NJSz kötelékéből? Miért?*

– Zétényi Zsolt – mint már említettem is – különösen a történelmi jogvédelem területén, igazi nagy alakja a magyar ügyvédtársadalomnak. Gaudi-Nagy Tamás pedig a büntetővédelem és a kártérítések terén ért el számos, mérőföldkőnek számító eredményt. Mellettük szakmailag nagyon nívós és megbízható munkát végez Grespi László, Novozánszky Ilona és Balsai Szabolcs is. Fontos, hogy rájuk bármikor lehet számítani, akár egy szakmai konzultáció erejéig is, bármely ügyben.

– Az NJSz tevékenységének mely részeire, részleteire van Önnek, másokhoz képest nagyobb, teljesebb rálátása? A csatolt tartalmi vázlatot figyelembe véve, mely fejezetekhez tudna nekem segítséget nyújtani adatokkal, elemzéssel, rendezett, szerkesztett ismeretekkel?

– Viszonylag széles körét láttam és látom el az ügyeknek, így a büntető- és a szabálysértési, a kártalanítási és kártérítési, valamint a munkajogi ügyekre is van rálátásom. Mint elnökségi tagnak azonban természetesen figyelemmel kell követnem az egyéb jogi területeken is folyó munkát, itt, a Szolgálatban.

Életrajz

Budapesten születtem, 1969. május 12-én. Édesanyám munkaügyi előadó, édesapám tengerésztiszt volt. Nő vagyok, egy fiúgyermek édesapja.

Végzettségem szerint látszerész, optika-fotócikk kereskedő és jogász vagyok. Foglalkozásom szerint egyéni ügyvéd.

Az NJSz-en kívüli társadalmi szerepvállalásomat tekintve a Történelmi Vitézi Rend megbízott központi vitézi hadnagya vagyok.

„A kisemmizettek összehozták
a Kisemmizettek Érdekvédelmi Egyesületét...”

DR. GALLA JÁNOS

a Nemzeti Jogvédő Szolgálat titkára

– Majdnem minden beszélgetőtársamra rákérdeztem, hogy miért vállal áldozatot a nemzeti jogvédelemért. Önnél mint a Nemzeti Jogvédő Szolgálat titkáránál, különösen indokolt ez a kérdés, hiszen például nem szerepel a széles nyilvánosság előtt, a szervező munka dandárját viszont – meg ha kell, a szükséges adminisztrációt – Ön végzi. Volt, aki úgy fogalmazott, hogy Ön a motorja ennek a jogvédő szervezetnek. Szóval, mi készíti rá?

– Engem 1950-ben, hároméves koromban kisemmiztek. Kitettek minket a házunkból, elvették mindenünket. A tényeket érzékelttem, a jogi helyzetet nem. 1952-ben állítólag született egy törvényerejű rendelet, amellyel a tulajdonomat elvették. Akkor már öt éves voltam, megállapították, hogy én a nép kizsákmányolója vagyok. Aztán eltelt egy csomó év, évtized, jött a '90-es fordulat, s én magam és még hatmillió ember óriási reményekkel várta, hogy mi fog történni, egyebek között a jogalkotásban. Hogy az elrabolt tulajdonokat végre visszaadják, hogy a sok megalázott, megvert, megcsónkított vagy meggyilkolt embernek, illetve utódainak végre visszajuttatják. Nos, ez nem így történt. Hiszen tudjuk, hogy az első szabadon választott parlamentünk és kormányunk döntéseinek eredményeként megszületett a 25-ös törvény a részleges kárpótlásról. Ez azt jelentette, hogy kaptam egy papírt, s ezért a papírért akár 50 kiló kristálycukrot is vehettem volna a hajdani tulajdonom ellenében. És akkor az egyik megyében összehívták a teljesen kisemmizetteket, már akiket újságon keresztül vagy másképp el lehetett érni. És akkor a várasházán voltunk vagy százegynéhányan, s a kormány is küldött képviselőket, a parlament is, és mondták, hogy csináljanak egyesületet. S akkor ez a kisemmizett társaság összehozta a Kisemmizettek Érdekvédelmi Egyesületét, és közfelkiáltással engem választottak meg elnöknek. S én ott akkor azt mondtam, hogy vállalom. Tudom, hogy mit vállalom, tudom, hogy nagyon nehéz lesz, de amíg tudok, teszek érte, hogy ez a jogtalanság – mert én a mai napig ennek tekintem – orvoslást nyerjen.

– És most így tesz érte, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak dolgozik?

– Ez a tevékenységünk 1991-től folyamatosan tart, voltak kisebb meg nagyobb sikereink is. 2000-ig a közjogi méltóságok levélben tulajdonképpen elismerték: a kisemmizetteknek igazuk van abban, hogy nem jogszerű, hogy semmit nem kaptak vissza, csak egy kárpótlási papírt, amelyet volt, aki már be sem tudott váltani semmire. Aztán összehívtam a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumának néhány tagjával, és elmondtam nekik mindezeket. Ők is elmondták, hogy milyen más jogsértések tapasztalhatók az országban a kilencvenes évek közepén, s különösen azt követően. És 2004-ben leültünk egy étteremben, Kispesten. Lehetünk ott vagy 18-an vagy 20-an, a pontos számot nem tudom. Az ott lévőknek körülbelül az egyharmadát ismertem személyesen, a másik harmadát látásból, a többieket meg sehogy. És akkor elhatároztuk, hogy megalapítjuk a Nemzeti Jogvédő Alapítványt.

– *A vagyont, a járandóságát viszont azóta sem kapta vissza. Érdemes volt?*

– Mint alapító én azzal a feltétellel léptem be s vállaltam, hogy tevékenyen részt veszek, hogyha a kisemmizettek érdekeit ez az Alapítvány képviselni fogja.

– *Képviseli?*

– Olyan mértékben megvalósult, hogy az alapszabályban benne van: az eltulajdonított vagyon ügyét rendezni kell, és a kisemmizetteknek nem részleges, hanem méltó módon történő vagy teljes kártalanítást kell biztosítani.

– *S ez a célkitűzés még él.*

– A mai napig is él. És amíg él ebben a szervezetben, addig fogok én itt működni. Ha egyszer azt mondanák, hogy okafogyottá vált, nem lesz miért itt lennem, mert nekem ez az első számú cél, erre kaptam a legitim meghatalmazást 1991-ben.

– *Ha most nem ennek a célnak az oldaláról nézzük a Nemzeti Jogvédő Szolgálatot, hanem mint egy közösséget, érdemes volt belépni?*

– Azt hiszem, jó választás volt, mert én mindig szerettem tenni valamit, valami hasznosat, és mindig a magyarokért, a magyar nemzetért. És ameddig tudok ezért tenni, addig kell csinálni. Amikor pedig már nem tudok, abba kell hagyni, félre kell állni, át kell adni annak, akinek jobban megy. Soha senki ellen, mindig magunkért. Ez a jelszavunk. Természetesen ez nem azokra a bűnözőkre vonatkozik, akik romokba döntték ezt az országot. De reménykedünk abban, hogy van vagy lesz egy olyan hatalom, amelyik szintén szívügyének tekinti és meg is valósítja az igazságot. Még annyit hozzátennék, hogy mindezt a tevékenységet csak nagy-nagy alázattal szabad csinálni, természetesen olyan kiváló emberek között, akikkel együtt tudok dolgozni, s akik, úgy hiszem, a Nem-

zeti Jogvédő Alapítvány és Szolgálat munkatársaiként mindent megtesznek azért, hogy a céljaink megvalósuljanak.

– *Itt talán mindenkinek jogi végzettsége, sőt ügyvédi szakképesítése van. Önnek?*

– Műszaki végzettségem és jogi diplomám van. Az előbbi megszerzése után tízszer jelentkeztem a jogi egyetemre. Kilencszer utasítottak el. Úgy voltam vele, hogy jó, akkor még egyszer, utoljára megpróbálom, de utána soha az életben még egyszer a tájékára sem megyek az egyetemnek. S akkor, tizedjére, felvettek.

„Nem volt kétséges,
hogy beállok...”

DR. NOVOZÁNSZKY ILONA

*egyéni ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány tagja,
a Nemzeti Jogvédő Szolgálat elnökségi tagja, ügyvezető-helyettese*

– Milyen jellegű tevékenységet végez az NJSz-ben? Milyen ügyeket képvisel?

– 2006 novemberében léptem be a Nemzeti Jogvédő Alapítvány közreműködő ügyvédei közé. Belépésemet követően rövid időn belül az NJSz elnökségébe kerültem, majd másodmagammal, dr. Gyurta Tibor kollégámmal együtt a szervezet ügyvezető-helyettesei lettünk.

Tevékenységem egy része az elnökségben való közreműködésre, nevezetesen a döntésekben való részvételre terjed ki. A többi munkám, tevékenységem nagyobb részben ugyanolyan területre esik, mint bármelyik más közreműködő ügyvédé. Mindannyian önálló ügyvédek vagyunk, de van, aki irodát működtet vagy ennek tagja, és van, aki egyéni ügyvédként tevékenykedik. Én ez utóbbiakhoz tartozom. Sok büntetőügyben járok el, de polgári jogi ügyekben is gyakran látok el képviseleti feladatot.

A szervezetbe való belépésem előtt klasszikus büntető- és polgári jogi ügyekben képviseltem az ügyfeleket. Belépésem után azonban – ez 2006 őszére esik, az őszi beszédet követően – az akkori véres eseményekkel összefüggésben tucatszám kreált büntetőügyek vádlottjainak, sértettjeinek védelme, ill. képvisellete képezte aktuális feladatomat. És képezi még a mai napig is – ugyanis ezek a szomorú ügyek a mai napig gyűrűznek. Ahol a büntetőügyekben sikerült felmentést elérnünk, ott kártérítési eljárást indítottunk, tehát ezekben az ügyekben is képviselem a sértetteket.

Mindehhez még hozzájönnek olyan jogsértések, amelyeket az elmúlt nyolc év nemzeti ünnepén, demonstrációkon követett el a rendőrség az állampolgárok ellen, s amelyeknek szintén vannak szabálysértési, büntető- és polgári jogi vetületei. Ezekben az ügyekben ugyancsak szép számmal jártam és járok el ma is.

Természetesen ezek mellett végzem a klasszikus ügyvédi munkámat is.

– Hogyan, mikor került kapcsolatba az NJSz-szel? Mi indította arra, hogy a Szolgálat kötelékébe lépjen? Emlékszik-e valami döntő mozzanatra, eseményre?

– 2006 novemberében, amikor csatlakoztam az NJA közreműködő ügyvédeihez, javában tombolt a hatalom szolgálatában álló erőszakszer-

vezet (rendőrség, ügyészség, és sajnos ide kell sorolnom – a kezdeti időszakot tekintve – a bíróságokat is). A hatalom minden erejével igyekezett tudtára adni a magyar állampolgároknak, hogy aki ellent mer állni neki, vagy csak egyszerűen más véleményen van és ennek hangot is ad, annak keményen meggyűlik a baja.

Ekkor már nem volt kétséges, hogy a regnáló hatalom nem válogat az eszközökben. A tévék – főleg a Hír Tv – jóvoltából a szemünk előtt zajlottak a 2006. október 23-i véres események; sőt, előtte, szeptember 18-án már lezajlott az MTV elhíresült „ostroma”, még korábban, szeptember eleje óta pedig a Kossuth téren rendszeresen tiltakozó gyűléseket tartottak a kormányellenes tüntetők. Az ő kitartásuk, helytállásuk előrevetítette árnyékát, hogy már nem sokat várat magára a hatalom visszavágása, az elégedetlenkedők megleckéztetése. Márpedig a megszorító kormányintézkedések, az életkörülményeik ellehetetlenítése miatt az állampolgárok egyre gyakrabban, egyre hangosabban adtak hangot elégedetlenségüknek. Ráadásul a hatalom azokat is igyekezett elrettenteni a véleményük hangoztatásától, akik még nem szánták rá magukat – bár közel álltak hozzá –, hogy cselekvően csatlakozzanak az elégedetlenkedőkhöz.

A kisebb összezördülések csak előjátékai voltak az MTV-székház „ostromának”. Ma már elég közismert – noha a volt hatalom képviselői máig nem ismerték be –, hogy az akkori drámai eseményeket kiprovokálták, méghozzá a rendőrség akkori vezetői; természetesen a kormány tudtával és beleegyezésével.

Hogy csak a legbeszédesebb tényekre, körülményekre emlékeztessék: az MTV bejáratának védelmét a rendőriskolákból akkor kikerült, fiatal és tapasztalatlan rendőrökre bízta; kitették őket a felheccelt tömeg féktelen támadásának, holott az MTV épülete mögött állig beöltözött, profi rendőrszázad várt a bevetésre, de hiába... Vezetőik lelkiismeretlen döntése folytán végül is több, alacsonyabb beosztású rendőr is megsérült. Ezek után, október 23-án, a FIDESZ ünnepség után nem volt nehéz a rendőrséget az ünnepségről békésen szétszéledő tömegre szervezeten ráuszítani. Megkezdődött a rendőrség új demokráciánkban soha nem látott méretű és erejű – legfelsőbb kormány szinten jóváhagyott – bosszúhadjárata az állampolgárok ellen. Véresre vert, kilőtt szemű és egyéb maradandó sérüléseket szenvedő állampolgárok tömege jelezte „dicső” rendőrségünk útját a fővárosban.

Mondom, ezek a történések eléggé közismertek. Legalább ennyit belőlük azonban csak fel kellett idéznem, ugyanis *számomra ezek az események adták meg a kellő lökést* ahhoz, hogy valamilyen, hozzám közel álló

eszmeiségű szervezethez csatlakozzak, hogy tegyek valamit, akármilyen kicsit is azért, hogy mindez ne történhessen meg még egyszer hazánkban. A hatalom képviselőinek nyílt cinizmusa, leplezetlen arroganciája – azzal a néppel szemben, amelynek nyomorúságán gazdagodtak meg, s élnek úgy, mint a hajdani kiskirályok – olyan felháborodást keltett bennem, olyan erős késztetést indítottak el bennem a cselekvés irányába; emiatt kötöttem ki végül a Nemzeti Jogvédő Alapítványnál, ill. Szolgálatnál.

Az NJA-ról már voltak információim, sokat hallottam tevékenységükről, a vezetőkről, főleg Zétényi Zsoltról és Gaudi-Nagy Tamásról. Egy-egy velük közreműködő ügyvéd is megjelent a Hír TV-ben, és beszámolt egy-egy, érdeklődésre számot tartó ügyről. Lelkesek voltak, elszántak és egyre inkább sikeresek is.

Erre a csapatra valahogy „rá volt írva” a nemzeti jelleg, az egészséges értelemben vett magyarságtudat. Zétényi Zsoltról már régebben is hallottam. A rendszerváltásnak mondott időből, az 1990-es évek elejéről emlékszem az akkor Zétényi-Takács elszámoltatási törvénynek nevezett tervezetre; később már Zétényi egyedül maradt az igazságtételi törvényt szorgalmazók közül, s habár a „lex Zétényi”-t az akkori országgyűlés elfogadta, a Sólyom László vezette Alkotmánybíróság lesöpörte az asztalról. Így aztán a mai napig nem is lett az elszámoltatásból semmi...

Zétényi Zsolt ma az egyik legnagyobb jogtudósunk, komoly szakmai tekintélye van. Az, hogy az NJA-t, később az NJSz-t is ő fémjelzi, nagymértékben emeli az Alapítvány és a Szolgálat tekintélyét.

Én magam nem tartozom a fiatal generációba. Mondhatni, benne vagyok a korban. Életem nagyobb részét az ún. „átkosban” éltem le; nem tartoztam az akkor divatos „ellenzék” körébe, de mivel családomban szigorú nemzeti tudatra, hazaszeretetre nevelésben részesültem, egész életem során kitartottam emez értékek mellett, s az akkor belém nevelt elvek szerint éltem le eddigi életemet. Így aztán közel állt hozzám az NJA, majd az NJSz szellemisége. Nem volt kétséges, hogyha tagjaik bevesznek maguk közé, akkor „beállok” soraikba. Így is történt 2006 novemberében.

Tulajdonképpen már régen motoszkált bennem a vágy a nemzeti ellenállás valamilyen egészséges módon való kiélésére. Hiszen láttam, ha csak a felszínen is, hogy mi folyik ebben az országban, és tudtam, hogy kell lennie olyan erőnek, amely a nemzetrontó erőknek valamiképp ellenáll.

– „Nemzeti”, „jogvédő”, „szolgálat”: melyiket, miért tartja fontosnak?

– Szomorú, hogy ebben az országban, mióta az eszemet tudom, a „nemzeti” szót szinte szitokszóként kezeli a hatalom; de az állampolgárok jelentős része is. El sem tudom képzelni, hol, hogyan nevelkedtek,

hogy ennyire fogalmuk sincs a szó és tartalmának jelentőségéről. A „magyar” kifejezés ugyancsak „feketelistán” van...

A *nemzethez való tartozásunkat*, identitásunkat, ezek tudatos voltát létfontosságúnak tartom. Ezeket már kisiskolás korukban kellene oktatni, tudatosítani a gyerekekben. Csak azért nem említettem – bár igen nagy szerepe van – a családi nevelést ezekre a fogalmakra, mert sajnos a mai családok nagy részében a szülők sem kaptak olyan nevelést ezekre vonatkozóan, hogy hitelesen, értően továbbadhatnák gyermekeiknek. De az iskola, az oktatás nagyon sokat tehetne. Ehhez, persze, mint annyi mindenhez, politikai akarat kellene a mindenkori kormányok részéről...

Tapasztalataim szerint minden ország igyekszik állampolgáraiba belevetelni a nemzettudatot. Ezt nevezik egészséges nacionalizmusnak. Amire igenis minden nemzetnek szüksége van. Nézzünk körül a világban: Amerikától – ahol még a mellékhelyiségekben is el van helyezve a nemzeti zászló – szinte az összes többi államig, legyenek nagyok vagy kicsik, ébren tartják a nemzeti tudatukat, ápolják hagyományaikat, büszkék a múltjukra, történelmükre, küzdelmeikre.

Nálunk pedig mindez a visszájára van fordítva. Itt, aki nemzeti tudattal rendelkezik, s akként is viselkedik, aki büszke magyarságára, a történelmünkre, ápolja hagyományainkat, az „magyarkodik”, és őt az ilyen-olyan hatalmak, politikai, gazdasági, kulturális erők részéről szinte ellenséggként, veszélyes nacionalistaként kezelik. Ezért *aztán létkérdésünk, hogy erősítsük és ébren tartsuk a nemzeti tudatot!* Megmaradásunk egyik alapvető záloga ez!

Hát milyen ország a miénk, és milyen vezetőink vannak nekünk évtizedek óta?

A „jogvédők” által végzett „*jogvédelem*” – felfogásom szerint – olyan tevékenység, amely azokban az országokban elengedhetetlen, ahol a hatalmon lévők nem tartják tiszteletben és megsértik az állampolgáraik alkotmányos jogait (*személyes szabadság, szabad véleménynyilvánítás joga, gyülekezési jog, egyesülési jog* – hogy csak a legfontosabbakat említsem). Sajnos, az elmúlt nyolc évben ilyen országban éltünk, és csak remélni tudom, hogy a jövő jobb időket hoz e tekintetben is.

S végül: a nemzeti jogvédők tevékenysége – értelmezésem szerint – egyúttal „*szolgálat*” is. Szolgálat a haza, annak polgárai, a polgárok jogai védelmében.

Ennek a jól értelmezett szolgálatnak a keretén belül a közreműködő kollégákkal együtt, teljes lelkiismeretességgel, a kuratórium által nemzeti jogvédő ügyként megítélt ügyekben a rászorult ügyfelek számára in-

gyen vagy nagyon mérsékelt munkadíjakért dolgozunk, s mivel sok ügynél a mellette való kiállításunk politikai hovatarozásunkat is jelzi, bizony, sok esetben „vásárra visszük” a bőrünket is.

– *Hogyan foglalná össze röviden az NJSz tevékenységének jelentőségét?*

– Az NJSz tevékenységének vannak olyan területei, irányai, amelyekről általában több szó esik, ilyen a szabadságjogok védelme, illetőleg a szabadságért, a szabadságjogok érvényesüléséért harcolók jogi védelme. És vannak olyan területek, irányok is, amelyekről bár kevesebbet beszélünk, de amelyeknél az érintett polgárok szintén jogi segítségre szorulnak: pl. az őket ért munkahelyi vagy egyéb területen tapasztalt diszkriminatív eljárások miatt. Megemlíthetjük a multik hátrányosan megkülönböztető magatartását a hazai munkavállalókkal, termelőkkel és fogyasztókkal szemben; vagy a devizahitelekkel szembeni banki és egyéb önkényt; a magyar termőföld magyar tulajdonosainak kiszolgáltatottságát; stb. Bármely területről legyen is szó, az NJSz törekvése ugyanarra a fő elemre irányul: *a magyar érdek védelmére!*

Úgy vélem, a nemzeti jogvédelem örökzöld téma a földnek ezen a tájkán. Méghozzá amiatt, mert sajnálatos módon egészen különleges helyzetben vagyunk: a magyar állampolgár a saját hazánkban nem kapja meg a kormányoktól azt a szükséges mértékű védelmet és támogatást, amely a tőlünk nyugatra élő országokban s általában a civilizált világban magától értetődő.

– *Melyik a legszebb, legfontosabb, legmeghatározóbb élménye vagy érzése, amely az NJSz-ben végzett munkájához kapcsolódik? Melyik, ill. milyen szerepvállalását tekinti a legfontosabbnak, leghasznosabbnak?*

– Igazából nincs ilyen „kedvenc” élményem. Ugyanis én akkor léptem.

a közreműködő ügyvédek körébe, amikor – hogy úgy mondjam – javában állt a „bál” az igazságszolgáltatásban a 2006-os véres események kapcsán. Az ügyek egymást követték. Benne voltunk a sűrjében, a rendőrségi, ügyészégi kihallgatásokon. Jártuk a börtönöket, igyekeztünk szabadlábra helyeztetni a többségében indokolatlanul őrizetbe, majd előzetes letartóztatásba helyezett – többnyire így-úgy bántalmazott, összevert – védenceinket. A kihallgatások éjfélig, nem egyszer hajnalig tartottak. Majd küzdöttünk a tárgyalótermekben, a bíróságokon, hogy védenceink minél kedvezőbb ítéletet kapjanak.

Ezek csakugyan drámai idők voltak, és még most is vannak ügyek, amelyek valamilyen oknál fogva abból az időből mostanáig húzódnak.

A magam részéről ezekben a „mélyvízben” való küzdelmekben éreztem magamat igazán „otthon”. Amikor éjt nappallá téve tettük a dolgunkat, nem kímélve magunkat.

Persze ez a helytállásunk egészen a kormányváltásig kitartott, mivel az előző kormány rendőrsége – ha nem is a 2006-os vehemenciával –, de minden nemzeti ünnepen szétkergette az ünneplőket, vagy nekiment az egyéb okból gyülekezési jogukat gyakorló állampolgároknak. Szakszerűen szólva „oszlattott”. Az ilyen események kapcsán mindig csapatostól kerültek az emberek a rendőrségre – többnyire szabálysértési – őrizetbe, s innen aztán közreműködésünkkel szabadultak.

Érdemes megemlíteni még, hogy akiket sikerült felmentetni, vagy akik ellen a megindított (büntető- vagy szabálysértési) eljárásokat megszüntették, azoknál a jogos kártérítési igények érvényesítését is mi bonyolítottuk le, sokszor hosszas, peres hercehurca árán – ám sikerrel. Szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy valamennyi tevékenységi területünkön hasznos és eredményes munkát fejtettünk ki.

– *Kiket ajánlana nekem megkeresésre az NJSz kötelékéből? Miért?*

– Emberileg és szakmai szempontból több kolléga is eszembe jut. Néhányukkal már beszélgetett is. Persze maradtak is még, pl.: Grespi László, Gyurta Tibor. Mindkettő figyelemre méltó egyéniség, és sokat tettek az NJSz szakmai jó hírnevének öregbítéséért. Persze vannak többen is ilyenek. Galla János nélkül viszont „összeomlana” a szervezet. A nap 24 órájában 48 órai munkát végez a szervezet érdekében, s mindezt elképesztő munkabírással és nagy hozzáértéssel teszi.

Életrajz

Az idősebb generációhoz tartozom, s nincs sok belőlünk a Nemzeti Jogvédő Szolgálatban. Ehhez képest a munka dandárjából kivettem a részem, nem mindennapi energiával tettem a dolgomat, és végzem azóta is a reám jutó feladatokat. (Bár magamat nem az én tisztem minősíteni.)

Budapesten, az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán végeztem 1962-ben. A szakvizsga letételét követően rövid ideig egy országos vállalat jogtanácsosaként dolgoztam, majd 1972-től a Budapesti Ügyvédi Kamara tagjaként ügyvédi tevékenységet folytattam. A rendszerváltás után négy évig (1992 és 1996 között) kis kitérőt tettem: a Kincstári Vagyonkezelő Szervezet vezető jogtanácsosa voltam. 1996 közepe óta ismét ügyvédként tevékenykedem.

Pártnak soha nem voltam tagja és ma sem vagyok. Természetesen nemzeti elkötelezettségemet, s ezen túlmenően a politikai kötődésemet a valós társadalmi értékeket képviselő jobboldal mellett az eddigi életem során mindig megtartottam, mellettük mindig kitartottam. Végül is ez vezetett el engem a Nemzeti Jogvédő Szolgálathoz is.

Budapest, 2011. július 14.

„Személyesen tapasztaltam meg
a könnygáz hatását...”

DR. KISS ALBERT

támogató ügyvéd

Levél a szerkesztőnek

Igazán megtisztelőnek érzem azt, hogy a nevem mint lehetséges résztvevő felmerült a Nemzeti Jogvédő Alapítványról készülő könyv szerkesztése során. Bár – tudomásom szerint – én voltam az első vidéki, aki az NJSz kötelékébe lépett, de a konkrét jogvédő ügyekben, amelyek jelentős részben a nagy budapesti, Gyurcsány-időszak alatti ellenálláshoz kapcsolódnak, személyesen nem tudtam részt venni, annak ellenére, hogy minden jelentős tüntetésen, megmozduláson jelen voltam.

Személyesen vettem részt az őszi beszéd nyilvánosságra kerülését követő első Kossuth téri megmozduláson. Jelen voltam a TV ostrománál, az itt, Szekszárdon, a Garay téren szerveződött, és egészen a 2010-es Fidesz választási győzelméig kitartó tiltakozó akcióban ugyancsak részt vettem, többször felszólaltam, budapesti személyes tapasztalataimról többször beszámoltam.

Ugyancsak részt vettem az 1956-os forradalom 50. évfordulója alkalmából rendezett nagygyűléseken, részese voltam az Astoriánál történt eseményeknek, személyesen tapasztaltam meg a könnygáz és a gumilövedékek tömegekre gyakorolt hatását.

– *Milyen jellegű tevékenységet végez az NJSz-ben, milyen ügyeket képvisel és képviselt?*

– Vidéki lévén, a budapesti jogsértések ügyében nem tudtam jogvédő szerepet vállalni. De Szekszárdot is érte megtiszteltetés, az ugyanis, hogy 2007. október 11-én 17.00 órakor Gyurcsány Ferenc miniszterelnök idelátogatott (igaz, nem miniszterelnöki, hanem pártelnöki minőségben), és a Szekszárdi Sportcsarnokban kívánta megosztani elképzeléseit a hallgatósággal: hogyan óhajtja orvosolni az MSZP és kormánya az – általa okozott – országos bajokat. Mindezt „A nagy párbeszéd” rendezvénysorozat keretében. Az elnök urat mintegy 150 fős tiltakozó tömeg várta, s a tömegben

természetesen személyesen jelen voltam én is. Már a pártelnök érkezése előtt óriási rendőri erővel vonult ki a rendőrség, amelyet megerősítettek a Paksi Neutron Kommandó tagjaival, illetőleg vélhetően még a Budapesti Készenléti Rendőrség tagjaival is. A pártelnök úr borzasztóan meglepődött az elemi erejű tiltakozás láttán és az őt fogadó tojáskápot tapasztalván. Csupán annak köszönhetette, hogy egyetlen tojás sem ért célba, hogy az elnök urat védő testőr gyors reflexszel kinyitotta az esernyőjét...

Ez alkalommal 4 személy előállítására került sor, s közülük háromnak a képviselőtét láttam el: Ferencz Csaba és Németh Imre mohácsi lakosét, valamint a szekszárdi Horváth Csaba Lászlóét.

Ferencz Csaba ellen hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt indult büntetőeljárás, míg Horváth Csaba László és Németh Imre ellen rendzavarás címén szabálysértési eljárás, illetőleg Horváth Csaba László ellen még gyülekezési joggal való visszaélés szabálysértése miatt is indult eljárás. A Szekszárdi Városi Bíróságon dr. Cserveni Mónika tanácsa tárgyalta mind a büntetőügyet, mind pedig a szabálysértési ügyeket. A büntetőügyet első fokon, a szabálysértéseket pedig bírósági szakban. Valamennyi ügyben sikeresen felmentéssel fejeződött be az eljárás.

– *Hogy és mikor került kapcsolatba az NJSz-szel, mi indította arra, hogy a Szolgálat kötelekébe lépjen, emlékszik-e valamilyen döntő mozzanatra és eseményre?*

– Tudomásom szerint első vidékiként kerültem be az NJSz szervezetébe, még a 2006-os események előtt. Az NJSz-nek alapító tagja vagyok.

Amikor tudomást szereztem a Nemzeti Jogvédő Alapítvány létezéséről, akkor abban a pillanatban tudtam, hogy nekem ebbe a szervezetbe be kell lépnem. Belső késztetést éreztem arra vonatkozóan, hogy nekem mint ügyvédnek tennem kell annak érdekében valamit, hogy azok a magyar emberek, akik sokszor életüket, de egzisztenciájukat mindenféleképpen kockáztatva szembeszálltak a nemzetellenes hatalommal és próbáltak tenni valamit a magyar érdekek érvényesülése és védelme érdekében, megfelelő jogi háttérrel, illetőleg ügyvédi védelmet biztosítsunk a számukra.

A döntő mozzanat, illetőleg esemény a TV-ostrom volt. Itt saját szememmel láttam azt a szerencsétlenkedést, amit a kivezényelt rendőrök adtak elő; de ugyancsak láttam – miután a TV háta mögé mentem – azt a hihetetlen rendőri készséget, amelyet valamilyen ok miatt nem vetettek be. Egyenesen, határozottan végigmentem az autók között, a barátom pedig levideózta az ott állomásozó egész armadát.

– *„Nemzeti”, „jogvédő”, „szolgálat”: melyiket, miért tartja fontosnak?*

– Mindhármát rendkívül fontosnak tartom, de első helyre a „nemze-

ti”-t helyezem, mert én büszke magyar embernek tartom magam, büszke vagyok a magyarságomra, és azt soha, semmilyen körülmények között nem tagadom meg, mindenki előtt, minden körülmények között bátran vállalom.

Bár anyám sváb, apám székely, de mindketten fontosnak tartották azt, hogy magyar ember váljék belőlem. A sváb nagyapámtól kisgyermekkoromban sokat hallottam a második világháborús élményeiről, a kitelepítéssel kapcsolatos emlékeiről. Részt vett a Délvidék visszafoglalásában, az újvidéki razziában, ott volt a brjanszki erdőben, a Don-kanyarban. Ezt a még ma is meglévő katonaládájának – most a fiamnál van – tintaceruzás bejegyzései tanúsítják. Különösen az ragadt meg bennem, amikor azt mesélte, hogy hívták a német hadseregbe: „Sungl, te német vagy, gyere a német hadseregbe!” (Vezetékeve Szungel volt.) Öregapám megrázta a fejét és mondta: „Nem-nem!” Aztán mutatójával a mellére bökött, és kijelentette: „Én magyar földön születtem, magyar kenyeret eszek és magyar katonaruhát viselek”.

Édesapámnak köszönhetően Erdélyt kisgyerekként ismertem meg. Először 1956-ban, 3 éves gyerekként jártam ott. 1971-ben már egyedül voltam kinn Gyergyóalfaluban a nagyszüleimnél. Sose felejttem el, hogy amikor megkérdeztem: „Nagy tata, hogy vannak?”, ő ennyit válaszolt: „Erőst le vagyunk nyomva, fiam”. Ezek mind-mind olyan meghatározó élmények voltak, amelyek számomra egyértelművé tették a nemzeti hovatartozást, a nemzeti sorsközösség vállalását.

Mélységesen fájt 2004. december 5. Két-három hónapig mindenkihez az volt az első kérdésem, hogy igennel vagy nemmel szavazott-e a szavazáson, és aki nemmel szavazott, annak a képviselőjét nem láttam el. Az irodám ablakába egyébként ki voltak ragasztva az „igen” szavazásra buzdító plakátok, egészen 2011. január 1-ig, azaz a nemzeti összetartozás és a könnyített állampolgársági törvény hatályba lépésének a napjáig.

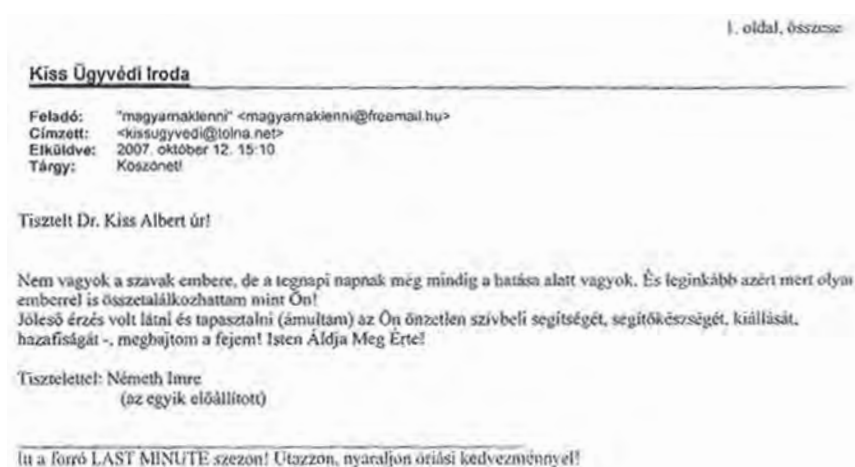
Ami a „jogvédő” megjelölést illeti: gyakorló jogásként a védelmet szükségesnek és teljesen természetesnek tartottam mindazok számára, akik magyar nemzeti mivoltjukban lettek megsértve, bántalmazva, szenvedtek emiatt hátrányt, vagy olyan ügyet szolgáltak, ami a Magyar Nemzet szempontjából lényeges és fontos, s a hátrány emiatt érte őket.

Az olyan jogász számára, aki ismeri a büntetőjogi gyakorlatot, a büntetőeljárás folyamatát, azt a fajta kiszolgáltatottságot, amit a büntetőeljárás alá vont személy kénytelen okkal vagy ok nélkül elszenvedni, nos, nem lehetett kérdés, hogy ilyen ügyekben szerepet vállaljon vagy sem. Tudtam, hogy vannak más jogvédő szervezetek is – pl. Helsinki Bizott-

ság, Társaság a Szabadságjogokért (TASZ) –, de ezek nem a nemzeti jogvédelemre szerveződtek, hanem teljesen más célt szolgálnak, illetőleg szolgáltak. Erre röviden, egy konkrét ügy kapcsán később vissza kívánok majd térni.

Végül pedig ami a „szolgálat”-ot illeti: Domokos Pál Péternek van egy könyve, a címe: „Édes hazámnak kívántam szolgálni...”. Én is így gondoltam, na persze nem Domokos Pál Péterrel azonos szinten, mert nem akarom magam az ő nagyságához mérni, de a szolgálatot nagyon komolyan gondoltam.

Alljon itt egy e-mail, amelyet az egyik eljárás alá vont személytől kaptam, a szekszárdi Gyurcsány-látogatás utáni napon:

Ez az e-mail is azt támasztja alá, hogy „érdemes volt”. Azt az érzést erősítette bennem, hogy amit tettem, az nem volt hiábavaló.

– *Hogyan foglalná össze röviden az NJSz tevékenységének a jelentőségét?*

– Az NJSz-ben végzett tevékenységem jó néhány tagéhoz képest túlságosan nagy jelentőséggel nem bír, ugyanakkor arra azért büszke vagyok, hogy vidéki tagként a már említett 3 ügyel és a később említendő, formailag nem az NJSz-hez kapcsolódó ügyel valamilyen aprócska szolgáltatást végeztem, amivel talán hozzájárultam a nemzeti jogvédelem céljainak a megvalósulásához, és számomra bebizonyosodott, hogy vidéken is van értelme nemzettel, jogvédelemmel foglalkozni.

– *Melyik a legszebb, legfontosabb, legmeghatározóbb élménye vagy érzése, ami az NJSz-ben végzett munkájához kapcsolódik? Melyik, illetve milyen szerepvállalását tekinti a legfontosabbnak, a leghasznosabbnak?*

– A legmeghatározóbb élményem az az volt, amikor a már említett e-mailt Németh Imrétől megkaptam; szakmai szempontból pedig az volt a legmeghatározóbb, amikor a Szekszárdi Városi Bíróság védencemet, Ferencz Csabát 36.B.682/2007/8. számú ítéletével a hivatalos személy elleni erőszak bűntette miatt emelt vád alól felmentette. Ezt azért is tartom nagy sikernek, mert jó néhány rendőrtanú volt, akikkel szemben akár hamis tanúzás miatt is feljelentést lehetett volna tenni, hiszen maga a „sértett” volt az egyik, aki nem mondott igazat, hiszen vallomását nemcsak a helyszínen készített felvételek cáfolták.

Mivel magam is a helyszínen tartózkodtam, és így volt módom minden tiltakozót arra biztatni, hogy a rendőri intézkedéssel kapcsolatos jeleneteket filmezzék, fényképezzék, méghozzá azért, hogy ha kell, megfelelő bizonyítékkal rendelkezessünk egy esetleg ellenünk indítandó eljárásban. Ez végül nagyon is hasznosnak bizonyult, mert az ily módon – civil személyek által – készített felvételek megdöntötték a rendőrtanúk állításait, és bizonyítékkul szolgáltak a felmentő döntések meghozatalához.

Ezen kívül volt még egy ügyem, ami – úgy vélem – a nemzeti jogvédelem szempontjából is különös jelentőséggel bír. Bényi András faddi önkormányzati képviselőt védtem az ellene indított rágalmozási ügyben. A magánvádló Mohácsi Viktória volt, s a Társaság a Szabadságjogokért Egyesület ügyvédje képviselte őt.

Az ügy rövid előzménye az volt, hogy egy cigánycsaládot telepítettek Fadd községbe, akik már végigrandalírozták Paks környékét, Faddra kerülén pedig alaposan felbolygatták a falu életét. Tevékenységüknek „köszönhetően” Fadd község „kiharcolta” a rasszista jelzőt. Máig tisztázatlan körülmények között valaki vagy valakik, vagy esetlegesen saját maguk a sértettek benzines palackot dobtak az említett cigány család házára vagy házához, ami egyébként nem okozott sem sérülést, sem anyagi kárt. Az eset a mai napig felderítetlen maradt, arra viszont megfelelő volt, hogy Mohácsi Viktória az Európa Parlamentben úgy tálalja a történeteket, hogy Faddon a cigányokat rasszista Molotov-koktélos támadások érték.

Bényi András önkormányzati képviselő erről tudomást szerezvén, telefonon felhívta Mohácsi Viktóriát Brüsszelben, és közölte vele, hogy neki nem az a dolga, hogy „a mi pénzünkön, az adózók pénzén árulja a hazát”, hanem az, hogy Brüsszelben a magyar nemzeti érdekeket képviselje.

E telefonbeszélgetés apropójára a Klubrádióban egyfajta „párbaj” zajlott le – Orosz József moderálásával – Mohácsi Viktória és Bényi András

között, a Kontra című műsor keretében. Bényi András ebben a műsorban fönntartotta a korábbi kijelentését, emiatt tett feljelentést Mohácsi Viktória, s mivel a TASZ látta el jogi képviselőtét, így kerültek jogvédők egymással szembe...

Nos, védecemet mind a Szekszárdi Városi Bíróság, mind a Tolna Megyei Bíróság, mind pedig a felülvizsgálati eljárás keretében a Legfelsőbb Bíróság az ellene emelt rágalmazás vádja alól felmentette. Az ügyet, a védelem ellátását azért is tartottam rendkívül fontosnak, mert Bényi András kiállása a településéért, a helyben lakókért, a Faddon élőkért példáulértékű: követendő, illetve követendő kellene legyen a civil társadalomban.

– *Kiket ajánlana nekem megkeresésre az NJSz kötelekéből, miért?*

– Fontosnak tartom azt, hogy részt vegyek most is az NJSz összjevetelein, közgyűlésein és rendezvényein, azt gondolom, hogy egy értékes közösség jött létre, amelyet – „a jelenlegi átmeneti munkanélküliség” ellenére – kár lenne szélnek eresztetni.

Mindenkivel nagyon jó a kapcsolatom, és nagyon jó dolog ennyi, nemzeti elkötelezettségű magyar jogász közé tartozni. Ha választanom kell közülük, dr. Balsai Szabolcs ügyvédet ajánlanám: nagyon jó személyes kapcsolatban is vagyunk, Szabolcs többször is segítségemre volt az ügyek ellátása során, és példáulértékűnek tartom azt a hozzáállást, ahogy ő ezeket az ügyeket ellátta abban a tudatban, hogy ezek most éppen nem a meggazdagodásról szólnak.

– *Az NJSz tevékenységének mely részeire, részleteire van Önnek másokhoz képest nagyobb, teljesebb rálátása? A csatolt tartalmi vázlatot figyelembe véve mely fejezetekhez tudna nekem segítséget nyújtani adatokkal, elemzéssel, rendezett, szerkesztett ismeretekkel?*

– Ami az első kérdést illeti, az NJSz tevékenységére, illetőleg annak egyes részleteire, a tagok között vannak jó néhányan, akik sokkal nagyobb rálátással rendelkeznek e kérdésben, ők azok, akik tudnak nyilatkozni.

A második kérdésre vonatkozóan pedig: nemzeti önvédelem társadalmi szerepvállalására tudnék olyan segítséget nyújtani, ami hasznos lehet.

– *Egyéb közlendő észrevétel, tanács stb.:*

Azt tartom a legfontosabbnak, hogy a könyv tudatosítsa azt a felismerést – és mindenki rádöbbenjen –, hogy helyettünk senki sem védi meg a nemzetet, ezt nem tudjuk megspórolni. Az pedig, hogy védőként, ügyvédként azok mellé kell állni, akik tesznek vagy tettek az igazságért, a nemzetért, ezt úgy érzem, minden tisztességes magyar jogász ember számára természetes késztetés kell, hogy legyen.

Életrajz

Szekszárdon lányommal, Vesztergombiné dr. Kiss Edit ügyvéddel és két alkalmazottal működtetem az általam alapított ügyvédi irodámat. (Csak mellékesen jegyzem meg, hogy a lányom férje: Vesztergombi Csaba, a Vesztergombi Pincészet tulajdonosa, édesapjával, Vesztergombi Ferencel.)

Szekszárdon születtem, 1953. június 27-én, édesapám MÁV vasúti szolgálattevő, édesanyám háztartásbeli, később pedig a szülőfalumban, Jánosmajorban italboltvezetőként – népszerűen korcsmárosnőként – dolgozott. Már csak édesanyám él. Szerszámkészítőként végeztem 1971-ben, Szekszárdon. A gimnáziumot levelező tagozaton, Tolnán végeztem, majd az érettségi után felvételt nyertem – még szerszámkészítőként – a Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára. 1985-ben avattak itt doktorrá.

1980-tól a Tolna Megyei Bíróságon dolgoztam, 1987-ig, majd az APEH-nál, AGROBANK-nál végzett jogtanácsoskodás után, 1991. augusztus 1-én lettem ügyvéd.

Az úgynevezett rendszerváltozás idején aktívan részt vettem a helyi politikában, a Szekszárdi MDF szervezetnek voltam a tagja. Az első között léptem be az MDF-be, még 1989-ben, az 1998. évi választások után, a párt elnemzetlenedése miatt azonban megszüntettem tagsági viszonyomat. Ezt követően más pártba már nem léptem be.

Két alkalommal voltam országgyűlési képviselőjelölt: 2002-ben a MIÉP támogatásával, 2006-ban a MIÉP, a Jobbik és a Kisgazdák között létrejött választási koalíció jelöltjeként.

A rendszerváltozást követően MDF-delegáltként külső bizottsági tag voltam a helyi önkormányzatban. Jelenleg a megyei önkormányzatban Jobbik-delegáltként a Jogi Igazgatási és Ügyrendi Bizottság külső tagja vagyok. Ezen kívül részt veszek a Tolna Megyei Labdarúgó Szövetség munkájában (az Igazolási és Átigazolási Bizottság elnöke vagyok már hosszú idő óta). A focival való kapcsolat gyerekkori szerelem, minden álmom azt volt, hogy egyszer a Ferencvárosban futballozhassak. 21 éves koromig szinte csak ez – a foci – töltötte be az életem...

*„Az emberi jogi védelmet
a liberálisok teljesen kisajátították...”*

DR. SOMOGYI JÁNOS

ügyvéd, az NJSz elnökségi tagja

– *Milyen jellegű tevékenységet végez az NJSz-ben, milyen ügyeket képvisel és képviselt?*

– Az NJSz munkájában veszek részt, az NJA-nak nem vagyok a tagja. Mondhatni azt, hogy az NJSz az NJA munkaszervezete. 2007-ben lettem az NJSz-szel „együttműködő ügyvéd” és egy év múlva az NJSz elnökségi tagja.

A legjelentősebb tevékenységem talán az, hogy igyekszem átadni a Magyar Helsinki Bizottságban szerzett 10 éves tapasztalataimat az NJSz eredményes működéséhez. Az NJSz titkára részére – ő végzi a gyakorlati munka dandárját – nyújtok igénye szerinti segítséget az egyes konkrét ügyek értékelésében, megválaszolásában, elintézésében.

Nagyobb volumenű ügyem a Magyarok Nyilai néven ismert, Budaházy György és társai elleni bűnügy, a II. r. vádlott védelmét látom el benne.

– *Hogyan és mikor került kapcsolatba az NJSz-szel, mi indította arra, hogy a szolgálat kötelékébe lépjen, emlékszik-e valamilyen döntő mozzanatra és eseményre?*

– Az NJSz-ről mint jogvédő szervezetről már a kezdetektől hallottam, amikor még a Magyar Helsinki Bizottság egyik vezetője voltam. Nagyon örültem a megalakulásuknak, de azt is tudtam, hogy egy civil jogvédő szervezet eredményes működéséhez milyen anyagi feltételekre van szükség, és ezek a feltételek csak a „liberális” emberi jogi szervezeteknél vannak biztosítva. Mert a Világ (ez a mi Világunk) így működik. Vagyis a „nem liberális” jogvédő szervezet nem tud megélhetést biztosítani a neki dolgozó ügyvédeknek, ezért a tevékenységüket részben az ügyfelek fizetik, részben ingyenesen látják el, s ez rányomja a bélyegét az egész működésre.

Ennek ismeretében jelentkeztem munkára a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnál, méghozzá 2007-ben, amikor már nem dolgoztam az MHB-nál, s a megélhetésemet az ügyvédi praxisom biztosította. Az NJSz ez idő tájt éppen feljövőben volt a 2006. őszi rendőrterror áldozatainak képviselője

jóvoltából, s ez hozott országos ismertséget is a számára. Úgy gondoltam, hogy a több évtizedes emberi jogi védelemben szerzett tapasztalataimmal segíteni tudok a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak.

– „Nemzeti”, „jogvédő”, „szolgálat”: melyiket, miért tartja fontosnak?

– A nemzeti jogvédő tevékenység „unikumnak” számít, mondhatni világszerte. Az emberi jogi védelmet a liberálisok teljesen kisajátították, ami azon az ideológián alapul, hogy az „emberi jog” csak egy hátrányos helyzetű kisebbséget illethet, mintha nem léteznének a világban hátrányos helyzetű többségek, amelyeket a kisebbségek tartanak „hátrányos helyzetben.”

A mindennapi élet gyakorlatában, persze, nem könnyű egy-egy konkrét ügyben „kristálytisztán” definiálni a „nemzeti jogvédő” jelleget, de pl. a szlovákiai magyarok nyelvhasználatának korlátozása, tilalma, büntetése „kristálytisztán” az lenne, ha volna ilyen ügyünk. De akár az is nemzeti jogvédelemnek fogható fel, amikor a magyar nemzet tagjait a külföldi tulajdonban lévő pénzintézetek, biztosító társaságok, közműszolgáltatók olyan helyzetbe hozzák, hogy tönkreteszik az egzisztenciájukat, belerokkannak, belepusztulnak. Gondolok itt a devizaalapú lakás- és egyéb kölcsönökre, a víz-, villany-, gázszolgáltatások egyre növekvő árára, amelynek következtében a lakásrezszi nagysága nem ritkán eléri vagy meghaladja a család havi jövedelmének a több mint felét.

– *Hogyan foglalná össze röviden az NJSz tevékenységének a jelentőségét?*

– Meglátásom szerint az NJSz „leszálló ágban” van, mert igény ugyan lenne a tevékenységére, a segítségére, de több okból nem tud ennek a feladatnak megfelelni.

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat „atyja”, ügyvezetője, spiritusz lektora, Gaudi-Nagy Tamás tavaly óta parlamenti képviselő, ráadásul a Jobbik színeiben. Ez azt jelenti, hogy Gaudinak nincsen ideje, energiája az NJSz-re, ráadásul az NJSz-t a Jobbikhoz tartozó szervezetnek könyvelik el. Érdekes módon az MHB-nak nem ártott, hogy szorosan kötődött az SZDSZ-hez, és a Társaság a Szabadságjogokért (TASZ) sem látja annak kárát, hogy az LMP-hez fűzik szoros szálak, de a Jobbikhoz kötődés eredendő bűn a politikai köztudatban.

Ezen túlmenően az NJSz nagyon, túlságosan is lazán működik. Gyakorlatilag a szervezet titkárának vannak csak számon kérhető feladatai, az ún. együttműködő ügyvédek saját belátásuk szerint végeznek vagy nem végeznek munkát az NJSz-nek, a Szolgálat pedig a felmerülő ügyek talán 1%-ában fizet díjat a felvállalt ügyért az azt ellátó, együttműködő ügyvédnek. A többi ügyben vagy a titkár ad írásbeli, szóbeli felvilágosítást, vagy egy együttműködő ügyvéd vállalja el az ügyet, de az ügyféllel

történt megállapodás szerinti munkadíj ellenében, ez az eset pedig már lényegében nem különbözik egy „hétköznapi” ügyvédi megbízástól.

Az ügyfelek döntő többsége persze ingyenes szolgáltatást remél az NJSz-től, de ennek az elvárásnak a Szolgálat – az elmondottak miatt – nem tud megfelelni. Az ügyvédek ingyenesen általában nem tudnak és nem is akarnak dolgozni, ennél fogva az NJSz-hez fordulók vagy megfizetik az NJSz-es ügyvéd munkáját, vagy már sor sem kerül az ügyvéd megbízására.

– *Melyik a legszebb, legfontosabb, legmeghatározóbb élménye vagy érzése, ami az NJSz-ben végzett munkájához kapcsolódik? Melyik, illetve milyen szerepvállalását tekinti a legfontosabbnak, a leghasznosabbnak?*

– Az elmúlt közel négy évben végzett munkám során természetesen sok szép élményben is volt részem. Az apró munkák között sok esetben sikerült egy-egy probléma megoldásához segítséget adni, a probléma lényegére való rávezetéssel, s olyan jogi tanáccsal, amely megnyugvással tölthette el a segítséget kérő ügyfelet.

Peres ügyek kapcsán szívesen emlékszem arra a személyiségi perre, amelyet az egyik Pest megyei kisváros polgármesteri hivatala indított egy jobbikos országgyűlési képviselőjelölt ellen. A tavalyi választási kampányban, egy internetes blogbejegyzésében a képviselőjelölt megsértette a hivatal két munkatársát, ezért hivatal a bíróságtól 200.000 Ft megfizetésére kérte kötelezni a képviselőjelöltet. Még a bírósági tárgyalás megkezdése előtt sikerült egyezsége jutni a hivatal képviselőjét ellátó ügyvéddel és a polgármesterrel, melynek értelmében a képviselőjelölt az interneten, ugyanabban a blogjában közzétett egy nyilatkozatot, miszerint nem akart megbántani senkit – és ezzel az ügy lezárásra került.

De szívesen emlékszem arra az ügyre is, amelynél az Egyenlő Bánásmód Hatóság (még a régi vezetésű, nem a mai) 200.000 Ft-ra megbírságotlta egy vidéki város vállalkozóját, mert nem tette lehetővé két cigány legénynek, hogy az általa fenntartott konditeremben eddzenek.

Az EBH határozatán felbuzdult (és liberális jogvédők által felbízott) cigányok pert is indítottak a vállalkozó ellen, és 2 millió forint kártérítést követeltek személyiségi jogaik sérelme miatt. Nos, a cigányok és az EBH e sorok írásakor első fokon vesztesre állnak.

Sikernek tartom, hogy a 2006. őszi rendőrterror áldozatainak javára az Orbán-kormány által meghirdetett kárpótlás keretében egy erdélyi meszterember alig egy hónap leforgása alatt 1 millió forint kárpótlást kapott az elszenvedett megaláztatásáért.

Az ún. liberális jogvédő szervezetek, mint pl. a Magyar Helsinki Bizottság, lényegesen profibban működnek, és összehasonlíthatatlanul na-

gyobb anyagi támogatással, nemzetközi kapcsolatokkal rendelkeznek. Mint már említettem, a világban manapság csak liberális jogvédő szervezetek vannak elismerve, anyagiilag támogatva, csak liberális projektek léteznek, csak ilyenekre lehet pályázni. (Pl. a börtönlakók jogainak védelme, a rendőrségi fogdák működésének vizsgálata, a külföldiek idegenrendészeti szabályozása.)

Nagyon fontos lenne az NJSz-nek eredményes együttműködést kialakítania a határon túli területeken élő magyarság védelmét (is) ellátó, ottani jogi szakemberekkel. Ennek csírái már léteznek – hiszen kitűnő felvidéki, erdélyi, délvidéki ügyvédekkel állunk kapcsolatban –, de az eredményes, hatékony együttműködés intézményes feltételei még hiányoznak.

Életrajz

Hódmezővásárhelyen születtem, 1945. november 14-én. Munkáscsaládban nevelkedtem, „elsőgenerációs”, „plebejus” értelmiségi vagyok, de csak szeretnék olyan jó ügyvéd lenni, mint amilyen jó kőműves volt az apám.

1990 előtt az ún. demokratikus ellenzékhez tartoztam, ebből következően az SZDSZ alapító tagja lettem, majd 1990–94 között fővárosi önkormányzati képviselő voltam.

Megválva az SZDSZ-től, a Magyar Helsinki Bizottság Emberi jogi Tanácsadó Irodájának a vezetője és a szervezet elnökségének tagja lettem, voltam 2004-ig.

1990 előtt a szamizdat Beszélőben, majd 1990 után a Pesti Hírlapban, a Demokratában, a Magyar Fórumban írtam álnéven publicisztikai cikkeket, később már a saját nevemen a Magyar Nemzetben. Összességében 100 feletti a megjelent írásaim száma.

„Jogos volt a társadalmi tiltakozás...”

DR. PFLANZNER LÁSZLÓ

ügyvéd, külkereskedelmi szakjogász

– *Milyen jellegű tevékenységet végez az NJSz-ben? Milyen ügyeket képviselt?*

– Mind polgári peres ügyekben, mind pedig büntetőeljárásokban képviseltem ügyfeleket a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvédjeként. A kártérítés összegét tekintve a legnagyobb ügyem Kiss László kártérítési ügye volt, neki 20 millió forint kártérítést sikerült kiharcolni. Jelenleg is képviselek négy olyan, akkor még egyetemista sérültet, akik 2006 szeptemberében törvénysértő rendőri intézkedés során sérültek meg, és két hétig törvénysértően előzetes letartóztatásban is voltak, ahol szintén súlyosan bántalmazták őket. Úgy néz ki, hogy ezekben az ügyekben is sikerül peren kívüli egyezség keretében méltányos kártérítést elérni.

Több büntetőügyben is védtem a hazafiakat. Én hazafiaknak tartom azokat a tüntetőket, akik a szoci-álliberális kormány elhibázott gazdaságpolitikája ellen tüntettek 2006–2010 között. A szocialisták éppen az ellenkezőjét ígérték annak, amit kormányra kerülve csináltak, tehát a reformnak nevezett megszorító gazdaságpolitikájukra semmilyen választói felhatalmazással nem bírtak. Ez a gazdaságpolitika egyébként tönkretette és eladósította az országot, tönkretette az egészségügyet, szétzilálta az oktatást, és más területeken is hatalmas károkat okozott. Ezért véleményem szerint jogos volt az ún. konvergencia-program és az azt követő különféle megszorító „csomagok” elleni társadalmi tiltakozás.

Négy tüntetőt védtem különböző büntetőügyekben, akiket hivatalos személy elleni erőszak büntettségével vádoltak. Tárgyi súlyát tekintve ez egy súlyos bűncselekménynek számít – bár egyik ügyben sem történt személyi sérülés –, ezért komoly sikernek tartom, hogy sikerült elérni: egyik ügyben sem szabtak ki letöltendő szabadságvesztést. A bűncselekmény tárgyi súlyához képest enyhe ítéletek születtek. Két ügyfelemet felfüggesztett szabadságvesztésre, másik kettőt pedig közérdekű munkára ítélte a bíróság. Tekintettel arra, hogy videofelvételek és egyéb terhelő bizonyítékok is voltak, felmentést, sajnos, nem lehetett elérni.

– *Hogyan, mikor került kapcsolatba az NJSz-szel? Mi indította arra, hogy a Szolgálat kötelékébe lépjen? Emlékszik-e valamilyen döntő mozzanatra, eseményre?*

– A 2006. október 23-án gumilövedékkel fejbe lőtt Kiss László kártérítési ügyének képviselete kapcsán kerültem kapcsolatba a Nemzeti Jogvédő Szolgálattal. A rendőri atrocitásoknak több súlyos sérültje is volt a Gyurcsány-kormány idején. A legtöbben 2006. október 23-án sérültek meg. A sérültek többségét az NJSz ügyvédei képviselték. Úgy gondoltam, hatékonyabban tudjuk képviselni az ügyfeleinket, ha az ilyen ügyeket képviselő ügyvédek rendszeresen szakmailag konzultálnak, és tájékoztatják egymást az ügyeik állásáról. Ezért kerestem meg az NJSz-t 2007-ben. Attól tartottam ugyanis, hogy ha nem így teszünk, akkor a rendőrséggel szemben sokkal nehezebben tudunk komoly eredményeket elérni, mert a rendőrség jogtanácsosai az összes ügyet ismerik, és ez komoly előnyhöz juttatja őket – hacsak mi, ügyvédek nem működünk együtt.

– „Nemzeti”, „jogvédő”, „szolgálat”: melyiket miért tartja fontosnak?

– Mindegyiket fontosnak tartom. A nemzeti érzelmű magyar emberek a szoci-álliberális kormány idején, 2006–2010 között éppúgy különféle atrocitásoknak, zaklatásoknak voltak kitéve, mint a szocializmusban. Az ő jogi védelmüket láttuk el polgári és büntetőügyekben és a „teren” is. Minden tüntetésen be voltunk osztva, hogy ki hol legyen megfigyelőként, fényképezőgéppel. Így a politikai megrendelésre elkövetett rendőri atrocitásokat dokumentálni is tudtuk, és azonnali jogi segítséget tudtunk nyújtani a sokszor törvénysértően előállított, a rendőrök által több esetben bántalmazott tüntetőknek. Fontosnak tartom, hogy a szoci-álliberális kormány elhibázott gazdaságpolitikája ellen tüntetők hatékony jogvédelmet kaptak a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvédeitől.

Alapvetően rendpárti vagyok, és elhibázottnak tartom azt a joggyakorlatot, hogy a rendőrség nem lép fel a törvény teljes szigorával a bűnözők ellen, még a többszörös visszaesőkkel szemben sem. Az azonban megengedhetetlen, hogy a szocialista kormány elhibázott gazdaságpolitikája miatt egyébként jogos társadalmi felháborodást megfogalmazó tüntetők ellen törvénysértő módon, erőszakkal lépjenek fel. Ráadásul az Asztoriánál 2006. október 23-án nem is tüntetés folyt, hanem ünnepség volt, és az ünneplő tömeg ellen léptek fel brutális erőszakkal.

– *Hogyan foglalná össze röviden az NJSz tevékenységének jelentőségét?*

– Szakmailag az ún. nem vagyoni kártérítések, tehát a személyi sérülések után járó kártérítések terén elért sikereinket tartom a legjelentősebbnek. Sikerült áttörést elérnünk a nem vagyoni kártérítési összegek nagyságát illetően. Sajnos, azelőtt a személyi sérülésekért méltánytalanul alacsony kártérítési összegeket ítélt meg a bíróságok. Ezt az elavult bírósági gyakorlatot megváltoztatva sikerült nagyságrendekkel megemelni a kártérítések összegét az általunk indított perekben, illetve

a peren kívüli egyezségek terén is. Ennek az egész társadalomra kiható jelentősége van. Ugyanis a személyi sérüléseket elszenvedők, például a közúti vagy üzemi balesetek sérültjei, ezek után már jóval magasabb összegű kártérítésre számíthatnak.

Bár néhány jogvédő kollégám óvatosabban szokott fogalmazni, véleményem szerint a hatékony védői munkánknak és nem utolsó sorban a „terepen” végzett megfigyelő és dokumentáló munkánknak köszönhetően, 2006 őszét követően jelentősen csökkent a törvénysértő rendőri intézkedések, előállítások száma, és többé már nem történtek olyan súlyos sérüléseket okozó rendőri atrocitások, mint 2006 őszén és főleg október 23-án. Ebben persze jelentős szerepet játszott a Civil Jogász Bizottság áldozatos munkája és a nagy nemzetközi felháborodás is.

– *Melyik a legszebb, legfontosabb, legmeghatározóbb élménye vagy érzése, amely az NJSz-ben végzett munkájához kapcsolódik? Melyik, ill. milyen szerepvállalását tekinti a legfontosabbnak, leghasznosabbnak?*

– Úgy gondolom, minden ügy, amit az NJSz ügyvédeként képviseltünk, fontos volt, mert az ügyfeleinknek segítettünk vele.

A 2006. szeptemberi, októberi rendőrterror, az október 23-i lovasroham, amelyet volt szerencsém közléről végignézni, meghatározó „élmények” vagy inkább emlékek számomra. Készítettem például olyan, a helyzetet kiválóan jellemző fényképeket az Astoriánál 2006. október 23-án este, amint a rendőrsorfalból az ünneplő tömegre lövik a könnygázgránátokat, a háttérben pedig látszik a tűzijáték, a hatalom hivatalos ünnepségének díszlete. Némi ironiával: a szocialisták vezényelte rendőrterrorral végül is sikerült „méltó módon” megünnepelni az 1956-os forradalom 50. évfordulóját.

Szakmailag meghatározó élményt jelentettek számomra a Zétényi Zsolt kollégámmal tartott szakmai egyeztetések, amelyek végén jogtörténeti, történelmi és alkotmányjogi kérdésekről is beszélgettünk. Olyan jogász szemléletet tanulhattam tőle, amely a magyar jogtörténet hagyományait igyekszik a jelen helyzetre alkalmazni.

Meghatározó élmény volt számomra az ügyvéd kollégákkal a tüntetéseken, a „terepen” végzett jogvédő megfigyelői munka is, és a hajnalig tartó kihallgatásokon is nagyon összekovácsolódott a csapat.

A legviccesebb élményem az volt, amikor hajnali háromkor szegény Gyurta Tibor kollégánkat „ottfelejtettük” a Gyorskocsi utcában, mert ő még kihallgatáson védett, amikor másik négy kollégámmal már végeztünk a magunk feladatával. Mivel nem együtt érkeztünk éjszaka a „terepről” a Gyorskocsi utcába, ezért senkinek nem tűnt fel, hogy kevesebben jöttünk el, mint ahányan érkeztünk. Végül is taxival kellett hazamenjen.

– *Kiket ajánlana nekem megkeresésre az NJSz kötelékéből? Miért?*

– Mindenkit nyugodt szívvel ajánlanék, mert szakmailag jól felkészült, nemzeti elkötelezettségű kollégákat ismertem meg. Talán a legtöbbet Zétényi Zsolt kollégámmal konzultáltam, mert mi képviseltük a 2006. október 23-i rendőrállamkötés két leg súlyosabb sérültjét, Csorba Attilát és Kiss Lászlót. De többször konzultáltam Gaudi-Nagy Tamás és Balsai Szabolcs kollégáimmal is – ők több sérültet is képviseltek kártérítési ügyekben. Büntető-védőként védtünk együtt tüntetőket Kun Judit kolléganőmmel is. A „terepen” pedig sok kollégával dolgoztam együtt. Mindenképpen meg kell említenem Galla János kollégámat is, aki a központból mobiltelefonon mindig kiválóan szervezte a jogvédő ügyvédek munkáját.

„Nagy vihart kavart...”

DR. SZATHMÁRY GÉZA

*egyéni ügyvéd,
nemzetközi kereskedelmi jogi és iparjogvédelmi szakértő*

– *Milyen jellegű tevékenységet végez az NJSz-ben, milyen ügyeket képvisel és képviselt?*

– Leginkább gazdasági jellegű ügyekkel foglalkozom. Politikai program gazdasági célkitűzéseinek megfogalmazásában működtem közre. Gaudi-Nagy Tamás felkérésére párbeszédet folytattam televíziós kamera előtt, amely nagy vihart kavart, és erős nemzetközi visszhangot keltett (munkaszolgálatosok diszkriminatív kárpótlása témájában), és végső soron egy korábbi igazságügyi miniszter lemondásához vezetett.

Az őszi volt párttüdűlő magánkezekbe átjátszásával kapcsolatos, a Legfőbb Ügyészségnél való NJSz-fellépés jogi anyagát dolgoztam ki, és idevágó újságcikket írtam.

A Szamos-Kraszna háromszögben létesítendő, és a helyi gazdánál nagy ellenállást kiváltó víztározó létesítésével összefüggésben Magyarországon pert indítottam, továbbá felléptem az Európai Parlament Petíciós Bizottságánál.

Parlamenti felszólalást készítettem elő a Szabadalmi Hivatal szabadalmaztatási gyakorlatának témájában. Parlamenti fellépést készítettem elő a polgári perrendtartás módosítása tárgyában. Stb.

– *Hogyan és mikor került kapcsolatba az NJSz-szel, mi indította arra, hogy a Szolgálat kötelékébe lépjen, emlékszik-e valamilyen döntő mozzanatra és eseményre?*

– Kb. 3 évvel ezelőtt interneten megrendeltem Morvai Krisztina könyvét, amikor is a véletlenek összzejátszása folytán Krisztina feljött hozzánk, hogy dedikálja a Magunkfajtákat, pedig addig nem is ismert bennünket. Természetesen nagy beszélgetés kerekedett a találkozásból, s Krisztina fölvetette, hogy az NJSz-ben nincs gazdasági ügyekkel foglalkozó ügyvéd. Rábeszélte a jelentkezésre.

– *„Nemzeti”, „jogvédő”, „szolgálat”: melyiket, miért tartja fontosnak? Hogyan foglalná össze röviden az NJSz tevékenységének a jelentőségét?*

– Nemzeti, mert olyan kérdésekben adott alkalmat a jogi fellépésre, amelyeket a szocialista/liberális politikai körök minden eszközzel nem-

létezőnek akartak tekinteni. Jogvédő, mert módot ad a jogállami sítlusú fellépésekre. Szolgálat, mert csupa olyan probléma megoldására törekszünk, melyek hazámat erősítik.

– *Melyik a legjobb, legfontosabb, legmeghatározóbb élménye vagy érzése, ami az NJSz-ben végzett munkájához kapcsolódik? Melyik, illetve milyen szerepvállalását tekinti a legfontosabbnak, a leghasznosabbnak?*

– A Szamos–Kraszna víztározó problémájának engedmény nélküli felvetését (megint csak Gaudi-Nagy Tamás ösztönzésére), és azt, hogy 104 gazda képviselőjében, igen nagy ellenállást legyőzve, sikerült a víztározó-életpéldét európai parlamenti/bizottsági ügyé tenni – jöllehet az egész itthon még mindig agyonhallgatják.

– *Kiket ajánlana nekem megkeresésre az NJSz kötelékéből, miért?*

– Dr. Galla Jánost és dr. Weinzierl Tamást. János a motorja az NJSz működésének. Tamással kitűnő az együttműködésem, mert ügyeim politikai felhangjainak meghallását is rendszeresen elősegíti.

– *Az NJSz tevékenységének mely részeire, részleteinek van Önnek másokhoz képest nagyobb, teljesebb rálátása? A csatolt tartalmi vázlatot figyelembe véve mely fejezetekhez tudna nekem segítséget nyújtani adatokkal, elemzéssel, rendezett, szerkesztett ismeretekkel?*

– A „Mire terjed ki?” kérdésnek az iparjogvédelemre – mint a gyalázatosan elhanyagolt magyar kutatás-fejlesztés jogi vetületére – való kiterjesztését javaslom. (E vonatkozásban már koncepciót is kidolgoztam az NJSz-nek.) Ami a „Sztárok és szürke eminenciások” címet viselő fejezetet illeti, igyekszem a második kategóriában működni, mert ezt tartom igazán hatékonynak: a kérdések mélyére való belátást biztosítja igen sok esetben. (Egyébként mint érdekcsoportokon kívüli személyiség, odavaló vagyok.)

Életrajz

Budapesten születtem, 1943. május 11-én. Családi hátterem: feleségem, aki nélkülözhetetlen és áldozatkész munkatársam, 3 gyermekem, (biológus, polgármester, ügyvéd) és 6 unokám (3-16 év közöttiek).

Életem négy oszlopon áll: keresztyén, református, értelmiségi, és magyar ügyvédként igyekszem dolgozni.

Az Amerikai Futurológiai Társaság tagja vagyok immár több mint negyed évszázada. Ezzel kapcsolatban a meglehetősen előkelő és nemzetközi hírvű FUTURIST folyóiratban csaknem az egyetlen (elégge rendszeres) európai hozzászóló vagyok. Nemrég a főszerkesztő a „munkatársi család tagjává fogadott”. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy egy angol nyelvű tanulmányt várnak el tőlem, megjelentetni az újságban.

30-40 jogi cikket írtam.

Most kértek fel arra, hogy vállaljak szerepet a magyar váltóforgalom fölélesztésében. Az a reményem, hogy a kis- és középvállalkozók tőkeellátottságában a váltófinanszírozás–refinanszírozás fölélesztésével elég nagyot tudnánk előrelépni. A kudarc is siker lenne, mert hiszen ily módon mindenki előtt világos kép rajzolódna ki arról, ki van igazán a magyar termelők, gyártók és gazdálkodók mellett, és kik azok, akik erről csak üres sztereotípiákat gyártanak.

„*Felháborított az állandó magyargyalázás...*”

DR. VAJK KÁLMÁN

együttműködő ügyvéd

– *Milyen jellegű tevékenységet végez az NJSz-ben? Milyen ügyeket képviselt?*

– Részt veszek az NJSz ülésein, igyekszem aktív lenni, mert csak akkor van értelme *nemzeti* ügyekről szót váltani, ha az elkötelezettség a gyakorlatban is párosul. Ide kapcsolódóan a következő ügyekben érintett személyeket képviseltem: a szovjet emlékműnél az antifasiszta tüntetéssel szembeni megmozdulás; a melegekkel szembeni véleménynyilvánítás; a cigány kisebbség elleni izgatás („bombagyáros”); a Budaházy György elleni eljárások.

– *Hogyan, mikor került kapcsolatba az NJSz-szel? Mi indította arra, hogy a Szolgálat kötelékébe lépjen? Emlékszik-e valamilyen döntő mozzanatra, eseményre?*

– A nemzeti ügyek iránti érdeklődésem alapvetőnek és állandónak mondható: minden MIÉP rendezvényen ott voltam, így ismerhettem meg dr. Zétényi Zsolt munkásságát és tiszteletes törekvéseit. Később dr. Gaudi-Nagy Tamás eredményeire is felfigyeltem. Szerencsémre olyan kollégával dolgozhatom egy irodában, aki kiterjedt intellektuális kapcsolatokkal rendelkezik, rendkívül tájékozott. Az ő révén szereztem tudomást az NJSz létezéséről, mindjárt el is mentem vele a következő összejövetelre, majd ott is ragadtam. Különösebb esemény nem indított erre, hanem felháborított az állandó magyargyalázás, -gyűlölet, -kifigurázás, a kettős mérce, a bolsevik hálózat nemzetrontása, a szellem, a kultúra, az egészség, egyáltalán a napi betevő gátlástalan elvonása a tömegektől stb.

– *„Nemzeti”, „jogvédő”, „szolgálat”: melyiket miért tartja fontosnak?*

– Szerintem a Nemzeti Jogvédő Szolgálat elnevezés egyes elemei nem versenyezhetnek egymással, mert egymás nélkül, önállóan nem értékelhetők. A *nemzetet szolgálni* kell erőn felül, önzetlenül és minden módon. A *jogvédelem* csak egy része a számos feladatnak. Miután a társadalom kiszolgáltatottsága ezt igényelte, a hármat egyszerre kellett összehangolni és ezen eszmei tartalommal megvalósítani. A három egyszerre versenyzett és versenyzik az ellenható erőkkal harcba szállva.

A *nemzeti* jelző azért is ideillő, mert kifejezi, hogy itt tömegekről van szó, az állampolgárok *tömege* nélkülözi a jogbiztonságot, szenved a törvény előtti és a társadalmi egyenlőség hiányától. Még a *magyarok* vannak többen, egyelőre nálunk még *nemzetállamról* beszélhetünk, de számos jel utal arra, hogy a bolsevik hálózat igyekszik felszámolni ezt az állapotot.

A *jogvédő* azért tükrözi a valóságot, mert azok érdekében működik, akik magukat leginkább pénz hiányában nem tudják megvédeni. Ide tartozik rögtön a *szolgálat*, amely elválaszthatatlan a jogvédelemtől, ugyanis itt nem anyagi megfontolások döntenek az egyes ügyvállalásoknál, hanem az, hogy az állampolgáron esett sérelem kimeríti-e az Alapszabályban felsorolt esetek valamelyikét.

A *nemzeti* kifejezésbe szerintem a civilek annyiban tartoznak bele, amennyiben az Ember természetjogilag is értelmezhető. Vagyis *eredendő jogaik* veszélyeztetését kénytelenek átélni, tűrni, és az Ember veleszületett méltósága már nem viseli a sok megaláztatást, igazságtalanságot, egyenlőtlenséget stb.

A *nemzeti önvédelem* szintén levezethető a természetjog kimondatlanul is törvényként működő szabályaiból, nevezetesen az élethez, önrendelkezéshez, a vallás szabad gyakorlásához való jogból, amelyekért a magyaroknak mindig is szabadságharcot kellett vívniuk, megállás nélkül. Ennek megvívási kötelezettségét és jogát Ady fogalmazta meg igen kifejezően: „ennek a kis népnek (*a magyarnak*) még lélegzetet venni is radikálisan kell”. Ebben a mondatban minden benne van, amit tenni kell, és amit tenni jogunk van. A nagyformátumú politikusaink azonban, úgy tűnik, kihaltak. Nem úgy éltünk, hogy megérdemelnénk a világ nagy folyamatait érteni tudó és felvállalni képes, a kicsinyes magánérdeket elutasító SZENT MAGYARUNK létét; Ő azonban egyszer majd megszületik, és akkor még jobb lesz magyarnak lenni...

A Helsinki Bizottság, a Mazsihisz és a többi magyarelles képviselő mértéktartó magatartásához is igazi karizmával bíró – és nemcsak annak kikiáltott – személyre lenne szükség, az Ady-szerű radikalizmus jegyében.

A Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak – a politika kivételével – minden olyan jogterület a feladatkörébe tartozhat, ahol a közjavaival, érdekeivel kapcsolatban az egyes embereket vagy csoportokat jogellenes sérelmek érik.

– *Hogyan foglalná össze röviden az NJSz tevékenységének jelentőségét?*

– Az NJSz tevékenysége szerintem politikaformáló, bírói gyakorlatot alakító, és az állampolgárok tudatát, társadalmi komfortérzetét is kedvezően befolyásolja.

– *Melyik a legszebb, legfontosabb, legmeghatározóbb élménye vagy érzése, amely az NJSz-ben végzett munkájához kapcsolódik? Melyik, ill. milyen szerepvállalását tekinti a legfontosabbnak, leghasznosabbnak?*

– Kiemelni egy esetet sem tudok az élményeim közül, mert olyan egyszer sem volt, hogy a jogellenesen fogvatartott vagy az eljárás alá vonással emberi jogokat sértő intézkedéssel szemben azonnali eredményt tudtam volna elérni. Az azonban jó érzéssel tölt el, hogy a hatóság fenyegető magatartásával szemben is tanúsított kitartás – a „Budaházy-ügy” kivételével – minden esetben a javunkra vált. Legfontosabbnak a devizahitelek érdekében vállalt szerepemet tartom, ezt a jogvédelmet azonban nagyon jól elő kell készíteni, nagyon jól szervezett formában kell megvalósítani, s ez most van folyamatban.

– *Kiket ajánlana nekem megkeresésre az NJSz kötelékéből? Miért?*

– Dr. Somogyi Jánost és dr. Pflanzner Lászlót, elmélyültségük és jó lényeglátásuk miatt.

– *Végezetül egy nagyon időszerű kérdéskör: a devizahitelek, devizakárosultak társadalmi méretű problémája. Mennyiben érzi a témát nemzetinek, vagyis a nemzeti jogvédelem alá veendőnek?*

– A devizahitelek, -károsultak ügye annyiban nemzeti, hogy az „elit” tagjai intézményesen, „ögyes” módszerekkel olyan környezetet teremtek, amelyet a rászorultak örömmel fogadtak. Becsületesen kiszámolva, tudatosan vállalták – megbízható munkajövedelmük birtokában – a teljesíthetőnek ítélt törlesztés terheit. Amúgy a bankok „kerítői” mindenkit biztattak, hogy nem lesz itt semmi baj. A bankok nem a társadalmat alkotó személyeket szolgálták ki, hanem a maguk és a velük vegyülő percemberkéék könnyű és még nagyobb meggazdagodási igényét, amikor ezt a patkánymérget kifőzték. Hallani VIP-ajándék hitelekéről, Balaton környéki ingatlanjuttatásokról, vagyis a bankok a maguk érdekében „kiegyeztek” a hasonszórú elittel. Mocskosul hazafiatlan, beteg gondolkodás, hogy az általuk eleve ismert, sőt szándékosan előidézett pénzügyi helyzetben földönfutóvá teszik a pénzügyekben járatlan, tudatlan embereket, és – lassan már nem is csak képletesen szólva – a tömegsírjukon ülnek tort. Hisz mitől is tudnák manapság az emberek, hogy mi az a pénz, amikor nyomda sem kell már az előállításához, hanem elegendő hozzá a nyereszkeskedni vágyó, határtalan képzelet.

– *Ebben a témában a lehető legnagyobb erők játszanak így vagy úgy szerepet: a bankos pénzüvilág, az ingatlanban utazó befektetői kör, kormányerők,*

rendőrség, ügyészség, bíróság... Mit tudhat tenni ilyen helyzetben egy viszonylag kis erő, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat? Van-e valamiféle különleges aduja, eszköze, fegyvere?

– A devizakárosultak dolgával foglalkozni attól nemzeti feladat, hogy a mintegy hárommillió embert érintő katasztrófa az egész haza sorsát veszélyezteti. Ebben a békeharcban a hadicsellel bekerített bajtársainkat ki kell szabadítanunk. Tisztán kell látnunk, hogy nem ellenségünk-e valójában, aki értünk szónokol. Nincs-e „megkötözve”? Ezért van szükség a nemzetet civilként szolgáló emberek összefogására. A Lajtán túl ugyanis ilyesféle nemzetkárosodás nem fordulhatott volna elő, méghozzá a szerencsésebb történelmi és társadalmi fejlődés körülményei, a jobban működő nemzeti önvédelem okán.

– Milyen idevágó rövid és hosszabb távú elképzelései, tervai vannak Önnek, ill. az NJSz-nek?

– Utaltam az imént arra, hogy sokak érdekszférája a banki függetlenség fenntartása, különleges elbírálásban való további részesítése, ezért nem tudnak megszületni a pofonegyszerűnek látszó döntések sem. És ezért vághatja a képünkbe az OTP vezér-helyettese, hogy az ügyvédek nyilatkozatai nem mások, mint népbuhtítások. Meggyőződésem azonban, hogy a jelenlegi jogszabályi környezetben is lehet eredményesen fellépni a tisztességtelen banki magatartásokkal szemben. Ennek első csírája a dicséretet érdemlő székesfehérvári bíró, a folyamatban lévő végrehajtás felfüggesztése okán. Eddig ugyanis csak érdemi tárgyalás nélkül elutasító határozatra „képes” bírókkal találkoztunk, akiket egymás között csak ügyeletes elutasítónak nevezünk. Reménykedni lehet továbbá a Fővárosi Főügyész által pozitív módon említett közérdekű kereset benyújtásában is, amelyhez megfelelő indítvánnyal fogunk szolgálni.

Életrajz

Budapesten, 1943. április 28-án születtem. Édesanyám nyomdász, édesapám a front és hadifogság után BM-tisztviselő volt, elvégezte a jogtudományi egyetemet. A keresztény és polgári neveltetésünkre sokat adtak, megismertük és gyakoroltuk a katolikus egyház hitéletét. A munka-beosztás okán majd minden időnket különféle közösségekben töltöttük az öcsémmel, így például az általános iskola 1-3. osztályát az apácáknál, a többit a BM bentlakásosban. A 8. osztály után beíratlak az Esztergomi Ferences Gimnázium és Kollégiumba, amelyet én végigjártam, az öcsém azonban csak a 2.-ig bírta. Az egyházi nevelés és oktatás választásának következményeként édesapámat elbocsátották a BM-től. Érettségi után

dolgoztam mint segédmunkás, majd különféle ügyintéző. Megnősültem, három gyermekem született, őket természetesen szintén magyar nemzeti szellemben, keresztény gondolkodásúaknak neveltünk. Munka mellett, esti tagozaton elvégeztem a jogtudományi egyetemet én is, majd jogtanácsosi-ügyvédi szakvizsga után mindvégig önálló felelősséggel vállaltam a különféle feladatokat. Jelenleg egyéni ügyvédként dolgozom, vicces körülmények között. Az NJSz-en kívüli szerepvállalásom nincs, azonban bárki ismerősnek/ismeretlennek szívesen segítek. Említendő alkotásaim nincsenek; az egész pálya végig alkotó munka, amelyen belül a magam számára ki tudok emelni jelentős eredményeket, de ezek pusztán a visszatekintés jóleső érzését kölcsönzik, a kívülálló számára nem bírnak jelentőséggel.

„Így hát nacionalista vagyok”

DR. HOCK GYULA

ügyvéd

Levél a szerkesztőnek

Az NJSz-ben kifejtett tevékenységem nem volt olyan mértékű, hogy említésre érdemes legyen ebben a könyvben. Hogy mégis itt van, az kizárólag a szerkesztő úr állhatatosságának köszönhető.

– *Milyen jellegű tevékenységet végez az NJSz-ben, milyen ügyeket képvisel és képviselt?*

– Az NJSz által a múltban felkarolt tevékenységek – a közismert történelmi helyzet okán – elsődlegesen a szabálysértési és büntetőjog (ideértve az ezzel kapcsolatos kártérítési igényeket is) területére tartoznak, mely nekem „nem kenyerem” (vagyis nemigen foglalkozom ilyen ügyekkel). Nem véletlen, hogy nem lettem zászlóvivő a Szolgálatban.

Mindazonáltal a őszi beszéd és az azt követő időszak minket is „megszólított”, ezért dr. Czeller-Kovács Péter kollégámmal mi is részt vállaltunk a jogsértett emberek képviselésében.

– *Hogy és mikor került kapcsolatba az NJSz-szel, mi indította arra, hogy a Szolgálat kötelékébe lépjen, emlékszik-e valamilyen döntő mozzanatra és eseményre?*

– „A véletlen a Jóisten művészi álneve”. Egy kedves egykori piarista osztálytársam véletlenül épp akkor ajánlott be Gaudi-Nagy Tamás kolléga úrnak, amikor kételyeim támadtak a tekintetben, vajon maradjak-e az ügyvédi pályán. 2005-öt írtunk. Maradtam.

A megkeresést valóban jelnek vettem. A miértjén elgondolkodva azt mondtam magamnak, hogy valóban jó, ha nemcsak a haszonelvű ügyvédek tartanak össze, hanem a lesajnált, naiv, javíthatatlan idealisták is. Hát ezért csatlakoztam.

– „Nemzeti”, „jogvédő”, „szolgálat”: melyiket, miért tartja fontosnak?

– Menjünk szépen sorjában.

1985-ben (Gorbacsov épphogy átvette székét) a pesti Piarista Gimnáziumban azt mondta nekünk osztályfőnökünk, Havas István atya: *„Gyerekek, ha azt halljátok, hogy a nacionalizmus szót pejoratív értelemben használják, tudjátok meg, hogy az illető téved. A nacionalizmus nem más, mint hogy valaki büszke a nemzeti hovatartozására. Mert ha ezt már mások kárára akarja megélni, ha más nemzeteket lenéz, akkor már nem nacionalista, hanem sovíniszta.”*

Így hát nacionalista vagyok. Bár keresztény emberként – Máté Péter után szabadon – hiszem és tudom, hogy valóban „otthonom a nagyvilág”, azért az ember földi küldetése elsősorban közvetlen környezetéhez szól. S a legtermészetesebb „nemzet”, a család után a nemzethez tartozás adja meg alapvető identitásunkat. Ahogy a családban, úgy a nemzetben is, nem azért szeretem a másikat, mert ilyen vagy olyan, hanem azért, mert összetartozunk.

Apai ágon virtigli sváb vagyok, anyai ágon – állítólag – török. Jó alapanyag a komolyan vett magyarsághoz. Igyekszem.

13 évesen, 1981-ben, a (persze ellen)forradalom 25. évfordulóján nagybetűkkel véstem lakótelepi házunk falára: „ÉLJEN 1956!” Szegény házmester alig bírta lekarni. De vesztére a lekaparás mély vájatot eredményezett a vakolatban. A felirat eztán jobban ordított, mint előtte.

Kamaszkorom egy íróasztalom fölé fellógatott, tépett lyukas zászló alatt telt. Mára talán kevesebb a külsőség, hisz érik az ember. De a zászló azért odabent mindig lobogjon.

A nemzeti érzelmre, nemzettudatra elsősorban a szentistváni (nyugodtan mondhatom, az Úristentől fogant) gondolat jegyében tekintek: *„az egynyelvű és egyszokású nép gyenge és esendő”*. Számomra gyönyörűség élvezni azt a különbséget, amely a Kárpát-medencei testvérnépek viseletében, szokásaiban, ételeiben, nótáiban megmutatkozik. Ettől jó ez itt. Élvezem. És így szeretnék jó magyar lenni. Sztrapacskástul, lecsóstul, debrecenistül, puliszkástul. Azért a vége mindig a jó magyar bor...

A jogvédő szó azért cseng idegenül a fülemben, mert a szót – méltatlanul – lejáratták a sokszor deviáns viselkedés védelmében föllépők. Jobb szeretek magunkra mint „nemzeti érzelmű ügyvédekre” gondolni. Nekem ez mindent elmond.

Szolgálat... Ezen a téren osztársadalmi adósságunk van. A „nem szolgálók” luciferi gőgje átitatott mindent. Holott egészen jó íze lesz az életnek, ha szeretünk szolgálni. Épp ma reggel olvastam újra Lukács evangéliumának 1. fejezetében a Benedictus-t: *„...hogy félelem nélkül és megszabadulva az ellenség kezéből, neki szolgálatot teljesítsünk: szentségben és igaz-*

ságban járjunk előtte napról napra, amíg élünk.” Ennyi elég is egy életprogramnak, nem igaz?

– *Hogyan foglalná össze röviden az NJSz tevékenységének a jelentőségét?*

– Egy olyan szellemi műhely, amely valóban önzetlen a szó szoros értelmében, hiszen a résztvevőket nem várja zsák arany, tündöklő dicsőség. Vagyis nem vagyunk megmérgezve. Tisztán láthatunk, ha akarunk.

– *Melyik a legszebb, legfontosabb, legmeghatározóbb élménye vagy érzése, ami az NJSz-ben végzett munkájához kapcsolódik? Melyik, illetve milyen szerepvállalását tekinti a legfontosabbnak, a leghasznosabbnak?*

– Két ügyet emelnék ki a 2006-os eseményekből: Neruda Károly egykori dunabogdányi plébános atya esetét és Dr. Papp Lajos professzor úrét.

A plébános atyát – aki híveivel csak békés tiltakozásokon vett részt – Budapest határáig hajkurászták a rendőrök, ott kiszállították autójából, az éjszakai hidegben levetkőztették, megmotozták. Lett is belőle jó kis prédikáció hamarost, hadd ébredjenek fel az emberek.

Amikor hozzám fordult, azon tanakodtunk, mi a helyes: lépünk vagy ne. Abban maradtunk, hogy imádkozunk, és úgyis megkapjuk a választ. Így is lett. A dolgozószobámban lévő Mindszenty-album (Az Isten embere – Új Ember Kiadó) „magától” a következő idézetnél nyílt ki: „*Minden ellenségemnek megbocsájtottam. De ez nem jelenti azt, hogy életem utolsó percéig ne küzdenék a hazámat és a kereszténységet megfojtó zsarnokság ellen.*” Ezen idézettel kezdődött a büntető feljelentésünk...

S mit tesz Isten? A minket fogadó ügyész a jegyzőkönyv lezárása után odalépett az atyához, egy „Dicsértessék a Jézus Krisztus!” mellett megszorította a kezét. Ferences öregdiák volt. Nyilván véletlenül.

Papp Lajos professzor úr 2006. október 23-án a Parlament elé tartott, hogy ünnepelhesen. Feltorlódott a tömeg, mert a teret és környékét „persze” elzárták az emberek elől. Nőtt a feszültség. Hogy elejét vegye a bajnak, a professzor úr a rendőröknek való engedelmességre szólította fel a tömeget. A rendőrök erre azonnal megverték. Ő ezután fölállt, és így szólt: „*Most pedig az itt lévő rendőrökért mondjunk el egy Miatyánkot!*” A tömeg szót fogadott. Volt olyan rendőrnő a kordonban, aki bögött.

Ebből az ügyből is egy rendhagyó feljelentés született. Tudtomon kívül szorgos kezek terítették a világhálón. Egészen megdöbbentem, hányan kerestek meg azzal, hogy olvasták. Ezek után kíváncsiságból én is kicsit kutakodni kezdtem. Még egy Oregon állambéli magyar közösség honlapján is felleltem.

– *Kiket ajánlana nekem megkeresésre az NJSz kötelékéből, miért?*

– Bárkit. De ha egy embert kell kiemelnem, Galla Jánosra gondolok. Ő az a szürke eminenciás, aki a színpalak mögötti, nem látványos nyű-

gök, terhek meghatározó részét viseli. És e pakkot nem teszi le. Köszönet érte.

– Az NJSz *tevékenységének mely részeire, részleteinek van Önnek másokhoz képest nagyobb, teljesebb rálátása? A csatolt tartalmi vázlatot figyelembe véve mely fejezetekhez tudna nekem segítséget nyújtani adatokkal, elemzéssel, rendezett, szerkesztett ismeretekkel?*

– Szerintem bármely más tag nagyobb rálátással rendelkezik, mint én.

Életrajz

1968-ban születtem Budapesten. Édesapám gépészmérnök, édesanyám gépipari technikus volt, ma már mindketten nyugdíjasok. Két húgom van, akik mára mindketten visszatértek az apai ősi gyökerekhez: Baden-Württembergben élnek.

Eleddig 4 gyermeket testált rám a Jóisten, 19, 16, 6 és 3 évesek. Remélem, a sornak még nincs vége.

2004 óta élek szentségi házasságban feleségemmel, Bárkányi Évával.

Életem meghatározó 4 éve volt a budapesti Piarista Gimnáziumban 1982–1986 között eltöltött idő. Erre az alapra igyekszem építeni.

A jogi egyetemet az ELTE-n végeztem el, utána a Pénzügyminisztérium, egy nemzetközi könyvvizsgáló cég, majd egy osztrák ügyvédi iroda voltak munkahelyeim. 2000-ben döntöttem az önálló praxis folytatása mellett.

Szent István királyunk példáján felbuzdulva 2008-ban az irodát felajánlottam a Szűzanyának. Ugyanezen évben, de a felajánlást követően, hívott tagjai sorába a Szent István Lovagrend.

A magyarországi Mária Rádióban Bátor Botond pálos tartományfőnök atyával együtt vezetem „Az idők jelei” c. állandó műsort.

Kelt Budapest-Törökőrben, Szent Mihály havában, az Úr 2011. évének szeptember hó 14. napján.

IV.

JOGVÉDŐK AKCIÓBAN

ÜGYELET HAZAFIAS TÜNTETÉSEKEN

Miként a Gaudi-Nagy Tamással folytatott beszélgetésből kiderült, külföldről jöttek érdeklődni a Nemzeti Jogvédő Szolgálat páratlan módszere iránt: a tüntetések idején a munkatársak ügyeletet tartottak. Az alábbiakban előbb a Szolgálat idevágó tájékoztatásával ismerkedhetünk meg, utána pedig a Szolgálat titkárságának egyik tevékeny munkatársa számol be a különös alkalmakról.

Tájékoztatás a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak a tüntetések idején ellátott ügyeleti tevékenységéről

2008. szeptember 19.

Ezúton tájékoztatjuk, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat a bejelentett vagy indokoltan spontán módon szerveződő nemzeti jellegű, hazafias tüntetések idején jogvédő ügyeletet tart. Az ügyelet idején ügyvédekünk útján megpróbálunk kérésre, illetve észlelés esetén hivatalból jogi segítséget adni a politikai szabadságjogait gyakorlóknak, akik hatalmi önkény áldozataivá válnak: jogellenesen rendőri intézkedés alá vonják, fogva tartják, bántalmazzák.

Az ügyeleti időszakban biztosított védelem térítésmentes, azonban az eljárás folytatódása esetén a további védelem nem minden esetben térítésmentes, erről minden egyedi esetben, figyelembe véve az ügy jellegét, az eljárás és a segítség kérő személyi körülményeit, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriuma dönt.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy mivel a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Szolgálat törvénytisztelő, konzervatív állampolgárok adományaiból tartja fenn magát, ezért nem nyújt az ügyeleti segítségen kívüli, további térítésmentes jogi segítséget olyan esetben, amikor az érintett – az arra utaló körülményekből megállapítható módon, méltányolható körülmény hiányában – szándékos bűncselekményt vagy szabálysértést valósít meg, kockázatkereső, indokolatlanul provokatív magatartást tanúsít, vagy gyülekezési jogával és véleménynyilvánítási szabadságával nem menthető módon visszaél! Azonban megilleti a térítésmentes jogvédő segítség az ilyen személyt akkor, ha az eljárás során a büntetőeljárás jogszabályok és az Alkotmány által garantált jogait a hatóságok súlyos mértékben megsértik, illetve aránytalan sérelmet kénytelen elszenvedni!

A Szolgálat munkatársai nem minden esetben jutnak el a segítséget kérő személyhez; ez függ a segítők kapacitásától és a kollégák rendelkezésére álló infor-

mációtól is. Abban az esetben, ha a Szolgálat ügyvédje nem jutna el a segítséget kérőhöz, javasoljuk, hogy – amíg védővel nem tud kapcsolatba kerülni – a hatóság előtt semmiképpen ne tegyen vallomást, és semmilyen nyilatkozatot ne írjon alá, ehhez joga van.

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyeleti telefonszáma: 30-549-4167

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyeleti drótpostacíme:

jsz@nemzetijogvedo.hu.

„MERT A BARÁTAIMAT ELVITTÉK...”

– *Beszélgetés a jogvédő ügyeletek egyik kulcsszereplőjével –*

– *A Nemzeti Jogvédő Szolgálat a nemzeti jellegű, hazafias tüntetések idején jogvédő ügyeletet tartott. Ki döntötte el, mely tüntetések tartoznak ide?*

– Mindenekelőtt elmondanám, hogy amikor én elkezdtem tüntetésekre járni és úgymond „ügyelni”, még nem voltam tagja a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak. Szimpla ügyvédjelölt voltam egy belvárosi irodában – mellesleg közel laktam a Kossuth térhez és a Szabadság térhez –, és a tüntetéseken megismert barátaimat kezdtem el felkutatni egy-egy rendőri akció után. 2006 őszén, majd 2007 elején bizony, nagyon sok olyan rendőri intézkedés történt, amelyek után a demonstrációkon résztvevő hazafiakat tömegesen előállították. Hogy mi minősült nemzeti rendezvénynek? Az úgynevezett „Kossuth téri tüntetőkhöz” ekkoriban rengeteg apró kis szervezete volt, főként az ő tüntetéseiket söpörték el, de azért az is előfordult, hogy szakszervezeti tüntetést követően volt oszlatás. Ám, szinte mindig ugyanazokat ez embereket gyűjtötték be...

– *Hogyan került a nemzeti jogvédőkhöz?*

– A Nemzeti Jogvédő Szolgálatra úgy találtam rá – pontosabban ők találtak rám egy ködös novemberi éjszakán, a X. kerületi fogda mélyén –, hogy én éppen az előállított barátaimat kutattam, és a Nemzeti Jogvédő Szolgálat egyik képviselője is már feltérképezte ezeket az embereket. Így nagy örömeire szolgált, hogy nem egyedül kell részt vennie az összes előállított kihallgatásán, hanem egymás közt elosztottuk a munkát, így már hajnalra végeztünk is mindenkivel. Ezt követően kerestek meg, hogy lenne-e kedvem csatlakozni hozzájuk, hogy szervezett keretek közt, valamint az ő segítségükkel végezzem ezek után a munkámat. Hozzá kell tennem, hogy valóban külön szervezést és kutatómunkát igényelt, hogy megtaláljuk, kit hova vittek. Normális esetben, ha ügyvédként jár el az ember, és odatelefonál a rendőrkapitányságra, hogy X. Y. ügyfél hol található, akkor azonnal megmondják. Nos, ezeknél az ügyeknél nem így történt. Mindenféle trükköt be kellett vetni ahhoz, hogy egyáltalán megtudjuk, Budapest melyik fogdájában tartják fogva a bajtársainkat.

– *Milyen trükköket?*

– Én egy ismertebb ügyvédi irodában voltam ügyvédjelölt, és úgy hívtam fel a BRFK szóvivőjét vagy a rendőrkapitányságokat, hogy az iroda nevében keresem X. Y. ügyfelemet. Mindig ennek az ügyvédi irodának a nevében jelentkeztem be, mert arról rendőri körökben köztudott volt, hogy ott büntetőügyekkel is foglalkoznak. Ezen kívül kinyomtattam Budapest összes rendőrkapitányságának a címét, telefonszámát, egyéb elérhetőségét, és ez a lista hónapokig minden nap a táskámban volt, mert sosem lehetett tudni, mikor lesz rá szükség.

S ha már kiderült, hogy melyik rendőrkapitányságon vannak a többiek, akkor szóltam a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak is, hogy nyomra bukkantam. Amikor már a helyszínen voltunk, jobban ki lehetett nyomozni, hogy esetleg a csapat másik felét hova vitték. Olyan eset is előfordult, hogy a Gyorskocsi utcában gyűjtöttek össze mindenkit, aztán onnan osztották le az embereket a város különböző pontjain lévő rendőrkapitányságokra... De nagyon nehezen lehetett megtudni, hogy kit hol tartanak fogva, mert a rendőrök eleinte nem voltak segítőkészek. Mivel a kezdet kezdetén nem volt jogi védelme a bajtársainknak, a rendőrök sok esetben meg tudták tenni, hogy a szabályokat be nem tartva tartották őket fogva. Nem feltétlenül a 2006. októberi kínzásokra gondolok, mert később ilyenek már nem nagyon fordultak elő, de azért rengeteg szabálytalanság és éjszakába nyúló, céltalan fogva tartás történt anélkül, hogy bármilyen eljárási cselekményt foganatosítottak volna ezen személyekkel szemben. Tehát órákig nem hallgatták ki az előállítottakat, vagy egyáltalán ki sem hallgatták őket, csak egész éjszaka bent kellett maradniuk a fogdán, és csak reggel mehettek haza. Természetesen azóta sok ilyen eset kapcsán indítottunk kártérítési pereket, amelyek aztán sikeresnek bizonyultak.

– *Kiben vetődött fel először, hogy a nemzeti jogvédőknek érdemes lenne ott lenniük, ott segíteniük, ahol a tüntetők vannak?*

– Mint ahogy már a beszélgetés elején említettem, igazából én ezt a munkát akkoriban kezdtem el, amikor még nem voltam nemzeti jogvédő.

– *Vagyis Öntől jött az ötlet?*

– Ezt azért nem merném így kijelenteni, mert ekkoriban még nem volt kapcsolatom a Nemzeti Jogvédő Alapítvánnyal. Bizonyára mások is kijártak a tüntetésekre. Az biztos, hogy 2008 elején, amikor csatlakoztam, akkor többekben is megdöbbenést keltett, hogy én mint résztvevő is eljárók a demonstrációkra. Aggódtak, hogy mi lesz, ha egyszer engem is elvisznek... Az elején valóban nem volt annyira elterjedt a nemzeti jogvédők körében, hogy kimenjenek a tüntetésekre is. Persze, ekkor is voltak kivételek, de a többség inkább otthoni ügyeletet tartott, készen-

létben állva akár éjszaka is, és ha bejelentés érkezett, akkor indultak el egy-egy fogdába.

– *S később?*

– Később már a titkárságon keresztül történt a szervezés. Ha volt egy rendezvény, amelynél már előre lehetett számítani esetleges atrocitásokra, akkor a Nemzeti Jogvédő Szolgálat titkársága meghirdette, hogy ügyeletet tart, és önként lehetett jelentkezni, hogy ki és milyen formában kíván ebben részt venni. Többféle típusú ügyelet volt. Az egyik: a tűzvonalban ott lenni és tudósítani az eseményekről; a másik: otthoni ügyeletben lenni, és ha bejelentés érkezik, akkor a fogdára vagy a bv-intézetbe kimenni.

– *Az ügyeleti felhívásuk „kérésre”, ill. „észlelés” esetén ígért segítséget. A kérelmet például telefonon fogadni kellett, az észleléshez viszont a „forró” helyszínen kellett ott lenni. Ehhez valakinek össze kellett hangolnia a jelenléteket, hiszen a rendőrök egyszerre több helyen is támadtak.*

– Volt egy központi számunk, s ezen keresztül zajlott a telefonos ügyelet. A titkárság feljegyezte, összesítette az értesítéseket, s azokat a kollégákat hívta, akik be voltak jelentkezve ügyeletre. Ha mondjuk öt ember vállalta, hogy fogdára megy, s közben kiderült, hogy 3-4 helyre vitték az embereket, akkor arányosan elosztották, hogy kinek hány kihallgatáson kell részt vennie. Ha az ügyvédek, odaérve, azt látták, hogy erősítésre van szükség, beszóltak a központba, ahonnan további kollégákat irányítottak a helyszínre. Tehát állandó összeköttetésben voltunk a titkársággal, valamint azokkal is, akik a tüntetéseken vettek részt, s adták a központnak az információt arról, hogy mi várható.

– *Hány ember volt a legtöbb, akit mozgósítottak egy-egy nagyobb rendezvényen, tüntetésen?*

– Az állandó aktív mag 10-15 emberből állt.

– *S ennyi is elég volt az eredményességhez...*

– Igen, az ő munkájuk nagyon eredményes volt, mert egy idő után a rendőrök már nem tudtak annyit „trükközni”, mint régen.

– *Miért nem?*

– A rendőrök is láthatták, hogy végre van egy kontroll, hogy nem tehetnek meg bármit ezekkel az emberekkel, hogy van jogi védelem, vannak ügyvédek, akikre számíthatnak a hazafiak, hiszen alighogy elvitték őket, mi előbb-utóbb felbukkantunk és megtaláltuk őket. Velünk szemben azért nem engedhettek meg olyan szabálytalanságokat egy-egy kihallgatás alkalmával, mint egy laikussal szemben.

– *És lehet azt is mondani, hogy ennek köszönhetően kevesebben kaptak bűntetést és kevesebb évet?*

– A büntetés, az egy másik téma, mert azt később szabják ki.

– *Nyilván sok múlik azon, hogy például milyen vallomást csikarnak ki belőlük...*

– Ez igaz. Sok esetben meg is szűntek ezek a jogtalanul indított eljárások. Sőt, a későbbiekben kártérítési pereket is indítottunk a jogtalan fogva tartások miatt.

– *Ön is, a többiek is megismerhették azokat, akiket a rendőrök elkaptak, őrizetbe vettek.*

– Én a legtöbb „védencemet” már korábbról, a Kossuth térről ismerem, még mielőtt hivatalosan is jogvédő lettem.

– *Mint tüntető a tüntetőt.*

– Igen.

– *Tüntetni az megy, akiben van érzékenység, fogékonyság az igazságra. Ugyanezért ment Ön ügyvédnek? Van köze a két ténynek egymáshoz?*

– Mindenképpen. Biztosan.

– *Az ügyvédekről általában az a lesújtó kép alakult ki a magyar társadalomban, hogy élen járnak a haszonlesésben. Ehhez képest meglepően sok ügyvéd vállalkozott, jelentkezett szolgálatra a nemzeti jogvédők közé, vagyis az olyanok megvédésére, akik kiálltak, kiállnak a nemzeti, emberi közös értékeinkért, ezek érvényre juttatásáért.*

– Ez tényleg olyan feladat, amelyet szívvel-lélekkel, lelkesen lehet és lehetett akkoriban is végezni. Tehát nem lehet összehasonlítani egy hagyományos ügyvédi rutinmunkával. Ha hajnalig voltunk a fogdán, akkor is szívesen végeztük a munkánkat.

– *Miért csinálta?*

– Elsősorban a barátaim miatt.

– *Innen indult az egész...*

– Az én részemről igen.

– *Tehát elvitték azokat a barátait, akik olyan dolgokért, elvekért álltak ki, amelyek Önnek is fontosak voltak, és próbált rajtuk segíteni.*

– Igen.

– *Ez a történet úgy jelenik meg majd meg a könyvben, hogy nem lehet tudni, voltaképp kicsoda is Ön. Legfeljebb annyit, hogy fiatal hölgy, és valaha egy ismertebb ügyvédi irodán dolgozott Budapesten. Miért hallgassuk el a nevét?*

– Azért, mert az ügyfélköröm nem csak a nemzeti oldalról érkezik. Néhány ügyfelemről sejtem, hogy más beállítottságú. Bár a politika nem téma köztünk, az ő jogi képviselőjük is vagyok, és nem szeretném, ha esetleg emiatt elpártolnának tőlem.

– *Gaudi-Nagy Tamással beszélgettünk arról, hogy ez a nemzeti jogvédős ügyelet voltaképpen egy páratlan jelenség a maga nemében. Nem nagyon hallani más*

országok esetében illet, hogy a jogvédők kimennének a tüntetők közé vagy a fogdába, és – mondhatni – sürgős ellátást nyújtanak a rászorulóknak. Továbbra is az indíttatást keresem. Egyedi lelki adottság? Családi háttér? Szocializáció?

– Azt hiszem, születésem óta érzékeny és fogékony vagyok az igazságra. Az igazságtalanságot nem tudom elviselni. Nem tudtam volna megtenni a belvárosban lakva, hogy a szobámban ücsörögve, a tévéből figyelem az eseményeket. Tehát innen indul a dolog. De az biztos, hogy erre születni kell. A személyiségemből adódik, hogy képtelen lennék egy íróasztal mögött kivárni a dolgok végét.

– A rendőrök, bírák között mennyire van becsülete ennek a kiállásnak?

– A bíróságon igazából nem nagyon érzékeltam, hogy bármilyen hátránya lenne ennek a jogvédő munkának. A bírók akkoriban is tudták és most is tudják, hogy milyen ügyekben szoktunk eljárni, de mégsem érzékeltam, hogy ellenségesen viszonyultak volna hozzám. Én nem szeretek személyeskedni. Próbálok mindig a tényekre szorítkozni, és a legtöbb esetben ez épp elég volt. Most csak a bírókról beszélek, a rendőrök egy külön téma. Persze, mindig megpróbáltam velük is udvariasan tárgyalni.

– Tehát leszögezhetjük, hogy érdemes kiállni a nemzeti jogvédelemért.

– Persze. Nem kell félni, megijedni. Az pedig ésszerűségi kérdés, hogy a többi ügyfelemnek, akiknek szakmai, jogi segítséget nyújtok, az ideológiámat nem kívánom az orrukra kötni. Nem olyan régen alapítottam az ügyvédi irodámat, és most ezekben az időkben nem olyan könnyű kialakítani egy komplett ügyfélkört.

– Szóval, a barátait sikerült megmenteni...

– Igen, elég sokat.

– Annál inkább megkérdézhetem: mit jelent az Ön számára a Nemzeti Jogvédő Szolgálat? Az ügyek, a kollegák?

– Egy nagyon jó csapat. Baráti körhöz tudnám hasonlítani. Az ügyek pedig nagyon jól összekovácsoltak bennünket. Nem tudom, hogy a jövőben lesznek-e még ilyesféle feladatok, de egy biztos: a barátságok megmaradnak.

– Úgy gondolja, hogy az elkövetkező időszakban kevésbé lesz szükség a Nemzeti Jogvédő Szolgálatra?

– Ezt nem lehet tudni. Majd kiderül. Én speciel a Jobbik Jogsegélyszolgálatának is tagja vagyok, s gyakorlatilag a Jobbikhoz vagy a Gárdához köthető demonstrációkon – amelyeken szintén rengeteg a jogsértés – a helyszíni jogvédelmet már a Jobbik Jogsegélyszolgálat ügyvédei vették át.

– A régiiek lettek megint időszakosak, például a 2006-os ügyek. Meg a devizahitelesekre igyekeznek odafigyelni...

– Úgy látom, hogy a „tűzvonalba” szaladgálás helyett a Nemzeti Jog-

védő Szolgálatnál most inkább a nagyobb kaliberű, kutató jellegű, egyszerre több ügyvéd szakmai munkáját is igénylő ügyek kerültek előtérbe.

– *Továbbadták az eszmét a fiataloknak...*

– Az átfedés is elég jelentős: A jogsegélyszolgálat tagjai között nagyon sokan a Nemzeti Jogvédő Alapítványnak is tagjai.

– *A Nemzeti Jogvédő Alapítvány, ha szerényen is, de munkadíjat, költségtérítést tudott fizetni. Játszottak-e szerepet az anyagiak abban, hogy valaki nemzeti jogvédelemre vállalkozott?*

– Egyáltalán nem. Ráadásul nagyon sok ügyvéd akkor sem vállalta volna ezeket a munkákat, ha a tízszeresét fizetik ki neki.

– *Fordítva is igaz: nem, vagy csak keveset fizettek, mégis sokan vállalták.*

– Hogyne! A jogvédelmet, mint említettem, mindenki szívvel-lélekkel végezte, és egyáltalán nem az anyagi motiváció volt a döntő. Ám azért jó, hogy mégis volt valamennyi fizetség, mert költségek is adódtak, és sokan tönkrementek volna az állandóan csak „hazafiasságból” végzett kötelezettségek közepette. Ez persze nemcsak az ügyvédeknek fenyegette és nemcsak náluk fordult elő, hanem mindenki másnál is, aki részt vett a „mozgalmi életben”.

Kint, a fronton

– *Könnygáztámadás Morvai és Gaudi ellen –*

Sokáig gondolkodtam, mi lehetne a legmegfelelőbb cím ehhez a fejezethez. Ilyesfélék kínálták magukat: *Jogvédők harci helyzetben*. Nem, nem jó, döntöttem, mert azt sugallja, hogy a jogvédők mintha keresnék a bajt, ezért iparkodnának harci helyzetbe kerülni, összecsapásokba torkolló tüntetések kellős közepén ott lenni. *Jogvédők közelharcban*. Ez is olyat sugall, ami nem igaz: a tüntetők balhéssabbja valóban nem veti meg a közelharcot a rendőrökkel, de a jogvédők egyáltalán nem keresik rá a megfelelő alkalmat. Tényleg, mit csinálnak ott különben, véres összetűzések fenyegető helyszínén? Sürgősségi jogsegélyt nyújtanak. Óvják a tüntetőket az indokolatlan őrizetbe vételtől, a rendőri brutalitástól, az efféle következményekkel járó magatartástól. Ha meg mégis őrizetbe vették őket – a tüntetőket –, értesítik ügyeletben lévő, nemzeti jogvédő társait, vagy maguk is keresik, hová vitték a tiltakozókat, s a jelenlétükkel igyekeznek megakadályozni a kínzásukat, vagy azt, hogy kényszer hatására valljanak maguk ellen. De hát akkor miért ne legyen ez az ideillő

cím: *Sürgősségi jogsegélyszolgálat*. Vagy: *Nemzeti jogsegély (jogvédelem) az utcán*. Mert ez meg a másik szempontból nem árul el semmit. Hogy a jogvédők, mikor a tüntetőkkel tartanak, bizony, a bőrüket viszik a politikai vásárra. Az emberek zöme legfeljebb a tévé képernyőjén követi az eseményeket, őket viszont a szóban forgó időszakban csakúgy fizikai támadások érhettek, mint a *frontra* vezényelt katonákat.

Nos, ezért s így lett a cím az, ami.

S hogy mennyire nem légből kapott ez az okoskodás, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a nemzeti jogvédelem két tevékeny harcosát, dr. Morvai Krisztinát és dr. Gaudi-Nagy Tamást valóságos könnygáztaadás érte egy alkalommal. Az eseményt megörökítő filmfelvételen több szemtanú és szenvedő alany is elmondja, hogy a rendőrök hátulról erőszakkal lökdösték, könnygáz szórásával kényszerítették őket előre felé, innen meg a tömeg elejét kényszerítették hátrafelé a karhatalmisták. A csapdába szorítottak helyzetét könnyen el lehet képzelni, ám nem olyan könnyű átérezni. Szerencsére e sorok írója a Kossuth téren átélhetett hasonlót. A harci szerelésbe öltözött rendőrök távol tartották a tüntetőket az Országháztól. Farkasszemet nézett egymással a két oldal: rendfenntartók és ellenállók. Bevallom, kissé nehezen ment leírnom ezt a szót: rendfenntartók. Hiszen akkor is, ma is teljesen egyértelmű: az indulatok mindig akkor szabadultak el, amikor a karhatalmisták a kelletténél, az indokolhatónál nagyobb számban és teljesebb fegyverzetben jelentek meg a helyszínen, megakadályozva a tiltakozókat a szabad mozgásban. A rendfenntartók rendre közvetlen okozóivá váltak a felfordulásnak. Az Orbán-kormány színrelépése óta ugyanez a helyzet. Ama ritka alkalmak esetén, amikor összetűzéssé fajult a tüntetés, a felvonulás, mindig a rendfenntartók felesleges (vagy felesleges mértékű) fellépése vezetett oda. Akárhányszor, amikor láthatatlanként, a háttérben húzódnak meg valahol, soha semmi baj nem keletkezik...

E kicsi, de – remélhetőleg a Tisztelt Olvasó is így gondolja – fontos kitérő után térjünk vissza személyes élményemhez. A farkasszemek feszültségét egy darabig még oldotta a tüntetők által szabadon engedett libák méltóságteljes szaladgálása és gágogása; alkonyatra azonban érezhető volt, hogy a karhatalmisták nem szeretnék „munka”, azaz tevékeny helybenhagyás nélkül hazamenni. Pajzsok mögé bújva, harci eszközeiket támadásra felkészítve, szoros kötelékben nekiindultak. Egészen addig, amíg van hova hátrálni, a tüntető számára voltaképpen elviselhető erejű a fenyegetés. Még néhány „ÁVH! ÁVH!” kiabálását is megengedi magának. Óvatosan, eliszkolásra készen – de ettől még nagyon dühösen, magából nagyon kikelve – rászórja a közelgő sisakosok fejére. Ám amidőn észreveszi, hogy a háta mögött is elzárták az utat a karhatalmisták, akkor bizony beleremeg

a felismerésbe. A Földművelésügyi Minisztérium árkádjai közé úgy beszorulni, hogy körülötted már nem vonulnak, hanem szaladnak, hogy hallani a gázspriccelők hangját, a gumi- és egyéb botok csattanását és puffanását, s felvillannak előtted az október 23-i véres képek, akkor bizony nagyon megijedhetnéked és nagyon menekülhetnéked támad. Ezért aztán minden tisztelem azoké az ügyvédeké – nemzeti jogvédőké –, akik kimerészkednek a frontra, hogy ott segítségükre kelhessenek a békésen tiltakozóknak a megkerült hatalom elvetemült pribékjei ellenében.

S most adjuk át a szót a krónikának, idézzük fel, hogyan is történt a két említett jogvédő megtámadása.

2009. március 15-én – miként ez akkortájt, a Gyurcsány-Bajnai rendszerben nemzeti ünnepeinken szokássá vált – ostromállapotok uralkodtak Budapest utcáin. A két jogvédő a Szent István téren rendőrségi harapófogóba került tüntetőket menekítette ki a jogellenes intézkedések elől, és egy részüket kísérték a Deák tér felé. Ekkor mintegy 30 fős csoportjukra váratlanul rohantak a készenléti rendőri erők, s körbevették őket. A rendőrsorfal erőszakosan taszigálta a csoport tagjait, egyesek lábát kirúgták. A rendőrök közül néhányan brutálisan léptek fel egy fiatalemberrel szemben. (Ráadásul ezt követően még fel is jelentették: a hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt indult eljárás egyike volt az időszak több száz koncepció eljárásának. Szerencsére megszüntették.) Dulakodás támadt, és ezzel egyidejűleg a rendőrök a körbezárt csoport tagjait, köztük a két jogvédőt megfelelő indok nélkül könnygázspray-vel lefújták. (Morvai Krisztina akkor már a Jobbik Magyarországért Mozgalom európai parlamenti listavezetője volt.) Néhányan földre kerültek, őket bakancssal rugdosták, illetve egyesek – köztük egy újságíró – tonfaütéseket kaptak, másokat a rendőrök taszigáltak, lökdöstek. A könnygáz olyan erős volt, hogy az azt használó rendőrök maguk sem bírták: fokozottan jelentkező légzésbénulási tüneteket okozott, az érintettek majd mindegyike rosszul lett. A jogvédők panaszainak először a Független Rendészeti Panasztestület, majd az országos rendőrfőkapitány helyt adott, megállapítva, hogy alapvető jogokat sértő rendőri intézkedés történt: a Hatvan-négy Vármegye Ifjúsági Mozgalom tüntetéséről távozni kívánó személyek távozásának akadályozása, a jogvédők és elvonuló tüntetők körbezárással történő megállítása és a könnygázspray válogatás nélküli használata jogellenes volt. Az eset szerepel abban a jelentésben (2.13 pont), amelyet Gaudi-Nagy Tamás készített a 2002–2010 közötti, az állam részéről elkövetett politikai szabadságjogi jogsértésekről, s amelyet az Országgyűlés emberi jogi bizottsága 2010. december 8-án elfogadott.

A panasz elfogadása után a jogvédők és a rendőrség peren kívüli egyezséget kötöttek. Ennek alapján a Budapesti Rendőr-főkapitányság elégtételt adó közleményben fejezte ki sajnálkozását amiatt, hogy Morvai Krisztinát és Gaudi-Nagy Tamást tüntetésről távozó több más személylyel együtt rendőri támadást ért 2009. március 15-én.

A jogvédőket megkövető rendőrségi közlemény szövegét ugyancsak érdemes szó szerint idéznünk:

A Budapesti Rendőr-főkapitányság közleménye

2011. 4. 22., péntek

A Budapesti Rendőr-főkapitányság azzal, hogy 2009. március 15-én Budapest belvárosában, a Nádor utca és a József Attila utca kereszteződésénél dr. Morvai Krisztinát, Almási Lajost, Kónya Mártont, Kiss Endre Farkast, Devánszki Benedeket és dr. Gaudi-Nagy Tamást jogellenes rendőri intézkedés keretében körbezárta és könnygázspray-vel lefújta, megsértette személyhez fűződő jogaik körében emberi méltóságukhoz és testi épségükhöz való jogukat.

A Budapesti Rendőr-főkapitányság

A jogvédők összesen félmillió forint kártérítést is kaptak, s ezt az összeget nemes gesztussal *„a már több mint két éve előzetes letartóztatásban levő Budaházy György, Szász Endre és 15 társuk elleni koncepciós jellegű büntetőeljárás megszüntetése érdekében zajló kampány”* és az előzetesben sínylődő hazafiak családjai javára ajánlották fel.

A politikai foglyok családtagjai köszönetüket fejezték ki a nyilvánosság előtt. Ebből az is kiderül, hogy nemcsak a jogvédőknek, de jószérivel mindenkinek van még teendője. Nagyon sokaknak ki kell nyilvánítania, hogy fontos neki a politikai foglyok, fontos neki a nemzet, fontos neki voltaképp a – maga szabadsága. Ha a hatalom azt látja, hogy csak néhány jogvédőnek szívügye a szabadságjogok tiszteletben tartatása, akkor megengedi magának, hogy kényelmesen, ráérősen legyintsen. Ha sokan állnak a nemzet jogvédői mellé, mondhatni, elkerülhetetlen a siker...

Morvai Krisztinát és Gaudi-Nagy Tamást 2009. március 15-én jogvédő munkájuk végzése közben brutálisan lefújták könnygázzal, amiért kártérítést kaptak a rendőrségtől. Ennek összegét ajánlották fel a már több mint két éve börtönben raboskodó Budaházy György és Szász Endre családjának, valamint a Hunnia csoport tagjai ellen folytatott koncepciós jellegű büntetőeljárás megszüntetése érdekében zajló kampányra.

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani a két harcos jogvédőnek áldozatos munkájukért, az értünk tiszta szívvel való kiállásukért, és természetesen köszönjük az anyagi támogatást is!

A Szkíta Kézműves Boltban (XI. Móricz Zsigmond krt. 1., V. Kossuth Lajos u. 6.) megtalálhatók a kampány kellékei: információs anyag, matrica, kitűző és pótló, melyek ingyen átvehetők.

*Budaházy György nevében Budaházyné Trencsányi Bernadett
Szász Endre nevében Csog Margit*

VIGYÁZAT, ELÉVÜL!

– *Egy fontos sajtótájékoztató –*

Egyáltalán: mitől lehet fontos egy sajtótájékoztató? Kinek lehet fontos? A nemzeti jogvédők számottevő része amúgy is szeret a háttérben meghúzódva, hangtalan szolgálni. Nem csupán szerénységből, alázatból, hanem azért is, mert tartanak attól, hogy áldozatos tevékenységük kitudódása miatt a rövidebbet húzhatják. Nem egy tájékoztatta közülük e sorok íróját arról, hogy mikor itt-ott – például televíziós tudósításban – tágasabb napvilágra került, hogy segítőtje a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak, több addigi ügyfele is hátat fordított neki. És hát az is cáfolhatatlan tény, hogy 2006 őszén-telén, amikor a legnagyobb szüksége volt a Szolgálatnak támogató, eljáró ügyvédekre, csaknem százra emelkedett az együttműködők létszáma; e könyvhöz viszont e kerek számnak már csak töredéke adta nyíltan a nevét, a többiek munkaféltésből, a megélhetési bizonytalanságokat elkerülendő, inkább távol tartották magukat a szélesebb nyilvánosságtól.

Nemzetet szolgálni, úgy tűnik, még mindig nem elég jó „üzlet” Magyarországon. Szerencsére összetettebb ennél a helyzet: a nemzeti jogvédők tisztában vannak azzal, hogy a nemzetet segítők szolgálata – jogi megvédése, megtámogatása – nélkül az egész nemzet maradhat alul a nagy globalista versenyfutásban; ezért vállalják a segítség kockázatát, de csak úgy, hogy ennek lehetőségét a későbbiekben is fenntartsák, vagyis közben, amennyire csak lehet, magukat is megóvva.

De még ennél többel is tisztában vannak: a nyilvánosság ereje, hatásos támogatása nélkül számtalan szép törekvésük hamvába halhat. Akár tetszik, akár nem, a törvényalkotó, a végrehajtó, a rendészeti, az igazság-szolgáltató s minden más hatalom szeret úgy – abban a kényelmes felfogásban – létezni, hogy amiről nem beszél a sajtó, az nincs. Mert amögött nem látszanak a hús-vér emberek, nem látszik az elégedetlenségük, a türelmetlenségük, nem kell tehát így-úgy érdekeket sértő, pénzügyi forrásokat emésztő megoldásokon gondolkodni. Ezért aztán a jogvédő küzdelemnek fontos eszköze a sajtó megnyerése, a sajtónyilvánosság kihasználása.

E könyvben több helyütt is, több jogvédős eseménnyel kapcsolatban is felidézük a sajtóvisszhangot. Ebben a fejezetben ennél többet is tesszünk. Belepillantást engedünk abba, hogy milyen körülmekintő munkára és milyen szerteágazó erőfeszítésre van szükség ahhoz, hogy a nemzeti jogvédelem céljai, törekvései megvalósulhassanak.

Mi sürgetett?

Vajon mi indokolta, hogy a nyári uborkaszezonban – egészen pontosan 2011. július 13-án – a Nemzeti Jogvédő Szolgálat akciába lépjen? Egyszerre négy szorító körülmény is: (1) elakadt kártérítés; (2) elmaradt felelősségre vonás – közelgő elvülés; (3) a semmisségi törvény elégtelensége; (4) a devizahitelek drámai helyzete

Kérdés, persze, hogy kit mi szorít?

(1) elakadt kártérítés

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat munkatársai aggodalommal szemlélték, hogy a 2006 őszt követően a kártérítések terén sziszifuszi munkával elindított kedvező folyamat megtorpan. Akiknek fizetniük kellett volna, azoknak kényelmesebb volt kibúvókat keresni vagy forráshiányra hivatkozni. A jogszolgálat védenői kerültek ezzel méltatlan helyzetbe, amelyet minél előbb orvosolni kellett.

(2) elmaradt felelősségre vonás – közelgő elvülés

A 2006 őszi, páratlanul brutális rendőri fellépés rendőri és politikai felelősei számára elérhető közelségbe került a felelősségre vonás megúsása – alig pár hónap maradt az ötéves elvülési idő lejártáig. A jogvédők szerint, ha ez valóban bekövetkezne, annak nagyon rossz üzenete lenne a társadalom számára...

(3) a semmisségi törvény elégtelensége

Habár a Nemzeti Jogvédő Szolgálat is üdvözölte a semmisségi törvényt, ez annyira nem vált be, hogy még azt a védencét sem sikerült mentesíteni a nyilvánvalóan igazságtalan ítélet alól, akire pedig a semmisségi törvényt – mondhatni – rászabták. Ezért mielőbb kezdeményezni kell a közkegyelmet.

(4) a devizahitelek drámai helyzete

A devizahitelek drámai helyzete olyan súlyos társadalmi problémává vált, amelynek megfelelő megoldása *nemzeti* kérdéssé nőtte ki magát, olyanná, amelylyel a Szolgálatnak is foglalkoznia kell. Az NJSz szerint áldozatnak minősülnek az érintett emberek, családok, ezért emberi tisztesség és társadalmi felelősség kérdése, hogy az ügyeiket lehetőség szerint felkarolják.

A meghívó

A NEMZETI JOGVÉDŐ SZOLGÁLAT

tisztelettel meghívja Önt a 2006. őszi rendőrterror
máig elvarratlan számai, megoldatlan ügyei
(rendezetlen *kártérítések, elmaradt felelősségre vonás, közkegyelem,*
a szűkre szabott és elakadt semmisség helyett)
című

SAJTÓTÁJÉKOZTATÓJÁRA.

helyszín:

PARLAMENT CAFE
1054 Budapest, Vértanúk tere 1.

Időpont:

2011. július 13. (szerda) 12:30

A témák

1. A 2006. őszi rendőri jogsértések áldozatai közül még számosan nem kaptak kártérítést (pl. a jogellenesen felosztatott Kossuth téri tüntetés résztvevői, valamint az idén igényt benyújtók), illetve nemrég egy szemkilőtt tüntető megalázóan alacsony kártérítést kapott jogerős ítélet alapján. Állítsák helyre a 2010-es országgyűlési határozat és kormányhatározat alapján eredményesen működött kárrendezési bizottság tavaly év végével beszüntetett tevékenységét!
2. Miért maradt el a 2006. őszi jogsértésekért felelős rendőrpapancsnokok, bírák, ügyészek és politikai vezetők felelősségre vonása? A miniszterelnöki megbízott, Balsai István már több hónapja elkészített vizsgálati jelentését miért nem hozzák nyilvánosságra, és miért nem indulnak meg ez alapján a büntetőeljárások, mielőtt a bűncselekmények elévülnek? Az Országgyűlés 2006. őszi albizottsága, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat és a Közhatalom Jogsértettjei Egyesület számos feljelentést tett. Miért nem vizsgál ki alaposan minden feljelentést az ügyészség, és miért nem lép fel a felelősségre vonás érdekében?
3. A semmisségi törvény értékelése: Túl kevés személyt érint, elakadt a végrehajtása az alkotmányossági vizsgálat miatt, börtönben ül ma is a 2006. őszi tüntetések egyik elítéltje, ma már egyértelmű, hogy közkegyelem az igazi megoldás a 2006. őszi tüntetések és a 2002–2010 közötti időszak politikai elítélteinek.
4. Nemzeti jogvédők szerepe a devizahitelek ügyeiben.

A sajtótájékoztató résztvevői

dr. Gaudi-Nagy Tamás

a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője,
országgyűlési képviselő

dr. Gresplik László

ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat
és a Budapesti Ügyvédi Kamara elnökségi tagja,

dr. Vajk Kálmán

ügyvéd, NJSz Restituciók Csoport vezetője,

Góbl György

a Közhatalom Jogsértettjei Egyesület alelnöke,

Dukán Dániel

2006 őszi koncepciók eljárásban elítélt fiatalember,
a semmisségi törvény egyik ihletője.

A sajtótájékoztató

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat kivívott általános elismerésének és ismertségének köszönhetően, a Parlament Caféban tartott sajtótájékoztatóra szép számban gyűltek össze újságírók, kamerások. A hagyományosan tájékoztatásra szolgáló terem megtelt, bár nem csak sajtómunkatársakkal, hiszen a Nemzeti Jogvédő Szolgálat védencei (az „áldozatok”) és hozzátartozóik közül is megjelentek néhányan. A sok és egyenként is nagy téma miatt elég hosszúra, csaknem egyórásra nyúlt a tájékoztató – Gaudi-Nagy Tamás elnézést is kért ezért –, ennek fényében különösen biztató volt, hogy a jelenlévők végig figyelemmel követték az elhangzottakat. Mondhatni: első menetben, úgy tűnt, visszaigazolódott, hogy ha a nemzet számára csakis fontos kérdések kerülnek terítékre, akkor ezekből egyszerre akár többet is be tud fogadni az általában különben – nemzeti kérdésekben! – feltűnő érdektelenségekre is képes hazai és nemzetközi sajtó.

Persze, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat munkatársai többször is találkozhattak azzal a jelenséggel, hogy a jegyzetelés megtörtént, a felvétel elkészült, aztán ezekből édeskevés mutatkozott meg a sajtóban. Ki kell tehát várni a végét...!

A sajtótájékoztató megszervezésében Galla János jeleskedett, s szintén ő vállalta magára a felvezető – a jelenlévők köszöntésének, a téma és a szereplők bemutatásának – szerepét. Onnantól kezdve Gaudi-Nagy Tamás vitte a szót.

A sajtótájékoztatón elhangzottakat – néhány jelentéktelen résztől eltekintve – az alábbiakban szó szerint közöljük; csupán a legszükségesebb szerkesztési munkálatokat végeztük el, csakis a könnyebb befogadhatóság érdekében. Kiváló, a jelen s a jövő számára is beszédes kordokumentumnak tartjuk, ezért is óvtuk eredetiségét. Amit hozzátettünk: az egyes részek „felcímkézése”, azaz megcímzése, s néhány fontosnak vélt részlet kiemelése – a jobb áttekinthetőség, könnyebb megjegyezhetőség végett.

Gaudi-Nagy Tamás

Tisztelettel köszöntöm a sajtótájékoztató részvevőit.

Egy nagyon nagy jelentőségű ügyben tartunk most sajtótájékoztatót. Mint ismert, a 2006 őszén lezajlott tüntetéssorozatot nagyon komoly, véres megtorlás követte. Nagyon nagy kihívást jelentett ez minden magyar ember, köztük a jogvédők számára. A Nemzeti Jogvédő Szolgálat, illetve a már 2004 óta működő Nemzeti Jogvédő Alapítvány életének legnagyobb kihívása volt, hogy a 2006. őszi ügyben kiálljon a jog és az igazság eszközével a magyar emberek mellett. Ugye, azóta csaknem öt év eltelt már, s azt gondolhatnánk, hogy minden rendben ebben az ügyben, és le is zárhattuk volna az aktákat.

Miért kell ma, 2011 júliusában sajtótájékoztatót tartanunk ezekről a jogsértésekről? A sajtótájékoztató elején erről szeretnék beszélni Grespik László kolléggal együtt.

Itt több száz kárigényt még mindig nem rendezett a magyar állam. Nyitott a kérdés abban a tekintetben, hogy a felelősök – rendőrparancsnokok, az ügyészségi vezetők, a politikai vezetők – még mindig szabadlábban vannak, még mindig büntetlenek, s nem tudjuk azt, hogy a Balsai István-féle jelentés mikor kerül végre nyilvánosságra. Erről is fogunk beszélni. S végül, de nem utolsó sorban: az akkor, koncepciók eljárásokban elítéltek számára még mindig nem jött el az igazság pillanata. Többek között Dukán Dániel is: egy koncepciók eljárásnak az elítélte, jogerősen, noha ártatlan. És a semmisségi törvény, habár megszületett, túl szűk, és gyakorlatilag elakadt az alkalmazása. Ezért a közkegyelem kérdését fogjuk ebben a körben tárgyalni, mert ez a megoldás.

Elakadt kártérítés

Gaudi-Nagy Tamás

Az első napirendi pontot el is kezdeném. A rendezetlen kártérítésekről szólnék pár mondatot. A kormányváltás azt az ígéretet hozta, hogy a véres megtorlóssorozat és emberijog-megsértés sorozata úgy végződik az áldozatok oldaláról, hogy megfelelő jóvátételt fognak kapni egy gyors, méltányos eljárás keretén belül. Elöljáróban azért annyit el kell mondanom, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat rendkívül kemény küzdelmeket vívott már a kormányváltás előtti időszakban is, hogy kártérítéshez jussanak az áldozatok. Hogy mit fogunk most tenni, ezzel azért kezdem, mert tudom, hogy a sajtó szempontjából fontos, hogy legyen meg minden eseményhez kö-

tődően az az egy vagy pár mondat arról, amit mi most tenni akarunk ezen a területen. A miniszterelnökhöz fogunk fordulni egy levélben, amelyet már el is készítettünk, annak érdekében, hogy a még rendezetlen, igen nagyszámú kárigényt, ugyanabban az eljárásban, ahogy ezt tavaly év végéig tették, rendezzék. Ugyanis jelenleg több száz károsult még mindig kompenzálatlan maradt. Szeretnénk egy egyablakos, méltányos rendszerben történő eljárást a kárügyek rendezésére. A rendőri szervek ugyanis a kártérítéstől jelenleg elzárkóznak, márpedig visszakérült a rendőri szintekre a kárügyek rendezése. A tavalyi országgyűlési határozat, amely 2010. június 8-án született meg –, s amelyet mint nemzeti jogvédő és országgyűlési képviselő én is és nagyon sokan mások is támogattak, kivéve nyilván az MSZP-t –, arról szólt, hogy egy tisztességes, korrekt, gyors eljárásban kell rendezni a kárigényeket. Egy kormányhatározatot is kiadtak később, szeptemberben, és ez alapján a belügyminiszter kapta feladatul azt, hogy gondoskodjon a kárigények méltányos rendezéséről. Ez tulajdonképpen meg is indult. Ahogy a belügyminiszter úr a parlamenti emberi jogi bizottság előtti meghallgatásán el is mondta kérdésemre, körülbelül 130 ember kapott kártérítést a kormányhatározat és az országgyűlési határozat alapján, körülbelül 200 millió forintos összeg mértékében. Azt is hozzá kell tennünk, hogy kormányváltáskor a bejelentés szerint félmilliárd forintos összeget, alapot hoztak létre, ebből, ugye, még a 2006-os tűzijáték károsultjait is kielégítették, de megítélem szerint még kellett, hogy maradjon összeg. És a Nemzeti Jogvédő Alapítványnál azóta folyamatosan jelentkeznek károsultak.

Könnygázgránáttal szétlőtt álkapsú károsultunk is van, egy fiatal hölgy, akinek a Belgrád rakparton verték ki a fogát. Az ő esetük semmiben nem különbözik a 2006. őszi szokásos, véres, csonttöréses, önkényes-letartóztatásos, szemkilövéses esetektől. És még egy szomorú dolog: a legsúlyosabb, 2006. őszi károsulttal, *Csorba Attilával – Zétényi Zsolt* elnök úr képviseli, most nem tud itt lenni – nem sikerült megállapodást kötni, és jogerős ítélettel 10 millió forint és kamata összegű kártérítést kapott. Egy olyan fiatalember, akinek az egyik szeme amúgy is jelentős mértékben károsult volt, a másik szemét pedig 2006. október 23-án, az Astoria környékén lőtték ki, és teljesen elvesztette a látását. De még járadék-lehetőséget sem kapott a magyar államtól, ebben az új rendszerben. 10 millió forintból és a kamataiból egy, a Gyűrcsány-rendszer pribékjei által megnyomorított ember most egy ilyen életre van ítélve. Időközben a strasbourgi emberi jogi bíróságon született egy példaértékű ítélet, a Gubacsi-ügyben, amelyben 10 ezer eurós kártérítést ítélték meg (egy, a fogdán bántalmazott férfinak – *a szerk.*)

„A Nemzeti Jogvédő szolgálat kiharcolta bírói joggyakorlat megkerülhetetlen lett mára.”

S akkor az előzményeket még három mondatban elmondom. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány nagyon büszke arra, hogy a 2006 ősze előtti joggyakorlat, amelyet a mi eseteink harcoltak ki – a Gesztenyés kerti, az Erzsébet téri ügyben, a Kvassay hídi ügyben –, kialakította azt a bírói gyakorlatot, amely megkerülhetetlenné vált mára. Hogyha egy tüntetőt vagy általában egy állampolgárt a rendőri szervek egy tüntetés helyszínén elfognak, bántalmaznak, megbilincselnek, önkényesen őrizetben tartanak, s utólag felmentik, akkor ezért jelentős összegű kártérítés jár neki. Ezen

a talajon mi már a kormányváltás előtt is hat jogerős kártérítési és hét jogerős kártalanítási ítéletet tudtunk elérni, és csaknem 30 peren kívüli egyezségre tudtuk kényszeríteni a Gyurcsány-időszak rendőrségét. Utána pedig, a kormányhatározat és az országgyűlési határozat időszakában csaknem ötven károsult ügyét tudtuk rendezni. Azonban – és most ez a döntő üzenet, amelyet el szeretnék mondani – a megszületett két határozat egyike sem szab határidőt arra, hogy a kárügyeket mennyi időn belül kell elbírálni. A polgári törvénykönyv szerint öt éves általános elévülési idő áll rendelkezésre a polgári kárigények érvényesítésére az állami szervekkel szemben, amely azonban megszakad akkor, ha közben felszólítást intéznek a rendőri szervekhez. És ugye ez az öt év idén október 23-án, legkésőbb 24-én lejár, attól függően, kinek mikor volt az esete. Van, akinek tehát már szeptemberben lejár, 19-én vagy 20-án, amikor az *embervadászatok* folytak. Erről szól *Kormos Valéria* könyve: *Embervadászati utasításra*. Ebben a könyvben is szerepel *Dukán Dániel* esete, akit nemsokára bemutatunk. A lényeg az, hogy aggódunk amiatt, hogy nagyon súlyos károsultak esetében végül is milyen hivatalos választ kaptuk. Majd Grespik László beszámol erről, én itt csak röviden felvillantom országos rendőrkapitány úr levelét, amelyben azt jelzi, hogy könnyebb volt az igényérvényesítés a kormányhatározat alapján, mert ott a felelős rendőri szerv beazonosítása nem volt szükséges. Most pedig visszakerült az egész rendszer a rendőri szintekre, amelyek, mivel költségvetési szervek és ezért nagyon rossz költségvetési helyzetben vannak, egyszerűen nem érdekeltek abban, hogy megállapodásokat kössenek. Tehát röviden és velősen mondvá: elakadt a kártérítési ügyek helyzete.

S csak gondoljuk el, mi lenne, ha olyan kárügyek akadnának el, mint amilyenekre a kárpótlási törvény született annak idején, meg az előtte lévő önkényuralmi időszak bűneinek orvoslására... Ott egy hivatal működött, korrekt eljárási rendben hozta a döntéseit, most pedig úgy tűnik – s a belügyminiszter úr levele is ebben erősített meg –, mintha a feladatukat már teljesítették volna. Nincs tehát vele mit tenni. Pedig emlékezzünk rá, a jelenlegi kormánypártok vezetői nagyon határozottan elítélték ezt a jogsértés-sorozatot, és nagyon határozottan állították, hogy mindent meg fognak tenni a károsultak jóvátétele érdekében. Mi nem szeretnénk mást, mint azt, hogy térjen vissza a rendszer, az a rendszer, amelyet tavaly év végéig működtetett a belügyminiszter. Tehát a rendőrség érintett szerveinek vezetőiből, szakértőiből, jogászaiból, valamint a belügyminisztérium jogászaiból álló bizottság bírálja el ezeket az ügyeket, ahol egy egyablakos rendszerben, gyorsan, méltányosan, korrekten lehet a megalapozott igényeket teljesíteni. Senki nem akar visszaélni ezekkel a lehetőségekkel.

Belügyminiszteri megjegyzés:

„a károsultak osztódással szaporodnak, mint a partizánok”

S mindjárt ezúton kell, hogy visszautasítsam belügyminiszter úrnak a múlt heti emberi jogi bizottság ülésén tett rossz ízű megjegyzését, amellyel a 2006-os károsultak esetét a partizánok esetéhez hasonlította, akik, ugye, „osztódással szaporodtak” a ’45-ös váltás után. Ezt tényleg vissza kell utasítsam az áldozatok nevében. Inkább arra buzdítanám a kormányt, hogy tegyen még egy lépést, s határozott kommunikációs kampányt indítson el, hiszen nagyon sok 2006-os károsult annyira fel-

adta a reményt arra, hogy valaha is jóvátételt kap... Lehet, hogy a mai napig nem kapott értesítést arról, hogy ma már lehetőség van kártügyének rendezésére.

Ennek az egész kártügy-csoportnak van egy nagyon kiemelkedő ügye. Ugye itt, a Kossuth téren vagyunk, s arra kérem Grespik Lászlót, hogy erről beszéljen: a Kossuth téren 2006. október 23-án, hajnalban volt egy tömegoszlátás, s ez volt az egész aznapi, véres október 23-ának az elindítója. Ebben az ügyben Grespik László látja el a jogsértettek képviselőjét.

Grespik László

Budapest rendőrfőkapitányától dátumában lemaradt levelet kaptam július 5-én. A levél fő mondanivalója, amit a rendőrfőkapitány üzen a 172 feloszlátott és károsult embernek, hogy „a követelt kártérítés kifizetését nem áll módunkban teljesíteni”. Az előzmény tehát 2006. október 23-a, reggel, illetve hajnal, itt a Kossuth téren, amikor a 37. napja folyó tüntetést feloszlátja a rendőrség. Ezzel a véleménynyilvánítási szabadságot, a gyülekezési szabadságot sérti, illetve később aztán a jó hírnévhez fűződő jog sérelme is bekövetkezik. Tehát 172 embert képviseltem abban a polgári perben, amelynek a végén a Legfelsőbb Bíróság kimondta, hogy a 2006. október 23-i, reggeli, Kossuth téri – Kossuth tér sarki – oszlátás jogellenes volt. Ehhez képest a rendőrfőkapitány levele olyan – én ennek nevezném – akadákoskodásokat tartalmaz, amelyet például most idézek: *„Beadványai-ból nem tűnik ki, és nem bizonyított egyértelműen, hogy valamennyi ügyfele jelen volt-e 2006. október 23-án hajnalban a feloszlátott demonstráción.*

„A rendőrfőkapitány egy jogerős bírósági döntést akar überelni”

Megelőző közigazgatási perben eljáró bíróságok nem vizsgálták, hogy a felperesek ténylegesen jelen voltak-e a kérdéses rendezvényen, így a jelenlét igazolása a kártérítési eljárásban mindenképpen bizonyítást igényel a károsultak részéről.” A mondattal több gond is van. A legfőbb gond az, hogy – latin kifejezéssel élve – rejudikált dolog. A res iudicata kifejezés magyarul azt jelenti, hogy ítélt dolog. Még magyarabbul azt jelenti, hogy egy jogerős ítélet, amelyet már senki – hangsúlyozom: senki! Sem állampolgár, sem állami szerv – nem vonhat kétségbe. Tehát a rendőrfőkapitány az ítéletet, egy végleges, jogerős bírósági döntésnek a tartalmát akarja ezzel überelni. A Legfelsőbb Bíróság, ugye, elfogadta a 172 felperest, itt voltak és az ő tüntetésüket oszlatták fel, ehhez képest a BRFK meri azt mondani, hogy erre bizonyítás kell. Ez a polgári perrendtartással ellenkező, és a Ptk-val is ellenkezik egyébként.

További idézet az elutasító levélből. *„Lényeges és értékelendő körülmény, hogy a bírósági ítélet indoklása szerint a hajnali demonstráció alkalmával a körülbelül 1000 fős tömeg körülbelül 2 százalékát kitevő csoport erőszakos magatartást tanúsított. Amennyiben a rendelkezésre álló adatok alapján az Ön által képviselt károsultak közül néhány személy beazonosítható az imént említett erőszakos cselekmények elkövetőjeként, úgy az ő esetükben vétkes károsultai közrehatásról kell beszélni, amely álláspontom szerint, az eset körülményeit mérlegelve, olyan mértékű volt, melyre tekintettel a BRFK mentesül a kártérítési fizetési kötelezettség alól.*” E mondattal, ugye, megint az a baj, hogy a Legfelsőbb Bíróság ezt nem vizsgálta, nem tartotta fontosnak, hiszen egyben szemlélte az eseményeket. Megint a res iudicataval, ítélt dologgal ellentétes. Egy nyo-

mozást akar lefolytatni és lefolytattatni a BRFK mint mellérendelt polgári jogi fél, mint aki károkozó. A károkozó egy jogtalan eljárást forszíroz, hogy ugyan már, vizsgáljuk felül a Legfelsőbb Bíróság döntését.

Vétkes *károsult közrehatásról* beszél, amikor ott az erőszakosnak nevezhető magatartás szerintünk legfeljebb az lehetett, hogy valaki méltatlankodott az osztás miatt. Megjegyzem, sem a nemzetközi jogszabály, sem a magyar alkotmány nem definiálja a *békés* vagy a *békés jellegű* kifejezés tartalmát. Ezt egyelőre én próbáltam megcsinálni 2002 óta, jogelméleti szempontból megközelítve.

*„A zászlóvetés vagy bábuvetés a tüntetésnél
a vélemény kifejezési módjának technikai része.”*

Szerintem akkor van erőszakosság – nem békés jelleg –, ha valamilyen személy vagy dolog elleni sérelem valósul meg, amely aránytalan a véleménynyilvánítás szabadságának kifejeződéséhez képest; illetve a tárgy, a dolog elleni erőszak nem olyan jellegű, mint például a zászlóvetés vagy bábuvetés, ami különben tüntetésnél a vélemény kifejezési módjának technikai része.

Még egy hivatkozással a levélre hadd mondjam el, a *Buktáné és tsa* kontra Magyarország ügyben hozott ítéletben az Európai Emberi Jogi Bíróság nem ítélte meg kártérítést a kérelmezők javára, csupán megállapította, hogy bocsánatkéréssel tartozik az állam. Ezt a *Buktáné és tsa* ügyet szintén én képviseltem Strasbourgban, nyertünk, s bár kártérítést nem kaptak, az az óriási különbség, hogy ott egy kisebb jellegű térről való kizorítási ügyről volt szó 2002. december 1-én, itt, a Kossuth téren pedig 37. napja folyt egy nagyon nagy tüntetés. Tehát a véleménynyilvánítás szabadságának jelentősebb korlátozása történt.

A következtetésem tehát az, hogy a rendőrség részéről valóban egy elzárkózó magatartásról van szó. Szerencsésebbnek tartanám azt, ha egy nagyobb állami pénzalapból lehetne a szóban forgó kártérítést rendezni, mint ahogy én valóban be is jelentettem a kárigényt 2010. október 8-án, amikor még fenn állt a szóban forgó bizottság. Kezemben tartom azt a belügyminisztériumi válaszlevelet, amelynek dátuma: 2011. június 21. Én ezt Minda Zoltántól kaptam, aki itt is jelen van. Közérdekű adatként közli a Belügyminisztérium, hogy 131 megállapodás alapján eddig 245 millió 72 ezer forint összegű kártérítést fizetett ki a Magyar Államkincstár a károsultaknak. Én 172 embert képviselek, és attól tartok, hogy a BRFK jogszemlélete egyrészt a státuszából fakad, másrészt a rendelkezésére álló pénz hiányosságából. Én előre mondtam nekik, hogy ne az legyen a válaszuk befolyásoló fő tényezője, hogy mennyi pénzük van, hanem hogy mennyire jogos a követelés. Ugyanis ha egy államigazgatási, illetve költségvetési szervnek nincs kellő rendelkezésre álló pénzforrása, a felettes költségvetési szerv azt köteles állni. Egyszerű a jogi magyarázat. Ugye, híres Kennedy-mondás, hogy: ha egyetlen ember joga sérülhet, akkor minden ember joga sérülhet.

*„Tegyük fel, hogy baloldali tüntetők lennének az utcán.
Ugyanígy bánnának velük a rendőrök?”*

Tehát itt nem csak jogi, hanem morális kérdéstről is szó van. Ugyanis legközelebb, ha valakik jogai netalán ugyanígy sérülnek, ugyanígy fognak esetükben eljárni? Én

már évekkkel ezelőtt felvetettem ezt az elméleti kérdést, így fogalmaztam – de csak a példa kedvéért: Tegyük fel, hogy „fehérterror” lesz Magyarországon. Mondtam én ezt öt éve, belső megbeszéléseken. És baloldali tüntetők lesznek az utcán. Ugyanígy bánnának velük a rendőrök? Kilövik a szemüket? Húsbá lőnek gumilövedékeket? És nem fizetnek kártérítést? Vagy csak jobboldali tüntetések és baloldali kormány esetében van ilyen? Hogy van ez? Az emberi jogoknak nincsen nemük, nincsen politikai hovatartozásuk. És ahogy Zétényi Zsolt, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat, ill. Alapítvány elnöke szokta volt mondani: Tetszik, nem tetszik, az emberi jogi védelem liberális attitűdű. Liberális beütésű. Mindazonáltal minket igazán nem lehet liberálisnak nevezni, legalábbis olyan szempontból, ahogy a magyar köznyelv ezt nevezi. De lehet liberálisnak nevezni olyan értelemben, hogy mi az emberi jogokért kiállunk. Ez most egyszerre liberalizmus és konzervativizmus. Vegyük, ahogy jónak tartják, de ne felejtsek, ahogy a vakbélgyulladásnak az orvosoknál nincsen politikai hovatartozása, ugyanígy ennek sincs. Ez jog. A Ptk. alapján a Polgári Törvénykönyvet sérti a BRFK, s az én következtetésem az, hogy a BRFK, a rendőr-főkapitányság az állam szerve, a kormánynak a szerve, a végrehajtó hatalomnak a szerve. Tehát a kormányhatalom, a kormány által hozott határozat végrehajtását tagadja meg itt, kibúvókat keresve. És a BRFK az Országgyűlés határozatával szemben megy. S azzal fejezem be mondanivalómat, hogy én, mint a 172 felperes jogi képviselője, külön megkeresem a magyar kormányt, a miniszterelnököt, külön neki írt tájékoztató és kérelmező levélben, s az Országgyűlést is külön, s jelzem azt, hogy a kormány szerve nem hajtja végre a kormány döntését.

Gaudi-Nagy Tamás

Ebben a körben azzal zárnám a mondandót, hogy tehát nagyon sokan nem jutottak kártérítéshez, elakadt a kártérítések méltányos rendszere, amelyet a kormányhatározat és az országgyűlési határozat előírt, és ez méltánytalan és diszkriminatív azokra nézve, akik várva később jelentkeztek, vagy egy nagyobb összegre jelentették be kárigényüket. Itt ül egy olyan károsult is, akinek ügye szintén máig rendezetlen. És meg kell mondanom, hogy a rendőri szervek nyilatkozataiban, hozzáállásában a gyurcsányi időszak szellemét érzük tetten.

„Azok a rendőri szervek határozzák meg az emberek sorsát, amelyek meghurcolták őket.”

Mi nagyon sokat harcoltunk ezekkel a rendőri szervekkel, ismerjük az ő gondolkodásukat, ismerjük a hozzáállásukat, és tulajdonképpen kormányváltás ide vagy oda, azok a rendőri szervek határozzák most meg azoknak az embereknek a sorsát vagy jóvátételük sorsát, amelyek meghurcolták őket, amelyek, bizony, pártrendőrséggént végrehajtották a Gyurcsány-időszak utasításait. Tehát nagyon szeretnénk, ha helyükre kerülnének a dolgok, s én még országgyűlési határozat módosítását is fogom kezdeményezni képviselőként, – ez ennek a hírmozgásnak a másik része –, hogy épüljön be az országgyűlési határozatba egy olyan garanciális rendelkezés, ami ezt a fajta gyors, egyablakos, méltányos kárigény-kielégítést határidő-korlát nélkül, az elévülési idő korlátjával (?) fogja rendezni.

Grespik László

Még egy információ a károsultaknak: aki felszólítja kártérítés megfizetésére a kártérítés fizetésére köteles szervezetet, megszakítja az elévülési időt. A megszakítás azt jelenti, hogy lenullázza a számlálót, még egyszer elkezd az öt év folyni.

Gaudi-Nagy Tamás

Így van! És arra is szeretném kérni az Önök segítségét, hogy azt tegyék egyértelművé a közleményükben vagy a tudósításukban, hogy mindenki, aki 2006. őszi károsult, és még nem jutott kártérítéshez – függetlenül attól, hogy most hogyan gondolja a belügyminiszter úr –, jelentkezzenek kárigényükkel, nyújtsák be kárigényüket, mert ezek még nem évültek el. Igenis, jár nekik a jóvátétel.

Grespik László

Ha per nélkül nem megy, akkor perrel végigvisszük.

Elmaradt felelősségre vonás – közelgő elévülés

Gaudi-Nagy Tamás

A második napirendi pont: Miért maradt el a 2006. őszi jogsértésekért felelős rendőrpáncsnokok, bírák, ügyészek és politikai vezetők felelősségre vonása? Megérne ez egy külön sajtótájékoztatót is; remélem, bírják még energiával, mert fontos bejelentésünk van ebben az ügyben.

Mit kell tudni az előzményekről?

Nagyon sok erőfeszítés történt a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, majd később a Völgyessy Miklós és Morvai Krisztina vezette Civil Jogász Bizottság berkeiben. Elkészült, ugye, még annak idején, 2007 februárjában az a Civil Jogász Bizottsági jelentés, amely bizottságnak jómagam is tagja voltam, s amely – úgy gondolom – máig iránymutató jelleggel, kellő részletességgel, kellő alapossággal feltárta azt, hogy kik, milyen mértékben felelősek ezért a több száz ember életét, testi épségét nagyon súlyosan, hátrányosan érintő, véres rendőri megtorlásért, rendőrségi, ügyészségi megtorlás-sorozatért. Ezt követően, a kormányváltás után, ugye, megint csak komoly várakozásaink voltak. Szeretnék idézni egy veretes mondatot Orbán Viktor miniszterelnök úrtól. 2010 májusában, még a kormányalakítás időszakában, szó szerint a következőket nyilatkozta: „*Nem fogják szó nélkül hagyni, ami 2006. október 23-án történt, ezért felelni kell, a törvényes keretek között mindenkinek, aki ebben részt vett. Nincs kivétel sem rangra, sem beosztásra, sem életkorra tekintettel*” – szögezte le Orbán Viktor, egyébként nagyon helyesen, és maximálisan egyetértünk ezzel a nagyon bátor és erőteljes nyilatkozattal. Ezt követte több lépéssorozat. Azonban a mai állapotot az jellemzi, hogy mi, jogvédők, vagy az áldozatok ezekből nem érzékelünk semmit. Tegnap hírt ugyan, hogy Gergényi Péter meghallgatására sor került a debreceni nyomozó ügyészségen... Reméljük, hogy ez a

hétfőn kiküldött sajtótájékoztatói meghívónknak a következménye, de tudni, nem tudjuk. Egy biztos: a felelősségre vonás nagyon akadozik, nagyon gyenge lábakon áll. Mi történt a kormányváltás után? Tavaly júniusban a miniszterelnök úr megbízta Balsai István képviselő urat, hogy egy komoly, átfogó jelentést készítsen a 2006. őszi rendőri jogszétsékről. Ez a bizottság összeállt, nagyon alapos munkát végzett. Ehhez egyébként a Nemzeti Jogvédő Szolgálat, ill. Alapítvány is segítséget adott a munkatársai révén – adatok, információk és jogi tudás átadásával. Annyit tudunk hivatalosan, hogy idén, március végén a vizsgálati jelentés elkészült, és Szijjártó Péter úr tájékoztatása szerint – szó szerint idézem a fidesz.hu honlapról, a Magyar Nemzet írta meg – *a 150 oldalas jelentést átadták Orbán Viktor miniszterelnök úr részére, és az alkotmányozás lezárultával fogja a kormányfő áttekinteni*. Erről szölt tehát a miniszterelnöki szóvivő tájékoztatója. Rádásul még arról is szó esett, hogy a jelentés felveti az akkori rendőri vezetők büntetőjogi felelősségét. Tehát nagyon izgat minket ez a jelentés, csak az a probléma, hogy az alkotmányozás folyamata április közepén lezárult, április 18-án volt a zárószavazás, köztársasági elnök úr április 25-én hirdette ki az Alaptörvényt. Azóta eltelt csaknem három hónap, és nem tudunk semmit erről a jelentésről. Sőt, annyit tudunk, hogy Balsai István miniszterelnöki megbízott úr alkotmánybíróvá választására került sor – amihez gratulálunk egyébként, sok sikert kívánunk a munkájához. Viszont ő szeptembertől alkotmánybíró lesz, és aggódunk afelől, hogy ki fogja ennek a jelentésnek tulajdonképpen az aprópénzre váltását elvégezni. Hiszen ő volna a legalkalmasabb személy arra, hogy ennek a jelentésnek a következtetéseit levonja, s megtegye azokat a feljelentéseket, amelyeket meg kell tenni.

Más részről, az parlamenti mberi ogi izottság keretein belül megalakult egy albizottság, amelynek *Gulyás Gergely* volt az elnöke, én voltam az egyik alelnöke, és 12 meghallgatásból, 60 személy meghallgatása alapján ez az albizottság elkészített egy jelentést. Ezt ugyan én több szempontból kritikával illetem, de fő tizenében mégiscsak azt tartalmazza, hogy van mit keresni az akkori rendőri vezetők és politikai vezetők felelőssége tekintetében. Ez is jó adalékul szolgálhat arra, hogy megtaláljuk azokat, akik egyébként felelősek azért a korlátlan gumilövedék-használatért, amely csaknem húsz ember szemének kilövését jelentette, azért a féktelen, brutális erőszakért, amelynek többek között az itt ülő Dukán Dániel is áldozata lett... Könnygázgránátok szakszerűtlen és számolatlan használata, csonttörések, a büntetés-végrehajtási intézetekben kínzások, megalázó kínzások a Magyar Rádió udvarán. Tudjuk, ismerjük ezeket, rettenetes dolgok történtek, ezért nyilvánvalóan a rendőri állomány elkövető tagjai mellett azok a rendőri parancsnokok is felelősek, akik a megfélelő irányadó intézkedéseket elmulasztották megtenni. Hogy azonosító jelvények nélkül ne vonulhassanak rendőrök az utcára. És meg kellett volna akadályozni azokat a cselekményeket, amelyeket a rendőrpapancsnokok elnéztek, vagy adott esetben még bátorítottak is.

„Bv-vezetők utasítottak a kínzásra, megalázásra, mégis megszűnt az eljárás”

Én már az albizottsági jelentéssel kapcsolatban „lenyilatkoztam”, hogy az előljárói bűncselekmények körében *Gergényi Péter, Bene László, Dobosi József, Lapid*

Lajos és Szabadi Árpád akkori rendőri vezetők felelősségét én megállapíthatónak tartom. Gulyás Gergely elnök úr több feljelentést is tett ezt követően, amelyek közül a büntetés-végrehajtási intézményekben zajlott erőszak miatti ügyben tudomásom szerint már meg is szüntették az eljárást, pedig egy tanú a Hír Tv kamerája előtt „lenyilatkozta” a világnak, hogy ő igenis szemtanúja volt annak, hogyan utasították a bv-vezetők az állományt arra, miként kínozzák, alázzák meg a börtönökbe hurcolt embereket. És ennek ellenére megszűnt ez az eljárás.

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány itt is előljáró feladatot látott el. 2006. december 5-én tettünk egy kis híján 20 oldalas feljelentést, 14 bűncselekmény elkövetése miatt. Ennek egyik ügye, szála folyik a mai napig Debrecenben, mint hallhattuk, Gergényi Pétert gyanúsították meg. Mindenképp üdvözljük ezt a hírt, de egy kezdeti lépésnek tartjuk, és nagyon-nagyon reméljük, hogy semmilyen korlátot nem fog jelenteni az eljárásban az a tény, hogy Pintér Sándor belügyminiszter – ugye ő ezt jelezte annakidején, a beiktatásakor – nem látja annyira erősnek az akkori rendőri vezetők felelősségét. Ráadásul nem sokkal azután, hogy Gergényi Péter kilépett a rendőri állományból, Pintér üzletársi kapcsolatot létesített vele...

Miért fontos ennek a kérdésnek az időszerűségét felvetni?

Azért, mert a legtöbb katonai, előljárói bűncselekmény – például az előljárói intézkedés vagy ellenőrzés elmulasztása – a bűncselekmény minősített esetei, tehát amikor a szolgálati rendre és fegyelemre nézvést durva és kirívó hátránnyal jár, és rendkívül súlyos károkat okoz. Láthattuk, hogy több száz tüntető életében okoztak törést a tomboló rendőri erők. Szóval, mindezek öt éves elévülési idejű bűncselekmények. Magyarán: itt megint csak nagyon komoly veszélye van annak, hogy szeptember közepéig, illetve október 23-ig nem teszi meg az ügyészség a határozott és egyértelmű lépéseket a rendőri vezetők felelősségre vonása érdekében. Bár mindig hozzá kell tennem a politikai vezetők felelősségének kérdését is – Gyurcsány Ferenc és az akkori tárcailletékesek felelősségét is. Ha tehát nem lép az ügyészség, akkor megússzák az elkövetők, s ez rettenetes üzenet lenne a társadalom számára. Mert azt üzenné, hogy igazából nem volt fontos a most hatalomra jutott erőknek az, hogy ígéretüknek megfelelően elszámoltassák a felelősöket.

Eljutott hozzánk a Balsai úr jegyzete jelentés néhány részlete, s ebből szeretnék hangulatteremtőnek néhány részt felolvasni. Bízom benne, hogy ez arra fogja sarkallni az illetékeseket, hogy minél hamarabb nyilvánosságra is hozzák.

„Vizsgálандónak tartom a terrorcselekmény elkövetésének lehetőségét is”

Mindaz, ami történt, *„nem egyedi és egyéni túlkapás, hanem több órán át tartó, folyamatosan alkalmazott eljárás volt a végrehajtó állomány részéről, ami parancsnokaik erre irányuló szándékát, beleegyezését valószínűsíti. Vizsgálódásom során az események és tények láncolatából adódóan vizsgálандónak tartom a terrorcselekmény elkövetésének lehetőségét is.”*

Ezt követően egy táblázatban összesíti a felmerülő bűncselekményeket. 15 nagyon súlyos bűncselekmény elkövetését valószínűsíti ez a jelentés. Igazából én eh-

hez csak annyit tudok mondani, hogy nyilván abban a levélben, amelyet miniszterelnök úrhoz fogunk írni vagy megküldeni, a kártérítések ügyében, szorgalmazni fogjuk, hogy ez a jelentés kerüljön minél hamarabb nyilvánosságra. Ez elvülhetetlen jog minden magyar polgárnak, áldozatnak és jogvédőnek, s mindenkinek, pártállásra való tekintet nélkül. És egyben kérjük s tulajdonképpen követeljük is azt, hogy most már helyzetbe kerülve, a mostani kormány bizalmát élvező ügyészség tegye meg haladéktalanul a lépéseket a felelősségre vonás érdekében.

Ebben a körben ezt találtam fontosnak elmondani. Ebben a körben viszont van egy nagyon aktív szereplője a 2006. évi őszi felelősségre vonási ügyeknek, itt ül *Góbl György*, a Közhatalom Jogsértettjei Egyesület alelnöke, aki maga is jogsértett. 2006. október 26-án egy koncepció eljárás meghurcoltja volt, egy négyéves eljárás után sikerült elérni a felmentését. Nagyon szívén viseli a kérdést, azóta is többször feljelentést tett, aktív részese volt ennek a vizsgáló albizottságnak. És úgy tűnik, ezek a feljelentései nem jutottak előre, elakadtak. Erről fog rövid beszámolót adni.

Góbl György

Mivel a szóban forgó parlamenti albizottságnak szakértője voltam, beleláthattam abba a több ezer oldalas anyagba, amelyet a bizottság rendelkezésére bocsátott a BRFK. Megjegyzem, ennek 80%-a iktatási szám nélküli volt, tehát utólagos iktatási számokkal látták el. Ezeket az iratokat tanulmányozva, 19 feljelentést tettem különböző ügyési szerveknél. Mivel a Grespik úr által képviselt Gondaperben mint beavatkozó részt vettem, meglepve tapasztaltam, hogy a rendőrtanúk rendre hamisan tanúskodtak. Ezt bátran kimondhatom. Mert míg a bíróság előtt azt mondta az egyik tanú, K. Péter rendőr százados, hogy annyira voltam a kordontól a bedöntésekor, mint most a bíróságtól, vagyis két-három méterre, addig a Papp-bizottság általi meghallgatásakor ugyanez a rendőrtanú azt mondta, hogy gépjárműben ült a honvéd utcában, és rádión hallotta, hogy beborították a kordont. Sorban, mindegyik tanú egyébként így tanúskodott, mindegyik fel is lett jelentve.

*„Nemcsak a rendőrségnek ilyen a hozzáállása,
hanem az ügyészségnek és a bíróságnak is”*

Ehhez tartozik még: 2006. október 23-án délelőtt, a Nádor utcai oszlatás ügyében még elsőfokú eljárás van bíróság előtt. Vagyis nemcsak a rendőrségnek ilyen a hozzáállása, hanem sajnos az ügyészségnek és a bíróságnak is. Semmi nem változott: ugyanazok a bírók ítéleznek, akik már jogerős ítéleteket hoztak. És az egyik a Legfelsőbb Bíróságot is megjárta, s a jogerős ítélet szerint jogszerűen oszlatott a rendőrség. A másik perben még nem született ítélet. S előkerültek ezek a dokumentumok, amelyek létét a rendőrség folyamatosan tagadta.

Tehát 19 feljelentést tettem. Bene Lászlótól kezdve a műveletet irányító Major Zoltán, az említett rendőrtanúk – K. Péter, F. István – vannak köztük. Illetve kisrendőröket is jelentettem fel, olyanokat, akik konkrét személyek előállításáról írtak jelentést, s a letagadott, majd időközben előkerült rendőrségi felvételek alap-

ján egyértelműen igazolható, hogy hamis jelentést tettek. És meglepően, Falvai Zsolt, a budapesti nyomozó ügyészség vezetője az albizottság előtt azt mondta, hogy azért nem vizsgálták korábban a rendőri jelentéseket, mert azok közokiratok. Most elutasítják egyébként a feljelentést több esetben azzal, hogy a rendőri jelentés nem közokirat, legalábbis a tartalmára nézve, hanem az a lényeg (csak annyiban), hogy ki írta alá, illetve kit állított elő, s hogy az időpont stimmel-e. Aztán ezt meg helyben hagyja a főügyészség, tehát egyszerűen hülyének nézik az ember. Tegnap például az egyik tárgyaláson a bírótól megkérdeztem, mondván, jogi végzettséggel nem rendelkezem, hogy a BRFK által csatolt műveletirzs-jelentés, az közokirat vagy nem. Fábián bírónő azt mondta, neki erre nem kell válaszolnia. Mivel azonban nem rendelkezem jogi végzettséggel, lényeges. Mert ha azt mondja, hogy közokirat, akkor azért kell feljelentést tennem. Ha meg azt mondja, hogy nem közokirat, akkor perttechnikailag egészen más eljárást indít az ember.

Szeptember 2-án tettem az első feljelentést Lapid Lajos dandártábornok ellen, rendőrségi okiratokkal, közokiratokkal alátámasztottam a feljelentésemet. A mai napig nem született benne vádemelés. A másik jellemzője az ügyészségnek, hogy sorra, mindegyik ügyet, amelyben feljelentést tettem, betuszkolja ebbe a polgári ügyben elkövetett hamis tanúzásba, holott a feljelentésem tárgya egészen más. Tamással egyezően, én is tettem a vizsgált katonai bűncselekményekben is feljelentést, tehát hivatali nyomozóügyészség felelősségének megállapítására – öt év büntethetőség –, de a budapesti nyomozóügyészség még csak át sem rakja a katonai ügyészségre, az illetékességgel és hatáskörrel rendelkező szervezethez. Ezért is panaszt kell tenni, hogy aztán a főügyészség áttettesse velük.

Gaudi-Nagy Tamás

Köszönjük szépen az ismertetést. Sajnos, ez is egyértelműen azt támasztja alá, amit elmondtam, hogy a felelősségre vonás elakadt. Összességében arra bátorítjuk az ügyészséget és a kormányzatot, hogy minden lehetséges lépést tegyen meg, hogy az elévülési idő lejárta előtt a véres eseményekért felelős személyek –, akiknek az esetei nagyon erőteljesen fel lettek tárva, s igazából csak le kell vonni a megfelelő következtetést – meg legyenek gyanúsítva. És nagyon szeretnénk, ha a Balsai-féle jelentés nyilvánosságra kerülne, s ez alapján megindulna a felelősségre vonás.

A semmisségi törvény elégtelensége

Gaudi-Nagy Tamás

Harmadik témakörünk – eddig egyik sem volt túl könnyű és rövid téma – a semmisségi törvény, tehát a koncepciós eljárások elítélteinek ügye. Itt megint csak azt kell előrebocsátani, hogy a semmisségi törvényt egyébként a Nemzeti Jogvédő Szolgálat és Alapítvány üdvözölte, mert egy olyan eszközhöz látta, amellyel mentesíteni lehet embereket azok alól az elítélésektől, amelyekről tudjuk, hogy milyen körülmények között születtek. A legtöbb esetben, típusosan, valótlan

rendőri vallomások, hamis rendőri jelentések, ill. sajnálatos módon hatalmi érdekeket szolgáló ügyészségi, és nem egy esetben bírósági közreműködés nyomán ítélték el őket. Tulajdonképpen az ötvenes éveket idéző koncepció eljárásban.

Két koncepció ütközött. Azt azért el szeretném mondani, hogy Zétényi Zsolt, az NJA elnöke már 2006 decemberében egyértelműen a közkegyelem adását szorgalmazta mindazokra, akiket politikai okokból ítélték el a 2006. őszi tüntetésekkel összefüggésben. A Civil Jogász Bizottság jelentése egy önálló fejezetben foglalkozik a közkegyelem kérdésével, és szintén emellett tett hitet. Ennek ellenére az Országgyűlés, amikor végül is napirendre került az ügy, a semmisség útját választotta, tehát az egyedi megítélésekkel, egyedi bírósági döntésekkel rendelte megsemmisíteni, csakis olyanokat, amelyek kizárólag rendőri vallomások, rendőri jelentések alapján született elítélések. Semmilyen további lehetőséget nem adott, sem azoknak, akikről kiderült, hogy kivertek belőle egy beismerő vallomást – erre is volt nagyon sok példa –, sem olyanokra vonatkozólag, akinél lehet, hogy volt tanú, volt felvétel, de cselekményük méltányolható, figyelemmel arra, hogy a gyurcsányi hazugságbeszéd elleni tiltakozássorozat részeként alapvető jogaikat gyakorolták. És amikor meg rájuk támadtak a rendőrök, az önvédelem jogával éltek. Hogy mennyire kézzelfogható és drámai a helyzet, azt az is mutatja – a mellettem ülő Dukán Dániel esete mellett –, hogy van egy olyan fiatalember, az ügyfelünk, aki jelenleg is börtönben ül. Tehát most kapaszkodjnak meg: 2011 júniusában ül Magyarországon egy olyan ember börtönben, aki a 2006. szeptemberi tüntetéssorozat kapcsán került elítélésre. Kétéves börtönbüntetés kapott, nemrégiben lett jogerős, és jelenleg bent várja az ügyének az elrendezését, elintézését. Én a semmisségi kérelmet benyújtottam az ügyében, és szomorúan kellett tapasztalnom, hogy elutasították a kérelmét. A Szabadság téren ő egy nagyon kiemelt szereplő volt, komoly részese volt a cselekményeknek, ott volt felvétel is, viszont a Blaha Lujza téri ügy miatt is szólt az elítélése. Arra vonatkozólag viszont a beismerő vallomását visszavonta, tehát elvileg nem lett volna ok az elítélésének fenntartására, a bíró mégis elutasította a kérelmünket. Tehát bent ül ez a fiatalember, és én úgy gondolom, hogy ez nagyon méltatlan és nagyon megalázó. Nemcsak ránézve, hanem mindazokra, akik azt remélték, hogy a változás valódi változás lesz. Tehát a jóvátétel és felelősségre vonás mellett mentesülés a politikai elítélteknek.

„Valótlan rendőri vallomás – két év azért, amit el sem követett”

A mentességi törvény amúgy is túl szűk, körülbelül húsz embert érint, és jelenleg nincs tudomásunk arról, hogy bárkit is mentesítettek volna. Tehát nem tudunk ilyen jogerős döntésről – noha a semmisségi törvény elég régen megszületett, és számos kérelmet be is nyújtottak. S hogy milyen abszurd a helyzet, talán legjobban a Dukán Dániel esete példázza, s kérem is, hogy röviden, pár mondatban mesélje el az esetét. Ugyanis Dukán Dániel volt az egyik ihletője a semmisségi törvénynek. Hiszen az ő esete klasszikusan egy valótlan rendőri vallomáson alapuló elítélés, elsőfokon két év hat hónap, másodfokon kétéves börtönbüntetés, egy olyan cselekményért, amit nem követett el. Az ő ügyében pedig nemrég kaptam meg a bíró végzését, amelynek lényege, hogy felfüggeszti az eljárást,

addig, amíg a semmisségi törvény más bírók által kezdeményezett alkotmánybíróági vizsgálata meg nem történik. Ezt különben egyrészt eljárásjogilag is súlyosan kifogásoljuk, mert nem minősül előzetes kérdésnek. Jól is néznénk ki, ha minden bíró elzárkózna az Alkotmánybíróság elé vitt jogszabály alkalmazása elől, és azt mondaná, várjuk meg, hogyan dönt az Alkotmánybíróság. Igenis meg kellett volna hoznia a semmisségi döntést Dukán Dániel esetében. De mert mégsem született meg, most a teljes bizonytalanság vár rá. Az ő esete – mint utaltam rá – nagyon nagy nyilvánosságot kapott annak idején: szerepel a Civil Jogász Bizottság jelentésében, a Kormos Valéria-könyvben... Kérem akkor Dánielt, mondja el, mi történt vele, s mit gondol erről a helyzetről.

Dukán Dániel

Mint elhangzott, a 2006. szeptemberi-októberi események egyik áldozata vagyok, akinek ügye még mindig nem rendeződött. Néhány percben akkor, mi is történt. Én a szeptember 15–17-i hétvégét több kedves ismerősöm társaságában még az Alacsony-Tátrában töltöttem túrázással. Ekkor robbant ki a botrány, került nyilvánosságra Gyurcsány Ferenc miniszterelnök beszéde, amely a tüntetéssorozatot elindította. 18-án volt az MTV ostroma, ahogy egyébként más agresszív cselekményekhez, ehhez sem volt közöm, majd 19-én mentem ki a Kossuth téri, hazugságellenes, békés tüntetésre. Ami után egy-két, belvárosi szórakozóhelyen töltöttem az estét, onnan hazatérve, durván hajnali 2-3 óra felé, az Astoriától a Rigó utca felé tartva rendőrkordon zárta el a megszokott, hazafelé vezető utamat. Majd egyszer csak jött a rendőri felszólítás, hogy oszlojanak!, ami annyiból volt érdekes, hogy ott semmilyen, a későbbiekben a tévében mutatott eseményeknél ez nem volt tapasztalható: csak lézengés volt. Elindultam tehát hazafelé, de sajnos nem odáig, mert egy utcába beszorítva a rendőrök rám kiáltottak, hogy „elfogni, tüntető!”, vagy valami hasonlót. Ezután földre tepertek, ütötték és rúgták a fejemet. Nem álltam ellent. Annyira összeverték, hogy a sérüléseim durván csak fél év múltán múltak el teljesen. Ezek után a VIII. kerületi rendőrkapitányságra vittek, majd később a Gyorskocsi utcai büntetés-végrehajtási intézetbe, ahol bemutatták nekem az úgynevezett „büntársamat”, akit akkor láttam életemben először. Majd október 2-án tartották meg első fokon, gyorsított eljárásban, Vasvári Csaba bíró részvételével a tárgyalásomat, ahol csak két, az elfogásomban és bántalmazásomban részt vett, magas rangú rendőrtanút szólaltattak meg. S bár az ügyész garázdaságért egy év felfüggesztett börtönbüntetést kért, amit szintén nem követtem el, a bíró – önmaga átminősítve a vádat – két és fél év letöltendő börtönbüntetésre ítélte csoportosan és felfegyverkezve elkövetett, hivatalos személy elleni erőszakért.

„Sírva könyörögtek, ne jöjjenek haza, itt ugyanaz van, mint ötven évvel ezelőtt”

Olyan tanúk vallomására alapozta a vádat, akik egyrészt érintettek voltak az ügyemben, másrészt azt állították, hogy egész este engem figyeltek, holott saját tanúim vannak rá, hogy hajnali fél háromig szórakozóhelyen töltöttem az estét.

A rendőrök egyébként annak ellenére, hogy állításuk szerint egész végig figyeltek, a ruházatomnak még csak az árnyalatát sem voltak képesek leírni. Az egyik azt mondta, hogy jobbkezes alsódobással tűzgránátot dobtam a rendőrök felé, a másik azt mondta, hogy jobbkezes felsődobással követ, holott nem dobtam semmit, én balkezes vagyok. A sérüléseimet pedig azzal magyarázták, hogy menekülés közben háromszor nekifutottam parkoló autóknak, ami hát önmagában is meg kellett volna kérdőjelezze a szavahihetőségüket, de úgy látszik, Vasvári Csabánál ez nem volt mérvadó. A generált prevenciót alkalmazva maga is kijelentette, hogy egy elrettentő ítéletről van lényegében szó, tehát egymaga vállalta az ügyész szerepét is. Mindennek az érdekessége, hogy miközben az elsőfokú tárgyalás megvolt, engem egy másik, másodfokú bíróság már hazaengedett volna. Így a börtönben, ahol egyébként addig narkósokkal, gyilkosokkal tartottak egy környezetben, már az elengedésemre készültek, aztán sajnos mégis vissza kellett menni a zárkába. Majd amikor a különböző jogvédők a Markó utcában tartották volna a gyűlésüket, azért, hogy még véletlenül se találkozhassak velük, aznap hajnalban kocsira raktak és elvittek Sándorházára, az ország állítólag harmadik legembertelebb börtönébe. Nagydarab roma fiatalokkal, autótolvajokkal és hasonló emberekkel voltam egy zárkában összezárva. Majd október 26-án, harminchat földi nap után szabadultam. Utána egy hét otthoni regenerálódásra volt szükségem. Mint kiderült, az egyetemi karrieremet törte ketté ez a történet. Ötvenhatos magyarok segítségével az Egyesült Államokba – mondhatjuk így – mentem. Sírva könyörögtek nekem, hogy ne jöjjek haza, mert itt ugyanaz van, mint ötven évvel ezelőtt. Ennek ellenére hazajöttem a másodfokú tárgyalásomra, 2007 decemberében. Ugyan enyhítések mellett, de helyben hagyták az ítéletet, immár két év, négyévi felfüggesztett börtönbüntetésre, pártfogói felügyelet mellett. Tehát nekem, akinek még káros szenvedélyem sem volt, öt éven keresztül – úgymond – havi beszámolóí kötelezettségem van. Ez ellen egyébként tiltakoztunk, s megszületett az ítélet most, amikor már csak fél év maradt hátra ebből a pártfogói felügyeletből, hogy nincs már szükség, mert soha semmilyen gond nem volt velem. Erre áthelyezték az ügyet a veszteprémi bíróságra, azzal, hogy aki ezt az ítéletet hozta, az a bíróság nem illetékes, tehát a pártfogói felügyelet még mindig kérdéses. Arról nem is beszélve, hogy én a rokonaimmal és szeretteimmel üdvözöltük a semmisségi törvényt mint egyfajta – ha nem is a lelki sebekre, de mégis – megoldást az ügyre. Úgy tűnik, hogy ez mégis elakadt, sőt, *Szűcs Mária*, aki egyébként a másodfokú bíróságon van, a bírói tanács tagja volt, úgy néz ki, hogy szepetembertől szintén az Alkotmánybíróság tagja lesz. Ezúton is gratulálok neki. A hamis rendőrtanúk egyébként szintén megkapták a jutalmukat ebben az ügyben való részvételükért. Ugyanis dr. Balázs Norbert tudomásom szerint még mindig a XI. kerületi rendőrkapitányságnak a vezetője. Röviden tehát ennyi. Még mindig várjuk, hogy mi lesz ebből. Egy dolgot szeretnénk végre: igazságot.

Gaudi-Nagy Tamás

Megrázó és megdöbbentő, hogy így áll a dolog. Itt a végkövetkeztetésünk az – s szeretnénk, ha hírül vinnék –, hogy a semmisségi törvény – éppen üdvözlendő jel-

lege miatt – nagy támadásnak lett kitéve: az igazságszolgáltatásba való beavatkozás miatt vádolták, kárhoztatták a rendőrök hitelességének megkérdőjelezése miatt – bár nekünk más a véleményünk. Mi is azt mondjuk, hogy az akkori rendőri és rendőrségi jelentések hiteltelenek voltak. Ez a mostani helyzet igenis azt igazolja, hogy a közkegyelem lenne a helyes út. És ezt nemcsak 2006 őszére vonatkoztatnánk, hanem a 2002 és 2010 közötti időszakra.

„Politikai ellenállók küzdöttek az emberi jogokat és érdekeket sárba tipró rendszerrel”

Rendelkezésre áll egy másik jelentés, amelyet jómagam készítettem, és az Emberi Jogi Bizottság el is fogadta. Ilyen és ehhez hasonló jogsértések sorozatát mutatja be és bizonyítja az elmúlt nyolc év időszakára. Abban is nagyon sokan vannak, akik hasonló elítéléseket szenvedtek el, vagy hasonló eljárás alatt vannak. Például Budaházy és társai. Szerintünk tehát ezekben az ügyekben egyértelműen kimutatható, hogy politikai ellenállók küzdöttek egy, az emberi jogokat és az emberek érdekeit sárba tipró rendszerrel szemben. A kormányváltástól, azt hiszem, joggal várja el mindenki, különösen most, hogy a semmisségi törvény megbukott: igenis, közkegyelem kell, ez lenne az egyetlen igazi megoldás. Erre vonatkozóan egyébként, a parlamenti vitában, az LMP önálló javaslatot is előterjesztett, a semmisségi törvény vitájában pedig jómagam egy módosító javaslatot terjesztettem elő, hogy így oldjuk meg az ügyet. Én nagyon bízom abban, hogy le fogják vonni a következtetéseket, és a miniszterelnök úrnak szóló levélben is ki fogunk térni arra, hogy ezt a kérdést ebben a szellemben rendezze. 2006 igazságát, ugye, egyre többen megkérdőjelezzik, Heller Ágnes, például. Azt is vegyük észre, hogy itt ülnek a meghurcoltak, akiknek az ügye nem rendeződött, és ma már egyre többen – az MSZP-frakcióról már nem is beszélek – mellettem gyakorlatilag naponta kérdőjelezzik meg a 2006. őszi és a nyolc év jogsértéseit, boszorkányüldözésről beszélnek és a rendőrök méltóságát védik, holott tudjuk, hogy mi történt. Tehát meg kell védeni 2006 igazságát, és ennek az a záloga – három nagy témánk rövid összefoglalásaként –: a kártérítéseket valóban meg kell adni minden károsultnak, aki ezt igazolni tudja, egy gyors, méltányos eljárásban; igenis felelősségre kell vonni az elkövetőket, mielőtt az elévülési idők lejárnak; és a semmisségi törvény helyett közkegyelemben kellene részesíteni mindenkit, akit politikai okból ítélték el az elmúlt nyolc évben, különösen 2006 őszével kapcsolatban.

A devizahitelek drámai helyzete

Gaudi-Nagy Tamás

Most pedig szeretném, ha Vajk Kálmán úr, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat partnere, ill. a devizahiteles munkacsoport vezetője egy pár mondatban beszélne egy új témáról. A Nemzeti Jogvédő Szolgálat több témát is visz, nemcsak 2006 őszével foglalkozunk, hanem például a kiszolgáltatott devizahitelek jogvédelmét is el látjuk.

Vajk Kálmán

Együttműködő ügyvédként szeretném tájékoztatni Önöket arról, hogy miért és hogyan kívánja segíteni a Nemzeti Jogvédő Szolgálat a devizahitelek miatt nehéz helyzetbe kerülteket. A miniszterelnökre való hivatkozással adnék választ. Ez év május végén Orbán Viktor a következő tényrt közölte a nemzettel: „Az eladósodott családok az előző korszak áldozatai lettek, és akaratlanul csöppentek a spekuláció és a kiszámíthatatlanság világába.” A másik megállapítás a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének elnökétől származik, aki már szakpolitikusként is tekintélyt parancsol a véleménye kifejtésével: „A devizahitel mögött nincs export-import kereskedelmi tevékenység vagy fizetési forgalom. A bankok extra nyereségre tettek szert úgy, hogy nincs mögötte sem valós költség, sem valós kockázat.”

„Nem a hitelfeltevők felelőtlensége állapítható meg, hanem a bankok nem tájékoztattak megfélelően”

Ezek súlyos kijelentések, hiszen nyilvánvalóan tényeken alapulnak. Ezen kívúl se szeri, se száma azoknak a közgazdászok által tett nyilatkozatoknak, amelyek egyöntetűen megállapítják, hogy a bankok spekulációs céllal foglalkoztak a devizahitelek kihelyezésével, arra a széles körű társadalmi tudatlanságra alapozva, amely a pénzügyi területeket egyértelműen jellemzi. Tehát akinek nincsen a pénzügyi folyamatokról elméleti felkészültsége, nem ismeri a gyakorlatot, az nyilvánvalóan nem tudja megítélni azt, hogy milyen kockázatot vállal egy ilyen hitelfelvétellel. A bankok pedig mindenkit arról győzködtek, hogy milyen kedvező ez a hitel, fel kell venni, s szó sem volt arról, hogy valamikor ilyen irtóztatósan drága lehet. Tehát nem a hitelfeltevők felelőtlensége állapítható meg, hanem az, hogy a bankok nem tájékoztatták kellőképpen a hitelfeltevőket, hogy milyen kockázatot vállalnak. A Nemzeti Jogvédő Szolgálat is megállapítja, hogy áldozatnak minősülnek az érintett családok, emberek, ezért emberi tisztesség és társadalmi felelősség kérdése, hogy az ügyeiket lehetőség szerint felkaroljuk.

Hogy kiket érinthet összességében, ezt összegyűjtöttem és mindjárt felsorolom.

Akik a hazai és európai jogi szabályozásnak megfelelő feltételek szerint kívánják átalakítani kölcsönszerződésüket, magyarul: akik megfizethető részleteket kívánnának az állandóan növekvő részletfizetésekk helyett. Ennek alapvető megoldása az, hogy a szerződéskötés idején meghatározott kamatfeltételeket kell továbbra is a szerződés részévé tenni. Aztán: akiknek a bank felmondta a szerződését, és végrehatással fenyegetik. Akinél ez a végrehatás folyamatban van. Aki- ket már kilakoltattak és kártérítés útján kívánják rendezni az életüket.

Tehát mindez tulajdonképpen átfogja a devizahittel bármilyen módon érintettek körében felmerülő problémákat. És hogy hogyan? A Nemzeti Jogvédő Szolgálat együttműködő ügyvédekkel, ügyvédi irodákkal, civil szervezetekkel, szakmai szervezetekkel áll kapcsolatban, és speciálisan az embereket érintő akár polgári, akár más ügyekben a partner ügyvédeken keresztül nyújt segítséget: például tájékoztatással, vagy a bírósághoz való fordulás feltételeinek megkönnyítésével, a keresetlevelek és egyéb beadványok szakszerű elkészítésével, ezek képviselésével a bíróság előtt; vagy az ügyvéd tartja a kapcsolatot a bíróságokkal, végrehajtókkal, köz-

jegyzőkkel. Tehát a Nemzeti Jogvédő Szolgálat így valósítja meg azt az érdemi segítségét, amelyet az alapszabálya szerint elhatározott, és szolgáltatni kíván általában a társadalom tagjainak, most pedig éppen a devizahiteleseknek.

(Hozzászólás – Dukán Dániel édesapja)

Miért van ez az öt éves elévülési idő kőbe vésve, mikor látjuk, hogy még a második-világháborús bűnök sem évültek el?

Gaudi-Nagy Tamás

Mi úgy gondoltuk, hogy az elévülési időn belül is bőven van ideje a mostani kormánynak arra, hogy fellépjen. Tavaly december óta Polt Péter a legfőbb ügyész Magyarországon, és végképp nem lehet azt mondani, hogy bármilyen külső hatalom ellenáll annak, hogy a felelősségre vonás előremozduljon. Az elévülésnek egy már elkövetett olyan cselekmény tekintetében, amely nem emberiség ellen elkövetett és nem háborús bűntett, nagyon aggályos a módosítása, ezért hangsúlyozom, hogy az elévülési időt bármikor megszakíthatja a nyomozó hatóság, bármilyen nyomozati cselekménnyel. Gergényi Péterről azt szokták mondani, hogy mivel megszűnt a rendőrségi jogviszonya – ugye, itt van egy furcsa jogszabály: ha egy év eltelik a szolgálati jogviszonyt követően, akkor már katonai vétségért nem felel, büntetért viszont igen. Márpedig a szóban forgó bűncselekmények súlyosabb minősítésű bűntettek, tehát még bőven elévülési időn belül vagyunk. Minden jelentés elkészült, minden jelentés rendelkezésre áll, egyedül arról van szó, hogy a katonai ügyészség hatáskörébe tartozik, hogy a szükséges lépéseket tegye. Csak, ugye, a tisztogatás elmaradt, Falvy Zsolt, a Budapesti Nyomozó Ügyészség vezetője a mai napig a helyén van, holott gyakorlatilag jelentős mértékben felelős azért, hogy a felelősségre vonás elmaradt.

Grespik László

Feljelentést kell tenni tértivevényes postai küldeménynel.

Levelek a miniszterelnöknek és az Országgyűlésnek

Levelet írni a legmagasabb rangú tisztségviselőknek és hatalmi tényezőknek két nyilvánvaló haszonnal is járhat. Feltéve, hogy a küldője szerzett már annyi becsületet, hogy sem a címzett, sem a közvélemény előtt nem nevetteti ki magát mint amolyan minden lében kanál fontoskodó. Nos, elfogultság nélkül állítható, hogy a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, ill. Szolgálat eddig felmutatott eredményei mind az érdeklődő közvéle-

mény, mind pedig a nemzetért felelősséget érző politikusok, magas rangú tisztségviselők elismerését kívívta. Ezért a címzettnél joggal lehetett elvárni, hogy megfontolásra méltónak tartja az abban foglaltakat; az aggodó közvélemény pedig hálásan nyugtázhatta, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat még a miniszterelnökig és az Országgyűlésig is hajlandó el-
menni, még őket sem rest ösztökélni, ha a tét az, hogy a nemzet számára, ill. a magyarság jövője szempontjából alapvetően fontos igazságok, jogi szabályozások érvényre juthassanak.

Gaudi-Nagy Tamás levele a miniszterelnökhöz

Budapest, 2011. július 13.

Miniszterelnökség

Dr. Orbán Viktor Miniszterelnök Úr részére!

Budapest

Pf.: 6.

1357

Tárgy: A 2006. őszi rendőrterror igazságtétele minden jóézésű magyar közös ügye

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Engedje meg, hogy a 2006. őszi meghurcoltak nevében és érdekében Önhöz mint a Magyar Köztársaság kormányfőjéhez forduljak a 2006. őszi véres állami erőszak igazságtétele ügyében három rendkívüli jelentőségű kérdésben, abban bízva, hogy Önnek valóban és még mindig fontos, hogy a 2006 őszén kilőtt szemű, megvert, megkínzott, önkényesen fogva tartott károsultak jóvátételt kaphassanak, a rendőrterror felelősei végre feleljenek bűnükért, és a politikai okból elítéltekről, meghurcoltakról végre lekerülhessen a méltatlanul rájuk akasztott bűnös bélyeg.

Őszintén bízom abban, hogy még most is állja 2010. május 5-én kimondott ígéretes szavait:

„Ebben az ügyben nincs helye óvatosságnak, hezitálásnak. Nem fogjuk szó nélkül hagyni, ami 2006. október 23-án történt. Ezért felelni kell – a törvényes keretek között – mindenkinek, aki ebben részt vett. Nincs kivétel sem rangra, sem beosztásra, sem életkorra tekintettel.”

Megtisztelő volt számomra, hogy jogvédő munkásságomat elismerte, amikor a részemre – Ékes Ilona országgyűlési képviselővel megosztva – 2007 decemberében megítélt Polgári Magyarországért Díj átvétele alkalmával azt írta nekem, hogy a magyarság védelmének magasztos elvét és a jogászai precizitást egyesítem tevékenységemben, amellyel annyi jogfosztotton segítettam. Kérem, hogy most is ezt a jogvédőt lássa bennem, mert bennem továbbra is ez munkál, amikor Ön-
höz címzem soraimat.

Mindannyian emlékszünk arra, hogy a 2006 őszén lezajlott kormányellenes tüntetéssorozatot komoly és véres megtorlás követte: szemkilövések, csonttöré-

sek, kínzások, önkényes fogva tartások, koncepciós eljárások tucatjai. Közel öt év eltelt azóta, ám mégis több százan vannak, akik nem kapták meg kártérítésüket, a felelősök még mindig büntetlenek, és a koncepciós elítéltek számára pedig még mindig nem jött el az igazság pillanata. Az ötéves elévülési idő pedig vérszen közeleg. Mi, nemzeti jogvédők az első perctől kezdve folytatjuk most is tartó küzdelmünket a civilek védelme, jóvátétele és a felelősök felelősségre vonása érdekében. (A Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Szolgálat a 2006. őszi ügyekben kifejtett tevékenységéről szóló összefoglaló [itt olvasható.](#))

Szervezetünk e téren kifejtett tevékenységét az Országgyűlés emberi jogi bizottsága által létrehozott, 2002 és 2010 között és különösen 2006 őszén az állam részéről a politikai szabadságjogokkal összefüggésben elkövetett jogsértéseket vizsgáló albizottság jelentése állami elismerésre méltónak minősítette.

Szervezetünk július 13-án tartott a levelem tárgy körében nagy nyilvánosság számára sajtótájékoztatót.

1. Rendezetlen kártérítések

A tavalyi kormányváltás azt a lehetőséget hozta, hogy rövid idő alatt százazrek Önben bízó várakozása 2006 őszének igazságtétele ügyében valósággá válhat: méltányos és gyors jóvátételt kapnak az áldozatok. A dicséretes tettek ellenére azonban még vannak rendezetlen kárügyek, ehhez kérem először segítségét.

A már említett albizottság által is méltatott és mércének tekintett, egykor Morvai Krisztina és Völgyesi Miklós társelnökletével működött Civil Jogász Bizottság jelentése a jóvátételről az alábbi ajánlást adta:

“A 2006. őszi tömeges rendőri és bírósági jogsértéseket követően az alkotmányos előírások és jogállami elvek azt kívánják, hogy az állam gondoskodjon arról, hogy a jogsértettek reparációja hatékonyan és a rendes eljárásoktól eltérő módon mielőbb és méltányos módon történjen meg. Jogállami elvárás, hogy az állam a károsultaknak peren kívül adjon kártalanítást, és ne nehezítse tovább a sokat szenvedett, nemritkán életre szólóan meggyötört, lelkileg megsérült, személyes szabadságuktól jogellenesen megfosztott emberek helyzetét azzal, hogy évekig pereskedniük kell.”

A tavaly – többek között az én szavazatommal is – elfogadott és általunk is üdvözölt országgyűlési határozat és kormányhatározat szerint a benyújtott kárigényeket gyors, méltányos és egyablakos rendszerben bíralták el. A hivatalos adatok szerint eddig ennek keretében 131 ember kapott összesen több mint 245 millió forint kártérítést a 2006-os őszi tüntetéseken történt rendőri brutalitás miatt. Mindezzért a kárpótolt áldozatok köszönetét és elismerését tolmácsolom.

Azóta azonban számos olyan jóhiszemű jogsértett jelentkezett szervezetünk-nél, akik kárigénye megalapozott, a törvényes 5 éves elévülési időn belül van, és akik hibájukon kívül nem tudtak eddig a kárügyek központi rendezéséről. Van-nak köztük szemkilőtt, könnygázgránát által roncsolt állkapcsú vagy kegyetlenül megvert polgárok. Hozzá kell tennem, sokak megítélése szerint sokkal erőteljesebb tájékoztató kampányt kellett volna folytatni a kormányzat részéről a károsultak megtalálása érdekében. Még most sincs késő; kérem, ennek érdekében szíveskedjék intézkedni.

Emellett a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati ítélete szerint jogellenesen feloszlott 2006. október 23-i hajnali Kossuth téri tüntetés, Grespik László ügyvéd

úr által képviselt közel 200 résztvevőjének kárigényét a Budapesti Rendőr-főkapitányság elutasította, nemrég pedig a 2006-os rendőri brutalitások egyik legsúlyosabb szemkilótt sérültje megalázóan alacsony kártérítést kapott jogerős ítélet alapján; miután nem jött létre egyezség, így a munkaképességét elvesztett károsult járadékot sem kap.

Kérem T. Miniszterelnök Urat, hogy emlékezzen rá: a 2010. évi választási kampányuk során is azt ígérték, hogy kárpótolni fogják a 2006-ban elszenvedett jog sérelmekért az áldozatokat. Ön is többször is kiemelten foglalkozott ezen kérdéssel, és mindannyiszor biztosította a jogsértetteket arról, hogy sérelmük kompenzációjaként az új időszakban az állam igazságos mértékű kártérítési összeget fog részükre fizetni. Kérem, emlékezzen továbbá arra is, hogy az áldozatok jelentős hányada az Önök szimpatizánsa volt, akik az Astoriánál többek között az Ön beszédén vettek részt, majd ezt követően békésen távoztak haza a 2006. október 23-i megemlékezéséről, amikor brutális rendőri erőszak áldozataivá váltak. Ezek a jogsértettek joggal tehetik fel a kérdést: most, amikor az Önök kezében van az ország irányítása, miért felejtkeznek el arról, hogy ők a nehezebb időkben, a gyurcsányi terror idején is hűségesek voltak Önökhöz. Az Ön által is hangoztatott egység, az „*együtt sírunk, együtt nevetünk*” elve alapján a kormánynak oda kellene most állni a jogsértettek mellé, és az őket ért atrocitásokért, jogsértésekért kompenzálni őket.

A jóvátétel ügyét kifejezetten hátráltatja és méltánytalan, illetve diszkriminatív, hogy idén januártól megszűnt a belügyminiszter úr által életre hívott kárrendezési bizottság, az amúgy is pénzhiánytól szenvedő rendőri szervekhez tették vissza a kárügyek intézését, ahol az egyezségek kötése nem érdek, sőt, a gyurcsányi idők reflexei érhetők tetten az elutasító válaszokban, két részegyezségen kívül. Emiatt sokéves perre kényszerülnek a már közel öt éve jóvátétel nélkül élő áldozatok, annak ellenére, hogy úgy tudom, félmilliárdos alapot különített el a kormány jóvátételre, s a hírek szerint ennek felét költötték csak el eddig.

Mindezekre tekintettel arra kérem Tisztelt Miniszterelnök Urat, hogy a több száz, még rendezetlen kárigény méltányos módon történő kielégítése érdekében szíveskedjék odahatni annak érdekében, hogy a 33/2010 (VI.11.) sz. országgyűlési határozat és 1189/2010 (IX. 13.) Kormányhatározat alapján eredményesen működött kárrendezési bizottság tavaly év végével beszüntetett tevékenysége ismét álljon helyre, és ezen szervezet bírálja el gyors és méltányos rendben a megapozott igényeket.

Határozott álláspontom, hogy a két határozat betűjével és szellemiségével is ellenkezik az, hogy a méltányos, gyors és egyablakos rendszert az év végével megszüntették, és a rendőri szervekhez került vissza a kárügyek elbírálása, amelyek sok esetben a mindannyiunk által jól ismert és elvetett gyurcsányi reflexekkel utasítják el sok esetben a kárigényeket, de nyilván ebben szerepet játszik az is, hogy saját, szűkös költségvetési kereteik terhére kellene rendezzék a 2006. őszi kárügyeket, ezért ellenérdekeltek a gyors és korrekt megegyezésekben.

Egyúttal arra is kérem, hogy a kárügyek rendezésére meghirdetett fél-milliárdos pénzalap még rendelkezésre álló részét is bocsáttassa az újra létrehívandó kárrendezési bizottság rendelkezésére, illetve amennyiben a keret elfogyott, kérem, a megfelelő fedezetet biztosítsa.

Szíves tájékoztatásul jelzem, hogy amennyiben augusztus 31-ig kedvező választ nem kapok, úgy a rendezetlen kárigények mielőbbi elintézése érdekében még az elévülési idő lejárta előtt kezdeményezem a jóvátételről szóló 33/2010 (VI.11.) sz. országgyűlési határozat megfelelő tartalmú módosítását.

2. Elmaradt felelősségre vonás

Sokak várákozása volt, hogy a 2006. őszi megtorlások felelőseit a kormányváltás után mielőbb felelősségre vonják, erre tett ígéretet Miniszterelnök Úr is a már idézett mondataiban, ezt hiányolják egyre többen.

A kormányváltás óta érdemben, a külvilág számára érzékelhető módon ezen a téren alig történt valami, ezért örömmel értesültem Gergényi Péter volt budapesti rendőrfőkapitány minapi meggyanúsításáról, amelyre éppen az elszámoltatás elakadása miatti sajtótájékoztatónk meghirdetését követő napon került sor. Örülök az egybeesésnek, amely nyilván a véletlen műve. A meggyanúsításra a Nemzeti Jogvédő Alapítvány által tett feljelentés nyomán indult, majd lezárt és Gulyás Gergely albizottsági elnök úr feljelentése alapján újra indult büntetőeljárásban került sor.

Emlékeztetni szeretném, hogy mi, nemzeti jogvédők már 2006 decemberében 20 különböző súlyos bűncselekmény miatt tettünk **feljelentést**, a Civil Jogász Bizottság 2007. februárban elkészítette **részletes jelentését**, illetve az Országgyűlés emberi jogi bizottságának albizottsága is elvégezte munkáját (búszke vagyok, hogy az albizottság alelnöke lehettem): 12 ülésén 60 embert meghallgatott, **jelentést** tett le az asztalra, amelyet ugyan több szempontból kritikával illetem – kifogásaim **itt olvashatók** –, de mégis, mindezek együtt erős kiindulópontot jelentenek a felelősségre vonás érdekében.

Előjárói bűncselekmények körében a volt rendőri vezetők (Gergényi, Bene, Dobozi, Lapid, Szabadfi stb.) esetében szerinte egyértelműen megállapítható az azonosító jelvények hiánya, a nem rendszeresített vadászfegyverek alkalmazása, a nem megfelelő rendőri felszerelések, illetve a szükségtelen és aránytalan erőszak tömeges és indokolatlan alkalmazása miatt ezen rendőri vezetők büntetőjogi felelőssége, de ennél nyilván tovább is kell menni, egészen le a minden helyszínen tapasztalható jogsértést elkövető rendőri egység parancsnokáig is, illetve az akkori politikai vezetőkig, Gyurcsány Ferencsel bezárólag.

Az Országgyűlés 2006. őszi albizottsága, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat és a Közhatalom Jogsértettjei Egyesület számos feljelentést tettek. Miért nem vizsgál ki alaposan minden feljelentést az ügyészség, és miért nem lép fel a felelősségre vonás érdekében? Göbl György, a Közhatalom Jogsértettjei Egyesület alelnöke elmondta sajtótájékoztatókon: számos megalapozott feljelentést tett a rendőrségi iratok és az országgyűlési vizsgálóbizottság munkája alapján, amelyek szinte egytől egyig mind elakadtak. Sőt, a Gulyás Gergely albizottsági elnök által a büntetés-végrehajtási intézetekben történt bántalmazások, kínzások miatti feljelentést elutasították.

Miért akadnak el a feljelentések, annak ellenére, hogy 2010. december óta Polt Péter úr a legfőbb ügyész?

2010 júniusában Ön megbízta Balsai István országgyűlési képviselő urat,

hogy miniszterelnöki megbízottként vizsgálja ki a 2006. őszi hatalmi jogsértéseket, és készítsen jelentést a felelősök felelőssége vonása érdekében. A Balsai-jelentés alapos munka után idén márciusban elkészült (a Nemzeti Jogvédő Szolgálat is segítséget adott), azóta Önnél van. Szijjártó Péter úr azt ígérte, hogy alkotmányozás után Ön áttekinti, de azóta semmit nem tudni a jelentés sorsáról, ráadásul Balsai István idén szeptembertől alkotmánybíró lesz, tehát féltő, hogy nem lesz, ki aprópénzre váltsa a jelentés megállapításait.

Tudomásunk van arról, hogy a Balsai-jelentés a rendőri erőszakot nem egyedi túlkapásoknak, hanem több órán át tartó, folyamatosan alkalmazott eljárásnak nevezi, amely parancsnokaik erre irányuló szándékát, beleegyezését valószínűsíti. A Balsai-jelentés az állami erőszak kapcsán a terrorcselekmény elkövetésének lehetőségét is felveti, 14 további különböző bűncselekmény mellett. Ez az akkori politikai vezetés büntetőjogi felelősségét is teljesen új megvilágításba helyezi.

A szóban forgó bűncselekmények miatt az ügyészségeknek őszig van módjuk gyanút közölni vagy vádat emelni, mielőtt a tipikusan 5 éves elévülési idő bekövetkezik.

Kérem Miniszterelnök Urat, hogy mielőbb hozzák nyilvánosságra a Balsai-jelentést, és az ennek megfelelő feljelentéseket tegyék meg, mielőtt a bűncselekmények elévülnek, kérje meg a kormány bizalmát élvező ügyészséget, hogy haladéktalanul tegyen lépéseket a felelőssége vonás ügyében.

Természetesen az igazi jogállami fordulathoz az is fontos volna, hogy a pártállamban vezető beosztást betöltő, pártutasítást végrehajtó ügyészek, bírák, illetve a megtorló, a jogállamiságot megcsúfoló eljárásokban résztvevő bírák, ügyészek távozzanak a helyükről, másrészt az elmúlt 8 év alapvető szabadságjogokat korlátozó alkotmányellenes jogszabályait végre hatályon kívül helyezzék. Mert ha így marad, akkor a valódi elszámoltatásnak semmilyen garanciája nem lesz.

3. Közkegyelmet a szűkre szabott és elakadt semmisségi törvény helyett

Az Országgyűlés a nemzeti jogvédők által is örömmel fogadott törvényben idén márciusban nyilvánította semmissnek a 2006. őszi tömegosztatásokkal összefüggésben hivatalos személy elleni erőszak, rongálás, valamint garázdaság miatt meghozott, kizárólag rendőri jelentésre, illetve rendőri tanúvallomásra alapozott ítéleteket. Ennek alapján kérhető az elítélés semmissé nyilvánítása, de – éppen elfogadott módosító javaslatom alapján – nem az elítélést kimondó bírótól.

A törvény azonban túl sok támadási felületet adott, túl kevés személyt érint (legfeljebb 20-30 fő), végrehajtása pedig elakadt, mivel több bíró és jogvédő szervezete a törvény alkotmányellenességét állítva az Alkotmánybírósághoz fordult, amely csak ősszel dönt az ügyben. Tudomásom szerint még csak egy semmisségi büntetőügyben született kedvező jogerős döntés.

Megdöbbenő ugyanakkor, hogy börtönben ül ma is a 2006. őszi tüntetések egyik elítélte. A fiatallembert a 2006. szeptember 18-i Szabadság téri és a másnapi, Blaha Lujza téri események miatt ítélték letöltendő két évre, ebből előze-

tesben töltött 8 hónapot, most üli le tavasz óta a többi részt, még egy év van hátra. A semmisségi törvény rá is vonatkozna: az egy eljárásban született ítélet a Blaha Lujza téri esetben csak rendőri jelentésen, illetve vallomáson alapul, de a semmisségi kérelmét mégis elutasították, emiatt fellebbezéssel élt, az ügye még nem zárul le.

A sajtótájékoztatókon megszólalt Dukán Dániel, a 2006. őszi koncepciók eljárásban elítélt fiatalember, a semmisségi törvény ihletője, aki csalódottságát fejezte ki, hogy bár egyértelmű, hogy nem követett el semmit, és a semmisségi törvény alapján már régen mentesülnie kellett volna, mégis bizonytalan a sorsa, a semmisségi törvény elakadt. Esete részletesen szerepel a Civil Jogász Bizottság jelentésében és Kormos Valéria: Embervadászat utasításra című dokumentum-könyvében. Olyan tettek miatt szabtak ki rá – először – 2 év 6 hónap letöltendő börtönbüntetést valótlan rendőri vallomások miatt, amelyeket soha nem követett el. Az ügy egyetemi tanulmányait is kettétörte. 36 napot töltött előzetesben, másodfokon csak annyit sikerült elérni, hogy a büntetését 2 évre enyhítették, 4 évre felfüggesztve, és pártfogói felügyelet mellett él ma is, havonta kell beszámolnia életéről az állam képviselőjének. A rá terhelő vallomást tett egyik rendőr azóta Budapest XI. kerületének rendőrkapitánya... Ügyében az alkotmánybírósági vizsgálatra hivatkozással az ügyintézési határidő utolsó napjaiban a bíró felfüggesztette az eljárást, előkérésre hivatkozva, s miután ez törvénsértő, ezért fellebbezéssel élt.

Ma már egyértelmű, hogy a korábban a Civil Jogász Bizottság és Nemzeti Jogvédő Alapítvány, illetve a parlamenti vitában a Jobbik és LMP által is szorgalmazott közkegyelem az igazi megoldás, és nemcsak a 2006. őszi tüntetések, hanem a 2002–2010 közötti időszak politikai elítélteinek és politikai okból eljárás alá vontaknak (az ezen időszak állami jogsértéseiről szóló, emberi jogi bizottság által elfogadott jelentésem [itt olvasható](#)), így a már több mint két éve előzetesben tartott Budaházy Györgynek és 16 társának is (Budaházyt kívül Szász Endrét is előzetesben tartják, szintén több mint két éve). A velük szembeni koncepciók jellegű eljárás ügyét már többször felhoztam az Országgyűlésben és az Európa Tanácsban, Morvai Krisztina révén az Európai Parlamentben is ismert az esetük, sőt, Miniszterelnök úrnak személyesen adtam át még tavaly az ülésteremben a koncepciók jellegű eljárást bemutató „Magyar Guantanamo” című filmet. Azóta elkészült a Budaházy című film, amely az előzetesben tartott ellenzéki személyiség politikai tevékenységét mutatja be, illetve egy másik film az egyik „terrorista” családját mutatja be. Kérem, ismerje meg ezeket is, megtalálhatók a www.budahazy.org honlapon.

A Budaházyt és társait terroristának minősíteni kívánó és mára már kirívó jogsértések sokaságával zajló eljárásban nemrég saját tárgyalásáról a vád egyik tanújának kihallgatásáról tiltották ki ok nélkül a tárgyalóteremből, és rendeltek el zárt tárgyalást. A Gyurcsány-Szilvász időszakban törvénytelen eszközökkel és módon folyt nyomozás „eredményein” alapuló vádról egyértelműen megállapítható, hogy törvénytelen, az eljárást már régen meg kellett volna szüntetni.

Új megvilágítást adhat az ügynek az, hogy Szilvásyt és társait, az állam akkori képviselőit nemrég állam elleni bűncselekménnyel gyanúsították meg.

Az általam szorgalmazott közkegyelem a hatalmi erőszak oldalán állókat értelemszerűen nem mentesítené. A közkegyelem által érintett személyi kör meghatározása az Országgyűlés szuverén joga, nyilvánvaló, hogy a 2006 ügyében igaz-

ságtételt kívánók, így jómagam és a Nemzeti Jogvédő Szolgálat legvadabb álmában sem merül fel, hogy a véres eseményekért felelős rendőri vezetők és politikai felelősök megússzák a felelősségre vonást, ezért is követeltük azt.

A gyurcsányi hazugságbeszédet követően 2006 őszén kibontakozott nemzeti ellenállás nélkül a FIDESZ–KDNP pártszövetség sem szerezhetett volna ilyen többséget, és ráadásul az új Alaptörvény elfogadása és kihirdetése alkalmat ad a méltányosság gyakorlására. A megtorlások hatása máig tart: az ellenállók közül még mindig vannak börtönben a már említettek szerint.

Az elmúlt 8 évben politikai ellenállást tanúsítók hátrányos következmények alóli mentesítése jogos elvárása azoknak, akik a magyar szabadságért kiálltak és ezért meghurcolták őket, de egyúttal megkerülhetetlen erkölcsi és politikai kötelessége az Ön által vezetett kormányfőnek. 2006 véres őszének 5. évfordulója kiváló alkalom lenne a javasolt tartalmú közkegyelmi törvény hatályba lépésére!

Kérem ezért Miniszterelnök Urat, hogy támogassa a felvázolt közkegyelmi javaslatot, és kezdeményezze egy ilyen törvényjavaslat kidolgozását!

Javaslataim, kéréseim mielőbbi teljesítését kérve és válaszát várva, tisztelettel:

dr. Gaudi-Nagy Tamás

ügyvezető (Nemzeti Jogvédő Szolgálat www.njsz.hu)

országgyűlési képviselő (www.gaudi.jobbik.hu)

Grespik László levele a miniszterelnökhöz és az Országgyűléshez

Budapest, 2011. szeptember 16.

Tisztelt dr. Orbán Viktor Miniszterelnök Úr!

Tisztelt Magyar Kormány!

Tisztelt dr. Kövér László Elnök Úr!

Tisztelt Magyar Köztársaság Országgyűlése!

173 ember („Gonda László és Társai”) korábban már igazolt jogi képviselőjeként keresem meg Önöket. Megbízóim elszendvedték 2006. október 23-án hajnalban-reggel a jogtalan rendőri oszlatást a Kossuth téren. Ezt a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott res iudicata-ítélete állapította meg 2010. 9. 21-én, immáron megfellebbezhetetlenül. Az alperes a BRFK.

Az őszi rendőrterror minden vonatkozású igazságtétele minden jóérzésű magyar közös, kötelező ügye. Kérem a konkrét ügyben a személyiségi jogukban sértettek megfelelő, mostantól kezdve gyors kártérítését. Ez köznyugalmi, politikai kérdés is. Jogi ügyről is lévén szó, készek vagyunk a peren kívüli korrekt egyeztetésre, ha úgy tetszik: alkura. Ugyanis közel 5 év eltelt 2006. októbere óta, de az általam képviselték még mindig nem kaptak kártérítést, sőt, idén megint az tapasztalható, hogy érthetetlen, korábbi saját gyakorlatával is ellentétesen, elutasító reflexekkel reagál a Budapesti Rendőr-főkapitányság, melyhez visszakerült a 2006-os kárrendezés

ügye, miután a tavalyi, vonatkozó országgyűlési határozat és kormányhatározat alapján tavaly év végéig eredményesen működött kárrendezési bizottság már nem bírálja el a megalapozott igényeket. Vagyis a kormány egyik szerve megtagadja végrehajtani a kormány határozatát és az Országgyűlés határozatát. Akkor mit várhatunk el az állampolgároktól? A fegyelmezett adózást? A kormánypártokra való szavazást? A polgári szerződések mindennapi teljesítését? A háborgástól való tartózkodást? A nyomor elviselését? Vagy marad a halk morgás joga?

Amennyiben ésszerű időn belül kedvező választ nem kapok, akkor a rendetlen kárigények érvényesítése érdekében pert leszünk kénytelenek indítani, mely az LB-ítélet értelmében borítékolhatóan pernyerésünkkel végződik, csak-hogy további perköltséggel és kamattal terheli a jogosan járó összeget, ill. a károk okozó állami szervet. Mint közismert, a Ptk. szerint a kártérítés nyomban a kár bekövetkezésekor jár, ezért 2006. 10. 23-tól kamattal terhelt a kárösszeg, ami egyre nő, s 173 fő esetében e kamatnövekedés sem elhanyagolható. Az 5 éves elévülési időt egyébként megszakította, tehát újraindította a korábbi fizetési felszólításom, ez azonban ne gátolja meg a kormányt abban, hogy a jelképes erkölcsi határidőig, 2011. október 23-ig kifizettesse a közösen egyeztetendő kárösszegeket.

Konkrét eljárástechnikai kérésem az, hogy intézkedjen a kormányfő arról, hogy a BRFK ne támasszon kifogásokat a peren kívüli alkuban, ne hivatkozzon arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság ítélete nem tartalmazza, hogy a 173 volt tüntető az oszlatáskor konkrétan hol volt, mert ezzel a res iudicata-ítéletet vonja kétségbe, nem tiszteli. Ugyanis a jogerős ítélet, ill. az eljárás két bíróság úgy látta jogszerűnek, hogy nem igényelte a bizonyítási eljárás során – bizonyítás-felajánlásunk ellenére – azt, hogy minden felperesre vonatkozóan külön-külön bizonyítsuk, hogy az elszenvedett oszlatást hol, konkrétan hogyan szenvedte el, egyáltalán, ott volt-e. A bíróság egyszerűen „csak” megállapította az oszlatás jogellenességét a 173 felperes javára. Az oszlatási ügygel kapcsolatos minden lehetséges jogi eljárásra vonatkozó – ezt maga a meghatalmazás szövege tartalmazza még 2006-os dátummal – eredeti meghatalmazásomat becsatoltam az alapperben, eredetiben.

A BRFK nem akarja elfogadni, hogy a bíróságon elfekvő meghatalmazás-köteg érvényes a peren kívüli alkura is. Kérem elfogadtatni a BRFK-val, hogy a jogi képviselőik által a per kapcsán már ellenőrzött ügyvédi meghatalmazásom erre is érvényes. Tudom, hogy a kifogástámasztások „szakmai alátámasztása” a BRFK főparancsnokának a szerintünk nem hivatásuk magaslatán álló jogászaitól származók, azonban ezek a kifogások megdőlnének egy kártérítési perben. Illetve, ha a jogászai el is mondták neki, hogy mivel lehetne akadékoskodni, ez nem jelenti azt, hogy a vezető ennek ellenére cselekszik – helyesen.

A „gyurcsányi hazugságbeszéd”-et követően 2006 őszén kibontakozott elemi, az '56-os forradalomhoz hasonló rezgésű nemzeti-népi felháborodás, és az addig soha nem látott 37 napos spontán és állandósult békés tüntetés nélkül a FIDESZ–KDNP pártszövetség sem szerezhetett volna ilyen többséget. 2006 véres október 23-ának 5. évfordulója kiváló alkalom volna arra, hogy a peren kívüli megállapodás addig megszülethessen és a kifizetés megtörténhessen az általam képviselt 173 ember kártérítési ügyében.

Ez nem pénzkérdés. A járó összegek megkapása nem cél, hanem következmény. Következménye annak az alapvető igénynek, hogy jogkövetkezmények

nélkül ne lehessen senki jogát jogellenesen korlátozni. Következménye annak a természetjogi elvnek, hogy amennyiben egyetlen ember jogai sérülnek, az fenyegetést jelent mindenki jogaira nézve, ezért elsődlegesen nem jogi, hanem morális kihívással nézünk szembe, mely az emberiség történelmében réges régi. A politikai véleményüket kinyilvánítók nem lehetnek másodosztályú állampolgárok egy magát demokratikus jogállamnak nevező országban. Ha demokratikus jogállam van Magyarországon, akkor az országvezetés nem engedheti meg magának az alapvető jogaikban sértettek kártalanításának elmaradását, egy állami szerv általi „parancsmegtagadása” útján. Amíg a Magyar Állam szervei, pl. a BRFK megtagadják a kártérítés-adást, ezzel nyíltan megtagadva a felettesei, vagyis az Országgyűlés és a kormány határozatait, addig minden más magyar állampolgárt is fenyeget az a veszély, hogy ugyanígy bánnak, bánnak el vele. Amíg az állampolgáraival ennyire nem törődik az állam, addig csak ez mondható: ne azt kérdezd, hogy mivel tartozol az államnak, azt kérdezd, mivel tarozik neked az állam. Amint az állam leróta az összes tartozását a polgárainak, utána még inkább ez érvényes: ne azt kérdezd, mit tud adni neked a Haza, azt kérdezd, mit tudsz adni te a Hazának. Azért, mert ez így a helyes.

Egy jogállamban az állampolgárnak nemcsak joga, hanem kötelessége is kérdőre vonni a kormányát. Élünk ezzel a jogunkkal, teljesítjük ezt a kötelességünket.

Jelen leveletem egyúttal eljuttatom a dr. Pintér Sándor és dr. Navracsics Tibor miniszter uraknak is, tárcáik hatásköre miatt.

Tisztelettel:

dr. Greszlik László ügyvéd

Az akció eredménye

Eredményesnek akkor nevezhetjük a Nemzeti Jogvédő Szolgálat nagyszabású akcióját, ha egyfelől – a sajtó segítségével – sikerül elérnie a szélesebb nyilvánosságot, másfelől – a nyilvánosság és az iménti levelekben megfogalmazott tájékoztatás és kérelem segítségével – sikerül a szándékai szerinti cselekvésre ösztönöznie a különféle hatalmi tényezőket. E fejezetben ennek eredünk nyomába.

Sajtóvisszhang

Úgy hírlik, sok millió nézője volt – no, nem a Nemzeti Jogvédő Szolgálat lépéseket sürgető sajtótájékoztatójának, az erről készült filmes beszámolóknak, hanem a két nagy kereskedelmi tévé óriási csinnadrattával levezényelt tehetségkutató műsorának. Pénzben számolva ugyancsak milliós nagyságrendben érkezett a nézők sms-ben küldött szavazata, természetesen minden egyes fordulóban. Úton-útfélen ismeretlen emberek elegyed-

tek párbeszédbe, hogy a képernyős történések és győzelmi esélyek szesztaglalásába fogjanak. Ehhez viszonyítva – kétségtelenül – nagyon szerénynek mondható a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak a magyar politikai közélet megtisztítására irányuló, nagyon időszerű törekvésének a sajtó és a nagyközönség általi fogadtatása. Ahhoz képest viszont, hogy – feltehetően – a nem túl rózsás életkörülmények és -kilátások, az egyéni és közösségi erőfeszítések gyakori kisiklása miatt az emberek zöme a fülkeforradalom óta megint szembeötlően fásulttá vált a közéleti kérdések iránt, sikerként könyvelhető el a tömegközlés reagálása. De sikerként még amiatt is, hogy a választási kampány elmúltával a szóban forgó téma éppenséggel nem tekinthető a kormánypártok szívügyének: ígéreteikhez képest, bizony, tartozásuk van. Ha tehát kormányhoz közeli orgánumok mégiscsak teret adtak a témának, az egyfelől ennek kétségtelen fontosságát, közérdekűségét igazolja vissza, másfelől pedig azt az örömteli tényt, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnak, jeles munkatársainak – a nemzeti jogvédőknek – az idők során sikerült megbecsülést szerezniük a média egyébként jobbra igazodó, így vagy úgy haszonleső köreiből.

Arra, hogy a nagy hírkínálat közepette az NJSz át tudja lépni a sajtó magas ingerküszöbét, az is jótékony hatással volt persze, hogy Gaudi-Nagy Tamásék a sajtómunkatársak rendelkezésére bocsátották a tájékoztatón elhangzottak bő összefoglalóját. A második (a fősodraton kívül rekedt) nyilvánosság elsősorban ezzel gazdálkodott.

Miként az alábbi részletezésből kiderül, az MTI tudósított az eseményről, s a beszámolóját hosszabb-rövidebb változatban fősodratú napilapok is átvették. Ugyancsak két fősodratú magyar tévécsatornán – még ha nem is a két legnagyobb – személyesen megszólalhattak – ráadásul egyenes adásban – a Nemzeti Jogvédő Szolgálat képviselői is. S az egyre terebélyesedő világháló korszakában egyre nagyobb jelentőséget kell tulajdonítanunk az ott kínálkozó szöveges és filmes megjelenési lehetőségeknek is...

A Magyar Nemzet és a Népszabadság szinte szó szerint ugyanazt a tudósítást hozta le, mindketten az MTI nyomán. Tanulságosnak véljük, hogy a bő órányi (s ebben a könyvben sok-sok oldalas) sajtótájékoztatóból végül is mi és hogyan ragadta meg leginkább a fősodratú médiát, ezért idézzük itt:

Gaudi-Nagy közkegyelmet sürget a tüntetőknek

A 2006-os őszi tüntetéseken résztvevőket érintő semmisségi törvény megbukott, ezért közkegyelemre van szükség – mondta szerdai, budapesti sajtótájékoztatóján Gaudi-Nagy Tamás, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat (NJSz) ügyvezetője, a Jobbik országgyűlési képviselője.

Az NJSz levélben fordul Orbán Viktor miniszterelnökhöz annak érdekében, hogy a több száz, még rendezetlen kárigényt méltányos módon elégítsék ki. Gaudi-Nagy Tamás tájékoztatása szerint eddig 131 ember kapott összesen több mint 245 millió forint kártérítést a 2006-os őszi tüntetéseken történt rendőri túlkapások miatt. Az NJSz ügyvezetője szerint „akadozik és gyenge lábakon áll” az ügyben érintett rendőri vezetők felelősségre vonása. Gaudi-Nagy Tamás emlékeztetett rá, hogy az ügyészségeknek őszig van módjuk vádat emelni, mielőtt elévülnek az 5 évvel korábbi ügyek.

Az Országgyűlés idén márciusban nyilvánította semmisnek a 2006. őszi tömegosztatásokkal összefüggésben hivatalos személy elleni erőszak, rongálás, valamint garázdaság miatt meghozott, kizárólag rendőri jelentésre, illetve rendőri tanúvallomásra alapozott ítéleteket. Ennek nyomán semmisnek tekintendők a bíróság hatáskörébe tartozó rendzavarás, garázdaság és veszélyes fenyegetés szabálysértése miatti megállapítások is, ha azok alapját csak rendőri jelentés vagy tanúvallomás képezte.

A döntés a 2006. szeptember 18. és október 24. között elkövetett cselekményekre vonatkozik. Gaudi-Nagy Tamás szerint azonban ez a törvény megbukott, ezért az érintetteket közkegyelemben kell részesíteni.

A sajtótájékoztatónak ugyan három (a devizahitelek drámájával együtt négy) fő pillére volt, a fősodratú sajtó vonatkozó címeit egyértelműen az egypillérűség jellemezte. A tájékoztató estéjén Gaudi-Nagy Tamás az Echo Tv „Napi Aktuális”-ában szerepelhetett, imígyen beharangozva: „Közkegyelmet 2006 tüntetőinek...” Másnap az MTV1 „Ma reggel” nevű műsorában Gaudi már Grespi Lászlóval együtt szerepelt, hasonló cím alatt: „Közkegyelmet a 2006-os elítélteknek!”.

A közkegyelem tömegmédiás hangoztatása – már csak a börtönben ülő politikai foglyok miatt is – kétségkívül jelentős eredménynek bizonyult; ám félő volt, hogy jóvátehetetlenül elsikkad az elvülés témája, amely viszont a felelősségre vonás, pontosabban: az igazságtétel, a jövőbeni hasonló bűnök megelőzése szempontjából tekinthető alapvető fontosságúnak.

Szerencsére a tévés élőbeszélgetés lehetővé tette, hogy az ott szereplő jogvédők a többi időszerű témáról is szót ejtsenek. Ezen kívül is említésre méltó azonban, hogy az Echo Tv szóban forgó műsorában – érezhetően a műsorvezető személyiségének is köszönhetően – határozottan hangsúlyos szerepet kapott a sürgető felelősségre vonás, elszámoltatás. A sajtótájékoztató felvételeiből előbb Dukán Dánielt, majd Gaudi-Nagy Tamást idézték; ezután bő bejátszások következtek a 2006. október 23-i rendőrterrorról; Gergényi friss meggyanúsításának ügye következett; végül pedig Gaudi-Nagy Tamás élőszóban ecsetelhetette a felelősségre vonás sürgető voltát és fontosságát. Elismervén, hogy a kormányváltás óta a kártérítések dolgában történtek lépések, születtek eredmények, vilá-

gosan leszögezte: „Sok minden történt, az elszámoltatás terén viszont nagyon kevés.” Sz ehhez még hozzátette: „Semmi nem akadályozhatja meg, hogy a magyar emberek régi vágya, az igazságtétel végre bekövetkezhesen.” Majd itt jött az, amire a műsorvezetővel kapcsolatban az imént utaltam: „Gaudi-Nagy Tamás, amit mond, azt hiszem, sokak véleményével egybecseng”; ezzel a személyes és szerencsés hangütéssel fejeződött be az Echo Tv esti műsora.

A média melléksodrában – mondhatni: a világhálós második nyilvánosságban – a nemzeti kötődésű sajtó mind képanyagban, mind pedig szövegében bőséges terjedelemben találta a sajtótájékoztató mondandóját. A Nemzeti Hírhálóban Orbán Éva írása foglalta magába az NJSz idevágó, részletes beszámolóját. A Palócbetyár.com a szöveg mellett a két említett, tévés szereplés elérhetőségét is nyitólapjára tette. Beszámolt az eseményről a Független Újságírók Szövetsége jegyezte Nemzeti Napi-lap is, csakúgy, mint a társadalmi önszerveződés honlapja, a Szilaj Csikó. A Szent Korona Rádió és a Hungária Tv jóvoltából pedig a részletek iránt érdeklődők az egész sajtótájékoztató filmfelvételét megtekinthették és megtekinthetik a világhálón.

Itt kell kitérnem annak jelentőségére, hogy a nemzeti jogvédők munkájának kulcsfontosságú segítője a most említett két sajtóműhely. Ahogy bölcsen mondani szokás, jó tetteredért soha ne attól várd a jutalmadat, akinek a jót cselekszed, Isten majd elrendezi. A Kvassay hídi ügyben a rendőrség az egyik filmes újságírót is indokolatlanul őrizetbe vette, megvádolta – méghozzá Kőszegi M. Lászlót. Az NJSz honlapjáról idézem:

A Fővárosi Bíróság 2008. február 18-án hozott elsőfokú ítéletével 650 ezer forint nem vagyoni kártérítés és kamatai, továbbá 180 ezer forint perköltség megfizetésére kötelezte a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (BRFK) a Kvassay hídnál történt jogellenes intézkedések miatt indított újabb kártérítési perben közel másfél napos fogva tartásért a 9 társával együtt meghurcolt és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője, dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt Kőszegi M. László felperes javára.

Kőszegi M. László legendás operatőre a hatalmi önkény és áldozatai bemutatásának, vagyis végső soron a filmes jogvédelemnek. Így találhatott egymásra a Hungária Tv mindenese és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, ill. Szolgálat. Jó – és a közös jövőnk szempontjából reményteli – látni, ahogy nemzeti jogvédők és nemzeti televíziósok egymást támogatva segítik elő az igazság érvényesülését, világgá kürtölését. A Szent Kkorona Rádió még a világhálós – webkamerás – élő közvetítést is sikeresen oldotta meg. Hasonlóan sok hasznos és fontos anyag jelenik meg a Jobbikhoz kötődő N1

(Nemzeti Híradó), a Barikád (barikad.hu), az InternetFigyelő, ill. a Jobbik mint párt (jobbik.hu) és különféle szervezetei (pl. szebbjovo.hu) ilyen-olyan világhálós oldalán. Az internet nyújtotta páratlan lehetőségeket mindegyikük igyekszik a lehető legjobban kihasználni. Nemcsak Kőszegi M. László „jogvédős” alkotásai (híradásai, beszámolóí) futnak a Youtube-on, de a Nemzeti Jogvédő Szolgálat (Alapítvány) világhálós oldalán, valamint Morvai Krisztina és a Gaudi-Nagy Tamás személyes honlapján is nagyon gazdag a nemzeti jogvédelemhez kötődő kínálat.

S külön örömteli azt látni, hogy a média fősodra által rendszerint – mondhatni: természetesen – mellőzött (mert hát az igazságra „túlságosan” is érzékeny) sajtómunkatársak olykor egészen magas színvonalú alkotással lepik meg a Tisztelt Nagýérdeműt, még ha a második nyilvánosság szűkebb világában is. Megint csak Kőszegi M. Lászlót kell említenem: a Képiró Sándor elleni per ítélethozatalának történelmi fontosságú eseményéről egy szál kamerával olyan sokrétű és mélységű filmes tudósítást készített, amelyben az éppen néma szereplők is rendre fontos dolgokról „beszéltek”, köztük a koncepció per – utolsó erejével is a becsületébe kapaszkodó – áldozata (dr. Képiró Sándor), méltóságteljes ügyvédje (dr. Zétényi Zsolt), az áldozat – könnyeit morzsoló – lánya, vagy a messzi földről jött feljelentők, arcukon előbb a magától értetődő magabiztossággal, aztán a leplezetlen felháborodással és csalódottsággal.

Ráerősítés

Akármilyen jóhiszeműséggel viseltetünk is bármilyen hatalom iránt – legyen bár közfelfogás szerint nemzeti érzelmű, tehát hozzánk közel álló –, azt tudnunk kell, hogy a hatalomnak megvannak a maga megkerülhetetlen törvényszerűségei. Hogy itt csak kettőt említsünk: megmaradása érdekében egyfelől kénytelen állandóan alkukat kötni, másfelől mindig kevesebb az energiája, mint a sürgős teendője, ezért egy állandó – kisebb-nagyobb mértékű – tehetetlenség jellemzi. Esetünkben akármi is a kettő közül a fő oka annak, hogy szeptember elejéig-közepéig sem az Orbán-kormány, sem az Országgyűlés nem mozdult a júliusi sajtótájékoztató és sajtónyilvánosság nyomán, egy bizonyos: a Nemzeti Jogvédő Szolgálat akciójának végső eredményessége gyors és hatásos ráerősítést kívánt.

(szeptember 3.: Morvai–Gaudi közös videobeszélgetése)

Ennek jegyében Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás közös videobeszélgetést tartott, méghozzá Brüsszelben, szeptember 3-án. Ezt egyfe-

lől a honlapjukon tálták fel, másfelől a velük rokonszenvező világháló s sajtó segítségével terjesztettek (e sorok szerzője a Szent Korona Rádió honlapján bukkant rá). Érdemes felfigyelni rá, hogy a felvétel brüsszeli, európai parlamenti környezete, vagy a film bevezető képsorának feliratai (*dr. Morvai Krisztina – Európa magyar hangja; Követeljük a 2006. őszi rendőrterror azonnali igazságtételét!; Vigyázat, elévülés!*) mind a téma súlyának és fontosságának szélesebb körű elhitetését, elfogadását szolgálta. Nem kevésbé jelentős jellemzője a filmnek, hogy a beszélgetést több helyen is 2006. őszi felvételek erősítették – a rendőrterror valóságát igazolandó.

(szeptember 9.: N1-interjú megjegyzéssel)

Hasonlók figyelhetők meg az N1 Híradó (*világháló „Nemzeti Híradó”*) által a Gaudi-Nagy Tamással és Dukán Dániellel készített, szeptember 9-én sugárzott tévéinterjú esetén. A beszélgetés közvetlen „kiváltója” a két jogvédő iménti közös megnyilvánulása; és időszerűségét is ugyanaz a sürgető körülmény adja.

Vészesen közeleg a 2006. őszi tévészékház-ostrom 5. évfordulója – figyelmeztet Morvai Krisztina európai parlamenti és Gaudi-Nagy Tamás országgyűlési képviselő. Szeptember 17-én elévülnek ugyanis azok az öt évvel ezelőtti rendőrterror során elkövetett bűncselekmények, amelyek kapcsán maga az áldozat vagy az ügyészség indítványára nem indult eljárás.

A beszélgetés során szó esik Gaudi-Nagy Tamás Orbán Viktor-nak szóló, augusztus elején írt leveléről, annak tartalmáról. Gaudinak újra alkalma van hangoztatni, hogy a jelentésnek mielőbb nyilvánosságra kellene kerülnie, s mielőbb el kell induljanak a büntetőeljárások az akkori rendőri vezetőkkel szemben, sőt a politikai vezetőkkel, de még az ügyészség képviselőivel szemben is.

A közöltek általános igazságtartalmát és hitelességét erősíti, hogy az N1 itt maga veszi át a szót, s még beszédes képbejátszásokkal is mondanóját erősíti. Mint ahogy az is üdvözlendő, hogy az N1 még arra is megragadta az alkalmat, hogy felemlgesse a főügyész egyik kiemelkedően lelkiismeretlen cselekedetét, Képíró Sándor képtelen megvádolását.

Erre példaként említhetjük Falvai Zsolt főügyészt, aki szinte futószalagon vádolta meg koholt vádakkal, kizárólag rendőri tanúvallomások alapján a 2006-os eseményekben részt vevő, nemzeti érzelmű embereket. Ő képviselte a vádat Képíró Sándor csendőr százados ügyében is, aki időközben belehalt az ellene folyó képtelen eljárások okozta megpróbáltatásokba. A főügyészt sem vonták eddig még felelősségre, így tovább folytathatja tevékenységét.

Az eredményesség, a meggyőzés szempontjából az is előnyös, hogy az egyik áldozat, Dukán Dániel is megszólal. „2006-hoz viszonyítva lejár az öt év, aminek mi *nem örülnénk...*” – jelenti ki. S a hatásosság szempontjából az is helyénvaló, ahogyan a mondatát folytatja. Nem egyszerűen rendőrökről, de *rendőrbűnözőkről* beszél a nézőknek.

„...mert így mindazok a rendőrbűnözők, akik hamisan tanúskodtak, ne adj isten, még a bírák is, akik szánt szándékkal úgy ítéleztek, ahogy, megúszhatnák a bűntetésüket...”

(szeptember 12.: napirend az emberi jogi bizottságban)

A következő lépésben az Országgyűlés emberi jogi bizottsága *szeptember 12-i* ülésén Gaudi-Nagy Tamás javaslatára napirendre tűzte „a 2006. őszi rendőrterror igazságtételét”. Alább az előterjesztő beszámolója olvasható teljes terjedelmében. Ebből – mintegy mellékesen – kiderül még két fontos, idetartozó információ. Egyrészt: Gaudi-Nagy Tamás az Országgyűlésben folytatta a ráerősítést, még hozzá napirend előtti felszólalásával. Másrészt: a bizottsági ülés időpontjáig Orbán Viktor nem válaszolt a levelére – tehát igazolódott, hogy igencsak ráfér az ország miniszterelnökére a nyilvánosság előtti szutyogtatás.

Gaudi-Nagy Tamás javaslatára napirendre került az emberi jogi bizottságban a 2006. őszi rendőrterror igazságtétele: megvizsgálják, miért akadt el

Az Országgyűlés emberi jogi bizottsága, 2011. szeptember 12-i ülésén Gaudi-Nagy Tamás jobbkios képviselő, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetőjének javaslatára a Jobbik és az LMP teljes körű, a kormánypárti képviselők többségének támogatásával napirendjére vette a 2006. őszi rendőri brutalitás elakadt igazságtételének kérdését.

Az MSZP-s képviselő eltávozott: továbbra sem kívánnak szembesülni a szocialisták az általuk irányított rendőrség vérengzéseinek következményeivel. Az embervadászatokért felelős rendőrpáncsnokok bűncselekményei rövidesen elévülnek, ha nem gyanúsítják meg őket napokon belül.

Gaudi-Nagy felhívta a figyelmet, hogy a 2006 őszen kilőtt szemű, megvert, megkínzott, önkényesen fogva tartott károsultak teljes körű jóvátétele még nem történt meg, a rendőrterror felelősei még büntetlenek, a Balsai-jelentést még nem hozták nyilvánosságra, és az elakadt semmisségi törvény miatt közkegyelem lenne indokolt a 2002–2010 közötti időszak politikai élteltjei, meghurcoltjai részére. Felidézte, hogy e tárgyban július közepén sajtótájékoztatót tartott, majd levelet írt a miniszterelnökhöz, de érdemi választ nem kapott.

A balatonőrszödi gyurcsányi hazugságbeszédet követő tiltakozások elleni, 2006. őszi rendőri erőszak 5. évfordulója miatt vérszesen közeleg a rendőrpáncsnoki bűncselekmények elévülése, amelynek nyomán a felelősök megúszhatják büntetés nélkül. (A 2006. szeptemberi embervadászatok 19-én és 20-án voltak). Eddig

csak Gergényi Péter és két TV székházat nem megfelelően védő rendőrtiszt ellen indult büntetőeljárás, de a többi fő felelős (Bene László, Lapid Lajos, Szabadfi Árpád, Petrétai József és Gyurcsány Ferenc) ellen nem.

A felelősségre vonást hátráltatja, hogy a mai napig nem hozták nyilvánosságra a Balsai István miniszterelnöki megbízott által idén márciusban elkészített jelentést, amely 14 különböző rendőri bűncselekmény mellett a terrorcselekmény lehetőségét is felveti.

A jogvédő bejelentette: számos, 2006. őszi károsult kárigénye még rendezetlen, a rendőri szervek gyurcsányi reflexekkel zárkóznak el a jóvátétel elől. Javasolta a tavalyi év végéig gyorsan és méltányosan működött kárrendezési bizottság újraindítását, és az e célra létrehozott és teljesen még fel nem használt pénzalap rendelkezésre bocsátását.

A bizottság nem támogatta Gaudi-Nagy indítványát, hogy a Balsai-jelentés nyilvánosságra hozatalát a bizottság levélben kérje a miniszterelnöktől, azonban Gaudi-Nagy kezdeményezésére még ezen a héten szerdán összeül a végrehajtást ellenőrző albizottság, hogy kivizsgálja a nemzeti jogvédő felvetéseit és azt, hogy a 2002 és 2010 között és különösen 2006 őszén az állam részéről a politikai szabadságjogokkal összefüggésben elkövetett jogsértéseket vizsgáló parlamenti albizottság jelentése ajánlásainak mi lett a sorsa.

Az ülésen Gulyás Gergely, a bizottság fideszes alelnöke elismerte: célravezetőbb lett volna az elakadt semmisségi törvény helyett a közkegyelem – amelyet korábban a Civil Jogász Bizottság és Nemzeti Jogvédő Alapítvány, illetve a parlamenti vitában a Jobbik és az LMP is szorgalmazott – a 2002–2010 közötti időszak politikai elítélteinek és meghurcoltjainak.

Az összes, még elvarratlan szálat kézbe kell vennie a kormánynak, és haladéktalanul lépnie kell a 2006. őszi rendőrterror igazságtétele érdekében. Ma, ebben a tárgyan, napirend előtt szólalt fel az Országgyűlésben Gaudi-Nagy Tamás, erről külön híradás készül.

Budapest, 2011. szeptember 13.

dr. Gaudi-Nagy Tamás
országgyűlési képviselő

(szeptember 13.: napirend előtti felszólalás és közérdeklő adatkérés)

A napirend előtti felszólalás hivatalos címe még visszafogottabban hívta fel a figyelmet a téma fontosságára: „A 2006. őszi rendőrterror igazságtételének rendezése minden jóérzésű ember közös ügye”. A felszólaló képviselő a honlapján és a sajtó előtt már nem finomkodik, ahogy a szívéen, úgy a száján: „*Hozzák nyilvánosságra a Balsai-jelentést, ne hagyják futni a 2006-os embervadászatok felelőseit!*” S további ráerősítésként felhívja a figyelmet, hogy szeptember 17-én *tüntetés lesz* a 2006. őszi igazságtételért.

Beszédében emlékeztetett arra az ugyancsak fontos körülményre, hogy 2006. szeptember 18-án a kormány távozását követelő tüntetők petíciót szerettek volna felolvasztatni a köztévében, ám ezt a kérelmet el-

utasították. „Ekkor elszabadultak az indulatok.” A nemzeti radikális képviselő felhívta a figyelmet, hogy a 2006. őszi rendőri erőszak igazságtétele máig nem történt meg, valamint az 5. évforduló miatt vésszen közeleg a kiemelkedően súlyos rendőrpáncsnoki bűncselekmények elvülése, emiatt a felelősök megúszhatják a felelősségre vonást. Arra kérte a kormányt, hogy haladéktalanul hozza nyilvánosságra a Balsai István miniszterelnöki megbízott által készített jelentést, amely már idén március óta a miniszterelnöknél van, és a felelős állami vezetők terhére terrorcselekményt is megállapíthatónak tart, és ennek alapján tegyék meg a feljelentéseket az akkori rendőri vezetők ellen.

A jogvédő képviselő kitért arra is, hogy számos jogos és el nem vült igény jelenleg még rendezetlen, a rendőri szervek gyurcsányi reflexekkel elzárkóznak a jóvátétel elöl, ezért indokoltnak tarja a tavaly év végig gyors és méltányos módon működött kárrendezési bizottság újraindítását és megfelelő pénzügyi források biztosítását.

Gaudi-Nagy 2006 igazságtételének harmadik pilléréként említette felszólalásában a közkegyelmet, mint egyetlen lehetőséget a 2002–2010 közötti időszak politikai elítélteinek és politikai okból eljárás alá vontak részére – ideértve a már két éve előzetesben tartott Budaházy Györgyöt és társait is –, tekintettel arra, hogy tucatnyi koncepció eljárás indult a 2006. őszi tüntetők ellen, és a semmisségi törvény is elakadt, nem váltotta be a hozzáfűzött reményeket.

A kormány részéről *Konrád Károly*, a Belügyminisztérium államtitkára válaszolt, azonban a Balsai-jelentés nyilvánosságra hozatalára vonatkozó kérés és a közkegyelmi felvetés felelet nélkül maradt.

Ugyanerre a napra – azaz szeptember 13-ra – jutott még egy ráerősítő esemény. Ezúttal Góbl György, a Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete alelnöke írt levelet, méghozzá a kormányfő helyettesének. A rövid, lényegre törő levelet érdemes teljes egészében idézni:

dr. Navracsics Tibor miniszterelnök-h. úr
részére

Budapest

Kossuth Lajos tér 1-3.
1055

Tárgy: *Közérdekű adat kiadása iránti kérelem*

Tisztelt Miniszterelnök-helyettes Úr!

A Gyurcsány Ferenc korábbi miniszterelnök nyilvánosságra került őszi beszéde által kiváltott nagy felháborodás folytán indult 2006-os őszi tüntetéssorozat közigazgatási szervek (rendőrség, *ügyészség, bíróság*) általi jogellenes és minden

képzeletet felülmúló törvénsértő kezelése miatt, Miniszterelnök Úr megbízásából járt el dr. Balsai István (korábbi igazságügy-miniszter, megválasztott alkotmánybíró) úr és jogászokból álló munkacsoportja, s készítette a „2006. őszi véres eseményekkel foglalkozó” vizsgálati jelentést.

Az Avtv. 2. § 4. pontja alapján tisztelettel kérem T. Miniszterelnök-helyettes Urat, hogy közérdekű adatként kiadni szíveskedjen – törvényes határidőn belül – a dr. Balsai István úr által elkészített, 2006-os őszi rendőri fellépést vizsgáló jelentést, papír alapon és elektronikus adathordozón is.

Egyesületünk tagjai, a 2006-os rendőri terror elszenvedői szeretnénk, ha végre megtörténne az elkövetők feljelentése a Balsai-jelentés alapján, melyben mint áldozatok, sértettek vagyunk érdekelve. Ha T. Miniszterelnök-helyettes Úr lát benne fantáziát, a nevünket is adjuk a miniszterelnöki feljelentés megtétele mellé.

Budapest, 2011. szeptember 13.

Tisztelettel:

Göbl György

Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete alelnöke

(szeptember 14.: összeült volna az Ellenőrző albizottság)

Az Emberi jogi, kisebbségi, civil- és vallásügyi bizottság Ellenőrző albizottsága gyűlt össze szeptember 14-én az Országházban, egy rádiós híradás szerint „a 2006-os rendőrterrorral” kapcsolatban. Ha arra gondolunk, hogy néhány hónappal korábban egy veterán filozófusnő az Európai Parlamentben minden további nélkül úgy tehetett, mint aki sose hallott a szóban forgó rendőri brutalitásokról, csak üdvözölni lehet, hogy ezek az erőteljesen kifejező fogalmak, mint amilyen például a „rendőrterror”, a nemzeti jogvédők jóvoltából egyre szélesebb körű elfogadottságot nyernek. Annál is nagyobb szükség van erre, mivel az albizottság dolga végezetlenül volt kénytelen távozni, ugyanis öt fideszes tagja nem tartotta szükségesnek, hogy megjelenjen.

(szeptember 15.: Gaudi-Nagy Tamás közleménye)

A következő nap sem maradhat figyelemfelhívó esemény nélkül. Gaudi-Nagy Tamás rögtön megragadja a kínálkozó alkalmat: a Fővárosi Bíróság aznap tartotta a 7. tárgyalást a 2006. október 23-án, a Nádor utcában reggel kialakult spontán tüntetés erőszakos rendőri feloszlátása miatt csaknem 5 éve indult perben. „Megdöbbször, hogy a Budapesti Rendőr-főkapitányság a mai napig is körömszakadtáig védi ezt a jogellenes rendőri intézkedést, és hiteltelen rendőri vallomásokra alapozva azt képviseli, hogy a tüntetés elvesztette békés jellegét, és ezért kellett oszlatni.” – írja a honlapján megjelent közleményében Gaudi-Nagy Tamás, a jogsér-

tett tüntetők egyikének ügyvédje. Feltéve ismét a kérdést: kinek az érdeke, hogy ne büntessék meg a felelősöket, arra is felhívja a figyelmet, hogy a perben korábban a 2006. őszi megtorlásokban meghatározó szerepet játszó két rendőrtiszt azt nyilatkozta valótlanul, hogy „a Nádor utcai presszókból dobálták a rendőrsorfalat, illetve a kerítés kordon elemeit a tüntetők elmozdították”. Ezt tanúk és rendőrségi felvételek cáfolják – hangsúlyozza közleményében az NJSz ügyvezetője.

A honlapos közlemény hatását erősítendő, a barikad.hu is foglalkozik aznap a témával, *Körömszakadtáig védik a jogsértő rendőröket* címmel.

(szeptember 16.: újabb sajtótájékoztató és sok egyéb)

Lám, bő két hónap telt már el a Nemzeti Jogvédő Szolgálat nagyszabású, korábban részletesen ismertetett sajtótájékoztatójának időpontja (július 13.) óta. Azaz akkor még több mint két egész hónap állt a kormány és más illetékesek rendelkezésére, hogy az igazságtétel érdekében tegyék a szükséges lépéseket. Most pedig alig pár nap választott el az elévülés hatálybalépésével fenyegető szeptember 19–20-ig. Ha a Nemzeti Jogvédő Szolgálat elismerést, becsületet szerzett magának a magyar közélet iránt érdeklődők köreiben, ez nem kevéssé annak köszönhető, hogy elképesztő kitartással, szívóssággal, következetességgel járja végig a megkezdett utakat.

Erről tanúskodnak az elkövetkező, képletesen szólva: szinte egymás sarkára hágó események is.

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat szeptember 16-ra, szintén a Parlament Caféba szóló meghívóját dr. Zétényi Zsolt elnök és dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvezető írta alá. A sajtótájékoztatón – Gaudi-Nagy Tamáson, Grespik Lászlón és Göbl Györgyön (és a felvezető Galla Jánoson) kívül – most Morvai Krisztina is részt vett, nyilvánvalóan a nagyobb nyomaték kedvéért.

A sajtótájékoztató szervezői már a Meghívóba igyekeztek minél több „felkiáltójelet” betenni. Nagyon ketyeg az óra és nagyon nagy a tét. Csak két részt idézek itt, bizonyágképpen:

„2011. szeptember 19-én és 20-én elvül a 2006. szeptemberi véres embervadászatokért felelős rendőrpáncsnokok büntethetősége!”

A MTV székházostrom másnapján, 2006. szeptember 19-én Gyurcsány Ferenc eligazítást tartott a rendőri vezetőknek. Az azonosító-jelvény nélküli rendőrök a találkozó után véres megtorlásokba, embervadászatokba kezdtek, százakra rontottak rá, vertek meg kortól, nemtől függetlenül. A verések, kínzások folytatódtak a Magyar Rádió udvarán, a rendőrségi fogdáknak és a börtönökben is. Töme-

gesen tartóztattak le – önkényesen – tiltakozókat, vétlen járókelőket. Ma már mindezt jogerős ítéletek és vizsgálati jelentések is bizonyítják. (Civil Jogász Bizottság jelentése, országgyűlési albizottság jelentése, Balsai-jelentés)

A sajtótájékoztatón egyebek közt kiderült, hogy Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás a Nemzeti Jogvédő Szolgálat nevében feljelentést készül kézbesíteni Polt Péter legfőbb ügyésznek, Grespi László pedig itt ismertette a sajtóval a miniszterelnöknek és az Országgyűlésnek írt levelét. A sajtótájékoztató utáni események érdekes (s bizonyos mértékig gyomorforgató) epizódja volt, hogy a testületileg vonuló nemzeti jogvédők – az őket kísérő Gonda Lászlóval, Kőszegi M. Lászlóval és e sorok írójával – a Legfőbb Ügyészség felé tartva Gyurcsány Ferenc volt miniszterelnökkel találkoztak. „Éppen feleségével ebédelt egy belvárosi teraszon, miközben pár száz méterrel arrébb éppen a Gyurcsány Ferenc által elrendelt koncepció eljárás keretében, a már több mint 2 éve előzetes letartóztatásban levő Budaházy György bilincsbe verve ült a tárgyalásán” – emlékezett meg az eseményről Gaudi-Nagy, s arról is, hogy oda-lökte a bukott miniszterelnöknek: *„Most jelentjük fel a rendőreidet.”* Pár lépés után még visszaszólt a közben már Göbl György számonkérő szavával szemben védekezni igyekvő – Morvai szavával élve – „hibbant Néronak”: *„Előbb-utóbb te is sorra fogsz kerülni, nem fogod megúszni!”*

A Legfőbb Ügyészségen Polt Péter kabinetfőnöke vette át a vaskos csomagot: a feljelentést és mellékleteit, a Civil Jogász Bizottság által készített jelentést, a jogsértettek vallomásáról készült dvd-t és Kormos Valéria: *Embervadászat utasításra* című könyvét.

Az egész eseménysort, persze, megörökítette Kőszegi M. László értő kamerája, így a Youtube-on kis idő múltán mindez láthatóvá vált, beleértve a gyurcsányos epizódot is. Amelyről – csak érdekességgéppen említem meg – az Echo Tv és a Hír Tv azért maradt le, mert autóval kényelmesebb átcuccolni. Bánták is aztán, mert kénytelenek voltak a „mezítlás” operatőrrel, Kőszegi M. Lászlóval alkudozni, hogyan is kaphatnák meg tőle a különleges felvételt.

Visszatérve a sajtótájékoztató eseményére: a nemzeti jogvédők ügyesen élnek azzal a felismeréssel, hogy a magyar médiának (is) van egy általános rossz szokása: nem szeret kockáztatni. Új arcok például ezért bukkannak fel ritkán a nézettebb műsorokban, helyett szinte ugyanazok az ábrázatok vonulnak képernyőről képernyőre, csatornáról csatornára. Azáltal pedig, hogy országra-világra szóló jogvédő tevékenységével az NJSz egyszer már szerencsére átlépte a köztelevízió és kereskedelmi csatornák legalább nemzeti árnyalatú részének ingerküszöbét, egyre inkább számíthat arra, hogy e hasonzorú csatornák versengenek a híreiért és a szerepeltetéséért.

Alighanem ennek köszönhető, hogy a szeptember 16-sajtótájékoztató eseményét és mondandóját egész nap terítéken lehetett tartani. Az MTV1 *Ma reggel* című, „össztiizes” műsorának Gaudi-Nagy Tamás volt a vendége. Itt kell megjegyeznünk: egy dolog az, hogy valaki ezért vagy azért szereplési lehetőséghez jut, és más dolog, hogyan sáfarkodik vele. Hiszen lehet rosszszul is szerepelni, s ezzel az ügynek többet ártani, mint használni. Éppenséggel a szóban forgó műsort is egy olyan, a nemzeti törekvésekkel időtlen idők óta, szinte már zsigerből szembeszálló tévés vezette, akinek neve éppen ezért nem méltó a megörökítésre, tehát el is tekintek tőle. Tény, hogy szó szerint ezekkel a meglehetősen színpadias szavakkal indított: „*Újabb feljelentésre készül a Jobbik, és vajon, vajon, vajon miért, és hányadik feljelentés ez?*” És vendégét sem mint a Nemzeti Jogvédő Szolgálat képviselőjét vagy ügyvezetőjét mutatta be, hanem imígyen: „Itt van Gaudi-Nagy Tamás, a Jobbik országgyűlési képviselője.” A szereplés kimenetele szempontjából fontos volt, hogy Gaudi azonnal a helyére rakta, elkerülvén ezzel, hogy a rendőrterroristák helyett – egy szempillantás alatt – a Jobbik kerüljön a szégyenpadba. „*Tisztázzuk a dolgot. Itt nem a Jobbik tesz feljelentést. Ez egy összmagyar ügy!*” – szögezte le Gaudi. A nemzeti jogvédelem eredményessége szempontjából hasonlóképpen fontosak voltak az utolsó másodpercek. Ha már nem sikerült az egész műsornak a kedve szerinti felütést és hangütést megadnia, a műsorvezető megpróbálkozott a végszavak megfelelő hangszerelésével. A felelősségre vonásra utalva, már iratai megragadása közben, kijelentette, hogy „van, aki lezárná öt év után, van, aki nem”, vagyis – búcsúzott a nézőktől – nem mindenki olyan könnyörtelen, mint ez az ember itt, őelőtte. Gaudi azonban most sem hagyta annyiban. „*Ha egy kilencvenéves embert elő lehet venni, aki bele is halt...*” – utalt Képiró Sándor csendőrré, a jeruzsálemi Simon Wiesenthal Központ áldozatára. „*Ez már más kérdés*” – hebegte ekkor kínosan a „magukfajta” riporter, s menten elbúcsúzott a nézőktől.

Este aztán az Echo Tv és a Hír Tv is foglalkozott a többértű témával, majd csatasorba lépett a világháló nemzeti kötődésű része is. A korábban említett – világhálós – sajtóoldalakon és honlapokon már a holnapra is gondoltak: az NJSz sajtótájékoztatóján elhangzottak alapján beharangozták a másnapi, Kossuth téri tüntetést.

(szeptember 17.: tüntetés és devizahitel)

Erről a tüntetésről nagyon visszafogottan tudósított a magyar média. Pedig a 17 órától megtartott tüntetés az őszi beszéd kiszivároztatásának éppen az 5. évfordulójára esett. A nemzeti „közép” mind írott, mind pedig elektronikus sajtója tüntetőleg távol maradt róla (nem beszélve a

multikéről), mivel fő szervezője, a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom a nemzeti radikális vonulathoz tartozik, vagyis a „szélsőjobb” bélyegét hordozza magán. Anélkül, hogy ennek jogosságát most kétségbe vonnánk, egy pillanatra azért emlékezzünk vissza arra, hogy a rendszerváltás után a Trianoni békediktátum elleni első, nemzetközi szintű tüntetéseket is Toroczkai Lászlók – azaz a hatvannégyvármegyések – szervezték, vagyis vitathatatlanul ők törték az utat ahhoz, hogy mára a trianoni megemlékezések, ha nem is mindenki számára, de a nemzeti középhez húzóknak feltétlenül természetessé váljanak...

Ezen a tüntetésen a bűnösök felelőssége vonásának követelésén túl különösen nagy hangsúlyt kapott Budaházy György igazságtalan fogva tartása. Édesanyja is, felesége is csakugyan okos, csendes szóval szólt a tömeghez. Jómagam – mint a Szilaj Csikó főszerkesztője, Göbl György jóvoltából – több mint egy órát beszélgethettem a börtönben Budaházyval. Akárhonnan nézzem is, ez az ember nem hidegvérű gyilkos, ahogy ezt a ráaggatott „terrorista” jelzővel szeretnék elhitetni a közvéleménnyel. Hanem szabadságharcos, aki belső indíttatásból, lelkiismereti okokból nem tűrheti a nemzet ellen elkövetett igazságtalanságokat. Akármennyire is a „szélsőség” volt ott tehát a téren, azt éreztem igaznak, amit Toroczkai mondott erről: ott most Szív-Magyarország gyűlt össze (persze – teszem hozzá – nem az egész, csak egy icipici töredéke, mintegy félezer ember); s ha ez a Szív-Magyarország nem fogja tudni elérni, hogy Magyarországot, a magyar nemzetet a saját érdekeinek megfelelően vezessék, akkor az ő helyükre nemsokára már Gyomor-Magyarország tömegei fognak nyomulni, és akkor aztán tényleg lesz mitől félni, lesz majd valódi szélsőség, amelytől lehet rettegni.

Ebből a tekintetből teljesen helyénvalónak éreztem, hogy a nemzeti jogvédők két jelképes alakja, Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás is fellépett a rendezvényen. Előbbinek a szónoklatát, utóbbinak a gitárjátékát is megtapsolták az összesereglettek. (Mindenesetre mostantól tanúsíthatom: nem előnytelen, ha egy nemzeti jogvédő népszerű hangszeren is tud – és mer – közönségének játszani...) Morvai megnyugtatóképpen hangoztatta, hogy ez az ötszáz ember sem kevés a szükséges változtatások eléréséhez. Csak minden városban, minden nagyobb településen el kell kezdeni szervezni a vonulások demonstrációkat a bankok ellen. *„Nem olyan bátor fiúk azok, hogy ennyi embertől ne ijednének meg!”* – biztatta a jelenlévőket Morvai, nem is hiába, mert néhányan mindjárt jelentkeztek is, hogy beszállnának a szervező munkába.

E sorok írójának pedig, ott a téren, átvillant a fején: ha elfogadjuk, hogy a bankok nagyon nagy mértékben felelősök azért, hogy Magyaror-

szág rettenetes adósságcsapdába lépett, s nem kevésbé azért, hogy a devizahitelek megvezetésével emberek, családok legalább tíz-, ha nem százazeinek életét keserítették meg, akkor be kell látnunk, hogy valódi igazságérzettel megáldott ember – történetesen egy nemzeti jogvédő – érhetően és méltányolhatóan jut el végül odáig, hogy tippeket ad a jó népeknek: hogyan tudhatna megszabadulni a nyakán élősködőktől.

A devizahitelek drámája különben viszonylag kevés szót kapott a ráerősítés során. 17-én azonban zajlott egy délelőtti demonstráció is, méghozzá Miskolcon, a Jobbik Magyarorszáért Mozgalom szervezésében, s itt kimondottan a devizahitelek megmentéséért tüntettek – szintén Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás részvételével. Utóbbi megemlítette a szegedi bíróság egyik példamutató döntését: első fokon semmisnek nyilvánítottak egy hitelszerződést! Jelezte: a párt is próbapereket indít a devizahitelek érdekében. Morvai Krisztina pedig itt is azt ajánlotta a jelenlévőknek, hogy minden héten, valamelyik napon, minden városban zászlókkal vonuljanak fel a bankok elé...

(szeptember. 19.: azonnali kérdés, bizottsági ülés, tévészereplés)

2011. szeptember 19. éppen hétfői napra esett, a hétvégi – pontosabban: vasárnapi – csend után kiváló alkalmat nyújtva a gyorsan fogyó idő kevéske maradékának hatékony kihasználására. Aznap és másnap az Országgyűlés is dolgozott, ennek (is) köszönhetően Gaudi-Nagy Tamás országgyűlési képviselő egyszerre több kínálkozó lehetőséget is megragadhatott. Hogy vezet-e ez a fáradhatatlan eltökéltség bármilyen eredményre, ez még mindig teljesen kétséges volt. Úgy tűnik azonban, igazából sem Gaudi-Nagy Tamásnak, sem jogvédő társai bármelyikének nem volt választási lehetősége: ha az óra mutatója az ötödik év utolsó másodpercénél leesik – akár a gyorsasági sakkpartinál az ötödik perc utolsó másodpercénél –, akkor már többé nincs javítási lehetőség, nyelési esély ezen az óriási tétmérfékezésen.

Gaudi-Nagy először az alkotmányügyi bizottság délelőtti ülésén hozta szóba a bizottság volt elnöke, Balsai István miniszterelnöki biztos által már márciusban elkészített és már hónapok óta a miniszterelnök asztalán heverő jelentés nyilvánosságra hozatalát. A bizottság azonban nem kívánt lépést tenni az ügyben.

Ezt követően a nemzeti jogvédő az Országgyűlés rendes ülésén azonnali kérdést intézett Orbán Viktor miniszterelnökhöz. Mivel neki halaszthatatlan dolga akadt, helyettese válaszolt Gaudi kérdéseire, felvetéseire – már amelyikre. Gaudi egyebek között az öt évvel azelőtti rendőri bru-

talításokra, meg az embervadászatért felelős rendőrök bűncselekményeinek elévülésére hívta fel a figyelmet, sürgetve a Balsai-jelentés nyilvánosságra hozatalát. „*Miért hagyják futni a rendőrbűnözőket?*” – szegezte végül a kérdést Navracsics Tibor miniszterelnök-helyettesnek, a közigazgatási és igazságügyi tárca vezetőjének.

„*Valóban így volt ez*” – hangzott a válasza a 2006-os rendőrterror kapcsán. Azonban a Balsai-jelentésről – akárcsak korábban Konrád Károly államtitkár – ő sem foglalt állást. S azt javasolta a jobbikos képviselőnek, hogy amennyiben kíváncsi a nyomozás eredményére, akkor forduljon az ügyészséghez. A nemzeti jogvédő döbbenet hallgatta a miniszter szavait. Viszontválaszában elmondta, hogy „*nem mossa le magáról ez a kormány, ha futni hagyja a 2006. őszi rendőrterror felelőseit*”. Utalt arra is, hogy az elévülés megszakítása érdekében Morvai Krisztinával *bizonyítékokkal alátámasztott feljelentést tettek* (szeptember 16-án) a Legfőbb Ügyészségen.

Ami nem jött össze egy hete, az összejött ezen a napon: végre nem maradtak távol a kormánypárti honatyák, így – egyébként Gaudi kezdeményezésére – ülést tarthatott az emberi jogi bizottság végrehajtást ellenőrző albizottsága. Ez végül megállapította, hogy a 2002–2010 közötti állami jogsértéseket vizsgáló albizottság 9 ajánlásából sajnálatos módon semmi nem valósult meg. Gaudi-Nagy ismertette a 2006 őszen történeteket, hangoztatva, hogy az akkori rendőri vezetők megvalósították a Btk. 361. § (2)-be ütköző előjárói intézkedés elmulasztásának büntetét, és ha az utolsó időpontig, szeptember 20-ig elmarad a személy szerinti meggyanúsításuk, akkor az embervadászatokért felelős rendőri vezetők büntethetősége elévül.

A most jobbikos képviselőként eljáró nemzeti jogvédőnek a kártérítés rendezésére szolgáló bizottság visszaállítására és a még megmaradt pénzösszeg felhasználására vonatkozó kérését az ellenőrző testület nem támogatta, dacára annak, hogy Gaudi-Nagy elmondta: a jelenlegi állapot sérti a jóvátételről szóló 33/2010 OGY. határozat szellemiségét, mivel számos jogsértett a mai napig nem jutott hozzá az őt megillető kártérítéshez, ugyanis a rendőri szervek gyurcsányi reflexekkel zárkóznak el a jóvátétel elől. Példaként megemlítette a jogellenesen feloszlott Kossuth téri tüntetőket, a lehetőségek adta keretek között besegítve ezzel jogvédős társa, Grespik László ügyébe.

Ilyen vészhelyzetben a nap maradékát is minél hatékonyabban kell kihasználni. Gaudi-Nagy a Hír Tv Rájátszás című műsorában fejezte be a napot.

A műsorvezető (ezúttal hölgy) nevét most sem sietünk kirakatba tenni, hasonló megfontolásból. A Hír Tv azzal, hogy – szemben a nagy kereskedelmi adókkal – befogadja a nemzeti jogvédőket mondandójukkal

egyetemben, kétségkívül dicsérendő, a nemzet s az igazság érvényesülése szempontjából hasznos dolgot cselekszik (akárcsak vetélytársa, az Echo Tv). Ha viszont onnan nézzük a dolgot, hogy milyen hatalmas és veszedelmes a magyar nemzet és Magyarország kiszolgáltatottsága, akkor az ezt látók azért joggal várják el, hogy az önfeladást csak tovább erősítő, az önvédelmet meg tovább gyengítő *politikailag korrekt* álláspont legalább az ún. nemzeti televízióknál szoruljon a képernyőn kívülre.

Félreértés ne essék: nem azzal van a baj, hogy a riporter nem csinál magából mikrofonállványt avégett, hogy a kedves vendég csak arról beszéljen s annyit, ahogy neki tetszik. Helyénvaló volt például a beszélgetést ezzel indítani:

„Mégsem évültek el a 2006. szeptember 19. és 21. között történt rendőri túlkapások, miután a Budapesti Katonai Ügyészség egyesítette a Gaudi-Nagy Tamás és Morvai Krisztina által tett feljelentést, illetve egy magánszemély 2011. július 12-én beadott feljelentését.”

A nézőkben csakugyan felmerülhetett, ami a műsorvezető hölgyben, hogy akkor július 12-től újra ketyeg az óra, és onnantól öt évig megint nincs elévülés. Ezért nagyon hasznos volt, hogy e vélekedéssel szemben Gaudi-Nagy Tamás arra figyelmeztethetett, hogy szigorú álláspont szerint a személy szerinti gyanúsításnak meg kell történnie. „Tehát akkor szakad meg az elévülés, ha közlik a gyanút például Lapid Lajossal, Bene Lászlóval, akiről tudjuk, hogy semmit nem tettek azért, hogy megakadályozzák ezeket a vérengzéseket” – felelte szó szerint a műsor vendége. S ugyancsak dicséret és köszönet illeti a Hír Tv-ét és társát azért, hogy bár a riporter nő finoman és nagypolitikailag nyilván korrektül (azaz helyénvalóan) rendőri *túlkapásokról* beszélt az imént, a bejátszott képsorok a jogvédő *vérengzések* kifejezését támasztották alá.

Az igazi bajok megint a műsor vége felé, a búcsúzás előtti pillanatokban kezdődtek. A fiatal riporter hölgy idézte a szombati (szeptember 17-i) tüntetésről Toroczkai László véleményét. Az ifjúsági mozgalom elnöke fenntartotta korábbi álláspontját, szó szerint a következőt: „*Magyarország sokkal jobban járt volna, ha idejében, mondjuk a KISZ-táborban lelőjük Gyurcsány Ferencet.*”

Gaudi most sem sietett belesétálni a médiacsapdába, ezért kitérő választ adott: „*Erről Toroczkai Lászlót kellene megkérdezni*” – felelte, majd – visszatérve a saját vágányára – hozzátette: „*Számomra azért volt fontos ez a szombati rendezvény, mert ott is végre egyértelművé tudtuk tenni, hogy az igazságtétel a teljes körű jóvátétel nélkül, a felelősök felelősségre vonása nélkül és a közkegyelem nélkül nem teljes.*”

Csakhogy a műsorvezető – ki tudja, miért, kinek kellett megfelelnie? – kötötte az ebet a karóhoz. „*De jók az ilyen kijelentések a Jobbiknak?*”. „Nem hiszem, hogy jó” – engedett most már egy kicsit a vendége, ám csak azért, hogy nyugodtan folytathassa a maga mondandóját: „De az ügy szempontjából nem ez a lényeg. Hanem az a lényeg, hogy ezt az igazságtételt...” Az ifjú hölgy is megmakacsolta azonban magát, vélhetőleg nem ugyanabból a megfontolásból. „*De ezt egy megyei közgyűlési képviselő mondta Toroczkai László személyében. Tehát a Jobbiknak jó lesz ez?*” – ismételte meg a kérdést. Nos, különösebben nem foglalkoznék az efféle esetekkel, ha nem tudnám ezekkel is érzékeltetni és igazolni: a nemsokára bemutatandó eredmények nem maguktól születnek – születtek – meg. Nemcsak ellenséges, hanem – úgymond – *baráti* közegben is helyt kell tudniuk állni a nemzet sorsának jobbításán fáradozó jogvédőinknek. „Ez majd kiderül” – felellte ezúttal Gaudi-Nagy Tamás, végszóként megint gyorsan hozzátéve még: „*De számomra, jogvédőként, sokkal fontosabb, hogy az egész 2006-os igazságtétel oldódjon meg és derüljön ki, hogy kik voltak a felelősök ezekért a vérengzésekért.*”

Mennyivel nagyobb az esélyünk a jövőbeni közös jóra, ha a tévéből és más tömegközlelési eszközökből ilyen gondolatok érik el a Tisztelt Nagyerdeműt – és nem kevésbé a döntési helyzetben lévő politikustársakat –, mintha a mihaszna ördögfestéssel kellene örökösen szembesülnie!

(szeptember 20.: bizottsági és albizottsági ülés; a múltból a jelenbe)

Szeptember 20-án elvileg leesett az óramutató: kétségessé vált, hogy a 2006. szeptember 19. és 21. közötti vérengzések felelőseit valaha is megbüntetik még. 2006. október 23. órája azonban tovább ketyegett. A jogvédők már csak ezért sem pihenhettek. De azért sem, mert a kormányváltással nemcsak a bűnösök elszámoltatása nem következett be, de a szabadságjogok megsértése sem maradt el teljesen. Kétségtelen a változás kedvező iránya, ám ne feledjük a Grespik László idézte szavakat: „*Ahol egy ember joga sérülhet, ott minden ember joga sérülhet*”.

Szeptember 20-án az Országgyűlés emberi jogi bizottságának végrehajtást ellenőrző albizottsága folytatta előző nap megkezdett munkáját. Amint a „korabeli krónikából” (Gaudi-Nagy honlapjáról) kiderül, itt még elsősorban a múlt – a múltbéli bűnök – elszámoltatása volt terítéken.

Az albizottság önkényesen és a főbizottság döntésével ellentétesen – a Jobbik tiltakozása ellenére – négyre szűkítette a megvizsgálásra ajánlott kilenc témát. Gaudi szerint azért, mert a kormánypárti többség fél szembesülni azzal, hogy az ajánlások közül egy sem valósult meg közel egy év alatt. (Néhány közülük: büntetni kell

az országgyűlési bizottság előtti meg nem jelenést; utánképzést kell adni a 2006-os megtorlásokhoz asszisztáló ügyészeknek; az ügyészség meg kell kövesse a meghurcoltakat; változtatni kell az előzetes letartóztatás jogsértő gyakorlatán; stb.)

Az albizottság döntése alapján ugyanakkor a nemzeti jogvédő képviselő által előterjesztett konkrét eseteken keresztül megnézik, hogy a 2006-os elítélések tárgyában született semmisségi törvény miképpen érvényesült a gyakorlatban.

Szeptember 20-án egy másik bizottság is ülésezett, méghozzá az iménti „főbizottsága”, vagyis (teljes nevén) az Emberi jogi, kisebbségi, civil- és vallásügyi bizottság. Itt már a figyelem a jelenre – az új kormány magatartására, tevékenységére – összpontosult. E bizottság előtt tett eleget a 2010-re vonatkozó beszámolási kötelezettségének a Független Rendészeti Panasztestület. A 2006-os rendőri erőszakot követően a Fidesz kezdeményezésére létrejött, a rendőri intézkedésekkel szembeni panaszok ügyében eljáró testület jelentése számos, gárdistákkal szemben elkövetett rendőri *jogsértésre* mutatott rá, s ezt a 2009. július 4-i, Erzsébet téri ozlatás vonatkozásában a bíróság is – jogerősen – megállapította.

Nos, a szervezet elnöke, Juhász Imre – ne felejtjük el megemlíteni: a jogvédelemben korábban ugyancsak jeleskedett Civil Jogász Bizottság tagja – leszögezte, hogy a rendőri eljárás vonatkozásában „*a kormányváltás óta sem lehet áttűrő változást észlelni*” az alapvető szabadságjogok garntálása terén, de – tett hozzá – olyan nagyszámú, jogellenes személyes szabadság korlátozásra kétségkívül nem került sor, mint az előző kormány idején. Ez szerinte „a szigorúbb jogszabályoknak és a gárdisták visszafogottságának” köszönhető. A Civil Jogász Bizottság volt tagja kiemelte, hogy a rendőrség sok esetben a mai napig is jogszabályokat sértve jár el az állampolgárokkal szemben. *Visszatérő probléma a fokozott ellenőrzés visszaélészerű alkalmazása, a jogellenes igazoltatás, az előállított személy hozzátartozója értesítésének elmulasztása, a fogva tartás és bilincselés szabályainak megszegése, továbbá a polgárokkal szembeni megengedhetetlen hangnem használata.* Az elnök elengedhetetlennek tartotta, hogy néhány, a testület működését jelenleg korlátozó szabály megváltozzon, többek között bővítsék a testület jogkörét a hivatalbóli eljárásindítás lehetőségével, a jogsértő rendőri intézkedés miatt panasz által indított perben legyen beavatkozási joga a testületnek, kapjon visszacsatolást a panaszügyek utóéletéről, és a panaszügyben a bíróság változtathassa meg a rendőrség döntését.

Gaudi-Nagy Tamás és Zagyva Gyula (Jobbik) kérdésére Juhász Imre elnök elmondta, hogy a rendőrség az esetek csupán 3%-ában fogadja el a Független Rendészeti Panasztestület állásfoglalásait, s hogy *a rendőrség sokszor másként értelmezi a hatályos jogszabályokat és az Emberi Jogok Európai Egységokmányának vonatkozó rendelkezéseit. Ez az európai mércéhez*

képest tragikusan rossz arány a tavalyi kormányváltást követően nem javult, sőt romlott. Ezt Kádár András Kristóf, a testület tagja, a Magyar Helsinki Bizottság vezetője is megerősítette.

Ezen megdöbbenő jelenség miatt Gaudi-Nagy Tamás indítványozta az országos főkapitánynak az emberi jogi bizottság soron következő ülésére történő meghívását. Honlapos beszámolójában Gaudi-Nagy Tamás megjegyezte, hogy *„Lukács Tamás, a bizottság KDNP-s elnöke ahelyett, hogy értelemszerűen felkarolta volna a kezdeményezést, erre úgy reagált, hogy ezt írásban kell kérje a nemzeti radikális képviselő...”*

(szeptember 21.: Góbl beavatkozási beadványa)

A hatalmasra fejlődött, szerteágazó nemzeti jogvédős akció eredményének mérlegelése előtt nézzük meg még egy utolsó napnak az eseményét. Góbl György – mint a Gonda-féle ügyben II. rendű beavatkozó – ezen a napon nyújtotta be beavatkozási beadványát

Ismét egy viszonylag rövid, de fontos dokumentumról van szó, amely helyet kér a nemzeti jogvédők sokrétű tevékenységét bemutatni hivatott könyvben.

Fővárosi Bíróság
27.K.31.365/2011.

Tisztelt Fővárosi Bíróság!

Gonda László és társai perújító felperesnek, a Budapesti Rendőr-főkapitányság perújított alperes ellen, perújítás tárgyában indult perében a felperesi oldal pernyertessége érdekében az alábbi

b e a d v á n y t , i n d í t v á n y t

teszem mint II. rendű beavatkozó.

A Magyar Országgyűlés Emberi Jogi, Kisebbségi, Civil- és Vallásiügyi Bizottságának a 2002 és 2010 között és különösen 2006 őszén az állam részéről a politikai szabadságjogokkal összefüggésben elkövetett jogsértéseket vizsgáló albizottság szakértőjeként tudomásom van az ORFK 751-13/2007. ált., illetve ORFK 660/2410/29/06-07. iktatószámokon nyilvántartott „Meghallgatási jegyzőkönyv”-ről, mely Pigler István r. alezredek 2007. 03. 02-i meghallgatásán készült, s melynek első oldalán a következő is szerepel: **„NEM NYILVÁNOS! (2007. január 23.)”**. Pigler István r. alezredek a 2006. október 23-án 15.20 óra körül a Budapest V. kerület, Alkotmány utcában felfejlődő rendőri erőik helyszíni parancsnoka volt. Egyben ő volt az ORFK REBISZ VI. Bevetési Osztályának parancsnoka, Hungária 600-as hívónévvel.

A fent megjelölt „Meghallgatási jegyzőkönyv” 4. oldal 4. bekezdésének 4-5. sorában Pigler István r. alezredek az alábbiakat mondja: *„A tömeg verbálisan tanúsított erőszakot, de fizikailag nem ...”*

A perújító felperes által becsatolt felvételeken azonban jól hallható, hogy a tömeg verbális erőszakot sem alkalmazott, mert azt skandálták, hogy „*magyar rendőr velünk van, magyar rendőr velünk van, ... engedjete, engedjete, ... nemzetgyűlés, nemzetgyűlés ...*”, majd a Himnusz éneklik.

Indítványozom, hogy a T. Bíróság végzésben kötelezze ORFK-t mint a fent megjelölt irat kezelőjét, hogy a bíróság részére soron kívül küldje meg a fenti iratot, és nyilatkozzon, hogy minősített irat-e; ha igen, akkor zárt borítékban csatolja.

Jelen beadvány felperesi képviselő, illetve alperes részére megküldésre került. Alperesnek a központi panasz.brk@budapest.police.hu e-mail címre, illetve egy példányban papír alapon is a BRFK V. kerületi kapitányság útján.

Sopron, 2011. szeptember 21.

Tisztelettel:

Göbl György

felperes pernyertessége érdekében II. rendű beavatkozó

Könyvünk következő részében rákérdezünk Göbl Györgyre, mi kell ahhoz, hogy valaki ennyire elszántan hadakozzon – no, nem a rend őrei, hanem – megfogalmazása szerint – a *rendőrbűnözők* ellen. Mint emlékeztetes, Göbl György vette a fáradságot, és a Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete alelnökeként összegyűjtötte azokat az eseteket, amelyeknél felvételekkel, tanúkkal vagy más módon igazolható, hogy a néven nevezett, beazonosított rendőrök törvénytelenül jártak el. Egyelőre csak megismételni tudom, hogy egészen biztosan nem volna milyen eredményeket mérlegelni, ha a nemzeti jogvédőkben nem volna ekkora elszántság. Ha ők is vagy közönyösen, vagy lemondóan legyintenének. Mindannyiunk óriási szerencséje, hogy nem ilyen fából faragták őket...

Végeredmény

Amidőn e sorokat papírra vetem – pontosabban szólva: bebillentyűzőm a számítógépbe – még egy szűk hét sem telt az utolsó, megörökített esemény óta; amikor pedig e könyv kevesebb mint egy hónap múlva megjelenik, a Tisztelt Nagyérdemű éppen sokat emlegetett nemzeti ünnepünk – október 23. – megemlékezésére fog készülni. Bizonyára sokaknak jut majd eszébe, vagy éppen riadt, szorongató érzések formájában sokak lelkében fog majd elővillanni az alig néhány évvel ezelőtti rendőrterror ezernyi borzalmas mozzanata. Ám talán keveseknek fog eszébe jutni, hogy a közelmúlt méltó lezárásához, a felelősök felelősségre vonásához, az áldozatok megkövetéséhez, kárpótlásához, a jövő tiszta alapokra építéséhez, emeléséhez, magyarul: az igazságtételhez milyen mértékben járult hozzá az a kis csapat, amelyet úgy hívnak: Nemzeti Jogvédő Szolgálat.

De valójában ezt még maguk a jogvédők sem tudhatják. Bajos lenne ilyen rövid időtávolságból – a még mindig csak remélt, mert éppen csak elkezdett felelősségre vonások előtt – átfogó képet adni arról, hogy ennek a nagyszabású jogvédős akciónak mi lett vagy mi lehet az eredménye, hozadéka. S akkor még nem is szoltunk a korábbi, nem kevésbé fontos ügyekről, eseményekről, történelmi igazságtételekről. Nem tudjuk és egyelőre talán megjósolni sem igen tudjuk, hogy az ezer apró, külön ki nem emelt, sikeres jogvédelem összességében milyen hatással lett és lesz a nemzeti ellenállásra, önvédelemre, szabadságharcra; s tovább tekintve: a nemzeti fejlődésre, s egyszer majd talán: újbóli virágzásra. Nehéz felmérni például a történelmi igazságtétel címen leginkább Zétényi Zsolt által vitt, vezetett ügyek történelmi jelentőségét. Csak annyit tudhatunk bizonyosan, hogy a történelmi léptékű Kristóf-ügyben vagy a szintén a jelenen túlmutató Képipró-ügyben felmutatott sikeres jogvédelem mind a kettős mérce jelenbeli szemérmetlen használatára, mind pedig a „politikailag korrekt” jelenbeli, romboló túlhatalmára csapást mért. Hogy csak csatát lehetett nyerni velük, vagy egyszer majd háborút is, az még a jövő titka.

Itt, a *Jogvédők akcióban* című, terjedelmes rész befejezésénél fókuszáljuk most figyelmünket ennek a – Gaudi-Nagy Tamás szavával élve – *közkemény kampánynak* a kézzelfogható eredményeire.

Mondhatni, az első fecske Gulyás Gergely volt, az Országgyűlés emberi jogi bizottságának fideszes alelnöke. Szeptember 19-én a nyilvánosság előtt kijelentette, hogy véleménye szerint *közkegyelem járna* a 2006. őszi események politikai elítélteinek.

Ugyanezen a napon tette közhírré a sajtó azt az ügyészi állásfoglalást, mely szerint *nem évültek el* a 2006-os őszi eseményekkel kapcsolatos bűncselekmények.

A Szent Korona Rádió szeptember 23-i, képes tudósítása szerint a Budaházy-ügyben is kedvező fejlemények történtek. A nyolcadrendű vádlott volt menyasszonya visszavonta nyomozati vallomását, mondván, a hatóságok megfélemlítették őt. 2009 júliusában őt is elfogták, s fogva tartói közölték vele, hogy csak akkor engedik el, ha együttműködik velük.

A megindult, kedvező irányú folyamatok eddigi betetőzéseként végre a miniszterelnök is lépett, méghozzá 2011. szeptember 26-án: a képviselők – s ezzel valójában a nyilvánosság számára – megismerhetővé tette a Balsai-jelentést.

Orbán Viktor azt kérte a házelnöktől, hogy a 2006-os brutális rendőrtámadásról szóló Balsai-jelentést tegye megismerhetővé az országgyűlési képviselők számára – közölte a miniszterelnök szóvivője vasárnap az MTI-vel. Szijjártó Péter köz-

leménye szerint Orbán Viktor miniszterelnök vasárnap „továbbította Kövér Lászlónak, az Országgyűlés elnökének Balsai István miniszterelnöki megbízott jelentését a 2006-os brutális rendőrtámadásról”. A miniszterelnök azt is kérte a házelnöktől, adjon lehetőséget arra, hogy a parlament és annak bizottságai megtárgyalják a dokumentum megállapításait.

Most pedig adjuk meg a szót a „kőkemény kampány” legfőbb kiterve-lőjének, fáradhatatlan mozgatójának és ugyanilyen fáradhatatlan szerep-lőjének: vajon ő maga miképpen értékeli az eredményeket?

A szóban forgó személy az N1 Híradó szeptember 27-i adásában nyilatkozott. Figyelemre méltó a világhálós műsornak már a felirata is: *Gaudi-Nagy Tamásnak köszönhetően nyilvánosságra hozták a Balsai-jelentést.* Az eredmény és értékelés szempontjából legfontosabb részeket érdemes szó szerint idéznünk:

Műsorvezető: Több mint fél évvel elkészülte után hagyták jóvá a fülkeforradal-márok, hogy az általuk felkért Balsai István, korábbi miniszterelnöki megbízott 2006. őszi rendőrterrorról szóló jelentése nyilvánosságra kerüljön. (...)

Gaudi-Nagy Tamás jobbikos országgyűlési képviselő örömmel jelentette be, hogy a 2006-os rendőri bűncselekményekkel kapcsolatosan az idén márciusban elkészült Balsai-jelentést a kormány nyilvánosságra hozta. A jogvédő szerint a je-lentés nyilvánosságra hozatalában nagy szerepet játszott a jobbikos képviselők harcossága.

Gaudi-Nagy Tamás: Meggyőződésem, hogy a jelentés mostani nyilvánosságra hozatala egyértelműen annak a kőkemény kampánynak az eredménye, amelyet jómagam és jogvédő társaim folytattunk. Hiszen júliusban tartottunk sajtótájé-koztatót először, Orbán Viktorhoz levében is fordultam, abban már, ugye, néhány részletet nyilvánosságra hoztunk a jelentésből, és ugye most a héten és az azt megelőző héten a parlamentben szinte minden nap a témát napirendre, emberi jogi bizottságban, napirend előtti felszólalásban, azonnali kérdésként... Számos médiaszereplés is volt, már a Hír Tv is, a Magyar Hírlap is élénken kifogásolták, hogy ez megbocsáthatatlan dolog, hogy ülnek a jelentésen. Múlt héten még, vagy a múlt hét előtti héten is akár, Navracsics Tibor vagy Konrád Károly szinte még nem is reagáltak a felvetéseimre. Úgyhogy örülök összességében annak, hogy ez a jelentés előkerül, megtárgyalhatjuk itt a parlamentben, és ennek alapján most már valóban gyanúsítsák is meg ezeket a rendőri vezetőket, és ítéljék is el tisz-teséges eljárásban őket.

Műsorvezető: A képviselő úgy fogalmazott: a 2006-os igazságtétel ügyét sikerült vég-re a süllyesztőből előhalászni. Kijelentette, hogy a legfőbb ügyészhez fog azonnal kérdést intézni, ugyanis nincs információjuk arról a feljelentésükről, amelyet szepte-mber 16-án tettek dr. Morvai Krisztina EP-képviselővel. (...)

A Balsai-jelentés külön fejezetet szentel Gyurcsány Ferenc, akkori minisz-terelnök felelősségének, ugyanis ami 2006. október 23-án történt Budapest bel-városában, az alkalmas volt a lakosság megfélemlítésére, hiszen nem csak a köz-

területeken jelen lévők, de a tévénezők tudatában is alappal keletkezhettek reális félelemérzet. Ez viszont kimerítheti a terrorcselekmények egyik elkövetésének lehetőségét.

Nem ünneprontásként jegyzem meg, csupán az igazság kedvéért, hogy a műsorvezetőnek itt is kissé maga felé hajlott a keze. Interjúalanya ugyanis szó szerint úgy fogalmazott, hogy a kőkemény kampányt „jómagam és jogvédő társaim folytattuk”. Ehhez képest a műsorvezető felvezetőjében a *jobbikos képviselők* harcosságát emlegette. Merthogy az N1 meg a Jobbik hírcsatornája...

Más – és bizonyára fontosabb – szempontból viszont dicséret illeti a tévét és műsorszerkesztőjét, -vezetőjét. Azon túlmenően is, hogy nemcsak a kampány során, de most, eredményének számbavételénél is megszólalási lehetőséget adott a jogvédős képviselőnek. A külön dicséretet nem mással érdemelte most ki, mint befejező szavaival. Volt füle meghallani, hogy az akciósorozat egyik – valamelyest rejtett, ám lényeges – szála a *terrorista* kifejezés visszajuttatása a feladóknak, mondhatni: a jogos tulajdonosoknak. A terrorizmus vádját, a „terrorista” bélyeget a nemzetközi háttérhatalom éppen arra „találta ki”, s építette be a szabadságjogokat így-úgy korlátozó törvényeibe, hogy az önkénnyel szembeszállókat bármilyen eszközzel megfékezhesse. Ennek a „politikailag korrekt” hatalmi ügyeskedésnek az egyenes következménye, hogy a közfelfogás (közvélemény) Budaházy György és Szász Endre szabadságharcosokra nézvést könnyen és hamar elfogadja a „terrorista” bélyeget, ám annál nehezebben megy ez neki azoknak a karhatalmistáknak és vezénylőiknek az esetében, akik pedig kíméletlenségükkel valóban elrémitették, megfélemlítették a lakosság java részét. Ám ezt *rendteremtésnek* tüntették fel, a zavargók elleni szükséges és határozott fellépésnek. Ennek a hamis, fordított gondolkodásnak lehet elejét venni azzal, ha minél többen vannak és lesznek olyanok, akik komolyan veszik az istenes intelmet: az igen legyen igen, a nem nem. Azzal, hogy a műsorvezető így végezte mondandóját a rendőri brutalitásokra, vérengzésekre utalva, hogy „*Ez viszont kimerítheti a terrorcselekmények egyik elkövetésének lehetőségét*”, éppen ehhez járult hozzá a maga módján.

Jóhiszemű földi halandó gondolhatná azt, hogy ennek a „szópolitizálásnak” nagyobb jelentőséget tulajdonítunk a kelleténél, hiszen az igazság előbb-utóbb úgylis kiderül, akár magától is. Ám, hogy okoskodásunk megint mennyire nem légből kapott, erre megint csak van egy friss bizonyítékunk.

Mihelyt felvetették nemzeti jogvédőink, kik is az igazi terroristák, hosszú cikk jelent meg a Népszavában. Már a cím is a szokásos szópoli-

tikai módszerrel él: még azt sem tudhatja az olvasó, miről akar szólni az írás, de már jó előre figyelmeztetik, hogy a Jobbik ármánykodása érhető tetten. Aztán a felvezető gondolatok már bele is vágnak a hirdetendő, sulykolandó üzenet kellős közepébe:

Jogilag értelmezhetetlennek tartják a lapunk által megkérdezett jogászok azt a felvetést, hogy a 2006. őszi zavargások idején a rendőrség követhetett el terrorcselekményt. A Balsai István által készített, még nem nyilvános irat ezen gyanúját eddig semmilyen, az öt évvel ezelőtti eseményeket vizsgáló szervezet, hatóság nem vetette fel, egyedül a jobbikos Gaudi-Nagy Tamás célzott erre egy tavaly novemberi parlamenti felszólalásában.

Hosszadalmas eszmeftuttatás végén a lap elő is áll a farbával. A közéletben, jog- és ügyvédelemben tekintélyes „szakértőkkel” mondatja el, miért képtelenség a rendőrséget a terrorizmus vádjával illetni. Követhetett-e el terrorcselekményt 2006 őszén a rendőrség vagy más állami szerv? – szól a kérdés. S íme a „politikailag korrekt”, azaz a balliberális eszmevilágnak és hatalomgyakorlásnak helyénvaló válaszok:

Pelle Andrea jogász, a TASZ ügyvivője: A 2006. őszi eseményeket vizsgálva nem merült fel terrorcselekmény elkövetésének gyanúja. Ha ilyesmi szerepel a Balsai-jelentésben, félő, hogy azt Balsai István nem jogásként, hanem politikusként írhatta. Túlkapások, jogszerűtlen rendőri intézkedések, sőt a segítségnyújtás elmulasztása is előfordult, de kizárt, hogy a hatóságok terrorcselekményt követtek volna el.

Hack Péter jogász: Jogilag értelmezhetetlen számomra a 2006. őszi események és körülményeik ismeretében a hatóságok által elkövetett terrorcselekmény vádja. A lakosság megfélemlítését ismeri a jogszabály a terrorcselekményekkel összefüggésben, de ez a tényállás és ez a bűncselekmény ez esetben igen messze áll egymástól, így 2006 ősze kapcsán a két dolog aligha hozható össze.

Magyar György ügyvéd: Szürreális még a gondolata is annak, hogy az állami erőszakszervezet – a rendőrség –, melyet a közrend és a közbiztonság védelmére hoztak létre, éppen a közrend és a közbiztonság ellen kövessen el államrend-elleni bűncselekményt. Talán ez az eset is azt jelzi, hogy amikor a politikus elfelejti eredeti hivatását, szakmáját, abból semmi jó nem következik.

Mindezek után maga a lap is rögzíti saját, megjegyezendő és hirdetendő álláspontját:

Mit mond a Btk.?

A Büntető törvénykönyv idézett, 261. paragrafusával valóban utal a terrorcselekmények között „a lakosság megfélemlítésével” járó eseményekre, ám némiképp más összefüggésben. A jogszabály szerint az követ el terrorcselekményt, „aki abból a célból, hogy a lakosságot megfélemlítse (...), erőszakos, közveszélyt okozó vagy

fegyverrel kapcsolatos bűncselekményt követ el”, e büntett miatt pedig „tíz évtől tizenöt évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő”.

Ám ez jogilag aligha alkalmazható a rendőrség mint törvényes és kizárólagos erőszakszervezetnek a rendőrök testi épségét is veszélyeztető zavargókkal szembeni fellépésére, még ha annak során az egyenruhások el is követtek túlkapásokat.

S már megint az utolsó mondatoknál, szavaknál van a kutya elásva. Politikailag korrekt szemüveg mögül nézve a védtelen és büntetlen emberek rendőrségi harci eszközökkel – gumibotokkal, lő- és gázfegyverekkel, lovasrohammal – való letámadását, le vadászását, lám, nem is tűnik egyébnek, mint egy *törvényes* szervezetnek a *zavargók*, a *testi épséget fenyegetők* elleni *jogos és érthető* fellépése. S ha voltak is *túlkapások*, Kedves Olvasó, Tisztelt Nagyérdemű – üzeni a szócső –, kérem, ne komolytalankodjunk! Jobb családokban is előfordulnak kisebb balesetek. Felejtsük el tehát a közkegyelmet, a kártérítést és kártalanítást, az elszámoltatást, a felelősségre vonást, s legyen helyette megbékélés és kölcsönös megértés.

Például abban, hogy *dutyiba a nemzeti ellenállókkal!*

V.

VÉDENCEK KÖZELRŐL

AZ ELLENÁLLÓ

– Beszélgetés Göbl Györggyel –

– *Hogyan kerültél kapcsolatba a Nemzeti Jogvédő Alappal, ill. Szolgálattal?*

– Hahn-Seidl Alidán keresztül. Stuttgartban él, és a Hunnia Baráti Kör egyik szellemi motorja. Neki segítettem a 2007. június 16-i bécsi rendezvény szervezésében. Ebben az időben emeltek vádat ellenem, és az interneten kértem segítséget. Alida ismerte a problémámat, és mivel jó kapcsolatban volt Morvai Krisztinával, beszélgetéseink nyomán kereste meg őt, és kérte meg, hogy karoljanak fel engem. Kriszta ajánlott be Gaudi-Nagy Tamásnak. Ő mint a Civil Jogászbizottság társelnöke, figyelemmel kísérte az ügyem alakulását, s mind a három – egyenként kb. hétórás – tárgyaláson jelen is volt.

– *Milyen ügyben védett?*

– A 2006. október 23-i, elhíresült „futásommal” kapcsolatban, a „*csoportosan felfegyverkezve hivatalos személy ellen elkövetett erőszak*” vádja alapján indult eljárásban. 2006. november 26-án pedig a soproni kórház mellől állítottak elő, másfél meg két és fél éves kislányaimmal. A Soproni Demonstrációs Bizottságnak voltam az egyik szervezője, s az aznapi vendégének, Jókai Anna írónőnek a meghívóját osztogattuk a járőröknek egy mobil tábla társaságában. Ezen a „Gyurcsány mondjon le!” felirat ékeskedett, és egy nemzeti színű zászló volt ráerősítve. Az előállítás miatt indított kártérítési eljárásban ugyancsak Tamás képvisel. Éppen holnap, azaz 2011. szeptember 13-án hoz ítéletet a másodfokú Győri Ítéltábla.

– *Kik védtek még a nemzeti jogvédők közül?*

– 2007. október 26-án, a „Kuruc infós” Erzsébet hídi előállításom nyomán indult szabálysértési eljárásban, és az azt követő kártérítési eljárásban dr. Gyurta Tibor képviselt.

– *Hogyan lettél ellenálló? Egyedi alkat? Nyughatatlanság?*

– Nem nyughatatlanság. Hamis rendőrtanúk vallomása alapján eljárást indítottak ellenem, én meg védekeztem. Aztán beleláltam, hogyan működik az „igazságszolgáltató” gépezet. Nagyszámú példa alapján ki-

jelenthetem, hogy nagyon rosszul. És ha egy hibára felhívnod a figyelmet, akkor a vétküket vagy bűnüket mindenáron el akarják tusolni. Ha pedig az igazságérzeted ezt nem hagyja, máris ellenálló vagy.

– *És Neked nem hagyta.*

– Nem hagyta.

– *Dolgozott benned az igazságszeretet...*

– Csakugyan voltak már korábban is „ügyeim”, mert az igazamért a végsőig kitartok, sokszor az ésszerűség határán is túl.

– *Családi örökség?*

– Nem mondhatnám, bár édesanyám nagyon fejlett igazságérzettel rendelkezik; gyermekkoromban együtt néztük a Jogi esetek tévéműsort, és a benne elhangzott példákat megbeszéltük. Öcsém, Gábor is „ellenálló”, sőt feleségem is – a kedvező tapasztalatok alapján – kiáll már a mindennapokban az igazáért.

– *Akkor most néhány ismertetőjegyed... Hány éves vagy?*

– Negyvenhét.

– *Végzettséged?*

– Általános iskolai földrajz-biológia szakos – pályaelhagyó – tanár.

– *Család?*

– Feleségem a biztos, támogató háttérrel adja. Rengeteg áldozattal gondolja, látja el az ötgyerekes, nagy családot. A tágabb család – szüleim, anyósom, testvéreim – a lehetőségeikhez képest nagyon sokszor segítenek, ezáltal lehetővé teszik „ellenálló” tevékenységemet. Van rajtuk kívül egy még szélesebb „családom”: a barátok, a segítők, a hasonló cipőben járók. Az ő jelzéseik, támogatásuk nagyon fontos. Ezúton köszönöm mindenkinek a segítséget!

– *Közösen tartottatok sajtótájékoztatót az NJSz képviselőjével, Te mint a Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesület alelnöke voltál ott. Ez is nemzeti jogvédelem?*

– Végül is igen.

– *Megéri-e a hatalommal ütközni?*

– A hatalom ütközik, ő jön nekem, én csak felveszem a kesztyűt. Rengeteg áldozattal, lemondással jár egyéni szinten, de ez nem az a kategória, amikor az ember mérlegel.

– *Leradíroznak, tisztelnek, alád tesznek? Melyik igaz?*

– Különböző helyzetek voltak és mindegyikre volt példa. Amikor az adott helyzetben pillanatnyilag úgy tűnt, hogy „leradíroztak”, hosszabb távon győztessé váltam. Többször kaptam már az „ellenfelek” képviselőitől biztatást vagy tanácsot, illetve egy-egy szervezet belső állapotáról bizalmas beszámolót.

– *Hogyan viseli a család?*

– Szüleim nehezen. Feleségem elvi szinten egyértelműen támogat, a napi gondok között azonban – érthetően – nagyon nehéz neki. A gyerkőcök alkalmazkodóak.

– *Mit tudott és tud segíteni Neked a NJSz? Érzelmileg fontosak Neked, vagy a gyakorlati segítségnyújtásuk?*

– A konkrét ügyekben a szükséges védelmet adta, ennek köszönhetően magam is egyfajta alapjártasságra tettem szert. A munkakapcsolat során hamar barátság is szövődött, s ez még csak tovább erősödött a közös – az NJSz baráti köre által szervezett – utazások alkalmával. Az NJSz-nek küldetése van, olyan, amely a számomra is fontos irányt jelöli ki: a megalkuvás nélküli, következetes küzdelmet. Tehát biztos hátteret, szükség esetén támaszt és harcostársi barátságot jelentenek nekem.

– *Fontos-e a nemzetnek, a magyarságnak, az ellenállóknak, a szabadságharcosoknak, hogy létezik az NJSz?*

– Egyértelmű igen a válaszom. Hiszen példát mutattak, hogy siker lehet vinni a különböző ügyeket, csak kitartónak kell lenni. A megszerzett tudás pedig felvértezi az embert, és bátrabbá, elszántabbá tesz a hétköznapiak során megvívandó „csatákban”. Azt mondhatom, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat egy szakmailag jól felkészült és a tűzkeresztségekben megedződött, bátor csapat. Nemcsak jogi védelmet lát el, hanem a médián keresztül a nyilvánosságot is tájékoztatja a különböző jog sértésekről.

– *Ezek szerint számottevő befolyásuk van a magyar közéletre...*

– Általában véve talán nincs, ám szakmai körökben már évek óta megkerülhetetlen tényező az NJSz. De ez a közélet hibája, hiszen a lényegtelen, semmitmondó ügyeket majmolja, ahelyett, hogy a valódi értékekre figyelne.

– *Sikeresen fékezik-e az önkénys?*

– Egyértelműen.

– *Té is feljelentéseket tettél, hogy az önkényeskedő rendőrök ne úszhassák meg. Ebben is segítséget kaptál az Alapítványtól, ill. a Szolgálattól?*

– Azt, hogy a szükséges információkhoz hozzájutottam, az NJSz ügyvezetőjének, dr. Gaudi-Nagy Tamás bajtársamnak köszönhetem: szakértői megbízást kaptam a Magyar Országgyűlés Emberi jogi kisebbségi, civil- és vallásügyi bizottságának a 2002 és 2010 között és különösen 2006 őszén az állam részéről a politikai szabadságjogokkal összefüggésben elkövetett jogsértéseket vizsgáló albizottságnál. A feljelentéseket, ha a kutatás alapján összejöttek az okirati bizonyítékok, önállóan megteszem.

– *„Az utolsó szó jogán” még mit szeretnél elmondani idevágóan?*

– ERKÖLCS, ERŐ, EGYETÉRTÉS! Az igazságnak győznie kell a

hazugság felett! Szabadságot a politikai foglyoknak, Budaházy Györgynek, Szima Juditnak! Isten áldja hazánkat!

– *Az olvasók kedvéért mondom, hogy két nap után folytatjuk a világhálós beszélgetésiünket, mert most már tudod az újabb tárgyalásod eredményét...*

– Három olyan – általam beszerezett videón felismert – tanú meghallgatására került sor, akik – ellentétben a perben tanúként meghallgatott Bácsik János rendőr őrnaggyal – egybehangzóan állították, hogy 2006. október 23-án, kb. 9 és fél 10 óra között a Nádor utcában semmilyen rendbontás, kordonrázás, dobálás nem volt. A kordon miatt felgyűlt 30-50 fő közül többen csak és kizárólag az Alkotmányba foglalt szólásszabadság keretében fejezték ki véleményüket, a „*Gyurcsány takarodj, vidd az összes haverod*”, és egyéb, akkortájt aktuális rigmusokat skandálva. A per folyamán a BRFK mint alperes folyamatosan, következetesen tagadta, hogy lennének rendőrségi felvételek, a tegnapi napon ennek cáfolatára a felperesi oldal becsatolta a REBISZ felvételeit, hogy a bíró, dr. Fábián Judit is lássa, hogy ki vezeti orránál fogva négy éve. Ismételten indítványoztuk Gergényi tanúmeghallgatását a következő, 2011. november 21-én 9 órakor kezdődő tárgyaláson...

A beszélgetésben említett (2007. június 16-i) bécsi rendezvény

Tisztelt Barátaink, magyar Honfitársaink!

Együtt a Hazánkért, az Igazságért és a Demokráciáért!
Összefogásra szólítunk fel Benneteket megtépázott HAZÁNKÉRT!
MAGYARORSZÁG erkölcsi, politikai és gazdasági válságban van, amit a
mindmáig hatalmat gyakorló kormány és pártok idézetek elő.
TILTAKOZUNK a magyarság jövőjének megrablása ellen!
Összefogással meg lehet és meg kell állítanunk ezt a Hazánkat
pusztulásba vezető, erkölcstelen és demokráciaellenes politikát!

TARTSATOK VELÜNK!!!

DEMONSTRÁCIÓNKAT BÉCSBEN,
JÚNIUS 16-án, 11 órától
a STEPHANSPLATZ-on tartjuk.

“BŰNÖSÖK KÖZT CINKOS, AKI NÉMA”
ISTEN ÁLDJA MEG MAGYARORSZÁGOT!

A tüntetés pártfüggetlen,
kérünk mindenkit a különböző pártokhoz kapcsolódó
jelvények, zászlók és transzparenszek mellőzésére.

A Bécsi tüntetés programterve:

Megnyitó: dr. Eva-Maria Barki, bécsi jogász
Köszöntő: Hahn-Seidl Alida, Hunnia Baráti Kör (szervező)
Imádság Hazánkért

MAGYARORSZÁG ERKÖLCSI, POLITIKAI, GAZDASÁGI ÉS EGÉSZSÉGÜGYI VÁLSÁGA:

Boldvai Levente, Magyar Demokráciáért Mozgalom (szervező)
dr. Szöőr Anna jogász, pszichológus, az okt. 23. Civil Jogász Bizottság tagja
dr. Csath Magdolna közgazdász, az ELTE professzora
Drótos Vince református lelkész
prof. Dr. Papp Lajos szívsebész
Jelenczki István filmrendező
Zene: **Tolcsvay Béla** zeneszerző
dr. Horkovics-Kovács János, az MVSZ németországi elnöke
dr. Drábik János, a Szabad Europa Rádió nyug. vezető progr. szerk.
G. Szabó Klára, MVSZ, Olaszország
Eperjes Károly színművész

1956-OS FORRADALOM:

Wittner Mária 1956-os hős
Zene: **Bánfi Ferenc** előadóművész

Trianon és következményei:

Kiss Dénes író, költő, nyelvészprofesszor, a Trianon Társaság elnöke
Riester Árpád tanár
Rácz Szabó László, a Magyar Polgári Szövetség elnöke (Délvidék)
Krizbai Imre református lelkész, az SZNT alelnöke (Erdély)
Zene: **Waszlavik László** zenész, előadóművész

Szabadságharc, 1848:

Balog Barna nemzeti újságíró

A Szent Korona-eszme:

dr. Bakos Batu, a Szent Korona Lovagrend tagja, jogász
dr. Varga Tibor jogtörténész, Szent Korona-kutató
A Himnusz és a Székely Himnusz közös eléneklése

POLITIKAI FOGOLY BÖRTÖNBEN

– Beszélgetés Budaházy Györggyel –

Az N1 TV, a Szent Korona Rádió és a Szilaj Csikó közös felvétele a Markó utcai büntetés-végrehajtási intézetben, 2011. március 29-én. A beszélgetésen jelen voltak még a börtön képviselői, valamint Góbl György, soproni szabadságharcos. Utóbbi köszönet illeti a találkozó létrehozásáért. A riporter: Varga Domokos György. (A börtöninterjú megjelent a www.szilajcsiko.hu honlapon.)

– Ennyi idő múltán hogy érzed itt magad?

– Itt olyan sok idő még nem telt el. Szeptember vége óta, hát... közel fél év. Most egymás közt szólva, ahhoz képest, hogy emberek mekkorákat ülnek, az a két év, ami lassan összejön, még nem egy olyan óriási idő. Óriási idő a családomnak főképpen. Az én életemben, ugye, volt negyven év, ami elég jó volt. Nincsenek bennem olyan hiányérzetek, hogy – mit tudom én – nem éltem még, meg ilyesmi. Viszont van három gyerekem, és az is része a dolognak, hogy még nem ért véget. Ugye lezárult ez a fiatal, bulizós, nem tudom én, milyen korszak, bár elég fiatalok vagyunk és szeretnénk bulizni később is... De hát nevelgetném a gyerekeim, és emiatt viszont súlyos ez a két év, mert ezeknek a kis gyerekeknek az életében hatalmas idő. A legkisebbnek az élete fele.

– Zagyva Gyula, a Jobbik országgyűlési képviselője látogatott meg az imént. Szabad tudni, miről beszélgettetek?

– Az ügyemről, ennek politikai vonatkozásairól főképpen. Meg a börtönnel kapcsolatos meglátásaimról, hogy mit kellene változtatni. Ilyesmikről.

– Úgy véled, a Jobbik tudhat segíteni Neked?

– Mindenki tud segíteni, aki akar. Valamit biztos. Ezt a múltkor is elmondtam, nem akarom magamat ismételni, de én annak idején azt a választ kaptam felvetéseimre Vona Gábortól, hogy a tévéostrommal kapcsolatos amnesztia alapvető óhaj, s ő ezért ki fog állni. Nem hallom igazából, hogy olyan nagyon kiállna. Most is tudok embert, aki a tévéostrom miatt megy börtönbe. Közben a líbiai felkelők meg, ugye, úgy vannak kezelve, mint akik szent háborút folytatnak. Ez valamilyen szinten

egyébként jogos is, mert nyilván nem ok nélkül keltek fel Kadhafi ellen... Tehát mi a különbség?! Az, ami ott van, ugyanaz, mint ami itt volt 2006-ban. És mi meg csöcselék vagyunk?

Ráadásul itt nem is volt az, ami most ezekben az országokban látványosan folyik. Nagyon sok helyen feltörrik a múzeumoktól kezdve az áruházakig, mindent. Azért emlékezzünk vissza, hogy 2006-ban ez nem volt itt, Magyarországon. Tehát itt a legelvetemültebbnek kikiáltott utcai harcosok – akik a rendőrökre vissza mertek dobálni kövekkel, amikor már lőtték őket –, azok nem törtek be üzletekbe. Itt szerintem összesen tíz autó volt felgyulladva, a tévéostromnál ebből hat vagy hét, és október 23-án egy-kettő. Több nem. Párizsban meg szilveszterkor a négerék felgyújtanak 10 ezret! Csak mert szilveszter van...

Ezek olyan aránytalanságok! Ugyanazok a médiaemberek, politikusok, akik megértéssel kezelik a nagyvilágban mindezeket, nem tudják felismerni, hogy saját hazájukban is ez van. Nem akarom azt mondani, ha a focihuligánok meccs után a városban verekednek és összetörnek akármit, ne büntessék meg őket. De amikor ugyanaz az ember 2006-ban a tüntetéseken vett részt, akkor nem feltétlenül kell őt ugyanúgy kezelni, mert az egy más dolog volt! Tehát ezt értse már meg valaki!

Látom a Fideszt belefutni ebbe a kettősségbe: egyszerre akarja elítélni az előző nyolc évet, meg azokat is, akik azokat a dolgokat megtették, amiket neki kellett volna. És ez így olyan diszharmóniában van! Mint például a semmisségi törvény kapcsán kirobbant dolog. Jogos törekvés, csak sajnos félmegoldás, de mégiscsak egy jó irányú lépés. És ugye már belefutottak abba, hogy a szocialistákkal hadakoznak miatta, meg a rendőrökkel, meg mindenkivel. Hát azért, mert nincs kimondva – 2010-ben ki kellett volna mondani –, hogy hopp, gyerekek! Ezek erőszakkal tartották fenn a hatalmat nyolc évig! Az alkotmány 2§ 3. bekezdését sérti, oszlassuk fel az MSZP-t, és kezdjünk hozzá úgy, hogy tényleg változás van. Mert így most az egész egy kabaré. Egy szem Wittner Mária a parlamentben...? Az én problémám is ide vezethető vissza, meg mindenkié, az egész országé!

– *A két évnél sokkal több, amivel fenyegetnek Téged...*

– Ez is tény és való. De ha most ettől megijednék, akkor most össze lehetnék omolva. Ezen már túlléptem.

– *Járatod azon a fejedet, hogyan lehetne a mi vagy mások segítségével elejét venni...?*

– Hogyne járatnám! De most tényleg, egy kicsit úgy érzem, hogy folyik az asszisztálás ehhez: egy nagy politikai kirakatpert indított el az előző ciklus, amit ez a ciklus valamiért tovább visz. Felfoghatatlan okból.

Nem tudom, milyen háttérerők... Mert vannak olyan háttérerők, amelyeknek mindegy, ki van fenn, mert mindenhol megvannak az embereik. De ehhez miért asszisztál mindenki? Kicsit hülyén érzem így magam. Most mindenki el fog járni tárgyalásra, jaj, de jó, jól elítélik a Budaházyt...! Vagy mire utaznak? Én mindent megteszek ellene, mert tudom, hogy milyen mocskok koholmány ez az ügy. Most mondok egy olyan példát, ami abszolút nem politikai, de mégis jól példázza. Ott volt Kaiser Ede. Abszolút koholt módon megcsinálták ellene az életfogytot, arra, amit nem ő tett. Meg tudják csinálni, ezt csak azért mondom.

– *Látsz magad előtt olyan forгатókönyvet, hogy Morvai Krisztina, Gaudi-Nagy Tamás vagy mások segítségével sikerül majd felmenteni Téged?*

– Amit el tudok mondani, hogy olyan súlyos eljárásjogi szabálysértések történtek, hogy már ez önmagában egy közepes jogállamban felvetné, hogy az ügyet ejteni kell. Csak kezd kiderülni, hogy Magyarországon azért elég sokszor vannak ilyen esetek. Bevezettük ezeket a mindenféle normákat a nagyvilágból, a gyönyörű szép egyezményekből átvettük a szabályokat a törvényeinkbe, meg ratifikáltunk, meg minden, csak hát nem alkalmas rá a rendszer, hogy ezeket végre is hajtsa. Nem léteznek a gyakorlatban. Az ártatlanság vélelme, meg a tisztességes eljárás, én kijelenthetem, hogy nem létezik. Csak szóban létezik, de nincs megvalósulva a gyakorlatban. Én súlyos büntetésben vagyok. Teljesen abszurd, ahogy felépítették az ügyet! Azért azt mindenki vegye észre, hogy nem harsognak a tv-ben, soha semmit nem mondanak, nem húznak elő! „Húúú, itt van Budaházyék ujji lenyomata!” Vagy valami olyan kézzelfogható dolgot, ami azt mondja, hogy „tessék, maguk voltak a Szilvásynál robbantani, hát feketén-fehéren ott van – mit tudom én – az eldobott zsebkendője”, vagy bármi olyan dolog, amit hozzá lehet kapcsolni. Ilyenek nincsenek. Hogy milyen módon született a vád, arról is sok mindent hallottam, teljesen felháborító! Örület, hogy mi folyik Magyarországon, milyen koncepció alapján dolgoznak! Lehet, hogy más ügyekben is. Ugye már felmerül az emberben, hogy ez nem általános-e.

Hogy hazudtak a rendőrök 2006-ban, ezt mindannyian tudjuk, 2002-től 2010-ig folyamatosan, sok esetben, sok ügyben. Például az én 2009. márc. 15-i elhurcolásom kapcsán indított eljárás pontosan ugyanilyen, mint amelyet a semmisségi törvény megcélzott. Rendőr-vallomásokon ül az, hogy Budaházy Györgyöt 20 rendőr hurcolja el, és közben rátámadt a rendőrökre, hátrafejtelt, hátrarúgott... Teljesen képtelen dolgokat állítanak. Különben is: ők hurcoltak el engem, és nem én hurcoltam el őket! Teljesen feje tetejére állították a tényeket, s ott is simán hazudnak. Nekik ez valami munkaköri kötelességük, vagy úgy érzik, hogy az. Persze,

lehet mondani a rendőrség szempontjából, hogy ha kiborítjuk ezt a bilit, akkor összeomlik ez a rendszer, inkább söpörjük a szőnyeg alá, és hurcoljuk még tovább ezeket a nem működő dolgokat. Magyarországon sajnos máig ez folyik: ami nem jó, azt a szőnyeg alá tolják, és a szőnyeg már olyan púpos, hogy alig lehet rajta járni. De senki nem old meg semmit! Rohad szét az egész minden körülöttünk...

– *Amikor a Teve utcában elkaptak, akkor is hazudtak Neked...*

– A Teve utcában egy ehhez hasonló irodában ültem... Ennél azért nagyobb volt. Hasonló szituációban ültem az asztalnál, mint most, teljesen nyugodtan. Egyeztető tárgyaláson voltam, pont azért, mert tüntetést akartam szervezni a bv elé, annak apropójából, hogy már akkor le voltak tartóztatva emberek. Itt az idő, elég volt a politikai törvénykezésből, amnesziát akarunk... Arról egyeztettünk, hogyan lesz a menetrend. Aki már szervezett tüntetést, az tudja, hogyan folyik ez. És akkor berontottak tizenvalahányan. De úgy, hogy még a közrendvédelmisek sem voltak képpen! Le voltak döbbenve! Ki volt akadva Forintos Katalin. Lehet, hogy most letagadná, de én akkor is elmondom, ki volt akadva, én láttam az arcán, őszinte volt, biztos, hogy nem volt beavatva! Számára is olyan kellemetlen volt! Mert ugye hozzá jöttem be. Ez egy iszonyú aljas húzás volt nemcsak velem szemben, de velük szemben is... S akkor odalépett egy civil ruhás hozzám. Nem kommandósok voltak, hanem készenlétisek. Egyébként érdekes is: oda akkor nem terrorelhárítók jöttek, hanem közrendvédelmis nyomozók és velük készenlétis rendőrök. S akkor odalépett a civil ruhás az asztalhoz, és közölte: Budaházy úr, a Központi Nyomozó Főügyészség elrendelte az ön előzetes letartóztatását!

Hirtelen nem tudtam mivel reagálni, mert egyrészt még nem voltam annyira jártas ezekben a dolgokban, a jognak ezekben a részeiben. Sokkoló volt ez az egész, valóban! Előzetest a főügyészségnek nem lehet elrendelni, ezt a bíróság szokta, tárgyaláson. Ők maximum egyet rendelhetnek el: az előállítást. És utána, amikor közölték a gyanúsítást, akkor az őrizetbe vételt, és utána kezdeményezik az előzetest a bíróság részéről. De ez annyira le volt zsírozva! S ez abból látszott, hogy elszólta magát a biztos úr. Tehát így kezdődött. Az ilyen apró-cseprő dolgok tömkelegét tárták fel az ügyvédek. Így megy Magyarországon. De lehet, hogy máshol is, ezt én nem tudom, mert nem látom mások ügyét. Csak feltételezem, hogy sok minden rutinból van, és sok minden meg kifejezetten ellenünk van. Jegyzőkönyv nélkül házkutatás – ez talán még Magyarországon sem bevett szokás, gondolom én. Utána bizonyítékot varázsolnak belőle ellenem, és azt mutogatják. Könyörgöm! Amerikában el-

zavarnák! Most pont én, aki nem vagyok egy nyugatimádó, ezt kell, hogy mondjam: egy közepes jogállamban elzavarja a bíróság az ilyen vádiratot, amely ez alapján van felépítve! Ez egy komolytalan dolog! Vannak szabályok, jogszabályok, azt tartsa be a hatóság, azért van állami pénzen fenntartva! Nem?

– *Ne vedd tiszteletlenségnek a következő kérdést. Vannak, akik Szilvásy vagy mások ingatlanjainál robbantgattak....*

– Szilvásy ingatlanjánál igen, más ilyen robbantásról nem tudok. A mi ügyünkben ez az egy van.

– *Valóban, Kóka telkénél például, csak égettek. Szóval én örültem ezeknek a híreknek: végre akadtak valakik, akik figyelmeztették az akkor uralmon lévőket, hogy abba kellene hagyni az ország tönkretévését.*

– Képmutatás lenne, ha azt mondanám, hogy sajnálom az MSZP-irodát, amelyet valaki fölgyújtott. Csak nem én voltam. De aki tette, érthető, hogy miért tette. Abban a helyzetben, amikor az folyt ebben az országban, ami folyt. De ez az, amit én sem értek. Amire ki akarsz lyukadni, gondolom az: hogy lehet, hogy mi vagyunk a terroristák?

– *Meg egyáltalán: az ilyen cselekedeteket terrorizmusnak hívni? Miért nem nemzeti felszabadítási frontnak nevezik?*

– Ha például azt mondaná valaki, hogy a megvádolt Magyarok Nyilai, mondjuk, egy antiszociál-liberális ellenállási szervezet volt, ez még úgy lefedné valamilyen szinten a valóságot. De hogy – akárki követte is el – valaki berobbantotta Szilvásy ajtaját, az miért a lakosság ellen elkövetett terrorcselekmény? Hogy ők miért ezt húzták rám, azt még értetem, mert ők ugye magukat így próbálták a nulla népszerűségből kiemelni. Ha nem is az egész párt, de annak bizonyos személyei nulla népszerűségnek örvendtek, hála a jó Istennek. De hogy ez ma is így folyik?! Hiszen a vádemelés már nem akkor történt! Hanem amikor átléptünk az állítólagos forradalomba. Nem azért mondom, de láttam az eljárás során olyan nyomozati bírókat, akik meg voltak rökönnyödvé, hogy azért eltúlzottak ezek a minősítések! Még a bírónak is sok volt, merthogy itt valójában rongálásról van szó.

– *Milyen irányú változásokra lenne szükség ahhoz, hogy ez ne így legyen? Hogy a szabadságharcot szabadságharcosnak tekintsék...*

– Ez a történelemben mindig így volt: azokat, akik az ellenállásnak ilyen szintjére jutnak, maga a hatalom mindig szereti kriminalizálni és túlminősíteni. Egyébként az egész Btk.-ban, ha megnézed, rá lehet húzni a terrorcselekményt egy ilyen rongálásra, és ez 10-ről indul, 10 évről. Mint a gyilkosságok, hasonlók. Sőt, hát nézzük meg: ha odamegy az egyik fiatal a másikhöz, odamegy, mondjuk, a cigány gyerek a magyar gyerek-

hez, s elveszi tőle a telefonját, ez rablás lesz, és ráhúzhatnak, mit tudom én, akár hat-hét éveket, ha úgy ítéli meg a bíró, hogy már többször is elkövette. Azok viszont, akik milliárdokat lopnak el, még a Btk. szerint sincsenek ebben a súlycsoportban. Ez például képtelenség. És kik hozzák ezeket a törvényeket? A politika! Ezzel magát mentegeti, mert előre gondolkodik: azokat a bűncselekményeket, amelyeket majd ő fog elkövetni, ne lehessen majd büntetni. Nézzétek meg az elmúlt húsz évet! Jó, most már előfordul egy-egy büntetés, például Zuschlagé. De ő meg most jogosan mondhatná, hogy őt túlságosan megmérték, hiszen Prinz Gábort kellett volna életfogytiglanra ítélni azért, ami elfolyt a Postabanknál, kifolyt az országból, mindenkinek a zsebéből...

– *Zuschlag is csak a vicce miatt kapott annyit...*

– Igen-igen, ez is benne van a pakliban. Lehet, hogy azért most lesznek súlyosabb ítéletek is. Csak arra akarok kilyukadni, hogy azt, ami őket veszélyezteti, a hatalmi pozíciójukat, azt aztán iszonyúan kriminalizálják!

– *És azok sem kevésbé, akik most jöttek...*

– Hát nem tudom, hogy nekik miért érdekük. Most már ezt kell, hogy mondjam, hiszen már egy éve hatalmon vannak...

– *Kapsz valamilyen jelzéseket, hogy várj türelemmel, segíteni akarunk?*

– Dehogy kapok! Sőt, nézd meg, hogy mit csinált a Hír Tv! Ki gondolta volna, hogy ők fognak ellenem agitálni és ráadásul ilyen nevetségesen. Vannak országok, ahol az ilyen típusú nyomásgyakorló médiakampány prejudikálásnak számít, azaz bűncselekmény. Például, úgy tudom, Franciaországban, Ausztriában. Beavatkozás az igazságszolgáltatásba. Nálunk nincs ilyen jogszabály, nálunk lehet. Nemcsak a mi ügyünkben – valljuk be, hogy Hagyótól kezdve mindenkit terhelt az, hogy kampányoltak ellene. Valójában tisztességtelen dolog ez. Ha belegondolsz, ez folyik ellenünk is. Most éppen nincs olyan nagy hangzavar, de volt olyan, hogy fellángolt.

Most hallottam az InfoRádióban, hogy csőcseléknek nevezett minket Gyurcsány Ferenc. Azok, akik az utcán szembe mertek szállni a rendőrséggel, az csőcselék. Mit akartak? Visszamenni a Kossuth térre, október 23-án. Miért ne mehettek volna oda?! Miből indult ki az egész? Abból, hogy az emberekre rátámadtak. Mindenért rátámadtak, mer tudta jól, hogy ha nem teszi, akkor be fog dőlni a hatalma, mert a társadalomban a népszerűsége 2006. szeptember 17-től így megfordult. Onnantól kezdve az ő hatalma két hétig nem maradt volna fenn, ha erőszakot nem vet be. És nem a „csőcselék” ellen! Mert „csőcselék” ott nem is volt. S amit ő kikiáltott csőcseléknek, nem az szavazta le őt az országos választásokon, nem az buktatta meg a tb-vel kapcsolatos nagy agybuggyanását a népszavazáson, hanem az ország nagy tömegei. Lehet, hogy Budaházy György túl ra-

dikálisan fogalmaz meg dolgokat. Lehet, hogy demokráciában nem bevett gyakorlat, legalábbis nálunk nem, mert nálunk a magyar ellenzék olyan gyáva, hogy az égvilágon semmit nem csinál azon kívül, hogy a húsosfazék mellől néha felkiabál. De azért más országokban, azért a demokráciában is szokás olyan blokádot csinálni, mondjuk Franciaországban, hogy megáll az élet – csak egy juttatás néhány százalékos csökkentése miatt! Magyarország ilyen szempontból, sajnos, nagyon el van maradva, de még ha kelet felé nézünk, ahhoz képest is el vagyunk maradva.

Én azt mondom, igenis, ki kell merni állni, s ezt mindig vállaltam a bíróságon is. De azt nem vállalom, hogy az alkotmányos rendet erőszakkal meg akartam dönteni – mert ezzel is megvádoltak. Azt vállaltam, hogy az ellenállást helyesnek tartottam, és nem tartottam helyesnek azt, hogy azt mondja a rendőrség: menjenek haza! Miért mi menjünk haza?! Menjenek azok haza, akik bitorolják a hatalmat, ilyen tökéletes lebukás után. Ha a jogszabályok ezt jogosnak tartanák, amit ők csinálnak, akkor a jogszabályokkal együtt menjenek haza, hisz a jogszabályokat szintén ők csinálták!

Tehát én valójában mindig ilyen dolgokért álltam ki 2002-ben. Miért kellett volna hídblokádot csinálni, ha lett volna újraszámlálás?! Amikor az ország fele akarta. A másik fele éppen lehet, hogy nem akarta, mert az a szocikra szavazott, de az egyik fele akarta. Nagy tömegeket érintett a kérdés, és nem valami extrém ötlete volt Budaházy Györgynek, újraszámlálást csinálni. Csak senki nem tett érte semmit, és a kétségbeesés végül belevitt egy olyan dologba, ami egyébként a világon megint sehol nem egy extrém dolog: blokáddal vagy valamivel próbálnak egy olyan helyzetet teremteni, amellyel felhívják rá a figyelmet – hogy oldódjon meg! Ezért is vagyok büntetett előéletű. Az amnesztia törvény mire lenne jó? Valahol ez már nem lesz különbség, hogy, mondjuk, „Raffael Péterkét” – vagy nem tudom, milyen jó nevet mondjak, hogy életszerű legyen – 10 lopásért elítélték, benne van a priusz az erkölcsi bizonyítványában, és benne van az enyémben is. Én is priuszos vagyok meg ő is. És egy idő után már csak ez számít. Hát azért engem ez irritál! Könyörgöm, én nem az emberek életét akartam tönkretenni! Sőt, akik tönkretették a magyarok életét, azok ellen próbáltam tenni valamit, hogy ne csinálhassák tovább!

– *Hogyan döntögted az alkotmányos rendet?*

– „Alkotmányos rend megdöntése” – ez az ítélet is jogerős lett, mert már másodfokon is vesztettem – abszolút koholmány, koncepció dolog volt! Arra figyelmeztettem az embereket 2006–2007-ben, hogy Gyurcsány Ferencsel nem képzelhető el a jövő. Ki cselekedett helyesen? Az, aki hagyta, hogy még négy évig folyjon ez tovább? Miközben

annyi lett volna a dolga, hogy odaáll a tiltakozás élére? És meg sem próbálta, mert még a végén róluk is kiderül valami? Nem tudom, hogy mi tartotta vissza az ellenzéket...

De a tévéostrom is ki van kiáltva valami borzalmas szörnyűségnek! Mindenhol megostromolják a tévét – nézzünk már körül a világban! –, ahol valami politikai típusú felkelés tör ki. Első dolog! És nem akar ez itt Magyarországon mégsem kiderülni?! Ha kimondta az amerikai elnök, hogy mivel Kadhafi csak erőszakkal tudja fenntartani a hatalmát, illegitimé vált, kimondhatta volna ezt Gyurcsányra is, hogyha itt nem azt látta volna, hogy a vele szembenállók nem egységesek. Tehát hogyha az ellenzék éppenséggel azt csinálta volna, mint Ukrajnában, hogy odaáll a tüntetés élére, és nyolcvanegynéhány napig el sem mozdul a parlament elől. Lehet, hogy rossz volt az a narancsos forradalom, most nem akarom minősíteni, de ott igenis az élére álltak a tiltakozásnak, pedig az is egy volt kommunista ország. Nem lehet azt mondani, hogy mert ott demokrácia volt... De nagyon sok olyan országot lehet mondani, Kirgíziától Moldáviáig, ahol az ellenzék nem viselkedett így, mint itt. Itt nem tudhatta kijelenteni az amerikai elnök... Igaz, itt nem éles lőszerez lőtték az embereket, de éppenséggel arról sem volt szó, hogy egy focimeccs után gyújtogattak volna a városban. Olyan lebukásról volt szó, amely miatt a világ bármely országában lemondott volna a miniszterelnök.

– *Abból, amit elmondtál, úgy tűnik, Magyarországon nagyon kockázatos szabadságharcosnak lenni.*

– Meglep, hogy ezt kell mondjam, de úgy tűnik, igen. Ez döbbenetes, hogy Magyarország még mindig itt tart! És tömegével mennek is el az emberek...

– *Nem sejted az okát, miért tartunk itt?*

– Az az oka, hogy többször lefejezték már. De genetikai oka is van ennek: azokat a bátor embereket, akik az ilyen ügyekben cselekedni akartak, vagy megölték, vagy elüldözték, és ez annyiszor megtörtént, ciklikusan, az elmúlt százötven évben, hogy az állományban már kevés az ilyen ember. A liberális pártokrácia meg pontosan olyan, hogy az ilyen típusú embert kivetí magából, s ettől retteg; az ilyen gumigerincű meg kontraszelektálódik. Hát hol van itt egy karizmatikus ember?! Volt egykettő a parlamentben, de mindig kivetődött belőle.

– *Apai ágon nemesi származék vagy. Számít ez valamit?*

– Hát hogyne számítana! Az én őseim ezért a földért harcolnak a honfoglalás óta, ismerve a családom történetét. Minden generációban volt egy Budaházy, az utóbbi időben is legalább egy, aki tett valamit. A nagybátyám '56-ban fegyverrel harcolt – azóta nem volt itthon, Ausztráliában

él. A nagyapám bátyja Rongyos Gárda-parancsnok volt... Most, ugye, mondhatod, hogy mind felforgató volt. De milyen helyzetben álltak ki a hazáért? Ma már azért pozitívan ítélik meg, évtizedekig elitélőleg... Én is így voltam 2002-től: most mindenki nézni fogja, ami itt folyik? Hát azért valamit csináljunk már, legalább emeljük fel a szavunkat! Nézzem, hogyan hordják szét az országot?!

– *És ez nem is igazán döntés, hanem egy adott pillanatban szinte kényszerítve vagy arra, hogy egy ilyen múlttal kiállj, ne hátrálj, ne fordulj meg, mint mások?*

– Hát... nem tudom megállni.

– *Valahogy így zajlott?*

– Nem tudok mást mondani. 2002-ben úgy éreztem, hogy itt valami olyan visszafordulás indult el, amit nem szabad hagyni. Már így sem álltunk túl jól, nem haladtunk a legjobb irányba, de addig még azt gondoltam, hogy esetleg van valami kiút. Onnantól viszont az volt bennem, hogy úristen... De van-e ehhez jogom, hogy én a többséggel szemben kijelentsem: ez így nem jó. Ám pont az volt a lényeg, az volt a gyanús, hogy nem is biztos, hogy a többség akarta azt, ami akkor történt. De ezt sem engedték, hogy kiderüljön! Ami viszont 2006-ban történt, már egyértelmű volt, hogy a többség nem akarja! És mégis lehetett csinálni! El lehetett adni ezt meg azt! Föl lehetett venni annyi milliárdot, és el lehetett tapsolni! És ez mind-mind megtörténik! És én vagyok a terrorista, én vagyok! Nem az a terrorista, aki lőtte az embereket, meg lövette. Ha „a lakosság megfélemlítésének céljából végrehajtott terrorcselekményt” akarunk, akkor találunk: 2006 őszén! Hát nem? Ez kategorikusan megáll. Lefordítjuk a józan eszünkkel, hogy ez mit jelent: azt jelenti, hogy meg kell félemlíteni úgy az embereket, hogy azok ne merjenek cselekedni. Akármivel vádolnak engemet, egyik sem hiszem, hogy ezt kimerítené. Ha megkérdeznék az embereket, azok nem is tudtak róla, hogy az MSZP-nek valamelyik pártirodáját felgyújtották. Ezeket különben ránk akarták terhelni, de nem jött össze... Viszont az, hogy az embereket úgy megtámadták szeptemberben meg októberben, az látványosan befolyásolta, hogy utána mi lett, és a mai napig ennek súlya van. Emlékezzetek vissza, hogy 2009. április 5-én, a Hősök terén volt ennek a Civil Összefogás Fórumnak a tüntetése. Amúgy, azt hiszem, ez is valamilyen fideszes műszervezet... Ott nagyon sok ember akart valamit, hogy na, végre, ha Gyurcsány lemondott, legyen előrehozott választás! És akkor tényleg tízezer ember összejött a Hősök terén, de addig, évekig, jó, ha pár ezer embert össze lehetett hozni. Tehát volt eredménye a megfélemlítésnek. Tényleg megfélemlítették a lakosságot, és ennek tényleg az volt a célja, hogy ne merjenek kimenni. Mert Gyurcsány tudta, hogy az ő hatalma egyből megdőlhét, mert lejáratódott. Erre a meg-

félemlítésre tényleg megáll a „terrorcselekmény” kategóriája. Akkor is, ha nem veszik elő. Azok az emberek, akik elkövették, nem lettek elővéve a mai napig sem, és nem is lesznek. Ha a mai belügyminiszter az első kijelentésével Gergényit mentegeti, akkor innentől miről beszélünk?

– *Bogár Lászlónak van egy érdekes gondolata az „Ár? Bér!” című cikkében. Azért olvasnám föl, mert kíváncsi vagyok a véleményedre, mennyire osztod. Hiszen Te meglehetősen mélyen foglalkozol az életnek ezzel a szeletével, talán tudsz rá válaszolni.*

„*És persze lehet az egyre jobban elmélyülő nyomorúságért magukat a nyomorultakat okolni, és saját nyomorúságuk minden terhét továbbra is rájuk hárítani. Főként azért lehet, mert, mondjuk ki, semmiféle realitása nincs a lázadásnak. Az elnyomított alsó negyven százaléknak nincs semmilyen használható tudása a helyzetéről, és nincs semmilyen elképzelése kifosztottságának okairól, felszámolásának lehetséges útjairól. Nincsenek szervezetei, nincsenek a szervezkedéshez szükséges anyagi és szellemi erőforrásai, egyszerűen nem konfliktusképes. A rendszerváltás uralmi elitjeinek tehát nem kell lázadástól, társadalmi robbanástól tartaniuk.*”

– Ezt mikor írta?

– *A legfrissebb cikkében.*

– Most?

– *Most.*

– Ezek szerint kritikus a maiakkal szemben is... Az én fő meglátásom, hogy a közjogi rendszer rossz, úgy, ahogy van. Egészségügy, közbiztonság, minden. Mert itt nincs képviselve ez az ország, az emberek, a társadalom, a szavazópolgár. És nem igazán láttam, hogy ezzel foglalkoznának. Van egy tévképzet, hogy a demokrácia – ez a fajta demokrácia, ami most a világban dívik nagyjából – meghaladhatatlan dolog. A világ leült, és így leállt ez a közjogi gondolkodás, ami úgy kétszáz éve megszületett, s ami szerintem pezsgőbb volt... Valahogy elhiszik, hogy ezt nem lehet meghaladni, hogy ez már mindent megvalósított, pedig ez egy óriási átverés, borzalmasan nagy, főleg Magyarországon! Mert azért Európában ezek a nagyjából egyforma alapokon működő rendszerek sem teljesen egyformák. De ez egy olyan totalitárius rendszer! Az egypártrendszerből szó szerint többpártrendszer lett, de csak ennyi. Tehát ami egy pártban dőlt el, az most néhány párt között, de ez továbbra sem az országról szól. Visszatérve arra, amit Bogár úr is mond: az embereknek továbbra sincsen beleszólásuk, és azért, hogy ne is legyen, információt sem kell adni nekik, mert ez a fennálló rendszer érdeke. Én azt gondolom, hogy addig, míg egy országgyűlésbe ilyen módon kerülnek be a képviselők, addig ne mondja senki azt, hogy az országot képviselik. Hiszen

a pártvezetés az, amely valamit eldönt, és látványosan máris nyomogatják a gombot! És nem ez folyik húsz éve? És most is ez folyik...

– *No de a nép választotta meg őket...*

– Hát a nép megválasztotta őket, de a nép csak azt választotta, azt a lehetőséget használta ki, amit felkínáltak neki. De én felkínálok neki egy másik lehetőséget. És ezt nem engedik, és ezért vagyok én az alkotmány ellensége! Mert azt akartam fölkinálni nekik, ha már Gyurcsány így megbukott, akkor ne csak egyszerűen egy párthatalom-váltás legyen, hanem – ami húsz éve húzódik, vagy most még csak tizenhat – legyen egy alkotmányozó nemzetgyűlés! Bárkiből, de ne a pártokból álljon fel, hanem a társadalom valós szerkezetét jelenítse meg. Mert nem annyira hülyék az emberek... Egyáltalán nem úgy épül fel egy társadalom, hogy ki milyen párthoz tartozik. Az sokkal jelentősebb, meghatározóbb az ember életében, hogy milyen korosztályban van, mi a hobbija, mi a munkahelye, hol lakik az országban. Tehát ezek alapján alakulna egy klasszikus második kamara. S ezt nem is kamarának tekintem egyébként, hanem ezt tartom jó országgyűlésnek az én egyszerű logikámmal. Megpróbáltam tehát egy közjogi rendszert kitalálni, meg mások gondolataiból is átvenni dolgokat, de nagyon kevesen foglalkoztak ezzel. Síklaky Istvánéknak voltak ilyen ötleteik, meg – valljuk be – a Pajzs Szövetségnek, a Halász Jóskaéknak, Jósának főképpen. S mindenki hagyta, hogy leszólják ezeket az embereket. Ők legalább, meg én, foglalkoztunk a dolognak ezzel a részével: hogy az egész közjogi rendszert át kell alakítani, de ezt csak egy alkotmányozó nemzetgyűlés keretében lehet. Csakhogy ez borzasztóan veszélyes, mert a pártokban – valljuk be – nagyrészt tényleg olyan emberek ülnek, akiknek aztán semmihez nincsen tehetségük, de kiválóan jól meg lehet élni abból, hogy nyomogatják a gombokat. Nyilván van azért ott is, sőt állítom, hogy vannak ott okos és tehetséges emberek is, de nem ez a jellemző, sajnos, és nagyon kevés ember dönt.

Itt az alkotmány kérdése. Így kell alkotmányt csinálni... vagy alaptörvényt – örüljünk, hogy nem alkotmány, ez mondjuk pozitívum... Azt mondja Orbán Viktor, hogy megtörtént a nemzeti konzultáció, mert 12 kérdést kiosztott. Hát nem is volt a papíron több hely. Volt ott három pontozott sor, amibe semmi nem fért oda... Ezt úgy kéne, hogy ha új alkotmányt akarunk, akkor ezt vessük – mindenki vesse – fel, és folyjék róla társadalmi vita. Ennek kellene folyni legalább egy évig, és mindenkit engedni felszólalni ebben az ügyben, és akkor utána lehetne ennek kapcsán talán ilyen közvélemény-kutatást tartani. És miért kellene ehhez papír, amikor egyébként van erre internet? Ez már megint egy fölösleges pénzkidobás volt. Amikor nem tudunk elszakadni az egy évtizede kezdődött színvonalától...

Egyébként ezen is dolgoztunk, ez is egy óriás terv volt: egy nemzeti szervezet – internetes parlamentféleség –, az emberek hozzászólhatnak... De hát most nem akarok ebbe belefolyni. Ugye, nem terrorszervezet volt, mert ilyesmikkel foglalkozott többek között, hogy meg tudjuk kérdezni az embereket, s akkor utána lehet majd esetleg alkotmányozni.

De ez – a Fideszé – így nem az. Itt egy bizonyos szűk kör kitalálja, hogy mi a jó, és lehet tulajdonképp jobb, mint ami van, ezt nem vitatom, mert lehet. Csak ne hivatkozzon olyan dolgokra, amik nem történtek meg. És ezzel ne adjon fel, ráadásul hülye, botor módon, egy ilyen nagy labdát Gyurcsányéknak, mert ezek nem érdemlik meg ezt a nagy labdát, mert lecsapják, és most vissza tudják fordítani a Fideszre. S olyan embereknek dobja fel Orbán a labdát, s hagyja őket szóhoz jutni, akiknél inkább örülni kellene annak, hogy most nincsenek fent, hogy nem rontják a levegőt.

Már az is nevetséges, hogy győzködik a fideszesek az MSZP-seket, hogy jöjjenek vissza az ülésterembe, és „alkotmányozzunk együtt”. Ne röhögtessük már egymást! Ez így nem lesz hiteles. Még jobb is, hogy nem zavarnak ott, én azt mondom. Az LMP éppen lehetne ott, mert az nincs útban, lejárátódva, de attól sem lesz hiteles. Mert ez az egész rendszer olyan – s ez minden pártra igaz, még a Jobbikra is –, hogy ugyanaz a néhány ember szólal fel, vannak a klikkek, azok eldöntik a dolgokat, és azzal kész. Itt az ország ezért nem tud beleszólni semmibe, és ezért van az, hogy nincsenek is képben, mert nem tudtak megszólalni. 2002-ben elindult egy pezsgés, s katalizátorként hatott. Ez szerintem most leállt. Nem tudom, ti ezt jobban látjátok, mert kint vagytok, én meg nem vagyok kint. Talán ez most leállt, vagy lelassult, nem tudom...

– *Mit üzennél a kint lévőknek, mit csinálnak annak érdekében, hogy a dolgok úgy alakuljanak, ahogyan Te ideálisabbnak gondolnád, vagy célravezetőbbnek, az ország egészének szempontjából?*

– Hát most mit mondjak? Megszavazták kétharmaddal a Fideszt, és most ebben bíznak. Most mondjam azt, hogy ez egy rossz döntés volt? Mert csak ezt tudom mondani. De nem azért, mert a másikat kellett volna hagyni, és nem is azért, mert a harmadikat, a Jobbikot. Mert ez ugyanúgy nem lett volna jó döntés, csak legfeljebb a kisebbik rossz. Úgy is lehet közelíteni, hogy az lett volna a jó döntés, ha csinálunk egy olyan alkotmányozó nemzetgyűlést, ahol valóban a nemzet gyűlik össze, és a sorskérdésekről döntünk. Amit egyébként '92–93–94-ben kellett volna megcsinálni, amikor már nem voltak itt az oroszok, amikor már nem voltunk semmilyen tagok, szabadok voltunk, és dönthettünk volna a jövőnkéről. Akkor elsikkasztották előlünk ezt a lehetőséget. Ez a legnagyobb bűne ennek a politikai elitnek, hogy Magyarországon elsikkasz-

totta azt az időszakot, amikor szuverén államként végre jó alkotmányt alkothattunk volna. Amikor igazából dönteni kellett volna hosszú távra, fontos stratégiai kérdésekben.

– *No de kikkel alkották volna meg?!* Látod, hogy Horn Gyuláékát visszaválasztották '94-ben. Ez egy ilyen ország. Milyen tömegeket mozgattott volna és ki? Hol van az a tömeg, amelyik a szabadságharcosok mögé áll?

– Nem az én szabadságharcom mögé kell állni. Azt kellene tegyék a saját érdekükben, hogy belátják: ezt nem így kell megoldani! Hanem szinte előlről kell kezdeni, tehát az alapoktól. A Fidesz szerintem ezt akarja csinálni, de ez így hamis... Most Szili Katalin vetette föl, hogy legyen a parlamentben második kamara, és szólhasson bele a nem pártpolitika is a döntéshozatalba. És pont Szili Katalin lesz, aki megmondja?! Mi ezt milyen régóta mondjuk! Jó, hogy valaki legalább felveti, de ide jutottunk?!

Mégis azt kell mondanom: valahol ez a helyes út, bele kell szólunk az ügyekbe, mert ha ezt tettük volna, akkor nem tudták volna elvinni az országot! Nem ide jutottunk volna. Ha dönthettek volna az érdekelt társadalmi csoportok, amelyek végül megvalósítják az adott politikai döntéseket, a valóságban megélik vagy megszenvedik, akkor azért sok mindent nem lehetett volna megcsinálni velük, mert eleve ellenálltak volna, nem hagyták volna. Ha már ott lebonyolódott volna, aminek le is kell bonyolódnia az országgyűlésben, és nem jön ki olyan jogszabály, amely után föllázadnak ezek a szférák... És mindennel így van, mindennel! Belfutott a Fidesz is ebbe: hozta ezt a fölső plafon-fizetést – ami egyébként egy igazságos döntés volt –, de látványosan kiderült, hogy ha lenne nemzeti konzultáció, – amit állítanak, de nem volt –, akkor kibukott volna, hogy vannak olyan területek, mint a pedagógusoké, akik bizonyos szempontból érintettek, és igazságtalanul. És ha ez a vita lezajlott volna, nem utólag kellene foglalkozni vele.

Tehát egy olyan országgyűlést szeressünk már, ahol ezeket meg lehetne beszélni, mert szerintem ezek az országgyűlések 20 év óta nem ilyenek. Nekem ez a fő problémám, és ha megoldódna, minden más is, gondolom, jobb irányba fordulhatna. Persze, ez sem elég így önmagában. Lehet aztán, hogy ez a nép erre nem érett meg, és egy diktátornak jobban örül – aki majd mindent jól megcsinál helyette. Na, de hol van az az ember? Van?

Sajnos, az a baj, hogy amiket én hirdetek, az nem jut el mindenkihez, vagy olyan torz módon juttatják el, hogy ellenem fordítják őket. Szerintem sok embert érdekelne, csak nem jut el sok emberhez. Én ezt látom. Hát azt lehetne tenni, hogy aki úgy véli: igazsága van a Budaházy Györgynek, az segítsen eljuttatni az emberekhez, hogy megismerhessék. És ne

pártérdekek meg egyebek gátolják ebben – már azt, aki segíteni akar –, mert sajnos, azt kell mondjam, onnantól kezdve, ha ebbe a dologba becszállnak – és ezt én már megmondtam, még az elején, a jobbikosoknak is, mert jó néhányat ismertem közülük –, leragadnak a ragacsba. És érdekeltté válnak, hogy működtessék azt, ami nem jó. És ennek a jeleit már most lehet érzékelni, szerintem, mert így van kitalálva ez a dolog. Tehát aki a sakktáblára vagy a társasjáték-táblára fölteszi a bábuját, azzal már nagy gond nincs. A veszélyes az, aki fel akarja borítani a játékot, és egy másikat akar odatolni. S azt próbáltam nekik elmagyarázni – ezt a Yoda mester óta tudjuk –, hogy a sötét oldalnak az útja nem olyan rögzös és sokkal könnyebb, mint a világosé. Elhitetik magukkal a jó emberek, hogy ők azon az úton is jó eredményt érnek el, pedig nem...

– *Tájékozott vagy...*

– Hát van tévé, van rádió...

– *És találkozol itt emberekkel...*

– Meg hát jönnek be azért hozzám. Az ügyvéd, a feleségem stb. Telefonon is beszélek, megtudok dolgokat. De le vagyok maradva, nyilván, az internethez képest a tévé, ugye, rettenetesen szűk...

– *Azt, hogy Morvai Krisztina kiáll melletted, azt tudod...*

– Tudom, tudom, de hát arról is olyan soká tudok meg valamit. Mégis tudom, hogy volt valami, de mire én azt el tudom olvasni, vagy valamilyen információm van... Ezek között a körülmények között, ahogy itt él az ember, ezt azért nem lehet összehasonlítani azzal, ami kint van. Büntetőeljárási szempontból sem. Aki, mondjuk, házi őrizetben van vagy szabad, annak összehasonlíthatatlanul jobbak a lehetőségei. Pedig a jogszabályok szerint nem lehetne különbség a védekezési potenciál szempontjából. Mégis óriási különbség van. Óriási nehézség itt elintézni valamit: több hónap. Egy olyan dolog, ami otthon két perc. Itt ilyen korlátok között vagyok, hogy itt az örökkel szemben nem tudok mit tenni. Addig még a jó szándék megvan bennünk, amíg nem akarsz semmi különösebbet, de onnantól kezdve, ha van valami szabály, amit ők be akarnak tartatni, azt betartatják Veled is.

– *Azt ők átérzik, hogy amikor Te szabadságharcos vagy, voltaképp az ő szabadságukért is harcolsz?*

– Nézd, őszintén szólva azt kell mondjam, hogy maga a bv állománya nem feltétlenül egy rosszindulatú társaság. Nem akarom én most őket így leleplezni, de hát sok itt a nemzeti érzelmű ember az örök között. Lehet, hogy ennek szakmai okai is vannak, mert ide sodródnak, belesöpöppennek, ennek alapján kialakul bennük egy világkép... De én rosszindulatot általánosságban nem feltétlenül látok. Inkább a rendszerben

látom a hibát. Persze, van, aki szereti ezt kihasználni, hogy ilyen a rendszer, és vannak rosszindulatú emberek is, de a legrosszabb maga az elmaradott rendszer. Még a magyarországi viszonyokon belül is nagyon rosszul működik. A '79-es meg hasonló törvények szabályozzák. Azóta nem foglalkoztak vele; sok mindennel nem, de ezzel végképp nem. Meg is van a hátulütője. Lehet, hogy annak a társadalmi rétegnek, amelyik itt bent van, jó így, és nem bukott ki még eléggé... Bár azért nagyon sok olyan strasbourgi eljárás van Magyarországgal szemben, amelyek már igenis kimondták, hogy azért ez nem működik jól. Csak hát kit érdekel ez rendes körökben?! Ha már itt vannak az emberek, kit érdekel, hiszen úgymint bűnözők már! Amíg be nem kerül valaki valamiért, addig való igaz, hogy nem tudja, de én most már látom ezt, mert én ebben vagyok benne. És ez nagyon rosszul működik...

– *Nyilván asszonyod is megpróbál mindent segíteni, amit csak lehet...*

– Hát neki ott van a három gyerek, akiket most neki egyedül kell nevelni. Az már önmagában nagy dolog, hogy ő ezt megoldja. De egyébként nem lehet megoldani száz százalékban. Már most látom a rettenetes hátrányát: két szülő helyett nem lehet egyedül nevelni. Sem a tekintélyem nincs meg, sem más. A lányom abbahagyta a sportot. Én nem tudom telefonon egy órában rávenni, nem tudok így hatni rá, hogy visszacsinálja. Az anyjában meg nincsen annyi erő, hogy hatni tudjon rá, pedig a lányom nagyon jó sportoló és nagy tehetség. Szörnyű rossz érzés, hogy nem tudok a gyerekeimmel lenni. Én mindig otthon voltam, én nem dolgoztam külföldön, én mindig a család mellett töltöttem a napjaimat. Nem voltam kamionos meg ilyenek. Napi kapcsolatban voltam a gyerekeimmel, és borzasztó, hogy ezt elvágja ez a dolog. Mert elvágta már. Két évet tehát valamikor fel kell újra építsek. De ezeket az elveszett éveket nem tudja visszaadni, meg az ebből fakadó károkat nem tudja pótolni. Pedig nem vagyok elítélve! De hát ne is legyenek, persze. De ez a legabszurdabb, hogy embereket így tönkre lehet tenni, már ez alatt az idő alatt!

És erről szól a történet, valljuk be. Mert Magyarországon ez az intézmény – az előzetes – a nyomozati cselekmény része. Az a célja, hogy sikerüljön olyan vallomásokat csinálni, amelyet akarnak. Nem csak a mi ügyünkben – sokszor hallottam már ilyet. Tehát ezért ilyen ellehetetlenítő. Abban a fázisban, amikor már valakinek folyik a bírósági tárgyalása, szerintem képtelenség, hogy ezt fönntartsák. Mert ha ezek az emberek nem is szabadlábban, de házi őrizetben lehetnének, tehát a védekezésben ne legyenek akadályozva – hacsak nem potenciális bűnismétlők, tehát olyan veszélyt jelentenek a társadalomra, hogy tényleg nem lehet kiengedni őket; ugye, el tudok képzelni ilyen eseteket is. De én nem

ilyen vagyok. És nagyon sokan nem ezek közé tartoznak egyébként. Magyarországon az a jellemző, hogy leülnek annyit, amennyit a végén kapnak. Ez nemzetellenes, ez teljesen abszurd, Nyugaton elképzelhetetlen.

Tehát, ha ilyeneket nézünk, én erre mondom, hogy ez így nagyon el lehetetlenítő. De örülök, hogy a feleségem kitart, mert erős jellem, meg minden, de hát neki sem jó ez. Azért, mert nem omlott még össze teljesen, ez nem azt jelenti, hogy neki jó.

Azért az emberben ez is megfordul: hogyha most én összeomlanék, az jó lenne? Mert akkor mindenki megsajnálna... Akkor előrébb lennék? Akkor könnyebben kijutnék? Mert volt már olyan rendszer egyébként, hogy ha valakivel dráma történik, akkor kiengedik. De miért kell azt megvárni, hogy megtörténjen a dráma?! Tehát, aki bírja, az legyen bent. És aki nem, mit tudom én, akármilyen történik, akár egészségügyileg vagy bármi, azt kiengedik.

– *Alighanem ők is tudják, hogy kint rettenthetetlennek hívtak, tehát így kell bánni Veled...*

– Hát azért várjunk még ezzel, mert Magyarországon nem volt még olyan, hogy ennek igazát be is bizonyíthassuk, ki az a rettenthetetlen. Mert hőstetteket nem kellett végrehajtsunk. Csak ez az ország olyan – már olyan szinten gyáva –, hogy az is rettenthetetlenségnek számított, hogy az Erzsébet híd közepén megálltunk. Éppenséggel nem tűnik olyan óriási nagy bátorságnak, ahhoz képest, hogy golyózáporban is álltak már emberek a történelemben. Apám erre azt mondta, hogy fiam, az igaz, hogy a nagybátyád fegyverrel harcolt, de ő sem elsőnek állt, hanem a sokadiknak. Az is sokat számít, hogy ki meri elkezdni. Lehet így is nézni a dolgot, de én nem akarom. Én azt akarom, hogy működjének a dolgok. Nem akarok hatalmat. Ha azt akarnék, akkor ezt csináltam volna? Akkor 2002 után elkezdtem volna pártkarriert építgetni; lett volna rá lehetőségem, volt is rá küldetésem, ami alapján el lehetett volna indulni. De nem, nem! Én azt akarom, hogy működjön jól, és legyen igazság, legyen szabadság, és akkor én utána csinálom a saját dolgom. Én megtalálom a számításomat, nem kell nekem politikusnak lennem. De éppenséggel az is hajlandó vagyok lenni, ha senki nem csinálja jól. Hát csak engemet nem ez mozgatott soha, mert akkor biztos, hogy nem itt lennék. Mert azért látványos, hogy akiket ez mozgat, azok hol vannak.

– *Volt-e valami incidens a legutóbbi interjú óta?*

– Amióta Vácon elindult, hogy így nyilatkozhatok, sose tapasztaltam, hogy emiatt molesztálnának a bv-sek. Ami inkorrekt volt, hogy előtte 14 hónapig nem engedtek megszólalni. Az borzalmas, hogy ez is megtörténhetett, hogy érvek nélkül el lehetett utasítani mindent. Tehát hogy az

ügyészségnek egyszerűen elég annyit leírni, hogy nyomozati érdeket sért, és nem kell megmagyarázni, hogy milyen érdeket sért, és ehhez a bíróság asszisztál. Sajnos ez botrány. Szerintem nem a bv felelőssége volt, mert ugye, mit tud csinálni? Ha ilyen végzés jön, akkor ő nem engedhet nyilatkozni. Akkoriban volt, hogy amiket kiírtam magamból... Az egyéb gondolataimat rendes levélben leírtam a feleségemnek, hiszen akkor még nem volt sem nyomozati anyag, semmi, s akkor még nem tudtam mit csinálni magammal. Ugye, volt időm, olvastam sokat, gondolkoztam, leírtam és kiküldtem levélben. Abban semmi olyan nem volt, amit ne lehetett volna kiengedni, és azokat a leveleket ki is engedték. Ez az ügyészen keresztül ment abban az időben még, és utána megjelent az interneten, mert föltették. Effektíve nem feltétlenül én kértem, hogy tegyék föl, de nem is bántam. Ám nem volt benne semmi olyan, ami zavarta volna az eljárást, vagy ilyesmi, de akkor volt az ügyészség részéről egy kis sunnyogás, mert jöttek azzal, hogy hogyan került az ki a nyilvánosságra?! És akkor a bv – mivel ez nem ismerte a kéziratot, mert az ügyészen át ment, és nem a bv-n át – tájékoztatást kért az ügyésztől, hogy ezeket hivatalos levélben küldte ki? És akkor az ügyészség letagadta. Azt mondta az ügyész, hogy ő nem emlékszik, hogy ilyesmit olvasott volna. Pedig hát ott állt ő a feleségem mellett...

– *Lehet, hogy ő nem olvasta el...*

– De ez, sajnos, a bv-nek problémát okozott, mert akkor, hogy került ki? És akkor elkezdtek körülöttem biztonsági intézkedéseket hozni. Csak hosszú hónapok után derült ki, mi mozgatja az egészet. Akkor elmondtam: miért nem kérdeztek meg, hát hazudik az ügyész! Utána meg is kerültek azok a levelek... Onnantól kezdve a bv-t nem érzem inkorrektnek. Amikor a bíróság 14 hónap után érezte, hogy tarthatatlan a nyilatkozási lehetőségem megtagadása – ez már a választások után volt, az ügyészség, nem tudom, hányadik egyoldalas elutasító határozata után... Amit éppen behív a wincseszteréről a Keresztes úr, akit most Orbán Viktor a köztársaság akármilyen keresztjével kitüntetett... Minősíthetetlen színvonalú határozatok, amelyekben végig benne felejtett dolgokat, még arra sem vette a fáradságot, hogy rendesen megszerkessze az adott alkalomhoz megfelelően. Lehet, hogy ezzel jól megbuktattam magamat, de nem érdekel, hogy mit gondolnak az ügyészek, és hogyan akarnak boszút állni az ilyen mondataimért, akkor is ez az igazság... Nos, amikor nem tudom hányadik ilyen határozata megint a bíróságra került, azzal a szöveggel, hogy a nyilatkozás a nyomozás érdekeit sérti, pedig a nyomozás már jóformán lezárult, akkor a bíró azt mondta, hogy ezt már nem! És akkor, amit egyébként addig is megtehetett volna, elutasította...

– *A választási eredmény biztosan sokat számított...*

– Hát, valami a háttérben biztosan volt. És onnantól kezdve lehetett, és onnantól kezdve működött. Vácon az volt, hogy az ügyvédnek, Gaudi-Nagy Tamásnak joga van felvenni, amit beszélőn beszél a fogvatartottal. Voltak politikai témák is, és bármit nyilvánosságra hozott, én nem elleztem. Nem az én utasításom vagy kérésem volt. Ezzel nem is tudtak mit kezdeni jogilag, viszont látták, hogy ez már tényleg nem mehet így tovább. És akkor ilyen eszközkhöz kell nyúlni?! Azt kell, hogy mondjam, ez az ország így működik... És ezek után itt, ősszel újra meg akarták tiltani, hogy gyakoroljam a jogomat. Most már az a bíró, aki most tárgyalja az ügyünket. Nem is tudom, hogy honnan pattant ki a fejéből, hogy én már eleget nyilatkoztam. Tulajdonképpen ez volt az érve, hogy én már kimerítettem a nyilatkozási jogomat. Pedig ezt nem lehet kimeríteni. De hát az ügyvédek, de még a fellebbviteli főügyészség is belátta – ugye, már másodfokra került az ügyem, mert megfellebbeztük az ítéletet –, hogy ilyen nincs. Hogy milyen alapon gondolta úgy a bíró, fel-foghatatlan számomra.

Olyan alapon talán, hogy ez a szokás. Úgy tűnik. Tehát aki benn van, aki „izében” van, annak kuss. Itt nem az ártatlanság védelme érvényesül. Észrevettem az eljárásában működő szervezetben szereplő személyek részéről, hogy itt mélységesen mélyen be van ivódva ez még a szocializmusból, hogy itt nincs ártatlanság, hanem bűnösség van. Mindenki bűnös, akit meggyanúsítottak, legfeljebb aztán kiderül, hogy ártatlan. Pedig fordítva kellene lennie elvileg, a nagy egyezményekből meg innen-onnan átvett elvek alapján, csak hogy a gyakorlatban nem ez köszön vissza számomra.

Abból indulok ki, hogy én csak azért vagyok itt, hogy ne szökjek meg; semmivel nem bizonyítom, hogy meg akarnék, mégis ezt állítják. Akkor miért ne nyilatkozhatnék naponta? Nincs összefüggésben a két dolog, de hát ezt megoldani nem lehet. Megoldatlan ennek az intézményrendszernek...

– *Nem fáraszt a beszélgetés?*

– Engem nem, nem. Örülök, hogy beszélhetek, mert egyébként nem szólok szinte senkihez. Egyedül vagyok a zárkában. Ez nem olyan rossz, mondjuk. Egyedül vagyok, nem sétálok, csak ritkán, mert igazából összeütközne időben a számítógép használati lehetőséggel, és az fontosabb most nekem.

– *Új ügyvédet választottál...*

– Az elvi döntések után most hoztam egy szakmai döntést, mert úgy látom, sajnos, magamra vagyok utalva. Na, jó, tisztelet a kivételnek. So-

káig vártam, hogy valami történjen, de most már itt a nyakamon a per, és úgy ítélt meg, hogy jobb ügyvéd kell. Nem akarom az előző ügyvédemet sem bántani, mert jó szándékkal volt, és jól kijöttem vele. De bizonyos dolgokat nem láttam a legjobban alakulónak. És hát nem én találtam ki. Nem ismertem, őszintén szólva, a múltját sem. Lehet, hogy ez butaság vagy tájékoztatlanság, nem tudom, de bevallom, én csak a nevét hallottam, meg hogy valami liberális... De bevallom nektek, két év után, ilyen körülmények között, és az, amivel engem fenyegetnek, az érdekel most már, hogy ennek valahogy véget vessek. Azt viszont látom, hogy nincs rossz szándékkal velem szemben. És jó gondolatai vannak! Igenis, ő nagyon komoly anyagot, elemzést készített az ügyünkről. Az ügyvédek közül eddig senki nem tett le számomra ilyen színvonalasat, mármint eljárásjogi szempontból. S olyan emberek ajánlották őt, akiket a radikális körökben tisztelnek, becsülnek.

Szóval, beszéltem vele, a hozzáállása pozitív volt. Kiderült, hogy nagyon sok mindent egyformán látunk, főleg ilyen eljárásjogi, emberjogi stb. kérdésekben. Egyébként sokszor azt látom, hogy ez a fajta két oldalon való állás a kommunikáció hiányából is fakad. Mert sokszor kiderül, hogy nincsenek is olyan nagy ellentétek, bár bizonyos dolgokban lehet, hogy megmaradnának. Elmentünk egyszer az Erzsébet téri Gödörbe, valamikor 2009-ben, olyan 10-20-an, fizetés után. Ez egy liberális tanya, totál tele volt emberrel, és épp ott készülődtek, akik a szivárvány buziparádét szervezték. Vagy nem ezt szervezték volna? Már nem tudom, de nekünk valami ellenszenves dolgot szerveztek. De azt hiszem, ezt. Fiatalok, ott kaptak lehetőséget, hogy ragasztgassák a transzparenszeiket... Amikor bevonultunk, mindenki megrettent, így szétrebbentek ezek a liberálisok. De az tényleg olyan nevetséges volt. Nagyon sokan voltak ott, de lett helyünk, minden. Azt hitték, hogy ezek valami állatok, és itt most valami lesz. De nem lett semmi. Az lett, hogy többen elkezdtek velünk beszédbe elegyedni. Jöttek oda vitázni. Kiderült, hogy lehet velünk beszélgetni. Hogy mi nem vagyunk állatok, csak bizonyos dolgokat mi nem úgy látunk, mint ők. És bizonyos dolgokban ők iszonyú tájékozatlanok, meg hülyeségeket beszélnek, de el lehet nekik magyarázni. Van, amit nem, de van, amit nekünk nem lehet. Elvileg sokszor ez a gátja a megértésnek. Lehet, hogy egyébként, ha belefolyunk Szikinger ügyvéd úrral is bizonyos kérdésekbe, sok mindenben tudnánk közelíteni egymáshoz. De most nem ez az elsődleges szempont, hanem az, hogy úgy látom – amíg az ellenkezője nem bizonyosodik be, addig azt látom –, hogy még eddig senki nem állt így a dologhoz. Biztos vannak még jó ügyvédek, de azok lehet, hogy többet kérnek, vagy én nem ismerem őket.

– *A terrorista-vádat hogyan sikerült kivédened?*

– Még sehogy, mert ennek a tárgyalása még nem kezdődött el. Ez a bombatámadás örült nevetséges dolog. Sajnos, az Echo Tv-ben hallottam, úgy konferálták fel egy műsorban – pont Szikinger volt a vendég –, hogy Budaházy hívei tették, vagy valamelyik elkeseredett családtag. Ilyen információ nem jött le. Cáfoltatok meg, de én úgy tudom, hogy a betelefonáló nem mondta, hogy Budaházy tárgyalása kapcsán jelenti be a bomba robbantását. Ez sehol nem jelent meg. Ha erről van nem hivatalos információ – mert, ugye, a bíróság nyilván nem hivatalosan adta ki ezt a telefonhívást –, akkor mondják meg. De én erről nem tudok, s ezek után a média sem tudhat róla, akkor viszont milyen alapon állítja ezt? Aznap számtalan tárgyalás volt az épületben, tudtommal, nem csak a miénk. És pont a mi ügyünkben tét nélküli volt éppenséggel ez a nap, és nem volt semmi okunk, hogy elhalasszuk. Viszont lehetett valaki, akinek az elnapolás azon a napon sokkal többet ért, volt tétje. Hozzánk inkább úgy lehet kötni, hogy lehet, hogy egy rosszakarónak az volt a célja, hogy a bomba dolgot összehozzák már ilyen szinten is velünk. Éppen az sem kizárt, hogy... De ezt nem merem kijelenteni.

– *Mindenesetre nem Te szervezted...*

– Hát én semmiképp. Annak eredményeképpen három és fél órát ültem egy retvás, koszos helyiségben. Mert az én zárkámban, ahol lakom, én takarítok, ott én elvagyok. De a Markóban beraktak egy olyan dzsuvába, ahol cigiznek, nem tudom, mióta, ott bele volt ivódva mindenbe a cigiszag, iszonyú dzsuva volt, abban nekem mi volt a jó? Dehogyan én szerveztem! Ez fel se merült volna bennem.

– *Miként vélekedsz magáról az eljárásról?*

– Magáról az eljárásról mi a véleményem, még nem tudom igazából. Azt látom, hogy a bíróság, talán pont azért, mert nagy a médiafigyelem, meg azért tudják, hogy én sok mindenért, emberi dologért küszködöm... Ugye, biztosították a számítógépet. Mondtam Szikingernek, hogy figyelj már, az is abszurd, hogy nézem a nyugati filmekben, hogyan ülnek a vádlottak, akármilyen súlyos ügyben, egy asztal mögött az ügyvédjükkel. Eleve jobban tetszik ez, ahogy ott van. Itt ez a megalázás eleve, hogy aki már lop, az elöl ül a sorban, nincs asztala, ott meg úgy van, hogy ugyanúgy van egy védelem, meg van egy vádoldal, ami itt a vádlott nélkül van, de ott a vádlott is ott ül, mondom. Itt miért nem lehet egy asztalom? Akár az irataimnak, vagy bárminek. Ezt már észrevettem előtte való ügyeimben, például az alkotmányos ügyben, ezt a szerencsétlen helyzetet: a papírod veszegeted a melletted lévő székről, leborul... Milyen megalázás ez, hát most nem tudnak biztosítani egy asztalt?! Én ezt így fölvettem.

Másrészt az anyagaim gépen vannak, és a bíróság ezt felismerte, hogy a 21. században meg kell oldja, hogy használhassam a gépemet. Szerintem megint úttörő voltam, mert ilyen még nem volt. De legyen. Akárkiről van szó. Lehessen. Most talán ezek után lesz. Tehát ebből a szempontból egy pozitív élmény volt.

– *Mennyire lehetnek a bírók politikai nyomás alatt? Érezni-e effélet?*

– Most mit mondjak? Ez a bírónő egyszer engem felmentett. Alkotmányos rend ügyben első fokon, korrekt módon. Nem azért, mert elfogult volt, mert azt nem lehet mondani. Aki ott volt, az tudja, összecsapott a hallgatósággal, engem megbírságolt, mert megsértettem az elhagyási tilalmat, s egyáltalán nem érzékelttem rajta a szimpátiát. De szakmailag abban az ügyben nem lehetne engem elítélni, azt minden jogász, aki ezzel foglalkozott, belátta, hogy ez nonszensz. Tehát nem lehetne. Tehát felmentett, egy elég jól megalapozott ítélettel. Ezután emlékszik, aki emlékszik, ha visszaemlékeztek, akkor emlékezhetek rá, hogy akkor elindult a hisztéria: Lendvaiék tomboltak: hogy lehet Budaházyt felmenteni?! Az volt az első ilyen, meg akartak fogni, akkor is volt, hogy lázadás-sal fenyegettek, ami életfogyt. Emlékszem, akkor is ez ment a tv-ben, amikor bujkáltam. Az, hogy mivel fenyegetnek, az még önmagában nem ijeszt meg. De végül az lett belőle, miután felmentettek, hogy felbolydult az egész – ugye, Gyurcsány-éra volt még. Nyilvánvaló, hogy ment a nyomásgyakorlás a bíróságra, ebben biztos vagyok. Ha nem direktbe, mert úgy nem lehet, akkor indirekt módon. De valahogy biztos elérték, mert a másodfok, halálosan koholt módon, ugye, hatályon kívül helyezte az első fokú ítéletet. Aki ott volt, vagy aki az interneten megnézte a tíz órás perbeszédemet vagy minek nevezzem; hát lehet, hogy nehéz ezt végighallgatni, de elég alaposan kitértem ezekre a dolgokra; hogy ez az egész milyen eszméletlen mocskos koholmány volt, hogy ezt visszadobták.

– *Jól értettem? Tíz órán át tartott?*

– Hát igen, tíz óra volt összességében. Annyit beszéltem én. Fogtam, és 13 írásomat végigolvastam és végigelemeztem. Politológiát azért is kellett csináljak, mert ebben az ügyben ki kellett egy politológus szakértőt rendelni. Ilyen még nem volt Magyarországon, mert ilyen koncepciós per sem volt, már nem tudom, mióta. Most egy kicsit felélesztették, hogy ide tudjál állni... Amikor utoljára koncepciós per volt, abban az időben még nem volt szokás ilyen szakértőket kirendelni, most meg nem volt rá egyszerűen tapasztalat, de én ezt most megtettem, elindítottam a magam részéről. Az más kérdés, hogy a másodfokú bíróság megint egy borzalmas színvonalú ítéletet hozott. Teljesen átlépett megint az érveken, nem foglalkozott velük. Mindegy, most nem akarok belemenni, mert ezt is nyil-

ván tovább fogom vinni, felsőbb fokra, nem fogok beletörődni ilyenekbe... Egyébként is az a véleményem: nagyon helytelen, hogy a bírósággal intéztetik a politikai pereket. Nemcsak a mi ügyünkben, hanem az elmúlt nyolc év összes, politikailag jelentős ügyében. Ha politikailag az ellenkező oldallal kapcsolatos, akkor is jobb lenne ilyesféle ügyekre egy külön bíróságot felállítani. Ha már azt mondják, hogy szinte rendszerváltozás-szerű változást kell csinálni, akkor szánjanak rá figyelmet. Mert az átlagbíró nem feltétlenül rossz a köztörvényes ügyekben, de ha, mondjuk, az előző ciklusban már bíró volt, és kommunista beállítottságú, biztos, hogy elfogult, érzem, hogy elfogult velem szemben. Én különben szeretem a férfi bírókat, én szerintem a bíróság a férfiaknak való...

– *Geréb Ágnest most férfibíró ítélte el...*

– Á, ez nem azon múlt! Magyarországon elmaradottság van ebben az otthonszülés kérdésben. Valljuk be őszintén, azért Hollandiában meg ilyen helyeken ez ki van dolgozva. Alapvetően az otthonszülést preferálják. Erre megvan a rendszer, hogy ha kell, a mentő egyből elviszi stb. De itt úgy kezelik, mint egy abnormális dolgot. Évezredek óta nemhogy otthon, hanem a borkorban szültek. Akkor most mitől vagyunk itt felháborodva ezen? Az orvostársadalom súlyos anyagi érdekeltsége van e mögött, hogy ezt nem akarja. Én nem védem Geréb Ágnest, félreértés ne essen, nem is ismerem. De azt azért tudom, hogy a kórház világában az orvosok keze alatt is rendszeresen halnak meg emberek szülésben. Csak erről nem hallunk hírt. És azért sokan szültek otthon úgy, hogy nem történt semmi baj. Nem tudom, hogy mi van e mögött, hogy Geréb Ágnest hogy ítelték, mint ítelték meg, de igazságtalanság, ami abban az ügyben folyik. Ugyanúgy egy szabályozatlan, rossz terület... Ő is úttörő a maga nemében, kiverekedett valamit, amivel most azért foglalkoznak, mert ő van. Tehát ő be kellett dobja magát, a saját életét tette tönkre azért, hogy végre már belássák, hogy ezzel foglalkozni kellene. Itt tart ma ez az ország: mindig kell valaki, aki bedobja magát, és tönkreteszi magát azért, mert nálunk ilyen ez az elit: nem hajlandó semmire, nem érdekli semmi, minden maradjon, a szőnyeg alá beseperni, és közben ide söpörjük a szőnyeg tetejére a lóvét, a problémát meg alá. Nem ez van? Ebbe futott bele ő is...

– *Lehet abban tudatosság, hogy újabb és újabb pereket indítanak ellened?*

– Hát hogyan lehetne? Hogy egymást erősítsék az ítéleteim. Talán Vácon is elmondtam, hogy egy nagy koncepciós eljárás folyik ellenem, s ennek több ilyen – hogy mondjam? – fejezete van. Mindent ügyesen rám kell akasztani. Kezdődött azzal, hogy Budaházy: a rendbontó, aki megáll a hídon; aztán itt van még Budaházy, a rongáló, mert szétveri az emlékművet, aztán az államellenes összeesküvő, rendőrré támadó – hivata-

los szerv elleni erőszak; persze, ők követték el az erőszakot ellenem –, és végül: Budaházy, a terrorista. Tehát ha így végigveszítetek, ez klasszikusan fel van építve, a régi, ismert, klasszikus koncepciók módszerekkel, az '50-es évekből. Persze, nem olyan profi, mert akkoriban tényleg addig verték az embereket, amíg be nem vallott mindent, amit különben soha el nem követett.

– *A Ti ügyetekben is van már terhelő vallomás...*

– Aki terhelő vallomásokat tett a többiekre, az egyik már visszavonta a kettőből. De vagyunk 18-an. Most az, hogy milyen körülmények között született a vallomása, az megint egy külön történet. Majd megtudjuk tőle... A Rajkék elleni perben viszont tizenvalahány fő mindent össze-vissza mondott egymásra, és ez úgy össze volt szerkesztve, hogy abban hiba nem volt, mert azt úgy megcsinálták, profin. Addig üttették őket, meg minden... Ma már azért ennyire nem durvák a módszerek, de megvannak a módszerek ma is, sajnos. És bizonyos embereknel eredményt is érnek el. Tehát, ha ebből indulok ki... De sokszor nem csak a politika miatt van, mert lehetséges, hogy például a mi ügyünkben is fölülről ment a nyomásgyakorlás a nyomozókra is, hogy ezt meg kell csinálni, és jutalom jár érte, vagy előléptetést... És akkor ezért megcsinálja... És ez átcsap aztán az ügyészségre, a bíróságra is. Tehát ezért mondom, hogy nagyon nagy baj, hogy az átlagbíróságot engedték bele ebbe a helyzetbe. Mert ezek a bírák részben nem is tudták, szerencsétlenek, hogy most mit tegyenek. S meg akartak felelni, hiszen még mindig működnek a rossz beidegződések, és még fél, hogyha nem felel meg, mi lesz akkor? Félti a pozícióját. És hát megfelelték neki, és látom például, hogy nagyon jól használták a legutóbbi eljárásban a korábbi eljárás során született, a börtönben való tartásomról szóló indokot. Meg lehetett mondani, hivatkozni, hogy már büntetett előéletű vagyok, hogy már szökésben voltam, meg hogy büntetőeljárás alatt követtem el, amit még nem bizonyítottak, hogy elkövettem, és nem is ismertem el. De ezt mint érvet, mondom, használják. Már ez a mondatszerkesztés, hogy „elkövette a cselekményeket a büntetőeljárás hatálya alatt”. Ezzel a mondattal ott van a baj, hogy ezeket a cselekményeket egyrészt nem ismerem be, másrészt pedig nem is bizonyították rám. Nem használhatnának ilyen mondatot. De használják, ez gyakorlat, biztos nem csak nálam...

Tehát egyik eljárással a másikat erősítik. És hát ezt a lejárátásomhoz is felhasználják. Előbb tudott róla a Hír TV vagy a Magyar Nemzet, hogy engem aznap el fognak ítélni, mielőtt a tárgyalás megtörtént volna. A Magyar Nemzet a másodfokú eljárás ítélete előtt, az államellenes ügyben, reggel már kijött a hírrel, hogy Budaházyt elítélik. De hát honnan tudta?

Hiszen nem is volt ítélethirdetés. De állítólag ez jött ki. Nem tudom, hogy igaz-e vagy nem. Cáfoltátok, ha nem igaz! Én ezt az infót kaptam, hogy a tárgyalás előtt már lehetett olvasni a neten, hogy engem el fognak ítélni másodfokon, mikor még ítéletet nem hirdettek. Az egész egy kirakat.

Minek kellenek kommandósok? Most őszintén! Ez is csak azért kell, hogy lehessen mutogatni a tévében. Amikor választások után hirtelen volt, hogy egy kicsit jobbra fordultak a dolgok, megszűnt ez a kommandózás, átadták Vácnak Budaházy előállításának ügyét, és a váciak azt mondták, minek kommandó? Vigyék föl a sima örök, úgy, mint bárki mást, s teljesen jól működött egy-két tárgyaláson. Átkerültem ide, de ezt nem is itt döntik el, úgy tudom, hanem fővárosi szinten, s azóta megint kommandósok kíséretnek. Tehát ezek ilyen kirakat dolgok. Jól mutatnak. Mekkora terrorista az, akit kommandósok vesznek körül!

Jó, de a többi terrorista még szabadrúton védekezik. Ezzel nem tudok mit kezdeni. Minden, ami rám igaz, miért nem igaz másra? Persze, az nem így igaz, hanem fordítva. Tehát miért nem igaz az rám, ami rájuk? És ha az egész vád megalapozott lenne, akkor most nézzük az embereket: azok úgy néznek ki, mint a terroristák??? Szerencsétlenül, inkább azt mondanám...

– Nézzünk ki egy kicsit a határon túlra! Némelyik nemzeti radikális álláspont szerint az Észak-Afrikában zajló szabadságharcokat globális erők szándékosan idézték elő. Be akarják tenni a lábukat. Szerinted?

– Ez egy korrekt álláspont. Már attól féltem, hogy radikális körökben kialakul, hogy Kadhafi nem is olyan rossz ember. Mert azért valljuk be, hogy aki ellen föllázadt a népe, s az elkezd lövetni zsoldosokkal, meg mindennel, annak vége van erkölcsileg. Nekem mindegy, hogy milyen elvet képvisel. Én Tominak is mondtam a múltkor, Gaudinak, hogy én sajnós olyan típusú ember vagyok, engem annyira idegesít az ilyen primitív elnyomás, hogy az ilyen rosszul működő rendszereket ezért is kritizálom. Ha, mit tudom én milyen, jobboldali radikális világhatalom lenne, és az is ilyen csinálna, előbb-utóbb az ellen is fölemelném a szavam, mert én nem bírom azt elviselni. Most tök mindegy, hogy nagy összefüggésekben kinek jó, kinek nem, csak arra akarok rávilágítani, hogy ne-hogy összeesküvés-elméletekbe kezdjete, mert ez mindig is a legnagyobb baj: a helyett, hogy cselekednének, és észrevennének egy történelmi pillanatot és történelmi lehetőséget, elkezdik, elkezdjük magyarázni, hogy miért alakult ki így, meg hogy valaki biztos mesterségesen hozta létre, meg mit tudom én, még mi. Nem! Ez tipikusan jó példa rá, ami most Észak-Afrikában történt: erre nem volt felkészülve a világ! Nekem senki ne mondja, hogy fel volt. Nem volt. Amerika sem, senki.

Olyan váratlanul jött, hogy Egyiptomban megbukott a rendszer. Ki gondolta volna? Ez az egyiptomi rendszer annyira kellett nekik ott, mint egy falat kenyér. Mert ilyen a világ, ilyen a történelem. Ugyanez volt nálunk 2006-ban. Aki kiszivárogtatta az őszödi beszédet, jó, azt direkt tette, de azt nem számolta ki, hogy ez lesz belőle! Mindig vannak váratlan események, és arra kell tudni reagálni. S az a kérdés, hogy ki hogyan tud rá reagálni. Mert abban vagyunk mi gyengék, s abban nagyon gyenge a magyar politikai elit is, különösen gyenge a nemzeti oldal, hogy az ilyen váratlan eseményekre gyorsan reagáljon.

A másik oldal ebben jó. S ezért sokszor úgy tűnik, hogy az összeesküvés-elmélet megáll. De Gyurcsányékra nem az igaz, hogy ők intézték azt, ami történt, hanem az igaz, hogy a baloldal jobban reagált akkor is, gyorsabban reagált az eseményekre, és próbálta belőle kihozni azt, ami neki esetleg jó lehet. Például azt, hogy rendcsinálásba kezd. Tehát már látta, hogy valami kiutat kell, hogy ebből a kelepceből keressen, de a másik oldal meg csak állt és várt. Líbiára nézve is nyilvánvalóan igaz, amit mondasz, én is azt gondolom, hogy ez a pénzéhes liberális demokrácia, ami a világban dívik, ez nyilván elég hasznot akar húzni ebből is. Talán ezért nem is lehet annyira megvetni. És nyilván megvannak ezek az érdekek is, de nem feltétlenül igaz az, hogy ők mozgatnak mindent. Nem ők mozgatták, elindult. Aztán hogy ők hogy reagálnak rá, meg ugye esetleg próbálják-e majd később mozgatni valamelyik oldalt, azt lehet, hogy akarják, de a helyzetet, azt megteremtette a pillanat, a történelem.

Most kivételesen viszont azt is gondolom: míg Afganisztánnál nem fogadtam el helyesnek, hogy beavatkozott Amerika, mert az sokkal inkább belügy volt, és ott nem tört ki egy felkelés a vezetés ellen; ugyanez igaz Irakra: ott is olyan országot támadtak meg, amelyikben béke volt. Líbiában azonban Kadhafi a saját népét lövette! Én ösztönösen bele tudom magam élni az emberek helyzetébe. Azért az elmúlt nyolc év miatt bennem már kialakult az az elváró attitűd, és én el tudom képzelni, hogy az milyen érzés lehetett, amikor Bengáziban szorultak vissza ezek, akik több évtized után fegyvert fogtak, mert elégük lett abból, ami van. És kész, onnantól már nekik nem volt visszaút, tehát nem játszhatják el, hogy jó, megbántuk; mert láthatjuk, hogy Kadhafi, az nem fogja ezt tolerálni. Ott aztán nem úgy működik a dolog, mint itt, hanem ott kardélre hányják az embereket... De mi lesz ebből az egész folyamatból? Ez az érdekes. Nem csak Líbiában. Valami történik a világban, inkább arról van szó, nem? Ez egy olyan átrendeződést indíthat el... Óriási tömegek vannak, azok a muzulmán tömegek... De hát ez a világ úgysem halad jó irányban, nem? Valamilyen változásnak jönnie kell...

TÜNTETŐ „MINISZTERELNÖK”

– *Beszélgetés vitéz Kósa Gyulával* –

– *Milyen ügyben, hogyan került kapcsolatba a nemzeti jogvédőkkel?*

– 1997. febr. 14-én szerveztem meg az első, majd kilenc hónapon át tartó – a legnagyobb és mindmáig egyetlen – agrártüntetést, a mezőgazdaságban dolgozókat és a hozzá kapcsolódó feldolgozó ipart érintő, kedvezőtlen adó- és TB-jogszabály-változtatások miatt. Ez volt az a bizonyos félútpályás traktoros tüntetés. Napjainkban is szívesen szerveznek különböző társadalmi rétegek hasonló, félútpályás tüntetéseket, de autóval. Sikertült az egész országra kiterjeszteni a megmozdulást. Budapesten is több alkalommal szerveztek tüntetést a nemzeti oldalon álló értelmiségiek és szimpatizánsaink. Ennek egyik legfényesebb eseménye volt a Kossuth téri tüntetés, amikor a hatalom 10 000 rendőrt vezényelt az Országház védelmére. Itt több aktivistánkat letartóztatták – mint például Pongrátz Gergelyt (Bajuszt), dr. Zacsek Gyulát, és még egy tucat embert. A letartóztatásuk törvényellenes volt, hiszen a betiltott tüntetés meghirdetett időpontja előtt hajtották végre, márpedig letartóztatni a hatalomnak – akkor éppen a Kuncze vezette belügynek – csak a meghirdetett időpont után lett volna joga.

A hatalom bosszantására kitaláltuk azt, hogy a letartóztatottak kiszabadítása fejében, váltságdíjként egy IFA teherautónyi, azaz 40 mázsa gabonát ajánlunk fel a belügyi tárcának. Mondani sem kell, hogy teljes zűrzavar és félelem támadt a hatalomban, hogy néhány parasztyerek mire képes egy elnyomó gépezettel szemben. El is fogadták, és lepakoltuk a búzát a Belügyminisztérium előtt. Később próbáltak kibújni abból a hálóból, amibe beleakadtak, de a zsákutcába már bevittük őket. Úgy próbálták hátrítani a botrányt, hogy zsizsikesnek minősítették a búzát. Persze akkor hogyan süttöttek kenyeret a hajléktalanoknak belőle? Ekkor kértük az Országgyűlést, hogy állítsanak fel egy parlamenti vizsgálóbizottságot az esemény kivizsgálására. Dr. Grespik László ügyvéd úr, majd később dr. Gaudi-Nagy Tamás úr látta el a letartóztatottak, ill. a METÉSZ – a Mezőgazdasági Termelők Érdekvédelmi Szövetsége – mint jogi személy jogi képviseletét.

– Egy Kósa Gyula nevezetű ellenálló, '56-os szabadságharcos a Szabadság téri szovjet emlékműnél próbált elhelyezni egy félcipőt, a civil áldozatokra emlékeztetendő. Őse, ismerőse?

– Az, akire Ön gondol a cipődobálás kapcsán, az csak névrokonom. Nem én voltam, bár én is ugyanazt tettem volna, ha akkor ott vagyok.

– *Megéri-e a hatalommal ütközni?*

– Nézőpont kérdése. Számtalanszor kellett vállalnom a hatalommal való összeütközést. Szinte kivétel nélkül a balliberális kormányokkal kerültem szembe. Alaptermészetem az igazság keresése, a kis emberek problémáinak felvállalása, a magyarság és a magyar föld védelme, a földművelésből élők munkájának megbecsülése és elismertetése – hiszen az ország népének ők termelik a kenyeret és a bort. Én *mertem* tenni azt, amit tettem. Nem gondolkoztam a következményeken. A megfélemlítésnek sem engedtem, pedig kaptam figyelmeztetést néhányszor. Arra, hogy „megérte-e” a hatalommal ütközni, csak azt válaszolhatom, hogy igen! Hogy mire gondolok? Arra, hogy valós tömegbázisa volt az általam felvállalt sérelmeknek. Egyik kézzelfogható példája volt és megerősített a hitemben az, amikor a traktorok összeértek Kiskőrös és Akasztó között – kerek tíz kilométeres távon!

Vagy említhetem a Kistelekről indított és az M5-ös autópályán vezetett lassító tüntetést: Szegedről Kiskunfélegyházáig beállt az autópálya. Direkt leállítottuk az autókat, hibát színleltünk, a motoros rendőrök pedig kínjukban karmolták magukat. Azt is megtettük, hogy Kelebiánál átmentünk a szerb oldalra, csak hogy ezzel is a tüntetőkre tereljük a nemzetközi sajtó és a közvélemény figyelmét. A céltudatos és elkötelezett munkának meglett az eredménye. Akkoriban akarták lenyomni a torkunkon az új adó- és társadalombiztosítási törvénycsomagot. A parasztembernek is kényszervállalkozónak kellett volna lennie, holott életében nem látott még pénztárkönyvet. Magas tb-járulékot fizetni, könyvelőt tartani, számlán elszámolni az elsődleges feldolgozású termékeket – piraminpaprika belezése, frissen vágott tyúk, kacsapiacra vitele, káposzta savanyítása, szőlőből bor készítése... Én például a feleségem nevén szereplő földről a szőlőt nem dolgozhattam volna fel, csak ha számlán megveszem. Vagyis a „családi” gazdaságok teljes szétverése és megölése következett volna be. Az APEH januártól járta az országot tájékoztatni a lakosságot, a nyomtatványok kinyomtatva, s akkor megjelentünk. Teljes egészében visszavonattuk a törvénycsomagot, a papírokat zúzdába küldettük. A megállapodást magam írtam alá az illetékes államtitkárral, a Horn-kormány tagjával. Amúgy sok poszton sok kárt okozott az országnak, a nevét inkább ne örökössük meg.

Anyagilag persze nem érte meg, mert az egyéves küzdelemben a vállalkozásom tönkrement, a családi anyagi források kiapadtak, és igen nehéz anyagi helyzetbe kerültem. De vállaltam, és nem bántam meg! Azért sem, mert megmutattam a hatalomnak, hogy nem tehet azt a néppel, amit akar, mert mindig lesz, aki mer szólni a sértettek érdekében.

– *Mit tudtak segíteni Önnek a nemzeti jogvédők? Érzelmileg voltak fontosak Önnek, vagy a gyakorlati segítségnyújtásuk?*

– Természetesen a jogi védelem ellátása hasznos volt, mert azért akkor sem az igazságszolgáltatás volt a jellemző, hanem a jogszolgáltatás. Vagyis a hatalom a jogot úgy igyekezett forgatni, hogy neki legyen kedvező.

– *Fontos-e a nemzetnek, a magyarságnak, az ellenállóknak, a szabadságharcosoknak, hogy létezik az NJSz, léteznek a nemzeti jogvédők?*

– Fontos, mert nem mindenki érti a jogot, nem mindenki tud állhatatosan küzdeni az elszenvedett sérelmek orvoslásáért, de még az sem mindegy, hogy valaki egyedül vagy szervezetten szól az igazáért. Napjainkban is érezhető, hogy a hatalomnak érdeke, ne derüljenek ki igazságok. Példa erre, hogy az Orbán-kormány is titkosított – több évtizedre – kínos anyagokat, nehogy megtudják az emberek, kik is a politikusok, és mennyire nem feddhetetlenek.

– *Sikeresen fékezik-e a nemzeti jogvédők az önkényt?*

– Én úgy vélem, hogy igen. Persze a hatalom jellemző tulajdonsága, hogy nem szívesen figyel oda a jogvédőkre, hiszen úgy gondolja, a választási győzelem erre feljogosítja, hatalmi helyzetből bármit elkövethet, ami neki úgy tetszik.

– *Mi változott 1956 és 2006 között?*

– Semmi. A hatalmat gyakorló politikai elit valójában nem is elit. Én úgy fogalmaznám, hogy valamelyik nagyhatalomnak – vagy a tőlünk idegen bankvilágnak – le kell feküdnie. Ez történt '56-ban is, amikor az orosz érdeket szolgálta ki. Majd 1990-ben ugyanez a politikai kör gyorsan fordult egyet, és a nyugat ülepét nyalta a hatalomban maradás érdekében. Ugyanazok a szereplők egyszer nyugatgyűlölők, másszor hirtelen oroszgyűlölők. A nép, az egyszerű nép pedig benyelt minden marhaságot. Ismét egy szűk érdekszféra döntötte el hosszú időre az ország sorsát. Én már 1990-ben is azt mondtam, hogy nem jó nekünk ez az Unió, mert csak piacnak kell az ország. Felvásárolják a földjeinket, a feldolgozóipart, ez utóbbit aztán bezárják, s ezzel tönkreteszik a magyar vidéket. Politikai értelemben pedig azért gyomorfordító nekem ez az egész, mert azok a köpönyegváltók, akik bennünket a szocialista Kádár-rendszer alatt üldöztek, az életünket megkeserítették, lehetetlenné tették, akkor is

előnyt élveztek, és 1990 – a gyors fordulat – után is. Vagy ők maguk maradtak az államgépezetben, vagy gyerekeik mosták magukat tisztára, és szóban nagy demokraták lettek. Kommunista gyökerű ávosok, III/III-as volt spiclik, munkásőr szülők gyerekei, unokái telepedtek ismét a nép nyakára, és hitették el, hogy ők a nép érdekét szolgáló új demokrácia. Ezek épültek be az új szervezésű pártokba hangadónak, a mostani Orbán-kormány államgépezetébe mesés fizetéssel, ezek lettek köztársasági elnökök, miniszterelnökök, miniszterek, képviselők, a média vezetői, és a hatalmi gépezet minden szintjén helyzetben maradtak. Emlékezzünk arra a tényre, hogy 1990-ben, az első szabad választás nyomán az Országházba került képviselők 60%-a titkosügynök volt a Kádár-rendszerben!

– „Az utolsó szó jogán” még mit szeretne elmondani idevágóan?

– Talán folytatva az előző gondolatot: Magam is igen közismert lettem a tevékenységem folytán, szerveztem pártot, egyesületet, az 1997-es augusztus 20-i, ópusztaszeri pártok játékos „próbaválasztásán” pl. miniszterelnöknek választottak. Ekkor történt meg az, amire egyébként számítottam: a MIÉP kivételével minden párt rám zúdította az embereit, és szétmárták a METÉSZ-t. Nemcsak hogy nem állt érdekükben egy alulról szerveződő, hatalmas érdekképviselő erősítésének segítése, hanem épp ellenkezőleg: be akart szippantani, szét is akart verni minket hol az egyik, hol a másik párt. A lapokat már valahol valakik előre leosztották. Nem tűrték el, hogy legyen egy pártoktól semleges erő – amit nagyon szerettem volna megvalósítani. Nem sikerült. Inkább feláldozták a METÉSZ-t, minthogy az elképzelésem megvalósuljon, nehogy a termelők bármikor is felléphessenek akár velük szemben is. Hasonlóképpen járt a Gazdakör is: teljesen behódolt a Fidesznek, és el is nyerte méltó jutalmát. Ma a vezetőik ott ülnek a parlamentben. De ők ennél fogva már nem a gazdákat, hanem a pártjukat szolgálják. Ez a hatalom tulajdonsága. Vagy velünk, vagy ellenünk. Nincs középut.

– Ön egyszer ezt felelte nekem: „...most sietek a madáretetőt feltölteni”. Hogy fér össze a gyengéd lélek a „lázongóéval”?

– Nem túl bonyolult megérteni a gondolataimat, és nincs ellentmondás a kettő között. Életem legnagyobb részét azzal töltöttem, hogy a közösség érdekében tegyek valami hasznosat. Bárhová kerültem, mindig volt új és szépítő ötletem. Ezért soha nem úsztam meg, hogy ne kerüljek be a vezetőségbe, mindig aktív szerepet töltöttem be a közösségben, és nemcsak elképzelésem volt, hanem a munkában, a megvalósításban is elől jártam. Fáradtságot, pénzt, munkát nem kímélve dolgoztam a megvalósításban. Az emberek sorsán kívül a hazám jövője, az utánunk követ-

kező generáció és a magyar föld védelme, a természet tisztaságának és értékeinek megőrzése volt és ma is az a legfontosabb számomra. Látva, hogy az emberek döntő többsége a mindennapi létért való küzdelem során szemernyi sem foglalkozik a hagyományok, a régi tárgyak és a természet szereplőinek védelmével – még nagyobb energiákat fordítok azok megőrzésére. „Mindenevő” gyűjtő vagyok. A régi tökreszelőtől a veterán baka fényképén, a fényképezőgépen, a régi pénzen át a Petőfi-relikviáig mindent gyűjtök. Számtalan működőképes, 50-60 éves rádióm, gramofonom van. A természet védelme az időm nagyobb részét tölti ki. 300 db-ból álló madárodú telepet működtetek 60 km-es körzetben. Évente több ezer fióka kel ki bennük. Ettől csodálatosabb érzést el sem tudok képzelni, mint amikor a csöppnyi tojásból egy olyan kis élőlény kel ki és nő fel, amely több ezer km távolságra elrepül életét továbbélni, ám a szaporodáshoz újra visszatér a „hazájába”, odúim valamelyikébe. A téli etetéssel megkönnyítem az életét, és segítem a túlélésben. Talán így könnyebb megérteni, hogy hol van közös találkozási pont a Hazám, a termőföld és a Föld, az emberek és a természet védelmezésében.

ISZONYATTAL TELI FÁJDALOM

– Beszélgetés Rácz Attilával –

– Gyurta Tibort idézem: „Az általam ellátott ügyek közül kiemelem a Fővárosi Levéltárban osztályvezető-helyettesként dolgozó fiatalember ügyét. Őt a székházostromot követő napokban, 2006 szeptemberében vették őrizetbe a rendőrök, és először garázdasággal, majd csoportosan, felfegyverkezve elkövetett, hivatalos személy elleni erőszak bűntettével gyanúsították.”

Mint kiderült – s erre még kitérek majd –, Önt ártatlanul vették őrizetbe, és ártatlanul vádolták meg, nem is akármilyen súlyú bűntettekkel. Szeretném, ha felidézné azokat a napokat: mit érzett? Tudta, hogy úgyszólván kiderül az ártatlansága? Vagy félt, hogy tényleg elítélik? Eltapossa a hatalmi gépezet...?

– Az ártatlanság nagyon érdekes fogalom. Itt kint egyértelműen elválasztható, ki az ártatlan és ki nem az. Ez az előzetesben relatív fogalom, nem egyismeretlenes egyenlet, erősen befolyásolja a tanúk száma, a rendőrök vallomása stb. Már az elfogatásom is érthetetlen volt, hiszen akkor már nem tartózkodtam a tüntetők közt. Az alábbi, kiemelt részek idézetek az egykorú, a Fő utcai fegyházban készített naplóból.

„Nem vagyok az útjukban, a Rákóczi út felé tartok, mégis elragadnak. Nem védekezem, nem ellenkezem, mégis megvernek, megbilincselnek, fáj nagyon. A zúzdásokot még a szabadulás után is lehet látni. Következő kép, ülök a rabomobilban. Beraknak még csomó embert. Nem látok tisztán, egyrészt a veréstől, másrészt befújták a kocsit könnygázzal.”

Ezután bevittek a VIII. kerületi kapitányságra, és még mindig fel volt bilincselve kábelbilincsel a kezem a nyakam mellé. Rettenetesen fáj, és ezt a csuklóímon a mai napig érzem. Ez nem is csoda, hiszen éjfélről reggel hétig ekképp megbilincselve térdeltünk a kapitányság udvarán. A rendőrök így vették fel az adatainkat (többször is!), némelyeket megverték, büszkén rikoltozták, ki mennyi „szemét tüntetőt” hozott be. Kérdésünkre mindannyiszor elmondták, hogy „*ez nem Amerika, itt nem lehet telefonálni, és nem lehet ügyvédet hívni*”. Aki mellettem térdelt – vele ‘48-as

nótákat dúdoltunk –, azonnal jelentkezett tanúskodni, mikor meghallotta, mi történt később velem. Köszönet érte!

Meg kell jegyeznem, hogy két nő volt a legállatiasabb.

„Két nő gyalázkodik. Váltás, az új rendőr megértőbb, végre elmeheztünk vécére. (Előtte egy fiatal gyereket elvisznek vécére, leveszik a bilincset. Gyalázkodva hozzák vissza, mert [a nők] nézték, mikor pisilni akart, de nem tudott. »Persze, nem is kellett neki, csak a bilincset akarta leszedetni.«) Levették a bilincset, mert nincs másik. Nedves, hideg kövön térdepeltünk eddig, most már ülhetünk, de a fal felé fordulva. 9-10 körül kapunk végre enni. Egy szelet kenyér és egy kockasajt. 20 órája nem ettem. Az ebéd is elmarad, mert elvisznek a IX. kerületbe. Letelt a 12 óra, akár el is engedhettek volna...”

Ehelyett a IX. kerületi kapitányságon, ahol a rendőr – amennyire tudott – részvételt volt irántam, és segítőkész is volt, elrendelték a 72 órás fogva tartásomat. Mit éreztem két nap múlva, mielőtt elvittek az előzetes letartóztatást *kihirdető* tárgyalásra? Erre is választ ad a napló:

„Mindjárt visznek. Rendkívül félek. Nem akarok visszajönni. Már egyedül vagyok, és szörnyű érzés. Nincs semmi, csak a magány. És az, hogy megölelhetem Évit, a szerető lányt, aki végig velem volt. Nagyon köszönöm neki, ő volt és lesz a legfőbb támaszom. Nincs más nekem, csak ő, édes tündérem. És a munkám, ezt nem vehetik el. Csak ehhez értek, nincs másom. Remélem [a főigazgató] is megérti. Vigyenek már, telnek a percek, szívem a torkomban dobog, úgy félek és izgulok, mint még soha. Eddig a szerencse gyermeke voltam, remélem, nem múlt el. Krisztusom, segíts! Nem tettem semmi rosszat, csak a kíváncsiságom hajtott előre. Csengettek, talán már én leszek. Az 1547-es szám már nincs itt.”

Miután levittek a kísérő rendőrökhöz, egy óra idegtépő várakozás következett, hol arccal a falnak, hol pedig egy rendőr előtt, aki pár centiről sziszegte az arcomba, mit művelne velem, ha tehetné, és hogy várja már a Fradi-meccset, ahol néhány ilyen szemetet szétverhet majd, mint én vagyok.

Aztán elérkezett a „tárgyalás”. A legfájóbb az volt, hogy nem beszélhettem a családommal. Az egész procedura formalitás, célja a kihirdetés volt, hiszen a „tárgyalás” után a bírónő a háromoldalas végzést egy perc alatt elkészíttette, hitelesítette. Az egyik srácnak az adatai sem egyeztek – talán Ctrl+C, Ctrl+V-módszerrel készültek a jegyzőkönyvek...

A Nagy Ignác utcában osztottak szét minket, ki melyik fegyházba kerül.

„Sorban állás a bv-n fejjel a falnak, szétvetett lábak, tökön rúgások. Akinek nem tetszik a tartása, beleverik a fejét a falba. Egy ór különösen kegyetlen. Egy régi sittes mellettünk. Leselkedik, megverik. A verések a »száraz hugyozóban« zajlanak. Időnként embereknek be kell menniük a száraz hugyozóba. Egy raszta srácot megvernek, mert összekeverik valakivel. A verőnek szólnak, hogy azt a srácot bevitték már a Kozmába. Seabaj. Egy srác panaszkodik, hogy ellopták a láncát, leesett, egy mellette álló sittes lopta el, azt is megverik. Jó ómennel megyünk át a Gyorskocsiba. A misszionárius iskolába menő indián gyerekek érzem magam. Egyszer visszatérek a törzsohöz.

A Gyorskocsiban kapunk törülközőt, szappant, vécépapírt, ágyneműt, takarót. Alig bírom el, mert a csuklóm még mindig nem működik.”

A nevem ekkortól egy hétig *ES 2292* lett. Köztörvényes gyanúsítottakkal voltam együtt tizenketted magammal egy 25 négyzetméteres zárkában. Péntek délután volt, egy levéltári rendezvény éppen kezdődött, tudtam, hogy hamar kiderül, hogy itt vagyok, és aztán ez a szűk szakma, a levéltárosi, ezt hamar tovább is adja.

Ott bent nem mutathattam, de nagyon féltem. Le kellett számolnom mindennel, amiért és amiből korábban éltem. Tudtam, hogy még ha felfüggesztett büntetést kapok is, akkor sem dolgozhatok többet a szakmámban. Sőt mint közalkalmazott sem. Azok után, hogy a bírónő nem vette figyelembe a vallomásomat, és az egy hónap előzetes október 22-én, tehát a nemzeti ünnepre tervezett nagygyűlés előtt járt volna le, azt gondoltam, hogy minimálisan újabb 2 hónapot kapok. Tehát az egész életemet újra kellett értékelnem; három diplomával, felsőfokú nyelvvizsgával már azon voltam, hogy eladom az egy hónapja vett lakásom, kivesszem az önrészt, és elmegyek kolbászt sütni, például Új-Zélandra. Közben semmilyen kapcsolatom nem volt a külvilággal.

Itt kell megjegyeznem, hogy a legtöbb együttérzést ezekben a napokban a fegyveres rablással vádolt „zárkaparancsnoktól” és két román sráctól kaptam, ez utóbbiaktól románul kezdtem tanulni, és gyakran elmondták: „No probléma, Áttilá szabádul.” (Köszönet nekik is!)

És a szabadulás – az NJSz-nek köszönhetően – az előzetes letartóztatás elrendelése után pontosan egy héttel el is érkezett. Ismét átvittek a Markó utcába (aki dugóban áll a Lánchíd után, nem is tudja, milyen hosszú az út a Gyorskocsi és a Markó utca között), és rendkívül hosszas – több órás – várakozás után kiengedtek. Ezután a Szent István körúton leültem egy padra, és azon tűnődtem, mi lesz velem. Örültem a szabadságomnak, de tudtam, hogy még nagy küzdelem vár rám, amíg bizonyít-

hatom ártatlanságomat, hiszen nem mentettek fel, „csak” szabadlábbon védekezhettem. A rettenetes 2007 januárjában a Nyomozó Ügyészségen, az eljárás majd’ egy év múlva, 2007 júniusában ért véget.

– Azt is a védőjétől, Gyurta Tibortól tudom, hogy nemcsak a nemzeti jogvédők siettek az Ön segítségére, hanem a szerencse is: fényképfelvételek bizonyították, hogy Önt nem a gyanúsítás szerinti helyen fogták el. Ha nem készül véletlenül kép, Ön ma börtönben ülne?

– A felvételeket szerelmem, testvérem és barátaim is keresték – már az előzetes alatt is. Az egyik tévéadótól meg is próbáltuk kikérni, de nem kaptuk meg a felvételt. Végül a Magyar Nemzet fotósa adta át nekünk azokat a fotókat, amelyek igazolták, hogy a közelében sem voltam annak a helynek, amelyen a bűncselekmény elkövetésével vádoltak. Mivel a rendőrök a hamis vallomásukat folyamatosan fenntartották, egyértelmű, hogy elítéltek volna. Csak köszönettel tartozom a (nemzeti) sajtónak!

– A hétnapi előzetes letartóztatásáért Önnek rekordösszegű kártalanítást – 1 200 000 Ft-ot – ítélt meg. Megérte?

– Többen mondták már nekem viccelődve, hogy mennyire megérte nekem, és ha ők is tudták volna, hogy ennek kártalanítás lesz a vége, jöttek volna velem. De én nem választhattam, hanem kiszabták rám ezt az összességében 10 napot! Mindenkinek azt tudom mondani, hogy nincs az a pénz, mely megérne egy napot is a fegyházban. De még egyszer hangsúlyozom, ez nem üzlet volt, hanem egy egyoldalú – hibás – döntés, melyért nekem járt később a kártalanítás.

– Az ítélték milyen irányban erősítették meg Önt? Messziről kerülni kell mindenféle tüntetést? Vagy pedig: ahol ilyenek előfordulhatnak, mindenkinek kutya kötelessége harcolni az önkény ellen?

– Igen, az önkény ellen kutya kötelessége mindenkinek küzdeni, ez vezetett oda, hogy – hosszú tépelődés után – bepereltem a hamisan tanúskodó rendőröket. Gondolkodtam rajta, mert ők is emberek, és én is voltam előzetes letartóztatásban, amit nem kívánhatok senkinek, de perelek, mert ezt kívánja az igazságérzetem. A hosszú tépelődést végül az oldotta fel, hogy a perek során kiderült, hogy a rendőrség személyemről alkotott véleménye nem változott meg, és nem láttak be semmit a hibájukból.

De elég sok időnek kellett eltelnie, míg tömegrendezvényre mentem. Elszorult szívvel, a könnyeimmel küszködve néztem 2006. október 23-át is, de sem nagygyűlésekre, sem ünnepekre, sem futballmecskekre nem mentem azóta sem. Egy kivétel törte meg négy év után a sort: 2010. október 23-án, a kormányünnepség előtt rendezett, az általam írt kérdésekre épülő vetélkedőt már megtekintettem.

– *A Nyomozó Ügyészség rögzítette: a rendőri jelentés valótlan adatokat tartalmazott – jelenleg hamis vád miatt folyik nyomozás az ügyben. Ön mit tippel: el fogják ítélni a hamisítótakat?*

– Csak reménykedni tudok. Az én esetem is egyértelmű volt, és majdnem hibás ítélet született.

– *Hogyan került kapcsolatba a Nemzeti Jogvédő Szolgálattal?*

– A párom az előzetes letartóztatás elrendelését követően ügyvédek keresett. Már hat napja voltam bezárva – négy nap múltán szabták ki az előzetest –, mikor megjelent a kihallgatáson dr. Gyurta Tibor. Bemutatkozott, és beszélgetésünk során hamar eloszlatta kezdeti gyanakvásomat. Elmondhatom, hogy kapcsolatunk azóta túlmutat egy ügyfél-ügyvéd kapcsolaton, barátsággá vált, melyet feszített munkaidőnkhez képest viszonylag gyakori beszélgetéseink mélyítettek el.

– *Mit tudott és tud segíteni Önnek az NJSz, ill. a nemzeti jogvédők? Érzelmileg voltak fontosak Önnek, vagy a gyakorlati segítségnyújtásuk?*

– Elsősorban a gyakorlat, hiszen nemcsak megmentettek a fegyház-tól, de felperesként két pert is megnyertem velük. Ráadásul eddig bármilyen jogi tanácsért fordultam Tiborhoz, mindig olyan tanácsot adott, mely a későbbiekben hasznosnak és helyénvalónak bizonyult. Mint mondtam, Tibor a barátom lett, így érzelmileg is fontos a személye.

– *Fontos-e a nemzetnek, a magyarságnak, az ellenállóknak, a szabadságharcosoknak, hogy létezik az NJSz?*

– Mindenképp! És nem csak a 2006-os események támasztják ezt alá, de azóta is számtalan jelét adták ennek. Azt is mindenképp fontosnak tartom, hogy alternatívát jelentenek a TASZ-szal szemben.

– *Sikeresen fékezik-e az önkényt?*

– Az én esetemben mindenképp.

– *Azokat az őszi napokat történelmi időnek vélte, ezért tartotta fontosnak naplóban megörökíteni?*

– Igen, történelminek és a saját életemben sorsfordítónak. Pedig tilos volt. Eddig kétszer vezettem naplót: Dél-Afrikában (2002-ben) és a polgárháború sújtotta Grúziában (1994-ben), de ezek útinaplók voltak.

– *Az interjú okán Ön beleolvasott a régi feljegyzésekbe. Érte meglepetés?*

– Meglepő lehet, de nem. Azok az események annyira beégték a tudatomba, oly élénken élnek bennem, hogy szinte fejből ismerem a naplómat is. Azt a bő hetet soha sem fogom elfelejteni. Csak egy furcsa érzés támad, mikor olvasom a naplót: az a gyomorfacsaró érzés, amely először a belekben hat, majd lassan kúszik fel a torkomig, és iszonyattal teli fájdalommal válik...

– Szeretném, ha végezetül arra is kitérne, hogyan fogadták családi és munkahelyi környezetében az Ön őrizetbe vételét?

– A családom teljes mellszélességgel állt ki mellettem, bár van olyan ember a szűk családomból, akinek a mai napig sem tudtam beszélni az eseményekről. A munkahelyemen általában az összefogás volt jellemző, egy régi barátom tanúskodott is mellettem, egy másik segítségével védett az első tárgyaláson egy volt csoporttársam (ezúton is köszönet nekik!). A főigazgató is, a maga módján, de próbált segíteni. Azonban meglehetősen nagy számban találkoztam olyan szakmabelivel is, aki a mai napig azt vallja, hogy jogosan vittek be és tartottak odabent annyi időn át...

VI.

ÜGYTÁR, KINCSESTÁR

ÜGYTÁR, KINCSESTÁR

Ez a könyv terjedelmi okoknál fogva nem tud versengeni a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, ill. Szolgálat roppant gazdag és szerteágazó tevékenységét megörökítő hatalmas kincsestárral, azaz a nemzeti jogvédők hivatalos honlapjával. Aki részletekbe menően szeretne tájékozódni az alább többnyire csak címszavakban, összefoglalóan ismertetett ügyekkel, történetekkel, ítéletekkel, szereplőkkel, cikkekkel, elemzésekkel, háttér-információkkal, sajtóvisszhanggal, kapcsolódó szakanyagokkal, társlapokkal és -mozgalmakkal, azoknak így vagy úgy, a maguk eszközeivel vagy mások segítségével, el kell látogatniuk a világhálón a www.nja.hu honlapra. A nyitólap bal oldalán talál egy felsorolást – tartalomjegyzéket –, amelynek címszavai itt is visszaköszönnek most, éppen avégett, hogy ami majd itt kelti fel a Tisztelt Olvasó érdeklődését, annak részletei iránt könnyebben tudjon majd ott utánaeredni, kutakodni.

A könyv szerkesztőjeként szomorúan tapasztaltam, hogy a jogi végzettségűek, szakemberek – leginkább ügyvédek – közül bár egyfelől örömtelien sokan vállalkoztak volt arra, hogy kivegyék részüket a nemzeti jogvédelem fontos feladatából, másfelől viszont számosan voltak, akik úgy vélték, a nyilvánosságért cserébe túl nagy ár lenne, ha az itteni kiállításuk, szereplésük miatt ügyfeleket veszítenének, munka- és kereseti lehetőségétől esnének el. Éppen ezért az alábbi kincsestár csakugyan meglehetősen gazdag az ügyek tálalásában, viszont szegényebb, visszafogottabb az ügyvédek, jogvédők bemutatásában. Csak remélni tudjuk, hogy az állhatatos nemzeti jogvédelem egyszer eljut odáig is, hogy már a nemzeti jogvédők sem szorulnak külön védelemre a nemzeti érzelmek miatt oly állhatatosan fanyalgók ellenében, sőt megkapják azt, ami amúgy egy egészséges közéletben mindenkinek jár, aki áldozatot hoz a közösség boldogulásáért: a nyilvános hátlapogatást vagy más elismerést.

A WWW.NJA.HU HONLAP BŐ KÍNÁLATA

Az ügyeken, ügycsoportokon kívül található még a honlapon néhány más jellegű adatsorozat, ill. tartalom.

A honlapon a „*Kapcsolat*”-ra kattintva levelet írhatunk az Alapítványnak, ill. a Szolgáltatnak, ismertetve, hogy milyen témában, ügyben szeretnénk igénybe venni a segítségüket, ill. felhívhatjuk a figyelmüket jogvédelmet igénylő nemzeti, hazafias ügyekre.

Az „*Információk*” rovatban találhatjuk meg mindenekelőtt a Nemzeti Jogvédő Alapítvány főbb adatait, az alapító okirat szerinti céljait, a szervezeti felépítését. Az Alapítvány, ill. a Szolgáltat létezése, működtethetősége szempontjából fontos támogatási lehetőségek (pl. az ún. 1%) bemutatását ugyancsak itt lelhetjük meg, mint ahogy itt kapunk arról is tájékoztatást, miként lehet támogatási kérelemmel fordulni az Alapítványhoz. S még egy fontos információról érdemes itt említést tennünk: a nemzeti jellegű, hazafias tüntetések idején a Szolgáltat által ellátott ügyeleti tevékenységről, a segítségkérő telefon számával egyetemben.

A *Weblaptérkép* nem más, mint egy nagyon gazdag, világhálós „link”- (azaz cím-) gyűjtemény. Itt már együtt kínálja a honlap a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és a Szolgáltat bemutatását, közösen ismerteti támogatásuk lehetőségét. De a címgyűjtemény gerincét a nemzeti jogvédelemhez kötődő, legkülönbözőbb publikációk, háttéranyagok, elemzések adják. Csaknem kéttucatnyi ízelítőül, figyelemfelkeltőnek a majdnem százból:

A történeti alkotmány időszerűsége

Megrendült jogállamiság

2006: embervadászat utasításra

Dr. Zétényi Zsolt 2008. október 26-i, Mosonmagyaróváron tartott beszéde

Dr. Gaudi-Nagy Tamás: A hatalmi önkény és jogtiprás ellen

Morvai Krisztina levele a gondolkodó magyarokhoz és a köztünk élőkhez!

Dr. Zétényi Zsolt, dr. Gyulai Zoltán és Simon Wiesenthal 1992-ban folytatott bécsi beszélgetése, amely üzen a mának

Orbán Éva: Láttelel, önkényuralomról

Dr. Bencze Izabella: Elegünk van!

Udvardy Zoltán (MNO): Bűncselekmény lenne elmenni egy tüntetésre?
Kormos Valéria (Magyar Nemzet): Zöld nyolcas – Kit vertek és miért vertek a Magyar Rádió hátsó udvarán?
Kulcsár Anna (Magyar Nemzet): Civilek összefogása a félelem ellen
NJA hír Kulcsár Anna cikke nyomán: A Nemzeti Jogvédő Alapítvány panaszá nyomán Katonai Főügyészség vizsgálja a rendőri vezetők felelősségét az őszi brutális tömegoszlatások miatt
Bán Károly (Magyar Hírlap): Túlkapások tévútra vezényelt nyomozása
Élő Anita (Heti Válasz): Vérvesszeség
Kézi vezérlésű ügyészség Magyarországon?
Tőkéczi László (Magyar Nemzet): Az észtlenség emlékműügy paradigmája
A gyülekezési jog érvényesülésének jogállami követelményei, különös tekintettel a 2006 őszén meghurcolt tüntetők jóvátételére – A Civil Jogász Bizottság és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány közös tanulmánya
Frigyesy Ágnes: "Hol vagy, magyarok tündöklő csillaga?" Összefoglaló a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Szolgálat (www.nja.hu) tagjainak és baráti körének kárpátjai emberi jogi megfigyelő körútjáról (2008. szeptember 30.–október 3.)
Hanák András: Bukta és társai – Végre itt a nyár, és meleg az idő
Magyar Nemzet: Packáznak Vácott a nemzeti könyvtárral
Nyílt levél a vörös iszap tulajdonosainak

A *Weblaptérkép* néhány címéből az is kiderül, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat milyen tudatosan törekszik arra, hogy az emberi jogi védelem dolgában Magyarországnál mostanság jobban álló Nyugat figyelmét felkeltse a mértéktelen hazai jogsértésekre. „Az emberi jogok kérdése soha nem lehet egy ország belügye” – szögezi le az egyik írás címe. A másik írásnak már a címe is, tartalma is angol, hogy a nyelvi gát se lehessen akadály a önkényeskedések szertekürtölésének: Defense of the Victims of the Police Brutality of autumn 2006. S nem is maradnak eredménytelenek a próbálkozások, tanúskodik erről ugyancsak a *Weblaptérkép* egyik „link-je” a csaknem százból: Az ENSZ kínzás elleni bizottságát (szerk. megj.: www.ohchr.org/english/bodies/cat/) aggodalommal töltik el a Budapesten szeptemberben és októberben történt tüntetések során tanúsított rendőri fellépésről szóló hírek. A honlapra látogató csak rákattint, s már tanulmányozhatja is a részleteket, milyen módon, milyen mértékben mutatkozik meg az aggodás...

A következő összefoglaló cím a nyitólapon a Jogvédő Hírekhez vezet. E könyv írója-szerkesztője számára mindig emlékezetes marad, hogy dr. Zétényi Zsolt védencének, dr. Képíró Sándor egykori csendőr századosnak a koholt vád alóli felmentése e mű alkotásának idejére esett; de sajnos nemcsak a felmentése, hanem a kíméletlen meghurcoltatás miatt bekövetkezett halála is. A Jogvédő Hírek ez után sokáig Képíró Sándor

kénytelen önéletrajzi visszaemlékezésével kezdődött, méghozzá e szavakkal közrebocsátva:

**In memoriam
Dr. Képiró Sándor**

Sarkad, 1914. február 18. – Budapest, 2011. szeptember 3.

Hamarjában még három fontos hírt emelek ki (a történelmi hűség kedvéért: 2011. szeptember 14-én), a bevezető pár mondatnál egyetemben. (A középso az NJSz angol nyelvű nyilatkozata, méghozzá a bíróságnak a Képiró-ügyben hozott felmentő ítéletéről.)

Kártérítést kapott Budaházy György a gyurcsányi pártrendőrség jogsértése miatt
2011. augusztus 31.

Most fizette ki a rendőrség azt a közel nyolcszázezer forintot, amelyet Budaházy György a gyurcsányi pártrendőrség jogsértése miatt kártérítésként kapott. A Fővárosi Ítéltábla idén nyáron hozott jogerős ítéletével kötelezte a Készenléti Rendőrséget és a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (BRFK) a már több mint két éve előzetes letartóztatásban tartott Budaházy György javára.

The National Legal Protection Agency (NJSz) Communication Regarding the Kepiro Sandor Court Decision

2011. július 26.

NJSz views the not-guilty decision made by the Metropolitan Court of Budapest on July 19, 2011 in the war crimes trial against Dr. Sandor Kepiro as having extraordinary significance.

The defendant, dr. Sandor Kepiro, and his counsel have submitted an appeal against the passed not-guilty judgement to reach a complete dismissal of the case.

A HVG leköszölte

A HVG leköszölte Gaudi-Nagy Tamásnak a nemzeti jogvédőket becsmérő HVG-cikkre adott válaszát

A Heti Világkzdaság c. hetilap 2011. május 28-i lapszámában a Nemzeti Jogvédő Alapítványról méltatlan és becsmérő jellegű cikket közzölt. Ennek nyomán a hetilaphoz fordult Gaudi-Nagy Tamás NJA ügyvezető, kérve az alábbi nyilatkozatának megjelentetését, amelynek a HVG 2011. július 23-i lapszámában eleget tett. Ezzel az ügyet a Nemzeti Jogvédő Alapítvány lezártnak tekinti.

Részlet a levélből:

„Általam rendszeresen olvasott lapjuk a HVG-től megszokott tárgyyszerű megközelítéstől eltérően a gyurcsányi idők retorikáját és szemléletét tükröző módon http://hvg.hu/hvgfriss/2011.21/201121_tuntetojogi_tanszek írt a Nemzeti Jogvédő Alapítványról. Az ismeretlenség homályába burkolózó cikkirő állításával ellentétben jogvédő szervezetünk 2004-ben jött létre a magyarságuk, nemzeti elkötelezettségük miatt joghátrányt szenvedettek jogvédelmére. A szerző szemlélete a politikai ellenzéket és tiltakozókat csöcseléknek minősítő, teljesen megbukott nézeten alapul. Szervezetünk több száz jogeset útján képes volt jogvédelmet ad-

ni a hatalom által meghurcolt polgároknak. Ezen eljárások során precedens értékű bírósági ítéleteket értünk el a személyes szabadság megsértése miatti kártérítések és a spontán tüntetés jogvédelme területén hazai és nemzetközi bíróságokon.”

A nemzeti jogvédők honlapjának – tartalmának – soron következő eleme a Tárgyalási Napló: kinek, hol, milyen tárgyalása következik. Az ezt követő világhálós cím megint arról tanúskodik, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat, ha sikerre, eredményre akar jutni, jószerivel soha nem állhat meg. A *Nemzeti Vagyonvédelmi Csoportnál* megtudhatjuk, hogy a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Szolgálat szakmai munkacsoportot alakított (2009 januárjában) a nemzeti vagyon védelmét szolgáló jogi lépések megtétele érdekében. „A csoport megalakulásának és a munka azonnali megkezdésének időszerűségét elsősorban az adja, hogy megjelent az elmúlt időszak felháborító privatizációs gyakorlatáról szóló kormányjelentés. Ezen túlmenően sürgetővé teszi a nemzeti jogvédők fellépését az ország egyre nyomasztóbb eladósodása s ehhez kapcsolódóan a nemzeti vagyon elzárlogosítása, valamint a magyar termőföldre, a vízkincsünkre s a nemzet más pótolhatatlan javaira leselkedő veszély”.

Az *Ügyek és ügyvédők* tárházába való közelgő belépés előtt már csak egyetlen utolsó tartalmi elemet veszünk szemügyre nemzeti jogvédőink honlapjáról. (Nem szólok külön a Hasznos világhálós címek a nemzeti jogvédelemhez című, amúgy szintén gazdag gyűjteményről, mert ez inkább a jogvédők érdeklődésére tart számot, s kevésbé a Tisztelt Nagyerődeműre.)

Tanúkat keresünk! Nemzeti jogvédelemhez, ügyvédelemhez olykor bizony elengedhetetlen a megfelelő tanúk megszerzése. Ám nemcsak ebből a szempontból érdekes a következő felhívás, hanem megint abból, hogy milyen szerteágazó feladat vár mindazokra, akik eltökélték, hogy jogvédelem, az igazságos ítélezés szempontjától kicsit ráncba szedik Magyarország illetékes hatalmi tényezőit.

„TANÚKAT KERESÜNK!”

2010. április 15.

Kérjük mindazok jelentkezését, akik szem- illetve fültanúként látták, illetve észlelték az alábbi eseményt, és az ott látottakat az ügyben induló büntetőeljárásokban tanúvallomás formájában hajlandóak lennének elmondani:

2010. április hó 10. napján a hajnali órákban a nagykovácsi művelődési központban működő „Kultúr Presszóban” egy honfitársunk egy ismerősevel a szórakozóhelyről távozóban felismerve T. M. nyugalmazott rendőrt, akinek röviden – de nem sértő módon – kifejezte véleményét az illető korábbi szolgálati tevékenységével kapcsolatban. T. M. ekkor – két társa jelenlétében – hangosan sértegetni és szidalmazni kezdte honfitársunkat, majd kétszer ököllel arcba vágta. T. M. társai ezután kilökdösték honfitársunkat a szórakozóhelyről, aki ismerőse oldalán rögtön a Nagykovácsi Rendőrkapitányságra sietett. (...)

ÜGYEK, ÜGYVÉDŐK, VÉDENCEK

Ügyvédők – írom, a jogvédők mintájára, ügyvédek helyett. Ezzel is „sugallni” akarnám, amit dr. Hock Gyula közölt a könyvhöz készített világhálós beszélgetésünk során: „...*valóban jó, ha nemcsak a haszonzelvű ügyvédek tartanak össze, hanem a lesajnált, naiv, javíthatatlan idealisták is. Hát ezért csatlakoztam*”.

Ebben a részben „fukarul” fogunk bánni a bővebb részletekkel. Itt a célunk az, hogy igyekezzünk a maga teljességében, mégis röviden, áttekinthetően bemutatni, összefoglalni azt a – voltaképpen bámulatos mennyiségű – ügyet, amelyben nemzeti jogvédőink eljárak az Alapítvány, ill. a Szolgálat megalakulása óta. Ahol csak lehet, legalább említést teszünk az ügyvédőkről (ügyvédekről), valamint a megvédettekről (védenckekről), ezek számáról is. S hogy mégis több legyen a bemutatás egy pusztá felsorolásnál, ismertetőnél, általában egy kis ízelítőt is adunk az éppen szóban forgó ügyből.

Még annyi megjegyzés tartozik ide, hogy a jogvédők által felkarolt ügyek sikere, eredményessége közvetlenül és kihatásában is nagymértékben függ a nyilvánosság előtti tálalásuk módjától és mértékétől. Nem véletlen, hogy a bemutatandó ügyek között a visszhang is tágabb teret kap, azaz a különféle cikkek és médiaműsorok.

A bemutatás során nem fontossági sorrendet követünk, hanem a honlap tartalomjegyzékét, méghozzá abból a megfontolásból, hogy ha valaki valahol a részletekre vagy az azóta bővült kínálatra lenne kíváncsi, hamar és könnyen a megfelelő helyre találjon a világhálón. Ezért is maradtunk az itt szokásos fordított időrendnél: a frissebb események vannak elől, a régebbiek, korábbiak hátul. S ha a Kedves Olvasó valahol olyasféle talányos szövegekre lelne, hogy valami *itt* nézhető meg, akkor tudnia kell, hogy ott hiába mereszti a szemét, semmi különöset nem lát majd; csak ha felmegy a világhálóra s ott a szóban forgó részre kattint – akkor hozzájuthat további információkhoz.

(A könyv írása során kiderült, hogy nem minden, általam már ismert ügyvédő és védencke került fel az NJSz honlapjára. „Hiánypótlásként” – de leginkább az irántuk érzett tiszteletből – az alábbi összefoglaló táblázatba őket is beillesztettem, méghozzá *dőlt betűvel* megkülönböztetve.)

Ügyek, ügyvédök, védencek.

Összefoglaló táblázat

NJA, NJSz képviselte ügyek	Ügyvédök-jogvédők	Védencek (száma)
A Magyar Gárda ügyei	dr. Gaudi-Nagy Tamás dr. Major László	Vona Gábor, Magyar Gárda, Új Magyar Gárda Mozgalom, Magyar Gárda H. és K. Egy., Ferenczi Henrik
2006. szeptemberi és októberi tüntetések és megtorlások	dr. Gaudi-Nagy Tamás dr. Major László dr. Pflanzner László dr. Gyurta Tibor Roland dr. Novozánszky Ilona dr. Grespik László dr. Balsai Szabolcs dr. Zétényi Zsolt dr. Balogh Gábor <i>dr. Hock Gyula</i> NJSz együttműködő ügyvédei dr. Morvai Krisztina dr. Tóth László	Kőszegi Zsolt, Megay László, Apáthy Gabriella, Fábian Gábor, Zajác László, N. N., R. István, M. Gergely, U. Attila, Tátrallyai Péter, Toroczka László, Kondáné Bartal Piroska, „Szupernagyi”, Borsándi Balázs, Kollár Tibor, Göbl György, Novák Előd, Darnay János, Budaházy György és „tettestársai”, több mint 100 személy, Kis László, Rózsási Attila, Pogány András, Rácz Attila, Karch László, több mint 200 tüntető, N. Tamás, M. Balázs, Csorba Attila, Kiss László, Fodor Gábor, Ekrem Kemál György, Polgár Tamás „Tomcat”, Bankó Attila, Papp László, Kocsis Imre, Cs. Péter, H. Attila, L. R., 70 személy, M. Zsigmond, 226 felperes, Neruda Károly, Gonda László és társai, Vértesaljai László, N. G.-né.
2007. őszi tüntetések A Lelkiismeret '88 Csoport ügyei	dr. Gyurta Tibor Roland dr. Gaudi-Nagy Tamás dr. Balsai Szabolcs dr. Zétényi Zsolt dr. Grespik László	Balyi Miklós, Göbl György, Fáber Károly, N. G.-né, N. N., Kocsis Imre és társai, 32 személy, 400 tüntető
<i>Történelmi Igazságtétel</i>		
• A Szabadság téri szovjet emlékmű...	dr. Zétényi Zsolt	

NJA, NJSz képviselte ügyek	Ügyvédők-jogvédők	Védencek (száma)
• Képiró Sándor csendőr ügye	dr. Zétényi Zsolt	dr. Képiró Sándor
• Kristóf László jogi rehabilitációja	dr. Zétényi Zsolt	Kristóf László, Magyar Ferencné sz. Kristóf Eszter
Budaházy György ügyei	dr. Gaudi-Nagy Tamás dr. Morvai Krisztina <i>dr. Somogyi János</i> <i>dr. Vajk Kálmán</i>	Budaházy György, Novák Előd, Takács András és négy további társuk
Választás, 2006	dr. Gaudi-Nagy Tamás	Földesi Gyula
A váci nemzeti könyvespavilon...	dr. Gaudi-Nagy Tamás	Bogár és társa Bt.
Képes Krónika ügy	dr. Gaudi-Nagy Tamás	Nemzeti Kincseinkért Egyesület
Németh Csaba ügye	dr. Gaudi-Nagy Tamás	Németh Csaba
Próbaperek a délvi- dégi magyarok állampolgárságáért	dr. Gaudi-Nagy Tamás	Kiss László és neje, Kiss Erzsébet
Kvassay hídi ügy	dr. Gaudi-Nagy Tamás dr. Gresplik László	9 fő, Kőszegi M. László
Az egri Markoth Ferenc kórház ügye	dr. Morvai Krisztina (ügyvéd: dr. Pajtók Gábor, nem az NJSz tagja)	Egri „kórházvédők”
2008. április 11-i tüntetések	dr. Gaudi-Nagy Tamás dr. Novozánszky Ilona	Budaházy György, további három személy
<i>2007. okt. tojászápor</i> <i>Gyurcsány ellen</i>	<i>dr. Kiss Albert</i>	<i>Ferencz Csaba, Németh Imre,</i> <i>Horváth Csaba László</i>
<i>Őszödi pártüldölő</i> <i>átjátszása</i>	<i>dr. Szathmáry Géza</i>	

A Magyar Gárda ügyei

Megszüntették az eljárást Vona ellen a szentendrei Gárda-ügyben
(honlapos közlés: 2010. október 18.)

Bűncselekmény hiánya miatt megszüntette a Központi Nyomozó Főügyészség a Vona Gáborral szemben folytatott nyomozást. A Jobbik elnökével szemben egye-
sülési joggal visszaélés vétsége miatt indítottak eljárást: a gyanúsítás szerint 2009.

augusztus 22-én, Szentendrén, magánterületen megtartott Új Magyar Gárda Mozgalom rendezvényen a Gárda vezetőjeként vett részt.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Vona Gábor

§

Ítélet: törvénytelenül oszlatta a Bajnai-kormány rendőrsége a Gárdát 2009-ben

(honlapos közlés: 2010. október 5.)

A Fővárosi Bíróság október 4-i ítélethirdetésén jogellenesnek minősítette a 2009. július 4-ei rendőri oszlatást. Az ítélet jogerős, fellebbezésnek helye nincs.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Magyar Gárda

§

Strasbourg: tüntetés Budaházyékért, beadvány a Gárdáért

(honlapos közlés: 2010. június 30.)

Beadvánnyal fordult csütörtökön az Emberi Jogok Európai Bíróságához Strasbourgban a Magyar Gárda feloszlátása miatt Gaudi-Nagy Tamás, a Jobbik országgyűlési képviselője. Alább a teljes beadvány is elérhető.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Magyar Gárda

§

Mozgóképes beszámoló a 2009. júl. 4-i Erzsébet téri gárdaosztatási per tárgyalásáról.

(honlapos közlés: 2010. február 27.)

2010. február 22-én a Fővárosi Bíróság Közigazgatási Kollégiuma (Bp, II. ker., Csalogány u. 47–49., fsz. 1.) megtartotta a 2009. júl. 4-i, Erzsébet téri gárdaosztatási per első tárgyalását.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Magyar Gárda

§

Az Új Magyar Gárda Mozgalom közleménye a Magyar Gárda Egyesület ügyében hozott felülvizsgálati ítélettel kapcsolatban

(honlapos közlés: 2009. december 16.)

Az Új Magyar Gárda Mozgalom a Fővárosi Ítéltábla döntését helybenhagyó ítéletet tiszteletben tartja, azonban a gárdisták között kialakult bajtársi, baráti kapcsolatokat nem tudja és nem is kívánja szétszakítani.

Fontosnak tartjuk kiemelni, hogy a döntésben jogellenesnek nem minősített tevékenységeket a gárdisták továbbra is folytatni fogják. Így jelen leszünk ünnepi megemlékezéseken, szervezünk karitatív akciókat, a segítségre szoruló becsületes, a bűnözéstől szenvedő emberek pedig továbbra is számíthatnak ránk katasztrófa-elhárítás, helyreállítás vagy akár véradás keretein belül is.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Új Magyar Gárda Mozgalom

§

A Legfelsőbb Bíróság 2009. december 15-én 9 órakor kezdődő tárgyaláson dönt a Magyar Gárda Egyesület felülvizsgálati kérelméről

NJSz hír, 2009. december 11.

A Magyar Gárda Hagyományőrző és Kulturális Egyesület képviselőjében Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője 2009. szeptember 16-án felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a szervezet feloszlását elrendelő jogerős ítélettel szemben.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Magyar Gárda Hagyományőrző és Kulturális Egyesület

§

Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd és NJSz ügyvezető szakértői véleménye a TV2 Mokka című, 2009. november 19-i adásában a gárda egyenruha betiltásáról és a sajobábonyi eseményekről

(honlapos közlés: 2009. november 20.)

A héten megalkotott alkotmányellenes rendelettel a kormány szankcionálni kívánja a Magyar Gárda egyenruhájának a viselését. A témáról Gaudi-Nagy Tamás, a Magyar Gárda jogi képviselője beszél telefonon, míg az elhangzottakra Lövétci István alkotmányjogász reagál. [A videó itt tekinthető meg.](#)

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Magyar Gárda

§

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat közleménye az Új Magyar Gárda Heves megyei kapitánya ügyében

(honlapos közlés: 2009. november 19.)

2009. november 18-án az Egri Városi Bíróság az Új Magyar Gárda (ÚMG) Heves vármegyei kapitányát hatvanezer forintos pénzbüntetésre ítélte egyesülési joggal visszaélés vétsége miatt. Ferenczi Henrik a rendőrség által tudomásul vett rendezvényen kívánt megemlékezni a forradalom leveréséről, amelyen számos civil és gárdista is részt vett. A kapitány a megemlékezőkhöz fordulva „Adjon az Isten!” köszöntéssel üdvözölte a jelenlevőket, amelyre azok hangos „Szebb Jövőt!” kiáltással feleltek. A rendőrség és az ügyészség álláspontja szerint ez nem volt megengedett, ezek a feloszlott Magyar Gárda (MG) „vezényszavai”, így a formaruha és a rendezetten felsorakozó megemlékezők ún. alakzata együttesen bűncselekményt valósítottak meg. A vádlott védelmét Major László ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat együttműködő partnere látta el, aki előadta, hogy az elhangzott kijelentések, így a kifogásolt „Szebb Jövőt!” nemhogy nem jogellenesek, hanem azok közel egy évszázados múltra tekintenek vissza, felidézve a Nemzetgyűlés által 1921-ben létrehozott Levente Egyesület megalakulását. A bíróság osztotta ezt az álláspontot. és első ítélettel szögezte le, hogy sem a köszöntés, sem az ún. formaruha viselése nem minősült jogellenesnek.

Ügyvédő: dr. Major László

Védenc: Ferenczi Henrik, Új Magyar Gárda

§

Közlemény – Válasz a rendőrségi fenyegetésre

(honlapos közlés: 2009. július 22.)

Az újraszerveződött Magyar Gárda Mozgalom az egyesülési jogról szóló 1989. évi II. törvény (továbbiakban: Etv.) 5. § értelmében nem minősül társadalmi szervezetnek. A fenti törvényhely ugyanis kimondja, hogy nem minősül társadalmi szervezetnek a magánszemélyeknek az egyesülési jog alapján létrehozott olyan közössége, amelynek működése nem rendszeres, vagy nincs nyilvántartott tagsága vagy e törvényben meghatározott szervezete. *(forrás: www.magyargarda.hu, 2009. július 13.)*

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Magyar Gárda Mozgalom

§

Csakazértis: Magyar Gárda! – Az Ítéltábla döntésének megfelelően új mozgalom alakult

(honlapos közlés: 2009. július 22.)

Hát nem! Nem sikerülhet nekik!

Először egy – a másodfokú döntés által sem cáfoltan politikai megrendelésre született – érthetetlen ítélet, mely a jogásztársadalom nagy részének felháborodását váltotta ki. Egy ismerősöm a legismertebb közösségi portálon le is vette neve elől a jogi végzettségét jelző „dr.” előtagot, mivel ő nem adja nevét egy ilyen ítélethez.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Magyar Gárda Mozgalom

§

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat közleménye a 2009. július 4-i rendőri intézkedésekről

NJSz hír, 2009. július 10.

Korábbi gyakorlatának megfelelően a Nemzeti Jogvédő Szolgálat (www.nja.hu) megfigyelő és ügyeleti szolgálatot működtetett július 4-én, Budapesten. Helyszínen jelen levő megfigyelőink észlelései, fogdán védőként eljáró kollégáink adatközlése, a hozzánk beérkezett bejelentések és a nyilvánosságra került adatok alapján monitoroztuk a rendőrség tevékenységét és – szükség esetén a rászorultaknak jogsegélyt is adva – felléptünk, amikor a gyülekezési jog, véleménynyilvánítási szabadság vagy a rendőrségre vonatkozó jogszabályok megsértését észleltük.

§

Felháborító, hogy a hatalom mennyire fél a Magyar Gárdától – harmadszor is megtiltották a vonulást!

(honlapos közlés: 2009. március 11)

Ahogy arról már hírt adtunk, betiltotta a hatalom a Gárda és a Jobbik március 15-i vonulását (részletek [itt](#)). A Fővárosi Bíróság a március 15-i Gárda avatás újabb bejelentése alapján hozott újabb rendőrségi tiltó határozatot a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője, dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által benyújtott felülvizsgálati kérelem ellenére is jóváhagyta. Ezen bejelentés szerint a gárdis-

ták vonulása a Kós Károly sétány Széchenyi fürdőtől Hősök térig tartó szakaszát érintené, legfeljebb fél óráig. Korábban azt a változatot tiltották be, amikor a gárdisták az Andrássy úton a Kodály Köröndtől vonultak volna a Hősök tereére. Erre mondja azt a rendőrség és a bíróság minden jogállami normát kirívóan megsértő módon, hogy e miatt – vasárnap kora délután, amikor amúgy is nemzeti ünnepnapról van szó, és köztudottan gyér a forgalom – a közlekedés még terelessel sem oldható meg más útvonalon, így a rendezvény megtiltásának van helye. (forrás: 2009. 3. 6. 19:50 barikad.hu)

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Magyar Gárda, Jobbik Magyarország

§

Részletes beszámoló a Gárda-perről

(honlapon közlés: 2009. február 23.)

Az alábbi honlapon SODI a teljesség igényével foglalja össze (dokumentumokkal, valamint képanyaggal fűszerezve) a Magyar Gárda perén történeteket. (forrás: <http://lgardaper.freeblog.hu/>)

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Magyar Gárda Hagyományőrző és Kulturális Egyesület

2006. szeptemberi és októberi tüntetések és megtorlások

Közkegyelmet 2006. tüntetőinek... Echo Tv

(honlapon közlés: 2011. július 16.)

NAPI AKTUÁLIS, 2011. júl. 13.

http://www.echotv.hu/videoar.html?mm_id=161&v_id=8760

§

Közkegyelmet a 2006-os elítélteknek! MTV1

(honlapon közlés: 2011. július 16.)

„Ma reggel”, 2011. július 14. Vendégek:

Gaudi-Nagy Tamás kurátor, Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Grespik László kurátor, Nemzeti Jogvédő Alapítvány

http://premier.mtv.hu/Hirek/2011/07/14/09/Kozkegyelmet_a_2006_os_eliteltteknek.aspx

§

Sajtótájékoztató a 2006. őszi rendőrterror máig elvarratlan szálai, megoldatlan ügyei témában

MEGHÍVÓ. A NEMZETI JOGVÉDŐ SZOLGÁLAT tisztelettel meghívja Önt a 2006. őszi rendőrterror máig elvarratlan szálai, megoldatlan ügyei (rendezetlen

kártérítések, elmaradt felelősségre vonás, közkegyelem a szűkre szabott és elakadt semmisség helyett) című SAJTÓTÁJÉKOZTATÓJÁRA

Helyszín: PARLAMENT CAFE, 1054 Budapest, Vértanúk tere 1.

Időpont: 2011. JÚLIUS 13. (SZERDA) 12:30

§

Véres október

(honlapos közlés: 2010. október 28.)

Október 21-én Gaudi-Nagy Tamás az MTV Jelfogó című műsorának volt a vendége. A 2006. őszi események és azok kivizsgálása volt a téma. A stúdióbeszélgetés előtt látható összefoglalóban a Gaudi-Nagy Tamás által képviselt sértettek szólnak meg.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kőszegi Zsolt, Megay László, Apáthy Gabriella, Fábíán Gábor

§

Összefoglaló jelentés: az NJSz a 2006-os rendőrterrorral és megtorlásokkal kapcsolatos jogvédő tevékenységéről

(honlapos közlés: 2010. október 28.)

Négy év a számok tükrében.

Ügyvédő: NJSz együttműködő ügyvédei

Védenc: több mint 100 személy

§

NJSz: további 12 milliós kártérítés a fejbeltől tanárnak

(honlapos közlés: 2010. október 23.)

Kis László azóta is rokkant.

Ügyvédő: dr. Pflanzner László

Védenc: Kis László

§

Révész: „minden jelentésnél van jobb jelentés”

(honlapos közlés: 2010. október 22.)

Rendkívül hiányos a 2002–2010 közti hatalmi jogsértéseket, rendőrterrorrt összegző parlamenti jelentés, miután a Gaudi-féle részt (2006 előtti és utáni időszak) annak a határidő lejártá utáni beérkezése ürügyén a Fidesz már nem volt hajlandó beilleszteni a végső változatba. Nincs még veszve azonban az ügy, részletek [alább](#).

§

Gaudi: elfogadhatatlan a gyűresányi terrort vizsgáló albizottság jelentése

(honlapos közlés: 2010. október 21.)

Elmaradhat az érdemi elszámoltatás, a bukott MSZP–SZDSZ-rendszer fő felelősei megúszhatják. A Fidesz-irányította jelentés ugyanis mellőz számos tényállást, említetlenül hagyja még a 2006 őszi a magyarok ellen bevetett, nem rendszerezített gumigolyókat és sörétes puskákat, sőt a fideszes Révész Máriusz brutális bántalmazását is. További megdöbbentő részletek a [videón](#).

§

Videó: Novozánszky és Gaudi: kártérítés lesz, a felelősségre vonás még akadozik

(honlapos közlés: 2010. szeptember 24.)

Dr. Gaudi-Nagy Tamás és dr. Novozánszky Ilona tartott sajtótájékoztatót a 2006-os rendőri túlkapásokat vizsgáló parlamenti albizottság 2010. 9. 20-i ülése után.

§

Videó: Morvai Krisztina a Civil Jogász Bizottság tevékenységét összegzi

(honlapos közlés: 2010. szeptember 22.)

2010. szeptember 17-én Morvai Krisztina, a Civil Jogász Bizottság egykori társelnökeként összegezte a jogvédő munka eredményeit.

§

4 milliót nyert Gyurcsány kegyetlenkedő rendőreivel szemben a tanár 2.

(honlapos közlés: 2010. szeptember 21.)

2010. júliusában már beszámoltunk az ítéletről röviden, most a jogerős ítélet teljes terjedelmében elolvasható letölthető pdf-fájlban [ITT](#). 2006 őszén Zajácz László pedagógus kezét szilánkosra törték, kificamították, majd azt megemelve vontolták hosszan az MSZP–SZDSZ-rezsim pribékjei.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Zajácz László

§

Jelezhetik kártérítési igényüket a 2006-os rendőrterror áldozatai

(honlapos közlés: 2010. szeptember 11.)

Rövidesen benyújthatják kárigényüket a kormánynak Gyurcsányék áldozatai.

§

Brutálisan megkínzott 2006-os áldozat ügye szeptember 10-én a bíróságon

(honlapos közlés: 2010. szeptember 9.)

Hosszasan kínozták, félholtra verték Gyurcsányék ávósai. Ítélethozatal várható.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: N. N.

§

Gaudi: három rendőri vezetőnek büntetőjogi felelőssége van a tévéostrom kapcsán

(honlapos közlés: 2010. szeptember 8.)

Gergényi, Szabadfi és Lapid bűncselekményeket követett el.

§

A 2006-os rendőrterrorral kapcsolatos érdekesebb parlamenti felszólalások

(honlapos közlés: 2010. szeptember 7.)

Linkgyűjtemény, főként, de nem kizárólag Gaudi-Nagy Tamás e tárgyú országgyűlési felszólalásaiból.

§

4 milliót nyert a brutálisan kegyetlenkedő rendőrök ellenében a tanár és az NJA

(honlapos közlés: 2010. július 9.)

„...Zajác Zsolt minden indok vagy figyelmeztetés nélkül támadtak rá az egyenruhások a Szabadság téren. A verés kegyetlenségére jellemző: úgy teperték le a földre, hogy közben szilánkosra tört a csuklója és kificamodott a könyöke. A férfi eltört és duplájára dagadt kezét az akkor még nem rendszeresített műanyag kötegelővel megkötözték, majd a sérült testrészén megemelve vonszolták el a rabomobilig, miközben trágár szavakkal szidalmazták. Zajác Zsolt kezét négy és fél órással kellett összeszegecselni. Végül csaknem kétnapi őrizet után engedték szabadon, és büntetlenül hiányában megszüntették vele szemben az eljárást. A tanár maradandó testi és lelki sérüléseket szenvedett.”

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Zajác Zsolt

§

2006-os áldozatok a Parlamentben

(honlapos közlés: 2010. május 28.)

Péntek délután zajlott az Országgyűlésben a vita a 2006-os áldozatok kártérítéséről szóló törvényről. A Jobbik meghívott az ülésre négy áldozatot is. A 2006-os rendőri brutalitás a téma a parlamentben. Gaudi-Nagy Tamás az alkotmányügyi bizottság előadójaként a parlament pénteki ülésén délután közölte: kivételes eset, hogy egy ellenzéki párt teljesen egyetért a többségi kormánnyal, de a rendőri brutalitás miatti jóvátétel főbb irányában teljesen egyetértenek a Fideszszel. (A vezérszónoki felszólalás szövege és videója [itt](#) érhető el.)

§

A Közhatalom Jogvédelemért Egyesülete politikamentes tiltakozó tüntetést szervez 2010. május 7-én 16 órától a Fidesz székháza elé.

(honlapos közlés: 2010. május 7.)

Áldozatok és jogvédők tüntetése május 7-én 16 órakor a Fidesz székháza előtt Pintér Sándor belügyminiszterre kinevezése ellen. Felszólal többek között dr. Gaudi-Nagy Tamás, az NJSZ ügyvivő elnöke és Apáthy Gabriella, a KJE elnöke.

§

Újabb kártérítési per a 2006. október 23-i rendőri fellépés miatt

(honlapos közlés: 2010. április 27.)

Eredeti cikk itt: <http://www.nepszava.hu/articles/article.php?id=287642>

Újabb kártérítési per kezdődött a Fővárosi Bíróságon a 2006. október 23-ai rendőri fellépés kapcsán: a felperes, egy gumilövedékkel nyakon lőtt asszony hárommillió forint, nem vagyoni kártérítést követel a Készenléti Rendőrség jogelődjétől. Az asszony csütörtökön, a bírósági tárgyalás első napján elmondta: 2006. október 23-án a Fidesz rendezvényén vett részt, majd hazaindult a férjével. Mint hozzátette, a Rákóczi út és a Síp utca sarkán szembetalálkoztak a rendőrökkel, akik több lövést adtak le az utcán lévő békés tömegre, őt a nyakán, a jobb füle

alatt érte a gumilövedék. A felperes kitért arra: a történet hatására sokkot kapott, azóta is pszichiátriai kezelésre jár. Az, amit átélt, a mai napig kihat mindennapjaira, magánéletére, továbbá közrejátszott egészségének további romlásában: a traumák következményeként leszálalékolták, rokkantnyugdíjat kap és járandósága felét gyógyszerekre költi – közölte.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Apáthy Gabriella

§

Perbeli egyezség megkötésére kényszerült a BRFK: Közel 2 millió forintot fizetett és elégtételt adott a 2006. október 23-án bántalmazott és jogellenesen fogva tartott fiatalembernek

NJSz hír, 2010. április 3.

A dr. Gaudi-Nagy Tamás, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője által képviselt R. Istvánt 2006. október 23-án brutális rendőrtámadás érte, tonfával bordái közé szúrtak, ütlegették, majd leterítették. A sértett homlokának jobb oldala sérült, fejtető jobb oldalán duzzanat keletkezett. Mellkasán, több helyen hematóma képződött. A bántalmazás következtében súlyos fizikai és a mai napig érzékelhető pszichikai sérüléseket szenvedett. Rendőrök láttán máig rossz érzés fogja el sértettet.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: R. István

§

2006 szeptemberében a Magyar Rádiónál a rendőrök által véresre vert fiatalok kártérítési pere (videó)

(honlapon közlés: 2010. március 18.)

Az előzmények [itt olvashatók](#). Az videofelvétel [itt tekinthető meg](#).

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: K. Zsolt, M. Gergely, U. Attila

§

2006. október 23-án rendőrök által brutálisan összevert fiatalember ügyét tárgyalja holnap a Fővárosi Bíróság

NJSz hír, 2010. február 16.

2006. október 23-án R. Istvánt brutális rendőrtámadás érte, tonfával bordái közé szúrtak, ütlegették, majd leterítették. A sértett homlokának jobb oldala sérült, fejtető jobb oldalán duzzanat keletkezett. Mellkasán, több helyen hematóma képződött. A bántalmazás következtében súlyos fizikai és a mai napig érzékelhető pszichikai sérüléseket szenvedett. Rendőrök láttán máig rossz érzés fogja el sértettet. A felperes képviselőtét dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője látja el.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: R. István

§

Videofelvétel a szovjet címer leverése miatt Budaházy György ellen indított büntetőperről

(honlapos közlés: 2010. február 4.)

<http://www.youtube.com/watch?v=jtcL7QbZUKU>

Budaházy 02 György tárgyalása Budapest 2010 feb 2 tv ostrom-szovjet emlékmű 2006 szept-ről

<http://www.youtube.com/watch?v=yFWBsPIJdNA>

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás, dr. Major László

Védenc: Budaházy György és „tetteistársai”

§

Videofelvétel a 2006. őszi MTV székházostrom miatt Toroczkai László ellen indított kártérítési peréről

(honlapos közlés: 2010. február 4.)

<http://www.youtube.com/watch?v=vawrMghlukE>

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Toroczkai László

§

Morvai K.–Gaudi-Nagy T. nyilatkozat, 2010. febr. 2. Toroczkai L. 2006-os MTV ostrom, kártér. per

<http://www.youtube.com/watch?v=qRJ9jN02BrY>

§

A Magyar Köztársaság bírósága ismét elítélte Budaházyt (Videók: Gyuri, Gaudi és Morvai)

(honlapos közlés: 2010. február 3.)

A hazafit félmillió forintra büntették a szovjet szörnyemlékmű megrongálásáért.

<http://szentkoronaradio.com>

§

Budaházy nem tartja illetékesnek a bíróságot

(honlapos közlés: 2010. február 3.)

Felfüggesztett szabadságvesztést kért az ügyész Budaházy Györgyre a budapesti Szabadság téri szovjet emlékmű megrongálása miatt indult büntetőper keddi tárgyalásán. Gaudi-Nagy Tamás, Budaházy ügyvédje szerint védencét inkább kitüntetésben, örök életre szóló életjáradékban kellene részesíteni tettéért.

http://fmh.hu/belfoldi/20100202_budahazy_per

§

Jogerős felmentés a 2006-os MTV-ostrom miatti büntetőügyben

NJSz hír, 2010. január 19.

A Magyar Televízió Szabadság téri székházánál 2006. szeptember 18-ról 19-re virradó éjszaka történetekkel kapcsolatban indult büntetőügyben 11 vádlott esetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság idén január 15-én pénteken hirdetett ítéletet. Hét vádlottat felfüggesztett szabadságvesztésre, egy vádlottat – aki egy másik ügy-

ben már büntetve volt – végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt, három vádlottat pedig felmentett a bíróság. Egyiküket, Rózsási Attilát Gyurta Tibor Roland ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat elnökségi tagja védte.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: Rózsási Attila

§

A TV 2 Mokka című műsorának vendége volt Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd és az NJSz ügyvezetője 2009. november 13-án, aki a 2006. őszi jogsértésekről beszélt

(honlapos közlés: 2009. november 20.)

A TV 2 Mokka című műsorának vendége volt Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd és NJSz ügyvezetője, valamint két 2006. őszi jogsértett Zajác László személyesen, míg telefonon Tátrallyai Péter. A téma a 2006. őszi tömeges jogsértések és azok utóélete volt. [A videó itt tekinthető meg.](#)

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Zajác László, Tátrallyai Péter

§

Az MTV történetében először beszélt stúdióban Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd és az NJSz ügyvezetője a 2006. őszi jogsértésekről és a nemzeti jogvédők által ellátott ügyekről.

(honlapos közlés: 2009. november 20.)

[A videó itt tekinthető meg.](#)

§

Közel 3 millió forint kártérítésre kötelezték a rendőrséget 2006 októberi erőszak miatt, ez a nemzeti jogvédők ilyen ügyeiben született hatodik jogerős ítélet

NJSz hír, 2009. november 5.

A Fővárosi Bíróság 2009. április 9-én hozott elsőfokú ítéletével kötelezte a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőrkapitányságot másfélmillió forint nem vagyoni kártérítés, kamatai és a perköltségek megfizetésére a 2006. október 24-én hajnalban rendőrök által brutálisan megvert Tátrallyai Péter felperes javára. A Fővárosi Ítéletábrla 2009. október 29-én meghozott jogerős ítéletével az első fokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőrkapitányságot 2 500 000 Ft és kamatai összegű nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte, azaz a kártérítés összegét 1 000 000 Ft-tal megemelte, továbbá kártérítésre kötelezte a Budapesti Rendőr-főkapitányságot is, 300 000 Ft és kamatai mértékben, mivel a súlyosan bántalmazott felperessel nem úgy bántak a BRFK rendőrei, ahogy azt a felperes egészségi állapota szükségessé tette volna, és ez a körülmény első alkalommal járt kártérítési következményekkel.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Tátrallyai Péter

§

Újabb *marasztaló* ítélet a Magyar Állammal szemben, a 2006-os őszi események kapcsán

NJSz hír, 2009. október 22.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a múlt héten hozott ítéletében a 10 nap előzetes fogva tartásért 1 200 000 Ft, azaz egymillió kettőszázezer Ft kártalanítási összeg megfizetésére kötelezte a Magyar Államot Karch László javára. Az ügy előzményeihez tartozik, hogy az NJSz elnökségi tagja, dr. Novozánszky Ilona által képviselt Karch László, gazdálkodó foglalkozású fiatalembert, 2006. szeptember 21-én 00 óra 20 perckor fogta el a Készenléti Rendőrség jogelődje a REBISZ, majd a több, mint 1 napos bűnügyi őrizet után, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. szeptember 22-én 16 óra 20 perckor előzetes letartóztatásba helyezte, mely végzést, fellebbezés folytán a Fővárosi Bíróság 2006. október 3-án tartott tárgyalásán megváltoztatta és nevezett azonnali hatállyal szabadlábra helyezte

Ügyvédő: dr. Novozánszky Ilona

Védenc: Karch László

§

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat sajtótájékoztatót tartott „Számvetés a 2006. őszi tömeges rendőri erőszak 3. évfordulóján” címmel

NJSz hír, 2009. október 15.

2009. október 14-én Nemzeti Jogvédő Szolgálat (NJSz) sajtótájékoztatót tartott a budapesti Nemzeti Kávéházban: Számvetés a 2006. őszi tömeges rendőri erőszak 3. évfordulóján címmel. Mi lett a sorsa a koncepciók perek meghurcoltjainak, a megvert, megkínzott és jogellenesen fogva tartott áldozatoknak és a mindezért felelős tetteseknek? Mit lehet és kell tenni az igazságtétel (felelősségre vonás és jóvátétel) érdekében?

§

A Fővárosi Bíróság 1,6 millió forintos kártérítési összeget ítélt a 2006 őszén meghurcolt tanárnak rendőri bántalmazás és bűnügyi őrizet miatt

NJSz hír, 2009. október 15.

Zajác László 2006 őszén meghurcolt pedagógus kártérítési perében nyolcszáz-nyolcszázezer + kamatai nem vagyoni kártérítés megfizetésére, illetve száz-száz-ezer forint perköltség megfizetésére kötelezte a Fővárosi Bíróság a Budapesti Rendőr-főkapitányságot és a Készenléti Rendőrséget a tegnapi tárgyaláson kihirdetett nem jogerős ítéletével, amiért 2006 szeptemberében a rendőrök rátámadtak, elfogták és jogtalanul őrizetben tartották őt, és eközben súlyos kézsérülést is szenvedett.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Zajác László

§

Újabb rendőröket ítélték el 2006. október 23-i erőszak miatt

NJSz hír, 2009. október 15.

A Fővárosi Bíróság október 13-án meghozott elsőfokú ítéletében végrehajtásában egy évre felfüggesztett hat hónapos fogházbüntetésre ítélt két, Budapesti Rendőr-főkapitányság FK állományába tartozó rendőrt egy békés tüntetővel szemben 2006. október 23-án délelőtt hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége

miatt. (...) Az ügyben az egyik sértett jogi képviselőjeként, akinek a bántalmazása miatt kimondták a két rendőr bűnösségét, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője, Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd jár el.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: N. N.

§

TÁJÉKOZTATÓ a Nemzeti Jogvédő Alapítvány által működtetett Nemzeti Jogvédő Szolgálat 2006. őszi tüntetésekkal összefüggésben ellátott ügyeiről a számok fényében (2009. október 14.)

(honlapon közlés: 2009. október 15.)

Ma, három évvel a 2006. őszi tömeges rendőri brutalitást és bírósági jogsértéseket követően már jogerős bírósági ítéletek tucatjai igazolják a civil és nemzeti jogvédők következetesen hangoztatott határozott és dokumentált véleményét arról, hogy kírívó és nyilvánvaló jogsértések százait követték a rendvédelmi szervek a 2006 őszi utcára vonult tiltakozókkal és megemlékezőkkel szemben. 2006. szeptemberben és októberben több száz ember szenvedett súlyos lelki és testi sérüléseket a tömeges rendőri erőszak miatt, illetve vált önkényes fogva tartás áldozatává.

§

Ítélet várható a 2006. őszi „tömegoszlatási-perben”

NJSz hír, 2009. szeptember 11.

Ahogy a arról már korábbi hírünkben beszámoltunk, Grespik László ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat elnökségi tagja 2006. november 7-én, több mint 200 tüntető képviseletében keresetett nyújtott a BRFK ellen annak érdekében, hogy a 2006. október 23-án tartott budapesti tüntetések feloszlatásának jogellenességét állapítsa meg a bíróság.

Ügyvédő: dr. Grespik László

Védenc: több mint 200 tüntető

§

Áttörés 2006. őszi áldozatok kártérítési ügyeiben: peren kívül közel kilencmillió kártérítés tizenkét meghurcoltnak

NJSz hír, 2009. augusztus 11.

Tizenkét 2006. őszi áldozattal egyezett meg peren kívül a rendőrség a napokban: tízzel teljes körűen, kettővel részlegesen. A károsultak így összesen közel kilencmillió forint nem vagyoni kártérítést kapnak, köztük a Kárpátia együttes dobosa is, akit egy sörözőben vertek össze 2006. október 23-án.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: 12 károsult

§

Ma ismét felmentéssel zárult egy újabb 2006. őszi koncepció per

NJSz hír, 2009. július 24.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009. július 24-én kihirdetett ítéletében felmentett a csoportos garázdaság vádjá alól egy ártatlan fiatalembert.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Borsándi Balázs

§

Holnap ismét pont kerülhet egy újabb 2006. őszi koncepciós per végére
 NJSz hír, 2009. július 23.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság várhatóan 2009. július 24-én 11 órakor hirdet ítéletet Borsándi Balázs büntetőügyében. Az ügyészség két fénykép alapján emelt vádat 2006. szeptember 19-én a Blaha Lujza tér környékén zajlott tüntetés és összecsapások során elkövetett garázdaság miatt. A fiatalember fényképét az iwiw-ről töltötte le egy rendőr, aki őt az eseményről készült fényképen lévő személlyel azonosította, azonban nyilvánvaló különbségek mutatkoznak a fiatalember és a rendőrség által terhelőnek állított fényképen lévő személy között.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás
 Védenc: Borsándi Balázs

§

A Legfelsőbb Bíróság előtt is győzött egy rendőrség által meghurcolt 2006. őszi áldozat

NJSz hír, 2009. július 1.

A Legfelsőbb Bíróság 2009. július 1-én hozott és kihirdetett felülvizsgálati ítéletével hatályában fenntartotta a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletét, amellyel Kollár Tibor felperes részére egymillió forint és kamatai nem vagyoni kártérítés, továbbá 360 ezer forint perköltséget ítélt meg a 2006. október 23-án a rendőri szervek által elkövetett kirívóan súlyos jogsértések miatt.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás
 Védenc: Kollár Tibor

§

Felmentették Göbl Györgyöt, a soproni ellenállót a 2006. őszi koncepciós büntetőperben

NJSz hír, 2009. június 19.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009. június 17-én tartott tárgyalásán csoportosan és felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntettének vádjá alól felmentette Göbl Györgyöt a 2006. október 23-án, a Budapest, Alkotmány utca – Bajcsy-Zsilinszky út környéki tüntetéssel összefüggésben indított koncepciós eljárásban. Göbl György védelmét a Nemzeti Jogvédő Szolgálat látta el Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a szervezet ügyvezetője útján. Az ítélet jogerőre emelkedett, mivel az ügyészség tudomásul vette a felmentő ítéletet, hasonlóan „Szupernagyi” és Pogány András 2006. őszi eseteihez, ahol szintén a vádak képtelensége bizonyosodott be. A rendkívül nagy érdeklődést kiváltó tárgyaláson a hallgatóság soraiban jelen volt többek között Morvai Krisztina a Jobbik európai parlamenti képviselője, továbbá Gonda László, a Kossuth téri mozgalom egyik vezetője.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás
 Védenc: Göbl György

§

8 millió forint kártérítést fizetett a Készenléti Rendőrség perbeli egyezség alapján egy 2006. őszi károsultnak

NJSz hír, 2009. május 27.

Kis László ügyében két és fél évvel a károkozás és másfél évvel a perindítás után egyezség született a Készenléti Rendőrség és a károsult között, amelynek keretében a Készenléti Rendőrség 8 millió forint kártérítést fizetett a károsultnak.

Ügyvédő: dr. Pflanzner László

Védenc: Kis László

§

Jogerősen felmentette a bíróság „Szupernagyit”

NJSz hír, 2008. április 22.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009. április 21-én hozott jogerős ítéletével felmentette a „Szupernagyiként” ismertté vált Kondáné Bartal Piroskát az ellene 2006. október 23-án indult eljárásban hivatalos személy elleni erőszak büntettének vádjá alól. Az ügyészség a felmentést tudomásul vette, ezért az ítélet azonnal jogerőre emelkedett. Piroška védelmét a Nemzeti Jogvédő Szolgálat látta el Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a szervezet ügyvezetője útján.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kondáné Bartal Piroška, „Szupernagyit”

§

Egy iwiw fotó alapján került rács mögé

(honlapos közlés: 2009. március 6.)

Tíz napig volt fogságban, hivatalos személy elleni erőszakkal vádolták, most garázdaság miatt áll a bíróság előtt Borsándi Balázs főiskolai hallgató. Egy rendőr ugyanis az iwiw egyik képét látva azt gondolta, hasonlít egy álldogáló személyre egy, a 2006-os zavargások idején készült sajtófotón.

Borsándi Balázs garázdaság miatt állt bíróság elé. A vád alapja két fénykép. Az egyik egy sajtófotó, amelyen egy pajeszos, szőke, rasztahajú férfi érdeklődő tekintettel figyel, amint valaki követ hajít a körüton a 2006. október 19-i zavargások közepette. A másik egy pajesz nélküli, barna és jóval rövidebb hajú fiatalember iwiw-profilképe, amely húsz nappal az ominózus fotó előtt készült. A fiú a Zoomnak kijelentette: nem ő van a képen.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Borsándi Balázs

§

Megszületett az ötödik jogerős ítélet a 2006. őszi rendőri jogsértések miatti ügyben: 1,2 milliós kártérítés a meghurcolt mankós tüntetőnek

NJSz hír, 2009. február 26.

Egy újabb, 2006. október 23-i rendőri jogsértések miatt indított kártérítési perben 2009. január 29-én meghozott ítéletével 650 ezer forintról összesen 1,2 millió forintra emelte fel a Fővárosi Ítéltábla a BRFK-t és a Készenléti Rendőrséget terhelő nem vagyoni kártérítés összegét N. Tamás ügyében. Ez már az ötödik jog-

erős ítélet, amellyel a bíróságok jelentős összegű kártérítésre kötelezték a 2006. őszi tömeges jogsértések miatt a rendőri szerveket.

Ügyvédő: dr. Balsai Szabolcs

Védenc: N. Tamás

§

Ejtették a vádat egy bántalmazott civil mobiltelefonját 2006. október 23-án lenyúló rendőrrel szemben

NJSz hír, 2009. február 4.

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat megdöbbenéssel tapasztalta, hogy a Budapesti Nyomozó Ügyészség bírósági szakban ejtette a vádat K. Csaba volt REBISZ-es rendőrrel szemben, aki a tüntetőkkel szemben bevetetett rendőri egység tagjaként a tömeges rendőri brutalitással járó 2006. október 23-a délutánján a Belvárosban a jogellenesen elfogott és bántalmazott M. Balázs sértett földre eső mobiltelefonját eltulajdonította.

Ügyvédő: dr. Balsai Szabolcs

Védenc: M. Balázs

§

Perben a hatalommal

(honlapos közlés: 2009. február 3.)

Magyar Hírlap Online, Swendt Pál

A 2006 őszen bántalmazott ártatlan civilek kártalanításáért eredményesen küzd a Nemzeti Jogvédő Alapítvány

Eddig több mint nyolcvan jogsérelmet szenvedő állampolgár ügyében indított pert vagy képviselte a büntetőeljárás alá vont áldozatokat a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, mindannyian valamilyen módon a Gergényi Péter volt fővárosi főkapitány nevével fémjelzett 2006. őszi rendőrségi terror áldozatává váltak. Az Alapítvány égisze alatt működő Jogvédő Szolgálat segítséget ajánl azoknak, akiket állampolgári jogaik gyakorlása során jogellenes hatósági intézkedés ért, fogva tartották vagy bántalmazták őket. A jogvédők olyan munkacsoportot hoztak létre, amely megteremtené a nemzeti vagyon védelmének jogi kereteit.

§

A hatóság ismét bukott

(honlapos közlés: 2009. január 28.)

Magyar Nemzet, 2009. január 28. (Pilhál Tamás)

Egymillió forint kártérítést, annak kamatait és mintegy 180 ezer forintnyi perköltség megfizetésére kötelezte tegnap a Fővárosi Ítéltábla a rendőrséget, amiért 2006. október 23-án indokolatlanul fogták el és bilincseltek meg a belvárosi Nádor utcában Novák Elődöt, majd ugyancsak ok nélkül tartották fogva közel három napig a Gyorskocsi utcában.

Ezzel az alperesek megsértették Novák emberi méltóság védelméhez és személyes szabadsághoz fűződő személyiségi jogát – mutatott rá a másodfokú, jogerős ítélet. Az ítéltábla megállapította: a rendőri intézkedés sem szükséges, sem pedig arányos nem volt, mivel a felperes magatartásával erre nem adott okot.

§

Jogellenesen tartották fogva Novák Elődöt a rendőrök

(honlapios közlés: 2009. január 27.)

A bíróság az első fokú ítéletet részben súlyosbítva a BRFK-t és a Rendészeti Biztonsági Szolgálatot 700 ezer, illetve 300 ezer forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte, kamatokkal terhelve. Jogerősen pert veszített a rendőrség egy 2006. október 23-i előállítási ügyben; a Fővárosi Ítéltábla keddi másodfokú, jogerős ítéletében egymillió forint kártérítést ítélt meg egy jogtalanul fogva tartott férfi ügyében. *(MTI, 2009. január 27.)*

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Novák Előd

§

Lezajlott Göbl György koncepció perének első tárgyalása

(honlapios közlés: 2009. január 26.)

Bíróság elé állt a 2006. október 23-án az öt üldözött rendőröket nemzeti zászlóval a vállán futva faképnél hagyó soproni ellenálló

2009. január 23-án megtelt a Pesti Központi Kerületi Bíróság II. emeleti nagy tárgyalója: Göbl György soproni ellenálló büntető perét rendkívüli érdeklődés kísérte, az ország több pontjáról érkeztek hazafiak, közöttük feltűnt Morvai Krisztina büntetőjogász és Papp Lajos szívsebész professzor, Jelenkszy István filmrendező, Ékes Ilona országgyűlési képviselő, Gonda László alakja. Göbl Györgyöt 2006. október 23-án csoportosan, felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetnének elkövetésével vádolja az ügyészség. Göbl György 43 éves, főiskolai végzettségű, képzettsége földrajz-biológia szakos tanár. Nős, négy gyermekük van, a legkisebbek kettő illetve három évesek. Édesapaként GYED-ről visszatérve most szeretne újra munkába állni, állást keres, de ez az egy éve folyamatban lévő büntetőeljárás miatt eleve reménytelen.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Göbl György

§

Ellentmondó rendőri vallomások

(honlapios közlés: 2009. január 22.)

Egy összevert tüntetőről ismét kiderült, hogy nem szegte meg a törvényt

Magyar Nemzet, 2009. január 14., Szarka Ágota

Betörték az orrát, eltörték a karját, sebesülten a földön húzták, ágyékon rugdosták a rendőrök azt a fiatalembert, aki 2006. október 23-án ott volt az Alkotmány utcában, hogy tiltakozzon a kordonok ellen. Az ügyészség maga is indítványozta felmentését, a Pesti Központi Kerületi Bíróság mostani jogerős ítélete szerint ártatlan a terhére rótt cselekményekben. Gyanúsítása, meghurcolása a rendőrök vallomásán alapult.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: Pogány András

§

Rekordösszegű kártalanítás 2006-ért

(honlapos közlés: 2009. január 22.)

Magyar Nemzet, 2009. január 6., Szarka Ágota

Rekordösszegű kártalanítást ítélt meg tegnap a Nemzeti Jogvédő Szolgálat védenec számára a Pesti Központi Kerületi Bíróság első fokon. Rác Attila, a Budapest Főváros Levéltára főosztályvezető-helyettese, akit a tévészékház ostroma utáni tüntetések során vettek őrizetbe, egymillió-kétszázezer forintot kap azért, mert hét napon át valótlán gyanúsítás alapján tartották előzetes letartóztatásban.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: Rác Attila

§

Megrendült jogállamiság

(honlapos közlés: 2009. január 13.)

Zétényi Zsolt: Szellemileg, erkölcsileg és testileg egészséges magyar társadalomra van szükség

Pilhál Tamás, Magyar Nemzet, 2009. január 10.

Több mint két évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy a 2006. október 23-i rendőrterror egyik legsúlyosabb sérültjének, a fél szemére megvakított Csorba Attilának a rendőrség kártérítést fizessen. Zétényi Zsolt ügyvéd a lapunknak adott interjújában elmondta: a megkötött részegyezség alapján mintegy ötmillió forintot utalt át a rendőrség a férfinak. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány elnöke szerint a 2006. őszi hatósági büncselekmények és a parancsot kiadó vezetők felelősségre vonásának elmaradása miatt az embereknek megrendült a demokratikus jogállamba vetett hitük. Zétényi úgy látja, egységes nemzetstratégiára lenne szükség, amelyet egy új, a rendszerváltás csődbe jutott kompromisszumrendszere helyébe lépő társadalmi megegyezéssel lehet létrehozni.

Ügyvédő: dr. Zétényi Zsolt

Védenc: Csorba Attila

§

Zavaros rendőri vallomások Szupernagyi első tárgyalásán

(honlapos közlés: 2009. január 13)

Magyar Nemzet, 2009. január 10. Pilhál Tamás

Megkezdődött tegnap a Pesti Központi Kerületi Bíróságon a hivatalos személy elleni erőszakkal vádolt Kondáné Bartal Piroska pere. A sokak által csak „Szupernagyként” emlegetett, 57 éves és 57 kilós nő ellen azért indítottak eljárást 2006. október 23-án, mert a rendőrök állítása szerint az asszony „fizikai erőszakot alkalmazott” (sic!) négy intézkedő rohamrendőr ellen a Deák téren, ezért „kénytelenek voltak” leteperni a földre és megbilincselni. Az eredeti gyanúsítás képtelenségét mutatja, hogy a vádiratba már csupán egyetlen rendőr megtámadása került bele.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kondáné Bartal Piroska, „Szupernagyi”

§

Morvai Krisztina nyílt levele: Kedves Magunkfajták! Kedves dr. Bárándy Péter és Hajós András!

(honlapos közlés: 2008. december 10.)

Amikor először megláttam a meghívót Kormos Valéria újságíró nő könyvének bemutatójára, – amely december 11-én 15 órakor a Terror Házában lesz – megállt bennem az ütő. Már majdnem felkiáltottam: „Ég az arcom!”. A könyv ugyanis a 2006. őszi véres rendőrterror, ÁVH-s kínzások és koncepciók eljárások áldozatairól szól, s a művet nem más mutatja be, mint dr. Bárándy Péter, az MSZP–SZDSZ kormány nemrégig igazságügyi-minisztere és Hajós András, az RTL Klub magyargyűlölő, szélsőséges és kirekesztő Heti Hetesének sztárja.

Először arra gondoltam, hogy ez a választás a megvert, meggyötört, megkínzott áldozatok és az egész magyar nép szemén köpése, s egyben a népnyúzó MSZP és a szemkilövetőket aktívan támogató liberális-szocialista értelmiségi elit szalonképpessé tételére irányuló kísérlet.

§

Kétmillió forint a jogtalan előzetesért

Magyar Nemzet (2008. december 9., Pilhál Tamás)

Újabb jogerős bírósági ítélet született tegnap a 2006. őszi rendőrterrorral összefüggésben. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 1,4 millió forint plusz kamatainak, valamint 336 ezer forint perköltség megfizetésére kötelezte a magyar államot, amiért tizenegy napig tartották jogtalanul előzetes letartóztatásban Darnay Jánost. Így a fiatalember összesen közel kétmillió forintot kap majd. Miután az első fokú ítélet ellen sem a magyar állam nevében eljáró Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium, sem a károsult vagy az őt képviselő Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője nem fellebbezett, így az jogerőre emelkedett.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Darnay János

§

2006 őszi: kétmillió kártalanítás

Magyar Nemzet cikk (Pilhál Tamás) nyomán, 2008. november 28.

Miután a magyar államot képviselő Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium (IRM) nem fellebbezett a Pesti Központi Kerületi Bíróság közelmúltban hozott első fokú ítélete ellen, így az jogerőre emelkedett, és tegnap ki is fizették Fodor Gábor egyetemistának a megítélt 1,6 millió forint kártalanítást, 200 ezer forint kamatot és közel 400 ezer forintnyi perköltséget. A 2006. szeptember 21-én a Nyugati téren levadászott, megvert és közel két hétig jogtalanul fogva tartott fiatalember bankszámlájára így mintegy 2,2 millió forint érkezett tegnap. Az előzményei és az elsőfokú ítélet értékelése honlapunkon [itt](#) érhető el.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Fodor Gábor

§

Jogerős egyezség 2006. szeptemberi jogsértő letartóztatás miatt: hétszázötvenezer forint kártalanítást fizet az állam

NJSz hír, 2008. november 28.

2008. november 10. napján újabb jogerős határozat született a 2006. szeptemberben jogsértő módon elrendelt előzetes letartóztatás miatt: a Magyar Államot képviselő Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium (IRM) perbeli egyezség alapján hétszázötvenezer forint kártalanítást fizet egy kilenc napot ártatlanul előzetes letartóztatásban töltött károsult fiatalembernek.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: Cs. Péter

§

Megszületett a harmadik jogerős kártérítési ítélet a 2006. őszi rendőrterror miatti perekben – Ezúttal is egymillió forint kártérítést fizethet a rendőrség

Magyar Nemzet, 2008. november 21., Pilhál Tamás cikke nyomán

Megszületett a harmadik jogerős bírósági ítélet a 2006. őszi rendőrterror miatti kártérítési perek sorában. Ezúttal egy 2006. október 23-án ok nélkül megbilincsel, előállított és napokig őrizetben tartott férfinak ítélt meg egymillió forint kártérítést a Fővárosi Ítéltábla.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kollár Tibor

§

Megszületett a második jogerős ítélet a 2006. őszi rendőri jogsértések miatt: egymillió forint fizethet a rendőrség

Magyar Hírlap cikk nyomán (Swendt Pál), 2008. november 12.

Múlt héten megszületett a második jogerős ítélet a 2006. őszi tömeges rendőri jogsértések miatt indított kártérítési ügyekben.

M. Balázs estében mind a Készenléti Rendőrséget, mind a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (BRFK) ötszázezer-ötszáz ezer, azaz összesen egymillió forint nem vagyoni kártérítés és kamatai, illetve perköltség megfizetésére kötelezte a Fővárosi Ítéltábla, ezzel helybenhagyva Fővárosi Bíróság első fokú, nem jogerős ítéletét, annak a fiatalembernek a javára, akivel szemben korábban megalapozatlan szabálysértési eljárást indítottak, és 3 napig fogva tartottak.

Ügyvédő: dr. Balsai Szabolcs

Védenc: M. Balázs

§

Megszületett az első jogerős ítélet 2006. októberi rendőri jogsértés miatt: félmillió forint fizethet a rendőrség

Magyar Nemzet, 2008. október 11. Pilhál Tamás

Megszületett az első jogerős kártérítési ítélet a 2006. őszi rendőrterror miatt megindult eljárások sorában – tájékoztatta lapunkat Balogh Gábor, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat elnökségi tagja. Elmondta: az általa képviselt H. Attilának jogerősen félmillió forintos nem vagyoni kártérítést ítélt meg a Fővárosi Ítéltábla csütörtökön, amiért 2006. október 23-án délelőtt indokolatlanul hasba rúgták, megbilin-

cselelték és előállították őt a Nádor utcában, majd közel fél napig fogva tartották a Gyorskocsi utcában.

Ügyvédő: dr. Balogh Gábor

Védenc: H. Attila

§

TÁJÉKOZTATÓ a Nemzeti Jogvédő Alapítvány által működtetett Nemzeti Jogvédő Szolgálat 2006. őszi tüntetésekkel összefüggésben ellátott ügyeiről a számok fényében (2008. szeptember 15.)

(honlapon közlés: 2008. szeptember 26.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány, 2006. szeptember 18–21-e közötti, illetve 2006. október 23–24-e közötti tüntetésekkel összefüggésben lezajlott események kapcsán, több száz megkeresést kapott. A megkeresések döntő része a rendvédelmi szervek jogellenes tevékenységére vonatkozó állampolgári bejelentés, adatközlés volt, kisebb számban, közel 100 esetben büntető vagy szabálysértési védelem, illetve sértetti képviselet iránti igényt jeleztek, ezekből összesen 70 személy ügyében vállaltak képviseletet a Nemzeti Jogvédő Alapítvány által működtetett Nemzeti Jogvédő Szolgálat együttműködő ügyvédei. A megkeresések közel fele a 2006. szeptemberi tüntetésekhez kötődött, a másik fele a 2006. októberi tüntetésekhez.

Ügyvédő: NJSz együttműködő ügyvédei

Védenc: 70 személy

§

Két rendőrt elítéltek, kettőt felmentettek

(honlapon közlés: 2008. szeptember 22.)

Két rendőrt elítélt, kettőt pedig felmentett a Fővárosi Bíróság hétfőn. A négy rendőrt hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazással és védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett könnyű testi sértéssel vádolta az ügyészség. A bíróság csak kettejük esetében látta legalább részben bizonyítottnak a vádakát. A rendőrök még 2006 októberében bántalmaztak tüntetőket a Duna korzón. (*Független Híriügynökség – Index.hu nyomán*)

§

Embervadászat 2006-ban – milliós kártérítések 2008-ban

2008. szeptember 18., Magyar Nemzet Online, Udvardy Zoltán

Gaudi-Nagy Tamás: Soha ne feledkezzünk el arról, hogy idáig jutottunk A tüntetők bántalmazását rögzítő, rejtélyesen elkallódott felvételek, az összes, rendőri vezetők ellen indított eljárás leállítása – nem túl könnyű feladattal szembesül a 2006-os rendőri brutalitások és jogsértések áldozatainak ügyében eljárva a Nemzeti Jogvédő Szolgálat. Gaudi-Nagy Tamás ügyvezető kiemeli: nem szabad elfeledni mindazt, ami történt.

– A 2006. őszién kirobbant kormányellenes tüntetések és zavargások évfordulóján aktuálisnak tűnik a hír: a Fővárosi Bíróság felmentett a hivatali eljárásban elkövetett bántalmazás és könnyű testi sértés vádja alól két rendőrt, akik a Belgrád rakparton megverték és összerugdostak egy tüntetőt. A bíróság szerint valóban bántalmazták a rendőrök, ám az elkövető kilétét az ügyészség nem tudta bizonyíta-

ni. Mennyiben mondható tipikusnak ez az eset? – kérdeztük Gaudi-Nagy Tamás ügyvédet, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és az effektív jogvédő munkát ellátó Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetőjét.

§

Az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium tájékoztatása a 2006. őszi rendőri-bíróági jogsértések idején előzetes letartóztatást elszenvedő személyek kártalanítási pereiről

NJSz hír, 2008. szeptember 16.

A 2006. őszi zavargásokat követően, büntetőeljárás alá vont személyekkel szemben alkalmazott előzetes letartóztatások miatt az állam ellen 28 pert indítottak.

§

Újabb 2006. őszi áldozat kapott kártalanítást

Magyar Nemzet, 2008. szeptember 9., Pilhál Tamás-cikk nyomán

Immár a hetedik olyan bírósági ítélet született meg tegnap, amely elmarasztalta magyar államot a 2006. őszi tömeges rendőri-bíróági jogtiprások miatt. A Pesti Központi Kerületi Bíróság nem jogerősen 1,6 millió forint és kamatainak megfizetésére kötelezte a magyar államot egy kártalanítási ügyben. Ilyen magas összeget ilyen időtartamú előzetes letartóztatás kártalanításaként még nem ítélték meg eddig Magyarországon a Nemzeti Jogvédő Szolgálat tudomása szerint. Fodor Gábor egyetemistát 2006. szeptember 21-én hajnalban „vadászta le” a rendőrség a Nyugati téren, holott ő a tüntetésekben nem vett részt, és csupán az Oktogonra szeretett volna eljutni, ahol egy ismerőssel találkozott volna. A fiatalembert több rendőr teperte le a földre, rátértek a fejére, tonfával és ököllel ültelgették, de sok, szerencsétlenebbül járt társával ellentétben könnyebb sérülésekkel megúszta a bilincselést. Közel két hetet töltött előzetes letartóztatásban (éppen a PKKB döntése alapján), ezalatt a fogdaőrök többek között bántalmazták, meztelenül guggoltatták, megalázták őt.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Fodor Gábor

§

Milliók kártalanítások 2006. őszi áldozatoknak, a rendőrség azonban továbbra sem hajlandó a peren kívüli jóvátételre

Magyar Nemzet, 2008. 9. 5., Pilhál Tamás cikke nyomán

Perbeli részegyezséget kötött tegnap az igazságügyi és rendészeti minisztérium egy 2006 őszi előzetes letartóztatásba helyezett áldozattal. A magyar állam képviselőiben eljáró rendészeti tárca eszerint egymillió forint és kamatai összegű kártalanítást fizet nyolc napon belül a fiatalembernek, akit sok más Gyurcsány távozását követelő tüntetőhöz és békés járókelőhöz hasonlóan szeptember 20-án „vadászott le” a rendőrség a Nagykörúton, majd közel két hónapig előzetes letartóztatásban tartották csoportosan, felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak gyanújával. A férfi ellen utóbb megszüntették az eljárást, így az nem kérdéses, hogy az államnak kötelessége őt kárpótolni, csupán annak összegszerűsége vitatható.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: N. N.

§

Két év után is hátrányban van a levéltáros

2008. 8. 25., Magyar Hírlap Online

Tanúk meghallgatásával folytatta a Pesti Központi Kerületi Bíróság azt a kártérítési pert, amelyet a 2006 őszén alaptalanul, hivatalos személy elleni erőszak elkövetésével meggyanúsított és fogva tartott levéltáros-történész, Rácz Attila indított. A férfi az igazságügyi és rendészeti tárcán keresztül 1,2 millió forintra perelte az államot, mert egy hetet töltött előzetesben. Amikor a 2006-os őszi tüntetések idején doktori disszertációjához gyűjtött anyagot a főváros utcáin, a rendőrség előállította, és garázdasággal gyanúsította meg. Háromnapos őrizetbe vétel után a gyanú már csoportosan és felfegyverkezve elkövetett erőszakra módosult, majd a vádhatóság elismerte, hogy a bizonyítékként megjelölt képek nem a Rádiónál, hanem a Köztársaság téren készültek, ahol a rendőrök a valóságban intézkedtek a kutatóval szemben, és bűncselekmény hiányában megszüntette az eljárást. A tárcsa a korábbi tárgyaláson már elismerte a kártérítés jogalapját, azonban négyszáz-ezer forintba próbálta meg lealkudni az összeget.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: Rácz Attila

§

Morvai Krisztina nyílt levele dr. Frech Ágnesnek (A „Radikális vagyok?” című rovat nyitó írása)

2008. 8. 06., barikád.hu

RADIKÁLIS VAGYOK? – MORVAI KRISZTINA rovata

Kedves Olvasók, kedves „Magunkfajták”!

Nagy öröm nekem, hogy Vona Gábor egy saját rovat írására biztatott. Rám bízta, hogy miről szóljon... Azt találtam ki, hogy Önökkel együtt végiggondolom: vajon RADIKÁLIS VAGYOK? Ez lesz tehát a cím. Persze a választ el lehetne intézni annnyival, mint tette a minap egy kedves ismerősöm. Ő visszakérdezett: „Mondja, Krisztina, tulajdonképpen miért hívnak manapság RADIKÁLISNAK valakit pusztán azért, mert igazat beszél?” S az alcím azért lesz GONDOLATOK A NEM-ZETI ELLENÁLLÁSRÓL, mert el kell kezdenünk rendszeresen és következetesen használni az ELLENÁLLÁS szót, sugallva, hogy a Hazánk, Magyarország megszállás alatt áll.

Ez utóbbi mindannyiunknak, minden Magunkfajtának nagyon rossz hír. A Jó Hír viszont: hogy nem hagyjuk. Hogy ellenállunk. És győzni fogunk, mert az igazság a mi oldalunkon áll. A rovat mottója Szent Pál Galatáknak írt leveléből a következő tanács: „Legyetek tehát állhatatosak, és ne vegyétek magatokra ismét a szolgaság igáját!” (Galata levél 5.1.)

Isten hozta Önöket ebben az új rovatban.

Isten óvja és vezesse Magyarországot!

Szeretettel

Morvai Krisztina

§

Idén már az ötödik alkalommal kötelezte kártérítés megfizetésére bíróság a rendőrséget 2006. október 23-i jogsértés miatt, ezúttal Novák Előd perében NJA közlemény, Budapest, 2008. július 4.

A Fővárosi Bíróság 2008. június 26-án hozott, első fokú, nem jogerős ítéletével túlnyomórészt helyt adott a felperes, Novák Előd államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányuló keresetének. Ennek alapján a Budapesti Rendőr-főkapitányságnak (BRFK) 400 ezer, míg a Készenléti Rendőrségnek (a REBISZ jogutódja 2008. január 1-től) 200 ezer forint kártérítést kell kamatokkal együtt megfizetnie Novák Elődnek.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Novák Előd

§

A vádlottak az őszi beszédet és a rendőrrattakat okolják

2008. 06. 26., Magyar Hírlap Online

Az MTV-székház ostromának büntetőpere újabb vádlottak meghallgatásával folytatódott. A legtöbben arra hivatkoztak, hogy Gyurcsány Ferenc őszi beszéde, a politikai igazságtalanság miatt mentek utcára. Dühüket a székháznál a rendőrök felszólítás nélkül megkezdett rohama vívta ki.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Ekrem Kemál György

§

Adatok a 2006. október 23-án bevetett könnygázgránátokról

(honlapos közlés: 2008. március 3.)

<http://index.hu/politika/belfold/granatok0803/>

§

Morvai Krisztina nyílt levele Draskovics Tibor igazságügyi és rendészeti miniszternek a kommunizmus áldozatainak emléknapján

(honlapos közlés: 2008. február 26.)

Tisztelt Draskovics Tibor Igazságügyi és Rendészeti Miniszter!

Elődje, Takács Albert egyik pillanatról a másikra, megalázó módon történt menesztésének, majd az Ön kinevezésének hírére megkezdődött a találgatás: miért tartotta szükségesnek Gyurcsány Ferenc ezt a hirtelen lépést? Sokan gyanakodtak arra, hogy Takács miniszter úr nem volt elég „keménykezü”, nem segédkezett a miniszterelnöknek és a kormánynak teljes odaadással a demokrácia és a jogállamiság szétverésében.

§

Válaszok a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és a Civil Jogász Bizottság 2006. december 10-én kelt levelére, amelyben a 2006. őszi jogsértetteknek nyújtandó kártérítést szorgalmazták.

(honlapos közlés: 2008. február 19.)

A beérkezett válaszok az alábbiakban érhetők el:

Országos Rendőr-főkapitányság Hivatalának válasza

Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium válasza

§

Újabb ítélet és egyezség alapján kap kártérítést négy meghurcolt a rendőrségtől a 2003-as Kvassay hídi ügyben

NJA hír, Budapest, 2008. február 19.

A döntés és egyezség hatása a 2006. őszi rendőri jogsértések áldozataink jóvátételére A Fővárosi Bíróság 2008. február 18-án hozott elsőfokú ítéletével 650 ezer forint nem vagyoni kártérítés és kamatai, továbbá 180 ezer forint perköltség megfizetésére kötelezte a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (BRFK) a Kvassay hídnál történt jogellenes intézkedések miatt indított újabb kártérítési perben közel másfél napos fogva tartásért a 9 társával együtt meghurcolt és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője, dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt Kőszegi M. László felperes javára.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kőszegi M. László

§

Újabb, 2006. október 23-i jogsértés miatti kártérítési pert vesztett a rendőrség 2008. február 7., Magyar Nemzet cikk nyomán (szerző: Pilhál Tamás)

Január 31-én megszületett a második nem jogerős ítélet a 2006. őszi rendőri jogsértések miatt indított kártérítési perek sorában. A Fővárosi Bíróság elsőfokú ítéletével 400 ezer forintos nem vagyoni kártérítés és kamatainak megfizetésére kötelezte a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (BRFK) és a Rendészeti Biztonsági Szolgálat (REBISz) jogutódját, a Készenléti Rendőrséget, amiért 2006. október 23-án délelőtt indokolatlanul megbilincseltek és előállították H. Attilát a Nádor utcában, majd mintegy nyolc órán keresztül fogva tartották a Gyorskocsi utcában.

Ügyvédő: dr. Balogh Gábor

Védenc: H. Attila

§

Budaházy Györgyöt felmentették első fokon az alkotmányos rend erőszakos megváltoztatásának előkészülete vádjá alól

(honlapos közlés: 2008. január 31.)

Bűncselekmény hiánya miatt felmentette Budaházy Györgyöt az alkotmányos rend erőszakos megváltoztatásának előkészülete alól a Fővárosi Bíróság nem jogerősen szerdán. Egyidejűleg a tíz hónapja tartó lakhelyelhagyási tilalmat is megszüntették. Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész bűnösség megállapításáért fellebbezést jelentett be, így a büntetőeljárás a Fővárosi Ítéltáblán folytatódik majd másodfokon.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Budaházy György

§

Civilek összefogása a félelem ellen

(honlapos közlés: 2008. január 30.)

Magyar Nemzet, 2007. 12. 22 (Kulcsár Anna)

„Az igazságtétel elhúzódása azt jelzi, hogy a kormányzat továbbra is vállalhatónak tartja az emberi méltóság megsértését”

<http://www.mno.hu/portal/533735?searchtext=kártérítés#>

§

Félmilliós kártérítést ítélt meg a bíróság egy 2006. október 23-án meghurcolt tüntetőnek

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány közleménye, Budapest, 2008. január 29.

Megszületett az első ítélet a 2006 ősztén meghurcoltak által indított perek egyikében: nem jogerősen félmilliós kártérítésre kötelezték a jogsértésekért felelős rendőri szerveket.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kollár Tibor

§

Rendőr tanúk vallomásai alapján vádolt fiatalembert mentett fel a Pesti Központi Kerületi Bíróság a tavaly őszi tüntetések kapcsán bíróság elé állított négy személy büntető ügyében

NJA hír, 2007. december 19.

December 18-án ítéletet hirdetett a Pesti Központi Kerületi Bíróság, dr.Tóth Erzsébet büntetőtanácsa, annak a négy fiatalembernek az ügyében, akiket a 2006. szeptemberi tüntetéseken való részvétel kapcsán állítottak bíróság elé.

Ügyvédő: dr. Novozánszky Ilona

Védenc: M. Zsigmond

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány és a Civil Jogász Bizottság közös levele Takács Albert igazságügyi és rendészeti miniszter és Bencze József országos rendőr-főkapitány részére

(honlapos közlés: 2007. december 17.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány és a Civil Jogász Bizottság közös levele Takács Albert igazságügyi és rendészeti miniszter és Bencze József országos rendőr-főkapitány részére a tavaly őszi rendőri jogsértések áldozatainak kártérítése, kártalanítása érdekében.

§

Dr. Gaudi-Nagy Tamás beszéde a Polgári Magyarországért Díj díjátadási ünnepségén (2007. december 14.)

(honlapos közlés: 2007. december 16.)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Honfitársaim!

Bírósági tárgyalótermek, ügyészségi kihallgatások, rendőrségi fogdák, börtönbeli ügyvédi beszélők, meghurcoltakkal való foglalkozás, beadványírások és a jogvédő munka hétköznapijainak további szerves részét képező tevékenységek helyett most szokatlan érzés egy díj, a Polgári Magyarországért Díj díjazottjaként egy pilanatra megállni, visszatekinteni, kiállni és szólni Önökhöz.

§

Polgári Magyarországért Díj Ékes Ilonának és Gaudi-Nagy Tamásnak

(honlapos közlés: 2007. december 16.)

Az alapvető emberi és alkotmányos jogok védelmében nyújtott tevékenységéért Ékes Ilona és Gaudi-Nagy Tamás vehette át pénteken, Budapesten az idén har-

madik alkalommal kiosztott Polgári Magyarorszáért Díjat. Az elismerést a tavalyelőtt, elsőként kitüntetett Mádl Dalma nyújtotta át a díjazottaknak. *(MTI, 2007. december 14.)*

§

Emberi jogi válság az Európai Unióban

(honlapi közlés: 2007. december 16.)

Magyar Nemzet-hír

Az emberi jogoktól hangos az Európai Unió. Tegnapelőtt írták alá azt az alapjogi chartát, amely 2009. január 1-jétől kötelezően védi az abban foglaltak szerinti emberi jogokat és az emberi méltóságát az Európai Unióban.

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány Bencze József országos rendőrfőkapitányhoz fordul a tavaly őszi rendőri jogsértések áldozatainak nyújtandó kártérítés érdekében

NJA hír, Budapest, 2007. december 4.

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány Bencze József országos rendőr-főkapitánytól kéri: tegyen meg minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy a tavaly őszi rendőri jogsértések nagyszámú károsultjainak akár perben, akár peren kívül előterjesztett kártérítési követeléseinek rendezése érdekében érdemi egyezségi tárgyalások kezdődjenek az érintettekkel.

§

Fővárosi Bíróság: Toroczkai nem felelős a Szabadság téren tavaly szeptember 18-án bekövetkezett károkért

(honlapi közlés: 2007. december 5.)

A Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) csaknem 10 millió forintos kártérítés megfizetésére szeretne volna köteleztetni Toroczkai Lászlót, a Hatvannégy Vármegye volt vezetőjét az MTV székházában és környékén a rendőrségnek tavaly szeptemberben okozott károk miatt. A bíróság nem jogerős ítéletében elutasította a rendőrség keresetét. Az indoklás szerint nem volt bizonyított Toroczkai szervezői tevékenysége, másrészt a spontán tüntetések esetén nem alkalmazható a rendezvény résztvevői által okozott károkért a gyülekezési törvény szerinti szervezői mögöttes kárfelelősség szabálya. *(MTI hír nyomán)*

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Toroczkai László

§

Szabad út a bosszúvágyanak. Pszichológiai és fizikai terror a rendőrkapitányságokon

2007. október 22., Magyar Nemzet, Szarka Ágota

ÁVH! ÁVH! – skandálták a tüntetők tavaly ősszel az utcai megmozdulásokon a tömegoszlató rendőröknek. Az utcai eseményekről szóló sokkoló felvételeket ismerjük. A rendőrség falai között történt kegyetlenkedésekről viszont nincsenek felvételek. Egy fiatalember elmondta lapunknak, hogy mit élt át az elfogásától szabadulásáig. Szavaiból az derül ki, hogy a tüntetők nem jártak messze az igazságtól. Valóban kísértetiesek a „módszertani” hasonlóságok.

§

Morvai: Magyarországon emberjogi krízishelyzet van

(honlapos közlés: 2007. november 21.)

2007. 11. 18., Hír TV, Független Hírügynökség

A magyarországi „folyamatos emberjogi krízishelyzetre” hívta fel a figyelmet a Morvai Krisztina által vezetett Civil Jogász Bizottság szombaton New Yorkban, a Szent István katolikus templomban. A bizottság tagjai nemcsak helyi magyaroknak, hanem amerikai egyetemeken is tartottak előadásokat.

§

Folytatódik a nyomozás egy 2006. október 23-án rendőri gumibottal eltört orrú és karú fiatal terhére elkövetett rendőri bűncselekmény ügyében

NJA hír, 2007. október 29.

A Budapesti Nyomozó Ügyészség a napokban a nyomozás folytatását rendelte el a Nemzeti Jogvédő Alapítvány által működtetett Nemzeti Jogvédő Szolgálat együttműködő ügyvédje, dr. Gyurta Tibor Roland ügyvéd által képviselt, rendőrök által tavaly ősszel súlyosan bántalmazott tüntető ügyében a nyomozást megszüntető határozattal szemben benyújtott panasz nyomán.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: N. N.

§

A gyülekezési jog érvényesülésének jogállami követelményei, különös tekintettel a 2006 őszén meghurcolt tüntetők jóvátételére – A Civil Jogász Bizottság és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány közös tanulmánya

(honlapos közlés: 2007. október 22.)

[itt olvasható.](#)

§

Egyre húzódik a perbe fogott rendőrök ügye

(honlapos közlés: 2007. október 21.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány is készül az ünnepre. Gaudi-Nagy Tamás, az Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője elmondta: jogi képviselőik ezúttal is készen állnak arra, hogy segítséget nyújtsanak az esetleges sértetteknek.

§

Sajtószemle az Országgyűlés emberi jogi bizottságának 2007. október 17-i üléséről

(honlapos közlés: 2007. október 20.)

Az ülés témája a 2006. október 23-i utcai eseményekkel kapcsolatos vizsgálatok értékelése volt. Az ülésen részt vett, meghívottként, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és a Civil Jogász Bizottság is, képviselőik (dr. Gaudi-Nagy Tamás, NJA kuratóriumi ügyvezető és dr. Morvai Krisztina, CJB társelnök) részletesen ismertették szervezeteik álláspontját és számos, sajnálatos módon többnyire érdemben megválaszolatlanul maradt, illetve el nem fogadhatóan megválaszolt kérdést tettek fel az ügyészségek megjelent képviselőinek.

§

A Legfőbb Ügyészség vizsgálja az ORTT tavaly szeptember 18-i, Szabadság téri eseményekkel kapcsolatos eljárásának törvényességét
(honlapos közlés: 2007. október 19.)

A Legfőbb Ügyészség válaszolt a Nemzeti Jogvédő Alapítvány ügyészi felszólalás iránti megkeresésére és jelezte, hogy intézkedett a vonatkozó iratoknak az Országos Rádió és Televízió Testülettől (ORTT) történő beszerezése iránt, továbbá az ügyészségi vizsgálat eredményéről az iratok beérkezését és elemzését követően ad tájékoztatást.

§

A rendőrség peren kívül is egyezkedne?

Magyar Nemzet, 2007. október 14. (Pilhál Tamás)

A korábbi rendőri vezetéssel szemben az ORFK és a BRFK új felső vezetése egyre nyitottabbnak mutatkozik az őszi tüntetések idején brutálisan bántalmazott, kiöltött szemű, megcsonkított vagy jogtalanul bebörtönzött emberek kártérítése ügyében a peren kívüli megegyezésre.

§

Túlkapások tévútra vezényelt nyomozása

(honlapos közlés: 2007. október 9.)

<http://www.magyarhirlap.hu/cikk.php?cikk=135256>

Az OKBSZ szerint az október 23-i katonai bűncselekmények elkerülték az ügyészség figyelmét.

§

Kártérítést követel a megvert tanár

(honlapos közlés: 2007. október 9.)

http://www.dunatv.hu/belfold/megvert_tanar.html

Két és fél millió forintos kártérítést kér a bíróságon a rendőrségtől az a 46 éves tanár, akit tavaly ősszel minden indok nélkül úgy összeverték, hogy maradandó sérülést szenvedett. A sértett tanár nem kívánt a nyilvánosság elé lépni. Vendégünk Gaudi-Nagy Tamás, a sértett védője, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány ügyvezetője. Mi történt azon a szeptember 20-i estén?

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: N. N.

§

Törvénytelenül lőttek gumilövedékkel

(honlapos közlés: 2007. augusztus 21.)

Magyar Nemzet, 2007. augusztus 17. (Pilhál Tamás)

A Budapesti Nyomozó Ügyészség után csütörtökön a Fővárosi Főügyészség is fehéren-feketén megállapította, hogy a rendőrség törvénytelenül vetett be gumilövedéket tavaly ősszel. Bár Szabadfi Árpád, az országos rendőrfőkapitány helyettese még a napokban is azt hangoztatta, hogy jogszerűen vetettek be gumilövedéket október 23-án, információink szerint a rendőrség ezúttal várhatóan tudomásul veszi majd az ügyészség állásfoglalását. A Civil Jogász Bizottság büntetőfeljelentést tesz a törvénytelenések miatt.

§

Az ORTT megtagadta az eljárást az MTV 2006. szeptember 18-ai tevékenysége miatt

(honlapos közlés: 2007. augusztus 21.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány nemrégiben az ORTT-hez fordult beadvánnyal annak érdekében, hogy vizsgálják meg a MTV Zrt. közszolgálati műsorszolgáltatását az MTV székház ostroma idején.

§

A „Ne Féljetek!” Alapítvány a tavaly őszi rendőrterror áldozatainak megsegítéséért

(honlapos közlés: 2007. július 30.)

A „Ne Féljetek!” Alapítványt 2007. április 17-én hozta létre egy magánszemély azzal a céllal, hogy segítséget nyújtson a 2006. őszi rendőri erőszak fizikai sérülést szenvedett áldozatainak.

§

Gumilövédék: Szabadfit cáfolja az ügyészség

(honlapos közlés: 2007. július 25.)

Magyar Nemzet, 2007. július 25. 4. (Pilhál Tamás)

Hiába állítja Szabadfi Árpád, az országos főkapitány helyettese, hogy október 23-án jogszerűen vetett be a rendőrség gumilövédéket, hiszen a Budapesti Nyomozó Ügyészség már korábban megállapította, hogy a gumilövédék és az azokat kilövő vadászfegyverek nem voltak rendszerbe állítva. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány emiatt a rendőri vezetők ellen feljelentést tett az ügyészségen, majd panaszt is tett a nyomozás megszüntetése ellen, amely a napokban átkerült a Legfőbb Ügyészségre.

§

Civil kurázsi szükségességek

(honlapos közlés: 2007. július 25.)

A tavalyi magyarországi demonstrációkról és következményeiről tartottak lakossági fórumot Zentán

Pénteken este a Magyar Polgári Szövetség a zentai városháza nagytermében mintegy hatvan-hetven polgár részvételével lakossági fórumot szervezett. Rác Szabó László, az MPSZ elnöke bevezetőjében elmondta, azok az emberek jöttek el Magyarországról Zentára, akik komolyan felvállalták a magyarság ügyét, harcolnak az igazságtalanság és gazemberség, az emberi jogok ségymenteljes megalázása ellen. A fórum vendégei, a Civil Jogász Bizottság tagjai, dr. Morvai Krisztina büntetőjogász, a bizottság társelnöke vezetésével az 1956-os forradalom ötvenéves megünneplésére tavaly október 23-án szervezett békés megemlékezés szétveréséről, a rendőri túlkapásokról, az emberi jogok durva megsértéséről, az azt megelőző szeptemberi Kosuth téri tiltakozó-megmozdulásról és annak véres következményeiről beszéltek.

§

Kifogásolják, hogy nem közvetítette saját ostromát az MTV

(honlapos közlés: 2007. július 12.)

Index/MTI, 2007. július 9.

Az ORTT-hez fordult a Nemzeti Jogvédő Alapítvány azt kifogásolva, hogy az MTV tavaly szeptemberben nem olvasta be a tiltakozók petícióját, és nem tudósított az ostromról.

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány panasza nyomán a Katonai Főügyészség vizsgálja a rendőri vezetők felelősségét az őszi brutális tömegoszlatások miatt NJA hír, 2007. július 10. (a Magyar Nemzet 2007. június 30-i Kulcsár Anna által írt cikke nyomán)

§

TASZ sajtótájékoztató az őszi rendőri fellépés tanulságairól

2007. július 6. forrás: Jogi Fórum / TASZ

A jogsegélyszolgálat által vitt ügyekben a lezárult vizsgálatok alátámasztják a korábbi feltételezéseket az eljárások kifogásolható voltáról.

§

Sorozatban szűnnek meg a rendőrökkel szembeni eljárások az elkövetők felderíthetetlensége miatt: megszüntették Vértessaljai László jezsuita pap tavaly október 23-án történt rendőri bántalmazása miatti büntetőeljárást is (honlapos közlés: 2007. július 4.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány együttműködő ügyvéd partnerei azt jelezték az elmúlt hetekben, hogy sorra születnek az általuk képviselt sértettek feljelentései miatt indult büntetőeljárásokat megszüntető határozatok, az esetek túlnyomó részében az október 23-án bűncselekményt elkövető rendőrök beazonosíthatatlansága miatt. Ez történt Csorba Attila, a fél szemére gumilövedéktől megvakult fiatalember, a Dohány utcában közelről gumilövedékkel nyakon lőtt, megemlékezésről este hazafelé igyekvő középkorú hölgy, az Erzsébet híd pesti hídfőjénél rendőri brutalitás miatt többek között három bordatörést elszenvedő kanadai-magyar állampolgárságú üzletember vagy a Kárpátia együttes dobosának és barátjának egyébként mozgóképpel dokumentált rendőri bántalmazása ügyében is.

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány az Alkotmánybírósághoz fordult a passzív engedetlenséget büntetni rendelő szabálysértés alkotmányellenességének megállapítása érdekében

(honlapos közlés: 2007. július 4.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány az Alkotmánybírósághoz fordult nemrégiben a 32/2007 (III. 06.) Korm. rendelet 3.§-ának 2007. március 6-i hatállyal történő megsemmisítése érdekében, annak alkotmányellenessége miatt.

§

2007. július 3-án tárgyalja a Fővárosi Bíróság egy tavaly október 23-án jogellenesen előállított és fogva tartott, majd utóbb felmentett személy kártérítési perét

(honlapos közlés: 2007. július 2.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány tájékoztatja az érdeklődőket, hogy a Fővárosi Bíróság 2007. július 3-án 13 órai kezdettel a Fővárosi Bíróság II. 43. sz. tárgyalótermében (1055 Bp., Markó u. 27.) tárgyalást tart egy olyan személy kártérítési perében, akivel szemben a rendőrök jogtalanul intézkedtek, amikor K. Tibor 2006. október 23-án a délutáni órákban a demonstráló tömegtől teljesen elkülönülten

nyilvánította ki véleményét a tömegosztatást végző rendőri egységek tagjainak. A rendőrség K. Tibort emiatt elfogta, előállította, és 48 órán át fogva tartotta. A per I. rendű alperese a BRFK, II. rendű alperese a REBISZ.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: K. Tibor

§

Válasz az MTV Zrt. hírigazgatójának a Magyar Nemzet 2007. június 6-ai és a Magyar Hírlap 2007. június 7-ei számaiban „az MTV székház ostroma” kapcsán tett nyilatkozataira

(honlapos közlés: 2007. június 26.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány 2007. május 29-én kelt közleményében tudtatta, továbbá az Alapítvány együttműködő ügyvédje, dr. Gyurta Tibor Roland a Magyar Nemzet 2007. június 6-ai és a Magyar Hírlap 2007. június 7-ei számaiban nyilatkozott arról, hogy az MTV Zrt. két esetben is törvényt sértett 2006. szeptember 18–19-re virradó éjszaka, az ún. „székházostrom” idején.

§

Pert nyert a honvédséggel szemben a tavaly őszi tüntetés miatt elbocsátott katona

(honlapos közlés: 2007. június 25.)

A Magyar Honvédség veszprémi egységénél szerződéses katonaként szolgálatot teljesítő L. R. szolgálati jogviszonyát azért szüntették meg azonnali hatállyal a katonai szolgálatra való méltatlanság jogcímén, mert 2006. szeptember 19-én felutazott Budapestre, és ott végignézte az eseményeket, még a híradásokban is látható volt, katonatársai is felismerték.

Ügyvédő: dr. Balogh Gábor

Védenc: L. R.

§

Megkezdődött a Fővárosi Bíróságon a BRFK Toroczkai László ellen indított kártérítési pere.

(honlapos közlés: 2007. június 18.)

Megkezdődött a Fővárosi Bíróságon a BRFK Toroczkai László ellen indított kártérítési pere. A rendőrség mintegy tízmillió forintot követel az MTV-székház ostrománál keletkezett rendőrségi károk miatt a tavaly őszi kormányellenes tüntetések egyik vezéralakjától. Az első tárgyaláson leginkább arról szólt a vita: van-e egyáltalán jogalapja egy ilyen követelésnek?

Ügyvédő: dr. Tóth László, dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Toroczkai László

§

A tavaly őszi eseményekkel kapcsolatban megvádolt újabb négy fiatal bűntetőpere kezdődik június 11-én a Pesti Központi Kerületi Bíróságon: az ügyészség a vádat a tüntetőkkel szemben erőszakosan fellépő rendőrök vallomására alapozza.

(honlapos közlés: 2007. június 8.)

A Pesti Központi Kerületi Bíróságon dr. Tóth Erzsébet tanácsa 2007. június 11-én 9 órai kezdettel a II. 270. számú tárgyalóteremben kezdi tárgyalni R. Zoltán és társai ellen hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt indult büntetőügyet...

Ügyvédő: dr. Novozánszky Ilona

Védenc: M. Zsigmond

§

Zöld nyolcas – Kit vertek és miért vertek a Magyar Rádió hátsó udvarán?

(honlapos közlés: 2007. június 4.)

Kit vertek és miért vertek a Magyar Rádió hátsó udvarán? – Magyar Nemzet – 2007. május 12. – Kormos Valéria

§

Kell-e közkegyelem a tavaly őszi események miatt megvádoltaknak?

(honlapos közlés: 2007. június 1.)

Az Új Demokratikus Koalíció (ÚDK) áprilisban közzétett közleménye bírálja a Nemzeti Jogvédő Alapítványt és elnökét a közreadott közkegyelmi törvénytervezet miatt, az Alapítványt és főleg elnökét helytelen és szükségtelen politikai törekvéssel vádolva.

§

Megszüntették Tomcattal szemben a csoportosan elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt, a 2006. szeptember 18-i események kapcsán indult büntetőeljárást

(honlapos közlés: 2007. május 31.)

A Budapesti Nyomozó Ügyészség 2007. május 25-én kelt határozatával megszüntette Polgár Tamás, közismert nevén Tomcattal szemben, még 2006. szeptember 18-án a Szabadság téri eseményekkel kapcsolatban, csoportosan elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt indult büntetőeljárást, értesítette a Nemzeti Jogvédő Alapítványt dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, Tomcat védője. A határozat rendelkező része szerint a megszüntetésre azért került sor, mert a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése, és az eljárás folytatásától sem volt várható eredmény.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Polgár Tamás „Tomcat”

§

Indítvány a Szabadság téri tüntetők ellen közérdekű üzem működésének megzavarása büntett miatt folyamatba tett büntetőeljárás megszüntetésére

(honlapos közlés: 2007. május 29.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány együttműködő ügyvédje, dr. Gyurta Tibor Roland a közelmúltban kettő, az Alapítvány támogatását élvező védence képviselőiben a közérdekű üzem működése megzavarásának büntette miatt a Pesti Központi Kerületi Bíróságon folyamatban lévő bűnügyben az eljárás – bűncselekmény hiányában történő – megszüntetésére irányuló indítványt nyújtott be. Amennyiben az indítványnak hely adnak, az értelemszerűen kedvezően hat ki

az összes többi vádlottra is, amelyek között még néhány további személyt is a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvédei védenek.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: 2 személy

§

Elindult az Összefogás az Igazságért Program

(honlapos közlés: 2007. május 16.)

A Civil Jogász Bizottságból alakult Október 23. Bizottság Alapítvány (www.oktober23bizottsag.hu) és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány (www.nemzetijogvedo.hu) 2007. április 23-tól közös programot indít, amelynek célja a budapesti 2006. szeptemberi és októberi rendőri brutalitásokkal és önkényes őrizetbe vételekkel, majd letartóztatásokkal összefüggő, folyamatban lévő, illetve már lezárt büntető-, szabálysértési és kártérítési ügyek beazonosítása, elemzése, az eljárásokban felmerülő, releváns anyagi és eljárási jogi kérdésekkel kapcsolatos dilemmák, problémák szakmai-elméleti megközelítése.

§

Toroczkai nem élt vissza a gyülekezési joggal a Szabadság téren

(honlapos közlés: 2007. május 9.)

forrás: Szent Korona Rádió, www.szentkoronaradio.com – 2007/05/03

A Szegedi Városi Bíróság a mai napon jogerősen hatályon kívül helyezte a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) által indított szabálysértési eljárásban a Toroczkai Lászlóra korábban az MTV ostroma miatt kiszabott 40 ezer forintos pénzbüntetést. A döntés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

§

Orrtörés és bordarepedés a kapitányságon

(honlapos közlés: 2007. április 23.)

Egyre több a bizonyíték arra, hogy Gergényi Péter budapesti rendőrfőkapitány azóta sem pontosított állításával ellentétben mégis történtek rendőri túlkapások a tavaly őszi zavargásokkor. Cikksorozatunk előző részeiben az utcán, símaszkos rendőrök által összevert Kruchina fivérek ügyét követtük figyelemmel. Bár vádemelés még nem történt, az ügyészség több tucat hasonló ügyben nyomoz rendőrök után bántalmazás hivatalos eljárásban vétsége miatt. Civil jogvédő szervezetek jogsegélyszolgálat keretében összesen harmincöt ügyben látják el rendőrök által bántalmazott személyek sértetti képviselőit...

§

Bíróságon folytatódott az október 23-i csata

(honlapos közlés: 2007. április 3.)

Megkezdődött a Kossuth téri tüntetők által indított per. A BRFK jogi képviselője szerint nem az azonosító teszi a rendőrt. (*Magyar Nemzet*, 2007. március 27.)

Ügyvédő: dr. Grespik László

Védenc: 226 felperes

§

Összefoglaló a Civil Jogász Bizottság Jelentése V–VI. és a IX. fejezeteiről
(honlapos közlés: 2007. március 20.)

Összefoglaló a Civil Jogász Bizottság Jelentése V–VI. és a IX. fejezeteiről.
Itt olvasható.

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány és a Társaság a Szabadságjogokért jogvédő szervezetek sajtóközleménye a „Jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség” elnevezésű új szabálysértés alkotmányellenességéről
(honlapos közlés: 2007. március 12.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány (www.nemzetijogvedo.hu) és a Társaság a Szabadságjogokért (www.tasz.hu) jogvédő szervezetek közös álláspontja szerint a 32/2007. (III. 6.) Kormányrendelet, mely az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Kormányrendelet módosításával egy új szabálysértési tényállást állapított meg, komoly alkotmányossági aggályokat vet fel.

§

Közzétette jelentését a Civil Jogász Bizottság
(honlapos közlés: 2007. március 9.)

A 2006. október 23-i budapesti erőszakos cselekmények kivizsgálására létrejött, hét független jogászból álló, dr. Morvai Krisztina és dr. Völgyesi Miklós társelnökök által vezetett bizottság elkészítette és közzétette jelentését, amely a www.oktober23bizottsag.hu/jelentes.html alatt olvasható.

§

A kormány készül: tilos a „passzív ellenállás” a rendőrökkel szemben
(honlapos közlés: 2007. március 8.)

Akár ötvenezer forintba is büntethető az, aki a jogszerűen intézkedő rendőrnek nem engedelmeskedik, „passzív ellenállást” tanúsít – erről a múlt héten döntött a kormány, a rendelet módosítását a keddi Magyar Közlönyben tették közzé. Gaudi-Nagy Tamás Európa-jogi szakjogász szerint törvénysértő a „passzív ellenállásról” szóló kormányrendelet.

§

Egykori alkotmánybírák levele Frattini biztoshoz
(honlapos közlés: 2007. február 22.)

A Gönczöl-jelentés ténybeli hiányosságaira, értékelésének egyoldalúságára, a miniszterelnök felelősségre hívja fel a figyelmet Frattini biztoshoz írt nyílt levelében három egykori alkotmánybíró.

§

Az ORFK szerint is jogsértő a Kossuth téri kordon határozatlan időre történő fenntartása
(honlapos közlés: 2007. február 19.)

Az Országos Rendőr-főkapitányság (ORFK) főkapitány-helyettese, dr. Szabadfi Árpád részben helyt adott az '56-os Deportálások Tényfeltáró Bizottsága (DEPORT-

'56) elnöke által előterjesztett egyik fellebbezésnek, amelyet a Kossuth tér lezárásával kapcsolatban terjesztett elő.

§

Novák Elődöt is felmentették az október 23-i dobolás ügyében

(honlapos közlés: 2007. február 8.)

Október 23-án délelőtt hangadóként állították elő – ti. dobolt és dudált – Novák Elődöt, most végre jogerősen felmentették. A másodfokú bíróság keményen fogalmazott: a rendőri szakzsargonban használt „műveleti terület” nem azt jelenti, hogy ott szünetel a jogállamiság. A spontán tüntetések résztvevői nem állíthatók elő, a rendőri felszólítással szembeni engedetlenség nem büntetendő, az elhurcolt tüntetőknak milliós kártérítés jár.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Novák Előd

§

Büntető feljelentés a Kárpátia együttes dobosa és barátja elleni rendőri brutalitás miatt

(honlapos közlés: 2007. február 7.)

Tisztelt Nyomozó Ügyészség!

Bankó Attila és Papp László sértettek csatolt meghatalmazásokkal igazolt jogi képviselőként eljárva ismeretlen tettesekkel szemben a 2006. október 23-án történt események kapcsán a Btk. 226. § szerinti, hivatalos eljárásban történő bántalmazás vétsége, Btk. 172. § (3) bekezdés első fordulata szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztása büntett és a Btk. 170. § (2) bekezdés szerint súlyos testi sértés büntette miatt, továbbá a Btk. 170. § (1) bekezdés szerinti könnyű testi sértés vétsége miatt, az alábbi f e l j e n t é s t teszem.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Bankó Attila, Papp László

§

Szalay Péter és Gaudi-Nagy Tamás véleménye a Kossuth téri kordon elbontásáról

(honlapos közlés: 2007. február 2.)

Szalay Péter alkotmányjogász és Gaudi-Nagy Tamás, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány ügyvezetője szerint nem volt jogellenes a Fidesz pénteki akciója, amelynek során elbontották a Kossuth téri kordonokat.

Szalay Péter alkotmányjogász az MTI-nek úgy értékelte az eseményeket: „tevéleges véleménynyilvánítás” történt a Kossuth téren, amiben nem lát jogellenességet. Véleménye szerint az a jogellenes, ami ezt az akciót kiváltotta, vagyis az a rendelet, amellyel a budapesti rendőrfőkapitány műveleti területté nyilvánította a Kossuth teret.

§

Tudósítás a berni egyetemen a budapesti 2006-os őszi eseményekről tartott kongresszusról

(honlapos közlés: 2007. január 26.)

A demokrácia határai Magyarországon a budapesti 2006-os őszi események tükrében – Nagysikerű kongresszus a berni Egyetemen

§

A svájciak szerint brutális volt a rendőrség

2007. január 24., Magyar Nemzet – Szajlai Csaba

Ne legyen a nemzetközi sajtó tétlen!

Több svájci szervezet megfigyelőt küld a budapesti március 15-i ünnepségekre, az október 23-i események nyomán, hogy hiteles képet kapjanak arról: a magyar rendőrség milyen módszereket alkalmaz a spontán és a szervezett módon bejelentett rendezvényeken – derült ki kedden Bernben, a 2006-os budapesti események kivizsgálására létrejött alternatív vizsgálóbizottság tárgyalásai során.

§

Összefoglaló a 2006. őszi rendőri brutalitás áldozatainak védelméről

(honlapon közlés: 2007. január 22.)

Szerző: dr. Gaudi-Nagy Tamás

A szöveg a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője által a Club Suisse de la Presse (Svájci Sajtóklub) által Genfben szervezett, „Magyarország: a demokrácia nyomás alatt” című sajtótájékoztató keretében elmondott beszéd összefoglalása.

§

Defense of the Victims of the Police Brutality of autumn 2006

(honlapon közlés: 2007. január 22.)

by dr. Tamás Gaudi-Nagy lawyer

This speech was told by dr. Gaudi-Nagy Tamás (managing leader of the Foundation for Legal Defense of Hungarians` Rights) in Geneva at a press conference organized by Club Suisse de la Presse under the title of: „Hungary: democracy under pressure”.

§

TGM: A parancsnokok előre tudták, hogy lesz brutalitás

(honlapon közlés: 2007. január 18.)

„Az 1989-ben győztesnek tartott rendszerrel problémák vannak” 2007. január 18., MNO

A világ demokráciáinak sorba állítása megalapozatlan és gyermekien játékos – véli Tamás Gáspár Miklós. A filozófus egy rádiónyilatkozatában hangsúlyozta: sokkal fontosabb, hogy az emberek miként ítélik meg saját rendszerüket, ebből a szempontból pedig Magyarország igen rosszul áll.

§

Brüsszeli téma volt a rendőri brutalitás

(honlapon közlés: 2006. december 18.)

Magyar Nemzet, 2006. december 8.

Lovas István az Európai Unió székelye – jelentette ki Camiel Eurlings, az Európai Néppárt alelnöke azon a meghallgatáson, amelynek témája kizárólag a bu-

dapesti, elsősorban az október 23-i rendőri brutalitás volt. Nem tudni, kizárólag a téma vagy a három, vértől áztatott arcú tüntetőt mutató plakát vonzott-e annyi érdeklődőt, de az Európai Parlamentben tegnap megrendezett meghallgatáson szokatlanul sokan, százhuszan hallgathatták és láthatták a nyilatkozatokat, tanúvallomásokat és a rendőri atrocitásokról készült videofelvételeket.

§

Meghallgatás Brüsszelben az október 23-i rendőri fellépésről

(honlapos közlés: 2006. december 8.)

EurActiv.hu, 2006. december 8.,

Túlnyomó részt magyar hallgatóság előtt zajlott Brüsszelben az Európai Néppárt (EPP) frakciója által szervezett meghallgatás az október 23-i budapesti eseményekről. A rendezvény a meghirdetett program szerint a „példa nélküli rendőri erőszak” eseteivel foglalkozott, s az eseményen többek között négy magyar, az október 23-i tüntetések résztvevői számoltak be arról, mit láttak, s velük magukkal mi történt ezen a napon Budapesten.

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány büntető feljelentése a 2006. október 23-i budapesti rendőri cselekmények miatt

(honlapos közlés: 2006. december 4.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány büntető feljelentése a 2006. október 23-i budapesti rendőri cselekmények miatt.

§

ENSZ-bizottság bírálja a magyar rendőröket

(honlapos közlés: 2006. november 28.)

MNO: Túlzott és aránytalan volt a magyar rendőrség fellépése az őszi tüntetések során – derül ki egy ENSZ-bizottsági jelentésből. A szervezet szerint aggályos az is, hogy a rendőrök nem viseltek azonosítót. A bizottság ajánlást is megfogalmazott: büntessék meg a rendvédelmi szervek bántalmazást elkövető tagjait.

§

Jogerősen felmentettek egy okt. 23-i tüntetőt

2006. 11. 24. 08:47, Hír Tv/NJA

Másodfokon felmentett egy október 23-án őrizetbe vett tüntetőt a Fővárosi Bíróság – mondta el a Hír tévé stúdiójában Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumának ügyvezetője. A döntés szerint: egy be nem tiltott vagy be nem jelentett tüntetésen való részvétel önmagában nem jelenthet szabálysértést.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: N. N.

§

A Legfelsőbb Bíróság szerint is jogellenes volt a Lelkiismeret '88 Csoport 2003. december 1-jei Gesztenyés kerti tüntetésének rendőrségi feloszlatása

(honlapos közlés: 2006. november 22.)

A Legfelsőbb Bíróság 2006. november 22-én tartott felülvizsgálati tárgyalásán elutasította a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) felülvizsgálati kérelmét, és

hatályában fenntartotta a Fővárosi Bíróság 2005. december 9-i jogerős döntését, amely megállapította, hogy a BRFK rendőrei jogellenesen oszlatták fel a 2003. december 1-i Gesztenyés kerti tüntetést. A BRFK-t hatvanezer forint felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére is kötelezték.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

§

Felülvizsgálati tárgyalás 2006. november 22-én a Gesztenyés kerti tüntetés rendőrségi felosztatása jogellenességének megállapítása iránt folyó perben
(honlapos közlés: 2006. november 20.)

2006. november 22-én a Gesztenyés kerti tüntetés rendőrségi felosztatása jogellenességének megállapítása iránt folyó perben 2006. november 22-én 10 óra 30 perckor tárgyalásra kerül sor, a Legfelsőbb Bíróság Budapest, V. ker., Markó u. 16. szám alatti épületének fszt. 6-os tárgyalótermében a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője által képviselt Kocsis Imre felperesnek a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) alperes ellen a 2003. december 1-jei tüntetés (közismert nevén: Gesztenyés kerti tüntetés) rendőrségi felosztatása jogellenességének megállapítása iránti közigazgatási perben hozott jogerős ítélet felülvizsgálata tárgyában tartandó felülvizsgálati ügyben.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre

§

Székelly fiatal magyar börtönben

(honlapos közlés: 2006. november 9.)

Pénteken (október 13-án) a Nagy Ignác utcai büntetés-végrehajtási intézményben tartott kihelyezett ülést az Országgyűlés emberi jogi bizottsága, amelyen a képviselők mellett részt vettek a kormány, a rendőrség, az ügyészség, az elmúlt napokban a 2006. szeptember 18–20. közötti események kapcsán büntetőeljárás alá vont személyek védőügyvédeknek, és különböző emberi jogi szervezeteknek képviselői. A téma a rendőri túlkapások, az előzetes letartóztatás kényszerintézkedésének indokolatlanul gyakori alkalmazása, büntetlen előéletű, ártatlan vagy csekély súlyú bűncselekményt elkövető fiatalokkal szemben alkalmazott aránytalanul szigorú elsőfokú bírói ítéletek.

§

Milyen szempontok alapján oszlat a rendőrség?

(honlapos közlés: 2006. november 7.)

DEPORT-'56, '56-os Deportálások Tényfeltáró Bizottsága

§

Rendbontás nélkül zajlott a demonstráció a Szabadság téren

Hír a dunatv.hu oldalról, 2006. november 4.

Rendbontás és incidensek nélkül, ugyanakkor hatalmas rendőri biztosítás mellett zajlottak a rendezvények a Szabadság téren. Először a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és a Jobbik, majd a Magyarok Világszövetsége tüntetett a szovjet emlékműnél. A demonstrálókhoz csatlakoztak az úgynevezett Kossuth téri tüntetők is.

§

A mundér becsülete

(honlapos közlés: 2006. november 2.)

A kormányfő a múlt héten még elégedetten nyilatkozott a rendőrségről, hétfőn viszont szakértői vizsgálóbizottságot hívott össze. Egyre több szervezet követeli Gergényi Péter távozását. Vajon beáldozza-e Gyurcsány Ferenc a főkapitányt?

§

Révész Máriusz országgyűlési képviselő feljelentése október 23-i rendőri bántalmazás miatt

(honlapos közlés: 2006. november 2.)

§

Szikinger István és Gaudi-Nagy Tamás jogi elemzése az október 23-i rendőri akciókról a Budapest TV-n!

(honlapos közlés: 2006. november 1.)

A Budapest TV 2006. november 1-i „Különös” című, Ilkei Csaba által vezetett és szerkesztett adása, amelyben Szikinger István alkotmányjogász és Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője elemzi, értékeli jogi szempontból az október 23-i rendőri fellépést, sértettek, tanúk nyilatkoznak, megdöbbsentő képek láthatók, kiválóan szerkesztett keretben elérhető a világhálón a <http://tdyweb.wbteam.com/Kulonos1101.htm> címen.

§

Itt a demokrácia sérült meg

(honlapos közlés: 2006. október 29.)

Ötven éve, 1956. október 29-én a honvédelmi és belügyminiszter közös parancsukban azt hangsúlyozták, hogy a katonaság és a rendőrség a rend helyreállításakor tartsa tiszteletben a magyar népet.

Elhangzott 2006. október 29., Kossuth Rádió / Vasárnapi újság

§

Rendőri túlkapások 2006. október 23-án: jogszabályi háttér, esetek, tudnivalók feljelentéshez, panaszhoz, kártérítéshez

(honlapos közlés: 2006. október 28.)

§

Rendőri brutalitás a Váci utcában – videó /falanx.hu/

(honlapos közlés: 2006. október 27.)

§

A Független Jogász Fórum Választmányának állásfoglalása a magyarországi alkotmányos válságról

(honlapos közlés: 2006. október 27.)

A Független Jogász Fórum 1988 évi megalakulásakor jelentős szerepet vállalt a kommunista közjogi rendszer lebontásában és a demokratikus államforma kialakításában. Ezt követően pedig mindig szavát hallatta, akkor, amikor a társadalmi folyamatok azt indokolták.

§

ABOSZ feljelentése ismeretlen tettes ellen – a 2006. október 23-i tömegoszlatus – foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés miatt
(honlapios közlés: 2006. október 25.)

Dr. Kovács Tamás legfőbb ügyész úr
Magyar Köztársaság Legfőbb Ügyészsége

§

Nyílt levél a Magyar Köztársaság közjogi méltóságainak

(honlapios közlés: 2006. október 25.)

A sajtó minden oldaláról érkezett beszámolóiból, valamint a hozzánk eljutott, egyre sokasodó egyéni híradásokból értesülünk arról, hogy a miniszterelnök balatonöszödi beszédének nyilvánosságra kerülését követő tüntetések és zavarások kapcsán indult rendőrségi, ügyészségi és bírósági eljárások során egyértelmű sérülést szenvedtek az alkotmányos elvek, a törvények és az emberi jogokat védő nemzetközi egyezmények.

§

Hírügynökségi beszámoló az Országgyűlés emberi jogi és rendészeti bizottságának együttes üléséről (2006. október 25.)

(honlapios közlés: 2006. október 25.)

Egymás után vonultak ki a kormánypárti politikusok és a rendőri vezetők arról a bizottsági ülésről a Parlamentben, amelyre a meghívókat az ellenzék kedd este küldte ki. Bene László országos főkapitány személyeskedő vitába keveredett az ellenzéki politikusokkal. A Fidesz és a KDNP a köztársasági elnöktől és az Európai Parlamenttől vár segítséget. A fideszes Kövér László szerint Magyarország Lukasenka diktatúrájával versenyez.

§

Állítsák meg a rendőri erőszakot!

(honlapios közlés: 2006. október 25.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány közleménye

§

DR. EVA MARIA BARKI levele dr. Bene László Országos Rendőr-főkapitány Úrnak

(honlapios közlés: 2006. október 24.)

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

§

Hírügynökségi beszámoló az Országgyűlés emberi jogi bizottságának a „2006. szeptember 18–19–20-án éjszaka Budapest utcáin foganasított rendőri intézkedések jogszerűségéről és hatékonyságáról” tárgykörben tartott üléséről

(honlapios közlés: 2006. október 13.)

28 rendőr ellen indult eljárás

Az országos rendőrfőkapitány szerint a jogvédő szervezetek megbélyegzik a rend-

őrséget, amikor a szeptemberi zavargásokban történt rendőri túlkapások ügyében emelik fel a hangjukat. Az ügyészség 28 esetben indított eljárást intézkedő rendőr ellen, ami Bene László szerint nem sok a több ezer intézkedéshez képest. A jogvédők szerint szükség lenne a rendőrség civil kontrolljára. Az Országgyűlés emberi jogi bizottsága a Nagy Ignác utcai börtönben tartotta kihelyezett ülését. Továbbra sem tudni, miért nem használták a gyanúsított személyek védelmében a térfelügyelő kamerák felvételeit.

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány tudomására jutott újabb rendőri túlkapások a szeptember 18-i és az azt követő tüntetésekkel összefüggésben

(honlapos közlés: 2006. október 3.)

§

Korrigált a másodfok: szabadulnak az előzetesből a tüntetők

(honlapos közlés: 2006. szeptember 28.)

Csütörtökön a Fővárosi Bíróság mint másodfokon eljáró bíróság megkezdte a múlt heti tüntetések során előállított személyek és védők által az elrendelt letartóztatások elleni fellebbezéseinek elbírálását. Nyolc személy kényszerintézkedéséről döntöttek. Közülük négyet szabadon engedtek, két esetben lakhelyelhagyási tilalmat, egy személynél házi őrizetet rendeltek el. A nyolcadik gyanúsított kényszerintézkedését nem változtatta meg a bíróság, ő házi őrizetben maradt.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Polgár Tamás „Tomcat” és 3 társa

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány tudomására jutott, rendőri túlkapásokról és brutalitásról szóló esetek a múlt heti eseményekkel összefüggésben

(honlapos közlés: 2006. szeptember 27.)

1. Részlet egy szülő leveléből:

„Segítségüket kérném! A fiamat szeptember 21-én hajnalban végrehajtott rendőri akcióban tartóztatták le, és tartják azóta is előzetes letartóztatásban! A történet rövid leírása a velük hazafelé tartó barátja alapján: Szórakozóhelyről (ellenőrizhető) hazafelé betértek egy éjjel-nappali élelmiszerboltba...”

§

Here you can find some story of the extreme police actions in English:

(honlapos közlés: 2006. szeptember 27.)

1. A part of a parent's letter:

“Please help! My son was arrested in a police action carried out at dawn on the 21st of September and he has been kept under remand since then! Here is a short description of the story according to a friend who was going home with him...”

§

A Független Jogász Fórum két megjegyzése Kuncze Gábor nyilatkozatával kapcsolatban

(honlapos közlés: 2006. szeptember 27.)

Kuncze Gábor a Szabad Demokraták Szövetségének elnöke 2006. szeptember 24-én „A szólás szabadsága” című televíziós műsorban – az 1997-es METÉSZ tüntetésre utalva – emlékeztetett arra, hogy az ő belügyminiszersége alatt „a rendőrség szabályosan feloszlattott egy engedély nélküli demonstrációt”, és emiatt őt méltatlan támadások érték, pedig ott „nem csinált a rendőrség semmit.”

§

Anomáliák az elmúlt napok tüntetéseivel összefüggésben őrizetbe vett gyanúsítottakkal kapcsolatos büntetőeljárásokban

(honlapos közlés: 2006. szeptember 24.)

Aggasztó jelek mutatnak arra, hogy a tüntetésekkel összefüggésben őrizetbe vett gyanúsítottakkal kapcsolatos büntetőeljárások aránytalan megtorlásba torokollhatnak.

§

Megengedhetetlen tömeges rendőri túlkapások

(honlapos közlés: 2006. szeptember 23.)

Magukból kivetkőzött rendőrök tömegesen követtek el bűncselekményeket az elmúlt napokban a budapesti éjszakában. A rendhagyó helyzet nem igazolhatja a törvényes rend megsértését sem az állampolgárok, sem a rendfenntartó erők részéről. A rendőr sem helyezheti magát törvényen kívül, mert akkor az emberek bármikor az önkény áldozataivá válhatnak.

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány állásfoglalása a jelenlegi magyarországi helyzetről

(honlapos közlés: 2006. szeptember 22.)

Közjogi értékelés

Magyarország súlyos erkölcsi, politikai és gazdasági válságban van. Olyan törvényhozási és kormányzati intézkedések történtek, amelyek a nemzetgazdaság megroppanásához, jelentős társadalmi feszültségek kialakulásához és az elszakított nemzetrészekkel való kapcsolat megromlásához vezettek.

2007. őszi tüntetések

Jogszerűtlen volt a rendőrség tavalyi fellépése

(honlapos közlés: 2008. december 11.)

Magyar Hírlap Online, 2008. 12. 10.

Megszüntette a Pesti Központi Kerületi Bíróság azt a szabálysértési eljárást, amelyet a fővárosi Batthyány-örökmécsesnél tavaly november 17-én tartott demonstráció utáni jogszerűtlen rendőri tömegoszlátáson történtek miatt indítottak Balyi Miklós ellen – tájékoztatta lapunkat Gyurta Tibor, a Nemzeti Jogvédő szolgálat ügyvédje.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: Balyi Miklós

§

Megszüntették az eljárást a 2007. október 26-ai Erzsébet hídi blokádnál idején ún. passzív engedetlenség szabálysértéssel vádolt tüntető, Góbl György ellen
 NJA hír, Budapest, 2008. július 4.

Mint az közismert, a kuruc.info internetes portálon felhívás került közzétételre, mely szerint a taxisblokádnál emlékére figyelemmel 2007. október 26. napján reggel 8 órától az Erzsébet hídra blokádot hirdettek meg. A reggeli órákban nagy tömeg jelent meg, akik a kormány ellen békésen demonstráltak, és emellett még nagyszámú érdeklődő is a helyszínre ment, kíváncsian figyelve a történeteket.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: Góbl György

§

A bíróság szerint provokatív az Árpád-házi sávos zászló, és ezért megbírságolta passzív engedetlenség címén Fáber Károlyt a 2007 májusi ún. „zászlós” ügyben

NJA hír, 2008. február 27.

2008. február 21. napján tárgyalta a Pesti Központi Kerületi Bíróság Radácsyné dr. Karsai Zsuzsanna bírő tanácsa a Nemzeti Jogvédő Alapítvány által működtetett Nemzeti Jogvédő Szolgálat együttműködő ügyvédje, dr. Gyurta Tibor Roland által védett Fáber Károlynak a 2007. május 9. napján a Kossuth térnél a Belgrád rkp. feljáró részénél kezében tartott Árpád-házi sávos zászlóval kapcsolatos ún. „zászlós” ügyét.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: Fáber Károly

§

A tavaly októberi „hídblokádnál” idején indult két, ún. passzív engedetlenség miatti eljárást megszüntettek, a legtöbb ügyben viszont bírságoltak

NJA hír, Budapest, 2008. február 21.

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány ismételten kérte az Alkotmánybíróságtól a passzív engedetlenség szabálysértése alkotmányellenességének megállapítását. Mint az közismert, a kuruc.info internetes portálon felhívás került közzétételre, amely szerint a taxisblokádnál emlékére figyelemmel 2007. október 26. napján reggel 8 órától az Erzsébet hídra blokádot hirdettek meg. A reggeli órákban nagy tömeg jelent meg, akik a kormány ellen békésen demonstráltak, és emellett még nagyszámú érdeklődő is a helyszínre ment, kíváncsian figyelve a történeteket. A rendőrség nagy erővel vonult a helyszínre, megbénítva ezzel több órára a Belváros forgalmát, és a nap folyamán csaknem száz embert állítottak elő.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland, dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: N. G.-né, N. N.

§

Hatályában fenntartotta a Pesti Központi Kerületi Bíróság az ún. „Gatya ügyben” Fáber Károlyra kiszabott pénzbírságot gyülekezési joggal visszaélés szabálysértés miatt

(honlapos közlés: 2008. január 19.)

2007. december 7. napján a Pesti Központi Kerületi Bíróság egymást követően két szabálysértési ügyben tartott tárgyalást, melyben az eljárás alá vont személy, Fáber Károly, a Rendszerváltó Fórum képviselője volt, akit az ügyben védőként dr. Gyurta Tibor Roland, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány együttműködő ügyvédje képviselt.

Ügyvédő: dr. Gyurta Tibor Roland

Védenc: Fáber Károly

A Lelkiismeret '88 Csoport ügyei

Rendőri jogsértés miatt a BRFK-t ismét kártérítésre kötelezte a bíróság Kocsis Imre javára

NJA hír, 2008. május 30.

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Kocsis Imre, a Lelkiismeret '88 Csoport elnöke újból sikert ért el Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) ellen, ezúttal a 2004. december 10-én, a Margit hídon történt jogtalan előállítás és azt követő fogva tartás miatti kártérítési perben kötelezték a rendőri szervet kártérítésre. A Fővárosi Bíróság 2007. november 29-én hozott – fellebbezések hiányában jogerőre emelkedett – elsőfokú ítéletével hatszázezer forint és kamatai összegű nem vagyoni kártérítés, százezer forint perköltség megfizetésére, továbbá elégtételt adó közlemények költségeinek viselésére kötelezte a BRFK-t közel háromnapos jogellenes fogva tartásért a meghurcolt és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány ügyvezeetője, dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt Kocsis Imre felperes javára. A BRFK a napokban fizette meg az ítélet szerinti kártérítést és perköltséget.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre

§

A Gesztenyés kerti perben a 32 tüntető és BRFK között létrejött egyezség sajtóviasszhangja

(honlapos közlés: 2007. december 4.)

Hír Tv

A Gesztenyés kerti példa: jogvédők szerint kártalanítani kell a tavaly őszi véres tömegoszlatás áldozatait is

A tavalyi rendőri brutalitás áldozatainak kártérítését kéri a rendőrségtől a Gesztenyés kerti egyezség alapján a Nemzeti Jogvédő Alapítvány. A Lelkiismeret '88 szervezet 32 tagját a 2003-as Gesztenyés kertben tartott kormányellenes tüntetésen állította elő a rendőrség, a Legfelsőbb Bíróság ítélete szerint: jogtalanul. A csoport tagjainak 20 millió kártérítés is jár.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre és társai

§

Perbeli egyezség alapján fizet kártérítést és nyújt elégtételt 32 meghurcolt tüntetőnek a BRFK a Gesztenyés kerti perben – ez alapján is szükséges és indokolt a tavaly őszi rendőri jogsértések áldozatainak okozott károk peren kívüli jóvátétele

NJA hír, Budapest, 2007. november 27.

Perbeli egyezségi megállapodást kötött 2007. november 21-én a Nemzeti Jogvédő Alapítvány által működtetett Nemzeti Jogvédő Szolgálat három ügyvédje (dr. Balsai Szabolcs együttműködő partner, dr. Gaudi-Nagy Tamás kuratóriumi ügyvezető és dr. Zétényi Zsolt kuratóriumi elnök) által képviselt 32 meghurcolt tüntető és a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) között a 2003. december 1-én, a budai Gesztenyés kertben a Lelkiismeret '88 Csoport által tartott tüntetés jogellenes rendőri feloszlátása során fogatosított jogellenes rendőri intézkedések miatt idén indult perben. Megtört a jég. A rendőrség végre hajlandó volt hosszas bírósági huzavona, pereskedés nélkül kártérítést fizetni a rendőri jogsértések áldozatainak, részben dr. Tóth Gábor budapesti rendőrfőkapitány együttműködési készségének is köszönhetően.

Ügyvédő: dr. Balsai Szabolcs, dr. Gaudi-Nagy Tamás, dr. Zétényi Zsolt
Védenc: 32 személy

§

Fizet és bocsánatot kér a rendőrség

(honlapos közlés: 2007. november 26.)

A bíróság ítélete szerint jogsértő volt a tömegoszlátás. A Gesztenyés kertiek békésen demonstráltak

Magyar Nemzet, 2007.11.26. (Kulcsár Anna)

A szocialista–szabad demokrata kormányok idején a rendőrség soha nem látott gyakorisággal és mértékben sértette meg a gyülekezés szabadságát és az emberi méltóságot. Ezt immár bírósági ítéletek sora tanúsítja. Az ítélkező fórumok nemcsak a szabadságjogok sérelmét állapították meg, hanem kártérítést is megítéltek. A legkirívóbb, legkínosabb precedens, a Gesztenyés kerti ügy a Legfelsőbb Bíróság korábbi döntése alapján most egyezséggel zárul le: a BRFK fizet és bocsánatot kér.

§

Meghívó sajtótájékoztatóra: Egyezség alapján fizet kártérítést és nyújt elégtételt az NJA ügyvédjei által képviselt 32 meghurcolt tüntetőnek a BRFK a Gesztenyés kerti perben

(honlapos közlés: 2007. november 23.)

NEMZETI JOGVÉDŐ ALAPÍTVÁNY

Székhely: 3565 Tiszalúc, Kossuth tér 5. Postacím: 1095 Budapest, Gabona u. 10. II. 1.

Honlap: www.nja.hu, E-mail: njsz@nemzetijogvedo.hu

Telefon: 06-30-549 4167 Adószám: 18446081-1-05 Bankszámlaszám: 11600006-00000000-13012348

§

A BRFK közleménye a 2003. december 1-jén Budapesten, a BAH csomópontnál, a Gesztenyés kertben jogellenesen felosztatott kormányellenes tüntetés kapcsán

(honlapos közlés: 2007. november 22.)

Budapest, 2007. november 22., csütörtök (OS)

A Budapesti Rendőr-főkapitányság a Legfelsőbb Bíróság Kfv.II.39.077/2006. számú felülvizsgálati ítéletével hatályában fenntartott jogerős ítélet szerint 2003. december 1-jén Budapesten, a BAH csomópontnál, a Gesztenyés kertben jogellenesen felosztatott kormányellenes tüntetésen jogellenesen állította elő és tartotta fogva rendzavarás szabálysértése miatt *Kocsis Imrét, Földvári Ferencet, Fekete Lászlót, Demetrovics Dánielt, dr. Demetrovics Pált, Pál Mártont, Rajz Károlyt, Takács Andrást, Bogár Sándort, Beck Györgyöt, Dögei Attilát, Dömötör Tibort, Sárközi Gyulát, Sztankó Dánielt, S. György Andrást, Somogyi Tamást, Biharyné Kolossváry Zsuzsannát, Nikolausz Gábort, Jakabos Csabát, Fodor Klárát, Fári Sándort, Tóth Attilát, Szőnyi Lászlót, Lovas Erikát, dr. Halász Józsefet, Deme Józsefné sz. Nádudvari Veronikát, Szigethi Istvánt, Papp Tibor Károlyt, Tóbiás Jánost, Pánczél Attilát, Antall Rékát és Somogyi Lászlót.*

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: 32 személy

§

A Legfelsőbb Bíróság túlnyomórészt hatályában fenntartotta az Erzsébet téri ügyben Kocsis Imre és társai javára jelentős összegű kártérítést megállapító jogerős ítéletet

NJA hír, Budapest, 2007. szeptember 10.

A Legfelsőbb Bíróság 2007. június 6-án tartott felülvizsgálati tárgyaláson, a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője által képviselt Kocsis Imre és három társa által államigazgatási jogkörben okozott kár, személyes szabadság és emberi méltóság megsértése miatti személyiségi perben, a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelmet túlnyomó részt elutasította és a Fővárosi Ítéltábla 2006. szeptember 12-én hozott jogerős ítéletét jelentős részében hatályában fenntartotta.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre és társai

§

Strasbourg: Jogszerűen tüntettek 2002. december 1-jén a Medgyessy-Nastase koccintás ellen

(honlapos közlés: 2007. július 24.)

Magyar Nemzet, 2007. július 24. – Pilhál Tamás

Aránytalanul korlátozta a magyar rendőrség a békés tüntetők gyülekezéshez való jogát 2002. december 1-jén – állapította meg a strasbourgi Európai Emberi Jogok Bírósága, amely emiatt kétezer eurós kártérítéssel sújtotta a magyar államot. Emlékezetes, azért alakult ki akkor spontán tüntetés a Kempinski Hotelnél, mert

Medgyessy Péter a román kormányfővel koccintva ünnepelte Erdély elcsatolásának évfordulóját.

Ügyvédő: dr. Grespik László

Védenc: 400 tüntető

§

Pert indított 31 tüntető a BRFK ellen

(honlapos közlés: 2007. július 12.)

A tüntetők fejenként egymillió forint kártérítést kérnek, amiért a rendőrség 2003-ban jogellenesen feloszlatta kormányellenes demonstrációjukat.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: 31 személy *(másutt 32 – a szerk.)*

§

Kártérítési pert indítottak a BRFK ellen a Gesztenyész kerti tüntetés feloszlátása miatt

(honlapos közlés: 2007. május 23.)

Budapest, 2007. május 23. – Kártérítési pert indított 31 tüntető a Lelkiismeret '88 Csoport 2003. december 1-jei kormányellenes tüntetésének jogellenes feloszlátása során személyes szabadság, emberi méltóság és gyülekezési jog megsértésével okozott kár megtérítése iránt a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) ellen. – jelentette be Zétényi Zsolt, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi elnöke és Gaudi-Nagy Tamás, az Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője a budai Gesztenyész kertben szerdán tartott sajtótájékoztatón.

Ügyvédő: dr. Balsai Szabolcs, dr. Gaudi-Nagy Tamás, dr. Zétényi Zsolt

Védenc: 31 személy *(másutt 32 – a szerk.)*

§

Inkasszó – Magyar Nemzet, 2007. január 8.

(honlapos közlés: 2007. február 7.)

Megjárta a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK), de alaposan – a napokban 3,36 millió forinttal lett könnyebb a szervezet, ennyit emel le ugyanis a bankszámlájáról Kocsis Imre, a Lelkiismeret '88 Csoport vezetője és három társa. Jogosan tették, bírói ítélet áll a hátuk mögött.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre és három társa

§

Jogerősen kártérítésre kötelezték a BRFK-t Kocsis Imre és társai javára

(honlapos közlés: 2006. szeptember 14.)

A Fővárosi Ítéltábla 2006. szeptember 12-én hozott [itt olvasható](#) jogerős ítéletével teljes egészében helyben hagyta a Fővárosi Bíróság 2006. február 27-i nem jogerős ítéletét, amely megállapította a jogsértést, továbbá a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője, dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt Kocsis Imre és társai javára jelentős összegű kártérítés megfizetésére köte-

lezte a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (BRFK) a 2004. május 23-i Erzsébet téri, jogellenes rendőri intézkedések miatt.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre és társai

§

Elrendelték a nyomozást a 2003-as Gesztenyés kerti tüntetés jogellenes feloszlatásáért felelős rendőri vezetők ellen

(honlapos közlés: 2006. február 22.)

Gesztenyés kerti tüntetés: a gyülekezési szabadság megsértése a gyanú
A gyülekezési szabadság megsértése büntetnének gyanújával a Fővárosi Nyomozó Főügyszék elrendelte a nyomozást a Gesztenyés kerti tüntetés feloszlatása miatt. A szóba jöhető tettest a Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetői közt keresik.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre (Lelkiismeret '88 csoport)

§

A BRFK jogellenesen oszlatta fel a 2003-as Gesztenyés kerti tüntetést

(honlapos közlés: 2005. december 9.)

A Fővárosi Bíróság 2005. december 9-én meghozott **jogerős ítéletével** jogellenesnek nyilvánította a Lelkiismeret '88 Csoport 2003. december 1-én, a budapesti Gesztenyés kertben tartott tüntetésének rendőri feloszlatását.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre

§

Gesztenyés kerti tüntetés utóélete: felmentették az előállított tüntetőket

(honlapos közlés: 2005. október 5.)

A Budai Központi Kerületi Bíróság 2005. október 5-én meghozott végzéseivel szabálysértés hiányában jogerősen megszüntette az eljárást két olyan személlyel szemben, akiket a Lelkiismeret '88 Csoport által 2003. december 1-én tartott tüntetés rendőri feloszlatása során állítottak elő és vontak szabálysértési eljárás alá rendzavarás miatt.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre

§

Újabb jogi esatát nyert a Lelkiismeret '88 és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány a BRFK-val szemben

(honlapos közlés: 2005. április 5.)

A II. kerületi Rendőrkapitányság 2005. március 25-én kelt jogerős határozatával megszüntette a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat tagja által képviselt Kocsis Imrével, a Lelkiismeret '88 Csoport vezetőjével és két társával szemben a „gyülekezési joggal való visszaélés” miatt 2004. december 10-én indult eljárást.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kocsis Imre (Lelkiismeret '88 Csoport)

Történelmi Igazságtétel

– A Szabadság téri szovjet emlékmű eltávolítása –

„Elégtételt az áldozatoknak, békét az élőknek, nyugalmat az elesetteknek”
(honlapos közlés: 2008. december 9.)

A Magyar Asszonyok Érdekszövetsége csendes, méltóságteljes emlékezésre hívta az 1956-OS NŐTÜNTETÉS EMLÉKNAPJÁN, 2008. december 4-én, azokat a lányokat, asszonyokat, akik kegyeletüket szeretnék leróni a diktatúrák, katonai megszállások gyermek és női áldozatai előtt, a Batthyány-örökmécseshez, 18 órától. Innen átvonultak a Szabadság téri szovjet emlékműhöz, hogy egy szál fehér virágot és egy mécsest helyezzenek el.

§

A megritkított emléktörvények és a Szabadság téri szovjet önkényuralmi emlékmű

(honlapos közlés: 2007. július 6.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány üdvözlí, jelentős ténynek tartja, hogy a hazánk 1945-ös szovjet megszállását végrehajtó Vörös Hadsereg emlékét „dicső felszabadítóként” méltató, 1945. évi IX. törvényt az Országgyűlés a 2007. június 29-én kihirdetett 2007. évi LXXXII. törvénnyel (ún. deregulációs törvény) hatályon kívül helyezte. Ez megfelel az Alapítvány követelésének és jogi álláspontjának, mivel ez hatályos jogunk egyik szégyenfoltja volt.

§

„A kormány kezében a döntés” – képes beszámoló a szovjet katonai emlékműről

(honlapos közlés: 2007. június 19.)

Több százan gyűltek össze vasárnap délután Magyarország szovjetorosz katonai megszállása megszűnésének 15. évfordulóján, a Szabadság téren, a szovjet katonai emlékmű előtt. Az eseményen felszólalók a tér történelmi jellegének helyreállítását és a szovjet emlékmű elbontását követelték. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány szerint kizárólag a kormány kezében van a döntés, ugyanis jogalapja lenne a változtatásokhoz.

§

A bronzkatona végső eleste

(honlapos közlés: 2007. június 12.)

Május 24-én az Európai Parlament 460 igen, 31 nem szavazattal, 38 tartózkodás mellett támogatásáról és szolidaritásáról biztosította Tallinnt az utóbbi időben kialakult orosz–észti konfliktus kapcsán elfogadott állásfoglalásában. A Strasbourgban ülésező törvényhozó testület elutasította az orosz hatóságok beavatkozási kísérleteit Észtország belügyeibe.

§

A bronzkatona árnyéka

(honlapos közlés: 2007. június 4.)

Tunne Kelam európai parlamenti képviselő a tallinni szovjet emlékműről
Magyar Nemzet – 2007. május 12. (25. oldal) – Lovas István

§

Az észti emlékműügy paradigmája

(honlapos közlés: 2007. június 4.)

Magyar Nemzet – 2007. május 10. (6. oldal) – Tőkéczi László

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány állásfoglalása az észtországi szovjet katonai emlékmű eltávolításáról

(honlapos közlés: 2007. május 8.)

Budapest, 2007. május 6., vasárnap (OS)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány – amely számos ügyben járt el eredménnyel a nemzeti és egyéni szabadság védelmében – felhívja a figyelmet a tallini (észtországi) önkényuralmi katonai emlékmű törvényhozási úton való eltávolításának történelmi jelentőségére, mint olyan eseményre, amely mérföldkő a kommunizmus önkényuralmi örökségének, maradványainak leküzdéséért, a szovjet megszállást megszenvedett nemzetek népi-nemzeti önrendelkezésének és méltóságának helyreállításáért zajló küzdelemben.

§

Tartható népszavazás a megszálló Vörös Hadsereget dicsőítő 1945. évi IX. törvény hatályaon kívül helyezéséről

(honlapos közlés: 2006. szeptember 29.)

§

Tüntettek a Szabadság téren

(honlapos közlés: 2006. június 19.)

Bodacz Balázs – Magyar Nemzet, 2006. június 19.

Borisz Jelcin bocsánatkérése 1956-ért azt bizonyította: maga a szovjet-orosz birodalom sem tekint felszabadítóként saját hadseregére.

§

Van jogi lehetőség a fővárosi szovjet obeliszk elbontására

(honlapos közlés: 2006. június 19.)

Magyar Nemzet, 2006. június 17., Pál Gábor

Holnap 16 órai kezdettel a szovjet katonai megszállásunk megszűnésének tizenötödik évfordulóján követeli a Nemzeti Jogvédő Alapítvány a fővárosi Szabadság téren a zsarnokság emlékművének elbontását, a magyar szabadság és függetlenség szobrának felállítását, és az ereklös Országzászló visszaállítását.

§

Nagygyűlés a Szabadság téri szovjet emlékmű eltávolításáért

(honlapos közlés: 2006. június 15.)

Szovjetország katonai megszállásunk megszűnésének 15. évfordulóján, 2006. június 18-án (vasárnap) 16 órakor a budapesti Szabadság téren Wittner Máriával, nagygyűlésen követeljük: bontsák el a zsarnokság emlékművét!

§

A Szabadság Tér Bizottság határozata és felhívása

(honlapos közlés: 2006. március 25.)

Ezúton tesszük közzé a A SZABADSÁG TÉR BIZOTTSÁG HATÁROZATÁT ÉS FELHÍVÁSÁT, amelyet 2006. március 24-én fogadtak el a csatlakozó szervezetek és személyek. A csatlakozás lehetősége még most is fennáll, jelentkezni írásban, drótposta címünkön lehet. Alapítványunk a kapott felhatalmazások alapján megkezdte a szovjet emlékmű elmozdítására irányuló jogi eljárások, lépések előkészítését, a megtett lépésekről a közvélemény rövidesen értesülni fog. Négy fontos és aktuális szempontot ezúton is jelzünk az ügyel kapcsolatban:

§

A Szabadság téri szovjet hősi emlékmű ügye 2006-ban című jogi és politológiai szakvélemény teljes terjedelmében itt olvasható! (Szerző: Zétényi Zsolt)

(honlapos közlés: 2006. március 24.)

§

M E G H Í V Ó

a N e m z e t i J o g v é d ő A l a p í t v á n y által kezdeményezett tanácskozássa.

(honlapos közlés: 2006. március 23.)

Képiró Sándor csendőr ügye

Ügyvédő: dr. Zétényi Zsolt

Védenc: dr. Képiró Sándor

Dr. Képiró Sándor tárgyalásai videó felvételeken

(honlapos közlés: 2011. július 7.)

§

Képiró-per

(honlapos közlés: 2011. május 12.)

Dr. Zétényi Zsolt az Echo Tv-ben: 97 évesen a bíróság előtt, avagy a Képiró-per.
http://www.echotv.hu/index.php?akt_menu=71&mm_id=164&v_id=7815

§

Vádirat dr. Képíró Sándor vádlott részére

(honlapios közlés: 2011. február 15.)

§

Dr. Képíró Sándor büntető ügye

(honlapios közlés: 2009. szeptember 16.)

A Jeruzsálemi Simon Wiesenthal iroda igazgatója, dr. Zuroff a magyarországi zsidószakértők által is bíralt az „utolsó esély” ún. náciavadász akció keretében dr. Képíró Sándor személyében 2006-ban háborús bűnöst vélt találni, s így emberek tömeges kivégzésével vádolja.

§

Legújabb fejlemények Képíró Sándor ügyében

(honlapios közlés: 2008. október 10.)

Nemzeti Jogvédő Szolgálat, 2008. szeptember 24.

Zuroff úr, a jeruzsálemi Simon Wiesenthal iroda igazgatója a magyarországi zsidószakértők által is bíralt az „utolsó esély” ún. náciavadász akció keretében dr. Képíró Sándor személyében háborús bűnöst vélt találni, s így emberek tömeges kivégzésével vádolja. Ezek úgy foglalhatók össze, hogy: 1942-ben, az 1941-ben Magyarország-hoz visszacsatolt Újvidék városában csendőrtisztként részt vett zsidók és szerbek kivégzésében és kivégeztetésében, hogy részt vett továbbá a délvidéki zsidó deportálások lebonyolításában 1944-ben, s hogy a felelősségre vonás elől 1944-ben a nemzetiszocialista Németországba menekült, s hogy 1946-ban háborús bűncselekmény miatt elítélték.

§

Közlemény

(honlapios közlés: 2007. november 8.)

Amint korábban hírt adtunk róla, dr. Képíró Sándor ny. csendőr százados sérelmére elkövetett bűncselekmények miatt – mert az újvidéki razziában való részvétele miatt hamisan vádolták meg háborús és emberiség elleni bűntettel, deportálásban való részvétellel, hamisan állították, hogy a népbíróság a nevezettet elítélte – büntető feljelentést tettünk.

§

Pert nyert Képíró Sándor a Népszava ellen

(honlapios közlés: 2007. július 23.)

Budapest, 2007. július 23. (MTI alapján)

Egy pontban helyreigazításra kötelezte a Népszavát első fokon a Fővárosi Bíróság szerdán abban a sajtóperben, amelyet Képíró Sándor volt csendőr százados indított a lap ellen. A szerdai ítélet jogerőre emelkedése esetén a lapnak azt kell közétennie: megalapozatlanul állította, hogy a ma kilencvenes éveiben járó férfit 1946-ban háborús bűntettek miatt elítélték.

§

A Fővárosi Ítéletábra 5.Bkf.10.281/2007/3. számú végzésével megállapította, hogy a felperes, dr. Képíró Sándor az utóbbi évtizedekben nem állt végre nem hajtott büntető ítélet hatálya alatt, és mindvégig büntetlen előéletű volt.

(honlapios közlés: 2007. május 29.)

§

Képiró Sándor – Életrajz

(honlapos közlés: 2007. május 17.)

Dr. Képiró Sándor: Életem

1914. február 18-án születtem református családban, apám neve: Képiró Sándor, anyám neve: Kovács Róza volt. Az elemi iskola első 4 osztályát a sarkadi református iskolában végeztem. Majd a gimnázium 3 osztályát a mezőtúri református iskolában, a gimnázium 4–8. osztályát a békéscsabai evangélikus iskolában fejeztem be, ahol 1932-ben érettségiztem. 1932 és 1933. október 1. között a nyíregyházi 6. Tüzér Osztálynál szolgáltam, ahonnan 1933. október 1-én mint hadapród tűzmester szereltem le. (tovább...)

§

Képiró Sándor helyreigazítási pert indított a Népszava ellen

(honlapos közlés: 2007. május 17.)

Tisztelt Fővárosi Bíróság! Az alperes által szerkesztett „Népszava” c. napilap A Népszava 2007. április 13-i, 86. számának 16. oldalán megjelent „Két magyar háborús bűnös is van Zuroff tízes listáján” c. tudósítása „Az ötödik legkeresettebb háborús bűnös dr. Képiró Sándor”, majd „körözött bűnös” szóhasználatával él, és idézi Zuroff urat, aki szerint „Képiró 1942 januárjában részt vett a délvidéki vérengzésben”, továbbá „Képirót 1946-ban tizennégy év börtönre ítélték háborús bűnök elkövetése miatt.” Az előbb idézett közlések és a közlemény címe valamint tartalma – mert valótlan, súlyosan becsületsorbító tényt híresztel – súlyosan sérti jó hírnévhez, s ezáltal a becsülethez és emberi méltósághoz való jogomat.

§

Dr. Zétényi Zsolt, dr. Gyulai Zoltán és Simon Wiesenthal 1992-ben folytatott bécsi beszélgetése, amely üzen a mának

(honlapos közlés: 2007. április 26.)

Dr. Zétényi Zsolt akkori országgyűlési képviselő, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány egyik kezdeményezője és elnöke 1992 májusában a Bécsi Zsidó Dokumentációs Központban Simon Wiesenthallal és dr. Gyulai Zoltán riporterral folytatott beszélgetésének részletei a Heti Magyarország c. lap 1992. május 15-én megjelent cikke alapján

§

Kádár Éva: „Utolsó Esély”, avagy Sándor K. és a „kafkai jogi rémálom”

(honlapos közlés: 2007. március 29.)

Szeptember végén és október elején több napilap, a TV és rádió híradói arról adtak tudósítást, hogy a Simon Wiesenthal Központ „Utolsó Esély Akció”-ja során újabb háborús bűnösre bukkant. Íme, egy újságcikk a témával foglalkozó többi híradás közül a Hetek című közéleti hetilapból, Pécsi Tibor tollából: „Múlt csüttörtökön, lapzártánkat követően került sor a háborús bűnösök felkutatásával foglalkozó Simon Wiesenthal Központ sajtótájékoztatójára. A szervezet munkatársainak sikerült beazonosítaniuk egy újabb magyar háborús bűnöst. Az eset különlegessége, hogy dr. Képiró Sándor nem külföldön él, hanem Budapesten. Közvetlenül a bejelentés helyszínével szemben lévő épületben, a Frankel Leó utcá-

ban. Két esetben (1944., 1946.) már elítélték 10, illetve 14 évre az újvidéki mézszárlásokban való részvételért. Ennek ellenére egyetlen percet sem töltött börtönben.”

§

Közlemény dr. Képíró Sándor volt csendőr százados ügyében: végrehajthatatlan az 1944-ben hozott jogerős, 10 év fegyházbüntetést kiszabó ítélet
(honlapi közlés: 2007. március 9.)

A Fővárosi Bíróság 2007. február 19. napján tárgyaláson kívül hozott, február 27-én kézbesített végzésével (a végzés megtekinthető: ezen a linken.) megtagadta a Simon Wiesenthal Központ Jeruzsálemi Irodája által a budapesti katonai főügyészségnél indítványozott felelősségre vonást, egy 1944-es hadbíróági ítélet végrehajtását. (Budapest, 2007. március 7.)

§

Nácivadászok célkeresztjében a volt csendőr százados
(honlapi közlés: 2006. december 16.)

Várhatóan az ünnepek után a Fővárosi Bíróság meghallgatja Képíró Sándor volt csendőr százados, egy rendkívüli ügy különös szereplőjét. Képíró 1944-ben, a délvidéki rasszia után hítlenség címén 10 évi szabadságvesztésre ítélte a Horthy rendszer Vezérkari Főnökségének (VKF) különbíróága. A büntetést az elítélt nem töltötte le, közlése szerint kegyelmet kapott a kormányzótól. A Simon Wiesenthal Központ jeruzsálemi irodája idén szeptemberben azt kérte, rendeljék el a 62 évvel ezelőtt hozott ítélet végrehajtását. A büntetések ugyanakkor idők múltán köztudomásúan elévülnek, a tízévi börtön például 15 év után kegyelem hiányában sem hajtható végre. A nácivadász szervezet állítása szerint háborús bűntettől, zsidók meggyilkolásáról volt szó. Az ítélet hiteles szövege nem került elő. Bíróági meghallgatása előtt budapesti otthonában kerestük fel a háborús bűnösök felkutatását végző iroda célkeresztjébe került, 92 éves férfit. A beszélgetésben részt vett Zétényi Zsolt ügyvéd és Kádár Éva joghallgató, leendő jogtörténész, aki hosszabb ideje kutatja a kor dokumentumait.

Kristóf László jogi rehabilitációja

Ügyvédő: dr. Zétényi Zsolt

Védenc: Kristóf László

Legújabb fejlemények a Kristóf ügyben

NJSz hír, 2008. szeptember 24.

Amint ismeretes: a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Bfv.X.I.185/2005/7.sz. ítéletével a Budapesten, 2006. március hó 6. napján tartott nyilvános ülésen a Kristóf László I. rendű terhelt testvére által benyújtott felülvizsgálati indítvány elbírálása során a Budapesti Katonai Bíróság B.I. 065/1959. számú és a Legfelsőbb Bíróság Katf. Kt. 094/1959. számú ítéletét a Kristóf László I. rendű

terheltre vonatkozó részében hatályon kívül helyezte. Kristóf László I. rendű terheltet az emberek törvénytelen kivégzése által elkövetett háborús bűntett miatt emelt vád alól felmentette.

§

Még mindig nem ért véget a Ságvári-ügy

(honlapos közlés: 2008. augusztus 1.

Magyar Nemzet, 2008. július 28., Kulcsár Anna

Az ártatlanul kivégzett Kristóf László csendőr törzsőrmester rokonai kártérítést követelnek a halálos ítéletet hozó bíróságtól

§

Pert nyert néhai Kristóf László testvére a Népszabadsággal szemben

NJA hír, 2008. június 10.

Magyar Ferencné a Népszabadság című napilap 2007. június 14-i, valamint 28-i számában megjelentekkel kapcsolatban fordult bírósághoz. A felperes jogi képviselőtét dr. Zétényi Zsolt ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány Kuratóriumának elnöke látta el, aki a néhai Kristóf László jogi rehabilitációja során is a kivégzett a csendőr törzsőrmester testvérét képviselte.

§

A Fővárosi Bíróság nem jogerősen elutasította Pintér Marianna felperesnek a Kristóf ügyben hozott ítélete miatt a Legfelsőbb Bíróság ellen előterjesztett személyiségi jogi keresetét

(honlapos közlés: 2007. július 16.)

Ádám György ügyvéd és a MEASZ jogtanácsosaként eljáró Kende Péter által képviselt Pintér Marianna felperes keresetében azt kérte, hogy a Fővárosi Bíróság állapítsa meg, hogy a Legfelsőbb Bíróság a Képíró Sándort háborús bűntett alóli felmentő ítélete megsértette a személyiségi jogait. A felperes a jogsértés miatt kérte annak megállapítását, és a jogsértő helyzet megszüntetését.

§

Pert indítottak a Legfelsőbb Bíróság ellen Kristóf László felmentése miatt

(honlapos közlés: 2007. június 29.)

Pert indítottak a Legfelsőbb Bíróság ellen amiatt, hogy 2006. március 6-án felülvizsgálati eljárásban felmentették törvénytelenül elítélt és kivégzett Kristóf László csendőr őrmestert az ellene emelt vád alól, melyet Ságvári Endre meggyilkolásának hamis vádjával emeltek ellene 1959-ben.

§

Kristóf László csendőr törzsőrmester jogi rehabilitációja

(honlapos közlés: 2007. február 21.)

Egy ártatlanul kivégzett ember felmentése

(A dr. Ságvári Endre letartóztatásával összefüggésben koholt vád alapján elítélt Kristóf László csendőrőrmester ügyének tényei és tanulságai, dr. Zétényi Zsolt tanulmánya)

§

Felmentették a kivégzett csendőrnymozót

(honlapos közlés: 2006. március 7.)

Magyar Nemzet, 2006. március 7., Kulcsár Anna

Ságvári Endre okot adott rá, hogy fegyvert használjanak ellene. A bíróság kizárólag a hajdani jogot vette alapul

§

Felmentették a Ságvári Endrét lelövő egyik csendőrt

(honlapos közlés: 2006. március 6.)

MNO – A Legfelsőbb Bíróság ítélete itt olvasható.

A Legfelsőbb Bíróság felmentette azt a csendőrnymozót, akit 1959-ben, mint háborús bűnöst végeztek ki Ságvári Endre megölése miatt. Hiller István 2004-ben – mint az MSZP alelnöke – kijelentette: büszkén vállalják Ságvárral a közösséget. Ismert, Ságvári tüzet nyitott az őt letartóztató nyomozókra, ezt követően őt is lőtték.

§

Győzött a jog

(honlapos közlés: 2006. március 6.)

A Legfelsőbb Bíróság (LB) felmentett egy, Ságvári Endre likvidálása miatt csaknem fél évszázada kivégzett csendőrnymozót.

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány közleménye

(honlapos közlés: 2006. március 5.)

A Legfelsőbb Bíróság 2006. március 6-án (Markó u. 16., fszt. 3. tárgyalótermében, délelőtt 9.30-kor) tárgyalja Kristóf László, 1959-ben koholt vád alapján kivégzett csendőr törzsőrmester ügyét a kivégzett elítélt testvérének felülvizsgálati indítványa alapján. Az indítványozó jogi képviselőjét és a vádlott védelmét dr. Zétényi Zsolt ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumának elnöke látja el.

Budaházy György ügyei

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás, dr. Morvai Krisztina

Védenc: Budaházy György

Kártérítést kapott Budaházy György a gyurcsányi pártrendőrség jogsértése miatt

(honlapos közlés: 2011. augusztus 31.)

A Fővárosi Ítéltábla idén nyáron hozott jogerős ítéletével kártérítésre kötelezte a Készenléti Rendőrséget és a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (BRFK) a már több mint két éve előzetes letartóztatásban tartott Budaházy György javára.

§

Jogerős: törvénytelen volt az EU-csatlakozás ellen nemmel kampányolók meghurcolása

(honlapos közlés: 2011. július 9.)

§

Budaházy György, Novák Előd és három társuk

(honlapos közlés: 2011. június 24.)

Budaházy György, Novák Előd és három társuk jogerősen megnyerte a rendőrséggel szemben a 2003-as EU népszavazási kampányplakátok használata okán elszenvedett jogsértések miatti kártérítési pert.

§

Újabb kártérítési pert nyert Budaházy György

(honlapos közlés: 2011. január 28.)

A Fővárosi Bíróság kötelezte a Készenléti Rendőrséget mint másodrendű alperest, hogy Budaházy Györgynek 15 napon belül fizessen meg 400 ezer, a többi felperesnek pedig 250 ezer, 400 ezer, illetve 350 ezer forint és ezen összegek 2008. április 12-től számított kamatait, továbbá fejenként 50 ezer forint perköltséget. A BRFK-nak és a Készenléti Rendőrségnek emellett magánlevélben elnézését kell kérnie a felperesektől a megállapított jogsértésért.

§

Egyelőre nem fizet a rendőrség Budaházyinak

(honlapos közlés: 2011. január 14.)

A politikai fogoly tárgyalással kezdte 2011-et is. Január 27-én lesz ítélethirdetés a Clark Ádám téri kártérítési perben, amelyet a jogerős bírósági ítélet szerint is törvénytelenül oszlató karhatalom ellen indított.

§

Szeptember 16-án folytatódik a Budaházy elleni koncepciós persorozat

(honlapos közlés: 2010. szeptember 15.)

A narancsos „forradalom” után is lehetséges valakit újságcikkekért büntetőbíró-ság elé állítani. Folytatás csütörtök reggel, a Markó utcában.

§

Morvai és Gaudi tájékoztat és tüntet Budaházyékért

(honlapos közlés: 2010. szeptember 9.)

Hétfőn a Parlament előtt a politikai foglyokért demonstrálnak.

§

Bemutatjuk a Budaházy c. filmet – Wittner Mária is a politikai foglyok mellett

(honlapos közlés: 2010. július 14.)

Helyszín az Andretti Pizzeria konferenciaterme, július 15-én, kora este. A helyszínen találkozhatunk a bebörtönzött hazafi családjával és a Hunnia csoport több tagjával is.

§

Gaudi leülne két hónapot a pártállami bírák miatt

(honlapos közlés: 2010. július 3.)

A Budapesti Ügyvédi Kamara vizsgálatot rendelt el Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, jobbikos képviselő ellen, hogy megsértette-e az ügyvédekre vonatkozó szabályokat, amikor a túlzott rendőri biztosításra hivatkozva nem vett részt egy tárgyaláson. Gaudi-Nagy azt mondta, hogy inkább leüli a két hónapot, semmint hogy kifizesse a 300 ezer forintos bírságot, amelyet májusban szabtak ki rá az eset miatt.

§

Budaházy-per: Gaudi-Nagy visszavág

(honlapos közlés: 2010. július 3.)

§

Egy júniusi NOL-cikk, kiegészítve az NJA információival: okiratot hamisít a bíróság.

§

Pert nyert Budaházy a stop.hu ellen – a rendőrség utasítására hazudtak?

(honlapos közlés: 2010. március 12.)

(Édua, k, 2010/03/09 – szentkoronaradio.com)

A tárgyaláson azt is megtudhattuk, hogy a rendőrség sajtóosztálya sugallja az újságíróknak, hogy hogyan írjanak egy adott eseményről. A szeptember 20-i demonstrációnál a sugallat az volt, hogy „Budaházy uszít”. A hallgatóság meglepődésére az újságíró közölte, hogy ez a fajta rendőrségi tájékoztatás bevett gyakorlat, amiről mindenki tud, aki a médiában dolgozik. A Budaházy György által a stop.hu ellen indított per második tárgyalásán első fokon megszületett az ítélet. Dr. Pataki Árpád bíró 750 ezer forint (+ kamatai) kártérítést ítélt meg Budaházy Györgynek a jó hírnévhez fűződő személyiségi jogai megsértése miatt, valamint kötelezi a hírportált, hogy 15 napon belül helyesbítést jelentessenek meg ugyanolyan terjedelemben, helyen és időtartamban, mint az eredeti cikk volt. A stop.hu hírportál 2008. szeptember 21-én megjelent cikkében valótlanságokat állított, amikor úgy állította be, mintha Budaházy György a 2008. szeptember 20-i tüntetésen nyereségvágyból vezérelve saját boltjának forgalmát kívánta volna fellendíteni. (A stop.hu cikke szerint Budaházy arra buzdította beszédében a jelenlévőket, hogy vásároljanak a boltjában maszkot.)

§

Összefoglaló a hatalom által BGY ellen indított koncepciós eljárásokról (Guantanamo-sajtájon elhangzott, febr. 5.)

(honlapos közlés: 2010. február 27.)

1. rész: http://www.youtube.com/watch?v=Qwk2wkm_g9Y2. rész: http://www.youtube.com/watch?v=E_hmq3KgKkg&NR=1

§

500 ezer forint pénzbírságra ítélték Budaházy Gyurit

(honlapos közlés: 2010. február 24.)

2010. 2. 2. barikád.hu

Ötszázezer forint pénzbüntetésre ítélték Budaházy Györgyöt a budapesti Szabadság téri szovjet székenemlékmű megrongálása miatt indult büntetőperben a Pes-

ti Központi Kerületi Bíróságon. A harmadrendű vádlott ugyanennyi pénzbüntetést kapott, a bíróság szerint mindketten bűnösök jelentős kárt okozó rongálásban, amelyet tártstettesként követtek el.

§

Súlyosbításért fellebbez az ügyészség a szovjet szégyenemlékmű ügyében
(honlapos közlés: 2010. február 24.)

Mint arról a februári beszámolóinkban is írtunk, a Magyar Köztársaság bírósága ötszázezer forint pénzbüntetésre ítélte Budaházy Györgyöt a budapesti Szabadság téri szovjet emlékmű megrongálása miatt indult büntetőperben. A harmadrendű vádlott ugyanennyi pénzbüntetést kapott, a bíróság szerint mindketten bűnösök jelentős kárt okozó rongálásban, amelyet tártstettesként követtek el.

§

„Az igazság győzni fog” – Morvai, Gaudi és Kabódi a „Budaházy-ügyről” – (új videóval frissítve)

(honlapos közlés: 2010. február 23.)

Gribek Dániel, p, 2010/02/05

A Hunnia-csoport tagjai ellen elkövetett jogsértésekről tartott sajtótájékoztatót a Budapest Hotelben Morvai Krisztina, Gaudi-Nagy Tamás és Kabódi Csaba. Néhány hete egy meghallgatást szervezett Morvai Krisztina, Gaudi-Nagy Tamás és Kabódi Csaba, melyre a politikai foglyok hozzátartozóit, valamint a fogságból már kiszabadultakat hívták meg, hogy egy beszélgetés mellett fény derüljön a hatalom alantas módszereire, mellyel a politikai foglyokat s rokonaikat próbálták megfélemlíteni. A mai sajtótájékoztatón az ebből készült drámai videót vetítették le a sajtó munkatársainak, kik igen alacsony számban jelentek meg. Ezzel kapcsolatban Morvai megjegyezte, hogy bár a szabad sajtó kötelessége lenne nyomon követni Budaházy és a többi fogvatartott ügyét, leginkább csak a nemzeti média képviseltette magát. Hozzátette, többek között ez az oka annak, hogy a nemzeti ellenállásnak igenis létjogosultsága van hazánkban.

§

Nem született még ítélet Budaházy EU-ellenes kampányplakát kártérítési perén (+ képek, videók)

(honlapos közlés: 2009. december 11.)

szentkoronaradio.com 2009. 12. 9.

A Fővárosi Bíróságon csak néhány tanú meghallgatására került sor kedden. A Legfelsőbb Bíróság még 2007-ben felmentette a Szabad Magyarorszáért Mozgalom EU-csatlakozás elleni, 2003-as kampányplakátjának terjesztőit, így nekik kártérítés jár. Ennek az ügynek a tárgyalására került sor kedden délelőtt a Fővárosi Bíróságon.

§

Morvai Krisztina nyílt levele az emberi jogok világnapja alkalmából. A képviselőnő ismét védelmébe vette a börtönben sýnylódó politikai foglyokat.

(honlapos közlés: 2009. december 11.)

szentkoronaradio.com 2009. 12. 10.

Morvai Krisztina a legfőbb ügyész és a legfőbb bírót kérdezi a legalapvetőbb eljárásjogokat is semmibe vevő, politikai alapon hozott fogva tartások ügyében, ahol a hatalom még a saját törvényeit is lábbal tiporja.

Tisztelt Dr. Baka András Úr, a Legfelsőbb Bíróság Elnöke!

Tisztelt Dr. Kovács Tamás Legfőbb Ügyész Úr!

Európai parlamenti képviselőként, az EP Szabadságjogi, Rendészeti és Igazságügyi Bizottságának tagjaként egyre növekvő aggodalommal figyelem a magyarországi politikai ellenzékhez tartozó Hunnia csoport ellen folyó, s igen hosszúra nyúló büntetőeljárást, amelyre hivatkozással több mint fél éve börtönben tartják Budaházy Györgyöt s további 11 ellenzéki személyt. Nem tudok elfogadható magyarázatot találni arra sem, hogy az eljárás a nyilvánosság teljes kizárásával folyik, a fogvatartottak a sajtónak nem nyilatkozhatnak, a hatóságok ugyanis eltöltötták őket ettől.

§

Morvai Krisztina levele a Legfőbb Ügyésznek + a válasz

(honlapon közlés: 2009. december 11.)

Morvai Krisztina levele [itt olvasható](#).

A levélre adott ügyészégi válasz [itt érhető el](#).

§

A Legfelsőbb Bíróság helybenhagyta Budaházy büntetését (Beszámoló, videó képek)

(honlapon közlés: 2009. december 4.)

csekel, Thu, 2009/12/03, www.szentkoronaradio.com

A Híd-perben a védelem hiába nyújtott be felülvizsgálati kérelmet.

Budaházy György és vádlottársai 30-30 napos közmunka büntetését helybenhagyta a Legfelsőbb Bíróság a csütörtöki felülvizsgálati tárgyaláson. Budaházyékát korábban a Fővárosi Bíróság az Erzsébet híd 2002-ben történt elfoglalása miatt ítélte el. Akkor ugyanis autókkal torlaszolták el a hidat, mert azt akarták elérni, hogy ne semmisítsék meg az országgyűlési választások szavazócéduláit, hanem számolják újra azokat. A Híd-perben a védelem hiába nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, a Legfelsőbb Bíróság mindenben az ügyésszel értett egyet, így marad a korábbi döntés.

§

Budaházy pert nyert a rendőrség ellen

(honlapon közlés: 2009. november 27.)

MTI 2009. november 24.

A Fővárosi Bíróság jogerős ítéletével kedden helyt adott Budaházy György keresetének, amelyben a felperes az Országos Rendőr-főkapitányság panaszeltutató határozatát támadta meg. A rendőrség határozatát, amelyben elutasították Budaházy György panaszát, a bíróság hatályon kívül helyezte, és új eljárás lefolytatására kötelezte a szervet. Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

§

Előlről kell kezdeni Budaházy perét

(honlapos közlés: 2008. november 9.)

Eredeti cikk: www.origo.hu, 2008. november 6., csütörtök

Hiányos volt az elsőfokú bíróság döntése, ezért új eljárást rendelt el az államellenes bűncselekménnyel vádolt Budaházy György ügyében a Fővárosi Ítéltábla. A radikális tüntetésekről ismert férfi a vád szerint az alkotmányos rendet akarta megdönteni, amikor 2006 őszén Budapest blokádjára szólított fel. Ő a szabad véleménynyilvánítás jogára hivatkozik. Az ügyészség fellebbezése nyomán holnap tárgyalja a Fővárosi Ítéltábla az alkotmányos rend erőszakos megváltoztatásának előkészületével vádolt és első fokon felmentett Budaházy György ügyét. NJSz hír, 2008. november 5.

A Fővárosi Bíróság 2008. január 30-án meghozott és kihirdetett elsőfokú ítéletével bűncselekmény hiánya miatt felmentette Budaházy Györgyöt az alkotmányos rend erőszakos megváltoztatásának előkészülete vádja alól, egyidejűleg a vele szemben korábban elrendelt tíz hónapig tartó lakhelyelhagyási tilalmat is megszüntették. Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész bűnösség megállapításáért fellebbezést jelentett be, így a büntetőeljárás 2008. november 6-án, 9.00-kor a Fővárosi Ítéltáblán folytatódik majd másodfokon.

§

Budaházy Györgyöt felmentették első fokon az alkotmányos rend erőszakos megváltoztatásának előkészülete vádja alól

(honlapos közlés: 2008. január 31.)

Bűncselekmény hiánya miatt felmentette Budaházy Györgyöt az alkotmányos rend erőszakos megváltoztatásának előkészülete alól a Fővárosi Bíróság, nem jogerősen, szerdán. Egyidejűleg a tíz hónapja tartó lakhelyelhagyási tilalmat is megszüntették. Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész bűnösség megállapításáért fellebbezést jelentett be, így a büntetőeljárás a Fővárosi Ítéltáblán folytatódik majd, másodfokon.

§

Újabb fejlemények a Budaházy György elleni büntetőeljárásban

(honlapos közlés: 2007. június 15.)

Amint arról korábban (2007. március 16.) a Nemzeti Jogvédő Alapítvány tájékoztatást adott, a Budaházy György ellen a Szabadság téri szovjet emlékmű megrongálása, illetve alkotmányos rend erőszakos megváltoztatása miatt folyamatban levő büntetőeljárásban a Nemzeti Jogvédő Alapítvány biztosítja Budaházy György büntető védelmét, amelyet dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, az Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője lát el.

§

Felmentették Budaházy Györgyöt és hét társát is az EU-ellenes kampányplakátok terjesztése miatt indult büntetőeljárásban

(honlapos közlés: 2007. május 14.)

Felmentette a Fővárosi Bíróság Budaházy Györgyöt és hét társát tiltott önkényuralmi jelkép használata vétségének vádja alól az EU-csatlakozást ellenző plakátok miatt indult büntetőeljárásban.

Választás, 2006

A választások jogi értékelése

(honlapos közlés: 2006. május 30.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány a nemrég lezajlott választások során több lépést tett a választások tisztaságának megőrzése érdekében. Jogsegélyszolgálatunkhoz több tucat választási visszaéléssel kapcsolatos bejelentés érkezett, amelyek tárgyában szakszerű segítséget adtunk a megfelelő jogorvoslatok benyújtásához. Több beadvánnyal fordultunk az Országos Választási Bizottsághoz.

§

Az MSZP Hiller István választókerületében választási törvényt sértett

(honlapos közlés: 2006. május 15.)

A Fővárosi Bíróság kedden hozott jogerős döntésében megállapította, hogy az MSZP megsértette a választási törvényben rögzített, jóhiszemű és rendeltetészerű joggyakorlás alapelvét, amikor a választás első fordulója előtt egy héttel Pesterzsébeten és Soroksáron (Budapest 29. számú választókerületében) nagy számban terjesztett szórólapban azt állította Földesi Gyuláról, a választókerületben induló FIDESZ–KDNP országgyűlési képviselőjelöltéről, hogy „dolgozni még soha nem dolgozott”. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője, dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt, megrágalmazott 22 éves politikus – aki egyúttal az ország legfiatalabb képviselőjelöltje volt – bizonyítani tudta az eljárásban azt, hogy kora ellenére már többször volt munkaviszonyban, ezért a lejárató célú szórólap állítása valótlan.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Földesi Gyula

§

Felhívás jegyzőkönyvi adatok utólagos ellenőrzésére, OVB-s adatokkal való összehasonlításra

(honlapos közlés: 2006. április 8.)

Tisztelt tiszta választásokat akaró választópolgárok!

Kérjük, hogy akinek fontos a választások tisztasága minden, a saját lakhelye szerinti választókerülethez tartozó szavazókörben ellenőrizze az önkormányzatoknál kitett eredeti eredménymegállapító jegyzőkönyvek végleges adatait, és hasonlítsa össze az Országos Választási Iroda www.valasztas.hu, ezen belül is a http://www.valasztas.hu/hu/09/9_0.html című honlapján a vizsgált szavazókörében megjelenített adatokkal.

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány az [itt](#) olvasható beadványt nyújtotta be az Országos Választási Bizottsághoz a kettős-többses szavazás és törvénytelen átszavazás megakadályozása érdekében. A beadványt az OVB ma tárgyalja.

(honlapos közlés: 2006. április 7.)

§

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány az itt olvasható beadványt nyújtotta be az Országos Választási Bizottsághoz a kettős-többses szavazás és törvénytelen átszavazás megakadályozása érdekében. A beadványt az OVB ma tárgyalja. **INGYENES** civil szervezeti jogsegélyszolgálat választási csalás-gyanús esetekhez

(honlapos közlés: 2006. április 1.)

§

Az NJA fellépése a választások tisztasága érdekében a választási csalások ellen

(honlapos közlés: 2006. március 20.)

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány itt elérhető beadvánnyal fordult az Országos Választási Bizottsághoz a láncszavazások és szavazatvásárlásos választások megakadályozása érdekében.

A váci nemzeti könyvespavilon ügyirata

A „Pavilon-ügyirat” avagy a Bogár és társa Bt. – Vác Önkormányzat közterület-használati jogvita

A Bogár és társa Bt. (Tulajdonos) 2004. június 1-én szabályos adásvétel útján megszerezte Vácott, a Széchenyi utcában működő mobilizálható könyves (napilap és hetilap, folyóirat, könyv, levelezőlap, egyes ünnepekhez kapcsolódó alkalmi cikkek árusítását végző) pavilon, mint ingóság tulajdonjogát. A pavilon ezt megelőzően évekig ugyanazon a 6 m² közterületen működhetett, egészen 2004. december 31-ig. A pavilonban a Tulajdonos olyan árukat forgalmazott, amelyek a magyar nyelv, irodalom, művészet, történelem és a hagyományok ápolását és terjesztését segítik elő. A helyiek és a környékbeliek csak a „Nemzeti pavilonnak” hívják, és rendszeresen látogatják.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Bogár és társa Bt.

Képes Krónika ügy

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Nemzeti Kincseinkért Egyesület

A Képes Krónika titka c. közlemény teljes szövege

(honlapos közlés: 2007. július 31.)

A Képes Krónika titka, 2005. február 1.

Már megszokhattuk, hogy amennyiben valaki a hivatalosan elfogadott, bár korántsem bizonyított magyar őstörténet pontosabb feltárására törekszik, az előtt bezárulnak az ajtók, rosszabb esetben még a bokáját is megütheti. Nincs ez másként a Kálti Márk Képes Krónikájának hasonló kiadását gondozó Nemzeti Kincseinkért Egyesülettel sem. Ha nem sikerül bizonyítani igazát, akár 40 millió forint kártérítéssel is sújthatják.

§

Képes Krónika ügy

A kecskeméti Nemzeti Kincseinkért Egyesület (közhasznú szervezet) a Helikon kiadványa alapján megjelentette a Képes Krónikát, egy fordítást és Pap Gábor, valamint Szántai Lajos tanulmányait tartalmazó tanulmánykötetet. A 2003. december 9-ei könyvbemutatót követően az OSZK feljelentést tett a 13. kerületi rendőrkapitányságon. A legmegdöbbentőbb az volt, hogy a hasonló mellett kiadott, újrafordított és Pap Gábor, valamint Szántai Lajos tanulmányait tartalmazó második kötetet is el akarta koboztatni, holott az a hasonlótól független, önálló nemzetközi azonosítót (ISBN számot) viselő kiadvány.

§

Egyezséggel zárult a Képes Krónika per

A Képes Krónika hasonló kiadását Pap Gábor és Szántai Lajos tanulmányainak kíséretében kiadó Nemzeti Kincseinkért Egyesület és az Országos Széchenyi Könyvtár egyezséget kötöttek a Képes Krónika kiadása miatt a nemzeti könyvtár által indított perben, így a Fővárosi Bíróság a pert megszüntette.

Németh Csaba ügye**Németh Csaba szabálysértési ügye**

Németh Csabát 2004. május 23-án, az Erzsébet téren az illetékes rendőrkapitányság szervei előállították, rendzavarás szabálysértése miatt. A bűne az volt, hogy egy árpádsávos zászlóval a kezében álldogált, néhány méterre az Izrael állam 56. évfordulóját ünneplő rendezvény helyszínétől, ahol vígan lobogtak az izraeli zászlók. A szabálysértési őrizetbe vett személy bíróság elé állítására a 2004. május 25-én megtartott tárgyaláson került sor.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Németh Csaba

Próbaperek a délvidéki magyarok állampolgárságáért

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kiss házaspár

Délvidéki állampolgársági próbaperek: a Fővárosi Bíróság elutasította a délvidéki magyarok kereseteit, akik a Legfelsőbb Bíróságtól kérnek felülvizsgálatot

NJSz hír, 2009. szeptember 24.

A Fővárosi Bíróság nemrégiben hozta meg ítéleteit a délvidéki magyarok állampolgárságának megállapítása iránt, az igazságügyi és rendészeti miniszter alperes ellen indított próbapernek minősülő közigazgatási perekben. A döntések mindegyik esetben elutasították a Délvidéken élő felperesek, köztük a szabadkai Kiss házaspár keresetét. Az ítéletek ellen a kézbesítéstől számított 60 napon belül felülvizsgálati kérelemnek van helye, amely jogorvoslattal élnek majd a felperesek. A jogi küzdelem tehát nem áll meg: a rendkívüli jogorvoslati kérelem benyújtását követően a Legfelsőbb Bíróság hozza meg a végső döntést az ügyekben.

§

Megszületett az első ítélet a délvidéki magyarok állampolgársági próbapereiben: hatásköri hiba miatt új eljárásra kötelezték az igazságügyi és rendészeti minisztert, az érdemi döntés elmaradt

NJA hír, 2008. június 6.

A Fővárosi Bíróság 2008. június 6-án hozott jogerős ítéletével megsemmisítette a BM Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal által a Nemzeti Jogvédő Alapítvány ügyvezetője, Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt szabadkai Kiss házaspár ügyében kiállított nemleges állampolgársági bizonyítványt, egyúttal új eljárásra és ötvenezer forint perköltség megfizetésére kötelezte az igazságügyi és rendészeti miniszter alperest. Az indok hatásköri hiba: a hivatal anélkül járt el önállóan az ügyben, hogy hatáskörét jogszabály megállapította volna. Az ítélet tehát nem a magyar felperesek állampolgárságának fennállását, hanem az állampolgárságuk elvesztését megállapító okirat érvénytelenség állapította meg.

§

Teljes obstrukció

(honlapos közlés: 2007. július 31.)

A lappangó magyar állampolgárságukat visszakövetelő Kissék pere valószínűleg csak a jövő év első negyedében folytatódik. *(Magyar Szó, 2007. július 28.)*

§

Lezajlott az első tárgyalás a délvidéki magyarok állampolgárságának megállapítására irányuló perben.

(honlapos közlés: 2006. június 16.)

2006. június 6-án a Fővárosi Bíróság előtt került sor az első olyan próbaper tárgyalására, amelyet Kiss L. és Kiss E., egy szabadkai magyar házaspár indított a belügymi-

niszter, és a BM Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal ellen azért, mert esetükben az állapították meg, hogy ők magyar állampolgárságukat 1945-ben elvesztették. Amint ismeretes, dr. Gaudi-Nagy Tamás mutatott rá 2005-ben tanulmányában arra, hogy a 1945-ben a terület visszacsatolásokhoz kapcsolódó jogszabályok hatályon kívül helyezésével, az ismét elcsatolásra kerülő területeken élő magyar állampolgárok magyar állampolgársága nem szűnt meg. Később pedig már nem született olyan jogszabályi rendelkezés, amely őket megfosztotta volna a magyar állampolgárságtól, ket-tős állampolgárságot kizáró államközi egyezmény sem került megkötésre Magyarország és Jugoszlávia között, ezért az 1941-ben visszatért délvidéki területeken élő magyarok, ma is magyar állampolgárnak tekintendők. Ezt az álláspontot a Magyarok Világszövetsége is felkarolta támogatólag, folyamatosan kiáll a délvidéki magyarok magyar állampolgárságának elismerése érdekében.

Kvassay hídi ügy

Kártérítés az újságírónak

(honlapos közlés: 2008. október 16.)

Jogellenes rendőri intézkedés miatt 650 ezer forint kártérítést ítélt meg tegnap a Fővárosi Ítéltábla a Hungária Televízió munkatársának.

Magyar Nemzet, 2008. 9.12, Kulcsár Anna

Kőszegi M. László 2003. október 2-án a Kvassay hídon kamerával rögzítette, hogy néhányan békés sétával tiltakoztak a csepeli kórház tervezett bezárása ellen. A felvonuló személyek nemzetiszínű zászlót vittek magukkal. A rendőrség ezt megengedhetetlennek tartotta, és szabálysértés miatt eljárást indított ellenük. Intézkedés alá vonták a rendőrök a riportert is, noha látták, kamera van nála, Kőszegi emellett újságíró igazolvánnyal is bizonyította, hogy tudósítást készít az esetről.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kőszegi M. László

§

Újabb ítélet és egyezség alapján kap kártérítést négy meghurcolt a rendőrségtől a 2003-as Kvassay hídi ügyben

NJA hír, Budapest, 2008. február 19.

A döntés és egyezség hatása a 2006. őszi rendőri jogsértések áldozataink jóvátételére. A Fővárosi Bíróság 2008. február 18-án hozott elsőfokú ítéletével 650 ezer forint nem vagyoni kártérítés és kamatai, továbbá 180 ezer forint perköltség megfizetésére kötelezte a Budapesti Rendőr-főkapitányságot (BRFK) a Kvassay hídnál történt jogellenes intézkedések miatt indított újabb kártérítési perben, közel másfél napos fogva tartásért a 9 társával együtt meghurcolt és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője, dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt Kőszegi M. László felperes javára.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Kőszegi M. László

§

A Legfelsőbb Bíróság hatályában fenntartotta a Kvassay hídi perben egy meghurcolt tüntetőnek félmillió kártérítést megállapító jogerős ítéletet.

NJA hír, Budapest, 2007. november 27.

A Legfelsőbb Bíróság 2007. szeptember 19-én hozott és nemrég kézbesített Pfv. IV. 20.549/2007. számú felülvizsgálati ítéletében (az ítélet letölthető itt: [Pfv. IV. 20.549/2007. számú ítélet](#)) a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.910/2006/5. számú, felperesi keresetnek helyt adó, jogerős ítéletét hatályában fenntartotta, ennek megfelelően a Budapesti Rendőr-főkapitányság (BRFK) közel másfél napos fogva tartásért 500 ezer forint nem vagyoni kártérítés és kamatai összeget kellett megfizessen a 9 társával együtt meghurcolt és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány kuratóriumi ügyvezetője, dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt Fekete László felperes javára. Miután a jogerős ítélet szerinti kártérítést az akkor még Gergényi Péter vezette BRFK nem fizette meg önként, így azt azonnali beszédési megbízással (incasso) útján a károsult már behajtotta.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Fekete László

§

Sikerre vezetett az újabb inkasszó is a BRFK ellen

(honlapos közlés: 2007. február 14.)

Fekete László ellen 2003. október 2-án intézkedtek jogellenesen a BRFK rendőrei a csepeli Kvassay híd környékén, 9 társával együtt, akik között volt Kőszegi M. László, sajtómunkát kamerájával végző újságíró is. Előállították, őrizetbe vették őket, majd szabálysértési feljelentést is tettek velük szemben, a bíróság azonban mindannyiukkal szemben megszüntette az eljárást. Az egyik felmentett személy, Fekete László ügyében a Fővárosi Ítéltábla tavaly novemberi jogerős ítéletével ötszázezer forint és kamatai összegű kártérítést ítélt meg személyes szabadság és emberi méltóság megsértése miatt.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás

Védenc: Fekete László

§

A Kvassay hídi rendőrterror, 2003. október 2.

Új Idők, 2003. október 15.

Dr. Gaudi Nagy Tamás: Újraéledt rendőrállami idők – a jog eszközével visszavert támadás a magyar zászló ellen

„A csepeli Kvassay-hídnál 2003. október 2-án reggel néhány békés magyar állampolgár találkozott, hogy együtt sétáljanak a Medgyessy-kormány által halálra ítélt csepeli kórházhoz. Ez a polgárok milliói által tanúsítottakéhoz hasonló jellegű, jogszabályt nem sértő cselekmény első perctől kezdve a rendőrség felfokozott érdeklődését váltotta ki. Folyamatos rendőri zaklatást követően végül 10 személyt vettek őrizetbe és állítottak gyorsított eljárással a Csepeli Bíróság elé 2003. október 3-án.

A 10 személyből 5 személy védelmét Gresnik László ügyvéd kollégám, 4 személy védelmét pedig jómagam láttam el. Az általam képviselt védencek között volt Kőszegi M. László operatőr és Kiss Judit segédoperatőr, akik az interneten elérhető ([www. hungariatv.hu](http://www.hungariatv.hu)) Hungária Televízió forgatócsoportjaként voltak a

helyszínen, és a sajtótörvény szerinti védelem alá tartozó tudósítói munkát végeztek. Annak ellenére, hogy egyértelműen és többször igazolták sajtómunkásként magukat, a személyesen intézkedő Hamar Károly alezredes ellentmondást nem tűrően őket is előállította, majd őrizetbe vettette őket...”

Kőszegi M. László kiegészítése 2011. október 2-án:

„Kiss Judit, egykori munkatársam, 2006-ban tragikus hirtelenséggel itt hagyott bennünket. Egész életét szeretett hazájáért és az elesett embertársaiért áldozta. 33 éves volt...”

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás, dr. Grespi László

Védenc: 5, ill. 4 fő

Az egri Markoth Ferenc Kórház ügye

Mindent elbukott a HospInvest

(honlapos közlés: 2009. március 23.)

Heti Válasz Online – 2009. 3. 17.

Két pert is elbukott egy nap alatt a HospInvest Zrt. Eger város önkormányzatával szemben: nemcsak a Heves megyei kórház üzemeltetésére kötött szerződésüket semmisítette meg nem jogerős ítéletében a Nógrád megyei bíróság, de másfél milliárd forintos kártérítési igényüket is elutasította. A HospInvest, jó hírnevének megsértése címén 1,1 milliárd forintot, a kórház késedelmes átvételéért pedig 428 millió forintot követelt Eger városától, a bíróság szerint hiába.

§

Morvai Krisztina közleménye az egri kórházvédőkről és a velük való szolidaritásról

(honlapos közlés: 2008. október 31.)

Úgy tűnik, 2008. november 1. az új egri várvédőkkel és mozgalmukkal együtt a magyar büszkeség elestének napja. Ezt azonban nem tűrhetjük el, nem hagyhatjuk, hogy mi, magunkfajták ismét, oly’ sokadszorra vesztesek legyünk a saját hazánkban. Magyarország a mi hazánk. Mi vagyunk itt itthon, és mi itt itthon vagyunk. Itt az ideje, hogy az egri kórházvédőkkel való szolidaritás alkalmából is felemeljük a fejünket, és visszavegyük megtaposott emberi méltóságunkat és nemzeti önrendelkezésünket. Elég volt hazánk gyarmatosításából, elég volt a nemzeti vagyon kiadásából, elég volt abból, hogy a hasznát privatizálják előlünk, a veszteséget viszont államosítják – hogy azt a kisemberek állják. Elég volt!

§

Újabb győzelemről beszélnek a kórházvédők

(honlapos közlés: 2008. augusztus 29.)

2008. augusztus 28., MNO <http://www.mno.hu/>

Újra megvédeztnek nyilvánították az egri kórházat a „kórházvédők” a csütörtökön Egerben tartott nagygyűlésen, mivel szerintük a vagyonkezelési tenderen nyertes HospInvest a megadott, szeptember elseji határidőig nem kap engedélyt a kórház működtetésére.

§

Egri „kórházvédők”: terrorisztikus eszközöket alkalmaz a HospInvest

(honlapos közlés: 2008. július 8.)

MTI 2008. július 7., gondola

Az egri kórházban a „kórházvédő bizottság” elnöke szerint terrorisztikus jelenségek figyelhetők meg, amelyek célja vélhetően a megfélemlítés és a munkaszerződések aláírásának kikényszerítése.

2008. április 11-i tüntetések

Futószalagon szüntetik meg a szabálysértési eljárásokat a tavaly április 11-i, Clark Ádám téri ügyben: Budaházyt is felmentették, kártérítés jár a meghurcoltaknak

(honlapos közlés: 2009. január 16.)

2008. január 15., Magyar Nemzet (Pilhál Tamás) cikk nyomán

Futószalagon szünteti meg a szabálysértési eljárásokat a bíróság a tavaly április 11-i, Clark Ádám téri tüntetésen jogszerűtlenül megbilincselte és előállított emberekkel szemben. Január 15-én két másik demonstrálóval együtt a Budai Központi Kerületi Bíróság megszüntette az eljárást Budaházy György (védőként eljár: Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője), kedden pedig további hat személy ellen (közülük három személy esetében védőként eljár: Novozánszky Ilona ügyvéd, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat elnökségi tagja), akiket jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség (közkeletűbb nevén: passzív ellenállás) ürügyén vontak eljárás alá. A bíróság mindannyiuk esetében azt állapította meg, hogy nem követtek el szabálysértést, amikor a rendőri felszólítás után nem hagyták el a helyszínt.

Ügyvédő: dr. Gaudi-Nagy Tamás, dr. Novozánszky Ilona

Védenc: Budaházy György, további három személy

§

Kifogás-minta a Clark Ádám téren, 2008. április 11-én előállítottaknak

(honlapos közlés: 2008. július 3.)

Kifogás-minta azon személyek részére, akiket 2008. április 11-én a Clark Ádám téren és környékén állított elő, majd bíróságolt meg a rendőrség.

VII.

RÁADÁS

Eltréfálkozhatnék most azon, hogy a már egyszer befejezett könyvet azért kell újra megnyitnunk, mert – miként ez a hangversenyeken szokás –, illik a fellelkesült Tisztelt Nagyérdemű hangos követelésének eleget tenni. Ám itt valójában más, kicsit prózaibb a helyzet: az utolsó pont után néhány olyan, témánkba vágó írásmű került elő (*l. Grespi László levele*), vagy született meg (*l. Zétényi Zsolt visszaemlékezése Képiró Sándorra*), vagy olyan fontos észrevételek fogalmazódtak meg (*l. ugyancsak Zétényi Zsoltnál*), vagy olyan fontos események történtek (*l.: Akció mindhalálig*), amelyek feltétlenül helyet követeltek még maguknak e műben....

ELŐKERÜLT KORDOKUMENTUM

– a Nemzeti Jogvédő Szolgálat megalakulásának
előzményéről –

Grespik László levele a szerkesztőnek

(részlet)

„...Csatolom ide azt a 2002. augusztus 30-i leveletem – *minden változtatás nélkül!* –, amelyet az „NJI” megalapításáról írtam Éva Mária Barkinak. Akkor már 5 hónapja nem voltam közigazgatási hivatalvezető, s épp elkezdtem folytatni az ügyvédkedésemet. A levél kordokumentum. Amit benne felvázoltam, az áll ma is, olyannyira, hogy amikor ma (2011. november 3-án – a szerk.) megtaláltam a több mint 9 éves írásomat, magam is meglepődtem. Bár néhány technikai jellegű vonatkozásban másként alakult a helyzet (pl. van alapítványi, egyesületi keret stb.).

Noha formailag egyéniesített, személyre szóló a levél, de annyiban körlevélszerű, hogy lényegét tekintve ezt küldtem el *akkor* néhány más kollégának is. E levél mutatja, hogy a nemzeti jogvédelemre már akkorra sikerült kitalálnom a működőképes működési-szervezeti modellt, vagyis azt, amely az államtól függetlenül működő és függetlenül finanszírozott.”

Dr. Grespik László levele dr. Eva Maria Barkinak

(A levelet mi is minden változtatás nélkül, az eredeti helyesírást tiszteletben tartva – l. pl. a Magyar Hazát – közöljük. – a szerk.)

Budapest, 2002. augusztus 30.

Kedves, tisztelt Dr. Eva Maria Barki ügyvéd kartársnő!

Sok szeretettel üdvözlöm mint kollégát és mint a magyarok sorsáért aggódó és tevő magyarszerető embert. Elnézést, hogy magyarul keresem meg, de intelligenciám nagy részét elveszteném más nyelven. Ezzel lehetséges, hogy most gondot okozok Önnek, de érzésem szerint szükséges valahogy a kapcsolatot felvennünk egymással, nem magunk miatt, hanem közérdekből. Ha rendszeresen kell majd írnom Önnek, tudok németre fordíttatni.

Egyszer találkoztunk már, az 1990-es évek közepén a Pesti Központi Kerületi Bíróságon egy büntető tárgyaláson, védőként, ezért van egy névjegyem Öntől, és remélem, a névjegyén szereplő telefonszámok és cím stimmel.

Küldöm azt a magyar nyelvű írásomat, mely a magyar nemzeti érzelműek között röplapként terjed. Abban Önt idézem több helyen. Rám igen sokan figyelnek a nemzeti-magyarérezelmű-keresztény emberek közül, de az ellenségeink méginkább figyelnek. 2 évig voltam Dr. Orbán Viktor miniszterelnök megbízásából Budapest közigazgatásának vezetője, régi magyar jogi szakszóval: főispán voltam. (Igaz, hogy a magyar közigazgatási szaknyelvben Budapest főispánját a század első feléig főpolgármesternek nevezték.) 14 éve vagyok jogi pályán.

Köszönöm, hogy a magyar jogászai és hétköznapi emberi figyelmet ráterelte a 2002.07.04-én történt tüntetés kapcsán a kedves Kollégánál az Emberi Jogok és Szabadságok Védelméről szóló Egyezményre, melyet Magyarország 1998.11.01-i hatállyal a magyar jogrendszer részévé tett az 1998. évi XLII. törvénnyel. Ez az a nemzetközi Egyezmény, melynek kiinduló szövegezését 1950.11.04-én Rómában fogadtak el, és melynek hatályos szövegét a magyar Országgyűlés 1998-ban egységes (kompilált) szerkezetben közzétette.

Tájékoztatom, hogy megalapítom a Nemzeti Jogvédő Irodát (NJI) szeptemberben. Ez egy jogász-csapat lesz, akik irányításom alatt önként vállalnak ügyeket pl. jogellenesen megvert tüntetők, vagy a szocializmus üldözöttjei képviselőit, védelmében; jogszabályokat véleményeznek, készítének majd elő, jogászai szakvéleményeket adnak és egyéb igazságügyi szakértői véleményeket szereznek be; diktatórikus jogalkalmazás esetén fellépnek a jogsértés ellen, az állam arroganciája ellen hatnak és a Magyar Hazát gyűlölők és gyalázók tevékenysége ellen harcolnak. Célunk a közvélemény tájékoztatása és a magyarok öntudatra ébresztése is.

Az NJI tagjai nem alkotnak sem ügyvédi irodát, sem ügyvédi kamarát, sem céget, sem egyéb bejegyzett szervezetet. Ez egy de facto szervezet, egy „hálózat” lesz, ettől erős és megfoghatatlan a hatalom számára. A költségekre, díjakra – amíg nem lesz egy rendes magyar kormányunk – társadalmi szervezetektől lehetne finanszírozást gyűjtésből szerezni, később állami pénzeket, mert professzionális munkát végzünk.

A munkadíjat az adott ügyintéző ügyvéd kapná, ő számolna el vele, nem az NJI. A képviselt ügyfél önkéntes alapon fizetne, vagy sem, esetleg sikerdíj-kikötésnél ügy-nyerés után. Alapvetően a cél, hogy az ügyfelek számára főszabályként ingyenes kell legyen az ügyellátás. És hogy ennek munkaterhébe ne rokanjon bele néhány ügyvéd, megélhetését veszélyeztetve, sok-sok kolléga összefogása kell, hogy egy-egy ügyvéd munkájának csak körülbelül 1-2%-át foglalja le az ezirányú tevékenység. A sok-sok 1-2%-os munkateher egy hatalmas munka-

teher-bírási hálózatot tudna létrehozni. Interneten, faxon és telefonon lehetne a Világ bármely pontjáról ügyvédi munkaerőt szereznünk, akik elveinkkel egyet-értenek. Ügynökök, idegenszfévűek, bomlasztók beférkőzése ellen azzal védekez-nénk, hogy ajánlás vagy ismeretség alapján válogatnánk kollégákat, de menet közben is tovább figyelnénk tevékenységét. Egy-egy kolléga a hálózathoz nem kapna teljes képet az NJI összes ügyéről, de a vezető, illetve később egy vezető csapat megkapná az irányításhoz. Ha valami érdekes, releváns történne, ak-kor az azt észlelő kolléga, vagy akihez befutna kívülről egy bejelentés, azonnal a hálózatunkban interneten, faxon, telefonon elterjesztené, hogy megfelelő idő-ben megfelelő módon reagálhassunk.

Információgyűjtést is végeznénk. Pl. a médiákat figyelve azonnal büntetőf-jeljelentést tennénk, ha valaki pl. valamelyik televízió-csatornán a magyarsá-got, a magyar kulturális, nemzeti értékeinket, kereszténységünket gyalázná. Ez illetékmentes eljárás, csak meg kellene jelölnünk a rendőrségnek, hogy melyik csatornán mi volt látható-hallható, és mikor, a többi már a nyomozó hatóság dolga hivatalból. Ezt csak az érzékeltetés érdekében írtam le, ennél azért szé-lesebb működési körünk volna. Szerintem úgyis érzí ebből a kedves Kolléganő, hogy mit akarok létrehozni. Magyarország ugyanis szellemi-politikai-történelmi végveszélybe került az idegenszfévűek hatalomba férkőzése miatt. Ősi népfajtán-kat, nyelviünket, kultúránkat, vallásunkat állandóan szidják, gyalázzák.

Ezennel kérem arra Önt, hogy egyelőre jelképesen vállalja el az NJI-ben való munkát, legyen a hálózat egyik tagja. A büntetéssel kapcsolatos jogász-i munkájával már de facto munkát is végzett az NJI számára.

Folytatom a kollégák felkutatását, egyelőre nem nyilvánosan. Később a saj-tóban is előállok ezzel, de addigra már kell néhányan lennünk. 2 héten belül lesz internet-címem. Elnézést kérek, ha a sok magyarnyelvű szöveggel fárasztottam volna, vagy sok fordítási munkát adtam volna Önnek, de kezdetben ezt szükségesnek véltem.

Tisztelettel és kollegiális nagyrabecsüléssel:

Dr. Grespik László ügyvéd

ZÉTÉNYI ZSOLT NÉHÁNY SARKALATOS ÉSZREVÉTELE

A jelmondatához

Egyik jelmondatom valóban a „*Suaviter in modo, fortiter in re*”: „*Szelíden a módban, határozottan a lényegben*”. Jezsuitáktól származó mondás ez. Eredetileg „*Fortiter in re, suaviter in modo*”, tehát „Légy határozott a lényegben, ámde körültekintő a végrehajtásban”. A szelídség itt nem a szó közkeletű értelmében értendő, hanem éppen a szívós, következetes, a módszereket a célnak alárendelő magatartást jelenti. S a fő parancs: „Légy határozott a lényegben.” A rosszul megválasztott módszer megghiúsíthatja a célt. Ha megfordíthatom Coubertin báró mondását az Olimpiáról – „nem az eredmény, hanem a részvétel a fontos” –, én azt mondom, legalábbis sok esetben: „nem a részvétel, hanem az eredmény a fontos”. Az eredmény, persze, sokszor nem pontosan olyan, mint az eredetileg kitűzött cél, de jó, ha valamiképpen a fő irányban elért sikert jelenti.

Iménti jelmondatom egy másik, szívemben gyökerező jelmondattal együtt érthető meg: „*Tűrj érte mindent, amit bánt, / Kínt, szégyent és halált; / De el ne szenvedd, el ne tűrd / Véred gyalázását.*” E szívbe markoló mondatokat nem valamely szélsőjobboldali irodalmár vetette papírra, hanem Vörösmarty Mihály, Honszeretet című költeményében.

Ami pedig a könyv bevezetőjéhez idézett Benedek Elek-sorokat illeti: azokkal egyetértek, de jómagam ugyanennyire az okos hazafit, az építkező magyart ajánlom az Olvasó figyelmébe. Klebelsberg Kuno például nagyon markánsan rajtahagyta a nyomát a magyar valóságon, de ő is úgy vélte, hogy neki nem szónokló hazafiakra van szüksége. Ezzel nem akarnám elvitatni a retorika jelentőségét, csak érzékeltetni a magam felfogásának lényegét.

A liberalizmus és a nemzeti eszme harmonizálásához

Nagyon fontos felismerés, hogy a klasszikus liberális szabadságjogoknak a nemzeti eszmével való egyesítése, harmonizálása a nemzet védelmét

szolgálhatják. Ez az alapelve, és valóban ez az újdonsága a nemzeti jogvédelemnek és a Nemzeti Jogvédő Alapítványnak.

A pénzért való jogvédelemhez

Szoktam mondani, hogy én feltaláltam a pénzért való jogvédelmet. Van ebben még egy kis vita az Alapítványnál, de a többség egyetért velem. Tudniillik ingyen már a nyolcvanas évek végén is folytattak jogvédelmet, asztalosok, cipészek, hasonlók, akik ugyan jogi egyetemet végeztek, ám dilettáns módon készítettek ilyen-olyan beadványokat, s ha nem járt eredménnyel, azt felelték, örülj neki, hogy megcsináltam. Tehát azért, hogy számon kérhető legyen valami, nem szabad ingyen csináltatni. És azért sem szabad, mert hiszen az ügyvédek az életük jelentős részét a hivatásukra fordítják, s ha nincs félretett pénzük, akkor miből fognak élni? Tehát csak az a kérdés, hogy ki fizesse meg a munkájukat. Nos, akkor, ha az ügyfél rászorul, jöhet szóba, hogy ne ő, hanem az Alapítvány fizessen az ügyvédnek. De nagyon fontos: ha rászorul! Mert volt nálam nem egy olyan gazdag ember védelmet kérni, aki úgy gondolta, ezek olcsó Jánosok, ezek ingyen csinálják, miért ne foglalkoztassam őket. Az ügyvéd fizessen a gazdag ember helyett?! Munkával, energiával?! Nem! Tehát mindenkinek segítünk, aki valamilyen módon nemzeti elkötelezettsége miatt szorul védelemre, de fizetni csak azok helyett fizet az alapítványunk – szűkös lehetőségeihez mérten –, akik erre is csakugyan rászorulnak.

Nem szólva arról, hogy mi azt szeretnénk, ha támogatnának bennünket. Ha a vállalkozó azt látja, hogy mi ingyen dolgozunk, akkor azt mondja rá, hogy hiszen ezeknek nem kell pénz, úgy látszik, van nekik. Márkásan ki kell tehát mondanunk, hogy nekünk kell az, a nemzeti jogvédelemnek létszükséglete, hogy a magyar tőke, a nemzeti tőke támogasson bennünket, s mindenki, akinek van s egyetért céljainkkal, az az Alapítványba, a Szolgálatba adjon! Mert mi ebből tudjuk megfizetni az ügyvédeket! Ha mi ezt titokban tartjuk, ha mi úgy tüntetjük fel, hogy ez a jómódú ügyvédek gyülekezőhelye, Mercedesszel járnak, hobbiból csinálják, akkor ide nem kell pénz, akkor ez egy karitatív alapítvány. Nem! Felelősen mondhatom, hogy segítő ügyvédeink kilenctized része rá is szorul a fizetésre. Még az sem biztos, hogy a többségük jövedelme eléri az értelmiségi átlagot. De a szemérmes emberek szerény emberek. Én ezért mondtam bele a képükbe, hogy vegyétek tudomásul, hogy fizetni akarunk nektek. Az ügyfélnek pedig azt, hogy én annyit tudok önnek garantálni, hogy az ügyvédünk nem fog önnek lelki nehézséget

okozni, nem fog nála ateista meg hazafiatlan viselkedést tapasztalni, tehát nem lesz diszharmonikus a kapcsolatuk; a munkadíj pedig reális, mérsékelt lesz.

A TV-székház ostromához

A tévéostromlók perében a Szolgálat több ügyvédje vett részt, és nagyon jó ítéleteket értünk el. Gaudi-Nagy Tamás is védett ott, Gyurta Tibor is, Novozánszky Ilona is, én is... Természetesen felmenteni őket nem lehetett, hiszen a videofelvételen az én ügyfelemnél – egy taxisofőrnél – például az volt rögzítve, hogy kilencszer megdobta a rendőröket. Tehát itt nem lehetett azzal elintézni, hogy bocsánat, tévedés. De olyan mérsékelt büntetéssel megúsza, hogy előzetes mentesítést kapott, azaz továbbra is büntetlen előéletűnek számított. Tehát tisztességes, jó ítéletet sikerült elérnünk szívós ügyvédi munkával.

Hogy a bíráknál akkor éppen érezhető volt-e a jó szándék? Érezhető. De én siettem is hangoztatni, hogy nem a bíróságon kéne ezzel az ügygel bajlódni, és megértem, hogy nehéz helyzetben van a bíróság, hiszen ez nem egy bírósági, hanem társadalmi ügy, és társadalmi ügyeket nem tárgyalóteremben kell megoldani stb., s erre vevők voltak. Hisz négy szemközt ők is azt mondták, hogy „Minket dolgoztatnak?! Gyurcsány hazudik, és mi nézzünk szembe a tüntetőkkel?” Az egyik perben még az ügyfelemt is meglepte, hogy az enyhe ítélet ellen az ügyész nem fellebbezet. Nem is bírta megállni, hogy meg ne kérdezze, miért. Mire az ügyész azt válaszolta: *„Mert nekem is van lelkiismeretem.”*

IN MEMORIAM...

– Dr. Zétényi Zsolt dr. Képíró Sándorról –

Kevésen múltott, hogy amidőn a világhálón az „in memoriam képíró sándor”-ra kerestem, egy csakugyan jelentős írás nem került be a találatok közé. A keresést ugyanis – mint a maga helyén jeleztem volt – 2011. szeptember 29-én végeztem, s a szóban forgó szerző akkor még javában írta a maga tekintélyes visszaemlékezését *In memoriam dr. Képíró Sándor (1914. február 18., Sarkad – 2011. szeptember 3., Budapest)* címmel, s végül csak október 2-án készült el a mintegy húszoldalas művel.

Sokat elmond az egész Képíró-ügy jelentőségéről és különösségéről, hogy ki is volt az, aki vette a fáradságot, hogy egy ilyen terjedelmes visszaemlékezésbe fogjon. Nos, dr. Zétényi Zsolt, vagyis az áldozat ügyvédje. Nem túl sűrűn fordul elő, hogy egy ügyvéd fontosnak vélje megosztani gondolatait – időközben elhunyt – ügyfeléről és egész ügyéről. Ha valaki mégis így tesz, annak nyomós oka van. Hogy mi ez a nyomós ok, kiderül az alábbi, a terjedelmi korlátok miatt sajnos csak módjával válogatott szemelvényekből. Az emlékezés végén maga a szerző is összefoglalja idevágó, sarkalatos álláspontját. Két okból ugrunk előre, s idézzük már itt is: egyrészt a jelentősége miatt, másrészt azért, mert felhívja a figyelmet egy másik, hasonló ügyre: Kristóf László csendőrnymozóéra.

Dr. Képíró Sándor ügye egyedi és páratlan volt, talán a dr. Ságvári Endre megölésének koholt vádjával 1959-ben elítélt és kivégzett Kristóf László 2006-ban történt Legfelsőbb Bírósági felmentése hasonlítható hozzá.

Ezen ügyek az előzőleg leírtak tükrében jogtörténelmi jelentőségűek, magát a történeti tényeket is más megvilágításba helyezik. Megalapozzák tehát a jogalkalmazás jogfolytonosságát annak nyilvánvalóvá tételével, hogy az igazságszolgáltatást politikamentesen szabad és lehet törvényesen, igazságosan gyakorolni, tekintet nélkül arra, hogy valamely elítélés vagy felmentés milyen érdekeknek kedvez. Törvényesség és igazságosság rokon, s nem ellentétes fogalmak és értékek. Az igazságszolgáltatás helyessége és törvényessége tehát nem attól függ, hogy antifasiszta vagy antikommunista törekvéseknek, értékeknek kedvez, még akkor sem, ha ez utóbbiak mindmáig igen mostoha sorsúak.

In memoriam dr. Képiró Sándor

(1914. február 18., Sarkad – 2011. szeptember 3., Budapest)

I.

Dr. Képiró Sándor 2011. szeptember 3-án visszaadta lelkét teremtőjének, megtért őseihez. Az a korszak, amelyen átívelt hosszú élete, a magyar történelem megpróbáltatásokkal terhes és egyben a nemzeti életerő példáiban gazdag korszaka, a trianoni országcsönkítés után életre kelő Magyarország 25, majd 65 esztendejét jelentette. Az előbbi korszaknak tevékeny részese volt, az utóbbiból ötven esztendőt száműzetésben töltött, s tizenöt itthoni, szeretett hazájában megélt esztendő is osztályrészéül jutott. Az utolsó öt esztendő egy hamis és aljas, nemtelen vád jegyében zajlott, mégis úgy, hogy bár gyermekeitől többnyire távol, de mégis szerettei és barátai körében erőt meríthetett a gyalázkodások elviseléséhez. A vád jellemzésére Ő használta az *aljas* minősítést, teljes joggal.

Nemes, úri gondolkodású ember volt, alföldi, polgári jólétben élő református gazdálkodó család egyik gyermeke. A szegedi egyetem állam- és jogtudományi karán szerzett diplomájával, Ludovika akadémiai tanulmányok után oktató tiszt lett a csendőrségnél, s így került Újvidékre az 1942. január 21–22–23-án zajlott karhatalmi ellenőrzés, az újvidéki razzia végrehajtóinak körébe tucatnyi csendőrtiszt bajtársával együtt, mint ún. kutató (igazoltatásokat és őrizetbe vételeket végző) járőrökből (mintegy 10-12, négy-öt személyes járőrből) álló egyik járőr csoport parancsnoka. Hatósági jogköre nem volt, a hatósági közeg jogosítványai és kötelezettségei az egyes járőröket parancsnokló járőrvezetőket illették és terhelték. A razzia során, főként utolsó napján, véres események, súlyos bűncselekmények, tömeges kivégzések voltak, elsősorban szerb és zsidó áldozatokkal, mintegy kilencszáz emberéletet követelve. Képiró ártatlan volt a bűncselekményekben nemcsak a rendelkezésre álló tények szerint, hanem saját lelkiismerete és számos alkalommal meggyőzően előadott nyilatkozatai, vallomásai szerint is. Nem felejtethető a 2011 májusában a beszámítási képességét teljes mértékben meglévőnek minősítő igazságügyi szakértők előtt tett kijelentése: nem raboltam, nem gyilkoltam, nagyon szerettem a hazámat. Nem igaz tehát az a tájékoztatlan hírlapi kijelentés, hogy személyében akaratnyilvánításra képtelen embert állítottak bíróság elé. Teljes mértékben követni tudta a mások által elkövetett újvidéki rémtettek bíróság által ismertetett tömegét, s ez szerintem döntő mértékben hozzájárult egészségének megromlásához, összeomlásához, halálához. Mi tagadás: alappal vélhető, hogy megölte a kellő törvényes alap nélkül megindított, a humanizmus álarca mögé bújó haszonelvű bosszúállás nyomására kierőltetett, az állítólag védelmezní kívánt csoport és a közvélemény által is kételyekkel kísért büntetőeljárás.

II.

Az „utolsó esély” jegyében született vád és eljárás alapjai

Emberök törvénytelen kivégzésében való közreműködéssel elkövetett háborús bűnnel vádolták 2006 óta, amikor egy etnikai bűnüldözést célul tűző, a zsidóság tragédiájára hivatkozó társadalmi szervezet megindította hangulatkeltő, a tényekkel

nem törődő gyűlöletkampányát. A vád tartalmában valótlan és igazságtalan, kifejezőmódjában kíméletlen és emberi méltóságot semmibe vevő, a megvádolt erkölcsi és közvetve fizikai megsemmisítésére irányuló, tehát embertelen volt. Formálisan és jogászilag, indulat nélkül, de egyben megalapozottság nélkül is erről a vádról szolt a Budapesti Nyomozó Ügyészség Nyom. 347/2007. számú, 2011. február 14-én benyújtott, dr. Falvai Zsolt vezető ügyész által képviselt vádirata, amelyet törvényesen nem kellett volna benyújtani, hanem a nyomozás megszüntetésének lett volna helye azért, mert részben nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése, részben pedig az nem volt megállapítható, hogy a bűncselekményt a gyanúsított követte el. Ezen büntett vádja alól a Fővárosi Bíróság dr. Varga Béla tanácselnök vezette büntető tanácsa 19. B. 155/2011. számú, 2011. július 18–19-én kihirdetett ítéletével felmentette dr. Képíró Sándort. A híradások a „*bebizonyítottság hiányában nem jogerősen felmentett*” formulát használták a közvélemény számára némileg megtévesztően, mintha valamely másodosztályú felmentés történt volna. A magyar büntető eljárásjog szerint az ítélet rendelkező része a felmentés tényét mondja ki, s nem térhet ki annak indokára, így arra sem, hogy bebizonyítottság hiánya vagy bűncselekmény hiánya miatt mentette fel a bíróság a vádlottat. Ezen elemek az ítélet indokolásába tartoznak.

A magyar és az európai jog szerint „senki *sem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.*” (Az 1949. évi XX. tv. 57. (2) bekezdése.) Az öt évig tartó tisztázatlan jogi helyzet fenntartásával megsértették az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikkének a tisztességes tárgyaláshoz való jogról szóló rendelkezéseit, s ebből következőleg a fair eljárás elvét, amely szerint „*Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.*” Sérelmet szenvedett a 8. cikk – a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogról szóló – rendelkezése, amely szerint „*Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.*” Az ártatlanságnak nincsenek fokozatai, dr. Képíró Sándor feltétel nélkül, teljes mértékben ártatlan volna akkor is, ha nem mentette volna fel a bíróság egy igen alapos és részletes bizonyítási eljárás után meghozott ítéletében, amelyet a vádlott halálára tekintettel az eljárás megszüntetésével egy időben hatályon kívül kell helyezni. Mindez azonban nem érinti a lefolytatott eljárás tényeit, nem fosztja meg létezésüktől az ott előterjesztett szakértői véleményeket, okiratokat és nyilatkozatokat. A lefolytatott eljárás minden későbbi nemzedéknek történeti bizonyítékokkal szolgál az 1942. évi újvidéki razziáról, dr. Képíró Sándornak abban betöltött szerepéről, s lehetővé teszi a jogász ítéletalkotást az előterjesztett vád törvényességéről és megalapozottságáról, tekintet nélkül arra, hogy a meghozott ítélet formálisan hatályát veszítette vagy sem.

III.

A történeti tényállás és a bizonyítékok

Mindazonáltal egyesek felteszik a kérdést, hogyan döntött volna a másodfokú bíróság, ha a vádlott nem hal meg, tehát ha nincsen büntethetőséget megszüntető

ok; sőt, a feljelentő szervezet állítja, hogy másodfokon megállapították volna a vádlott bűnösségét annak ellenére, hogy a vádlott és védő fellebbezése a bűncselekmény hiányának kimondására irányult.

Dr. Képíró Sándor ártatlansága az ártatlanság vélelme alapelve szerint is vitathatatlan, de azon is túlmutatóan három, a most már képzeletbeli másodfokú határozat tartalmát is meghatározó pilléren nyugszik:

1. A rendelkezésre álló bizonyítékok jogi jellege, bizonyító ereje és tartalma.
2. A történettudomány megállapításai, a nemzetpolitika feladatai.
3. Dr. Képíró Sándornak, az újvidéki razzia utolsó tanújának nyilatkozatai, tényelődásai és visszaemlékezései, egybevetve az egyéb bizonyítékokkal.

Ad 1. A rendelkezésre álló bizonyítékok jogi jellege, bizonyító ereje és tartalma

A felmentő ítélet öt bizonyítékcsoport bizonyító ereje hiányán, ill. tartalmának elemzésén alapul.

A vád bizonyítékai

A. A Magyar Királyi Honvéd Vezérkar Főnökének Bírósága mint ítélő bíróság 1944. január 24-én (és nem 22-én) kihirdetett és 1944. február 18-án jogerőre emelkedett H. 448/43/118. számú ítélete, amely

Bátori Géza csendőr alezredes IV. r.
 Gaál Lajos csendőr alezredes V. r.
 Fóthy Ferenc nyá. csendőr alezredes VI. r.
 Horkay József csendőr alezredes VII. r.
 Stepán László csendőr százados VIII. r.
 dr. Kun Imre csendőr százados IX. r.
 dr. Csáky József csendőr százados X. r.
 Budur Károly csendőr százados XI. r.
 dr. nemes Kacskovics Balázs XII. r.
 dr. Képíró Sándor csendőr százados XIII. r.
 Gerencséry Mihály csendőr főhadnagy XIV. r.

vádlottakat bűnösnek mondta ki az 1930. évi III. tc. 59.§ (1) bekezdés 1./ és 4./ pontjába ütköző hűtlenség bűntettében, ezért IV., V., VI. és VII. r. vádlottakat 15 évi, VIII. r. vádlottat 14 évi, a IX. r. vádlottat 11 évi, a X. r. vádlottat 10 évi fegyházra, a XI. r. vádlottat 12 évi, míg a XII., XIII. és XIV. r. vádlottakat 10-10 évi fegyházra, továbbá 10-10 évi hivatalvesztésre és politikai jogaik gyakorlásának ilyen tartamú felfüggesztésére, valamint lefokozásra ítélte.

(...)

A Fővárosi Bíróság 9. Beü. 969/2006/23. számon folyt eljárásában megállapította az addig is bizonyított és egyértelmű tényeket.

(...)

A honvédelmi miniszter 1944. június 16-án kelt 104-585/Eln.20. számú rendeletével dr. Képíró Sándor csendőr századost 1944. június 15-ei hatállyal a miskolci VII. csendőrkertület miskolci tanszázadának századosi beosztásába helyezte.

A szakértő megállapítása szerint a tisztí rendfokozatba történő visszahelyezést megelőzte egy teljes rehabilitációt eredményező eljárás, mert a volt magyar kirá-

lyi honvédség és csendőrség hivatásos, nyugállományú és tartalékos állományában büntetett előéletű, jogerős büntetést töltő személy nem viselhetett rendfokozatot (Szervezeti és Szolgálati Utasítás a m. kir. Csendőrség számára 19.§ 2. pont).

(...)

Abban az esetben, ha történettudományi okból vagy más jelleggel – amint 2011. évi jelen ítéletében a Fővárosi Bíróság is érintőlegesen megteszi – mégis megvizsgáljuk ezen 1944-ben kelt ítélet ténymegállapításait és a benne foglalt bizonyítékokat, arra az eredményre jutunk, hogy az nem tartalmaz semmilyen bizonyítékot, de még csak valamely bűncselekmény pontos történeti tényállásának leírását sem dr. Képiró Sándor tekintetében. Az ítélet pontos elemzése alapján az állapítható meg, hogy dr. Képiró Sándor, aki szolgálati parancs alapján tartózkodott Újvidéken 1942. január 20–23-án, nem követett el bűncselekményt, az alkotmányos büntetőeljárással ismeretlen kollektív vád és bűnösség alapján hoztak ellene ítéletet.

B. A vád másik bizonyítékát, *„Nagy Jánosnak az 1948. október 14-én és október 20-án a Katonapolitikai Osztályon, majd az ÁVH-n, ezt követően 1948. október 22-én a Népiügyszégen és 1948. december 15-én a Szegei Népbíróságon tett vallomásaiból készült jegyzőkönyveket, valamint a bíróságok I. és II. fokú határozatait a Fővárosi Bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből”.*

(...)

A bizonyítási eszközt, a jegyzőkönyvet a Katonapolitikai Osztály és a Belügyminisztérium Államvédelmi Hatósága, két önkényuralmi, elnyomó erőszakszervezet vette fel. 1948 októberében már törvénytelen kivégzések sorozatán volt túl a politikai vizsgáló szervezet, amely teljes mértékben az önkényuralomra törő kommunista párt befolyása alatt volt 1944-től kezdve.

(...)

A kihallgatott – mint általában az ÁVH-nál súlyos büntettekkel gyanúsított személyek – minden bizonnyal súlyos befolyás alatt volt, állapota nagy valószínűséggel a kényszer vagy fenyegetés fogalmaival jellemezhető. Figyelmet érdemel az a tény, hogy harminc ember önkéntes megölését, számára biztos halálbüntetést jelentő bűncselekmény elkövetését vallja be anélkül, hogy erre vonatkozó bármilyen bizonyítékot eléje tártak, bárkivel szembesítették volna.

Az előbbi okiratoknak a bizonyítékok köréből való kirekesztése miatt azok tartalma nem elemezhető, életszerűsége vagy koholt jellege nem vizsgálható, mert a bizonyítás eszköze eljárásjogilag nem létezik, joghatást nem válthat ki. Mégis megemlíthető a történeti hitelesség érdekében, hogy személyes ellentét, érdek-összeütközés is felfedezhető a kihallgatott Nagy János és dr. Képiró Sándor között, tekintettel arra, hogy Nagy János beszámol arról, miként hiúsította meg dr. Képiró a Tanurdszics család kirablását és kivégzését. Ez a tervezett cselekmény Nagy János vallomása szerint ő és felettese szándéka szerint lett volna végrehajtható a Tanurdszics család palotájához küldött járőr által. Dr. Képiró többször elmondta, már az emigrációban minden érdek nélkül leírta, majd a jelen eljárásban jegyzőkönyvbe mondta, miként akadályozta meg egy Pozdor nevű zls. által vezetett honvédsz csoport akcióját, a család kirablását és megölését. Pozdor elmondta Képirónak, hogy a kivégzés és kirablás szándékával vették őrizetbe a Tanurdszics családot, s Képiró ezután kiutasította őket a házból, megvédte a meg-

támadott családot. Az a körülmény, hogy Képiró meghíúsította Nagy János ter-vét, mert a jkv. szerint ez az – indítványa volt (s valószínűleg a Cseres könyvben szereplő Pozdor nevet Képiró emlékezetének kisegítésére Nagy Jánosra használ-ta), kellően indokolja Nagy János súlyos ellenérzéseit vele szemben.

(...)

Teljesen életszerűtlen, dr. Képiró beállítódásával, személyiségével ellentétes egy csoportos kivégzésben való bármilyen részesség. Dr. Képiró szembeszállt a rendhagyó fegyverhasználatra szóló eligazítással, megmentett egy (ma már tud-juk) szerb zsidó családot a kirablástól és kivégzéstől, többször elmondta, hogy az újvidéki razziát partizánellenes eljárásnak tartotta. Semmilyen személyes indíté-ka nem volt arra, hogy emberek bármilyen módon való megkínzását vagy kivég-zését előmozdítsa. A csendőr oktatótízt státusza, a jogi ismeretek folyamatos ok-tatása éppen ellenkező beállítódást jelentett nála. Képiró a rendhagyó fegyver-használatra szóló felhívás nyílt elutasítása után nem teljesítette ezt a parancsot, az ezzel ellentétes megállapításoknak nincsen ténybeli alapja, bizonyítéka.

(...)

Ad 2. A történettudomány megállapításai, a nemzetpolitika feladatai

A történeti és történettudományi értékelés körében, tartalomelemzés alapján az állapítható meg, hogy nincsen olyan történeti tény vagy gyanút megalapozó adat, amely dr. Képiró Sándornak bármilyen kriminális cselekményben való részvéte-lére következtetést engedne. A leggondosabb elemzéssel is az állapítható meg, hogy bűncselekmény elkövetésére, emberöléssel kapcsolatos tevékenységre, em-berek törvénytelen megkínzására vagy kivégzésére következtetést nyújtó, Kép-író erkölcsi vagy jogi felelősségére utaló adat nincsen a felhalmozott peranyagok és történeti okiratok között.

Előbbi megállapításainkat dr. Zinner Tibor és dr. Szakály Sándor szakvéle-ményeire alapítjuk elsődlegesen. A korszak történetét tanulmányozó és részlete-sen feldolgozó dr. Sajti Enikő történettudományi műveiben, Markó György, ill. Ungváry Krisztián a korszakkal foglalkozó tanulmányaiban és közleményeiben ugyanúgy nem találunk Képirót terhelő büntett elkövetését megalapozó adato-kat, mint az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Hivatala közleményeiben vagy a Katonai Perek tárgyában kiadott kötetében sem. Ilyen tartalmúak a holokauszt-kutató Karsai László bizonyos közleményei és tanulmányai.

(...)

Az úgy „nácivadász” kezdeményezője leckének szánta az eljárást a magyar társadalom lelkiismeretének megszólaltatására, de ellentétes hatást ért el. Való-ban szükség van további teendők ellátására a történelmi igazságtétel körében Ma-gyarország részéről, mégpedig nem elsőrendűen a szándékolt jelleggel (elismer-ve a zsidóellenes büntettek feltárásának további létjogosultságát, tagadva a ki-merített felelősségre vonás lehetőségét), hanem a kommunista önkényuralom ál-tal okozott közhatalmi és más bűncselekmények következményeinek törvény-hozási és gyakorlati büntetőjogi úton való következtetes felszámolásával, nemkü-lönben a magyar nép ellen a jelen államhatárokon túl, a volt visszacsatolt terüle-teken elkövetett jogsértések, népiirtások tényeinek felkutatásával, s minden le-hetséges jóvátétel, így a büntetőjogi felelősségre vonás szorgalmazásával.

Az 1989-ben megjelent „Az 1945–1962 közötti, koncepciók elemeket tartalmazó büntető ügyek felülvizsgálatára – a kormány 3063/1989. MT határozatával – létrehozott bizottság jogász albizottságának jelentése” (kiadó és én.), továbbá a „Törvénytelen szocializmus” (A Tényfeltáró Bizottság jelentése. Zrínyi Kiadó – Új Magyarország, Budapest, én.) és több más publikáció nélkülözhetetlen, bár szükségképpen nem elegendő forrás ezen és hasonló ügyek tanulmányozásához. Többször hivatkoztunk arra, hogy a közhatalmi-jogi és a történettudományi megközelítés együttes érvényesítésére és a kutatások eredményeinek széleskörű megismertetésére, továbbá a törvényhozási feladatok meghatározására (semmisségi törvény meghozatala, a történeti jellegű ügyekben könnyített, rendkívüli jogorvoslatok eljárás-jogi szabályainak létrehozása), a gyakorlati bűnüldözés előmozdítására nélkülözhetetlen lenne egy (külföldön, pl. Varsóban már működő) Nemzeti Emlékezet Intézete felállítása, különös tekintettel az 1944–1989 közötti időszakra, kiterjesztve a második világháború egész időszakára. Nem vitatjuk a könyvtárnyi irodalom jelentőségét, de állítjuk, hogy a bűnüldözési-igazságtételi jellegű megközelítés sajátos eszközöket, állami-költségvetési-intézményi megoldást igényel.

A Képíró ügy tanulságul és feladatként szolgál arra, hogy Magyarország nem kerülheti meg a határozott nemzetközi fellépést az 1944–45. évi központilag, az újvidéki razzitól függetlenül, a jugoszláv pártállami nemzetpolitika részeként elrendelt, a délvideki kommunista-szerb erők által elkövetett magyar, német, horvát népirtás tényeinek feltárására, felelőseinek felkutatására és felelősségre vonására.

Ad 3. Dr. Képíró Sándornak, az újvidéki razzia utolsó tanújának nyilatkozatai, tényelődásai és visszaemlékezései, egybevetve az egyéb bizonyítékokkal

Elvértve egyesek megkockáztatnak olyan kijelentéseket, hogy Képíró ellentmondásokba került tanúvallomásokkal és okirati bizonyítékokkal, s ily módon terhelné önmagát. Ezek az állítások irányzatosak és alaptalanok. Képíró világosan és határozottan fejtette ki véleményét, ismertette az általa felidézhető tényeket. Emlékezete több mint negyven évvel az események után is igen jó volt, a most eljár bíróság számára is értékes támpontot jelentett. A vitatható, ill. hiányzó részek nem jelentettek büntetőjogi felelősséget érintő elemeket. Legfontosabb, mert legrégebben, a nyolcvanas évek közepén készült visszaemlékezése „Az újvidéki razzia hiteles története, avagy hogyan lettem „háborús bűnös” címet viseli, az eljár bíróság több helyen hivatkozik rá.

(...)

„Az újvidéki razzia két részből állt, az egyik részleg (az igazoltató részleg) az igazoltatást végezte. Ez a részleg főleg csendőrökből állt, akik közé szakképzetlen honvédeket osztottak be a létszámihiány miatt, mert a rendelkezésre álló csendőr kevés volt. Így a szakképzetlen honvédeket az elfoglalt kitérésére használták, vagy csak a létszám növelésére, biztonsági okokból. Az úgynevezett tiszogatást a honvédség alakulatai végezték a Duna-parton.”

Gaál Lajos csendőr őrnagy, a közvetlen felettes parancsnok „Többek között elmondta, hogy a legkisebb ellenállás esetén fegyvert kell használni. Én voltam az egyetlen, aki kértem az őrnagy urat, hogy adja ezt írásba. A katonai szolgálati szabályzat alapján ugyanis ő vállalta volna a felelősséget. Erre ezt válaszolta: 'Nem adom írásba, mert én sem kaptam írásban'.”

(...)

A másik nagyon jellemző, az újvidéki razzia történetében páratlan, önnön_l elkíségére, jellemére jellemző eseményt így írja le dr. Képiró Sándor:

„Tudomásomra jutott, hogy a Rex Szállóban, ahol éppen el voltam szállásolva, egy honvéd járőr illegálisan működött. Odasiettem, és a szálló tulajdonosa lakásában ott találtam Tanursich szálló-tulajdonost, aki családjával együtt bundában, felöltözve, egy kis kékításkával útra készen álltak. A fosztogatni akaró banda vezére Pozdor zászlós volt, akit rögtön félrehívtam, és megkérdeztem tőle, hogy „Mit jelentsen ez a helyzet?“, ő erre azt válaszolta: „Viszem ki őket a Duna-partra!” Mivel a Tanursich család ellen semmiféle vád nem merült fel, ezért a zászlósnak csak annyit mondtam, hogy „Takarodjanak innen!“, mire bandájával együtt kivonult a szállóból. Bevonulásom után jelentettem az esetet Gaál őrgy-nak, a Tanursich családnak pedig azt mondtam, hogy „Nézzék meg, megvan-e mindenük.”

Gondolom, ha a Tanursich család bármelyik tagja valahol él (3 gyerekiük volt), ezt a napot nem felejtette el, és emlékezni fog az eseményekre.”

Megállapítandó, hogy az ügyben 1943–44-ben, majd 2009–11-ben eljáró nyomozó hatóság, ügyészség nem tartotta szükségesnek ezen – a 2011-es tárgyaláson tanúvallomás nélkül igazolódott – tény bizonyítását, az erre irányuló védelmi indítványokat elutasították. Mentő körülményre nem volt szükség sem az akkori, sem a mostani nyomozásban.

Képiró így folytatja: *„Ez a válaszom a „Hideg napok”-ban megjelent Pozdor zászlóssal kapcsolatban, s még az, hogy Pozdor zászlóssal sem a razzia alatt, sem utólag soha semmiféle szolgálati viszonyban nem voltam. (...) Úgy látszik, Pozdor zászlós szolgáltatta bosszúból ezeket az adatokat ellenem, mivel nem hagytam a szerencsétlen családot kifosztani és legyilkolni.”*

Való igaz, hogy a regénybeli és a valódi Képiró köszönő viszonyban sincsen egymással. Fontosak Cseres könyvéről írott gondolatai, mert Képiró nevét a Hideg napok tette ismertté, s lehetséges, hogy ezáltal is kapott ekkora súlyt az ellene folytatott rágalomhadjárat. (...)

IV.

Néhány szó az igazságszolgáltatásról

Ezt az eljárást nem lett volna szabad, törvényesen nem is lehetett volna megindítani, vádemelésig eljuttatni pedig legkevésbé.

Az ügyben kísérletet tett az ügyészség a pártállami igazságszolgáltatás mint a politika kriminalizációjának jellegzetes jelensége és a jelen igazságszolgáltatása közötti folyamatosság létrehozására. Ennek kapcsán fontos elvi jelleggel is megállapítani, hogy a pártállami nyomozószervek vélelmezhetően bűncselekményeket, ill. súlyos jogsértéseket követtek el az általuk felelősségre vontak terhére, ezért az ilyen bizonyítékok helyes megítélés szerint kirekesztendőek minden alkotmányos bírósági eljárásból, kivéve azt a valószínűtlen esetet, amikor bizonyítják ezen jegyzőkönyvek törvényes körülmények között való keletkezését.

A dr. Képiró Sándor ellen folytatott eljárás hivatkozott visszasságaival és árnyoldalaival még világosabbá tette, hogy minden tisztességes igazságszolgáltatás feladata: tevékenységével, döntéseivel bizonyítsa, hogy kizárólag a bűncselekmény törvény szerint való megítélése, a történeti és a törvényben leírt tényállás egyezése, az elkövető bűnössége és büntethetősége bír jelentőséggel. Azonos törvényi és történeti tényállás esetén azonosak a büntetőjogi következmények, az igaz-

ságszolgáltatás az igazság kiderítésére törekszik, s nincsen többféle igazság, a bűnösség és ártatlanság azonos megítélést igényel a különböző alkotmányos rendszerekben. Az igazságszolgáltatás, a bírói tevékenység ezért folyamatos, tehát jogfolytonos az alkotmányos múltbeli rendszerek ítélkező tevékenységével, amint az alkotmányos rendszerek is folyamatosak, s nem folyamatosak az önkényuralmi rendszerek, s azok bíraskodása sem az. Az igazság nem lehet viszonylagos, rendszerfüggő, mert ha így lenne, akkor a büntetőjogi felelősség is viszonylagos, esetleges, nincs mögötte erkölcs és erkölcsi felelősség. Az igazságszolgáltatásnak meg kell őriznie, vissza kell nyernie történetileg létezett becsületét azon tény alapján, hogy létezik erkölcsi világrend, s ezért van mit helyreállítani.

Dr. Képíró Sándor ügye egyedi és páratlan volt, talán a dr. Ságvári Endre megölésének koholt vádjával 1959-ben elítélt és kivégzett Kristóf László 2006-ban történt Legfelsőbb Bírósági felmentése hasonlítható hozzá.

Ezen ügyek az előzőleg leírtak tükrében jogtörténelmi jelentőségűek, magát a történeti tényeket is más megvilágításba helyezik. Megalapozzák tehát a jogalkalmazás jogfolytonosságát annak nyilvánvalóvá tételével, hogy az igazságszolgáltatást politikamentesen szabad és lehet törvényesen, igazságosan gyakorolni, tekintet nélkül arra, hogy valamely elítélés vagy felmentés milyen érdekeknek kedvez. Törvényesség és igazságosság rokon, s nem ellentétes fogalmak és értékek. Az igazságszolgáltatás helyessége és törvényessége tehát nem attól függ, hogy antifasiszta vagy antikommunista törekvéseknek, értékeknek kedvez, még akkor sem, ha ez utóbbiak mindmáig igen mostoha sorsúak.

V.

Összegezés

Elfogult zárószavak

Máig vallom: az ügy első bírása az ügyvéd, akit felkeres a bajba jutott ember. Neki támogatást kell adnia, de nem szabad a panaszos pszichológiai fogságába esnie, az ügy tényleges esélyeit kell megmutatnia.

Dr. Képíró Sándort 2006 nyarán ismertem meg, amikor egy barátja bemutatott neki. Aggodalmas kérdéssel fordult hozzám. Elmondta, hogy tíz éve tért vissza szeretett hazájába, és most hazug és nemtelen vádakkal illetik, nem tudja, hogy mire számíthat a hatóságoktól. Sürgősen döntenie kellett, itt marad-e, vagy elutazik a tengeren túlra a másnap induló repülőgéppel úgy, hogy az ő állapotában nincsen visszatérés. Azt feleltem, hogy szabályos kihallgatási helyzetet kell létrehozni, ki kell hallgatnom. A legapróbb lényeges részletekig terjedő kérdéseket intéztem hozzá, válaszait meghallgattam, majd telefonon tájékoztattam történész ismerősimtől. Azt tanácsoltam ezután: ha el tudja viselni a gyalázkodásokat, ostoba sajtóhíreszteléseket, kihívásokat, maradjon itthon. Elképzelhetetlennek tartottam, hogy az el nem követett büntetett felelősségre vonják. Így kezdődött életének utolsó öt, legnehezebb esztendeje.

Sándor bátyám nemes lélek volt, s mint ilyen ember, hatványozottan szenvedett ártatlanságának tudatában. A hamisan vádolást alig tudta elviselni, hiszen őt gyilkosnak, mégpedig a legsúlyosabb tömeggyilkosságok egyike tettesének kiáltották ki olyan személyek, akik maguk voltak hazugságok, téveszmék rabjai. Akik ha tévedtek, tévedéseiket maguk okozták, de legalábbis felismerhették. Sándor bátyám visszatérő szava volt erre a helyzetre: aljasság.

Ő belehalt a méltatlan és a megalapozatlan, törvényes vád nélküli eljárás okozta izgalmakba. Újvidéki jelenlétén kívül azt sikerült bizonyítani, hogy elmentmondott a kiterjesztett fegyverhasználatról szóló szóbeli parancsnak, kérte annak írásba foglalását, s miután ez nem történt meg, nem hajtotta végre. Bizonyított tény az is, hogy megmentette egy szerb zsidó család életét és vagyonát. Ezért kitüntetést érdemelt volna, nem üldözést és megaláztatást.

A keresztény-európai gondolkodásban, kultúrában és a magyar jogban is a bosszú az aljas indok fogalmába sorolatik. Hát még az okتان, alaptalan, alantas célja elérésére is alkalmatlan támadás! Szinte végtelen sok sajtónyilatkozatot, -tájékoztatást hallgattunk meg, s mi magunk is tartottunk ilyeneket. Több mint fél tucat kihallgatáson vettünk részt. Egyszer sem tapasztaltam védecem részéről ködösítést, ravaszkodást. Számos alkalommal tettük fel a kérdést, mondják meg és bizonyítsák, mikor, hol, milyen cselekedettel vagy mulasztással volt – tettese, részese, felbujtója emberek törvénytelen kivégzésének vagy megkínzásának.

Az egyszemélyes társadalmi bűnüldöző szervezet (amellyel korántsem azonosulnak az üldözött zsidóság széles körét képviselők) meg sem kísérelte a válaszadást erre a kérdésre. Egyre inkább nyilvánvaló lett, hogy ezt a kérdést nem is tartják fontosnak, s mi több, büntetendőnek tartják védecemet akkor is, ha ő az európai-keresztény kultúra alapelve szerint ártatlan, ha őt nem terheli egyéni felelősség, ha nem állapíthatók meg olyan tények, amelyek miatt helyt kellene állnia saját bűnös tetteinek következményeiért, mert sem a tett, sem annak bűnös volta nem tartozik a való tények világába. Lényegtelenne vált az egyéni bűnösség, s egyedül a bűnhődés irracionális, bosszúba torkolló követelése maradt meg és kapcsolódott dr. Képíró Sándor személyéhez, aki mintegy törvényen kívülre került. Tekintet nélkül arra, hogy tanúsított-e bármikor életében felelős magatartással elkerülhető bűnös tevékenységet vagy mulasztást.

A bűnös tettért való bűnhődés a büntetőjognak is alapelve, bűnösség nélkül nincsen bűnhődés, nincs büntetés.

Képíró Sándornak azonban mindenképpen bűnhődnie kellett volna pusztán azért, mert egy bűnbaknak kikiáltott társadalmi csoporthoz, a Magyar Királyi Csendőrség tisztikarához tartozott, mert valamikor más cselekményért (amit szintén nem követett el), más körülmények között eljártak ellene, mert személye térben és időben kapcsolódott a magyar történelem és rendvédelem-történet egy sötét foltjához, más emberek bűneihez. Rá kellett döbbernünk: Képírónak bűnhődnie kellett, meg kellett halnia – mert életének utolsó öt esztendeje, s különösen a bírósági tárgyalás a hamis váddal való hadakozásban, az emiatt való aggodásban telt – mások bűneiért, pusztán azért, mert számára beláthatatlan, soha meg nem érthető érdekek ezt így kívánták meg. Halálának vétke visszaszáll azokra, akik azt okozták, felelőtlenül, egy értékes emberi életet semmibe véve.

Soraimat dr. Képíró Sándor száműzetésben írt visszaemlékezése utolsó sorával mint nekünk, túlélőknek szóló üzenettel fejezem be:

„Lelkiismeretem nyugodt, mert kötelességemet hazám iránt mindig a Magyar Királyi Csendőrség hagyományainak megfelelően 'Hűven, Becsülettel és Vitézül' teljesítettem.”

Isten szeme mindent lát!

Dr. Zétényi Zsolt

EGY ÁRTATLANUL KIVÉGZETT EMBER FELMENTÉSÉNEK TÖRTÉNELMI TANULSÁGAI

– Dr. Zétényi Zsolt a Kristóf-ügyről –

A Kristóf-ügy tényeit és tanulságait Zétényi Zsolt egy még hosszabb tanulmányban foglalta össze, mint a Képiró-ügyét, s e körülmény még kevésbé teszi lehetővé számunkra, hogy a maga teljességében közöljük írását, akármekkora jelentősége van is a nemzeti jogvédelem, ezen belül a történelmi igazságszolgáltatás szempontjából. Itt csupán a *Megjegyzések és következtetések* fejezet legfontosabb megállapításainak tudtunk helyet szorítani, a bevezető sorokon túl, s még az amúgy bőséges lábjegyzetektől is el kellett tekintenünk. (Az érdeklődők számára jelezzük, hogy a tanulmány teljes terjedelmében olvasható a Zétényi Zsolt: *Több fényt! Tanulmányok, gondolatok, beszédek, 1995–2006* c. könyvben. Timp Kiadó, 2007)

„És ne féljete azoktól, akik a testet megölik, de a lelket nem tudják megölni...”
(Máté 10.28)

Egy ártatlanul kivégzett ember felmentése

A dr. Ságvári Endre letartóztatásával összefüggésben koholt vád alapján elítélt Kristóf László csendőr őrmester ügyének tényei és tanulságai

A Legfelsőbb Bíróság öttagú tanácsa 2006. március 6-án jogerősen felmentette az ellene emelt emberölési vád alól a dr. Ságvári Endre 1944. július 27-én történt letartóztatásában való részvételéért 1959-ben halálra ítélt és kivégzett Kristóf László csendőrnymozót, legutolsó rangja szerint csendőr törzsőrmestert, s a leg-súlyosabb vádponthoz képest kisebb súlyú bűncselekmények miatt folyt eljárást megszüntette. Az ítéletet a közvélemény legnagyobb része megnyugvással vette tudomásul, egy kis csoportja politikai-ideológiai-filozófiai indokokkal sajtóhadjáratot kezdett az ártatlan ember felmentése miatt. A büntetőjog művelőinek köréből nem hangzott el különvélemény vagy ellenzés. Meggyőződésünk szerint az ítélet tudományosan és gyakorlati szempontból is megalapozott, jogtörténeti szerepének és jelentőségének megítélése és értékelése, mint minden történeti tény esetén, a későbbi történet és jogtudomány művelőinek feladata, az értékelés előbb-utóbb meg fog történni. Feladatomnak tartom – úgy is mint védő és a felülvizsgálatot indítványozó testvér jogi képviselője – az ügy legfontosabb tényeinek ismertetését, kitérve a legszükségesebb mértékben a bírálók néhány érveire is. (...)

IV. Megjegyzések és következtetések

A Kristóf-tígy elkerülhetetlenné teszi a népbíróági jog és a népbíróági joggyakorlat újra szemügyre vételét, a népbíróági és általában a pártállami büntető ítélkezéshez való viszonyunk újragondolását, a Ságvári Endre személyével kapcsolatos, adott ügyben adódó megfontolásokat, a per visszhangjának értékelését, különös tekintettel a legitimitás és legalitás, azaz a hatalom elfogadottsága és a szabálykövetés kapcsolatára. Előrebocsátjuk, hogy ezen kérdések taglalása semmilyenképpen nem érinti a Kristóf-ítélet hatályát, igazságosságát, helyességét.

(...)

A népbíráskodás eljárási és szervezeti viszonyai, amelyekben pártok által küldött személyek, s túlnyomó arányú laikus elem határozott élet-halál fölött egy politikai gyűlöletből és történelmi bosszúvágytól áthatott csoportok által uralt társadalomban, idegen katonai megszállás alatt, a Szovjetunió jelentős befolyását érvényesítő és képviselő önkényuralmi kommunista párt dominanciájával, ezen szervezeti és eljárási keretek önmagukban, a régi büntetőjog trónfosztása nélkül is súlyos aránytalanságok és igazságtalanságok okozói lettek volna.

Féltették, mellőzték a klasszikus büntetőjog szabályát, a *nullum crimen sine lege* elvét, melynek értelmében kizárólag az elkövetése idején hatályos törvény által bűncselekménynek nyilvánított magatartás büntethető, kiegészítve a *nulla poena sine lege* szabályával, amely szerint csak az elkövetéskor törvényben meghatározott büntetéssel sújtható a cselekmény elkövetője. Ezeket a szabályokat megmérte a jelen alkotmányosság mércéjével – valójában már a második világ-háború után is jól ismert elvek szerint – a magyarországi Alkotmánybíróság (...)

A két oldalon át idézett határozatból két alapvető következtetés adódik. Az egyik: a népbíróági jog tartalmilag a megállapított komoly fogyatékek között szenvedett keletkezésűtől fogva, akkor is jól ismert büntetőjogi elveket sértettek meg politikai és erkölcsi megfontolások alapján. A másik következtetés az, hogy ezen komoly fogyatékek, a joggyakorlatra közvetlenül ható jogelvi sérelmek következményeit az AB még a törvény által lehetővé tett szűk körben sem állapította meg, hiszen az AB által konstruált azon feltétel, hogy kizárólag az 1989. október 23-án, azaz a népbíróági jog létrehozása után több mint negyven évvel még be nem fejezett ügyek felülvizsgálata lehetséges, szinte teljesen elmulasztotta ezt a határozmányt.

Kimondta az Alkotmánybíróság indoklásában azt is, hogy „a háborús bűntettek miatti elítéléshez *fűződő*, a kárpótlásból és a társadalombiztosítási helyzet rendezéséből kizáró jogszabályi rendelkezések indokoltságának értékeléséhez a népbíróági ítélkezési gyakorlat történetijogi elemzése szükséges. Ennek kerekeit a jogalkotásnak kell megteremtenie.” (A „*fűződő*” szóbeszűrés tőlem származik. A szöveg hibás szerkesztésű. Z. Zs.) Ez a megállapítás a háborús és népellenes bűntett miatt elítéltek helyzetének változatlanlanságát sugallta. Mert szervezeti és jogi keretek szükségesek a népbíróági gyakorlat történetijogi elemzéséhez, s még inkább a szükséges jogszabályok elveinek és szövegeinek kimunkálásához addig, amíg köztünk van az ítéletekkel érintettek igencsak megfogyatkozott serege. Tizenhat évvel a politikai rendszerváltozás kezdete óta nyoma sincsen olyan törekvésnek, hogy legalább a legkisebb súlyú bűntettek miatt elítéltek, így pél-

dául az öt évnél nem súlyosabb szabadságvesztéssel sújtottak elítélését semmisen nyilvánítanak vagy a könnyebb felülvizsgálat lehetőségét megnyitják.

Kristóf László pere jó példa arra, hogy mennyire visszás és igazságtalan helyzet az, hogy a kommunista önkényuralomban meghozott ítéletek felülvizsgálata semmiben nem különbözik valamely jelenkori ítélet felülvizsgálatától, mindkettőre érvényes a jogállami vélelem, amely helyesnek tartja a jogerős ítéletet mindaddig, amíg annak törvénsértő mivoltát, igen nehéz feltételeket teljesítve be nem bizonyítják, nem valószínűsítik a törvényben jogosultak. Az ítélet indokolása jól érzékelteti a súlyos nehézséget. Hiszen a megtámadott ítélet történeti tényállása kötelező a felülvizsgálati eljárásban eljáró bíróságra. A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy „a felülvizsgálat tárgyát képező ítéletek szerkesztéséből, egyes megfogalmazásaiból, a bizonyítékok értékelése és a jogi indokolás során írt okfejtésekből az eljárás koncepciói vonásai egyértelműen felismerhetők.” Ugyanakkor a sérelmezett ítéletek koncepciói elemei, felülvizsgálati eljárásban, az idézett törvényi rendelkezésekre tekintettel, nem voltak kiküszöbölhetők. Hozzátehetjük: kivételes, nem általános helyzet az, hogy ilyen körülmények között is törvényes ítélet hozható. Az esetek nagyobb részében a történeti tényállás koholt valótlanosságai, amelyek akár a hamis tanúvallomások, akár a tényállásnak a hatóság által való eltorzítása, megváltoztatása miatt keletkeznek, nem küszöbölhetők ki, s egy bűncselekményi törvényi tényálláshoz hamisított történeti tényállás utóbb lehetetlenné teheti a törvényességet helyreállító ítélet meghozatalát.

Ezért a történelmi múltban keletkezett, önkényuralmi társadalmi környezetben hozott ítéletek felülvizsgálatára sajátos eljárási szabályok szükségesek, olyanok, amelyek megkönnyítik a bíró tevékenységét. Ebben a körben lehetővé kell tenni, hogy a bíró az iratok tartalma alapján, megfelelő következtetéssel tényállást állapíthasson meg akkor, ha bizonyos feltételeknek nem felel meg a megtámadott ítélet történeti tényállása, akár az emberi gondolkodás szabályai, akár az általános élettapasztalat, akár a köztudomású vagy hivatalos tudomást jelentő tények alapján más tényállás állapítható meg. Bizonyos együttesen meglévő körülmények, így pontosan meghatározott politikai nyomozószerv eljárása, meghatározott súlyú büntetés esetén lehetővé kellene tenni a felülvizsgálatot. Az elítéltek és ügyek ezen körének pontos ismérvek szerint való meghatározása, a jelenkori és a történeti (példaképpen az 1990. május 2., az új, szabadon választott országgyűlés első ülésnapja előtt befejezett) ügyek megkülönböztetése, az elítéltek azonos csoportjának egymáshoz képest egyenlő méltóságú személyként kezelése a jogi szabályozásban megoldható orvoslást nyújtana számos múltbéli jogsérelemre.

Vizsgáljuk meg a per kritikusaikak néhány szempontját. Előrebocsátjuk, hogy az érdeklődő közvélemény és a jogász szakma részéről megnyugvással fogadták az ítéletet mint a pártatlan, alkotmányos jogállami jogalkalmazás jelentős eseményét. Ellenvetést egy kisebb csoport részéről jelentettek meg. Ennek egyik alap tétele szerint az ítélet sérti dr. Ságvári Endre kommunista-zsidó antifasiszta emlékéét, „hősies kiállását”, mert a csendőrökkel szembeni ellenállását jogtalanná teszi. A másik állítás szerint „Ezzel az ítélettel a Magyar Köztársaság – ha tetszik, ha nem – megszakította a kontinuitást az 1946-ban megalapított második köztársasággal, amely azon a föltevésen nyugodott, hogy a parlamentben (és általában a közéletben) képviselt irányzatok a kommunistáktól a konzervatív katolikuso-

kig összetartoznak, amennyiben antifasiszták, antihitleristák, sőt: elvetik a latifundiumok és a szoldateszka 'történelmi' Magyarországának hagyományát, amely hagyomány nyílegyenesen vezetett az 1944-i mélyponthoz."

(...)

A Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiuma – az eddigi gyakorlatban ismeretlen módon – válaszolt a bíráló véleményekre. Nyomatékosan hangsúlyozta, hogy „a bíróságnak nem feladata történelmi események értékelése és megítélése, de nem feladata a politikai mozgalmak által vállalt ideológiáknak, célkitűzéseknek, illetve azok hasznosságának vagy kárhóztatható jellegének minősítése sem. Ez utóbbiak a büntetőjogon kívüli tárgykörök és szempontok, amelyek nem a bíróságra, hanem elsősorban a történetészekre tartoznak. Ezzel összefüggésben mutatott rá az indokolás arra is, hogy Kristóf László volt csendőr törzssörmester ügyét kizárólag szakmai szempontok alapján, büntetőügyként vizsgálta a Legfelsőbb Bíróság, az eljárásra irányadó szabályok szerint: tekintettel az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos jogszabályokra."

A levél megállapítja: „Bármily népszerűtlenül hangozzék is ez, Ságvári Endre nem volt jogos védelmi helyzetben, amikor pisztolyt rántott, mert a jogos védelem – abban az időben is – csak a személy ellen intézett vagy azt fenyegető »jogtalan és közvetlen« támadás elhárítására volt igénybe vehető. Veled szemben pedig jogszerű hatósági intézkedés történt."

Kőszeg Ferenc, a liberális jogvédelem vezéregyénisége írja: „... azt, hogy azal szemben, aki fegyverrel támad az intézkedő rendőrré, a fegyverhasználat jogszerű, a legelszántabb jogvédő sem kifogásolhatja. Ebben az összefüggésben, az intézkedő csendőr szemszögéből nincs jelentősége, hogy világtörténelmi értelemben Ságvárinak volt igaza. Ráadásul – mint a sajtóban ismertetett tényállásból kiderül – Ságvárit nem Kristóf László lőtte le, ellenkezőleg, Ságvári lőtt a csendőrré. A halálos ítélet tehát minden jogi alapot nélkülözött, kiszabása és végrehajtása justizmord volt, magyarul: jogi eszközökkel végrehajtott emberölés. Ebben az esetben tehát nem Kristóf László, hanem a halálos ítéletét kiszabó bírók követtek el gyilkosságot. Érdekes, hogy a nevüket egyetlen lap sem írta le. Pedig a vétkük sokszorta súlyosabb, mint a besúgóké. És ha az Alkotmánybíróság nem minősíti alkotmányellenesnek a szándékos emberölés és a halált okozó súlyos testi sértés (azaz a gyanúsított agyonverése) elévülési határidejének utólagos meghosszabbítását, akkor esetleg a csendőr bírúinak kellett volna bíróság elé állniuk."

Az ítéletet bíráló, meglehetősen szűk, ámbar hangos kör véleményét kétnyelvű kiadványban is közreadta a Legfelsőbb Bíróság ítéletével és levelével, de az említett Kőszeg Ferenc-cikk és a jó logikájú, történeti ismereteket közlő Ungváry Krisztián korábban hivatkozott írásának, gondolatainak mellőzésével.

Annak előrebocsátása után, hogy a közvélemény többségének megelégedésére szolgált a 2006. március 6-i ítélet, s ez hangsúlyosan igaz a jogászai közvéleményre is, s megállapítva, hogy a kifejtendők nem az ítélet kiegészítésének, hanem a szűk kör ellenvetéseire adott válasznak tekintendők, szükségesnek tartjuk néhány szempont megvilágítását.

(...)

Régi jogelv a törvénysértés jogot nem alapít elve, amelyet félreértve egyesek tagadni próbálják az önkényuralmi jogalkotás kötelező szabályalkotó szerepét. Ez a

jogelv azonban az alkotmányos jogszabály, törvény létrejöttét tagadja, de nem azt, hogy valamilyen magatartási szabály az önkényuralomban is van. Ezen önkényuralmi szabályok megszegőivel szemben intézkedő hatósági személyek terhére büncselekmény semmiképpen nem állapítható meg, mert ők a tételes jog szerint, tehát jogszerűen járnak el mind a bűnelkövetőkkel szemben, mind más esetben. Más kérdés az intézkedésnek vagy jogszabálynak ellenálló magatartásának későbbi, másik politikai rendszerben való megítélése. A jogrendszer szelektív, részleges legalitása azonban teljes jogbizonytalansághoz, anarchiához vezetne, mert az állam képviselői az államon kívüli megítélés szerint hol jogszerűen, hol jogtalanul eljáróknak, végső soron bűnelkövetőknek minősülnének általuk kiszámíthatatlan ismérvek szerint. Így a rablógyilkossal szemben eljárhatnának, a politikai jellegű büncselekmény miatt körözöttel szemben nem. Kérdés, hogy minden politikai büncselekmény vagy csak bizonyos elkövetői kör, illetve politikai irányzat képviselői ellen létezne intézkedési tilalom, s utóbbi esetben hogyan tudná megítélni az állam képviselője, hogy adott esetben jogszerűen jár-e el? Csakhogy az ilyen, a nevében eljáróknak részleges védelmet nyújtó, őket ezért védtelenné tevő államot nem védenék meg, nem tudnák megvédeni tisztviselői és alkalmazottai, s mi több, összeroppanna a nem üldözött büncselekmények miatt, ténylegesen megszűnne a törvényes rend, azaz a jogrend, nem üldöznék a köztörvényes bűnözőket sem, az állam alkalmatlanná válna társadalomszervező-védő szerepére. A részleges jogrendet érvényesítő állam ezért gyakorlatilag lehetetlenre irányuló, megvalósíthatatlan elképzelés.

(...)

Ily módon teljesen megalapozatlan, az elfogadott korábbi és jelenkori jogi nézetekkel ellentétes idézett állítás az, hogy „1944 nyarán nem létezett az állam és társadalom törvényes rendje, így annak védelméről sem lehetett szó.” Az állam és társadalom törvényes rendje létezett 1944-ben és például 1958-ban is, jöllehet a két jogrend között lényeges különbségeket fedezhetnénk fel, nem feltétlenül az 1958-as jogrend javára mutakozó összehasonlítással. Ugyanakkor mindkét időpontban hiányzott az állam legitimitásának teljessége, eltérő okokból, lényeges különbségekkel. A tárgyalt ügyben nincsen jelentősége, de tény, hogy a magyar királyi csendőrség és annak szabályzatai, így a Szolgálati Utasítás, nemkülönben az abban az időben hatályos büntetőjog legitim, alkotmányos viszonyok között jött létre, működött, illetve alkalmazták hosszabb alkotmányos időszakon át, az eljáró rendőr és csendőrnnyomozók kiképzésüket és beosztásukat alkotmányos korszakban kapták, az államfő ugyancsak alkotmányosan nyerte el tisztségét. Kétségtelen tény volt az ország német birodalmi megszállása, de az is vitathatatlan volt, hogy a kormányzó képes volt a budapesti zsidónegyed deportálásának megakadályozására, s mi több, egy olyan kormány kinevezésére, amely egyes személyektől eltekintve alkalmas volt a megszállókkal szemben érvényesítendő fegyverszünetet előkészítő tárgyalásokra és megállapodásra, s a későbbi béketárgyalásokon fel sem vetődött, hogy az idegen nagyhatalmi megszállás alatt lévő ország felelőssége nem állapítható meg a háborús ténykedésekért. Ilyen illegitim, de nem tejesen szuverenitás nélküli állapotot jellemző ismérveket nem találunk az 1948–1989 közötti időszakban. Mégis: éljünk az a feltételezéssel mutatis mutandis, hogy egy körözött szabadságharcos 1958-ban hasonló körülmények között száll szembe kádárista rendőrök letartóztatási intézkedésével, s vele szem-

ben használnak fegyvert úgy, mint 1944-ben Ságvári Endrével szemben. Ebben az esetben az eljáró rendőrök magatartása ugyanúgy nem minősülhetne bűncselekménynek, amint a Ságvárival szemben eljáró rendőr és csendőrnymozgóké sem volt az, mert mindkét esetben jogszerű intézkedés és parancsteljesítés történt, tekintet nélkül arra, hogy milyen az intézkedők és a letartóztatandó személyek politikai és erkölcsi megítélése.

Megállapíthatjuk, hogy a 2006-os felmentő ítélet ellen tiltakozók a politikai és erkölcsi ítéltetés többször végzetesnek minősült feladatát kéri számon a Legfelsőbb Bíróságtól annak jegyében, hogy az ártatlan embert el kell ítélni és az ártatlanul elítéltet nem szabad felmenteni akkor, ha súlyosnak tartott politikai érdek, adott esetben bizonyos állítólagos, történetileg bizonyára létezett antifasiszta konszenzus ezt kívánja. Ezzel az állásponttal a pártállami pártos ítéltetés legrosszabb hagyományainak folytatására buzdítanak.

(...)

Végül foglalkoznunk kell azzal a kérdéssel, hogy valamely hatósági intézkedés jogszerűségének megítélése szempontjából van-e jelentősége az intézkedés alá vont személyének, világnézetének, politikai céljainak. A válasz: ennek általában nincsen, és esetünkben sincsen jelentősége.

Ugyanakkor világosan kell látnunk, hogy Ságvári személyének a pártállami nyomozati és bírósági eljárásban meghatározó, a vele szemben intézkedőkre végzetes, mert bűnösségük megállapításában és a halálbüntetés kiszabásában döntő jelentősége volt. A koncepciós, azaz koholt jelleg kulcskérdése ez.

Egyetértünk azzal, s mi több, fontosnak tartjuk, hogy a 2006-os ítélet nem foglalkozik történelmi és ideológiai kérdésekkel, s teljes mértékben helytállónak tartjuk Ságvári erkölcsi-politikai-történelmi megítélésének mellőzését. Éppen ennek szellemében kifogásoljuk az LB idézett közleménye néhány megállapítását.

A közlemény Ságvári Endrével kapcsolatban megállapítja: „A sajtóviSSzhangokból sajnálatos módon (ki tudja, milyen okból) elmaradt a tanácsvezető bírónak az a megjegyzése, mely szerint mindez „nem befolyásolja azt, hogy Ságvári Endre helytállása elvbarátainak megbecsülését, tiszteletét válthatta ki, és emberi bátorsága is kétségbevonhatatlan”.

Kérdés, mennyire tartozik egy büntető ítélet indokolásához egy ilyen, az írásba foglalt ítéletben nem szereplő megjegyzés, aminek valósága, azaz az elvbarátok ilyen-olyan véleménye nehezen ítéltető meg. Az előbbi kérdés még akkor is feltehető, ha feltételezzük, hogy a megjegyzés jól megfontoltan, éppen a politikai ítéltetés vádjának elhárítását, bizonyos kedélyek megnyugtatását célozta, a későbbiek ismeretében: eredménytelenül. A benne lévő két állítás azonban nem csupán az elvbarátoké, hanem a Legfelsőbb Bíróságé: egyrészt Ságvári helytállása, másrészt az, hogy „emberi bátorsága kétségbevonhatatlan”. Hozzátehetjük, hogy helytállás és bátorság csakis erkölcsi alapon bírhat jelentőséggel, hiszen egy köztörvényes bűnöző is lehet bátor, s valamilyen módon helytálló anélkül, hogy ezt a bíróság vagy közvélemény bármiképpen értékelné, vagy említésre méltónak tartaná. E megállapításnak értéktartalma van. Ismeretes az altruista öngyilkosság fogalma a szociológiában, de meghatározó kérdés, hogy milyen közösségekhez és erkölcsi értékekhez való hűség jegyében történt az önpusztítás. Ha Ságvári egy háború egyik hadviselő felének harcosaként cselekedett a másik had-

viselő fél harcosaival szemben, az ő oldalán nem volt ott a magyarországi társadalom, magatartását sem az emberi személy méltóságának, sem a közjó szolgáltatának jegyében akkori közmegejtéssel nem tekinthetjük támogatottnak, de ha annak tekintenénk, akkor sem minősülne eljárása jogszerűnek.

Az ártatlanul megvádolt és kivégzett, kötelességét teljesítő Kristóf László védőjeként és testvérének képviseletében eljáró ügyvédként észrevételezhetem, hogy ezek a legfelsőbb bírósági kijelentések sértik a Ságvári által meggyilkolt Pétervári János rendőr őrmester és bíróságilag meggyilkolt áldozatok, Kristóf László és Palotás János emlékét, akik az előbbieket szerint úgy fizettek életükkel a kötelesség teljesítéséért, hogy egy említésre méltóan helytálló, kétségbevonhatatlan bátorságú emberrel szemben intézkedtek. Ez a beállítás téves azért, mert az ügy irataiban ezt megalapozó adat nincsen, s ezt meghaladóan ezen minősítéseknek a büntető ügyben nincsen jelentősége. Ságvári Endrét nem kívánjuk értékelni, mert a miatta ártatlanul elítélt és kivégzett ember védőjeként nem pályázhatunk a tárgyilagos elemző szerepére, s mert az ügy helyes és törvényes megítéléséhez ez szükségtelen, s mert az ítélezést elvégzi – s részben a per kapcsán el is végezte – a történettudomány. A per jelentősen hozzájárul a helyes történeti megítéléshez. Mégis: egy nyilvános helyen fél tucat lövés leadása fegyvert elsőnek nem használó, de felfegyverzett, leküzdhetetlen túlerőben lévő, békés megadásra felszólító, szabályosan intézkedő rendőrökkel és csendőrökkel szemben a menekülés legkisebb esélye nélkül, öngyilkos cselekedet. Az öngyilkossághoz kétségtelenül bátorság kell, de annak erkölcsi jellege vitatható lehet, ha az a fizikai szenvedéstől való megmenekülés céljából történik. Mivel a korabeli katonái és polgári ügyései vizsgálat anyaga nincsen a per iratai mellett, lehetséges, hogy azért, mert az a vádlottak felelősségét nem, hanem eljárásuk jogszerűségét állapította meg, nem tudjuk hányan voltak a nyilvános cukrászdai teraszon, ahol éppen ezért az eljáró közegek fegyvert nem is használhattak ártatlan személyek életének veszélyeztetése miatt a Szolgálati Utasítás 331. pontja szerint, s ahol Ságvári lövései egy többgyermekes családapa rendőr őrmester sorsát pecsételték meg, s két ember törvénytelen elítéléséhez és kivégzéséhez vezettek az antifasiszta-kommunista eszmék jegyében.

(...)

Azt is világosan látnunk kell, hogy Ságvári Endrét 1944 után nem büntették volna meg a nehezen vitathatóan elkövetett súlyos bűncselekmény miatt, ha másért nem, azért mert az 1948. évi VI. törvényekkel kihirdetett, majd a köztársasági elnök 1948. február 1-jén kihirdetett elhatározásában részletezett közkegyelem szerint, mint „háborús hatósági ténykedés” által felidézett felháborodásban elkövetett cselekmény tettese bizonyára mentesült volna a felelősségre vonás alól ugyanúgy, mint a „demokratikus átalakulás” érdekében elkövetett gyömrői tömeggyilkosság, a szentesi rendőrkapitány meggyilkolása, vagy a kommunista párt által burkoltan támogatott miskolci pogrom kommunista tettesei. Valójában Ságvári felelősségre vonása fel sem vetődhetett volna a politika kriminalizációjának 1944-től kezdődő sötét korszakában ismert viszonyok között. Más kérdés az, hogy ez az általános önkényuralmi bűnözői felelőtlenség semmilyen alkotmányos és jogállami megfontolással nem volt s nem lett volna igazolható.

A Kristóf László ítélete súlyos bűncselekmény ügyében megfelelő tartalommal és formában, a helyes anyagi és eljárási jog alkalmazásával meghozott jogtör-

téneti jelentőségű határozmány, amely az emberi személy méltóságát és a közjót megfelelően szolgálta, bizonyosságot téve arról, hogy az egyén büntetőjogi felelősségének alapkérdései, amelyek az emberi személy méltóságát alapjaiban érintik, politikai rendszerektől és világnézeteiktől függetlenül eldönthetők és eldöntendők. Az igazságszolgáltatás része a társadalomnak, annak hatása alól nem mentes, ugyanakkor viszonylagos önállósága van abban a tekintetben, hogy képes és alkalmas legyen az egyén büntetőjogi felelősségének egyértelmű eldöntésére, az egyén és a társadalom hatalmi-világnézeti helyzetére tekintet nélkül.

(...)

Tapasztalható ugyanakkor, esetünkben nem szembetűnően, csupán az ügy értelmezésében és tömegközlési kifejezésmódja említett elemeiben, más ügyekben határozottabban az a jellegzetesség, hogy a magyar igazságszolgáltatás nem feltétlenül tud, nem mindig akar szembenézni a történelemmel, inkább kitér előle. A büntetőjog történeti tényállása ugyanis egyben történelmi tény, s a büntetőjog a történelem tényeit állapítja meg akkor, amikor évtizedekkel korábbi ügyben arról dönt, hogy mely magatartás jogellenes és mely magatartás bűncselekmény, s hogy azt ki, hogyan, mikor, miért követte el. Egy ilyen tényállásban leírt magatartás részeseinek, a történet szereplőinek az adott ügyben tanúsított magatartása jól megítélhető a büntetőjog oldaláról még akkor is, ha felelősségük kérdésében valamilyen okból nem kell vagy nem lehet döntenie az adott ügyben. A történelemtől való kitérés legjobban az ún. sortűzpekrekben, az 1956-os szabadságharc idején tüntetőkre leadott, tömeghalált okozó sortűzek miatt folyó eljárásokban volt tapasztalható, amikor a súlyos, emberiség elleni, illetve háborús bűntettek tetteseit olyan enyhén – általában három év vagy annál kevesebb szabadságvesztéssel – büntették, hogy emiatt az 1990. évi közkegyelem alá estek. Ezen ítéletek indokolásából megállapítható, hogy a történelmileg és büntetőjogilag egyaránt értékelhető súlyos tényeket nem akarja valójában megmérni az igazságszolgáltatás, az elkövetőket a történelem ködébe burkolja, javukra (hivatásos katonatisztek javára!) alaptalanul beszámítási képességet csökkentő körülményeket (mint a kényszer vagy fenyegetés hatása alatt elkövetés) talál. A Legfelsőbb Bíróság ezen kirívóan alaptalan mentő okfejtéseket elutasította ugyan, de a kivételesen kiszabott, legsúlyosabb esetben öt esztendő szabadságvesztés még mindig a történelmi tények büntetőjogi meg nem ragadhatóságának nézetét tükrözi az elkövetett cselekmény súlyát tekintve.

(...)

A Legfelsőbb Bíróság 2006. március 6-i ítélete ebből a megtagadott igazságszóságból adott vissza, törlesztett egy darabot, amikor az önkényuralom sértettjeinek, áldozatainak egyikét nyilvánította teljes méltóságú személlyé, nyilatkoztatta ki valójában soha el nem vesztett becsületét, (mert azt az önkényuralmi ítélkezés ténylegesen nem tudta elvenni az őt ismerők előtt), állapította meg – ha nem is expressis verbis, de lényegileg – a justizmordot, a bíróságilag elkövetett emberölést.

Az igazsághoz vezető út nehéz és viszontagságos, elviselését az elért igazság könnyíti meg csupán.

Dr. Zétényi Zsolt

NEMZETI JOGVÉDŐK BEVETÉSBN

– Zétényi és Gaudi 2006. október 23-án –

Eddig még nem volt széles körben ismert, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat tagjai milyen akciókat hajtottak végre 2006. október 23-án. A nap során több bevetésre került sor, majd a nap végén a személyes tapasztalások, közös írászatok alapján Zétényi Zsolt elnök otthonában Gaudi-Nagy Tamás ügyvezető vele együtt elkészítette és kiadta a rendőri erőszak azonnali leállítását követelő alábbi közleményt, amelyben már akkor a közkegyelem mellett foglaltak állást.

Állítsák meg a rendőri erőszakot!

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány közleménye

2006. október 23-án Budapesten példátlan erejű és méretű, megfélemlítő rendőri intézkedések sorozatát észleltük. Az 1956-os szabadságharc 50. évfordulójára megemlékezni kívánó, gyülekezési jogukat gyakorló, erőszakos cselekményeket nem tanúsító emberekkel szemben gumilövedék, vízágyú, könnygázgránát, gyalogos és lovas rendőri egységek bevetésére került sor, számos súlyos sérülést okozva. Több esetben előzetes felszólítás nélkül rontott a békés emberekre a közrendért felelős erőszakszervezet. A rendőrség ezúttal sem tartotta be a szűkségesség és arányosság elvét, illetve a tömegoszlatás szabályait. Az őrizetbe vételek során és azt megelőzően – a szeptember 18–21 közötti eseményekhez hasonlóan – fizikai bántalmazásokat, rúgásokat, ütlegetéseket tapasztaltak a hozzánk jogvédelemért fordulók. A letartóztatottak emberi méltóságot sértő intézkedéseket szenvednek el. A társadalmi béke és a köznyugalom az erőteljes és aránytalan intézkedések következtében még súlyosabb veszélybe kerülhet.

Követeljük a kormánytól és az országos rendőrfőkapitánytól a rendőri erőszak megszüntetését. Figyelmeztetünk az állam és az eljáró hivatalos személyek felelősségére. Egy jogállamban megengedhetetlen az ilyen rendőri fellépés, ezért a mozgósított rendőri erőket vissza kell vezényelni, mert tevékenységük csak fokozza a már amúgy is komoly feszültséget. Az országban kialakult válság karhatalmi eszközökkel nem oldható meg, széles társadalmi közmegegyezésen nyugvó megoldást kell találni.

Nyomatékosan kérjük a nemzetközi és hazai jogvédő szervezetek tiltakozását.

Kérjük a köztársasági elnök békítő jellegű fellépését az alkotmányos rend és a demokratikus alapjogokat gyakorlók védelme érdekében, ezért levélben fordultunk hozzá.

Az Országgyűlés sürgető kötelessége, hogy ebben a helyzetben – az 1990-es taxisblokádhhoz hasonlóan – mielőbb törvényt alkosson a közkegyelemről mindazok számára, akik a 2006. szeptember 18–21 közötti, illetve 2006. október 23-i tüntetésekben vettek részt, illetve akikkel szemben ezen tüntetések kapcsán indult büntetőeljárás.

Budapest, 2006. október 23.

Nemzeti Jogvédő Alapítvány

dr. Zétényi Zsolt, dr. Gaudi-Nagy Tamás
kuratóriumi elnök, kuratóriumi ügyvezető

S ha már szóba kerültek a szeptember 18–21 közötti események... Mai napig időtálló, sőt egyre inkább igazabbá válik a Nemzeti Jogvédő Alapítvány nevében Zétényi Zsolt és Gaudi-Nagy Tamás által közösen elkészített és 2006. szeptember 22-én kiadott közlemény. Ez lényegretörően foglalja össze a gyurcsányi hazugságbeszéd napvilágra kerülését követő napok közjogi és emberi jogi értékelését.

A Nemzeti Jogvédő Alapítvány állásfoglalása a jelenlegi magyarországi helyzetről

1. Közjogi értékelés

Magyarország súlyos erkölcsi, politikai és gazdasági válságban van. Olyan törvényhozási és kormányzati intézkedések történtek, amelyek a nemzetgazdaság megroppanásához, jelentős társadalmi feszültségek kialakulásához és az elszakított nemzetrészekkel való kapcsolat megromlásához vezettek.

A választók nyilvánvaló és a kormányfő által beismert félrevezetése, megvevése a politikai rendszer és jogállamiság iránt táplált bizalmat megrendítette. A hatalom olyan politikai erők kezében van, amelyeknek a választóktól kapott felhatalmazása a megtévesztés miatt hitelesnek nem tekinthető.

Nemzetünk közjogi hagyománya és a hatályos alaptörvény 2. § (2) bekezdése szerint a Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja.

A népfelség megnyilatkozásának tekinthető, mára mindennaposá vált tiltakozások és tüntetések, a gyülekezési és véleménynyilvánítási jog békés gyakorlása előmozdíthatják a politikai rendszer legitimitásának, alkotmányosságának helyreállítását. A spontán és békés célú gyülekezés elidegeníthetetlen emberi jog, amelyet csak kivételesen, alkotmányos felhatalmazás alapján lehet csak korlátozni, azonban ennek feltételei jelenleg nincsenek meg.

A Szabadság téri szovjet emlékmű megrongálása is erősíti azt a meggyőződést, hogy az önkényuralom e jelképe nem kívánatos a magyar nép számára. Az obeliszket szállítsák más helyre, és ezzel is álljon helyre a tér szabadságharcos hagyományainknak megfelelő eredeti történelmi arculata.

A jelen helyzetben a hatályos alkotmányjogi szabályok szerint elméleti megoldást adhat a miniszterelnök konstruktív bizalmatlansági indítvánnyal történő elmozdítása, illetve az országgyűlésnek joga van az összes tagja több mint felének (194 fő) szavazatával feloszlátia önmagát. Mivel ezek valószínűsége csekély, ezért indokolt, hogy a polgárok éljenek jogaikkal a közjóért, kezdeményezzék új kormány és új Országgyűlés létrehozását azért, hogy megszülethessenek a megfelelő személyi és szervezeti döntések a nemzeti érdekek előmozdítása, az ország működőképessé tétele, a nemzet erkölcsi, politikai és gazdasági helyreállítása érdekében.

2. Emberi jogi értékelés

A rendhagyó helyzet nem igazolhatja a törvényes rend megsértését sem az állampolgárok, sem a rendfenntartó erők részéről. A rendőrségnek azonban fokozott felelőssége van abban, hogy ne adjon okot arra, hogy a tiltakozókat elragadják indulataik.

A szükségesség és arányosság követelményét, illetve a tömegoszlatásra vonatkozó jogszabályi előírásokat be kell tartsa. Ha nem így jár el, akkor törvényt sértést valósít meg, és mindez a szeptember 20-i és 21-i hajnali eseményekhez hasonló következménnyel járhat.

Tömeges rendőri túlkapások történtek, súlyos testi sértést is okozó bántalmazások hivatalos eljárásban erőszakos cselekményekben részt nem vevő személyekkel szemben is. A más jogvédő szervezetek által is megállapított ilyen jogtiprásoknak haladéktalanul véget kell vetni, az elkövetőket felelősségre kell vonni.

A jogsérelmet szenvedő, eljárás alá vont tüntetők jogvédelmet érdemelnek, alappal kérnek támogatást a jogvédő szervezetektől. A Nemzeti Jogvédő Alapítvány erejéhez mérten igyekszik segítséget adni, együttműködő ügyvédei számos ügyben járnak el.

A sok esetben kívülről, passzív személyekkel szembeni – túlnyomórészt indokolatlan fogvatartással járó – felelősségre vonási eljárások a kommunista diktatúra félelem-légkörét idézik. A kormány és az eseményekkel kapcsolatban intézkedésre kötelezett hatóságok a konfliktus kiszélesedésének megakadályozására, annak békés megoldására kötelesek törekedni az 1990-es taxiblokádnál alkalmazott módon, akár közkegyelem kezdeményezése útján is.

Budapest, 2006. szeptember 22.

Nemzeti Jogvédő Alapítvány

Könyvünk számára Gaudi-Nagy Tamás a következőképpen ecsetelte a nemzeti jogvédők „harcászati” ténykedését és megfigyeléseit ezekben a nevezetes őszi napokban.

– A 2006. szeptemberi utcai akciókban többen is részt vettünk. Jómagam szeptember 19-én a Blaha Lujza tér környékén zajlott összecsapások helyszínén láttam el jogvédő ügyeleti szolgálatot. Október 23-án délután, a Kossuth tér – ma már felülvizsgálati ítélettel jogellenesnek nyil-

vánított – kiürítését követően, a Nádor utcában gyülekeztek megemlékezők, s szerettek volna bejutni a Kossuth térre. Békés jelenlétükre oszlatással reagált a hatalom, Novák Elődöt és többeket előállítottak. A mai napig folyamatban levő felosztatási perben a rendőrparancsnokok azt a képtelen hazugságot állítják, hogy a tömeg békétlen volt, a kordont eltávolította, a Tulipán presszóból „dobáltak”; ezzel szemben a tömeg (közük dr. Papp Lajos) békés volt, a Himnusz énekelte. Galla Jánossal aznap délben tértünk vissza az Amerikai Egyesült Államokból, ahol az amerikai magyarság meghívására bemutatkozó körúton vettünk részt, többek között a Szittyá Világkongresszuson, Cleveland-ben. Az út már 2006. szeptember 17-e előtt került megszervezésre, de óvatosságból október 23-án délelőttre időzítettük a visszatérést, tartva attól, hogy a rendőri erőszak aznap is folytatódik. Így is lett. Ferihegyen azonnal kaptam a hírvést, hogy megindultak az előállítások, így az első utam a repülőtérrel a Gyorskocsi utcai fogdába vezetett. A folyosón véresre vert, sérült emberek sorakoztak, fejjel a falnak támaszkodva. Ezt a megalázó helyzetüket határozott fellépésemre megszüntették. Az előállítottak és őrizetbe vettek közül többeknek elláttam a jogvédelmét, így például Novák Elődöt. Őt később először elítélték, ám végül elértük a felmentését, és perben kártérítést is kiharcoltam neki. Soha nem felejttem el a jelenetet: amint Előddel ültünk kettesben a kihallgatóban, egyszer csak hatalmas dörrenéseket hallottunk. „Jön a felmentő sereg!”, mondtuk reménykedve, de kiderült: valami tűzijáték volt a közelben.

Mint nemzeti jogvédők, többen is ott voltunk az utcákon egész nap. Zsolttal közös őrjáratokat tartottunk a Belvárosban, majd este megírtuk nála a rendőri erőszak azonnali leállítását követelő közleményünket – mindenki mást megelőzően,

Később elmentem a Ferenciek tere környékére és az Erzsébet hídra. Éreztem, hogy onnét jön majd a rendőri támadás, ezért igyekeztem az embereket leterelni a hídról, s az utolsó pillanatban sikerült nekem is elkerülnöm a rendőri erők támadását. Sajnos, egyik ismerősöm, Tátrallyay Péter, nem járt ilyen jól, ő ott maradt a hídon: kegyetlenül megverték, három bordáját eltörték. Majd előállították a rendőrök, azt hazudva utóbb, hogy őket a hídról kővel dobálta – ez az amúgy jól szituált bankár, ‘56-os szülők gyermeke, aki Kanadában született, majd üzletemberként hazatért... Végül Péter is kártérítést kapott egy többéves pert követően.

AZ ÖRDÖG A RÉSZLETEKBEN REJLIK

– *Gaudi a Szima-perben* –

Nem vagyok hivatott arra, hogy akárcsak hangosan töprengjek azon, milyen lehet a helyénvaló jogvédős magatartás. Legfeljebb annyit kockáztatnék meg, hogy bizonyára lelki-alkati kérdés is, kinél mi válik be, milyen viselkedés vezet eredményre. Inkább a szelíd, megfontolt, körültekintő eltökéltség, vagy inkább nyers, hirtelen, ám szintén eltökélt szókimondás. Éppen ezért az egyik, ugyancsak figyelemre méltó jogvédős pernek az alábbi részleteit nem azért mutatjuk be, mert azt gondolnánk, hogy egy nemzeti jogvédőnek „minimum” ilyen harcosnak kell lennie egy – amúgy – koncepciós per bírójával szemben. Hanem azért, mert úgy véljük, a tárgyalóteremben történtek pontos felidézése példátlanul jól megvilágítja, milyen – általában – láthatatlan erővel kell megküzdeniük mindazoknak, akik elszánták magukat arra, hogy síkra szállnak az emberi és a nemzeti jogok védelméért.

Az úgy vádlottja Szima Judit, a Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete vezetője. Könyvünk szereplői közül ketten is említették a nevét, nem is akármilyen összefüggésben. Gaudi-Nagy Tamás a vele készült interjúban emlékeztetett arra, hogy Szima Juditot még a kormányváltás előtti szakszervezeti tevékenysége miatt jogerősen elítélték, majd a mostani kormány elleni tevékenysége következtében újabb büntetőeljárást indítottak ellene, és jelenleg lakhely-hagyási tilalom alatt áll. Göbl György pedig „az utolsó szó jogán” még azt kívánta elmondani, hogy az igazságnak győznie kell a hazugság felett, és szabadságot a politikai foglyoknak: Budaházy Györgynek, Szima Juditnak!

Szima Judit tehát, a szakszervezeti vezető, a beosztása szerint rendőr alezredes, politikai fogoly. A katonai bíróság – egészen pontosan: a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa – elítélte. De vajon miért? A vád szerint: folytatólagosan elkövetett bujtogatás vétsége miatt. Kiket, ki ellen bujtogatott, és mivel, hogyan?

A Szima Judit által irányított rendőr szakszervezet a honlapján (www.tmrshu) több olyan írást jelentetett meg, amelyekben bírálták és leleplezték a rendőri állomány életét megkeserítő rendőri vezetői tetteket és mulasztásokat. Hogy néhányat mi is felsoroljunk: pl. a túlmunka-kifizetések elmaradása, urambátyám alapon zajló kinevezések, év végi, érdemtelen premizálás saját vezetői köröknek, összefonódás a szervezett bűnözéssel, gyenge kiképzés, a szókimondó, érdekvédő rendőrök meghurcolása, a politikai hatalom feltétlen, elvtelen és jogszabályokat sértő kiszolgálása stb. Nos, akinek van szeme és van füle – és főleg érdeklődése és felelősségérzete – Magyarországon, az mind-mind tudja, hogy ezek bizony igaz megállapítások. Márpedig ha igazak, akkor hogyan lehet – lehetett –

Szima Juditból politikai fogoly? Ráadásul nem akármik védtek, például egy nagyon képzett, nagyon gyakorlott ügyvéd, történetesen: Gaudi-Nagy Tamás.

A tárgyalás alábbi, mondhatni, ördögi részletei segítségével, úgy vélem, sok minden megvilágosodik. Olyannyira, hogy már felesleges is az előre megjósolhatóan megszületett – súlyosan elmarasztaló – bírói ítélettel e lapokat terhelni.

Bizonyára akadnak majd még e könyv olvasói között is olyanok, akik úgy ítélik meg, hogy Gaudi tiszteletlen volt a bíróval, maga kereste a bajt. Mint ahogy nagyon sokan hajlanak arra – remélhetőleg nem e könyv olvasói között –, hogy a rendőri brutalitások előzményének a tüntetők randalírozását, „szélsőséges” magatartását feltételezzék. Márpedig igazi változás, gyökeres fordulat csak akkor várható Magyarország vezetésében és helyzetében, ha nem keverjük össze az okokat és okozatokat. Nem a tiltakozók okozzák a hatalommal való visszaéléseket, nem a lopásokra figyelmeztetők csórják el a közpénzeket, nem az ezekről szólók bujtogatják, hergelik a közvéleményt, hanem a bűnök elkövetői, a bűnösök fedezői. Mint ahogy a szóban forgó esetünkben is ugyanez a helyzet: az ügyvédnek igazi választási lehetősége csak abban van, hogy szemet huny-e a fölött, hogy a hatalom és kiszolgálói koncepciós eljárással és ítélettel igyekeznek kivonni a forgalomból – a közéletből – a túlságosan makacs érdekvédőket (ebben az esetben az ő – Gaudi – védecéjt); vagy legalább – a maga kétségtelen nyers, a koncepciógyártó hatalmat nem tisztelő módján, ám az igazi törvényesség és demokrácia alapján – visszavág a hatalmát rideg nyugalommal érvényesíteni igyekvő bírónak. Nem különbözik ez a helyzet attól, amelyet Gaudi szellemesen így írt le: „felbőszült, erőszakos elemek kővel kezdték el dobálni a rájuk békésen lövöldöző rendőröket”.

Beszédes részletek a tárgyalásról

Gaudi-Nagy Tamás: Kizárási indítványt terjesztek elő, tekintettel arra, hogy a közvetkező ok miatt az ügy pártatlan elbírálása nem várható az eljáró tanács elnökétől. Nagyon tisztetem és természetesen nincs semmi problémám Önnel, de nagyon súlyos probléma merült itt fel. Mégpedig az, hogy 2008. november 25-én Molnár Attila régi kollegámmal közösen jegyeztünk egy védői nyilatkozatot. Ez, tartalmát tekintve arra irányult, abban azt rögzítettük, hogy az a büntető törvénykönyvi tényállás, amelynek alapján ez az eljárás folyik, amely a vád alapját képezi, amely szerint sérül a Magyar Köztársaság rendje, ez a Btk. 357. paragrafusa, a bujtogatás törvényi tényállása. Ez jelenleg – megállapítható módon – durva és kírívó módon sérti a Magyar Köztársaság alkotmányát. Ennek az egyezménynek a rendelkezéseivel, jelesen a véleménynyilvánítási szabadságra vonatkozó rendelkezéseivel durván ellentétes az, hogy létezik ma Magyarországon olyan katonai bűncselekmény – jelesen a bujtogatás törvényi tényállása –, amely már amiatt büntetni rendel – jelen esetben, mondjuk, egy szakszervezeti képviselői tevékenységet...

Eljáró bíró: Igazán nem akarnám félbeszakítani, de a magam részéről nem igazán értem, hogy az ellenem irányuló kizárás mire irányul.

Gaudi: Arra irányul...

Bíró: Szívesen...

Gaudi: Elmondom az okát...

Bíró: Kicsit rövidebben!

Gaudi: Elmondom az okát...

Bíró: Lényegre törőbben!

Gaudi: Érdekes, hogy minden koncepció eljárásban mindenki ezt mondja nekem, hogy beszéljek rövidebben, és ne húzzam az időt, miközben Önök húzzák a mi időnket. Teljesen más feladataink lennének, eljárni például Szima Juditnak...

Bíró: Ügyvéd úr! Legyen szíves...

Gaudi: ...egy rendőrt kell megvédenie az önkényes...

Bíró: Ügyvéd úr, legyen szíves, hallgasson végig!

Gaudi: Igen?

Bíró: Kénytelen vagyok figyelmeztetni arra...

Gaudi: Igen?

Bíró: ...hogy ha még egyszer ilyen tartalmú kijelentést tesz, amely sérti a bíróság tekintélyét és az eljárás rendjét...

Gaudi: Akkor rendbírsággal sújt. Nyugodtan sújtson rendbírsággal. Nyugodtan! Bátran!

Bíró: Jó?

Gaudi: Kérem!

Bíró: Ügyvéd úr...

Gaudi: Kérem, hogy sújtson rendbírsággal!

Bíró: ...ennek megfelelően tessék eljárni!

Gaudi: Ennek megfelelően fogok eljárni. Így van... Tehát gyakorlatilag azt lehet mondani – kicsit bulvár nyelven fogalmazva –, hogy botrányos az önmagában, hogy egy ilyen nyilvánvalóan alkotmányellenes törvényi tényállásra volt és van olyan ügyész, aki vádat emelt, és van olyan eljáró katonai bíró, aki eljárást folytat.

Bíró: Jó...

Gaudi: Egy olyan tényállás miatt...

Bíró: Tessék felfüggeszteni ezt a beszédet!

Gaudi: Igen?

Bíró: A bíróság akkor a védői beszédre való tekintettel az ügyvéd urat száz-ezer forint...

Gaudi: Köszönöm!

Bíró: ...rendbírsággal sújtja...

Gaudi: Nagyon jó!

Bíró: ...meg nem fizetése esetén 1000 forintonként kell egy napi elzárásra átváltoztatni.

Gaudi: Így van! Tökéletes!

Bíró: Olyan kijelentéseket tesz az ügyvéd, nemcsak az eljáró bíróval, de az ügyésszel szemben, hogy az eljárás rendjét zavarja...

Gaudi: Az eljárás rendjét nem zavartam. Nálam volt a szó. Fellebbezéssel élek, és kérem, hogy a következő indoklást vegyék jegyzőkönyvbe. A rendbírságról szóló döntés nyilvánvalóan megalapozatlan, tekintettel arra, hogy az eljáró ügyvéd az eljárás rendjét nem sértette, figyelemmel arra, hogy a védőnél volt a szó. Amit önkényesen, az elfogultságáról tanúbizonyságot téve az eljáró bíró megszakított. Kétszer is. Ez nagyon gyakori szokás, a Legfelsőbb Bíróságnál is tapasztalom, hogy beleszólnak a védő és a képviselő beszédébe. Nem ezt tanítják a jogi egyetemen, nem erről szól

az eljárási ügyrend. Jó lenne végre betartani a szabályokat ebben az országban. Tehát az eljárás rendjét nem zavarta meg a védő, másrészt az általa tett előadás szorosan kapcsolódott az elfogultsági indítványhoz, amelyet előterjeszteni készült éppen. Amelyet az elfogultságát leplezni nem tudó bíró megszakított. Ezzel tanúbizonyságát adta, hogy mennyire elfogult az ügyben. Ugyanis az előadásom arról szólt volna, hogy jelenleg egy nyilvánvalóan alkotmányellenes törvényi tényállás miatt folyik büntető eljárás a vádlottal szemben. Hiszen józan ésszel meg jogásként is könnyen felfogható, hogy szakszervezeti tevékenységet – egy érdekvédő szakszervezeti tevékenységet – nem lehet pusztán annak hatása miatt büntetőjogi szankcióban részesíteni, a valóságtartalom vizsgálata nélkül. Tehát ha és amennyiben a rendőri vezetés azt teszi, amit tesz – és én alapvetően elfogadom azokat a kijelentéseket, amelyekre a vád tartalmaz, és amelyeket a Szima Judit vezetett rendőrszakszervezet megfogalmazott –, tehát ha és amennyiben ezek a vádak helytállóak, akkor nemcsak joga, hanem kötelessége minden szakszervezeti vezetőnek, érdekképviselőnek, de rendőrnek is felemelnie szavát ez ellen, és megakadályozni ezzel a számtalan rendőri visszaélést. És ha ez elégedetlenséget szít (...) elismerjük, hogy elégedetlenséget szít, de hát ez a következménye a szakszervezeti tevékenységnek, hogy szítson elégedetlenséget azon rendőri vezetők körében, akik egyébként lábbal tiporják a jogszabályokat, és a rendőri állomány becsületét és méltóságát. Szima Judit pedig...

(...)

Bíró: Ügyvéd úr, nem akarom félbeszakítani, de ügyvéd úr kérdése ugyanarra a tényre vonatkozik, amelyről a tanú már korábban nyilatkozott. Ezt a tanú is, meg a jegyzőkönyv is megerősítheti. Ugyanarra a tényre pedig ismételt kérdést nem teszünk fel.

Gaudi: Nem tettem még fel a kérdésemet. Miért gondolja, hogy ugyanarra kérdeztem volna?

Bíró: Ügyvéd úrnak az volt a kérdése, hogy radikális vagy visszafogott-e? A tanútól kértem: erre a kérdésre korábban válaszolt-e? Igen. Kérem jegyzőkönyvbe venni!

Gaudi: De most jönne még csak a kérdésem érdemi része, ha engedné.

Bíró: Ügyvéd úr, akkor viszont arra kérem nagyon határozottan – és persze mindenkit: ugyanarra a tényre kérdést ismételten nem teszünk fel. Ha kérdést teszünk fel, nem teszünk fel olyan kérdést, amely alkalmas lehet a tanú befolyásolására. Harmadszor pedig: röviden, tömören tegyünk fel azt a kérdést. Egyértelműen...

Gaudi: Jó. Én meg határozottan megkérem arra...

Bíró: És nyilvánvaló...

Gaudi: ...hogy ne szakítsa félbe a kérdésfeltevésemet, és tartsa be a büntető-eljárási törvény szabályait.

Bíró: Ügyvéd úr...

Gaudi: Engedje meg...

Bíró: Ne vágjon a szavamba!

Gaudi: Ön se vágjon a szavamba!

Bíró: Ügyvéd úr, én megtiltottam azt, hogy a tanú a kérdésre válaszoljon, mert ugyanarra a tényre, körülményre vonatkozik.

Gaudi: Nem ugyanarra a tényre és nem ugyanarra a körülményre kérdeztem. Totális félreértés. Sajnálom.

Bíró: Ügyvéd úr, ha van más kérdése, röviden, tömören megfogalmazni...

Gaudi: Én úgy fogom feltenni a kérdésemet, ahogy kívánom. A büntetőeljárás törvény nem úgy fogalmazódik, hogy a bíróság által megfogalmazott kérdéseket lehet csak feltenni, hanem a védő által fontosnak tartott kérdéseket lehet feltenni. Lehet, hogy lesz ilyen büntetőeljárás törvény, de még nincs.

Bíró: A kérdést tessék feltenni. Arra várunk.

Gaudi: Én arra kérdeztem rá, hogy a rendőrség kebelén belül működő szakszervezeteknek – nem a TMRSz-nek, hanem a szakszervezeteknek – mi a küldetésük és feladatuk általában...

Bíró: Tehát a küldetés és feladat nem azonos a céllal...

Gaudi: Nem. Tehát mi a küldetés és feladata általában a szakszervezeteknek? És különösen az a kérdés, hogy ha és amennyiben a rendőrségi szakszervezet tisztségviselője, például Ön, észlel olyan jellegű jelenségeket, amelyek súlyos mértékben veszélyeztetik a rendőri szervekbe vetett bizalmat és a rendőri szervezet hatékony ellátását, akkor ebben az esetben mi a szakszervezet feladata.

(...)

Szima Judit: A Tettekreész Rendőri Szakszervezet titkáráként nem csináltam mást, mint hogy éltem azzal a jogommal, amelyet az alkotmány, az egyesülési törvény, és a Hft-ben szabályozott szakszervezeti jogosultságok biztosítanak. (...) A túlmunkák kifizetésével kapcsolatban a tanúval vitatkoznék a tekintetben, hogy ha ő szakszervezeti vezető volt, akkor neki nagyon jól kell tudnia, hogy a rendőrségen belül milyen áldatlan állapotok vannak, hogy mára már a rendőrök olyan kiszolgáltatott helyzetben vannak, hogy folyamatosan buknak be a hitelekkel, hogy nem tudnak már munkába sem járni, nemhogy családot eltartani, másod-harmad-munkahelyeken dolgoznak, és folyamatos közmegvetésnek vannak kitéve. A rendőri vezetők nem állnak ki az állomány mellett. Addig, amíg a kisrendőrök ellen folyamatos büntetőeljárások és egyebek folynak, a másik oldalról ez nem tapasztalható. Amikor a rendőri vezetés, egyes rendőri vezetők részéről visszaélések történnek, az ügyészségek nem nyomoznak olyan hatékonysággal.

Bíró: Megmondom, nehéz helyzetben vagyok, lassan én sem tudom követni az Ön kérdéseit (...)

Gaudi: Elnézést kérek, hogy olyan magaröptűek.

Bíró: Mondtam már, hogy röviden, tömören.

Gaudi: Akkor igyekszem visszavenni a színvonalból.

Bíró: Ügyvéd úr, most belebeszélt ismét, ezért újabb százezer rendbírsággal sújtom.

Gaudi: Remek. Ismételten fellebbezéssel élek.

Bíró: Várja meg, amíg végigmondom...

Gaudi: Mivel indokolja?

Bíró: Azzal, hogy ismét a bíró szavába vágott, mert ez a tárgyalás rendjét és a bíróság tekintélyét ismételten sérti.

Gaudi: Ön meg ismételten az én szavamba vág, ezért meg fogom tenni a szükséges bejelentéseket, a hivatali visszaélés nagyon megalapozott gyanúja miatt.

Bíró: De ha tovább folytatja... Fellebbezéssel kíván élni? Meg nem fizetése esetén 1000 forintonként kell egy napi elzárásra átváltoztatni a bírság összegét. Tudomásul veszi?

Gaudi: Nem veszem tudomásul, fellebbezéssel kívánok élni. Hadd örökössük meg az utókornak, milyen koncepcióss eljárás folyik jelenleg Magyarországon, 2010. április... Hányadikán? Nyolcadikán.

Bíró: Ügyvéd úrnak van-e rövid, tömör kérdése?

Gaudi: Fellebbezést szeretnék előterjeszteni, kérem, hogy biztosítsa...

Bíró: Tessék?

Gaudi: Kérem, hogy biztosítsa a fellebbezés előterjesztésére a lehetőséget!

Bíró: Mire vonatkozóan?

Gaudi: Az Ön által kiszabott rendbírás ellen.

Bíró: Az imént jelentette be, hogy fellebbezéssel kíván élni.

Gaudi: Szeretném indokolni.

Bíró: Tessék!

Gaudi: Akkor indokolom.

(...)

(eredeti filmfelvétel forrása: Gaudi-Nagy Tamás honlapja)

ZARÁNDOKÚTON

Alább egy különös zárandokútról nyerhetünk vázlatos képet. Az útra kelők gerincét a Nemzeti Jogvédő Alapítvány, ill. Szolgálat tagjai adták, ezért érdemesül megkülönböztetett figyelmünkre. Meg azért is, mert sokat elárul arról: milyen lelkiülető, milyen érzelmű emberek lehetnek a nemzeti jogvédők? Egy bizonyos: a nemzetnek, a hazának, a magyarságnak csakugyan kitiüntetett szerepe van az életükben...

A Bocskai Rádió gyors híre a 2011. október 15-i történelmi megemlékező útról

2011. október 15-én, a bocskai szabadságharc ünnepnapján, a *Liszt Ferenc II. Magyar Rapszódia Expressz* autóbusszal a Magyar–Osztrák–Bajor Társaság, a Hegyvidéki Trianon Társaság és a Nemzeti Jogvédő Alapítvány közreműködésével 50 magyar (magyar és nem magyar állampolgár) emlékező utazott a Magyar Szent Korona országaiiba, Nyugat-Magyarországra. Az utasok Mosonmagyaróvárra, Féltoronyba (ma Halbturn), Mosontarcsára (ma Andau), a nagycenki Széchenyi mauzóleumba, Doborjába (ma Raiding), Ágfalvára és Sopronba látogattak el.

Az egyesületeik és a jelen lévő emlékezők nevében beszédet mondott és az emlékezés koszorúit helyezte el: dr. Zétényi Zsolt, dr. Eva Maria Barki, dr. Galla János, Kéri Edit, Fülöp Sarolta, Láng Andrea, dr. Gyurta Tibor, dr. Balsai Szabolcs, Barta Judit, Baráti Péterné, dr. Bácsy Zsoltné, dr. Bácsy Zsolt. A megemlékezésen jelen volt és röviden emlékezett gróf W. Lászlóné, a Széchenyi család leszármazottja.

A megemlékezések a következő sorrendben történtek:

1. 407 éve volt a dicsőséges és győztes Bocskai szabadságharc.
2. 555 éve hunyt el Kapisztrán Szent János (Dr. Giovanni da Capestrano) (Capestrano, 1386. június 24. – † Újlak, 1456. október 23.), a nándorfehérvári diadal hőse, Magyarország védőszentje.
3. Mosonmagyaróvár – Gyász tér, emlékezés az 55 éve, 1956-ban meggyilkolt mártírokra.

4. Emlékezés a 79 éve, 1932. *október* 23-án született és 1956-ban meggyilkolt, mártír Tóth Ilona szigorló orvosra.
5. Féltorony (Halbturn): emlékezés a Féltoronyban született és 50 éve elhunyt Grósz József kalocsai érsek szobránál.
6. 55 éve, Mosontarcsa (Andau): emlékezés az amerikai magyar honfitársak által állított, 1956-os Magyar Menekültek emlékművénél és az andau-i hídnál.
7. Nagycenk, Széchenyi mauzóleum: emlékezés a 220 éve született *legnagyobb magyarra*, Sárvár-felsővidéki gróf Széchenyi Istvánra. Bécs, 1791. szeptember 21., † Döbling, 1860. április 8. (Megjegyzés: gróf Széchenyi István csodálatosan beszélt, írt és olvasott magyar anyanyelvén.)
8. Doborján (Raiding): emlékezés a 200 éve született Liszt Ferenc szülőházánál. Doborján, 1811. október 22. – † Bayreuth, 1886. július 31. (Megjegyzés: Liszt Ferenc beszélt, írt és olvasott magyar anyanyelvén. A Magyar Szent Korona országában, Nyugat-Magyarországon, Doborjánban született, születésétől haláláig magyar állampolgár volt, és a világot kizárólag az érvényes magyar útlevelével járta be, a magyar zenekultúra világhírét erősítve.)
9. Ágfalva: a 90 éve, 1921. szeptember 10-én győzelemmel zárult nyugat-magyarországi felkelésre emlékezve, a Rongyos Gárda hősi emlékműve előtt.

A Liszt Ferenc II. Magyar Rapszódia Expressz autóbusz ablakaiban piros-fehér-zöld keretben volt látható a Magyar Szent Korona országainak címere, UNGARN 1956, Kapisztrán Szent János, a mosonmagyaróvári Gyász tér, Tóth Ilona mártír, az andau-i emlékhelyek, gróf Széchenyi István, Liszt Ferenc és a Rongyos Gárda hősi emlékművének képei. Természetesen az őszi szél lobogtatta a magyar trikolt, az 1956-os lyukas zászlót és a Trianon-zászlót is.

Köszönet az osztrák hatóságoknak, hogy a trianoni határ átlépését követően Nickelsdorftól (Miklóshalmától) egészen Párházenig (Pomogyig) rendőrségi felvezetéssel segítették az utazást és a megemlékezéseket. A megemlékezéseket sok-sok rendőrautóval és kb. 50-100 rendőrrel biztosították. A magyarul is kiválóan beszélő rendőrök mindent megtettek annak érdekében, hogy a megemlékezések méltó módon és zavartalanul történhessenek. Köszönet érte!

Bocskai Rádió

The Voice of Hungary with Daniel Kadar

Hungarian (USA, Ohio, Cleveland)

<http://www.wjcu.org>

(Műsoridő: közép-európai idő szerint, vasárnap 20–23 óráig)

HATÁRTALAN JOGVÉDELEM

„...gyakoriak a burkolt vagy nyílt jogsértések”

MGR. BOZÓKI ANTAL

ügyvéd

Vajdaság (Délvidék)

– *Hogyan került kapcsolatba a Nemzeti Jogvédő Alapítvánnyal, ill. Szolgálattal?*

– A Nemzeti Jogvédő Alapítvánnyal, illetve Szolgálattal Gaudi-Nagy Tamás által kerültem kapcsolatba, egy palicsi – ha jól emlékszem, Egyesült Magyar Ifjúság (EMI) táborban. Ott mindketten előadást tartottunk. Személyes ismeretségünk talán még meg is előzi az NJSz létrehozását. Gaudi-Nagy Tamásról már ezt megelőzően is hallottam, és figyelemmel kísértem jogvédői, különösen a kettős állampolgársággal kapcsolatos tevékenységét, hiszen ebben mi, vajdasági magyarok is érdekelték voltunk. Ez a kérdés időközben – a kedvezményes honosítás lehetőségével – szerencsésen megoldódott.

– *Fontosnak tartja-e az NJSz létezését – különös tekintettel a határon túli nemzetre?*

– Fontosnak, mert az anyaországi hatalmi szervektől ez idáig nemigen kaptunk még csak erkölcsi támogatást sem a munkánkhoz. Tíz év után sem sikerült a kapcsolatot felvennünk például a Hungarian Human Rights Foundation (HHRF) budapesti irodájával. Úgy látszik, ezt a szervezetet nem érdekli a vajdasági magyar jogvédő szervezetekkel való együttműködés, az itteni magyarság helyzete, s ez számunkra érthetetlen.

Az NJSz sok esetben példaképet, erkölcsi erőt és támaszt jelentett számunkra a nemzeti kisebbségi jogainkért való küzdelemben. Szükségesnek tartanám egy olyan független jogvédő szervezet létezését itt a Délvidéken, ill. a Vajdaságban is, amely hatékonyan tudná ellátni a jogsértettek védelmét. Tekintettel arra, hogy mi itt kisebbségi sorsban élünk, és gyakoriak a burkolt vagy nyílt jogsértések, hatékonyabban és szervezettebben kellene fellépnünk a nemzeti kisebbségi jogok védelmében.

– *Jogvédő munkája során milyen fontos tapasztatokra tett szert a nemzeti jogvédelem lehetőségeinek tekintetében? Mit várna még az NJSz-től?*

– Annak ellenére, hogy itt a Délvidéken, ill. a Vajdaságban mintegy 300 (főleg) magyarul, s mintegy 200 magyar nyelven is tevékenykedő ci-

vil szervezet van, mindössze két civil szervezet szakosodott az emberi és a nemzeti kisebbségi jogok védelmére: az Árgus – Vajdasági Magyar Kisebbségjogi Civil Egyesület – és az Emberi Jogi Központ – ez pedig Szenttamáson alakult meg. Mindkettőről elmondható, hogy szűkös anyagi lehetőségeiket leginkább saját erőből biztosítják, és emiatt sok esetben képtelenek eleget tenni az elvárásoknak. Külön nehézségbe ütközik a felgyülemlett anyagok publikálása, a magyar közösség helyzetével, jogainak megvalósításával kapcsolatos új elemzések elkészítése, valamint a bírósági és egyéb jogvédelem biztosítása. Sajnos a Magyar Nemzeti Tanácsnál (MNT) sem találtunk és nem is számíthatunk támogatásra, mivel ennek többségét a Vajdasági Magyar Szövetség (VMSZ) adja, mi pedig pártoktól függetlenül tevékenykedünk.

Ezért mindenképpen szükség lenne egy egységes jogvédő szolgálat létrehozására, fiatal szakemberek bevonásával. Ez lehetséges lenne akár a két meglévő civil szervezet egyesítésével, vagy egy új szervezet alakításával is. Ugyancsak szükség lenne az NJSz-szel az eddiginél szorosabb kapcsolattartásra, együttműködésre és tapasztalatcserére is. Mindez bizonyára elősegítené a nemzeti kisebbségi jogok hatékonyabb megvalósulását, érvényesítését is. Ehhez azonban anyagi források is szükségesek, s mivel ezekkel a most működő szervezetek nem rendelkeznek, fennáll annak a veszélye is, hogy az egyik vagy mindkét szervezet beszünteti tevékenységét.

Az Árgusról

Az **Árgus** újvidéki székhellyel, 2001. június 15-én alakult meg egyesületként, azzal a céllal, hogy figyelemmel kísérje az emberi és nemzeti kisebbségi jogok megvalósulását a Vajdaságban. Alapvető tevékenységét a kisebbségi, különösen a nemzeti, etnikai és vallási kisebbségek tagjainak kollektív és egyéni jogai megvalósításának területein fejt ki, ideértve a gazdaságot, a kultúrát, az oktatást, anyanyelvhasználatot, a hagyományápolást stb. Különös figyelemmel kíséri, elemzéseket készít, és közvélemény-kutatásokat végez, valamint megvitatja és a nyilvánosság elé terjeszti a nemzeti kisebbségek jogainak megvalósulását Szerbiában és Vajdaságban.

Az egyesület már 2001-ben évkönyvet adott ki, s ez már akkor átfogó betekintést adott a vajdasági magyarság helyzetébe. 2002-ben újabb évkönyv következett, 2004-ben pedig az Árgus külön évkönyvet adott ki a vajdasági kisebbségek 2003–2004 évi zaklatásáról. Ezt *Doris Pack*nak, az EP délkelet-európai kérdésekkel foglalkozó küldöttsége ve-

zetőjének is átadta újvidéki tartózkodása alatt, 2005-ben, amikor az Európai Parlament ad hoc bizottságával a nemzeti kisebbségi közösségek tagjai elleni sűrűsödő támadásokat és a nemzetek közötti feszültségeket vizsgálta a Vajdaságban. De ugyancsak eljuttatta a kiadványt számos más, belföldi és külföldi közéleteti személyiségnek és nemzetközi szervezeteknek is.

Az Árgus 2007-ben tanulmánykötetet adott ki a *Magyarok a Vajdaságban* címmel (Újvidék, 2007. július), s ez – a kiadványhoz mellékelte CD-n – közli a kisebbségek 2005. és 2006. évi zaklatásait is. A *vajdasági magyarság helyzete* című kiadvány pedig (Árgus, Újvidék, 2007. november) tartalmazza a 2007. évi zaklatások kronológiáját is. A tanulmányt megkapta *Andreas Gross* is, az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése Monitoring Bizottságának vezetője; ő a kisebbségi jogok szerbiai érvényesítését volt hivatott feltérképezni, amikor 2007 novemberében Szerbiában tartózkodott.

Az Árgus elnöke 2007-ben – az Amerikai Magyar Baráti Község meghívására – több előadást tartott az USA-ban a vajdasági magyarok helyzetéről, majd 2008-ban és 2009-ben részt vett az európai parlamenti képviselők (*Becsey Zolt és Tőkés László*) kezdeményezésére Brüsszelben tartott közmeghallgatáson is. A meghallgatás célja volt: áttekintést nyerni arról, miként valósul meg a Vajdaság autonómiája, és hogyan alakult a nemzeti és etnikai kisebbségek vajdasági helyzete az utóbbi négy évben, emberjogi, gazdasági, jogi, politikai és kulturális-oktatási tekintetben.

A szervezet – időközben megszűnt – honlapjának (<http://www.argus.org.rs>) köszönhetően a szerbiai és a nemzetközi közvélemény közvetlenül és tárgyilagosan ismerkedhetett meg elsősorban a vajdasági magyar közösség helyzetével és időszerű kérdéseivel, a jogainak megvalósításával kapcsolatos hírekkel, írásokkal és jogszabályokkal, valamint az Árgus – és más civil szervezetek, valamint pártok – idevágó tevékenységével és álláspontjával, amelyekről a sajtó csak részben vagy egyáltalán nem tájékoztatott. A honlap feladatának tartotta nemcsak a nemzeti kisebbségi jogok ismertetését és terjesztését, de megvalósításának számonkérését is. Nem véletlen, hogy – a visszajelzések szerint – igencsak népszerű volt. Ennek tudható be az is, hogy állítólagos albán hackerek több alkalommal is feltörték.

A honlap – anyagi támogatás hiányában – 2011. július közepén lekerült a világhálóról.

Az eddigi gyakorlat folytatásaként, az Árgus folyamatosan készíti a vajdasági nemzeti kisebbségek zaklatási és jogsértési eseteinek időrendi összeállítását.

Árgus – Vajdasági Magyar Kisebbségjogi Civil Egyesület
 Argus – Civilno udruzenje Madara u Vojvodini za prava manjina
 Argus – Civil Association for Minority Rights of Hungarians in Vojvodina
 Cím: 21120 Újvidék/Novi Sad
 Radnicka 17, Pf. 52
 Tel.: +381 21/2366 947; +381 21/6621 609
 Tel/fax: +381 21/47 22 556
 Honlap: <http://www.argus.org.rs>
 e-mail: bozoki@eunet.rs

Az Emberi Jogi Központról

Az Emberi Jogi Központot (EJK) 2006 januárjában hozták létre Szenttamáson. Alapító okirata szerint legfőbb feladatának „a délvidéki magyarságot ért jogsértések felkutatását és dokumentálását tartja, illetve minden törvény adta lehetőséget kihasználva küzd a Kárpát-medencében élő magyarság jogainak minél teljesebb megvalósulásáért”. Leendő alapítói 2005. október 15-én tiltakozó megmozdulást szerveztek Szabadkán, mivel úgy értékelték, hogy „a délvidéki magyarság egyre inkább a kitaszítottság és az ellehetetlenítés állapotába kerül”.

Az EJK eddig több beszámolót készített a különböző magyarelles atrocitásokról meg jogsértésekről, és nyílt levelekkel is reagált ezekre. Előadásokat, konferenciákat tartott az emberi és kisebbségi jogi témakörökben (elsősorban a délvidéki magyarság helyzetével, illetve az 1944–1945-ben elkövetett délvidéki magyarelles népirtással kapcsolatban). A 2008. május végén készült jelentése fényképes dokumentációt és rövid összefoglalót tartalmaz a délvidéki magyarok helyzetéről.

A Brüsszelben tartott, fentebb említett közmeghallgatáson (2009. április 1-jén) az Emberi Jogi Központ képviselője is részt vett. Az egyesület képviselői 2009 májusában – a Sándor-palotában – Sólyom László magyar köztársasági elnökkel találkoztak. Ebből az alkalomból elsősorban a délvidéki magyarelles atrocitásokról és jogsértésekről beszéltek.

Az EJK a 61 év börtönbüntetésre ítélt öt temerini fiú ügyével kapcsolatban tematikus honlapot indított. Az elítéltek kegyelmi kérvényét egy petícióval egészítette ki, ebben 36 szervezet kedvező döntés meghozatalára kéri Szerbia köztársasági elnökét.

Az EJK Mihez van jogunk? című kiadványa (2009. december) olyan, a vajdasági magyar közösség identitását, nyelvét, kultúráját érintő kérdésekkel foglalkozik, amelyek meghatározzák a mindennapi életet.

Az Európai Parlament 2009-ben az EJK-nak ítélte az Európai Polgár Díj egyikét.

Emberi Jogi Központ

Centar za ljudska prava

Human Rights Center

Cím: 21480 Szenttamás/Srbobran

Sajkaska 26

Honlap: <http://www.humanrightscenter.net/hu>

e-mail: ejk@humanrightscenter.net

„...erősíti hitemet,
hogy a jónak végül győznie kell.”

DR. GYÜRE ISTVÁN

együttműködő ügyvéd, az NJSz tagja

Délvidék – Ada

Levél a szerkesztőnek

Úgy érzem, hogy elnézést kell kérnem korábbi jelentkezésem elmaradásáért. Talán azért is történhetett, mert valami nagy dolgokat nem tudnék mondani saját tevékenységemről, meg aztán nagyszülők lettünk stb. De ha kimondanám a véleményemet az itteni helyzetről – beleértve a vajdasági vezető magyar politikum sokszor megkérdőjelezhető tevékenységéről kialakult véleményemet –, akkor formálisan az itteni magyarságot is megsérteném. Persze vannak jó dolgok is, ám a szóban forgók közül sokan jellemzően „nekemisták”, vagyis csak magukra gondolnak, s talán ezért is van az, hogy a magyarság kevesebbet kap, mint amennyi járna neki. Ez így megy 20 éve...

– *Hogyan került kapcsolatba a Nemzeti Jogvédő Alapítvánnyal, ill. Szolgálatlaltal?*

– Annyit előljáróban, hogy apám és apósom Pécssett végeztek a jogot, és mindketten honvédek (karpaszományosok) voltak a II. világháború-

ban. (Apám orosz, apósom pedig amerikai fogságba esett.) Sőt, nagyapám az elsőben, Doberdónál kitüntetést is kapott. Nejem nagybátyja pedig ludovikás tiszt volt, és a háború végén – Ausztrián keresztül – Ausztráliában kötött ki. Persze már mind meghaltak, jómagam is a 62. évembe léptem. Hogy így mondjam: az apák a hadifogságok után hazajöttek Délvidékre, mert ez a szülőföldjük; holott különböző zaklatásoknak voltak kitéve. A fő problémája az volt a szerb – illetve akkoriban jugoszláv – hatalomnak, hogy miért jöttek haza. „Biztos kémek!” Szóval ilyen „társaságban” nevelkedtem – anyám pedig tanítónő volt –, mindez az itteni magyarság megvédésének lehetőségei felé terelte figyelmemet.

A nemzeti jogvédőkkel – nevezetesen Gaudi-Nagy Tamással és Zétényi Zsolttal – a Magyarok Világszövetsége vezetőin keresztül kerültem kapcsolatba, és pedig a „Temerini fiúk” elhíresült büntetőperének ügyében. Akkor lettem a NJSz-nek is együttműködő ügyvédje-tagja. (Az MVSZ-nél – Patrubány Miklós meghívására – tartottam néhány előadást a délvidéki vagyon-visszaszármaztatásról, 2006-ban, tehát akkor, amikor a szóban forgó törvénynek még se híre, se hamva nem volt.)

– *Mennyire tartja fontosnak e szervezet létezését – különös tekintettel a határon túli nemzettestre?*

– Nagyon fontosnak tartom, és a legnagyobb tisztelettel vagyok a nemzeti jogvédők munkája iránt. Amikor látom, hogy mennyit dolgoznak a jó ügyért, és mennyi áldozatot vállalnak, akkor az serkentőleg hat rám. Grespik Lászlóval szoktunk együttműködni, de sok jogvédőt megismertem a találkozóinkon is. Szóval, erősíti hitemet, hogy a jónak végül győznie kell.

Habár jómagam itt, mifelénk magányos farkasnak érzem magam, vagy még inkább Don Quijote-nak. Mozgásterem nagyon korlátozott. Őszinte, számottevő támogatásra itt helyben – Délvidéken – a jogvédelem dolgában nem számíthatok. Az itteni magyarok nagyobb része az állását félti, a fizetését. Négyszemközt a családjára, gyermekeire, egzisztenciájára hivatkozik. Ezt részben meg is értem. Tulajdonképpen így megy ez az itteni magyarságnál már 1918 óta, vagyis amióta gyakorlatilag leszakítottak bennünket az anyaországról. Szóval, itt nagyon, de nagyon „ügyesnek” kell lenni ahhoz, hogy az ember megmaradjon embernek, és amikor odahaza egyedül van, ne kelljen szembe köpnie magát a tükörben.

Minderre már 21-22 éves koromban rájöttem: amikor beválasztottak a Jugoszláv Egyetemista Szövetség elnökségébe mint vajdasági kádert.

Abban az időben azért „pedáloztam”, hogy minél magasabb funkciót érjek el, s hogy így tudjak majd valamit tenni a magyarságért. Hamar rájöttem azonban, hogy ez a saját népbútításom a magam elkábítására, s hogy csupán „dísz tárgy” vagyok. Én voltam az ő „jó magyarjuk”. Diplomálás előtt (1973-ban) minden tisztségemről lemondtam, és Belgrádból és Újvidékről visszavonultam Adára.

Tisztában vagyok azzal, hogy nem lehet fejjele menni a falnak, mégis: a fentebb említett, mai vajdasági *politikum* (így szeretik magukat nevezni), ha nem lenne ennyire „óvatos”, sokkal, de sokkal többet tehetett volna, legalábbis az iskolák, kulturális intézmények, ösztöndíjak nyújtása, itteni magyar vállalkozók támogatása terén. Lehet, hogy szubjektíven, de én így látom.

Nekem mint jogvédőnek is sok mindenben meg van kötve a kezem. Mint egyed, sokszor én is lapítok, mert látom, hogy csak üres és hamis szólamokat fúj a politika, s valójában minden úgy van és úgy lesz, ahogy az államhatalom akarja. Csak egyetlen példa erre: levelezésem a szerb igazságügy-miniszterrel, a temerini fiúk ügyében. M. Szabó Imre szándékozott dokumentumfilmet készíteni az ügyről és beszélgetni velük a börtönben, ám erre nem tudtam forgatási engedélyt kicsikarni, még a miniszteren keresztül sem.

– *Jogvédő munkája során milyen fontos tapasztalatokra tett szert a nemzeti jogvédelem lehetőségeinek tekintetében? Mit várna még az NJSz-től?*

– Értelemszerűen több itteni magyar ügyvédnek össze kellene fognia, de ez aligha megy. Egzisztenciális kérdés. Mert mindjárt kikiáltják az embert nacionalistának, és elveszítheti a klienturáját. Például amikor a „megnemtörtént” – itt így mondják – háborúk zajlottak a volt Jugoszláviában, sok magyar ügyfél elhagyott bennünket (feleségem is ügyvéd) azzal az indoklással, hogy „*ne haragudjanak, de úgy gondoljuk, hogy tekintettel a helyzetre, egy szerb ügyvéd eredményesebben el tudja intézni az ügyünket a kapcsolatrendszerével – mert szerb*”.

Tegyük fel, hogy pl. a Vajdasági Magyarok Szövetségének szakszolgáltatásban lenne ilyen osztály, amellyel együtt lehetne működni, s akkor mi, jogvédők érezhetnénk és mondhatnánk, hogy áll a pártpolitikában mögöttünk valaki. Habár a Magyar Nemzeti Tanácsnak van hasonló részlege, s az elnökét még jól is ismerem, mégsem jutottam sokra velük. Magyarkanizsán a kataszternek (földhivatalnak) magyar nyelvű ingatlan adásvételi szerződést adtam be átvezetni, ugyanis ott a magyar nyelv is hivatalos; ám elutasítás terhe mellett köteleztek, hogy bírósági tolmáccsal fordíttassam le. Az MNT az ombudsmanhoz fordult, – pedig írásban azt válaszolta, hogy nem lát itt jogsértést. Kész. Az MNT elné-

zést kért, hogy hát sajnos nem sikerült, de majd más ügyekben együttműködünk... Magyarán: a hatalom őket sem veszi komolyan.

Habár jómagam az utóbbi időben kihagytam sok tanácskozást a NJSz-ben – mert Budapest azért messze van, és télen még messzebb –, azon el lehetne gondolkodni, hogy a délvidéki és a többi, határontúli területekről jogvédők anyaországi szemináriumon (továbbképzésen, műhelymunkán) vennének részt az NJSz szervezésében.

„...a mai napig érvényesül
a kollektív bűnösség elve”

DR. SZABÓ OLGA

együttműködő ügyvéd
Felvidék

– *Hogyan került kapcsolatba a Nemzeti Jogvédő Alapítvánnyal, ill. Szolgálattal?*

– A Szövetség a Közös Célokért Társulás (SZKC) 2003-ban kért fel – Duray Miklós javaslatára – a Jogsegélyszolgálat elindítására. Ebben az évben fogadták el az 503/2003 T.t. sz., a földtulajdon jog visszaadásáról, és a 180/1995 T.t. sz., a földtulajdon rendezéséről szóló törvény módosítását. E törvény lényege, hogy visszaadják eredeti tulajdonosaiknak azokat a földterületeket, amelyek az előző kárpótlásokból kimaradtak, illetve lehetőséget adtak mindazoknak, akik lekésték a kárpótlási határidőt a kilencvenes években elfogadott kárpótlási törvény szerint.

A Szlovák Nemzeti Tanács 104/1945 T.t., a magyarok, németek, áru-
lók és a szlovák nemzet ellenségei mezőgazdasági vagyonának, valamint a szlovák nép árulóinak és ellenségeinek mezőgazdasági vagyonának elkobzásáról és annak gyors szétosztásáról szóló rendelet alapján, valamint a Köztársasági elnök 108/1945 T.t. sz., az ellenséges vagyon elkobzásáról és a Nemzeti Megújulási Alapról szóló dekrétuma és más törvények alapján minden magyar árulóvá, háborús bűnössé és a szlovák nép ellenségévé vált, ezért a földjeiket az állam elkobozta. A határátlépés pillanatában a Magyarországra erőszakkal kitelepített magyarok földje is a cseh-szlovák államra szállt. A földtulajdon jog visszaadásáról szóló törvény értelmében a magyaroktól elkobzott földek egy része államigazgatási eljárás keretén belül visszaigényelhetővé vált.

Mivel meglehetősen sok nevesítetlen földterület volt Szlovákia területén – közéjük tartoztak azok, amelyek kimaradtak a hagyatéki eljárásból, de a kellő alaposság híján elkobzott földek egy része is –, ezért igyekeztünk felhívni az emberek figyelmét az új lehetőségekre. Ebben segítettek a SZKC járási irodáinak a munkatársai is.

Ebben az időben jártam az ország magyarlakta területeit, előadásokat tartottam a törvényről, tájékoztattam az embereket. Mivel meglehetősen sokan kerestek fel telefonon, ill. levélben Magyarországról is, Budapesten is tartottam előadást. Együttműködésem a Nemzeti Jogvédő Szolgálatlal ebben az időszakban kezdődött.

– Mennyire tartja fontosnak e szervezet létezését – különös tekintettel a határon túli nemzetre?

– Anyagi források hiányában az SZKC Jogsegélyszolgálat a befejezte működését. A tanácsadást azonban nem. Ezért van fokozott jelentősége számunkra egy komoly jogi háttérnek – az NJSz-nek.

Itt szeretném megköszönni kedves munkatársaim önzetlen és nagyon készséges segítségét, amit egy-egy konkrét ügyben nyújtottak. Számomra fantasztikus lehetőség, hogy nemcsak anyaországi, hanem például erdélyi és délvidéki kollégákkal is felvehetem a kapcsolatot.

– Jogvédő munkája során milyen fontos tapasztalatokra tett szert a nemzeti jogvédelem lehetőségeinek tekintetében? Mit várna még az NJSz-től?

– A Nemzeti Jogvédő Szolgálat munkatársai támogatták munkámat tanácsaikkal, tapasztalataikkal, elismerésre méltó szakmai tudásukkal. Számítok rájuk a továbbiakban is. Nagyon szép feladat lehetne a magyar állampolgárság felvétele miatt szlovák állampolgárságot veszített honfitársaim képviselése az Európai Bíróságon, vagy az előzőekben említett jogi normák alapján elkobzott vagyoni ügyében az Emberjogi Bíróságon.

Fel lehetne vállalni a Csehszlovákiából kitelepített felvidékiek ügyét, akiknek kárpótlására a magyar állam nemzetközi szerződésben kötelezte magát.

Nagy segítség lehetne a határon túli nemzetrész számára az önrendelkezés lehetőségeinek ismertetése, megvitatása. Vagy: jól jönne a segítség esetleg egy-egy törvényjavaslat kidolgozásában. Hogy mást ne mondjak: Szlovákiában hiányzik a törvény a nemzeti kisebbségek jogállásáról. Természetesen, egy ilyen törvény elfogadásához nemcsak szakmai tudásra van szükség, hanem politikai akaratra is.

Ebben az országban a mai napig érvényesül a kollektív bűnösség elve, kollektív jogokkal viszont nem dicsekedhetünk. Az ország alkotmánya szűkre szabott két cikkelyt szán a kisebbségekre, előszava pedig így kezdődik: „Mi, szlovák nemzet...”

– Van-e esély a helyzet jelentős javulására?

– Lehet, hogy tévedek, de nem látok esélyt arra, hogy ez a helyzet belátható időn belül megváltozzék. Viszont az apró lépésekre igen. Egy-egy sikeres per a nemzetközi bíróságokon ráirányíthatja a köz figyelmét a szlovákiai áldatlan állapotokra.

Nem tartozik szorosan a témához, de fontosnak tartok megemlíteni egy nagyon veszélyes és nyugtalanító jelenséget. Az általunk lakott területek bíróságain a magyarul is beszélő bírók lassan nyugdíjba vonulnak. Helyettük jobbára csak szlovákul beszélő bírót helyeznek ide, ők pedig nem értenek szót a magyar ügyfelekkel. Mivel az eljárást az ügyfelek számára ingyenes bírósági tolmácsok alkalmazása jelentősen megdrágítaná – a jegyzőkönyv-vezető titkárnőt léptetik elő tolmácsá, mindenféle képzettség nélkül, a továbbra is ellátandó feladatok mellett. Így aztán azok, akik kevésbé „bírják” az államnyelvet, hátrányban vannak a szlovák anyanyelvűekkel szemben. Ezek után nem csodálkozhatunk, ha a magyar iskolákból lassan elfogynak a gyerekek. Hiszen a magyar nyelvet egyre inkább csak elvileg lehet használni a közigazgatási és a bírósági eljárások során. A fentiekből következik, hogy írott malaszt marad a peres felek bíróság előtti egyenlő elbánásának elve is.

„A pert megnyertem, a csángószövetség is,
a magyar nyelv oktatása is megmaradt...”

DR. ROZSNYAI SÁNDOR

ügyvéd
Erdély

– *Hogyan került kapcsolatba a Nemzeti Jogvédő Alapítvánnyal, ill. Szolgálattal?*

– Gaudi Nagy Tamással közös ügyünk volt, egy Romániában bejegyzett osztrák-magyar és román Kft-t hoztunk létre, akkor ismerkedtünk meg, a barátságunk azóta is tart. Ezen a barátságon keresztül jutottam el az NJSz-hez.

– *Fontosnak tartja-e az NJSz létezését – különös tekintettel a határon túli nemzettestre?*

– Szakmailag is fontosnak tartom a NJSz létezését, mert például több

ügyem is volt, amelynél itteni – erdélyi – ügyfelem jogait Magyarországon a NJSz tagságán keresztül érvényesítettem.

– *Jogvédő munkája során milyen fontos tapasztatokra tett szert a nemzeti jogvédelem lehetőségeinek tekintetében? Mit várna még az NJSz-től?*

– Több szempontból meg kell tárgyalni a kérdés által felvetett problémákat. Nézzük először a közelmúltat! Én az egyetemet Kolozsváron, román nyelven végeztem, mert akkor már nem volt magyar egyetem. A felvételi vizsgán abból a tantárgyból is, amelyikből magyarul lehetett felvételizni, a címet románul adták meg. Egyedül álltam fel a teremben és kértem, hogy a címet fordítsák le magyarra. Lefordították.

Év közben polgárjogból tartott vizsgám alkalmával a teremben hárman voltunk: a professzor, az asszisztens és én, mindhárman magyarok, de mindhárman románul beszélünk. A végén a tanár megkérdezte magyarul, hogy hová valósi vagyok...

Az egyetem elvégzése után tudatosan választottam munkahelyet a Székelyföldön, Sepsiszentgyörgyön. Itt akkor még olyan viszonyok voltak, hogy a bíróságon – emlékeim szerint – mindenki, tehát: bíró, ügyész, bírósági alkalmazott magyar volt vagy anyanyelvi szinten beszélt a magyar nyelvet. Nekem akkor meg kellett tanulnom magyar nyelven perbeszédet mondani; ez egy jogi kifejezésekkel tarkított konyhanyelv volt, de mindenki azt beszélt. Körülbelül 1976-ban kerültem először fellebbezéssel Csíkszeredába, ahol az elnöklő bírótól bocsánatot kellett kérnem, hogy a fellebbezési perbeszédet még mindig nem tudtam magyar jogi nyelven szépen *fenntartani*.

Aztán a '80-as évek elején egy ma is színmagyarnak számító kisvárosban, Baróton, egy helyszíni tárgyaláson, amikor magyarul kezdtem mondani a perbeszédemet, a román nemzetiségű, de magyarul jól beszélő bíró leállított. Nem volt durva, hanem tárgyilagos hangnemben elrendelte, hogy először mondjam románul, azután, ha akarom, mondhatom magyarul is. Ez az időszak volt a fordulópont, mert utána nem sokkal, amikor az itt tevékenykedő bírói kar nyugdíjba ment, a távozók helyére már olyan bírók kerültek, akiknek jó része nem tudott magyarul. Így egyszer csak azon vettem észre magam, hogy gyakorlatilag szinte nincs olyan bíró, akinek magyarul perbeszédet lehetne mondani.

A '80-as évek közepén aztán a román akadémia jogi szakfolyóiratában megjelent egy cikk, melyet a neve szerint (Savelli Zilberstein) nem román nemzetiségű jogász írt. Nagyjából azt mondta, hogy a bíróságokra a nem román nyelven beadott iratokat semmisnek kell tekinteni. Mindezt egy olyan periódusban, amikor még formailag érvényben volt az 1945-ös Nemzetiségi Statútum, s ez előírta, hogy azokban a helységekben, ahol

a nemzeti kisebbségek részaránya meghaladja a 20%-ot, anyanyelvükön írhatnak kéréseket az állami szervekhez.

Ezek az állapotok – mármint az, hogy a Székelyföldön nem lehet magyar nyelvű perbeszédet mondani, mert, talán Udvarhelyt leszámítva, nincs kinek – ma is tartanak. Noha ma már törvényes akadálya a magyar perbeszédnek nincs, a gyakorlatban nincs kinek elmondani. Hozzá kell tennem, hogy a felek számára – körülbelül 5 éve, saját kérésükre – akadálytalanul, minden esetben fordítót biztosítanak.

Én az utóbbi időben megpróbáltam, hogy mi történik akkor, ha a perbeszédet is magyarul mondjuk. Kézdivásárhelyen a magyar bíró románul adott szót a tárgyalóteremben. Az én ügyfelem, az ellenfél és az ügyvédje is magyarok voltak. Én akkor elhatároztam, hogy kockáztatni fogok, és a román felszólításra magyarul válaszoltam. A bírónő is és az ellenfél ügyvédje is „vette a lapot”, és egyszerre csak mindenki magyarul beszélt; annak az ügynek azt a részét, ami arra a napra esett, letárgyaltuk magyarul. Tehát lehetni lehet, ha van kivel és van rá akarat. Itt valószínűleg – a lehetőségek határán belül – nekünk kell ügyesebbeknek lenni, anélkül, hogy ez az ügy megoldása szempontjából ügyfelünknek ártana.

Másik esemény: a Kovászna megyei ügyvédi kamarában történt felvételi vizsgán én voltam a bizottság elnöke. A másik két bizottsági tag is magyar volt. Megszavaztattam, hogy a magyar anyanyelvűeket az – beleegezésükkel magyarul vizsgáztatjuk. Ami 50 éve nem történt meg, az most sikerült. De lehet, hogy ahhoz, hogy a későbbiekben vezető beosztásból leváltottak, köze volt a magyar nyelven történt felvételinek; bizonyítani nem tudnám, de az úgynevezett „leváltásomat” nem bánom. („A mór megtette kötelességét...”)

A kérdés másik oldala: a sepsiszentgyörgyi polgármester a polgármesteri hivatal épületéről levette a román zászlót, a lakosság számára írt értesítőire a város nevét magyarul is felírta. Ezért a helyi kormánybiztos kihágási jegyzőkönyvet vett fel ellene, és megbüntette 100 000 000 régi lejre (akkor ez egy fél ház ára volt). A pert Szentgyörgyről áthelyezték Moldovába, Bakóba. Az ottani bíróságon a kormánybiztos képviselője szinte semmit nem mondott a per tárgyáról, hanem végig arra hivatkozott, hogy ha ezt a jegyzőkönyvet megsemmisítik, akkor Kovászna megyében a magyarok a román zászlót bántani fogják, és átveszik a hatalmat. Hiába bizonyítottam, hogy a román törvények szerint a két cselekmény közül egyik sem képez kihágást, és amit a román kormánybiztos képviselője mond, annak semmi köze a per tárgyához, érveléseimet a bírók még válasza sem méltatták.

Többek között emiatt nyújtottam be panaszt a román ítéletek ellen a Strasbourgi Bíróságra. Ott ennek az érvnek az alapján, hogy beadványomra és fenntartásomra az itteni bíróságok nem adtak érdemi választ, a pert megnyertem: a kirótt és időközben behajtott büntetését a polgármesternek visszaadták, és szimbolikus erkölcsi kártérítést is kapott. Tehát kellő „tálalásban” magyar kisebbségi ügyet a nemzetközi bíróságokon is meg lehet nyerni, habár szerintem a nemzetközi közhangulat most is magyarellenes. Ezen is kellene segíteni, ha lehetne.

A másik ügy, amire szeretnék hivatkozni, az, hogy a Moldovai Csángó Magyarok Szervezete a magyarok által is lakott 19 moldovai helységben magyar nyelv oktatását indította el. Ezért a tanügyminisztérium pert indított ellenük, a magyar csángószervezet és a magyar nyelv oktatásának betiltását kérte. Arra hivatkozott, hogy a csángószervezet alapszabályzata nem foglalja magába az oktatáshoz való jogot, és különben is: magyar iskolák a csángóföldön nem léteznek, magyar iskolák törvénytelen létesítése ellenkezik a törvénnyel, ezért a csángószervezetet fel kell számolni, és a magyar nyelv tanítását be kell tiltani.

Én azzal védekeztem, hogy ami Csángóföldön folyik, azt a román oktatási törvény szerint sem oktatásnak nem lehet minősíteni (mert a gyerekek nem kapnak jegyet), sem iskolának (mert nem is iskolaépületben történik), ezért a tanügyminiszter kérését utasítsák el. A pert megnyertem, a csángószövetség is, a magyar nyelv oktatása is megmaradt, ma is működik. Tehát még idehaza is lehet eredményt elérni a sok eredménytelenség mellett.

Negatív oldal: a Bethlen Gábor által létesített nagyenyedi református magyar kollégium több ezer hektár államosított erdejét az Erdélyi Református Püspökségnek – hiába kérte – nem adták vissza, azzal az indoklással, hogy az erdőt csak a kollégium kérhetné vissza, a püspökség nem. Hivatalos iratokkal be tudtam bizonyítani, hogy az iskola a püspökség tulajdonát képezte a XVII. századtól az iskola és az erdők államosításáig. Azt is be tudtam bizonyítani, hogy a magyar, a román és az egyházi törvények alapján azt, hogy a református iskola és a református egyház közül kinek van jogosultsága az erdőket visszakérni, az egyházi vagy az egyházra vonatkozó törvények alapján kell eldönteni. Erre az érvelésre, a szentgyörgyi polgármester ügyéhez hasonlóan, a román bíróságok nem válaszoltak. Meggyőződésem, hogy ha megvizsgálták volna az ügyet az egyházjog szempontjából, akkor az eredmény más kellett volna, hogy legyen, de azt követték, hogy a magyar iskolának ne legyen anyagi lehetősége fenntartani magát. Ezt a véleményemet újságcikkkelkel bizonyítani tudtam, és megírtam a Strasbourgi Bíróságnak is. Lehet, hogy

nem kellett volna, mert ezt a kérésemet olyan rövid idő alatt minősítették elfogadhatatlannak, hogy nekem meggyőződése, hogy annyi idő alatt az általam elküldött anyagot nem tudták még elolvasni sem.

Ennek kapcsán szeretném azt mondani, hogy ha az NJSz-nek vagy másnak direkt vagy indirekt lehetősége nyílik arra, hogy a kisebbségbe szorult magyarságot nyugat-európaiakkal egyenrangúnak kezeljék, az nagyon sokat jelentene – mert nem veszítenénk pert még Strasbourgban is azért, mert magyarok vagyunk.

A készülő könyvet nemcsak a NJSz tagsága, hanem más is el fogja olvasni, ezért szólnék még arról, hogy Magyarország a rendszerváltozás előtt a környezetében levő kommunista országokhoz viszonyítva pozitív vezető szerepet töltött be. Ezt igazságként ki kell mondani, még akkor is, ha lesznek olyanok is, akiknek nem fog tetszeni. A román, a bolgár, a cseh és a szovjet diktatúrához viszonyítva Magyarországon abban az időben az életszínvonal sokkal magasabb volt. Ezért Magyarország akkor a környezetében levő magyarság számára jó példa és vonzó volt. Később a korrupció elhatalmasodásával, az életszínvonal csökkenésével Magyarország nem maradt az a jó példa, s a fiatalok számára nem maradt olyan vonzó, mint azelőtt. Szerintem a tehetetlenségi erő következtében a kisebbségi magyarság közép- és idősebb generációja számára most is Magyarország maradt „a jó példa” a még korruptabb balkáni államokkal szemben. Ez azonban a mai fiatalok egy részének már nem ilyen egyértelmű. Magyarországot ismét vonzóvá kellene tenni, és erre meg kellene találni a megfelelő eszközöket. Ilyen lehetne például a magyar sport. Ugyanakkor az anyaországi magyarság tudomásul kellene vegye a jelenlegi helyzetét (amíg nem lesz késő), és nem lenne szabad érzékeltetnie a kisebbségbe szorult magyarokkal a „felsőbbrendűségét”. Például igen sok kollega panaszkodik arra, hogy a magyarországi ügyfelekkel a modoruk miatt nem lehet kijönni...

AKCIÓ MINDHALÁIG

Perdöntő bizonyítékok

E sorok írásakor igazság szerint még nem tudható, hogy a bíróság számára is perdöntőnek bizonyulnak-e azok a filmfelvételek, amelyek Göbl György „ellenálló”, a Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete alelnöke szívós munkájának, kérlelhetetlen igazságkeresésének köszönhetően került egyfelől a nyilvánosság elé, másfelől a bírák pulpitusára.

Göbl György így fogalmazta meg a bizonyíték jelentőségét a 173-ak perének tekintetében; az újabb tárgyalásra 2011. október 13-án került sor.

A 2006. október 23-án délután az Alkotmány utcában kb. 15 óra 30 perckor elrendelt rendőrségi oszlatás jogszerűtlenségének kimondása a per tárgya. Felperes: **Gonda és 172 társa**. Őket éjjel – a Legfelsőbb Bíróság által már kimondottan – jogtalanul távolították el a Kossuth térről a 23-i hajnali oszlatáskor. Az **öt éve** húzódó perben a mai tárgyaláson a perújítás megengedhetőségéről dönt a bíróság az időközben előke-reült – korábban a rendőrség által letagadott – videofelvételek és dokumentumok alapján! A per érdekessége, hogy a Legfelsőbb Bíróságot is megjárta ítéletben megállapított tényállás az új információkra tekintettel más megvilágításba kerül. A felperesi oldal az alperes – a BRFK – által letagadott rendőrségi felvételeket és eltitkolt okiratokat csatolt be, ezek alapján bizonyítható a rosszhiszemű pervitel a BRFK részéről, hiszen **30 évre titkosították** őket, hogy ne derüljön ki az igazság.

A REBISZ 2010-ben megkerült, **30 év titkosítás alól feloldott** felvétele a világhálón itt tekinthető meg:

<http://www.youtube.com/watch?v=mOwAv5UyREY>

A rendőrség az alábbiakat állította egy, a Legfelsőbb Bíróságra beadott jogerős ítélet (2.Pf.20.978/2008/3. sz.) ellen beadott felülvizsgálati kérelmében: „*Budapest 2006. október 23-án a kora délutáni órákban erőszakos, garázda magatartást tanúsító tüntetők – kordonszolgálatot ellátó – rendőrökre támadtak ... a demonstrálók kukákat, padokat, vízcsapokat, autókat rongáltak meg és gyújtottak fel, valamint Molotov-koktélok, kövekkel,*

egyéb tárgyakkal támadták a rendőröket. Ennek hatására került sor a tömegoszlatás elrendelésére.”

A fenti hazugsággal szemben – állapítja meg Göbl György – a (Budapest, az Alkotmány utcában készült) felvételen az látható, hogy a tömeg békésen áll a rendőrkordon előtt, és a Himnusz éneklé. *„Hát ezért titkosították 30 évre a felvételt, és hozták a hamis rendőr tanúkat a per korábbi szakaszában.”*

A féktelen rendőri brutalitást egy másik felvétel is cáfolhatatlanul igazolja: a titokban, valamelyik Váci utcai lakásból készített filmen azt láthatjuk, hogy a már kiürített, ill. az elmenekülők által már üresen hagyott utcán rohamosztagos rendőrök járőröznek. Mikor meglátnak egy ácsorgó, teljesen mozdulatlan alakot, se szó, se beszéd, nekirontanak, és agyba-főbe verik. A félholt embert aztán magára hagyják. Hisz nem tudnak mit kezdeni vele. Semmit nem követett el...

Némi öröm a riasztó eseménysorban, hogy e sorok írásának pillanatáig több mint százötvenhétezer ember nézte meg itt, a világhálón a szóban forgó felvételt: <http://www.youtube.com/watch?v=TNsib28r43g>.

Ennyien győződhetek meg a szemükkel az igazságról: arról, hogy a rendőrök erőszakos fellépéséhez semmiféle tüntetők semmiféle garázdaságára, akár szóbeli, akár fizikai támadására nem volt szükség. Itt a vezetők által ferhertelt és szabadon engedett rendőrség garázdálkodott. Ők támadtak a békés járókelőkre, ők keltettek rémületet, ők voltak a terroristák...

A 2006-os Kossuth téri tüntetők képviselőinek parádés szereplése a bíróság előtt

Dr. Grespik László és a Kossuth téri tüntetők nem nyugodtak bele az 5 évvel ezelőtti véres rendőri oszlatások jogellenességét megállapítani nem hajlandó tavalyi ítéletbe. Az ügyvéd képviseli a 2006. okt. 23-i délutáni, az Alkotmány utcától az Astoriáig végrehajtott rendőri oszlatások jogellenességét megállapítani kérő perújításban a 173 tüntetőt. Gonda László és 172 társa felperesek okt. 13-i tárgyalásán a Fővárosi Bíróság Csalogány u. 47. alatti épületében Grespik László jogi képviselő és Göbl György, a Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete alelnöke és az Országgyűlés Emberi Jogi Bizottságának eseti szakértője mint beavatkozó parádésan szerepelt.

Amíg „csak” állították és *videofelvétellel* igyekeztek alátámasztani, hogy békés volt a tüntetés az Alkotmány utcában, addig a 3 bírónő ennek érezhetően nem adott hitelt. Mikor azonban az *okiratok* sorban igazolták a tüntetés békés jellegét, már megváltozott a 6 órás tárgyalás hangulata. A leg-

inkább mellbeverő bizonyíték a helyszínen tartózkodó helyszínparancsnok tanúvallomását tartalmazó közokirat volt: ebben Pigler István alezre-des ezt mondta 2007. március 2-án a – 10 évre titkosított! – tanúmeghallgatási jegyzőkönyv szerint: „A Hungária 705-ös (Majoros Zoltán r. alezre-des REBISZ műveletirányító rádióforgalmazási fedőneve – a szerk.) azt közölte, hogy minden kényszerítő eszköz alkalmazása, a lőfegyver kivételével engedélyezett. A tömeg verbálisan tanúsított erőszakot, de **fizikailag nem**. Utasítást adtam arra, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása nélkül **szorítsuk ki** a tömeget a Bajcsy-Zs. út irányába.” (a szerk. kiemelései)

Vagyis nem a tüntetés békés jellegének hiánya, megszűnése volt az oszlatássorozat megkezdésének és véghezvitelének oka, hanem a majdnem mindenáron való oszlatási szándék. Ez után kezdődött meg az alkotmányos alapjogaikkal élő tömeg Astoria felé való terelése, hajtóvadászata, verése, könnygázzal és gumilövedékekkel való lövése. Mindez elejétől a végéig jogellenes volt tehát, az elrendelése és a végrehatás módjának tekintetében egyaránt.

Grespik László úgy véli, hogy az 5 év alatt keletkezett, a perben csatolt okiratok súlya olyan jelentős, hogy a perújítás sikereként a bíróság meg fogja állapítani a 2006. okt. 23-i délutáni véres rendőri oszlatás elrendelésének jogellenességét is. Még 2010 szeptemberében megállapította a Legfelsőbb Bíróság az 5 évvel ezelőtti, reggeli Kossuth téri oszlatás jogellenességét, de a délutáni oszlatását nem – arra hivatkozva, hogy nem volt békés a tüntetés az Alkotmány utcában.

A nov. 25-én 10 órakor kezdődő második tárgyaláson már akár ítélet is várható.

(forrás: www.nja.hu)

Göbl György feljelentette Gyurcsányt és társait

Bevallom, magam sem értettem teljesen, miért fontos annyira a nemzeti jogvédőknek a Balsai-jelentés közzététele. Mi az, ami a jelentés nélkül még nem világos? Miért kell ahhoz egy jelentés, hogy az ügyészség, a bíróság végezze a dolgot?

Aztán lassan összeállt a kép. A „bűnüldözők”, az „igazságszolgáltatók” is emberek. Egyáltalán nem örülnek annak, hogy a politika „csinálja a feszültséget” (l. őszi beszéd), aztán meg nekik kell mind a tüntetők, mind a rájuk támadók, hatalmukkal visszaélők felett ítéletet mondani. Azt várják, hogy ha már alapján véve politikai kérdéstről van szó,

akkor a politika mondjon ki megalapozott, hivatkozható ítéletet, s ők majd legfeljebb igyekeznek ahhoz tartani magukat.

A Balsai-féle jelentés a rendőrségre – a rendőri „rendcsinálásra” – vonatkozóan egyfelől *„15 tételben katonai, részben közvérdra üldözendő köztörvényes bűncselekményt sorol fel”*, másfelől lehetőségként veti fel *„a lakosság megfélemlítése”* terrorcselekmény megvalósulását. Göbl György ezekre hivatkozva már megfogalmazhatta és benyújthatta büntető feljelentését *„Gyurcsány Ferenc korábbi miniszterelnök, a jelenleg még azonosítandó ismeretlen állami politikai vezető(k), továbbá a 2006-os erőszakos rendőri 'tömegkezelések' végrehajtásában felelős parancsnoki beosztást ellátó rendőrök ellen”*.

Persze nem arra kell itt gondolni, hogy innentől kezdve minden sínen van. Göbl György nem először próbálkozott azzal, hogy az ügyészséget rábírra a bizonyíthatóan bűnös rendőri vezetők elleni nyomozásra, ám lássuk be, eddig nem túl nagy sikerrel: a nyomozások még csak-csak megindultak, de a vádemelésig sehogy sem akartak eljutni az ügyek. Nos, éppen ez adja a nemzeti jogvédők akcióinak jelentőségét: mint ahogy eddig is alighanem annak köszönheték számos eredményüket – hogy mást most ne említsünk példaként: éppen a Balsai-jelentés nyilvánosságra hozatalát is –, hogy újra és újra hangot adtak a törvénytelenéseknek, a tarthatatlan visszasságoknak, ugyanígy a felelősségre vonás téren is jószerivel ez az egyetlen esélyük (no és – tegyük rögtön hozzá – a nemzet, a társadalom egyetlen esélye): nem hagyni annyiban, hogy az igazságszolgáltatás működtetéséért felelősek ne tegyék a dolgukat. Kibillenteni őket kényelmes nyugalomból, olyan dokumentumokra hivatkozva, amelyekről a sok emlegetés nyomán már a fél ország hallott, s nem lehet többé úgy tenni, mintha nem is léteznének.

S ha ilyen a dokumentum, akkor arra is kiválóan alkalmas, hogy a kíváncsú irányba terelgesse ne csak az igazságszolgáltatók, hanem a közvélemény figyelmét is. Göbl György is megragadja a kínálkozó lehetőséget. A Magyar Köztársaság Legfőbb Ügyészségének írt feljelentő levelében egyfelől részletesen taglalja, miért megalapozott az a vélekedés, hogy 2006 őszén a rendőrök és parancsnokaik voltak az igazi terroristák – a tömeg, a lakosság megfélemlítői –, s nem azok, akikre éppen ők igyekeztek és igyekeznek ezt a bűnt ráhúzni. Másfelől pedig Göbl erőteljesen figyelmeztet a fenyegető veszélyre: ha a nyomozó ügyészség nem lép fel azonnal erélyesen 2006 ősze film- és hanganyagainak fellelése és megőrzése végett, könnyen lehet, hogy örökre eltűnnek fontos bizonyítékok, történelmi jelentőségű kordokumentumok.

Alább kivonatossan ismertetjük a szóban forgó „feljelentő levél” tartalmát (nem ismételve meg az imént már idézett részeket):

Magyar Köztársaság Legfőbb Ügyészsége

Dr. Polt Péter úrnak
Legfőbb Ügyész

Budapest

Markó u. 16.
1055

Tisztelt Legfőbb Ügyész Úr!

A Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete (a továbbiakban: KJE) alelnökeként, illetve a *Magyar Országgyűlés Emberi Jogi Kisebbségi, Civil-, és Vallásügyi Bizottságának a 2002 és 2010 között és különösen 2006 őszén az állam részéről a politikai szabadságjogokkal összefüggésben elkövetett jogsértéseket vizsgáló albizottság* (a továbbiakban: albizottság) szakértőjeként büntető feljelentést teszek a Btk. 261. § (I) bekezdés b) pontjában meghatározott terrorcselekmény büntette megvalósulásának alapos gyanúja miatt Gyurcsány Ferenc korábbi miniszterelnök, a jelenleg még azonosítandó ismeretlen állami politikai vezető(k), továbbá a 2006-os erőszakos rendőri „tömegkezelések” végrehajtásában felelős parancsnoki beosztást ellátó rendőrök ellen.

(...)

Feljelentésem ténybeli alapját dr. Balsai István miniszterelnöki megbízott 2011. március 15. napjával keletkezett, a történeti eseményeket feltáró és összefüggéseiben feldolgozó jelentése tartalmazza, továbbá a négy év után – korábban a rendőrség és az ügyészség által letagadott – majd mégis „megkerült”, a rendőrség által készített – majd megvágott – videofelvételek.

(...)

Az eseményeknek elszenvedője, koncepciók perben eljárás alá vont sértetteként határozott álláspontom, hogy a tömegoszlatások – különösen a 2006. október 23-ai „tömegkezelési” események – egyértelműen arra utalnak: a Magyar Forradalom és Szabadságharc 50. évfordulóját békésen ünneplő és egyértelműen kormányellenes érzelmekkel motivált tömegek ellen irányultak, mivel nem váltották be Gyurcsány Ferencnek azt a reményét, hogy idővel hazamennek; verbálisan és pusztá fizikai jelenlétükkel egyre súlyosabban veszélyeztették a miniszterelnök és kormánya hivatalban maradását.

(...)

A miniszterelnöki megbízott úr jelentésének VII. fejezete külön alcímen tárgyalja a terrorcselekmény bűnének felvethetőségét.

Az ott kifejtett érvrendszer további kiegészítéseként említem:

1./ Az MTV Szabadság tér felőli főbejáratánál, mintegy 130 főben meghatározott „kemény mag” támadásakor – az ORFK Közleményében személyre szólóan is elismerten – egy rendőr 28 db éleslőszert lőtt el. A Közlemény nem ad választ arra, hogy miképpen kerülhetett ilyen mennyiségű éleslőszer a rendőr birtokába, és azt milyen okból, milyen lőfegyverből lőtte ki. Géppisztolyból, vagy tárákat cserélve maroklőfegyverből?

2./ Az MTV székház Nádor utcai oldalán, a Zoltán utcába telepített rendőri csapaterő várakozási térségében Majoros Zoltán rendőr ezredes nyitott ajtók mellett őrizetlenül hagyott rendőrségi mikrobuszt talált, amely 12 ember gépkarabé-lyával, a hozzá tartozó éles lőszerrel volt megrakodva. (2010. szeptember 6., az OGY Emberi jogi, kisebbségi, civil-, és vallásügyi bizottság albizottsága előtt tett nyilatkozat, A356-7/2010. számú országgyűlési jegyzőkönyv)

(...)

A fenti három tételben említett fegyverek, lőszer, eszközök a Rendőrség Szolgálati Szabályzata és annál alacsonyabb rendű más igazgatási szabályok szerint a tömegosztatásnál és a tömegkezelésnél meg nem engedett „kényszerítő eszközök”.

Ezeknek az eszközöknek a demonstratív felvonultatása egyértelműen csak a lakosság megfélemlítését szolgálta.

(...)

A Balsai-jelentés érdemei elismerése mellett, annak jelentős hiányossága, hogy a parlamenti albizottságnak és a Balsai-bizottságnak egy példányban megküldött, 2006. október 23-án készült rendőrségi felvételek elemzése, értékelése nem történt meg. A kérdéses rendőrség által készített videofelvételek objektív adatokkal szolgálnak arra, hogy a rendőrök kezdték meg a békés emberek kiszorítását, mind a Nádor utcában délelőtt, mind az Alkotmány utcában 15:30 óra körül. Tehát nem a „tüntetők” támadták meg a rendőröket, hanem éppen fordítva történt a valóságban.

(...)

A Nemzetközi Jog előírásai szerint békés magatartást tanúsító, alkotmányos jogokkal élő, véleményt nyilvánító embereket nem lehet oszlatni.

(...)

Indítványok:

Soron kívüli indítványként, azonnali, sürgős intézkedés keretében szerezzék be és mentsék le a 2006. szeptember 18–21-i, és a 2006. október 23-i, 00:00 órától 24-én 05:00 óráig történt összes rendőrségi, mentős és polgári védelmi EDR rádióforgalmazást. A hanganyagokat a Pro-M Zrt. mint gazdasági szolgáltató társaság archiválta, kezeli. A felvételek 5 év után kerülnek valamikor törlésre, ezért van szükség az azonnali intézkedésre.

(...)

Vizsgálandó, hogy a REBISZ II. és III. bevetési osztályainak videofelvételével mi történt (...)

Kérem a Tisztelt Ügyészséget, hogy az előkerült új bizonyítékok és szemtanúk tanúvallomása alapján az eljárást folytassa le, mert a KJE szerint az álló, Himnusz-t éneklő békés tömeg felszólítása, majd oszlatása egyértelműen az Alkotmány 2. §-ba ütközik, és a hatalom erőszakos gyakorlásának minősül; mindez nagy nyilvánosság előtt, majd a későbbiekben hatalmukkal visszaélve a médiákban manipulatíván tálalva tájékoztatták a lakosságot, megfélemlítő jelleggel, majd ártatlan, semmit el nem követő emberek tucatjait vonták koncepció-s eljárás alá, így a KJE tagságából is többeket, és jómagamat is.

Felhívom a T. Legfőbb Ügyész Úr figyelmét, hogy a KJE és annak tagjai már több ízben tettek feljelentéseket, de azokat a különböző ügyészi szervek rendre lesöpörték. A KJE indítványozza, hogy olyan új, az eddigi nyomozásokban részt nem vett ügyészekből álló nyomozócsoport kerüljön felállításra, mely elfogulatlanul tudja a történeteket vizsgálni, és igénybe veszik a 2006-os események kutatóinak, szakértőinek tapasztalatát. (...)

Sopron, 2011. október 17.

Tisztelettel:

Göbl György

Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete alelnöke

A közhatalom nevében!

*Huszonhat feljelentést tett a jogsértettek egyesülete
a 2006 őszi rendőrbrutalitások ügyében*

A bőséges és részletes lista megszületése elsősorban a Civil Jogász Bizottságnak, különösen egyik megalapítójának, Völgyesi Miklósnak köszönhető. Az ő megalapozó munkáját egészíti ki – bővíti, időszerűsíti – folyamatosan és fáradhatatlanul a Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete, kiváltképp ennek alelnöke, Göbl György...

Voltaképp milyen szokatlan a szemnek a sok néven nevezett parancsnok, a sok rangjelzés. Ebben a következmények nélküli országban nem vagyunk hozzászokva ahhoz, hogy valaki minden teketória, mellébeszélés, halandzsa nélkül rámutasson a magasrangú, igazi felelősökre. Úgy tűnik, elérkezett az idő – mondhatni: megérett rá a történelmi helyzet –, hogy minél többen belássák és minél többekkel beláttassák: akkor lehet itt csak gyökeres változás, gyökeres fordulat, ha gyökeresen másképp viszonyulunk alapértékeinkhez. A felelőtlen felelősöket felelősségre kell vonni! Talán elsőre furcsán hangzik. Pedig benne rejlik az egyre többek által hangoztatott felismerés: válságunk eredendő oka nem gazdasági. Hanem erkölcsi. Ehhez kell tartanunk magunkat!

A Göbl György által összeállított „feljelentés-gyűjtemény” bemutatása sajnos meghaladja terjedelmi korlátainkat. Ezért eltekintünk az eredeti megfogalmazásoktól, az ügyészégi és a személyes adatok közlésétől. Amit viszont – a nemzeti jogvédelem nevében – mi is vállalunk: hiánytalanul felsoroljuk a szóban forgó rendőrök nevét és vélhető tettét, nem feledkezve meg a beosztásokról sem:

1. **Lapid Lajos r. dandártábornok:** a 2006. október 23-i oszlatás jogszerűtlenségének kimondására Gonda László és 172 társa felperesek által indított közigazgatási perben elkövetett – vélelmezett – hamis tanúzás
2. **Nemes Sándor r. ezredes:** a 2006. október 23-i eseményekkel kapcsolatban írt hamis tartalmú jelentés (közokirat-hamisítás)
3. **Boros Zoltán r. törm. és Batka Csaba r. törm.** mint előállító rendőrök: a Novák Előd 2006. 10. 23-i előállítása ügyében készített jelentés – vélelmezett – hamis tartalma miatt (közokirat-hamisítás)
4. **Kiri Péter r. százados:** Gonda-per, vélelmezhető hamis tanúzás
5. **Szalma István r. százados:** Gonda-per, vélelmezhető hamis tanúzás
6. **Nem nevesítettek:** a 2006. október 23-i Budapest, Alkotmány utcai oszlatás elrendelésével kapcsolatos, vélelmezett bűncselekmény miatt
7. **Ismeretlen rendőrök:** a Rácz Attila elfogásakor készített – már korábban ügyész által is megállapított – valótlan adatokat tartalmazó jelentés (közokirat) meghamisítása
8. **dr. Konkoly Csaba vezető-helyettes ügyész,** illetve a **REBISZ parancsnoka:** fegyelmi bűncselekmény gyanúja
9. **Pigler István r. alezredes** mint 2006. október 23-án az Alkotmány utcai oszlatás kivitelező helyszínparancsnoka: hamis tartalmú jelentés (hivatalos személyként elkövetett közokirat-hamisítás)
10. **Ismeretlen rendőr:** V. P. vak fiatalember sérelmére (közvetlen közletről hátra lőtték) elkövetett bántalmazás
11. **Gajai Csaba r. törzsőrmester, Naár László r. őrmester, Vágó László r. őrnagy:** az első kettőnél a Fábán Gábor ügyével kapcsolatosan a közokirat-hamisítás bűncselekményének megalapozott gyanúja; a harmadiknál (Vágónál) mint a közokirat legitimálójánál: előjárói bűncselekmény
12. **dr. Bene László r. altábornagy, volt országos rendőrfőkapitány:** hamis tartalmú közokirat (közokirat-hamisítás)
13. **Majoros Zoltán r. alezredes** mint a 2006. október 23-i rendőri egységek műveleti irányítója: jelentés hamis tartalma (közokirat-hamisítás bűncselekménye)
14. **Ismeretlen rendőrök:** Lévy Attila előállításakor írt valótlan tartalmú jelentés miatt (közokirat-hamisítás bűncselekménye)
15. **Pálóczi Imre r. alezredes:** a 2006. október 23-i délelőtti, Nádor utcai oszlatás jogszerűtlenségének kimondására indított közigazgatási perben – vélhetően – hamis tanúzás
16. **Bácsik Sándor r. őrnagy:** a Nádor utcai perben kétszer is – vélhetően – hamis tanúzás
17. **Németh Péter r. tzls. és Szulecsán Gábor r. törm. (REBISZ I/1.):** a Nádor utcai oszlatás alkalmával K. Jánost, S. Lászlót, M. Gusztávot és D. Attilát elfogták, előállították, ellenük hivatalos személy elleni erőszak miatt indult büntetőeljárás a rendőrök által írt, vélhetően meghamisított jelentések alapján (közokirat-hamisítás bűncselekménye)
18. **Szlahorek László r. ftzls., Borbándi Zoltán r. törm., Csipkés Tamás r. zls., Csomós Csaba r. zls., Bagi Péter r. tzls. és Mayer György r. zls. (REBISZ I/1.):** a Nádor utcai oszlatással, O. Zoltán, Ny. Ákos, H. István el-

- fogásával, előállításával kapcsolatban vélhetően meghamisított jelentés (közokirat-hamisítás bűncselekménye)
19. **Lakatos Sándor r. szds. parancsnok:** hamis rendőri jelentések aláírásával, legitimálásával előjárói bűncselekmény
 20. **Nem nevesített hivatalos személy:** az Ofella Zoltán és társai ellen hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt folyamatban volt büntető eljárásban annak előadójaként tanúsított, hivatalos személy által elkövetett bűnpártolás büntette.
 21. **Gergényi Péter:** közokirat-hamisítás és hivatali visszaélés gyanúja
 22. **Pigler István r. alezredes** mint helyszíni parancsnok: 2006. október 23-án az Alkotmány utcában parancsot adott a Himnusz éneklő, álló, békés tömeg feloszlatására
 23. **Pálóczi Imre r. alezredes mint helyszíni parancsnok és Bácsik Sándor r. őrnagy:** az oszlatás megkezdésekor előjárói intézkedések elmaradása (katonai bűncselekmény), melyek a fegyelemre különösen nagy hátrányt okoztak, ezért minősített esetként vizsgálándók.
 24. **Nem nevesített:** a KJE 12 tagja által aláírt, a dr. Gulyás Gergely országgyűlési képviselő által tett feljelentéshez csatlakozó, sértetti feljelentés.
 25. **Takács Ferenc r. tzls., Gutsik Ákos r. ftőrm., Kuna Péter r. tőrm., Kmeecz Attila rendőr:** az M. Balázs, N. Tamás és I. Norbert elfogásával és előállításával kapcsolatos rendőri jelentés meghamisítása (közokirat-hamisítás bűncselekménye), valamint hamis vád, illetve hamis tanúzás halmazati esete
 26. **Ismeretlen parancsnok:** A fenti esetekben a rendőri jelentések legalizálása (előjárói bűncselekmény)

Üzenjük

*2006 őszi rendőrterror:
jogvédők és áldozatok az igazságtételtől*

2011. október 23. közelgő ünnepe előtt, az öt évvel azelőtti politikusi és rendőri bűnökre és elévülésük veszélyére figyelmeztetve a Nemzeti Jogvédő Szolgálat – jelesen Gaudi-Nagy Tamás, Morvai Krisztina, Grespik László – tartott még egy utolsó sajtótájékoztatót, ezúttal az Országházban. Az áldozatok (védenecsek) közül is többeket bevontak a tájékoztatásba. Most azonban nem a sajtótájékoztató – olvasóink számára már számos részletében, felvetésében ismert – tartalmát, fordulatait idézzük itt fel, hanem a Hungária Tv interjúfűzésének legfontosabb üzeneteit.

Gonda László:

A 2006. őszi eseményekkel kapcsolatban a legfontosabb igazságot nem mondták ki: hogy állami terror volt az utcákon.

Lévay Attila:

2006. október 23-án Magyarországnak nem volt törvényes kormánya, a hazugságon alapuló szerződés is semmis...

Dukán Dániel:

A 2006-os őszi igazságtételekről nem nagyon lehet véleményem, legfeljebb az igazságtétel hiányáról. Azok a rendőri vezetők, illetve tanúk, akik ellenem is tanúskodtak, még mindig a helyükön vannak. Mindenképp változást szeretnék, morális megújulást, amelynek alapján az ország egyszer majd felemelkedhet.

Reiner Péter:

Amikor a rendőrök megaláztak, a Gerlóczi utcában megverték (...), eldöntöttem két dolgot. A jelenleg hét országban élő Kárpát-medencei magyarságnak a legszélesebb körben elmondom, mi történt velünk, és egyetlen bűnöst sem engedek futni hagyni.

dr. Grespik László:

Az emberi jogoknak nincsen politikai hovatartozásuk, legfeljebb az emberi jogvédőknek. (...) Jogászként azt tudom mondani: ha a kormány nem tartja be a polgári törvénykönyvet, akkor nem várhatja el, hogy a polgár betartsa. Hogy fizessen vízdíjat, áramdíjat vagy más rezsit.

dr. Morvai Krisztina:

Emberi döntések miatt állunk ott, ahol állunk. Bízom abban, hogy ezeknek az embereknek és más jogászkollegáimnak a lelkiismerete megszólal, és változtatni fognak magatartásukon, és meghozzák azokat a döntéseket, amelyek igenis szükségesek ahhoz, hogy legyen igazságtétel.

dr. Gaudi-Nagy Tamás:

Addig fogjuk hangoztatni mind a három követelésünket, amíg nem győz az igazság.

Göbl György

2006-ban – hallgatva Gergényi Péter tanácsára – feljelentéssel éltem, azért, mert megkergettek garázda módon, aztán engem vontak koncepcióos eljárás alá. (...) Koncepcióos eljárások voltak, s a mai napig nem engedik, hogy ez kiderüljön, a kormányváltás ellenére sem.

Kovalcsik Tibor

2006-ban ott voltam a Fidesz nagygyűlésén, megemlékezésén. Akkor történt velem ez a gumilövedékes találalat...

Október 23-i megemlékezés 1956 és 2006 jegyében

2011. október 23-án (vasárnap, este 8-kor) Budapesten, az V. kerületben tartottak megemlékezést a nemzeti jogvédők, méghozzá az Erzsébet téren, a 2006. őszi rendőrterror egyik nevezetes helyszínén. Nyilvánvaló a megfontolás és a szándék: 2006-ban ugyanaz a szellemi–kulturális–politikai erő támadt rá az emlékezni, ünnepelni s tiltakozni készülő tömegre, a nemzetnek a nemzetért és hazáért felelősséget érző, megjelenni bátor részére, mint amelyik '56 szabadságharcát számolta és számoltatta fel, nem riadva vissza a felkelők megsemmisítésétől, elítélésétől, kivégzésétől, rács mögé dugásától. S nem árt ezt a világ, mindenekelőtt a magyarság eszébe vésni.

Sokat elárul minderről már maga a meghívó is, érdemes a maga teljességében idéznünk.

MEGHÍVÓ

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat
és a

Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete

a Bp. V. ker., Erzsébet téren
2011. október 23-án 20 órakor

MEGEMLÉKEZNEK

a 2006-os őszi rendőrterrorról és annak áldozatairól,

KÖVETELIK

az azonnali igazságtételt, a bűnösök felelősségre vonását,
a jóvátételt és a közkegyelmet!

A megemlékezésen felszólalnak:

- a 2006. őszi jogsértettek
- Gonda László, a Közhatalom Jogsértettjeinek Egyesülete alelnöke
 - dr. Morvai Krisztina, európai parlamenti képviselő
 - dr. Gaudi-Nagy Tamás,
- a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetője, országgyűlési képviselő
 - 2006-os áldozatok

Kérjük, hogy minden emlékező hozzon magával egy mécsest!

Legyünk együtt, és ünnepeljünk
dicsőséges forradalmunk 55. évfordulóján!

*A Szent Korona Rádió tudósítása
az október 23-i NJSz-rendezvényről*

Szinte filmként láttatva idézi fel az ünnepség egymást követő, színes pillanatait a Szent Korona Rádió helyszíni tudósítása. Csupán annyit változtattunk rajta, hogy mintegy „visszapergettük” az eseménysort, vagyis az első történések kerültek a tudósítás elejére, az utolsók meg a végére...

20:20 Kezdetét vette az NJSz rendezvénye az Erzsébet téren. Szervező a Nemzeti Jogvédő Szolgálat és a Közhatalom Jogsértetteinek Egyesülete. A rendezvény egyrészt megemlékezés a harcokra, másrészt tüntetés a 2006-os igazságtétel véghezviteléért.

20:22 Gonda László kezdi a felszólalások sorát. 5 év alatt a kisemberek sorsa egyre rosszabb lett, Gyurcsányt sem sikerült elkergetni.

Ebben a pillanatban elment a hangosítás, így a 200-300 fős hallgatóság a színpadhoz közelebb állva igyekszik nyomon követni a beszédeket.

20:30 Visszatért a hangosítás. Eddig Gonda László köszönetet mondott a Kossuth tériek kiállításáért, továbbá elmondta, hogy a Kossuth tériek akaratát jelenleg a parlamentben a Jobbik képviseli. Annak ellenére, hogy a Jobbik tevékenysége nem túl látványos, mindent megtesznek, hogy féken tartsák a kétharmadot.

20:37 A következő felszólaló egy olyan ember, aki a 2006-os rendőri terror áldozata volt. A mikrofonhoz lép Reiner Péter.

20:43 Morvai Krisztina lép a mikrofonhoz. Köszönetet mond a 2006-os harcosoknak, akiket még mindig randalírozó csőcseléknek neveznek. Ebből is látszik, hogy 2006 óta még nem volt igazságtétel. 5 éve, az 50 éves évfordulón az '56-os forradalom leverőinek utódai lezárták előlünk saját városunkat. Volt, aki ezt az igazságtalanságot nem tudta elviselni, és ott szeretett volna lenni a Kossuth téren a zászló felvonásánál.

Elment a hangosítás, megpróbáljuk a lényegét összefoglalni.

20:54 Morvai Krisztina szerint nem szabad megfeledkeznünk arról, amit a Magyar Gárda jelent azoknak a vidéken élő idős embereknek, akik a cigányok terrorjában élnek minden nap. Nem szabad elfeledkezni a Hunnia mozgalom tagjairól, akik elindították a Razzia-kampányt.

20:58 A színpad előtt a 2006-ban híressé vált „Szabadság” betűi sorakoznak. Ezeket a betűket Morvai Krisztina azoknak a bajtársainak szeretné átadni, akik az elmúlt 5 évben kiállításukkal példát mutathattak mindannyiunknak. Morvai két nőbajtársának szeretne egy-egy betűt átadni. Elsőként Apáthy Istvánné, Gabika, a Közhatalom Jogsértettjei Egyesület elnöke kap egy betűt, mert a Kossuth téren végig kitartott; a következő betűt pedig Anikó, a Hunnia mozgalom terrorizmus miatt perbe fogott tagja kapja.

21:05 A következő betűt Gaudi-Nagy Tamás annak a fiatalembernek adja át, aki 2006-ban elvesztette a szeme világát egy gumilövedéktől. Nagy László a mikrofonhoz lépve „Szeretlek benneteket!” kiáltással köszöni meg az elismerést.

A „Szabadság” betűinek B betűjét Budaházy György kapja. A hallgatóság „Budaházy” skandalálással nyilvánítja ki teljes egyetértését. Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás felelevenítik Budaházy hazafias tetteit az Erzsébet híd lezárásától a szovjet címer leverésén át a mai helyzetig, a házi őrizetig.

Budaházy hangüzenetet küldött az NJSz rendezvényén megjelenteknek.

21:17 A következő betűt Somlai Artúr és felesége kapja. A Kossuth tér meghatározó alakja, a Szent Korona-eszme népszerűsítője, Bene Gábor kapja a következő betűt, a D-t.

Bene Gábor félperces csendre szólítja fel a megjelenteket Hermann István, a tegnap meghalt Kossuth téri forradalmár emlékére, aki a hullámvölgyekben népdal-énekléssel igyekezett lelket önteni a többiekbe.

21:27 Göbl György kapja a következő betűt: az NJA ügyvédeknek is példamutató módon gyűjtötte kitarótan a bizonyítékokat a 2006-os terroristák, a szemkilövő rendőrök ellen. Göbl György felkészülten, kihangosítóval érkezett a színpadra. Felhívta a figyelmet arra, hogy sok városban volt ugyanúgy kitaró tüntetés, mint Budapesten, őrölük sem szabad megfeledkezni.

Gonda László kapja a következőt, a „Szabadság” Á betűjét.

21:32 Az utolsó betűt egy olyan ember kapja, aki az egész Kárpát-medencében fejtett ki nemzetvédő tevékenységet, Reiner Péter.

21:35 Mivel két „Szabadság” betűi is rendelkezésre állnak, kap egy S betűt Kőszegi M. László: 2006-tól kezdve kamerájával rögzíti a történeteket. A többi 8 betűt pedig jelképesen megkapja minden jelenlévő, és aki 2006 óta a nemzeti ellenállás részese.

21:41 Somlai Artúr kér szót, megköszöni Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás munkáját, a jelenlévők tapssal fejezik ki köszönetüket. Gaudi-Nagy Tamás megköszöni a Nemzeti Jogvédő Alapítvány összes munkatársa nevében. Szót kér egy Kossuth téri tüntető hölgy, aki a még jelenleg is kitaró Kossuth téri tüntetőknek kér egy betűt, ugyanis mint elmondta, „a Kossuth tér él”. A Kossuth téri tüntetők egy S betűt kapnak.

21:52 Gaudi-Nagy Tamás Polt Péter főügyész felelősségét hozza fel, akinek vezetése alatt a mai napig olyan ügyészek dolgoznak, akik keményen kivették a részüket a tüntetők elleni eljárások indításából és a rendőrök felmentéséből. Közkegyelem jár azoknak, akikre azért sújtott le a bíróság, mert élték az ellenállás jogával. A TV-ostrom miatt jelenleg is börtönben ül egy hazafi. A rendőrbűnözők, akik törvénysértések sorozatát követték el a tüntetőkkel szemben, jelenleg is szabadon élik világukat. Mindenkinek kötelessége ezt a követelést saját országgyűlési képviselője felé közvetíteni.

21:55 Zárszóként Gaudi-Nagy Tamás azzal bocsátja útjára a megjelenteket, hogy holnap már mindenki azzal kezdje a napot, hogy kitalálja, ő mivel tudna tenni a nemzet felemelkedése érdekében, majd azt meg is cselekszi.

Végezetül elénekeltük a Szózatot és a Székely Himnuszt.

Két kiegészítés kívánczik mindössze a tudósításhoz. Az egyik az (éppen házi őrizetben rostokoló) Budaházy György felvételről elhangzott

üzenetének figyelemre méltó gondolata: 1956-ban a nemzet egységesen lépett fel elnyomói ellen; mostanra módszeresen felszámolták ezt az egységet, s ez 2006 őszén is látszott: teljesen megosztott volt az ország a rendőri brutalitás és a tüntetők-tiltakozók megítélése tekintetében.

A másik kiemelendő, hangsúlyozandó gondolat Morvai Krisztináé. Gaudi-Nagy Tamás a nemzeti jogvédők emlékező ünnepségén úgy szólította őt a pódiumra, mint egy nevezetes nap történelmi jelentőségű találkozójának kezdeményezőjét: 2006. november 20-án alakult meg a Civil Jogász Bizottság Gaudi irodáján. „Azt hiszem, nyugodtan mondhatom – hangoztatta a neves jogvédő –, ha Morvai Krisztina nincs, akkor 2006 ügyét is szőnyeg alá seprik, és azt hazudják, amit most is hazudnak: nincsen semmi párhuzam 1956-tal, és ami történt, az néhány garázda elem, a csőcselék randalírozása volt.”

Morvai ezt a felvetést fűzte tovább: üdvözölte az egybegyűlteket „azon a helyen, ahol őt évvel ezelőtt megmentették a becsületünket azok a harcosok, azok a hőseink, akik ezek mögött a betűk mögött (*a SZABADSÁG betűi mögött – a szerk.*) szembeszálltak a diktátorok vérengző seregével”. Ezek a hősök a nemzet méltósága és becsülete védelmében, a nemzet önvédelmét gyakorolva léptek fel. Nem vették természetesnek 2006. október 23-án, hogy a kommunisták – azoknak a szellemi utódai, akik 1956-ban a nép közé lövettek, és a forradalmat leverték – „most megakadályozták az ötvenéves évfordulón az emlékezést és az ünneplést, és lezáratták előlünk a saját városunkat. Mert ne felejsük el, hogy mindannak, ami ezen a napon öt éve történt, ez a lényege”. Bátor magyar emberek azt mondták, ne hagyjuk, hogy megtapossanak bennünket, ne hagyjuk, hogy megtépázzák a méltóságunkat. Nem volt más bűnük, mint hogy felemelték a fejüket és azt mondták, hogy ez a mi városunk, ez a mi hazánk, ez a mi országunk, itt mi vagyunk otthon, ez a mi nemzeti ünnepünk, szeretnénk ott lenni a megemlékezésen, mécseseket, virágot letenni. „Ez elég volt arra – emlékeztetett Morvai Krisztina –, hogy elkezdjék őket ütni, verni, gumilövedékezni. Eljutottak idáig – mutatott maga mögé –, s akkor volt az a jelenet, amelyet Tomi (*Gaudi-Nagy Tamás – a szerk.*) úgy szokott jellemezni, hogy ’felbőszült, erőszakos elemek kövel kezdték el dobálni a rájuk békésen lövöldöző rendőröket...’ S még mindig azt hallani, a Balsai-jelentésben is az van, ma a Hír Tv híradójában is ez hangzott el, és más híradókban is, hogy az erőszakos randalírozó embereket tolták rá a rendőrség a békés, fideszes megemlékezőkre...” Végezetül – a SZABADSÁG betűinek ünnepélyes kiosztása után – Morvai arra szólított fel, hogy mindenki vigye haza, tegye el, „de ne tegye túl mélyre, mert ha eljön az ideje, megint elő kell venni”.

ÚJ CSAPÁSIRÁNYOK?

Könyvünk elején szóltunk a szerteágazó nemzeti jogvédelemről: ha újra áttekintjük elemeit, láthatjuk, hogy van feladat és lesz feladat bőven, akár az idők végezetéig... Csak legyenek minél többen, akik megértik, hogy a nemzeti jogvédelem nem ráérő emberek hétvégi kedvtelése („hobbija”), hanem belátás és elhivatottság. Annak a belátása, hogy nemzeti jogvédelem – jogi fegyverekkel vívott önvédelem – nélkül nemzettestől, mindenestől elpusztulunk. És elhivatottság a tekintetben, hogy ezekben az utolsó utáni órákban végre nem másoktól várjuk a segítséget, a megváltást, hanem a saját magunk feladatának tekintjük, hogy adottságainkhoz és lehetőségeinkhez mérten hozzátegyük a magunkét. Nem titok, hogy a nemzeti jogvédelem és általában a jogvédők lehetőségeinek szempontjából sokat számít, hogy hátszáguk, a Nemzeti Jogvédő Szolgálat és az ezt működtető Nemzeti Jogvédő Alapítvány anyagi szempontból mennyire áll biztos lábakon. E tekintetben mindenki tudhat segíteni, akit még korunk válsága nem véreztetett ki. De hát sajnos egyre kevesebben vannak ilyenek, egyre többen vannak a végletesen kiszípolyozottak – s ez is csak a nemzeti jogvédők végeláthatatlan feladatait szaporítja. Mondhatni, nagyon nagy szerencse, hogy születésük óta a nemzeti jogvédők annyi sikeres feladaton és akción vannak túl, hogy van miből erőt és magabiztosságot meríteniük. Amilyen lendülettel mélyül azonban a válság, olyan lendülettel szaporodnak a teendők, tehát a segítség minden tekintetben elkél.

A rengeteg kínáló feladtból, csapásirányból itt – a könyv végéhez közeledvén – kettőt mutatunk még be, még hozzá merőben különbözőeket. A szerteágazó jogvédelem egyik területeként jelöltük meg az igazságos törvény- és rendeletalkotást, ill. ennek elősegítését, egyebek között a törvényhozásban. Az egyik szóban forgó csapásirány éppen ide kötődik: a Munka Törvénykönyvéhez. Fontosnak véljük érzékeltetni, hogy a nemzeti jogvédelem a természeténél fogva igyekszik minden olyan területre behatolni, ahol lehetőséget kap törekvése érvényesítésére, céljai elérésére; ill. természeténél fogva igyekszik a különböző terü-

leteken végzett jogvédelmet összehangolni. A szóban forgó, bemutatandó esetben országgyűlési képviselő fejt ki álláspontját a Munka Törvénykönyve tervezetével kapcsolatban az illetékes parlamenti bizottságban. Habár formailag – és nyilván ténylegesen is – a pártja (Jobbik) álláspontját képviseli, érdemes észrevenni, hogy szavait nem pártos megfontolások formálják, hanem csakis a nemzet és a nemzet tagjaira leselkedő veszélyek, a nemzettársai iránt érzett felelősségérzet. A szóban forgó személy – Gaudi-Nagy Tamás – ugyanis tisztában van azzal, hogy neki, aki radikális – magyarul: erőteljes, elszánt, megalkuvást nem ismerő – nemzeti jogvédős tevékenységéért került a radikális párt figyelmének homlokterébe, továbbra is az a dolga, hogy a nemzet jogvédelmét szolgálja; nem párttagként, de a párt idevágó törekvéseit határozottan segítve, és a párt segítségét, a saját országgyűlési képviselői mandátumát a nemzeti jogvédelem érdekében mozgósítva.

A másik lehetséges csapásirány a nemzeti jogvédelem igen nagy léptékű, határokon átnyúló, nagy hatású, távlatos feladata: a nemzeti *önrendelkezés* elősegítése, a határon túli magyarok *autonómia-törekvéseinek* szolgálata. Erről bővebben majd a maga idején szólunk.

Munkaügy: a védtelenek védelmében

Gaudi-Nagy Tamás 2011. november 7-én szólalt fel az Országházban, az illetékes bizottságban, a Munka Törvénykönyv tervezetével kapcsolatban. Rögtön leszögezte, hogy nagyon nagy jelentőségű törvényjavaslat van most a bizottság előtt, és mindannyiuk felelőssége, hogy milyen irányba megy Magyarország, hiszen ebben nagyon nagy szerepe van a Munka Törvénykönyvének, a mindenkor munkügyi szabályoknak. Kitért arra, hogy Svájcban a minimál órabér több mint tízszerese a Magyarországinak. „Lényegében a III. világ gyarmati státuszába került Magyarország az elfuserált rendszerváltozás miatt” – jelentette ki, majd kifejtette: „Jelenleg egyetlen komoly lehetőségünk van a kezünkben ezzel a Munka Törvénykönyvével, mégpedig az, hogy egy olyan szabályozást adjunk a munkáltatóknak és a munkavállalóknak, amellyel az a rabszolgatartás felé elmozdult foglalkoztatási gyakorlat megváltoztatható, amely jellemzi országunkat.”

Gaudi szerint jelenleg egy teljesen szétszakadt foglalkoztatási rendszer van Magyarországon. Tehát vannak a kis- és középvállalkozók, akik megpróbálják saját magukat foglalkoztatni és családtagjaikat, megpróbálják

túlélni ezt a nehéz időszakot, a másik csoport pedig azok a munkavállalók, akik főleg a válság sújtotta övezetben élnek, s akik számára egyedül a nagy multcégeknél nyílik foglalkoztatási lehetőség. Ezeknél már gyakorlatilag jelenleg is – a jelenlegi Munka Törvénykönyve rendelkezései szerint – „a totális kizsákmányolás, a totális kizsigerelés, a rabszolgotartás felé tart a helyzet, vagy már jelenleg is ez jellemzi a foglalkoztatást”.

Az országgyűlési képviselő elrettentő példaként a General Electricet említette. A munkáltató megteheti például azt az ózdi üzemében, hogy megtiltja a munkavállalóknak, hogy egymással beszélgessenek. Minimális munkaköri szüneteket kapnak a munkavállalók, embertelen körülmények között dolgoznak. Ugyanez jellemző a vagyonsvédő cégekre – tette hozzá –. Ezekben gyakorlatilag a teljes jogfosztottság állapotában, alvállalkozói láncolatokra felfűzött, szerencsétlen emberek kiszípolozása zajlik.

Gaudi leszögezte: ha a munkaügyi szabályozáshoz nyúl az Országgyűlés, akkor ennek egyetlen egy elfogadható iránya lehet, mégpedig az, hogy „ennek a gátlástalan, tobzódó, kizsigerelő, rabszolgotartó típusú munkáltatásnak egyszer és mindenkorra véget vet. Ha a Munka Törvénykönyve ebbe az irányba mozdul el, akkor támogatható, ha nem ebbe az irányba mozdul el, akkor nem támogatható.”

Gaudi arra is figyelmeztetett, hogy Magyarország a szív- és érrendszeri, valamint a daganatos betegségekben vezető helyen van, „egyszerűen azért, mert elképesztő körülmények között dolgozunk, munkavédelmi és minden más szempontból csorbuló jogok közt dolgoznak a munkavállalók”. A törvényjavaslat a Flex Security fogalmát használja, tehát egyszerre kíván rugalmasságot és biztonságot nyújtani. Ez azonban a képviselő szerint csak szép szó, hiszen tartalmilag teljes teret ad a munkaerő-kölcsönzésnek. Jelenleg a nagy vidéki foglalkoztatók – például a General Electric – munkaerő-kölcsönző cégekkel foglalkoztatják az állományuk jelentős részét, azaz a rugalmasság a munkáltató profitszerző érdekeit szolgálja, mégpedig azt, hogy minél hamarabb, minél könnyebben meg lehessen válni a munkavállalóktól. És ne legyen felmondási védelmük betegség esetén, és ne legyen semmi olyan garanciarendszer, amelyet egyébként a munkaviszony nemzetstratégiai jelentősége miatt biztosítani kell. Gaudi utalt arra, hogy a General Electricet a helybeliek Degenerált Műveknek nevezik, mert degenerálttá teszi a munkavállalókat a teljes kiszípolozással és megalázással.

Nem mindenütt tobzódhatnak a munkáltatók – mutatott rá Gaudi nemzeti önvédelmünk gyenge pontjára. Mikor azonban átlépik a határt, gátlástalanul felrúgnak minden olyan európai normát, amelyet nekik be kellene tartaniuk. És be is tartják az európai uniós tagállamokban, de ná-

lunk nem tartják be. „Tehát egy ilyen típusú, gyarmatosítást szolgáló Munka Törvénykönyve nem kell a magyar embereknek, elutasítják.” Elismerte ugyan, hogy sokkal jobb, mint az a tervezet, amelyet korábban kiszivárogtattak, de úgy vélte, ez sem fogadható el.

A benne foglalt javaslat megnövelné ugyan a felek megállapodásos szabályozási mozgásterét, s ez látszólag szimpatikus dolog. Valójában azonban azt teszi lehetővé, hogy a munkáltató „a felek szabad akaratából, egyenrangú félként” megnövelje a túlmunkát, megnövelje azokat a terheket, amelyeket a munkavállalónak viselnie kell. A gyakorlatban ugyanis mit látunk? Azt látjuk, hogy a munkavállaló, ha felemeli szavát valamely jogának érvényesítéséért, akkor ezért kirúgják. „És azt mondják neki, hogy öreg, száz ember vár a helyedre, és vagy aláírod és elfogadod, vagy eltakarodsz.” Körülbelül így működik a munkaügyi gyakorlat Magyarországon. A munkaügyi felügyelőségek nem teljesítik a feladatukat, minimális aprópénzekre bírságoznak a nagy multicéket – jellemezte a valós helyzetet a nemzeti jogvédő.

S végezetül felhívta rá a figyelmet, hogy az ILO – a nemzetközi munkaügyi szervezet – friss állásfoglalása szerint tévút az, ha azt gondoljuk, hogy úgy lehet az euroválság miatt megrendült európai uniós gazdaságot fellendíteni, ha lenyomjuk a béreket, vagy hogy a munkáltatók számára a rugalmasságot és a mozgásteret úgy növeljük, hogy még szabadabban használhassák ki a munkaerőt. „Ez egy tévút, nem jó út! – hangoztatta Gaudi. – A nemzetgazdaságnak kizárólag az az útja járható, hogy visszavesszük az elprivatizált nemzeti vagyontárgyainkat, felépítjük újra a hazai ipart, támogatjuk a magyar mezőgazdaságot, és olyan foglalkoztatási körülményeket teremtünk, amelyben tisztességes módon lehet biztosítani a magyar emberek munkáltatását”.

Önrendelkezést!

Meg kell mondjam, hogy az idevágó híreket, sajtószemléket olvasgatván, erős meglepetésekben volt részem. Például tucatszámú világhálós fórumon megtaláltam a következő híradást:

A Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fórumának Regionális önkormányzati munkacsoportja november 10-én alakult meg az Országházban. Az *elszakított országrészek* képviselői a *csonkaország* képviselőivel együtt tekintették át az önrendelkezés és regioális autonómia megvalósításának lehetőségeit az ettől példátlanul megfosztott magyarság számára. (MTI tudósítás)

A kiemelések az enyéim. Mi az ördög?! *Elszakított országrészekről* és *csonka országról* beszél Magyarország hivatalos „távirati irodája”?! Ilyen csaknem hét évtizede elő nem fordult. Hacsak azért nem, mert az MTI megbüntető és nagy ívben kerülendő revizionistákról és irredentákról közölt riasztó értesülést... Hát igen, itt azért még nem tartunk. Az utalások alapján megkerestem az eredeti hírforrást. Szó szerint idézem a cikket, nemcsak az ügy jelentősége miatt, hanem azért is, mert ez tartalmazza a másik nagy meglepetést:

Megalakult a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma regionális önkormányzati munkacsoportja

Megtartotta alakuló ülését a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma regionális önkormányzati munkacsoportja csütörtökön a Parlamentben, a résztvevők fő célként az autonómia-törekvések sikerre vitelét jelölték meg a határon túli magyarság számára.

Kőszegi Zoltán, a testület fideszes társelnöke újságírók előtt nemzetpolitikai mérföldkőnek nevezte a munkacsoport megalakítását. Mint kiemelte: az ülésen az autonómia-törekvések sikerre vitelét határozták el, ez a fő célja a testületnek.

Minden körülmények között nemzeti együttműködésre van szükség, és az autonómia sikerre vitele érdekében maximálisan össze kell fogni – hangsúlyozta a kormánypárti politikus, aki sikeresnek nevezte a csütörtöki tanácskozást.

Megjegyezte: a szabályzat szerint évente egyszer üléseznének, ennél azonban gyakoribb találkozókat terveznek, mint kiemelte: „nagyon fel kell gyorsítani” ezt a folyamatot.

Harangozó Gábor (MSZP), a munkacsoport társelnöke úgy fogalmazott, hogy az autonómia azon kevés kérdések közé tartozik, amiben nem csak a magyarországi pártok között van teljes egyetértés, hanem a magyar nemzethez tartozó összes párt és szervezet körében. A magyarság megmaradásának, a szülőföldön való boldogulásának a leghatékonyabb eszköze az autonómia elősegítése és megteremtése – mutatott rá.

Elmondta: azt javasolta, hogy az autonómia-törekvések segítése érdekében a fejlesztési forrásokat hangolják össze, legyen egy hosszú távú gazdaságfejlesztési program és intézményfejlesztési intézkedési terv.

Kalmár Ferenc (KDNP) kiemelte: támogatják a határon túli magyarok autonómia törekvéseit minden szinten. A magyar diplomáciának az is a feladata, hogy ráébredsse Európát, van egy magyar kérdés, amivel foglalkozni kell, amit meg kell oldani. Az autonómia kérdése nem ördögtől való – folytatta –, hozzátéve: Nyugat-Európában működő modellek vannak, amelyeket át lehetne Közép-Európában is ültetni.

Gaudi-Nagy Tamás (Jobbik) szerint a magyar nemzet újraegyesítésének eszköze az önrendelkezési jog. A jobbikos politikus – mint elmondta – azt javasolta többek között, hogy hozzanak létre egy székhelyföldi munkacsoportot, amelynek EP-képviselők, országgyűlési képviselők, szakértők lennének a tagjai. A magyar diplomáciának teljes erejével oda kell állnia a székhelyföldi autonómia-törek-

vések mellé – szögezte le. Szerinte emellett a kárpát-medencei jogvédő hálózatnak állami feladatként kellene megvalósulnia.

Fremond Árpád, a Vajdasági Magyar Szövetség képviselőjében örömet fejezt ki, hogy foglalkoznak az autonómia kérdésével. Emlékeztetett arra, hogy többször hangzottak: a vajdasági magyarok számára az autonómia nem cél, hanem eszköz. Hozzátette: támogatnak minden kárpát-medencei autonómiatörekvést.

Izsák Balázs, a Székely Nemzeti Tanács elnöke úgy fogalmazott: a székelyföldi autonómia megteremtésének feltétele, hogy Magyarország betöltse azt a szerepet, amit Ausztria Dél-Tirol esetében. A tanácskozás azt jelzi, hogy a magyar állam intézményei részéről a szándék és akarat megvan.

Kulcsár-Terza József a Magyar Polgári Párt háromszéki elnöke támogatást és partnerséget ajánlott a Székely Nemzeti Tanácsnak, mint kiemelte: az autonómia a fő cél, és ezért fognak dolgozni.

László Bálint a vajdasági Magyar Remény Mozgalom elnöke szerint a nemzeti tanács kiindulási alapnak jó, de az arra vonatkozó törvény nem elégséges, nem jó. Nem kell megállni, és a területi autonómiát sem kell feladni – mutatott rá.

mti

Csonka országról, elszakított országrészekről tehát nem szól a szöveg, legalábbis nem ezekkel a kifejezésekkel. Akinek viszont van szeme és van füle, s követi Európa és a világ eseményeit, az megértheti, miért nevezte *nemzetpolitikai mérföldkőnek* a találkozót a testület fideszes, azaz kormányzó párti elnöke. Kicsit bulvárosan fogalmazva: ilyen-olyan politikusaink is végre ráeszméltek, hogy nem babra megy a játék. A magyarság önvédelmének, önrendelkezésének erősítése, sőt megteremtése nélkül pusztulásra vagyunk ítélve. A nemzeti jogvédőknek eddig is – alapítólevélbe foglalt – törekvése volt a „határtalan” nemzeti jogvédelem, vagyis a bel- és külhoni nemzeti jogvédelem összehangolása, illetve a Kárpát-medence magyarságának jogi védelme. Zétényi Zsolt és Gaudi-Nagy Tamás egymásra találásának egyik oka, eleme éppen ebben rejlik: mindkettőjüknek eleitől fogva szívügye volt ezen a téren fontosat és marandót tenni. De nincs vita ebben egyetlen jogvédő társukkal sem, amint ez kiderül akár a nyilatkozataikból (l. interjúk), akár a közös „zarándokút” tényéből.

Az MTI híre szerint a résztvevők tehát fő célként az autonómia-törekvések sikerre vitelét jelölték meg. Nos, a résztvevők között szerepelt – nem is akármilyen pozícióban: a munkacsoport társelnökeként – egy MSZP-s politikus is, s mint kifejtette, az autonómia kérdésében a magyar nemzethez tartozó összes párt és szervezet körében teljes az egyetértés, s a magyarság megmaradásának leghatékonyabb eszköze az autonómia elősegítése és megteremtése. Több mint meghökkentő ef-

féléket hallani-olvasni egy olyan párt képviselője szájából, amely kormányzó pozícióból minden követ megmozgatott, minden törvénytelen-séget bevetett az ellen, hogy a határon túli magyarság magyar állampolgárságot kaphasson. Arra merünk csak gondolni, hogy szocialistáink ismét gyakorolják a közismert politikai fondorlatot: ha egy számodra kedvezőtlen folyamatnak nem tudsz gátat szabni, állj az élére... Ám nem gúnyolódni vagy mérgelődni kell ezen, hanem örülni: ha már a szocialisták is belátják, hogy az önrendelkezés – de legalábbis az érte való küzdelem – elkerülhetetlen, akkor érdemes volt eddig is figyelmet, energiát áldozni rá.

A váratlan belátást két körülmény is elősegíthette. Az egyik: a régi önfeladó, „baráti” politizálás a szomszédos országoknál nem sok eredményre vezetett. Attól például, mert Szlovákia az EU tagja lett, szemlátomást szemernyit sem csökkent az ottani magyarság jogainak megnyirbálására törekvő hajlama. A másik: többek között Gaudi-Nagy Tamás szívós ténykedésének is köszönhetően, az Európa Unió is rábólintott a nemzeti önrendelkezés elősegítésére.

Az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésén, 2011 szeptemberében Gaudinak – Kalmár Ferenc (KDNP) képviselőtársával együtt – sikerült elérnie, hogy a nemzeti szuverenitással kapcsolatos ET határozatba bekerült a területi autonómia kötelező biztosítását előíró rendelkezés. A határozat alapjául szolgáló jelentést („**A nemzeti szuverenitás és az államiság fogalma a nemzetközi jogban**”) Marina Schuster, liberális német képviselő készítette. A magyar képviselőknek a módosító javaslataikhoz sikerült megszerezniük a 2003-as autonómia-határozat „atyja”, Andreas Gross svájci szocialista képviselő támogatását. Óriási eredménynek tekintendő, hogy sikerült elérni: a határozatban a nemzeti közösségek számára biztosítandó jogok forrásaként ne csak az egyébként igen szerény lehetőségeket biztosító, a kollektív jogokat lényegében tagadó, a Nemzeti Kisebbségek Védelméről szóló Keretegyezmény szerepeljen, hanem a már említett, területi autonómiát követendő megoldásként tárgyaló 2003-as határozat is.

A mostani tanácskozáson – a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma regionális önkormányzati munkacsoportja alakuló ülésén – Gaudi példaként hozta fel az európai gyakorlatból a 7 milliós Katalóniát: Spanyolország álláspontjával nem törődve, a katalán nemzet megvalósította autonómiáját, és ezt a spanyol törvényhozással elfogadtatták.

A nemzeti jogvédő a szétdarabolt és mesterséges határokkal rendelkező nemzet önrendelkezésének tekintetében három pontban foglalta össze, hogy a közeljövőben mit szükséges megvalósítani.

- Elsőként fontos lenne a következő ET-közgyűlésen, Strasbourgban a Székelyföld régió kiállítás megszervezése, ahol önálló európai régióként mutathatná meg arcát Európának ez a csodálatos régió, így szerevve támogatókat az ügynek.
- Másodikként javasolta, hogy azonnal állítsák fel a magyarság jogvédelmét ellátni hivatott, Kárpát-medencei Jogvédő Szolgálatot, a Magyar Állam költségvetéséből működtetett szervezetként. Jelenleg csupán a civil szervezetként működő Nemzeti Jogvédő Szolgálat áll ki a jog eszközeivel mindazokért, akik magyarságuk miatt jogsérelmet szenvedtek.
- Harmadikként egy székelyföldi munkacsoport létrehozását javasolta, amely keretében képviselők és e témában jártas személyek, szaktekintélyek közösen vitathatnák meg a felmerülő kérdéseket, és dolgozhatnak közösen a székely autonómiáért.

Mindehhez sokat már nem kell hozzátenni. Legfeljebb annyit, hogyan fogadta felvetéseit a többi résztvevő. Kiss Antal, a brüsszeli székhelyű magyar lobbiroda, a Hunineu vezetője hozzászólásában támogatta Gaudi-Nagy ötletét a strasbourgi Székelyföld kiállításról, és segítségét ajánlotta fel. Kőszegi Zoltán pedig a székelyföldi munkacsoport ötletét találta támogathatónak. Izsák Balázs, a Székely Nemzeti Tanács elnöke megköszönte Gaudi-Nagy Tamás és Kalmár Ferenc sikeres küzdelmét, és arra kérte a kormányzatot, hogy mint Ausztria Dél-Tirol esetében tette és teszi, álljon oda védhatalomként az elszakított területeken élő magyar közösségek mellé, és a magyar diplomácia teljes súlyával támogassa a székely önrendelkezési törekvéseket.

Maradt még a végére is meglepődnivaló. Tudni lehetett, hogy Szili Katalin, a szocialisták egyik (volt) vezető politikusa, némileg másképp viszonyul a magyar nemzet sorskérdéseihez, mint általában pártbéli társai. Ám azt azért mégsem vártuk tőle, hogy hozzászólásában hangoztassa: *véget kel vetni a hamis realpolitikai hivatkozások eredménytelen világának, s kőkeményen dolgozni kell a nemzeti újraegyesítésért nagyokat álmódva, bátran és céltudatosan.*

Mondhatni: lassacskán csak beérett, csak beérik a hazafiak, köztük a nemzeti jogvédők vetése...

A RÁADÁS RÁADÁSA: „GYŐZÖTT AZ IGAZSÁG!”

2011. november 21. Indulásra kész már könyvünk a nyomdába, de az élet nem áll meg. „Győztünk!” – ujjong a telefonba Gaudi-Nagy Tamás. Múszáj még beszorítani ezt a friss MTI-hírt: Döntött a Legfelsőbb Bíróság: jogszerűtlenül oszlatta fel a rendőrség az Erzsébet téri gárdatüntetést.

A Magyar Gárda tagjai, szimpatizánsai annak idején – egy be nem jelentett, békés demonstráción – a Fővárosi Ítéltábla két nappal korábbi, az egyesület, illetve a mozgalom feloszlátását jogerősen elrendelő határozata ellen tiltakoztak.

A demonstráción több mint kétszáz embert állítottak elő a rendőrök, több tucatnyi szabálysértési eljárás indult. Gaudi-Nagy Tamás – a felperes, Kiss Róbert gárdafőkapitány ügyvédje – a hétfői határozat kihirdetése után, a sajtó képviselői előtt a jogsértések elszenvedőinek rehabilitálását, kártalanítását követelte, és felelősségre vonásokra szólított fel.

UTÓSZÓ

UTÓSZÓ

Egy könyv utószava arra való, hogy a szerző – vagy akár valaki más – mérleget vonjon: a téma kidolgozásával hova s meddig sikerült eljutni, milyen rövid és velős következtetések vonhatók le a múltra, a jelenre és a jövőre vonatkozólag.

Csakugyan olyan fontos volt-e a nemzeti jogvédők – a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Szolgálat – ténykedése a nemzet javára, mint ahogy magam is gondolom? Igazi szolgálat volt-e, igazi áldozatkészségről tanúszkodott-e? Igazi sikerek, igazi eredmények születtek-e?

Kíváncsian szerénységünk és alázatunk arra int, hogy ha egy társadalom életében megvalósulnak a magunk törekvései és elvárásai, akkor elsősorban annak örüljünk, hogy a jó oldalon álltunk, hogy jó dologra tettünk, s hogy ezáltal bizonyára magunk is hozzájárultunk a folyamatok, történések kedvező alakulásához. S ne higgyük és ne hangoztassuk fennhangon, hogy csakis nekünk köszönhető. Ne higgyük és ne hangoztassuk, hogy: ha nincsenek a nemzeti jogvédők, akkor a mostani kormány alatt is ugyanaz folyna, mint a megelőző idején. Hogy csakis a nemzeti jogvédőknek köszönhető, hogy elindult a felelősök felelősségre vonása, elítélése; másfelől meg: hogy emberségesebben bánnak a szabadságarcosainkkal.

Ám az álszerénység sem kíváncsian egyáltalán. Ha valamit nem mérünk az értékén, nem dicsérünk érdemei szerint, akkor ahelyett, hogy magunk is besegítenénk a folyamatok kedvező alakulásába, erőt, bátorítást nyújtanánk a szolgálattevőknek, inkább lelohasztjuk az eltökéltséget, a lelkesedést.

Felidéződik bennem Morvai Krisztina egyik írása. „*A Nemzeti Jogvédők nélkül az ÁVH uralkodna*”, ez a címe, s 2009 októberének idusán jelent meg, egy sajtótájékoztató beharangozójaként. Nekem talán nem jutna eszembe ilyen következtetésre jutnom, mint amire a cím utal; még akkor sem, ha több tüntetésen magam is torkomszakadtából üvöltöttem a népnek nekinyomuló, nekirontó, püfölő karhatalmistáknak, hogy „ÁVH! ÁVH!”. Ha azonban választanom kellene a között a két véglet

között, hogy ez a rendőrség inkább egy demokratikus állam jogtisztelő rendőrségére hasonlított, vagy inkább egy önkényuralmi állambiztonsági szervezetre, gondolkodás nélkül az utóbbira szavaznék. S elfogadnám Morvai megállapítását, hogy a rendőrség – és a bujtogatóik – önkényeskedéseinek, szemkilövésekig, kínzásokig fajuló viselkedéseinek elsősorban és leginkább a nemzeti jogvédők bátor és ügyes kiállása vetett gátat, és talán véget. Tény, hogy a legforróbb, legszükségesebb pillanatokban szinte mindenütt ott voltak vagy ott teremtek, ahol kellett: a tüntetések feloszlátásánál, az őrizetbe vételeknél, a fogdáknban, a magyar és az európai bíróságokon, a magyar és az európai parlamentben. De nem kevésbé fontos, hogy ügyességüknek, felkészültségüknek, s egy idő után megkerülhetetlenségüknek köszönhetően ott voltak a magyar és a nemzetközi médiában is. Vagy ha éppen arra volt szükség, a háttérben, például az alaptörvény sorsának alakításánál...

Ezért hát jó szívvel búcsúztatom e könyvet dr. Morvai Krisztina, európai parlamenti képviselő „önértékelésének” lángoló szavaival, s köszönök el jómagam most azzal, hogy határtalan öröömre szolgált tagja lenni egy ilyen nagyszerű, nemzetsors-jobbító közösségnek – legalább egy alkotás erejéig.

A Nemzeti Jogvédők nélkül az ÁVH uralkodna

(szövegkiemelések: a szerk.)

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat ma sajtótájékoztatón számol be a 2006. őszi tömeges rendőri brutalitással és egyéb súlyos emberi jogi jogsértésekkel kapcsolatos ügyek állásáról, a bírói bizonyossággal megállapított tényekről, a kifizetett kártérítésekről, a koncepciós büntetőeljárások sokaságáról. Három évvel a véres hét-fő után a Civil Jogász Bizottság jelentése és a dokumentumfilmek mellett bírósági ítéletek sora is igazolja: a hatalom és az azt kiszolgáló sajtó hazudott (és még most is hazudik), s az áldozatok, a jogsértések elszennvedői mondtak igazat a kegyetlenkedésekkel kapcsolatban.

A mai helyzet-értékelő, az eredményeket bemutató eseményen örömmel vettek részt, hiszen

a Nemzeti Jogvédő Szolgálatnál fontosabb közszereplő nem létezik a „rendszerelváltás” utáni Magyarországon.

Sem politikai párt, sem politikus, sem civil vagy szakmai szervezet nem tett annyit a demokrácia, a jogállamiság és az emberi jogok visszaállításáért és megőrzéséért, mint az NJSz.

Az emberi jogok és a magyar nemzet sorsa iránt elkötelezett mintegy nyolcvan ügyvéd kollégám bátor és igen magas szakmai színvonalú munkája nélkül ma Hazánkban totális diktatúra lenne, ahol a 2006 őszén a hatalom által kipróbált ÁVH-s módszerek azóta is „virágoznának”. Nem egyik vagy másik párt, nem egyik vagy másik karizmatikus politikus, nem is az Európai Unió, hanem egy csoport hazaszerető és hivatásszerető jogász mutatta meg a diktátoroknak, hogy a magyar emberekkel nem tehetnek meg következmények nélkül bármit.

A koncepciós eljárásokban a Szolgálat munkatársai védték a legtöbb – méltóságában megtagasott, szabadságától megfosztott, jogellenesen bebörtönzött és sokszor durván megkínzott – nőt és férfit. A nemzeti jogvédők követeltek és értek el kártérítést a fogvatartottaknak, az összeverteknek, a meglötteknek. Ők kezdeményezték a szemkilövéők és a szemkilövetők felelősségre vonását.

Ők adták vissza egy megsebzett, megalázott ország hitét és reményét abban, hogy élhetünk még önkény helyett jogállamban, s lehet még szabadságunk és méltóságunk.

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat mutatott példát minden magyar jogász számára abból, hogyan cselekedhetünk jogászai eskünk szerint a legnehezebb időkben, megfélemlítettségben és elnyomásban is. Nagy utat járt be a magyar jogászai kar 2006 ősze óta. Kezdetben a kollégák csendes rémülettel s tehetetlenül figyelték, hogyan szolgálja ki a hatalmat bíró, ügyész, hogyan hallgat az igazságra esküt tett jogász-hivatalnok.

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat határozott fellépésének hála, egyre többen bátorodtak fel s álltak az emberi jogok, a demokrácia és a jogállam oldalára az állampolgárok teljes kiszolgáltatottságával, megfélemlítettségével, a diktatúrával, az önkénnyel szemben. A nemzeti jogvédők bátorító, megerősítő közeget teremtettek az igazság oldalára álló minden jogász számára. Tükröt tartottak, és a tükrőbe nézést egyetlen jogász sem kerülheti el. Mára igen nagyszámú bírói ítélet, az ombudsman hivatalának kiváló jelentései, a Független Rendőrségi Panasztestület ténymegállapításai teszik világossá, hogy a hatalom jogsértései 2006 ősze óta folyamatosak. E ténymegállapítások a demokrácia és a jogállam visszaállítása után remélhetőleg a felelősségre vonás, az igazságtétel alapját képezik majd. (...)

Az Európai Parlament jövő heti plenáris ülésén a képviselőket – majd személyes találkozáson Buzek elnök urat – tájékoztatom a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ténymegállapításairól a 2006. őszi jogsértésekkel és az azóta is fennálló emberi jogi krízishelyzettel kapcsolatban. Mint már számos felszólalásomban rámutattam: az egész Európai Unió szégyene, ami Magyarországon történt és történik

az emberi jogok megtaposása, a jogállamiság félretétele terén. Különlegesen nagy szégyen, hogy Göncz Kinga személyében olyan alelnöke van az EP Szabadságjogi, Rendészeti és Igazságügyi Bizottságának, aki a szemkilövető kormány tagja volt. (...) Kérek mindenkit, aki számára fontos, hogy Magyarország demokrácia és jogállam legyen, ahol az emberi jogokat tiszteletben tartják, hogy ismerkedjen meg a Nemzeti Jogvédő Szolgálat tevékenységével, és minden lehetséges módon – így anyagilag is – támogassa azt. Kérem ügyvéd kollégáimat, hogy minél többen csatlakozzanak az NJSz-hez, s jogászai esküjükhöz hűen álljanak ki az igazság és a magyar emberek mellett. *A Nemzeti Jogvédő Szolgálat honlapja: www.njsz.hu*

Budapest, 2009. október 14.

DÖNTVÉNYTÁR

ÍZELÍTŐ A NEMZETI JOGVÉDŐ SZOLGÁLAT KIEMELKEDŐ JELENTŐSÉGŰ JOGESETEIBŐL

A Nemzeti Jogvédő Szolgálat sokéves működése – közreműködése – folytán több száz bírósági eljárással formálta a magyar jogalkalmazást és vele a jogtörténetet, méghozzá az *alapvető politikai szabadságjogok* (gyülekezési jog, egyesülési jog, véleménynyilvánítási szabadság) *gyakorlóinak megvédése érdekében*, a *polgári jog* (különösen a személyhez fűződő jogok rendőrségi megsértése, pl. jogellenes fogva tartás), a *büntetőjog*, a *szabálysértési és rendészeti jog* területén.

Ebben a fejezetben ízelítőt adunk azokból a meghatározó döntésekből, amelyeket nemzeti jogvédők harcoltak ki. Terveink szerint külön kiadványban jelentjük meg az ilyen eseti döntések teljesebb körét, ideértve például a Képíró Sándor elleni büntetőeljárásban hozott felmentő ítéletet, amely önmagában csaknem 100 oldalt tesz ki! Szeretnénk ezzel egyidejűleg a Nemzeti Jogvédő Szolgálat együttműködő ügyvédeknek a bírósági tárgyalótermekben folytatott küzdelmeit filmen is bemutatni, erről DVD-t megjelentetni.

Rövid ismertető a most közzétett 9 jogesetről

1. A Bukta ítéletben az Emberi Jogok Európai Bírósága 2007-ben megállapította, hogy a hírhedt Medgyessy-Nastase koccintás miatt 2002. december 1-én tartott spontán tüntetés feloszlatása jogellenes volt. E döntés nyomán, az Alkotmánybíróság 75/2008. számú határozata következtében került a magyar jogrendben elismerésre a spontán tüntetés, azaz: a gyors reagálású tüntetések előzetes bejelentés nélkül is jogszerűek, és védelmet élveznek.
2. A Legfelsőbb Bíróság 2007-ban felülvizsgálati ítéletében jogellenesnek nyilvánította a Lelkiismeret'88 Csoport 2003. december 1-én, a budai Gesztenyés kertből induló és Medgyessy Péter miniszterelnök házához szervezett vonulások tüntetésének rendőri feloszlatását, mivel az oszlatásra szabályszerű tiltó határozatok hiányában került sor.

A döntés a Bírósági Határozatok Tárában BH 2007:104 számon került közzétételre. Az előállított, majd felmentett tüntetők kártérítést kaptak.

3. A Legfelsőbb Bíróság 2007-ben hozott felülvizsgálati ítéletében kimondta, hogy a 2003. október 2-án, a budapesti Kvassay híd környékén a csepeli kórház bezárása elleni tiltakozó rendezvényre egy kibontott magyar zászló társaságában vonuló és emiatt előállított, majd felmentett hazafiak (köztük Kőszegi M. László, a Hungária TV operatőre) fogva tartása jogellenes volt, és ezért részükre kártérítés jár. A joggyakorlatban ez a Kvassay hídi esetként ismert.
4. A Fővárosi Bíróság mint másodfokú büntetőbíróóság 2007-ben hozott jogerős ítéletében felmentette Budaházy Györgyöt és társait tiltott önkényuralmi jelkép használata vétségének vádjá alól, a 2003-as EU csatlakozási népszavazásban használt kampányplakát miatt indult büntetőeljárásban. A nemmel szavazásra buzdító plakátból a rendőrség több ezer példányt a kampány véghajrájában lefoglalt, a plakát terjesztőit előállította, és feljelentéseket tett. A felmentettek részére a polgári bíróság 2011-ban jogerősen kártérítést ítélt meg.
5. A Fővárosi Bíróság mint másodfokú szabálysértési bíróság 2007-ben hozott jogerős végzésében kimondta, hogy a 2006. október 23-án délelőtt Budapesten, a Nádor utcában békésen tiltakozó, rendőri támadás áldozatává vált (földre vitt, megbilincsel, előállított, majd szabálysértési őrizetbe vett), végül szabálysértési eljárásban felmentett Novák Előd nem követte el a rendzavarás szabálysértését, mivel a helyszínen „bárki részéről közbiztonságot, illetve közrendet zavaró, károkozó, garázda, vagy a jelenlevő rendőri erők ellen támadó, bűncselekményt megvalósító vagy arra felhívó csoportosulás nem alakult ki”. A jogsértett részére utóbb polgári bíróság jogerősen félmillió forint és kamatai összegű kártérítést ítélt meg.
6. A Legfelsőbb Bíróság 2009-ben hozott felülvizsgálati ítéletében kimondta, hogy a 2006. október 23-án, Budapesten, az Alkotmány utca és Bajcsy-Zsilinszky út sarkán magyar zászlóval rendőrsorfallal előtt békésen álló rendőri támadás áldozatává vált (fejbe vert, földre vitt, megbilincsel, szabálysértési őrizetbe vett), végül szabálysértési eljárásban felmentett Kollár Tibor bántalmazása, megbilincselése, fogva tartása jogellenes volt, és ezért részére kártérítés jár.

7. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009-ben hozott jogerős ítéletével 1 600 000 Ft és kamatai összegű kártalanítást ítelt meg a 2006. szeptember 20-án a budapesti Nyugati téren rendőrök által megvert, megbilincsel, előállított, majd 11 napig előzetes letartóztatásban tartott fiatalember részére, mivel az ellene *csoportosan, felfegyverkezve elkövetett, hivatalos személy elleni erőszak* miatt indult büntetőeljárást az ügyészség megszüntette.
8. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú büntetőbíróság 2011-ben hozott jogerős ítéletében két rendőr vádlott esetében kimondta, hogy elsőfokú elítélésük hat hónap fogházra *egy tüntető 2006. október 23-án Budapesten, a Nyugati téren történt bántalmazása miatt* jogszerű volt, és egyúttal az mellőzte az elsőfokú bíróság által részükre biztosított előzetes mentesítést, amely miatt az elítéltek nem maradhattak a rendőrség állományában. Mindeztől az az egyetlen olyan eset, amely a Nemzeti Jogvédő Szolgálat által tett több tucatnyi feljelentést követően 2006-ban tüntetőket bántalmazó rendőrök jogerős szabadságvesztésre történő elítéléséhez vezetett.
9. A Budapesti Nyomozó Ügyészség 2011. október 24-én hozott határozatában elévülés miatt megszüntette a büntetőeljárást, amely Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás által 2011. szeptember 16-án benyújtott, tüntetők ellen 2006 szeptemberében elkövetett különböző rendőri bűncselekmények miatt tett feljelentés alapján indult. No comment...

(G.-N. T.)

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

BUKTA ÉS MÁSONK kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(25691/04 sz. Kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2007. július 17.

Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Bukta és Mások kontra Magyarország ügyben,
Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott
ülésén, melynek tagjai voltak:

F. TULKENS, *Elnök*,
A.B. BAKA,
I. CABRAL BARRETO,
V. ZAGREBELSKY,
A. MULARONI,
D. JOČIENÉ,
D. POPOVIĆ, *bírák*
és S. DOLLÉ *Hivatalvezető*

2007. június 26-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (25691/04 sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. Cikke alapján három magyar állampolgár, Bukta Dénesné, Laczner Ferdinánd és Tölgyesi Jánosné (a "kérelmezők") 2004. április 13-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőket Grespik L. Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt (a "Kormány") képviselője, dr. Höltszl Lipót képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. A kérelmezők azt állították, hogy békés gyülekezésüket a rendőrség feloszlatta, megsértve az Egyezmény 10. és 11. Cikkét.

4. 2006. szeptember 4-én a Bíróság úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. Cikkének 3. bekezdése alapján úgy döntött, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együttesen vizsgálja.

A TÉNYEK

5. A kérelmezők magyar állampolgárok, akik 1943-ban, 1945-ben, illetve 1951-ben születtek és Budapesten élnek.

A. Az ügy körülményei

6. A felek előterjesztései alapján az ügy tényei a következőképpen összegezhetők.

7. 2002. december 1-jén a román Miniszterelnök hivatalos látogatást tett Budapesten, s Románia nemzeti ünnepe alkalmából fogadást adott. E román nemzeti ünnep az 1918-as gyulafehérvári országgyűlésről emlékezik meg, amely kimondta az addig Magyarországhoz tartozó Erdély Románia általi annektálását.

8. A magyar Miniszterelnök úgy döntött, hogy megjelenik a fogadáson, s szándékáról az eseményt megelőző napon tájékoztatta a nyilvánosságot.

9. A kérelmezők úgy vélték, hogy a gyulafehérvári országgyűlés magyar történelem szempontjából negatív jelentőségére tekintettel a magyar Miniszterelnöknek nem kellene megjelennie a fogadáson. A kérelmezők úgy döntöttek, hogy demonstrációt szerveznek a fogadás helyszíne, a budapesti Kempinski Hotel elé. Szándékukról nem tájékoztatták a rendőrséget.

10. 2002. december 1-jén mintegy 150 személy – köztük a kérelmezők – gyűlt össze a Hotel előtt. A rendőrség is megjelent a helyszínen. Egy éles hanghatást követően a rendőrség a demonstráció feloszlátása mellett döntött, mivel a hanghatást a fogadás biztonságát veszélyeztető kockázatként értékelte. A rendőrség a Hotel közelében lévő parkba szorította vissza a demonstrálókat, ahol a tüntetés egy idő után feloszlott.

11. 2002. december 16-án a kérelmezők pert indítottak a Pesti Központi Kerületi Bíróságon, a rendőrségi intézkedés jogellenességének megállapítását kérve a bíróságtól. A kérelmezők előterjesztették, hogy a demonstráció teljes mértékben békés volt, s egyedüli célja véleményük kifejezésre juttatása volt. Továbbá, a kérelmezők előterjesztették, hogy nyilvánvalóan lehetetlen volt a rendezvényt három nappal korábban bejelenteni a rendőrségnek – amint azt a gyűlekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény (a "gyűlekezési törvény") megkívánja –, mivel a Miniszterelnök csak a fogadást megelőző napon jelentette be részvételi szándékát.

12. 2003. február 6-án a Kerületi Bíróság elutasította a kérelmezők keresetét. Az esemény körülményei kapcsán a bíróság rámutatott arra, hogy a tüntetés feloszlátására azt követően került sor, hogy kisebb robbanás hangját lehetett hallani.

13. A Kerületi Bíróság azt is megjegyezte, hogy a rendőrségi bejelentésre előírt háromnapos határidő nem tartható tiszteletben abban az esetben, ha a demonstrációra okot adó eseményre a demonstrációt megelőző három napon belül kerül sor. A bíróság megjegyezte, hogy a Gyűlekezési törvény hibáit a joggyakorlat nem orvosolhatja. Ezért a tüntetések rendőrségi bejelentésére vonatkozó kötelezettséget mindenfajta tüntetésre alkalmazni kell, beleértve a spontán tüntetéseket is. A bíróság azt is megjegyezte, hogy szükséges

lehet az ilyen gyülekezések pontosabb és kidolgozottabb szabályozása, de ez nem a bíróságok, hanem a törvényhozás feladata.

14. Továbbá, a bíróság megállapította, hogy a közterületen tartandó rendezvény előzetes bejelentésének kötelezettsége a közérdek és mások jogainak védelmét szolgálja, nevezetesen a közlekedés rendjének fenntartását, és a szabad mozgáshoz fűződő jog biztosítását. A bíróság észrevételezte, hogy a tüntetés szervezői kísérletet sem tettek a rendezvény bejelentésére. A Kerületi Bíróság továbbá megállapította:

„...önmagában a rendezvény békés jellege a jelenleg hatályos rendelkezések értelmében nem elegendő ahhoz, hogy az előzetes bejelentés mellőzhető legyen. A bíróság ezért nem foglalkozott részletesen azzal, hogy a konkrét esemény ténylegesen mennyire volt békés jellegű, mert a bejelentés hiánya az eddigiek szerint elegendő a jogellenesség megállapításához...ezért a Gyt. 14.(1) bek. alapján az alperes jogosult volt a rendezvény feloszlatására...”

15. A kérelmezők fellebbeztek az ítélet ellen. 2003. október 16-án a Fővárosi Bíróság helyben hagyta az elsőfokú határozatot. A másodfokú bíróság részben megváltoztatta a Kerületi Bíróság érvelését, kihagyva a releváns hazai törvény lehetséges hiányosságaival kapcsolatos megjegyzéseket. Továbbá, a Fővárosi Bíróság – többek között a Bíróság esetjogára és az Alkotmánybíróság 55/2001. (XI. 29.) sz. Határozatára hivatkozva – megállapította, hogy a

” jogszabályok alkalmazásakor egyértelműen azt a megközelítést kell irányadónak tekinteni, hogy a bejelentési kötelezettség alól nincs kivétel, ezért különbség sincs az előre bejelentett és a spontán rendezvények – fentiek hiányában jogellenesnek tekintett – megítélése között.”

16. Összegezve: a Fővárosi Bíróság megállapította, hogy a kérelmezőkre rótt korlátozások szükségesek és arányosak voltak.

17. A kérelmezők felülvizsgálati kérelmet terjesztettek a Legfelsőbb Bíróság elé. 2004. február 24-én a Legfelsőbb Bíróság érdemi vizsgálat nélkül elutasította a kérelmet, mivel az *ratione materiae* összeegyeztethetetlen volt a polgári perrendtartás releváns rendelkezéseivel.

B. Releváns hazai jog

18. Az Alkotmány 62. §-a elismeri a békés gyülekezés jogát és biztosítja annak szabad gyakorlását.

19. A Gyülekezési törvény 6. §-a előírja, hogy a rendezvényt legalább három nappal megtartásának tervezett időpontját megelőzően be kell jelenteni a rendőrségnek.

20. A Gyülekezési törvény 14. § (1) bekezdése előírja, hogy az előzetesen be nem jelentett rendezvényt a rendőrség feloszlátja.

21. A Gyülekezési törvény 14. § (3) bekezdése kimondja, hogy ha a rendezvényt feloszlátják, a rendezvény résztvevője a feloszlástól számított tizenöt napon belül pert indíthat a feloszlátás jogellenességének megállapítására.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 11. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

22. A kérelmezők panaszoik, hogy békés tüntetésüket pusztán az előzetes bejelentés hiánya miatt feloszlatták, megsértve az Egyezmény 11. Cikkét, amelynek releváns része kimondja:

"1. Mindenkinek joga van a békés célú gyülekezés szabadságához ...

2. E jogok gyakorlását csak a törvényben meghatározott, olyan korlátozásoknak lehet alávetni, amelyek egy demokratikus társadalomban ... zavargás vagy bűnözés megakadályozása illetőleg mások jogai és szabadságai védelme érdekében szükségesek. ..."

A. Elfogadhatóság

23. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

1. Történt-e beavatkozás a békés célú gyülekezés szabadságához fűződő jogba?

24. A Kormány nem vitatta, hogy a kérelmezőket megilletik a 11. Cikkben foglalt biztosítékok; a Kormány azt sem vitatta, hogy a tüntetés feloszlátása beavatkozást jelentett a kérelmezők számára ezen Cikk alapján biztosított jogok gyakorlásába. A Bíróság nem lát okot arra, hogy eltérően vélekedjék. A Kormány ugyanakkor azt állítja, hogy a beavatkozás a 11. Cikk 2. bekezdése alapján indokolt volt.

2. Indokolt volt-e a beavatkozás?

25. Ezért azt kell eldönteni, hogy a panaszolt szankció "törvényben meghatározott" volt-e, a 2. bekezdésben felsorolt törvényes cél vagy célok érdekében került-e alkalmazásra, s „egy demokratikus társadalomban szükséges volt-e” ezen célok elérése érdekében.

a. „Törvényben meghatározott”

26. A felek nem vitatták, hogy a kérelmezők békés célú gyülekezéshez fűződő szabadságának korlátozására a Gyülekezési törvény 14. §-a alapján került sor, amelynek megfogalmazása világos. Ilyen módon az előreláthatóság követelményét tiszteletben tartották. A Bírószág nem lát okot arra, hogy a felektől eltérően vélekedjék.

b. „Törvényes cél”

27. A kérelmezők ezt a kérdést nem érintették.

28. A Kormány előterjesztette, hogy a békés célú gyülekezési jog közterületen történő gyakorlásának korlátozása mások jogainak védelmét szolgálja, például a szabad mozgáshoz való jogot, valamint a közlekedés rendjének biztosítását.

29. A Kormány továbbá előterjesztette, hogy a békés célú gyülekezés szabadsága nem korlátozható az állam be nem avatkozásának pusztán kötelezettségére. Bizonyos esetekben pozitív intézkedések megtétele szükséges a gyülekezés békés jellegének biztosítása érdekében. Ezért a rendőrségnek szüksége van a háromnapos időtartamra ahhoz, hogy a többi szervvel lefolytathassa a szükséges egyeztetéseket, végrehajtsa a rendőri erők átcsoportosítását, biztosítsa a tűzoltóság rendelkezésre állását, a személyautók eltávolítását, stb. A Kormány arra is felhívta a figyelmet, hogy amennyiben ugyanazon területre több szervezet jelent be egyidejű demonstrációt, további egyeztetések is szükségessé válhatnak.

30. Ezen megfontolások fényében a Bírószág meggyőződött arról, hogy a panaszolt intézkedés a zavargás megakadályozásának és mások jogai védelmének törvényes célját szolgálta.

c. „Egy demokratikus társadalomban szükséges”

31. A kérelmezők előterjesztették, hogy spontán demonstrációjuk békés volt, s feloszlátásának egyetlen oka az volt, hogy a Gyülekezési törvény 14. §-ában foglalt előzetes bejelentési kötelezettségnek nem tettek eleget. Az intézkedés nem igazolható azzal, hogy kisebb robbanás hangja hallatszott; ellenkező felfogás esetén a rendőrség jogosult lenne arra, hogy ilyen alapon, minden további indoklás nélkül, bármilyen gyülekezést feloszlat hasson.

32. A Kormány előterjesztette, hogy a rendőrség nem az előzetes bejelentés elmulasztása miatt oszlatta fel a demonstrációt, hanem a robbanás miatt, amelyet a rendőrség a Kempinski Hotelben megjelent állami vezetők szempontjából biztonsági kockázatként értékel.

33. A Bíróság észrevételezi: a 11. Cikk 2. bekezdése feljogosítja az Államokat arra, hogy "törvény korlátozza" a gyülekezés szabadságához való jog gyakorlását.

34. A Bíróság megállapítja, hogy az események törvényességével foglalkozó hazai bírósági határozatokban a demonstráció feloszlásának jogalapja kizárólag az előzetes bejelentés hiánya volt. A bíróságok a rendőri intézkedés jogszerűségét megállapító határozataikat kizárólag erre az érvre alapozták, s nem vizsgálták az ügy egyéb aspektusait, különösen azt, hogy az esemény békés jellegű volt-e.

35. A Bíróság emlékeztet arra, hogy a közterületeken tartott nyilvános rendezvények előzetes engedélyezési eljárás alá vonása rendszerint nem korlátozza a (gyülekezési) jog lényegét (ld. *Rassemblement Jurassien Unité v. Switzerland*, no. 8191/78, Commission decision of 10 October 1979, Decisions and Reports 17, 119. o.). A jelen ügy körülményei között azonban amiatt, hogy a nyilvánosság nem rendelkezett a megkívánt időben előzetes információval a Miniszterelnök azon szándékáról, hogy megjelenik a szóban forgó fogadáson, a kérelmezőknek csak két választása maradt: vagy nem élnek a békés célú gyülekezéshez fűződő jogukkal, vagy a hatósági előírásokat megsértve gyakorolják e jogukat.

36. A Bíróság véleménye szerint speciális körülmények között, amikor valamely politikai esemény demonstráció formáját öltő közvetlen válaszlépést tehet indokolttá, a politikai eseményt követő békés demonstráció feloszlátása pusztán a szükséges előzetes bejelentés hiánya miatt, ha a résztvevők semmilyen jogellenes magatartást nem tanúsítanak, a békés célú gyülekezés szabadságának aránytalan korlátozását jelenti.

37. Ezzel kapcsolatban a Bíróság megjegyzi: nincs bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a kérelmezők demonstrációja nagyobb veszélyt jelentett a közrendre annál, mint amit bármely közterületen tartott rendezvény elkerülhetetlenül okoz. A Bíróság emlékeztet arra, hogy "amennyiben a demonstrálók nem hajtanak végre erőszakos cselekményeket, fontos, hogy a hatóságok bizonyos fokú türelmet tanúsítsanak a békés célú gyülekezésekkel szemben annak érdekében, hogy az Egyezmény 11. Cikke alapján biztosított gyülekezési szabadságot ne fosszák meg lényegi tartalmától" (*Oya Ataman v. Turkey*, no. 74552/01, 2006. december 5., 41-42. §).

38. Tekintettel a fenti megfontolásokra a Bíróság megállapítja, hogy a kérelmezők békés gyülekezésének feloszlátása nem tekinthető szükségesnek egy demokratikus társadalomban az elérni kívánt célok érdekében

39. Ezért az Egyezmény 11. Cikkét megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 10. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

40. A kérelmezők a 10. Cikkre hivatkoztak, amely kimondja:

„1. Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon tekintet nélkül és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson. ...

2. E kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban a ... zavargás vagy bűnözés megelőzése, ... vagy ... mások ... jogai védelme ... céljából.”

41. A Bíróság úgy véli: annak fényében, hogy a jelen ügy körülményei között megállapította az Egyezmény 11. Cikkének megsértését (ld. fenti 39. bekezdés), a kérelmezők 10. Cikk alapján előterjesztett panaszát nem szükséges külön megvizsgálni (ld. *Ezelin v. France*, judgment of 26 April 1991, Series A no. 202, 35. §).

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

42. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

43. A kérelmezők külön-külön 10.000 euró nem vagyoni kártérítést követeltek.

44. A Kormány túlzottnak találta a követeléseket.

45. A Bíróság úgy véli, hogy a jogsértés megállapítása elégséges igazságos elégtételt jelent mindazon morális kárért, amit a kérelmezők esetleg elszenvedtek.

B. Költségek és kiadások

46. A kérelmezők összesen 2.000 eurót követeltek a Bíróság előtti eljárásban felmerült költségek és kiadások megtérítésére.

47. A Kormány túlzottnak találta a követelést.

48. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, hogyha bizonyítja, hogy a költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság a követelt összeg, összesen 2.000 euró megítélését tartja ésszerűnek a kérelmezők számára.

C. Késedelmi kamat

49. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. *Elfogadhatónak nyilvánítja a kérelmet;*
2. *Megállapítja, hogy az Egyezmény 11. Cikkét megsértették;*
3. *Megállapítja, hogy az Egyezmény 10. Cikke alapján előterjesztett panaszt nem szükséges külön megvizsgálni;*
4. *Megállapítja, hogy a jogsértés megállapítása elégséges igazságos elégtételt jelent mindazon morális kárért, amit a kérelmezők esetleg elszenvedtek;*

5. *Megállapítja*

(a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmezők számára költségek és kiadások tekintetében összesen 2.000 eurót (kétezer euró), továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális

kamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;

6. A kérelmezők igazságos elégtétellel kapcsolatos többi igényét *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2007. július 17-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

F. TULKENS
Elnök

S. DOLLÉ
Hivatalvezető

BH2007. 104

A betiltott rendezvény megtartására vonatkozó felosztási ok nem áll fenn, ha a rendőrhatalóság az újabb bejelentésről nem hozott az abban megjelölt rendezvény betiltásáról határozatot (1989. évi III. tv. 8. §, 14. §).

A felperes 2003. november 24-én bejelentette, hogy 2003. december 1-jén 18.30-tól 22.00-ig a Budapest, XII. kerületi, BAH csomópont (Gesztenyés kert) - J. út - S. A. útvonalon, illetve a S. A. út 46/B. számú ház előtt a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény (a továbbiakban: Gytv.) hatálya alá tartozó rendezvényt kíván tartani kb. 300 fő részvételével.

Az alperes a 2003. november 26-án kelt határozatával a Gytv. 8. § (1) bekezdése alapján a rendezvény megtartását megtiltotta. A határozat ellen benyújtott jogorvoslatot a bíróság a 2003. november 28-án kelt jogerős végzésével elutasította.

A felperes még ugyanezen a napon 2003. november 28-án 18.45-kor egyidejűleg három bejelentést tett. Az egyik szerint 2003. december 1-én 19.00-tól 22.00-ig a Budapest, XII. kerületi Bah csomópontnál (Gesztenyés kert), a második szerint ugyanazon a napon 19.30-tól 22.00-ig a Budapest, XII. kerületi Bah csomópont (Gesztenyés kert) - J. út - S. A. út útvonalon, illetve a harmadik bejelentés szerint ugyanazon a napon 19.45-től 22.00-ig a S. A. út 46/B. számú ház előtt a Gytv. hatálya alá tartozó rendezvényt kíván tartani mindhárom esetben 12-12 fő részvételével. A rendezvények célját a felperes mindhárom rendezvényről azonosan, a 2002. december 1-jei Nastase-Medgyessy találkozóról való megemlékezésben jelölte meg.

A bejelentésekkel kapcsolatban az alperes tiltó határozatot nem hozott, a B. Rendőr-főkapitányának Közbiztonsági helyettese 2003. november 30-án kelt és a felperes által 2003. december 1-jén 12.17-kor átvett levélben megállapította, hogy a három bejelentés egy rendezvénynek minősül, mert a rendezvények célja, napirendje azonos, az időpontok és a helyszínek folytonosan követik egymást, így a rendezvények nem vizsgálhatók egymástól elkülönítetten. A közbiztonsági helyettes felhívta a felperes figyelmét arra is, hogy a bíróság ugyanezen helyszínekre korábban bejelentett rendezvény megtartását megtiltotta, a bejelentés bírósági döntésben foglalt helyszíne, útvonalra, időre vonatkozna, a rendezvények célja, napirendje megegyezik a korábban megtiltott rendezvényel, ezért a rendezvények a bírósági döntés értelmében nem tarthatók meg, a bejelentéseket nem áll módjában tudomásul venni.

2003. december 1-jén 19.00-kor kb. 30-40 ember gyűlt össze a rendezvény első helyszínén, a Bah csomópontnál levő Gesztenyés kertben. A felperes szervezőként volt jelen. A rendezvényen a helyszínbiztosítási parancsnok helyettes közölte a felperessel, hogy a rendezvény a tiltó határozat miatt nem tartható meg. Ezt a tényt a felperes vitatta arra való hivatkozással, hogy 2003. november 28-ai bejelentésekkel kapcsolatban tiltó határozatot vele nem közöltek. Az ekkor már jelen levő 70-80 embert a rendőrség felszólította a helyszín elhagyására. A felperes az első rendezvényt megtartotta, azt állítása szerint 19.30-kor befejezettnek nyilvánította. A rendezvény közben a rendőrség 19.45 körüli időben mozgó sorfalat állított fel, körbezárta a helyszínt és a rendezvény abbahagyására, a helyszín elhagyására szólította fel a jelenlevőket. A jelenlevők a rendőrséget kiabálással, fütyüléssel fogadták, az intézkedő rendőrökkel szemben durva hangnemet használtak, őket ávosoknak, hazaárulóknak, munkásörököknek nevezték. Mivel a felszólításra a jelenlevők nem hagyták el a rendezvény helyszínét, a rendőrség megkezdte a tömeg kiszorítását a J. út felé. A felperest a tömegből a rendőrség kiemelte és a felszólítás után ott maradt kb. 50 fővel együtt előlálította a B. XII. kerületi rendőrkapitányságra.

A B. Rendőr-főkapitányság rendezvarás miatt a felperessel szemben szabálysértési feljelentéssel élt. A szabálysértési ügyben eljáró másodfokú bíróság a 2003. december 15-én kelt jogerős végzésével helybenhagyta a B. Bíróság 2003. december 3-án kelt elsőfokú végzését, amely rendezvarás szabálysértésének elkövetése miatt a felperest figyelmeztetésben részesítette.

A bíróság előtt folyt peres eljárásban a felperes a keresetét módosította és az 2003. december 1-jei, a második bejelentésben foglalt Budapest, XII. kerületi Bah csomópont (Gesztenyés kert) - J. út - S. A. út útvonalra bejelentett rendezvény jogellenes felosztásának megállapítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes 2003. december 1-jén jogellenesen oszlatta fel a Budapest, XII. kerületi Bah csomópont (Gesztenyés kert) - J. út - S. A. út útvonalon megtartott rendezvényt.

A bíróság álláspontja szerint az alperes jogsértően járt el, amikor a 2003. november 28-án bejelentett három rendezvény kapcsán a bejelentéseket érdemben nem vizsgálta, csak egy levélben tájékoztatta a felperest az

álláspontjáról. A 2003. december 30-án kelt levél tiltó határozatnak nem volt tekinthető, a levél aláírója határozat hozatalára nem volt jogosult. Az alperesnek a rendezvények megtartását kizáró ok esetén a rendezvények megtartását tiltó határozatot kellett volna hoznia és csak annak birtokában oszlathatta volna fel a tiltó határozat ellenére megtartott és ezáltal jogellenes rendezvényt.

Mivel tiltó határozat meghozatalára nem került sor, a megtartott rendezvényt olyannak kell tekinteni, mint amelyet a hatóság a bejelentés alapján tudomásul vett. A korábban, 2003. november 24-én tett bejelentésben szereplő rendezvény megüjtésének hatálya nem terjedt ki az utóbb, 2003. november 28-án tett bejelentésekkel érintett rendezvényekre, még akkor sem, ha a bejelentések ugyanazon szervezőtől származó, hasonló célú és helyszínről rendezvényekre vonatkoztak.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem tekinthető feloszlatási oknak, ha a rendezvényen a bejelentettől eltérően több résztvevő jelenik meg, illetve ha nem a bejelentésben megadott útvonalon, azaz nemcsak a járdán, hanem az úttest egy részén történik a rendezvény lebonyolítása és ez a közlekedés általánosan megszokott rendjét hátrányosan befolyásolja. A rendezvény feloszlatására Gytv. 14. § (1) bekezdésében foglaltak adhatnak csak alapot, ebbe a körbe nem tartozik be a rendezvényen a bejelentettől eltérő nagyobb létszám megjelenése, továbbá ha a bejelentéstől eltérően a rendezvényen részt vevők az úttestet is használják és emiatt a közlekedés rendjét megzavarják.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a rendezvényt jogellenesen oszlatta fel.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte a jogerős ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Gytv. 2. § (3) bekezdését, 8. § (1) bekezdését 14. §-át, 15. § a) pontját, valamint az Alkotmány 54. §-át és az Alkotmánybíróság 55/2001. (XI. 29.) AB határozatában kifejtett jogelveket. Az alperes rendkívüli jogorvoslati kérelmében kifejtett álláspontja szerint a rendezvények megtartásával kapcsolatban a felperest együtműködési kötelezettség, a jóhiszemű eljárás kötelezettsége terhelte. 2003. november 30-án írt levélben közölték a felperessel, hogy ezek az utóbbi bejelentések a korábbi rendezvénytől nem vizsgálhatók elkülönítetten, mert az újabb bejelentések a bírósági döntésben foglalt helyszínre és útvonalra vonatkoznak, ezért a korábbi bírósági döntés értelmében az újabb bejelentésben érintett rendezvények sem tarthatók meg. A figyelmeztetés ellenére a felperes a rendezvényt megtartotta, lényegesen jelentősebb számú résztvevő jelenléte mellett. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az eset körülményeit és nem vette figyelembe a szabálysértési hatóság által megállapított tényállást. A felperes a közbiztonsági helyettes levelét átvette, így az alperes álláspontját megismerte az újabb bejelentések kapcsán. Álláspontjuk szerint az újabb három beadvány, mivel ugyanazon rendezvényről szólt, újabb tiltó határozat meghozatalát nem tette szükségessé. A felperes a rendezvény megtartását széles körben hirdette és az interneten is megjelentette a felhívását. A három bejelentés ugyanazokra a helyszínekre vonatkozott, mint a korábbi, november 24-ei bejelentés. Az első rendezvényt megszakitás nélkül követte a második rendezvény, résztvevők személyének változása nélkül folytatódólagosan. A bejelentésben foglalt 12 főt lényegesen meghaladó létszám jelent meg a helyszínen.

Mivel a rendőrségnek rövid időn belül a helyszínen kellett határoznia a rendezvény sorsáról, így lényegtelen, hogy az oszlatás idején milyen jogszabályhelyekre hivatkozással adtak parancsot a rendezvény feloszlatására. A fellépés törvényessége kizárólag a kialakult helyzet és a helyzetre adott rendőrségi válasz kölcsönhatásából állapítható meg. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a résztvevők száma a bejelentett létszámtól jelentősen eltért, a közlekedés rendjét zavarták. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy lényegtelen a feloszlatás szempontjából a megjelent létszám nagysága. A felperes eleve tudta, hogy a rendezvényen a bejelentett létszámtól meghaladóan fognak megjelenni, ezt támasztja alá a széles körben terjesztett hirdetése, az internetes felhívás, valamint másik rendezvényen részt vevők csatlakozásra történő felhívása is. A közlekedés rendjének megzavarása miatt a rendőrségnek be kellett avatkoznia. A közlekedés rendjének aránytalan sérelmével járó rendezvényt a rendőrhatalóság feloszlathatja a Gytv. 14. § (1) bekezdés alapján. A perbeli esetben forgalomelterelésre került sor. Ennek indoka a nagy létszámtól, demonstráló tömeg volt, amely a közlekedés biztonságát veszélyeztette és ezzel már okot adott a rendezvény feloszlatására. A rendezvény békés jellegének megítélésében az elsőfokú bíróság álláspontjuk szerint tévedett. A rendezvény elvesztette békés jellegét, ennek megállapításához nem szükséges, hogy bűncselekményt vagy szabálysértést kövessenek el. Békés jelleggel ellentétben minden olyan magatartás, amely a közérdeket sérti. A békés jelleg elvesztésére bizonyítékként állt rendelkezésre a szabálysértési eljárás anyaga. A rendezvény nem abból a célból került megtartásra, hogy a résztvevők a véleményüket a rendőrség beosztottaival szemben nyilvánítsák ki és a rendőrség tagjaival szemben durva hangnemet használnak.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárást a Kfv. 3. számú végzésével elrendelte, mert a felülvizsgálati kérelem az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (2) bekezdésében foglalt formai feltételeknek megfelelt.

Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy az alperesnek a 2003. november 28-ai

A perbeli esetben a 2003. november 28-ai „ismételt” bejelentések kapcsán a rendőrség újabb vizsgálatot a rendezvények megtartását érintő körülményekre nem folytatott le, érdemi határozatot nem hozott, mert álláspontja szerint az ügyazonosság teljes mértékű. A perbeli - keresettel érintett - rendezvény feloszlatása jogszerűségének elbírálásánál a bíróság nem vizsgálhatja azokat a körülményeket, amelyekre az ismételt bejelentés alapján a rendőrségnek - végső soron a bíróságnak - vizsgálnia kellett volna a Gytv. 8. § (1) bekezdése alapján.

A rendőrség a helyszínen a feloszlatásnak egyetlen indokát, a rendezvénynek a tiltó határozat ellenére való megtartását jelölte meg. A tiltott rendezvény megtartására vonatkozó feloszlatási ok a Gytv. 14. § (1) bekezdés utolsó fordulata alapján nem állt fenn, ez okból a rendőrség a rendezvényt jogellenesen oszlatta fel.

A Legfelsőbb Bíróság osztja az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben is, hogy a Gytv. 12. § (1) bekezdésében foglalt felosztási ok nem állt fenn. A rendezvény - az eset összes körülménye alapján - a megjelent résztvevők által használt durva hangnem, az elhangzott, rendőroket sértő kijelentések ellenére nem vesztette el békés

jellegét. A Gytv. 12. § (1) bekezdése szigorú feltételeket szab a rendezvény feloszlására. Ehhez nem elegendő a megjelent 70-80 fős tömeg rendőroktól szemben tanúsított hangneme, ha ahhoz más, súlyosabb jogserő cselekmény nem társul. A szablysértési hatóság által megállapított tényállás a Pp. XX. fejezte szerint eljáró bíróságot a Pp. 4. § (1) bekezdése alapján nem köti. A rendezvadás szablysértése elkövetésének megállapítása nem jelenti egyúttal azt is, hogy ugyanazon magatartás elkövetése más jogszabályi rendelkezés [Gytv. 12. § (1) bekezdés] alapján is egyúttal jogserőnek minősíthető. A szablysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény és a Gytv. más és más szempontok, körülmények vizsgálatát követeli meg, így önmagában a rendezvadás szablysértése elkövetése nem eredményezi automatikusan a rendezvény törvényessége elvesztésének megállapíthatóságát is. Az elsőfokú bíróság az eset körülményeit helytállóan értékelte úgy, hogy a rendezvény a békés jellegét nem veszítette el, ezért ez okból sem lett volna a rendezvény feloszlatható, de az intézkedés indoka nem is ez, hanem a rendezvény jogellenes megtartása volt.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet - amely a felülvizsgálati kérelemben foglalt jogszabályokat nem sértette meg - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartja. (Legf. Bír. Kfv. II. 39.077/2006. sz.)

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.X.I.185/2005/7.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Budapesten, 2006. március hó 6. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A háborús bűntett és más bűncselekmények miatt Kristóf László és társai ellen folyamatban volt büntető ügyben a Kristóf László I. rendű terhelt testvére által benyújtott felülvizsgálati indítvány elbírálása során a Budapesti Katonai Bíróság B.I. 065/1959. számú és a Legfelsőbb Bíróság Katf.Kt. 094/1959. számú ítéletét a Kristóf László I. rendű terheltre vonatkozó részében hatályon kívül helyezi.

Kristóf László I. rendű terheltet az emberek törvénytelen kivégzése által elkövetett háborús bűntett miatt emelt vád alól felmenti; az emberek törvénytelen megkínzása által elkövetett háborús bűntettként értékelt cselekményeket 4 rendbeli hivatali hatalommal visszaélés bűntettének minősíti, s az emiatt, valamint a fogolyszökés bűntette és hatósági közeg elleni erőszak bűntette miatt indított büntetőeljárást megszünteti.

A felülvizsgálati eljárás során felmerült 9000 /kilencezer/ forint büntügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Bfv. X. 1. 185/2005/7. szám

I n d o k o l á s

A Budapesti Katonai Bíróság az 1959. szeptember hó 12. napján kelt B.Í.065/1959. számú, illetve a Legfelsőbb Bíróság az 1959. november hó 25. napján kelt Katf.Kt.094/1959. számú ítéletével Kristóf László I. rendű terheltet emberek törvénytelen megkínzása és kivégzése által elkövetett háborús bűntettben, fogolyszökés bűntettében és hatósági közeg elleni erőszak bűntettében mondta ki bűnösnek, s ezért őt összbüntetésül halálbüntetésre és teljes vagyonekobzásra ítélte.

A Kristóf László I. rendű terheltet érintően megállapított tényállás lényege a következő:

Kristóf László I. rendű terhelt 1935-ben kezdte meg csendőri szolgálatát. 1942-ben áthelyezték a budapesti központi csendőrparancsnokság törzsalosztályához, ahol csendőrnnyomozóként tevékenykedett, s mint ilyen, politikai ügyek nyomozásában vett részt. A feladatkörét általában ún. figyelések és rejtett nyomozási cselekmények elvégzése képezte, de közreműködött házkutatásokban is.

1942-ben és 1943-ban jelentősebb figyelő és felderítő feladatokat kapott. Hamis szakszervezeti igazolvány és csillés munkakört tanúsító hamis munkakönyv segítségével beépült a szakszervezeti mozgalomba és a munkások közé. Ennek körében kiépítette és irányította a csendőr-besúgó szervezeteket.

A tevékenysége eredményeként számos kommunista és velük rokonszenvező más személy ellen nyílt nyomozást rendeltek el. Ezeket a személyeket letartóztatták, őket beismerő vallomás kicsikarása érdekében embertelen szadizmussal megkínózták. Az nem volt megállapítható, hogy e kínzásokban Kristóf László I. rendű terhelt is részt vett, de tudta, hogy az általa felderített és nyílt nyomozás alá vont személyekkel mi fog történni. Az így eljárás alá vontak nagy része utóbb megsemmisítő táborba került.

Az I. rendű terhelt 1944. nyarán már nyílt nyomozásokban is tevékenykedett és ennek során közreműködött az elfogott személyek megkínzásában, így gumibotozásban és „villanyozásban”.

- 3 -

Bfv.X.I.185/2005/7.szám

Többek között aktív részese volt dr. Gáspár Ferenc, Kurucz István, Beke Lajos és Pintér Marianna kommunista hazafiak megkínzásának. Dr. Gáspár Ferenc és Pintér Marianna egészségi állapota a kínzás következtében megromlott.

1944. július 27-én Kristóf László I. rendű terhelt azt az utasítást kapta, hogy Cselényi Antal detektívvél, Palotás Ferenc XIII. rendű terhelt csendőrnnyomozóval és Pétervári rendőr őrmester gépkocsivezetővel együtt figyelje, illetve kövesse Sugár György illegális kommunistát.

A felsoroltak gépkocsin követték Sugár Györgyöt Nógrádverőcétől Budapestig. Itt Sugár György a kora délutáni órákban találkozott Szabados Lajossal, aki ugyancsak a baloldali mozgalom tagja volt.

Sugár és Szabados rövid idő eltelte után elváltak egymástól. Az I. rendű terhelt és társai ekkor Szabados Lajost követték, aki egy hűvösvölgyi cukrászdában találkozott Ságvári Endrével.

Cselényi Antal telefonon utasítást kért a felettesétől, aki arra utasította őket, hogy mind a két személyt azonnal vegyék őrizetbe. Palotás Ferencnek azonban kételyei voltak az utasítás helyességét illetően, s ezért ő is telefonált a feletteseinek, akik a korábbi utasítást megismételték.

Ezt követően került sor az intézkedésre.

A csoport tagjai csőre töltött pisztollyal beléptek a cukrászdába, s Cselényi Ságvári Endrét, Kristóf László I. rendű terhelt pedig Szabados Lajost igazoltatta.

Szabados Lajos nem tamúsított ellenállást, Ságvári Endre azonban „az ott keletkezett zűrzavarban” kivette a táskájából a pisztolyát és menekülni igyekezett. Kristóf László I. rendű terhelt Cselényi segítségére sietett, dulakodni kezdett Ságvári Endrével, akit a földre szorított. Ságvári Endre ekkor több lövést adott le, de lövöldözni kezdtek a nyomozók is. Egy lövés derékon találta az I. rendű terheltet, aki ekkor elengedte Ságvári Endrét, akinek az egyik lövése eltalálta a gépkocsivezetőt.

- 4 -

Bfv.X.I.185/2005/7.szám

Ságvári Endre akkor kimenekült a cukrászdából. Követte őt Cselényi Antal, aki végül lelőtte Ságvári Endrét.

A sebesültek kórházba kerültek, s ott Ságvári Endre és a rendőr gépkocsivezető meghalt.

Kristóf László I. rendű terhelt túlélte a sérülést.

1958. január 22-én Kristóf László békéscsabai lakásán megjelent Vasas György rendőrhadnagy egy rendőr gépkocsivezető társaságában. Igazoltatta az I. rendű terheltet, s közölte vele, hogy őrizetbe veszi és bekíséri a rendőrkapitányságra. Kristóf László ellenkezett, kijelentette, csak akkor megy be a rendőrségre, ha két tanú jelenlétében közlik vele az eljárás célját. A rendőrtiszt a gépkocsivezetőt segítségért küldte, s ismételtelen közölte Kristóf Lászlóval, hogy „őrizetben van”.

Pontosan meg nem határozható idő után Kristóf László hajlandó volt a rendőrrel tartani. Az utcán haladtak, amikor Kristóf László menekülést kísérelt meg. Beugrott egy ház kapuján és igyekezett a rendőrt kívül tartani. A rendőr azonban riasztó lövés leadása mellett bejutott a ház udvarára. Az I. rendű terhelt ekkor a rendőrré ugrott, igyekezett a pisztolyát elvenni. A földre rántotta a rendőrt. A dulakodás zajára a ház lakói kijöttek az udvarra, s az így keletkezett zűrzavart kihasználva Kristóf László elmenekült. Az volt a terve, hogy külföldre szökik. A riadóztatott karhatalmi egységek azonban körülvették, majd miután lábon lötték, elfogták.

Az eljárt bíróságok az I. rendű terhelt ismertetett cselekményeit a BHÖ 82. pontja e/ alpontjában meghatározott emberek törvénytelen megkínzása és kivégzése által elkövetett háborús bűntettnek, a BHÖ 218. §-a /1/ bekezdésében meghatározott fogolyszökés bűntettének és a BHÖ 96. §-a /2/ bekezdésében meghatározott hatósági közeg elleni erőszak bűntettének minősítették. /Bár a legutóbbi bűncselekmény esetében a törvényhely megjelölését elmulasztották/

Az ítéletek jogi indokolást - meglehetősen szűkösen - kizárólag a háborús bűntettekkel összefüggésben tartalmaznak az alábbiak szerint.

- 5 -

Bfv.X.1.185/2005/7.szám

A munkásmozgalom tagjai és más üldözöttek tisztában voltak azzal, hogy elfogásuk esetén durva bántalmazás, megkínzás, esetleg halál vár rájuk. Ezért esetleges fegyverhasználatuk jogos, igazságos ellenállás. Az ilyen magatartással szemben pedig törvénytelen a fegyveres fellépés /nevezetesen a rendőri fegyverhasználat/.

— . - . - . - . —

Magyar Ferencné sz. Kristóf Eszter Kristóf László I. rendű terhelt testvére nyújtott be felülvizsgálati indítványt az alapügyben eljáró bíróságok határozatai ellen.

Az indítványban kifejtettek lényege szerint törvénytelen, a korabeli büntető anyagi jogi rendelkezéseket megsértve állapították meg Kristóf László I. rendű terhelt bűnösségét a BHÖ 218. §-a 1\1 bekezdése szerinti fogolyszökés büntetében.

Az I. rendű terhelt és társai a Ságvári Endre elfogása érdekében kifejtett tevékenységüket hivatali működésükből eredő kötelezettségüket ellátva, parancsra fejtették ki; a fegyverhasználatuk is jogszerű volt.

Az irányadó tényállásból nem állapítható meg, hogy a név szerint is megjelölt négy személy megkínzása „milyen súlyú, mértékű” volt, elért-e azt a szintet, amely szükséges a szóban levő háborús bűncselekmény megállapíthatóságához.

A fogolyszökés pedig azért nem róható az I. rendű terhelt terhére, mert nem volt szabályszerű őrizetben, ha pedig igen, akkor e tekintetben tévedésben volt.

Az utóbb benyújtott beadványban és a védő a nyilvános ülésen szóban kiterjesztette a felülvizsgálati indítványt. E szerint az I. rendű terhelt bűnösségének megállapítása a hatósági személy ellen elkövetett erőszak büntetében is törvénytelen történt, mivel az I. rendű terhelt e körben is - a büntethetőséget kizáró - tévedésben volt.

Az indítványozó a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését és Kristóf László I. rendű terhelt felmentését indítványozta.

A Katonai Főügyészség a felülvizsgálati indítványban foglaltak egy részével egyetértett. Az átiratában és a

Bfv.X.I. 185/2005/7.szám

képviselője által a nyilvános ülésen kifejtettek szerint is az eljáró bíróságok téves következtetéssel állapították meg az I. rendű terhelt bűnösségét az emberek törvénytelen kivégzése által elkövetett háborús bűntettben. Ezen túl azonban - nézete szerint - a sérelmezett határozatok nem sértik a büntető anyagi jog korabeli rendelkezéseit és a halálbüntetés kiszabása sem vitatható alappal.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság az I. rendű terheltet az emberek törvénytelen kivégzése által elkövetett háborús bűntett miatt emelt vád alól mentse fel, egyebekben pedig az alapügyben hozott határozatokat hatályukban tartsa fenn. /Bf.VI.238/2005./

~*~*~*~*~

A felülvizsgálati indítvány, részben eltérő okok alapján és más eredménnyel alapos az alábbiak szerint.

Előre kell bocsátani, hogy a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslati eljárás, amelyben lényegesen szűkebb körű az érdemi vizsgálat lehetősége, mint a rendes jogorvoslati eljárásban.

A Be 405. és 406. §-a kimerítően felsorolja azokat az okokat, melyek alapján sor kerülhet a jogerős bírósági határozatok felülvizsgálatára,

A Be 420. §-a /1/ bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó.

Az adott ügyben ennek azért van hangsúlyozott jelentősége, mert - mint erre a felülvizsgálati indítvány helyesen utalt - a felülvizsgálat tárgyát képező ítéletek szerkesztéséből, egyes megfogalmazásaiból, a bizonyítékok értékelése és a jogi indokolás során írt okfejtésekből az eljárás koncepciói vonásai egyértelműen felismerhetők.

A sérelmezett ítéletek ebből eredő hibái a felülvizsgálati eljárásban, az idézett törvényi rendelkezésekre tekintettel, nem küszöbölhetők ki. Ugyanebből az okból nem adtak alapot a felülvizsgálatra az indítványnak a tényállás egyes részleteit vitató érvei /pl. Kristóf László nem volt hatósági őrizetben 1958. január 22-én, amikor megszökött/.

-7-

Bfv.X.I. 185/2005/7.szám

A felülvizsgálat kereteit meghatározó további lényeges törvényi rendelkezés, mely szerint a felülvizsgálati indítványt a megtámadott határozatok meghozatala idején hatályos jogszabályok alapján kell elbírálni. /Be 420. §-a /2/ bekezdése/

A felülvizsgálati indítvány abban a részében, mely szerint az eljáró bíróságok a büntető anyagi jogi rendelkezéseket megsértve állapították meg az I. rendű terhelt bűnösségét az emberek törvénytelen kivégzése által elkövetett háborús bűntettben teljes egészében alapos.

Ezt a bűncselekményt (BHÖ 82. pontja e/ alpontja - korábban 81/1945. /II. 5. / ME. sz. R. 11. pontja f/ alpontja -) az követte el, aki általában akár belföldön, akár külföldön felbujtója, tettese vagy részese volt emberek törvénytelen kivégzésének.

A korabeli ítélkezési gyakorlat egy ember megölését is e bűncselekmény körébe vonta, ha a törvényi tényállás további elemei hiánytalanul megvalósultak.

A háborús bűntettek megállapíthatósága szempontjából mindig vizsgálni kellett a célzatot, mert feltétlenül tényálláseleme a szóban levő bűncselekményeknek, hogy azokat a háborús célkitűzések érdekében, vagy azokkal kapcsolatban kövessék el.

Az I. rendű terheltnek a Ságvári Endrével szemben tett intézkedés során kifejtett magatartása több okból sem értékelhető bűncselekményként.

1./

Kristóf László I. rendű terhelt és a vele együtt intézkedő csendőrök mindenben a korabeli jogszabályoknak megfelelően, tehát nem „törvénytelenül” jártak el.

Ságvári Endre körözés alatt állt, az ellene indított eljárás alapját az 1921. évi III. tc. képezte.

A tc.1.§-a értelmében „aki az állam és társadalom rendjének erőszakos felforgatására vagy megsemmisítésére, különösen valamely társadalmi osztály kizárólagos uralmának erőszakos létesítésére irányuló mozgalmat vagy szervezkedést kezdeményez vagy vezet büntetett követ el és öt évig terjedő fegyházzal büntetendő”.

Bfv.X.I.185/2005/7.szám

E rendelkezés alapján a korabeli államhatalom mind a baloldali, mind a jobboldali szélsőséges mozgalmakkal szemben eljár.

Kristóf László I. rendű terhelt - a társaival együtt - ilyen jogszabályi háttérrel nyugvó előjárói parancs alapján intézkedett. Az események helyszínén két ízben is telefonon megkeresték a felettesüket, aki határozottan megerősítette az utasítást: Ságvári Endrét és Szabados Lajost őrizetbe kell venni. Ebben a helyzetben a csendőrök eljárása az intézkedés során törvényes volt.

Vizsgálni kell: a csendőrök az ezt követő események során is betartották-e a rájuk, illetve eljárásukra vonatkozó előírásokat, rendelkezéseket, különös tekintettel arra, hogy fegyverhasználatra is sor került és az egyikük végül lelőtte Ságvári Endrét.

*Az irányadó tények szerint
intézkedésnek ellenszegült,
több lövést adott le, s
sérülést okozott.*

*Ságvári Endre a szabályszerű
lőfegyvert vett elő és azzal
az egyik csendőrnek halálos*

A csendőrök fegyverhasználati jogát a „Szervezeti és Szolgálati Utasítás a Magyar Királyi Csendőrség számára” szabályozta. Ennek 49. §-a 330. pontja értelmében a szolgálatban álló csendőr a fegyverét jogosult mindenki ellen használni, aki őt tettelegesen megtámadja, vagy támadással veszélyesen fenyegeti.

*Úgyanezen szabályzat szerinti a szolgálatban álló csendőr
köteles a fegyverét használni*

- *ha másnak közvetlenül, jogtalanul és súlyosan veszélyeztetett életét, testi épségét, személyes szabadságát vagy vagyonát másként megvédeni nem lehet,*
- *ha valaki a csendőrt szolgálati ténykedésében a fegyverhasználatval való fenyegetés dacára tettelegesen akadályozza és az ellenszegülést másként megtörni nem lehet.*

Az 1932. évi XIII. te. I. §-a /1/ bekezdése értelmében a rendőrség fegyverviselésre jogosult tagja vagy közege hivatásának jogszerű teljesítése közben fegyvert használni jogosult:

(4./pont)a súlyos bűncselekmény elkövetésével gyanúsított vagy emiatt ellélt olyan egyén kézre kerülése végett, akit

- 9 -

Bfv.X.I.185/2005/7.szám

el kell fogni, ha kézre kerítése fegyverhasználat nélkül nem látszik lehetségesnek.

Az irányadó tényállás szerint Kristóf László I. rendű terhelt fegyvert nem használt. A fentiek kifejtése azért szükséges, mert abból levonható, hogy az intézkedés egésze - a többi csendőr fegyverhasználatára is kiterjedően - szabályszerű, törvényes volt.

2./

Kristóf László I. rendű terhelt bűnösségének megállapítására a bűncselekmény miatt a büntető anyagi jog alapvető általános tételei szerint törvénysértően került sor.

A szóban levő háborús bűntett elkövetője az lehetett aki „felbujtója, tettese vagy részese volt emberek törvénytelen kivégzésének”.

A tényállás szerint amikor Cselényi Antal az utcán lelőtte Ságvári Endrét, Kristóf László a cukrászda padozatán feküdt sérülten. Az utcán történeteknek bármilyen „részese”, sőt észlelője sem volt.

A korabeli büntetőjogi szabály /1878. évi V. t.c. / szerint tettes az, aki valamely törvényes tényálladék egészét vagy egy részét megvalósítja, vagy a bűncselekmény véghezvitele céljából büntetés alá eső előkészületi cselekményt visz végbe.

Az elbíráláskor hatályos 1950. évi LL. tv. /Btá./ 20. §-a /1/ bekezdése értelmében tettes az, aki a büntetnnek a törvényben meghatározott tényállását egészben vagy részben megvalósítja.

A részesség két típusa a felbujtás és a bűnsegély.

A Btá. 20. §-a /2/ bekezdése szerint felbujtó az, aki más bűncselekmény elkövetésére szándékosan rábír,

bűnsegéd pedig az /Btá.20. §-a /3/ bekezdése/ aki másnak a bűncselekmény elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújt.

Az idézett törvényi rendelkezések alapján belátható, hogy Kristóf László tettese nem lehetett a Ságvári Endre lelövésével esetleg megvalósult bármely bűncselekménynek, de részese sem, mivel a felbujtónak a tettes szándékát

- 10 -

Bfv.X.I.185/2005/7.szám

kiváltó, a bűnsegédnek pedig legalább a tettes szándékát erősítő magatartást kell tanúsítania.

Összegezve az eddig leírtakat:

Kristóf László ez esetben megvalósított cselekménye - a többi eljáró csendőr esetleges felelősségétől függetlenül is - nem valósított meg bűncselekményt, elítélésére a büntető anyagi jogi rendelkezések megsértésével került sor.

-.-

A felülvizsgálati indítványnak az a része, mely szerint Kristóf László I. rendű terhelt további cselekményei nem bűncselekmények, téves. Ugyanakkor azonban leszögezhető, hogy az eljáró bíróságok a korabeli büntető anyagi jogi rendelkezéseket megsértve állapították meg a terhelt bűnösségét az emberek törvénytelen megkínzása által elkövetett háborús bűntettben, a fogolyszökés bűntettében és a hatósági közeg elleni erőszak bűntettében is.

Az irányadó tények szerint Kristóf László közelebbről meg nem határozott helyen és időben részt vett négy, név szerint is megnevezett személy bántalmazásában, kínzásában. A tényállás más részéből kiderül /12. oldal utolsó bekezdése/ hogy ezt - másokkal együtt vallomás kicsikarása érdekében tette.

Ezt a cselekményt az eljáró bíróságok tévesen minősítették a BHÖ 82. pontja e/ alpontja szerinti emberek törvénytelen megkínzása által elkövetett háborús bűntettnek.

A háborús bűntettek - mint erről már volt szó - akkor valósultak meg, ha a cselekmény és a háborús célok közötti összefüggés kimutatható volt, azt a háborús célkitűzések érdekében vagy azokkal kapcsolatban követték el.

Az ítéletek indokolásából levonható, hogy a bántalmazott, megkínzott négy személy a baloldali mozgalom tagja volt, az eljárás alá vonásuk tehát nem volt mentes politikai jellegű megfontolásoktól. A meglehetősen hézagos tényállás alapján azonban nem állapítható meg, hogy Kristóf László és társai magatartását háborús célkitűzések irányították.

Ez a cselekmény azonban bűncselekmény volt.

-11-

Bfv.X.I.185/2005/7.szám

Megvalósította ugyanis az 1878. évi te. /Csemegi Kódex/ 477. §-ában meghatározott hivatali hatalommal visszaélés büntetett, amelyet az a közhivatalnok követett el, aki azon célból, hogy vádlottól, tanútól vagy szakértőtől vallomást csikarjon ki, ezek valamelyike ellen bármily törvényellenes kényszereszközt alkalmaz vagy alkalmaztat /kényszerszállatás/.

E bűncselekmény büntetési tétele öt évig terjedő börtönbüntetés volt.

A cselekmény téves jogi minősítése törvénysértő jogkövetkezményekre vezetett; az eljáró bíróságok nem vizsgálták meg, hogy e cselekmények büntethetősége az elbírálás idejére nem szűnt-e meg.

Az 1878. évi V. tc. 105. §-a 3. pontja értelmében az elévülés kizárja a bűnvádi eljárás megindítását, mégpedig öt év elteltével, ha a büntetettre öt évi, vagy annál rövidebb tartamú szabadságvesztést ír elő a törvény. Hasonló rendelkezést tartalmaz az elbíráláskor hatályos Bt. 25. §-a b/ pontja, mely szerint az elévülés megszünteti az elkövető büntethetőségét egyéb – tíz évet meg nem haladó börtönnel büntetendő – büntett esetében az arra megállapított szabadságvesztés legmagasabb tartamának megfelelő idő, de legalább három év elteltével. Megállapítható tehát az elkövetési időre /1944. nyara/ tekintettel, hogy Kristóf László büntethetősége e cselekmény miatt 1949. nyarán megszűnt.

A bíróságok akkor jártak volna el törvényesen, ha az e cselekmény miatt indított büntetőeljárást a korabeli Bp. /1951. évi III. törvény/ 175. §-a /3/ bekezdése a/ pontja alapján megszüntették volna.

- - - - -

A felülvizsgálati indítvány érvelésével szemben az eljáró bíróságok abban nem tévedtek, hogy megállapították: Kristóf László I. rendű terhelt elkövette a BHÖ 218. §-a /1/ bekezdésében meghatározott fogolyszökés büntetett és a BHÖ 96. §-a /2/ bekezdésében meghatározott hatósági közeg elleni erőszak büntetett.

Az irányadó - és a felülvizsgálati eljárásban nem vitatható - tények szerint Kristóf László I. rendű terhelt hatósági

Bfv.X.I.185/2005/7.szám

Őrizetből szökött meg, és ennek sikere érdekében az intézkedő rendőrt bántalmazta.

A felülvizsgálati indítványban foglaltakkal szemben a büntethetőséget kizáró tévedés sem írható a javára.

A tényállás egyértelmű: a rendőr közölte vele, hogy őrizetbe veszi, és az sem kérdéses, hogy tudta, az intézkedő személy rendőr, tehát hatósági közeg /hivatalos személy/.

Az I. rendű terhelt bűnösségének kimondására - ennek ellenére - e körben is törvénysértően került sor.

Az eljárt bíróságok nem vizsgálták az eset körülményeit, súlyát, holott ez a korabeli jogszabályok és ítélkezési gyakorlat szerinti sem volt mellőzhető.

A BHÖ 56. §-a előírta, hogy „ha az elkövetett bűntett - az eset összes körülményeinek mérlegelése alapján - olyan csekély jelentőségűnek mutatkozik, hogy a törvény szerint alkalmazható legenyhébb büntetés is szükségtelen „.....” a bűnösség megállapítását és a büntetés kiszabását mellőzni kell”.

Kristóf László I. rendű terhelt a háború befejezése után beilleszkedett a társadalomba, jogkövető magatartást tanúsított. Kellő alappal vélhette, hogy tizennégy év eltelte után már nem vonják felelősségre - az általa egyébként jogszerűnek tartott - cselekményei miatt. Ebben a helyzetben került sor 1958-ban a rendőri intézkedésre. Tisztában volt azzal, - a már addig lezárt eljárások ismeretében - hogy a Ságvári Endre ellen fogatosított intézkedésben való részvétele miatt igen súlyos következményekre számíthat. Ezt figyelembe véve a magatartása: a menekülés és az annak sikere érdekében elkövetett cselekmény, a rendőr kisebb súlyú bántalmazása, ha bűncselekményt is valósított meg, olyan csekély súlyú, jelentőségű volt, hogy nem igényelte a bűnösség megállapítását és büntetés kiszabását.

Az e cselekmények miatt indított büntetőeljárást a Bp.175.§-a /3/ bekezdése d/ pontja alapján meg kellett volna szüntetni.

A Legfelsőbb Bíróság - a kifejtettekre tekintettel - a megtámadott határozatok Kristóf László I. rendű terheltre

- 13 -

Bfv.X.1.185/2005/7.szám

vonatkozó részét a Be 425. §-a alapján hatályon kívül helyezte és a Be 426. §-a /1/ bekezdése a/ pontja alapján maga hozott a törvénynek megfelelő határozatot.

Kristóf László I. rendű terheltet az emberek törvénytelen kivégzése által elkövetett háborús bűntett miatt emelt vád alól - bűncselekmény elkövetése hiányában - a Be 331. §-a /1/ bekezdése alapján felmentette, a további bűncselekmények miatt indított büntetőeljárást pedig - a határozatban megjelölt jogszabályok alapján - megszüntette.

Az ügy sajátosságaira tekintettel le kell szögezni: a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálata kizárólag a büntetőjogi megítélésre terjed ki és semmiben sem érintette az elbírálás tárgyát képező események történelmi, politikai értékelését. Ságvári Endre személyiségének, történelmi szerepének vizsgálata illetve méltatása nem a bíróságra, hanem a történészekre tartozik.

A bűnügyi költségekről szóló rendelkezés a Be 428. §-án alapul.

Budapest, 2006. március 6.

Dr. Kónya István s. k. a tanács elnöke, Dr. Édes Tamás s. k. előadó bíró, Dr. Akác Zoltán s. k. bíró, Dr. Horváth Ibolya s. k. bíró, Dr. Belegi József s. k. bíró

A kiadmány hitelélül:

*bíróági tisztviselő
MTné*

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Pfv. IV.20.549/2007/6.szám

FŐVÁROSI BÍRÓSÁG	
FŐVÁROSI BÍRÓSÁG	
2007-10-25	
29543/04	

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd (1095 Budapest, Gabona u. 10.) által képviselt Fekete László

lakos felperesnek a dr. Varga Róbert jogtanácsos (1557 Budapest, Pf. 1.) által képviselt Budapesti Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és járulékaik iránt a Fővárosi Bíróság előtt 21.P.29.543/2004. számon megindult és a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.910/2006/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében az alperes által 16. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem tárgyában meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 20.000 (Húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A jogerős ítélet megállapította, hogy az alperes a 2003. október 2-án foganatosított, a felperes személyes szabadságát korlátozó intézkedésekkel megsértette a felperes személyes szabadsághoz és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát. Kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 forint nem vagyoni kártérítést és ennek 2003. október 2-tól a kifizetés

- 2 -

Pfv.IV.20.549/2007/6.szám

napjáig járó mindenkori törvényes késedelmi kamatát, valamint 45.000 forint perköltséget, azzal, hogy a le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket az állam viseli.

A jogerős ítélet által megállapított tényállás szerint az alpereshez bejelentések érkeztek, hogy 2003. október 2-án ismeretlen személyek meg akarják zavarni a csepeli Kvassay-híd forgalmát, ezért az alperes rendőri egységet küldött a helyszínre. A felperes és rajta kívül még 10-11 személy 9 óra előtt néhány perccel a Budapest XXI. kerület Szabadkikötő út kivezető szakaszánál lévő Agip kút előtt tartózkodott, ahova kisebb csoportokban érkeztek, többszörös rendőri igazoltatás után. A jelenlévők közül néhányan fekete színű ruhát viseltek és kettőjükönél nemzeti színű zászló is volt, amelyből az egyik un. 56-os zászló volt. A rendőri egység vezetője a jelenlévőket kétszer felszólította a helyszín elhagyására, majd azokat, akik a helyszínen maradtak, köztük a felperest is, előállították. A felperes a rendőrök által feltett kérdésre, mely szerint ki akar még jönni, azt a választ adta, hogy ha a többiek viszik, akkor ő is megy. Az előállítás után a felperest nyolcadmagával a rendőrkapitányság egy cellájába helyezték, majd éjszakára átszállították őket a Gyorskocsi utcába, ahol kétágyas cellákban, kettesével töltötték az éjszakát. Másnap gyorsított eljárás keretében a felperest és társait, rendzavarás szabálysértése miatt bíróság elé állították. A tárgyalásra a felperest társaival együtt megbilincselve szállították. Az eseményről fényképpel ellátott tudósítás jelent meg, egyebek mellett a Népszava 2003. október 4-i számában is. A Budapesti XX., XXI. és XXII. kerületi Bíróság 2003. október 3-án kelt és jogerőre emelkedett 9.Sz.XXI.441/03/2. számú végzésével az eljárás alá vont személyekkel, így a felperessel szemben a rendzavarás miatt indult szabálysértési eljárást megszüntette és a szabálysértési őrizetet azonnali hatállyal feloldotta. A végzés indokolása szerint nem volt minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a szabálysértési eljárás alá vont személyek olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsítottak, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást, vagy riadalmat keltsen, és az sem, hogy nevezettek a velük szemben eljáró hivatalos személy intézkedésével szemben, rendzavarás esetén engedetlenséget tanúsítottak volna.

A jogerős ítélet a Ptk. 349. § (1) bekezdés, a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. tv., továbbá a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. tv. 142. § és a

Pfv. IV. 20.549/2007/6.szám

rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. tv. előírásai alapján vizsgálta, hogy az alperes a perben kifogásolt magatartásával, a felperessel szemben alkalmazott kényszerintézkedéssel megsértette-e a felperes személyhez fűződő jogát és felel-e az őrizetbe vétellel okozott kárért.

A jogerős ítélet álláspontja szerint a szabálysértési ügyben eljáró bíróság által hozott, az eljárást megszüntető jogerős határozat a felperes terhére a rendzavarás szabálysértésének elkövetését nem állapította meg. Ezért az alperest terhelve annak bizonyítása, hogy eljárása jogszerű volt, a felperessel szembeni intézkedésre a jogszabályoknak megfelelően került sor, illetve a felperes magatartása indokolta az alkalmazott kényszerintézkedéseket. Jogszabályi indokot azonban az alperes nem bizonyított és kényszerintézkedés alkalmazására okot adó magatartás a felperes terhére nem volt megállapítható. A felperes ugyanis a híd forgalmát, a közlekedés és közbiztonság rendjét, a rendőri intézkedést nem akadályozta, fellépése nem volt erőszakos, így magatartásával nyilvánvalóan nem adott alapot a személyes szabadságot korlátozó és ezáltal az emberi méltóságot sértő kényszerintézkedés, az előállítás és őrizetbe vétel alkalmazására. A jogerős ítélet az alperes eljárásának jogszerűségét azon az alapon sem látta megállapíthatónak, hogy a felperes a kényszerítő intézkedések vele szembeni alkalmazásához hozzájárult és ezért az alperes magatartása a Ptk. 75. § (3) bekezdés alapján nem sértett személyhez fűződő jogot. A felperes hozzájárulása ugyanis nyilvánvalóan társadalmi érdeket sértett, amelyet az alperes az intézkedése alapjaként nem fogadhatott volna el. Kényszerítő intézkedést az alperes kizárólag a jogszabályban meghatározott esetekben, az arra okot adó személyekkel szemben fogadhatósíthat. Annak az érintett hozzájárulása nem lehet indoka.

Mindezek alapján a jogerős ítélet megállapította, hogy az alperes által alkalmazott kényszerintézkedés, a felperes előállítása és őrizetbe vétele jogellenes volt és az sértette a felperes személyes szabadságához és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát. A felperes a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, a Ptk. 349. §-a, továbbá a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdés alapján e jogellenes magatartás miatt alappal követelt az alperestől arányos mértékű nem vagyoni kártérítést is. Azt, hogy a felperest a jogellenes magatartással okozati összefüggésben érte olyan nem vagyoni hátrány, amely a kártérítést megalapozta, a Pp.

- 4 -

Pfv.IV.20.549/2007/6.szám

163. § (3) bekezdés alkalmazásával a jogerős ítélet, mint köztudomású tény, külön bizonyítás nélkül is elfogadta.

A jogerős ítélet ellen, jogszabálysértésre hivatkozással, az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének az elutasítását. Felülvizsgálati álláspontja szerint a felperes, társaival együtt az előzetes bejelentés nélküli gyülekezéssel, valamint azzal a magatartásával, hogy a rendőrség felszólítását követően a helyszínről nem távozott el, jogellenes magatartást tanúsított, mert a rendőrségi intézkedésnek ellenszegült. Ezzel a rendzavarás szabálysértését elkövette (BH 2004/350. szám). Utalt arra is, hogy a polgári perben eljáró bíróságot a Pp. 4. § (1) bekezdés alapján a szabálysértési eljárásban keletkezett határozat nem köti, így önmagában a szabálysértési határozat alapján az alperes magatartásának jogellenességét megállapítani nem lehet, az önmagában nem lehet alapja a kártérítési igénynek. Vitatta ezért a jogerős ítéletnek azt az álláspontját, hogy a szabálysértési ügyben keletkezett határozattal szemben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a magatartása nem volt jogellenes. Azt is állította, hogy a Ptk. 75. § (3) bekezdést a jogerős ítélet tévesen alkalmazta, mert a felperesnek a kényszerintézkedéshez való hozzájárulása társadalmi érdeket nem sértett, ugyanis a társadalmi érdek a jelen esetben a közrendet megzavaró állapot megszüntetése volt. Vitatta a felperes nem vagyoni kárát is, állítva, hogy kifejezett hátrány bizonyítása nélkül a nem vagyoni kártérítés megítélése jogszabálysértő. Emellett azzal is érvelt, hogy az intézkedő rendőrök eljárása nem volt vétkes, függetlenül attól, hogy a szabálysértési eljárás alapjául szolgáló cselekményt a bíróság miként ítélte meg.

A felperes a jogerős ítélet hatályban való fenntartását és az alperes 100.000 forint + 20 % ÁFA felülvizsgálati eljárási költségben való marasztalát kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A jogerős ítélet a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és a kártérítés megítélése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg. Erdemben helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy a felperest - a hatóság elé állításán túlmenően - hosszabb ideig szabálysértési őrizetben tartotta, megsértette a felperes személyhez

Pfv. IV.20.549/2007/6.szám

fűződő jogait. E kényszerintézkedés alkalmazásának alapjául szolgáló tény, az 1999. évi LXIX. tv. (Szabs.tv.) 142. §-ába ütköző rendzavarás szabálysértését a felperes terhére a szabálysértési ügyben eljáró bíróság nem állapította meg. Ebből következően e szabálysértés miatt a Szabs. tv. 77. § (1) és (2) bekezdése alapján foganatosítható szabálysértési őrizet elrendelése és foganatosítása a felperessel szemben jogellenes volt. E jogellenes kényszerítő intézkedés alapján a felperes a Ptk. 76. § szerint alappal kérte, objektív jogkövetkezményként a személyes szabadsága jogellenes megsértésének megállapítását. A személyes szabadság jogellenes megsértése szükségképpen sérti az emberi méltóságot is. Mindezekre tekintettel a jogerős ítélet a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján a személyhez fűződő jog megsértését helyesen állapította meg.

A Pp. 4. § (1) bekezdése szerint a polgári perben eljáró bíróságot más hatóság, így a szabálysértési ügyben eljáró bíróság döntése valóban nem köti. Az alperes felülvizsgálati álláspontjával ellentétesen azonban a felperes terhére a rendzavarás szabálysértése a bizonyított tényállás alapján nem állapítható meg. Erre az alperes által megjelölt, büntetőeljárásban hozott, más tényálláson alapuló és a BH 2004/350. szám alatt közzétett jogerős ítélet sem ad alapot. Az elkövetés idején hatályos Szabs. tv. 142. § (1) bekezdés c) pontban meghatározott rendzavarás szabálysértését ugyanis az a személy követi el, aki az a) és b) pontban meghatározott rendzavarás helyszínén tanúsít engedetlenséget a hatóság vagy az eljáró hivatalos személy intézkedésével szemben. A jelen esetben azonban nem volt arra utaló adat, hogy a felperes rendzavarást követett volna el, illetve mások által megvalósított rendzavarás helyszínén tartózkodott volna. A gyülekezési jog gyakorlásával kapcsolatos bejelentési kötelezettség elmulasztását ugyanis a jogszabály nem minősíti rendzavarásnak, és nem fűzi hozzá a rendzavarás esetén alkalmazható jogkövetkezményeket.

Önmagában tehát az a magatartás, hogy a felperes többemagával, előre be nem jelentett módon, demonstrációs céllal a helyszínen megjelent és ott kifejezésre juttatva azt a szándékot, hogy gyülekezés útján demonstrálni kívánnak, és e magatartásukkal a rendőrség kétszeri felszólítását követően sem hagytak fel, a helyszínről nem távoztak, rendzavarásnak nem minősíthető és e magatartás a Szabs. tv. 77. §-ában meghatározott kényszerítő intézkedés alkalmazását nem tette lehetővé.

- 6 -

Pfv. IV. 20. 549/2007/6. szám

Az alperes ugyanakkor a gyülekező csoport szervezőjével és tagjaival szemben, köztük a felperessel szemben is, egyéb szabálysértés, így a Szabs.tv. 152. §-ban meghatározott gyülekezési joggal visszaélés elkövetésének alapos gyanúja miatt, illetve esetleg más szabálysértés megelőzése érdekében a rendőrségről szóló 1990. évi XXXIV. tv. (Rtv.) 1. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont, továbbá 19. § (1) és (2) bekezdés, illetve a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény (Gytv.) 14. § alapján eljárhatott, és az Rtv. 15. § szerint arányos intézkedést hozhatott. Ennek keretében a rendőrség a Szabs. tv. 76. § (1) bekezdés a) pont alapján a felperest – miután a be nem jelentett demonstráció helyszínét felszólítás után sem hagyta el – a szabálysértési hatóság elé állíthatta. Ezért önmagában az a körülmény, hogy az alperes a felperessel szemben kényszerítő intézkedést alkalmazva eljár, nem jogellenes. Az azonban, hogy a felperest szabálysértési őrizetbe vette és a bíróság határozatáig őrizetben tartotta, az annak alapjául szolgáló rendzavarás szabálysértésének elkövetése hiányában, jogellenes volt. A felperes ugyanis nem valószínűsíthető meg más olyan szabálysértést sem, amelyhez a jogszabály a Szabs. tv. 77. § szerinti őrizetbe vételt lehetővé tenné.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében is hivatkozott arra, hogy magatartása jogellenességét a felperesnek a Ptk. 75. § (3) bekezdés alapján megadott hozzájárulása kizárta. A felperes szóbeli hozzájárulását a vele szemben alkalmazandó kényszerítő intézkedéshez a jogerős ítélet megállapította. Arra vonatkozó adat azonban nem áll rendelkezésre, hogy a felperes elfogadásakor az intézkedő rendőr közölte volna a felperessel, hogy szabálysértési őrizetbe vétel miatt alkalmaz vele szemben kényszerítő intézkedést. Ezért esetleges hozzájárulása nyilvánvalóan nem terjedhetett ki az el nem követett szabálysértés miatt (hosszabb idejű) őrizetbe vételre. Mindezeknek azonban nincs ügydöntő jelentősége, mert a jogerős ítélet helytállóan mutatott rá arra, hogy a rendőrség által indokolatlanul alkalmazott kényszerítő intézkedéshez történő önkéntes hozzájárulás nyilvánvalóan társadalmi érdeket sért, illetve veszélyeztet, ezért az ilyen hozzájárulás a Ptk. 75. § (3) bekezdés alapján az elkövetőt a személyhez fűződő jog megsértése alól nem mentesíti.

Az alperes védekezése szerint rendzavarás elkövetésének hiányában is, a rendőrök az adott körülmények között

Pfv. IV.20.549/2007/6.szám

foganatosított kényszerítő eszköz megválasztásával és alkalmazásával úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, így a jogellenes kényszerítő eszköz alkalmazása nem róható az alperes terhére, pusztán azért, mert a bíróság az adott szabálysértés elkövetését nem állapította meg. Tartalmilag tehát az alperes a Ptk. 339. § (1) bekezdés alapján, vétlenségének bizonyítására hivatkozással vitatta a kártérítő felelősségét.

Az alperesnek az a védekezése, hogy a helyszínen intézkedő rendőrök számára nem volt egyértelműen felismerhető és elbírálható, hogy a felperes, illetve a csoport tagjai által elkövetett cselekmény megvalósítja-e a rendzavarás szabálysértését, az alperes felelősségének kizárására nem ad alapot. Nem annak van ugyanis ügydöntő jelentősége, hogy a helyszínen intézkedő rendőrök a felperest a hatóság elé állították, hanem annak, hogy rendzavarás elkövetésének hiányában a felperessel szemben a szabálysértési őrizetbe vételt alkalmaztak, amely jogellenes volt. A felperes előállítását és kihallgatását követően ugyanis az alperes már több információ és adat birtokában mérlegelhetette, hogy a rendzavarás szabálysértés alapos gyanúja miatt indokolt-e a személyes szabadságot hosszabb időn keresztül korlátozó szabálysértési őrizetbe vétel. Az alperes az által tanúsított felróható magatartást, hogy a felperes előállítását és kihallgatását követően a rendelkezésére álló adatok ellenére, nyilvánvalóan téves jogértelmezés eredményeként gyanúsította meg a felperest a rendzavarás szabálysértésének elkövetésével és rendelte el emiatt a szabálysértési őrizetbe vételt. Ezzel az intézkedéssel az Rtv. 15. §-ába ütköző módon olyan hátrányt okozott a felperesnek, amely nyilvánvalóan nem állt arányban az intézkedés törvényes céljával, illetve a szabálysértési őrizetbe vétel meghaladta azt a szükséges mértéket, amely a rendőri intézkedés eredményességének biztosításához feltétlenül indokolt volt. Az alperes vétlensége tehát azon az alapon, hogy a helyszínen intézkedő rendőrök felróható magatartást nem tanúsítottak, nem állapítható meg. Ezért vétlensége bizonyításával sem mentette ki magát az alperes a kártérítő felelősség alól.

Végül megalapozatlanul kifogásolta az alperes a nem vagyoni kártérítés megítélését. A köztudomásnak megfelelően az, hogy valakit - elkövetett szabálysértés hiányában - szabálysértési őrizetbe vesznek és hosszabb időn keresztül őrizetben tartanak, ezáltal szabadságában korlátozzák, súlyos hátrányt jelent az őrizetbe vett számára. A hatóság

- 8 -

Pfv. IV. 20.549/2007/6.szám

által alkalmazott szabadságkorlátozás az érintett személy életminőségét, emberi méltóságát, önbecsülését, társadalmi elfogadottságát köztudomásúan kedvezőtlenül érinti, amely a Pp. 163. § (3) bekezdés alapján további bizonyítás nélkül is megállapítható. Ettől függetlenül a felperes tanúkkal is igazolta, hogy az ellene indított szabálysértési eljárás és az őrizetbe vétele miatt pszichés hátrányok érték. A jogerős ítélet ezért jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy a felperest érte olyan nem vagyoni hátrány, amely a Ptk. 355. § (4) bekezdés alapján a nem vagyoni kártérítést megalapozta. Függetlenül attól, hogy a felperes is tanúsított az események során felróható magatartást, a bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés összegének mérséklése a Ptk. 340. § (1) bekezdés alapján sem volt indokolt.

Mind ezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta és a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kötelezte az alperest a felperes jogi képviselével felmerült felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére. A Legfelsőbb Bíróság a per tárgyának értékére is figyelemmel, a felperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységgel arányosan állapította meg az ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII.3.) IM.r. 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM.r. 14. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2007. szeptember 19.

Dr. Völgyesi Lászlóné sk. a tanács elnöke, Dr. Mészáros Máttyás sk. előadó bírő, Angyalné Dr. Demeter Judit sk. bírő

Vné

A kiadmány hitelélül:

tisztélél

Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság Dr. Gyárfi-Nagy Tibor elővéd Eljárásjegyzék 2006/2. szám		A PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG ÜGYSZÁM: 2007-01-16 KEZDŐIR: 2007-01-16 ÉRK.: 2007-01-16 PÉSZÁM: 2007-01-16 MELLELT: 2007-01-16 ÜGYSZÁM: 2007-01-16 UTÓIR: 2007-01-16 A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!
§	Dr. Gyárfi-Nagy Tibor elővéd Eljárásjegyzék 2006/2. szám	
Érkezett:	2007 JAN. 29	
Határidő:		
Ügyszám:	7122	

A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2007. év január hó 09. napján meghozta a következő

Végzést:

A rendezavarás szabálysértése miatt Novák Előd Attila eljárás alá vont személy ellen folyamatban lévő szabálysértési ügyben a bíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. év november hó 30. napján kelt, 5.Sze.17.796/2006/5 számú végzését hatályon kívül helyezi, és az eljárást megszünteti.

A felmerült eljárási költséget az állam viseli.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság Novák Előd Attila eljárás alá vont személyt 96.000. Ft pénzbírsággal sújtotta. Rendelkezett a szabálysértési őrizetben töltött idő beszámításáról és a felmerült eljárási költség viseléséről.

A végzés ellen az eljárás alá vont személy és védője jelentettek be fellebbezést az eljárás megszüntetése, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében. Fellebbezésében az eljárás alá vont személy védője részletesen vitatta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alkalmas e bármely szabálysértés megállapítására.

A fellebbezések érdemüket tekintve alaposak.

I.

Az elsőfokú bíróság eljárása során a tényállást javarészt feltárta, a bizonyítási anyag tartalmát kisebb hiányokkal bár, de mérlegelte, és ennek során logikai hibát nem vett. A megállapított tényállás döntő részét tekintve megegyezett az eljárás során beszerzett bizonyítási eszközökkel, ám több kérdésben kiegészítésre szorult.

Iratellenes ugyanis az a megállapítás, hogy az eljárás alá vont személy egy be nem jelentett demonstrációban vett volna részt, hiszen ilyen adatot a szabálysértési iratok ráutalólag sem tartalmaznak. Az eljárás alá vont személy a Kossuth tére kívánt eljutni azzal a több ezer - tízezer emberrel együtt, akik az 1956.-os forradalom 50. évfordulója alkalmából rendezett állami ünnepségen kívántak részt venni. Nyilvánvaló és külön indokolást nem igényel, hogy az állami ünnepségen való részvétel semmiféle bejelentést senki részéről nem igényel. Az emlékünnepek Kossuth téri színhelyét azonban valamennyi oldalról hermetikus vaskorlattal lezárták. A lezárást, illetve a lezárt körzetbe történő belépés ellenőrzését, ide érve az 1956.-os forradalom 50. évfordulója alkalmából rendezett ünnepség biztosítását a Magyar Köztársaság Rendőrségének különböző, erre a célra kivezényelt alakulatai végezték. Az ünnepségre igyekvő állampolgárok döntő többsége tudomásul vette azt a tényt, hogy azon részt venni nem tud, és a helyszínt illetve annak környékét elhagyta.

A megállapított tényállás a továbbiakban helyesen tartalmazza, hogy Novák Előd Attila a feltartóztatás helyszínén maradt személyek csoportját jogellenes demonstrációnak minősítő rendőrségi felszólítás

ellenére – az ott tartózkodó mintegy 150 további személlyel együtt – nem hagyta el, a rendőri intézkedéssel szemben engedetlenséget tanúsított, ezért őt a tömegből kiemelték, és előállították.

Az első fokon megállapított tényállás részletesen leírta az eljárás alá vont személy magatartását is, kitérve arra, hogy „felváltva dudált,...a demonstráció résztvevőinek skandalálásához maga is csatlakozott,...valamint folytatta doboló magatartását, mely a jelenlévő tömegre is hatással volt”.

A fenti kiegészítéssel megállapított tényállás képezte a másodfokú eljárás alapját.

II.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az eljárás alá vont személy cselekvősége kizárólag a Gyülekezési Törvény figyelembe vétele mellett értékelhető. (első fokú határozat 5. oldal utolsó bekezdés) Az elsőfokú bíróság indokolásában ezt követően kifejtette, hogy a szabálysértési felelősséget

-a részvétel jogellenessége, valamint

-a résztvevők rendezvényen tanúsított magatartása

alapozza meg oly módon, hogy aki magatartásának jogellenes voltára történt figyelmeztetést követően a helyszínt nem hagyja el, az ebben megnyilvánuló magatartásával közbiztonságra és közrendre veszélyes állapotot teremt, és – különösen, ha egyúttal rendőrségi művelési területen tartózkodik – ezáltal szabálysértési felelősségre vonható. Azt tekinti tehát rendzavarásnak, hogy gyülekezési jogát nem jogszerűen gyakorolja, tehát azzal visszaél.

Az elsőfokú bíróság jogértelmezése téves, sérti az Alkotmányban, a Gyülekezési Törvényben biztosított alapvető szabadságjogokat, és ellentétes a Fővárosi Bíróság töretlen és következetes joggyakorlatával, eseti döntéseiben megfogalmazott elvi iránymutatásaival. E jogértelmezés a gyülekezési jog meg nem engedhető mértékű, és a jogalkotói szándékkal ellentétes korlátozását illetve az ez esetben alkalmazható rendőri szankciók aránytalan kiterjesztését és a Gyl.14.§. (1) bekezdésében biztosított lehetőség túllépését, burkolt kijátszását jelenti.

Az Alkotmánybíróság több határozatában foglalt állást a jogok korlátozásának alkotmányos feltételeit illetően, kimondva, hogy az alapvető jog korlátozása csak akkor marad meg alkotmányos keretek között, ha a korlátozás nem az alapjog érinthetetlen lényegére vonatkozik, ha elkerülhetetlen, azaz, csak ha kényszerítő okból kerül rá sor, és ha a korlátozás az elémi kívánt célhoz képest nem aránytalan [pl. 20/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 69., 71.; 7/1991. (II. 28.) AB határozat, ABH 1991, 22., 25., 22/1992. (IV. 10.) AB határozat, ABH 1992, 122., 123.]. A fenti következtetést alátámasztja az Alkotmány 8. § (4) bekezdése is. E rendelkezés azokat az alapvető jogokat határozza meg, melyek gyakorlása még a rendkívüli állapot, szükségállapot vagy veszélyhelyzet idején sem függeszthető fel, vagy korlátozható. Ezek között a gyülekezési jog nem szerepel. (55/2001. (XI. 29.) AB határozat)

A Gyülekezési Törvény 1.§-a szerint a „gyülekezési jog mindenkit megillető alapvető szabadságjog, amelyet a Magyar Köztársaság elismer és biztosítja annak zavartalan gyakorlását”. E jog tehát engedélyhez nem kötött alapvető alkotmányos szabadságjog. E jogát gyakorolva kívánt megjelenni az eljárás alá vont személy a Kossuth téren tartott hivatalos állami ünnepségen. A 2. § (1) szerint „a gyülekezési jog gyakorlása keretében békés összejövetelek, felvonulások és tüntetések (a továbbiakban együtt: rendezvény) tarthatók, amelyeken a résztvevők véleményüket szabadon kinyilváníthatják”.

Az 1993. évi XXXI. törvény rendelkezik az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről.

A 11. Cikk. 1. pontja szerint mindenkinek joga van a békés célú gyülekezés szabadságához és a másokkal való egyesülés szabadságához, és (2. pont), e jogok gyakorlását csak a törvényben meghatározott, olyan korlátozásoknak lehet alávetni, amelyek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság vagy

közbiztonság, a zavargás vagy bűntözés megakadályozása, a közegészség, az erkölcsök, illetőleg mások jogai és szabadságai védelme érdekében szükségesek. A Gyt. 2. §. (3) bekezdése ezt így fogalmazza meg: A gyűlekezési jog gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, valamint nem járhat mások jogainak és szabadságának sérelmével." A gyűlekezési jog gyakorlása minden esetben szükségképpen sérti mások jogait, e jogok csekélyebb sérelme azonban nem szolgálhat alapul a gyűlekezés alkotmányos alapjogának korlátozására.

Az Alkotmánybíróság megállapítja: számos olyan rendelkezés van a magyar jogrendszerben, melyeket a hatóságoknak figyelembe kell venniük, amikor arról döntenek, hogy konkrét helyzetekben a gyűlekezési jog mások jogainak védelme érdekében korlátozható-e. Ilyen rendelkezés elsősorban az Alkotmány 8. § (2) bekezdése és az Alkotmánybíróságnak ezen alapvető alkotmányos rendelkezés tartalmát kifejtő számos határozata, mindenekelőtt az alkotmányos alapjogok korlátozásánál kötelezően figyelembe veendő szempontok körében a szükségesség és az arányosság követelménye. A Gyt. 9. és 14. §-aival kapcsolatban hozott bírósági határozatok is megfelelő iránymutatásul szolgálhatnak azt illetően, mikor képezheti egy gyűlés megtartásának megtiltása alapját mások jogainak a védelme és mikor nem. (55/2001. (XI. 29.) AB határozat)

Ezért különösen indokolhatóan azon okfejtés, amely a dobolásban, „skandalásban”, dudálásban a közrend súlyos sérelmét látja, a rendőri felszólítás eredménytelenségéből pedig eleve súlyos bűncselekmények kialakulását vélelmezi. A demokratikus jogállamiságnak, önmagában a demokráciának kockázata van, és ellentétben az elsőfokú bíróság álláspontjával, arra nézve pont az egyetlen az egyik legnagyobb veszély, ha nem lenne meghatározható a rendzavarás kialakulásának objektív mértéke.

E veszély egyik konkrét megnyilvánulása éppen a hasonló ügyekben megalapozatlanul indult, a személyi szabadságot indokolatlanul korlátozó szabálysértési eljárások jelentős száma.

Az Sztv.152.§-ában fogalmazza meg a **gyűlekezési joggal visszaélés** törvényi tényállását, mely szerint a gyűlekezési joggal visszaélés törvényi tényállása kizárólag a bejelentés nélkül, vagy attól eltérően tartott rendezvényt szervező, illetve azt tartó személy felelősségét teszi megállapíthatóvá, és e jogsértő magatartást pénzbírsággal rendeli büntetni. A rendezvényen megjelenő, azon résztvevő személlyel szemben semmilyen szabálysértést nem állapít meg, a **puszta jelenlét tehát a jogalkotó által nem büntetni rendelt magatartás.** A bejelentés nélkül, vagy attól eltérően tartott rendezvény következménye ugyanakkor az, hogy az így módon kialakult vagy kialakított megmozdulás „exlex” helyzete folyamánként nélkülözi azt a garanciát, hogy zavartalanságát az Állam (adott esetben a rendőrség útján) szavatolja, másrészt szükség esetén feloszlatható. Ez az „immateriális szankció” egyrészt a nem szabályszerű jogérvényesítés következménye, másrészt a részvételben jelentkező e magatartás társadalomra veszélyessége egyéb többlet-magatartás hiányában nem éri el azt a szintet, melyet a jogalkotó olyan mértékben tart veszélyesnek a társadalomra, hogy azt büntetni rendelje. Nincs tehát jogalap a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. Tv. 33. §. (2) bek f) pontjának alkalmazására, hiszen nem történik semmi olyan szabálysértés, melynek „abbahagyására” az eljáró hivatalos személy kárárt is felszólíthatna.

Mindez nem áll ellentétben a Gyt. 14.§. (1) bekezdésében írtakkal, (amelyek a gyűlekezési jog megsértése esetén alkalmazható rendőri intézkedés - a feloszlatus - alkalmazhatóságát taglalja) hiszen a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. Tv. 47. illetve 59. §. értelmében a jogellenesen összegyűlt tömeg **feloszlatható**, és feloszlata során – természetesen az Rtv 15. §-ban meghatározott arányosság szem előtt tartásával – kényszerítő eszközök használhatóak. (Ez arra is következtetni enged, hogy a feloszlatus nem szükségképpen kell, hogy együtt járjon bármely kényszerítőeszköz használatával) Alapvetően eltér azonban egymástól a rendőri intézkedés minden esetben biztosított **kikényszeríthetősége**, illetve az azzal szembeni engedetlenség **büntethetősége**. Az „engedetlenség” ugyanis önmagában nem, csak szűk körben, meghatározott esetekben büntetendő. A Fővárosi Bíróság következetes joggyakorlata, összhangban az Sztv. miniszteri indoklásával, részletes kommentárjával azon alapul, hogy a törvény a rendzavarás szabálysértése keretében soha nem teheti lehetővé a gyűlekezési jog törvénytől való korlátozását.

Jelen ügy elbírálásának megkerülhetetlen részét képezi továbbá az a tény, hogy eljárás alá vont személyt 2006. október 23. napján előállították, és a Budapesti V. Kerületi Rendőrkapitányságon az Sztv. 77.§. (1) – (2) bekezdése alapján szabálysértési őrizetbe vették. Az iratok tanúsága szerint az eljárás alá vont személy előállítására az Rtv.33.§. (2) bekezdés f./ pont I. fordulatára hivatkozva került sor.

Ez arra utal, hogy az eljárás alá vont személyt - előállítását megelőzően - szabálysértés elkövetésén érték tetten, majd felhívták cselekménye jogellenes voltára valamint arra, hogy annak folytatásától tartózkodjon. A rendelkezésre álló tényadatok szerint azonban ilyen nem történt. Az előállítástól ugyanis szabálysértés hiányában még a gyűlekezési jog békés, de nem jogszerű (be nem jelentett illetve a bejelentéstől eltérően tartott) gyakorlása során, az indokolt esetben törvényesen alkalmazható feloszlítás során tanúsított passzív engedetlenség esetén sem kerülhet sor.

IV.

A másodfokú bíróság a megalapozott elsőfokú döntéshozatal jövőbeli elősegítése céljából elvi élel mutat rá az alábbiakra:

Az Alkotmánybíróság figyelmen kívül hagyhatatlan elvi iránymutatásaiban egyértelműen kifejtette, hogy minden megmozdulás, tüntetés, rendezvény szükségszerűen „rendzavaró” abban az értelemben, hogy átmenetileg az azzal nem azonosuló személyeket vagy személyösszességeket irritálhatja, őket bizonyos jogaikban (pl. szabad helyváltoztatás, pihenés, stb) átmenetileg gátolhatja, ám ez a „rendzavarás” a közösségi jogérvényesítés lényegéhez tartozik, és az ehhez fűződő általános alkotmányos érdek erősebb, fajsúlyosabb mint az egyén bizonyos önálló szabadságai vagy jogai.

Az Sztv.142.§. (1) bekezdés b./ pontjában írt törvényi tényállással védett érdek tehát nem az egyéni érdek- illetve jogsérelmek szankcionálása, hanem (a pontatlan és félreérthető elnevezésével szemben) a rendelkezésre álló hatályos jogszabályokból, a kiegészítő szakirodalomból (Sztv. Miniszteri indokolás, Sztv Kommentár), kizárólag levonható következtetés szerint az élet és vagyonbiztonságot veszélyeztető, azonnali rendészeti beavatkozást igénylő rendkívüli esemény kapcsán alkalmazott törvényes és megalapozott rendőri intézkedés eredményessége, és hatékonyságának akár kényszerintézkedés útján történő biztosítása.

Az elsőfokú bíróságnak ezért jelen esetben, ha valóban a rendzavarás szabálysértésének törvényi tényállását vizsgálja, két alapvető kérdésre kellett volna választ keresnie: milyen célból tartózkodtak a rendőri erők (vagy más hivatalos személyek) a helyszínen, valamint azt, hogy amennyiben ott az élet és vagyonbiztonságot veszélyeztető, azonnali rendészeti beavatkozást igénylő rendkívüli esemény kialakult, az eljárás alá vont személy ellenszegült-e az intézkedő hivatalos személyeknek e veszély elhárításában végzett tevékenységük során.

Ezen esetekben a rendészeti intézkedés oly mértékben fontos, lényeges és szükségszerű, hogy a jogalkotó nem csak a kényszerintézkedés alkalmazhatóságát, mint eszközi bocsátja a hivatalos személy rendelkezésére, hanem külön szankcionálja is az ellene történő engedetlenséget. Jelen esetben megállapítható, hogy ilyen jellegű rendkívüli esemény nem történt, ezért más, további szempontok vizsgálandók.

A Rendőrségről szóló Törvény 58. § (1) bekezdés g) h) i) j) pontja illetve (2) bekezdése szerint a csapaterőben alkalmazható rendőrök a gyűlekezési jogról szóló törvény hatálya alá tartozó vagy más jelentős rendezvény rendjének biztosítása; védett személy, veszélyes szállítmány vagy az állam működése, vagy a lakosság ellátása szempontjából kiemelten fontos létesítmény őrzésére, védelme nagy területű helyszínen biztosítása; valamint törvényben meghatározott más esetekben a 17. § (1) bekezdésben írt jogokat indokolt mértékben korlátozhatja, területet személy- és járműforgalom elől elzárhatja. (Ere egyébként biztonsági intézkedés (37. §) valamint személy- és létesítménybiztosítási intézkedés (46. § (1) bekezdés) kapcsán is sor kerülhet.)

A fenti törvényhely képezi a tényleges alapját a kizárólag rendőri szakzsargonban, illetve feltételezhetően a jogszabályi hierarchia alsóbb szintjén illetve a médiákban és a közbeszédben használt „műveleti terület” kifejezésnek, amelyet az elsőfokú határozat a tényleges jogszabályi tartalmától eltérően egyfajta rendőri „felségterületnek” minősített.

A **műveleti terület** azonban nem azt jelenti, hogy ott szűnnek a jogállamiság, illetve nem érvényesülnek az alapvető állampolgári jogok. Mint az látható, **épp ellenkezőleg: a speciálisan nevesített célok kizárólag az alapvető alkotmányos jogok biztosítása érdekében teszik lehetővé a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő alkotmányos jogainak korlátozását.** Nem vitás, hogy jelen esetben a Magyar Köztársaság nemzetközi kapcsolatainak, az 1956-os emlékünnepek állami rendezvényének biztosítása és zavartalan lebonyolítása érdekében illetve erre hivatkozva a biztosítás parancsnoka elrendelhetette a 17. § (1) bekezdésben írt fenti jogok **korlátozását** azáltal, hogy adott terület személy- és járműforgalom előli elzárását rendelte el. Ennek mértéke, indoklottsága vagy terjedelme nem tartozik jelen eljárás keretei közé, ám alapvetően abból kell kiindulni, hogy arra törvényesen és megalapozottan került sor. **Az eljárás alá vont személy magatartása akkor méríthette volna ki a rendzavarás szabálysértését, ha a jogszerűen lezárt területre a rendőri tiltás ellenére szándékosan behatol.**

Ez azonban szóba sem került, az eljárás alá vont személy a felállított vaskordon közelében sem volt, mint ahogy az sem, hogy részt vett volna bármely rendbontó vagy garázda magatartás tanúsításában, vagy hogy a helyszínen bárki részéről közbiztonságot, illetve közrendet zavaró, károkozó, garázda, vagy a jelenlévő rendőri erő ellen támadó, bűncselekményt megvalósító vagy arra felhívó csoportosulás alakult volna ki. (Boros Zoltán, Batka Csaba rendőr tanuk vallomásai, előállításról készült jelentés.)

Még ekkor sem egyértelmű azonban, hogy esetleges behatoló cselekménye miként minősül.

A „rendzavarás” szabálysértésének ugyanis további alakzatai is vannak. Az Sztv. 142. § (2) bekezdése értelmében az a személy,

- a) aki nyilvános rendezvényen löfegyvert, robbanóanyagot illetve az élet kioltására vagy testi sértés okozására alkalmas eszközt tartva magánál jelenik meg,
- b) aki a rendező szerv vagy a rendőrség biztonságára vonatkozó felhívásának, rendelkezésének nem tesz eleget

szintén a „rendzavarás” szabálysértését követi el, ám ez az elkövetési mód az Sztv. 142. § (4) bekezdése értelmében nem elzárással büntetendő, és elbírálása nem is tartozik bírósági hatáskörbe.

A rendzavarás szabálysértésének valamennyi alakzata, elkövetési módja és törvényi tényállási eleme alapvetően hiányzik tehát.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az Sztv. 122.§. alapján, tanácsülésen eljárva az elsőfokú bíróság határozatát az Sztv. 123.§-a szerint hatályon kívül helyezte, és az eljárást megszüntette.

Budapest, 2007. év január hó 09. napján.

Dr. Takács Jolán
- bíró -

Dr. Szívós Mária
- tanács elnöke -

Dr. Szolnoki János
- előadó bíró, határozatszerkesztő -

A kiadmány hitelűl: Szabóné

Fővárosi Bíróság
mint másodfokú bíróság
22.Bf. 10.176/2006/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2007. április 26. napján megtartott tanácsülésen meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

Az önkényuralmi jelkép használatának vétsége miatt Budaházy György és 7 és társa ellen indított bűnügyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. május 29. napján kelt 16.B.21927/2003/13. számú ítéletét megváltoztatja:

Budaházy György I. rendű, Kemenár Zoltán II. rendű, Szentkirályi Gábor III. rendű, Takács András IV. rendű, Novák Előd V. rendű, Sztankó Dániel VI. rendű vádlottakat és – az elsőfokú bíróság ítélete jogerejének feloldása mellett – Kató Árpád VII. rendű valamint Szalma György VIII. rendű vádlottat az önkényuralmi jelkép használata vétségének vádjá alól felmenti.

A Kemenár Zoltán II. rendű vádlottal szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 16.B.21311/2006. számon próbára bocsátás megszüntetése miatt indult büntetőügyet jelen üggyől elkülöníti.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala Bűnjel Csoportjánál Bj. 583/2004. számon kezelt, a bűnjeljegyzéken

1. tsz alatti 1 db önkényuralmi jelképeket ábrázoló plakát,
 2. tsz alatti 1 db önkényuralmi jelképeket ábrázoló plakát,
 4. tsz alatti 1 db önkényuralmi jelképeket ábrázoló plakát
- lefoglalását megszünteti és azok megsemmisítését rendeli el;

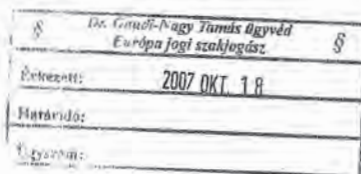
abűnjeljegyzéken 5. tsz alatti 50 db önkényuralmi jelképeket ábrázoló plakát lefoglalását megszünteti és Kató Árpád VII. rendű vádlott részére kiadni rendeli;

a bűnjeljegyzéken 6. tsz alatti 4173 db önkényuralmi jelképeket ábrázoló plakát lefoglalását megszünteti és Budaházy György I. rendű vádlott részére kiadni rendeli;

a bűnjeljegyzéken

7. tsz alatti 91 db önkényuralmi jelképeket ábrázoló plakát,
 8. tsz alatti 195 db önkényuralmi jelképeket ábrázoló plakát,
 9. tsz alatti 4 db – darabokban lévő – önkényuralmi jelképeket ábrázoló plakát,
 10. tsz alatti 1 db mennyezetkefe-vég és 1 db kék textildarab
- lefoglalását megszünteti és Kemenár Zoltán II. rendű vádlott részére kiadni rendeli.

Az ítélet ellen az ügyész a kézbesítéstől számított 8 (nyolc) napon belül fellebbezést jelenthet be.

Fővárosi Bíróság
mint másodfokú bíróság
22.Bf. 10.176/2006/5. szám

2

INDOKOLÁS

A kerületi bíróság a rendelkező részben írt határozatával a Budaházy György és 7 társa bűnösségét önkényuralmi jelkép használatának vétségében – Kemenár Zoltán II. r. vádlottat a vele szemben korábban alkalmazott próbára bocsátás meggyűntetése mellett további 1 rendbeli önkényuralmi jelkép használatának vétségében állapította meg.

Budaházy György I. rendű, Szentkirályi Gábor III. rendű, Takács András IV. rendű, Novák Előd V. rendű, Sztankó Dániel VI. rendű vádlottakat és Kató Árpád VII. rendű valamint Szalma György VIII. rendű vádlottat próbára bocsátotta, Kemenár Zoltán II. rendű vádlottat halmazati büntetéstől 300 napi tétel, összesen 90.000.- forint pénzbüntetésre ítélte.

Elkobozta a lefoglalt bűnjelkeket is

Az elsőfokú bíróság ítélete Kató Árpád VII. rendű valamint Szalma György VIII. rendű vádlottal szemben jogerőre emelkedett.

Az ítélet ellen az I. rendű vádlott indokolás nélkül, védője bűncselekmény hiányában felmentésért, II. r. vádlott a bűnösségének megállapítása miatt, a III. r. vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentés céljából, a IV. r. vádlott indokolás nélkül, védője „igazságos ítélet” meghozatala érdekében, az V. r. vádlott szintén „igazságos ítélet” céljából, védője felmentés érdekében, míg a VI. rendű vádlott indokolás nélkül jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség Bf. 15528/2006/1. számú átiratával az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az I., IV., és V. rendű vádlott védője fellebbezését írásban indokolta, majd második beadványában fellebbezésének indokolását módosítva, a vádlottak felmentését bűncselekmény hiányában indítványozta. Indokolásában hivatkozott a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Bfv.III.1037/2006/5. számú, 2006. április 11-én kihirdetett felülvizsgálati ítéletére, melyben más elkövetőkkel kapcsolatban de a vád tárgyává tett ugyanolyan tartalmú plakát vonatkozásában a Legfelsőbb Bíróság megállapította: a cselekmény nem veszélyes a társadalomra, a vád tárgyát képező plakáton használt önkényuralmi jelképek az azokat képviselő eszmerendszereket negatív összefüggésben jelenítették meg.

A fellebbezés megalapozott.

A kerületi bíróság eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

Valamennyi olyan bizonyítékot felkutatott és értékelési körébe vont, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából irányadó volt. A tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért ugyanezen törvényhely (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A kerületi bíróság indokolási kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, amikor kifejtette, mely bizonyítékokat és miért fogadott el. Részletesen kitért arra, hogy a érdekű vádlottak vallomását miként értékelte, és e vallomásokat mennyiben támasztották alá az ügyben keletkezett egyéb bizonyítékok.

A megalapozott tényállásból azonban nem okszerű a vádlottak bűnösségére vont következtetés. Így a jogi minősítés sem felel meg az anyagi jogszabályoknak.

Fővárosi Bíróság
mint másodfokú bíróság
22.Bf. 10.176/2006/5. szám

3

Az adott esetben nem volt vitás, hogy a terheltek cselekménye illeszkedik a Btk.269/B.§ (1) bekezdés c) pontjában írt törvényi tényállásba. A konkrét cselekmény elbírálása során a büntetőjogi felelősség eldöntésénél a Különös Részbeni tényállást kimerítő magatartás esetén is vizsgálni kell a bűncselekmény Btk. Általános Részében meghatározott fogalmi elemeinek megvalósulását is.

A Btk.10.§ (1) bekezdése szerint bűncselekmény az a szándékosan vagy – ha a törvény a gondatlan elkövetést is bünteti – gondatlanságból elkövetett cselekmény, amely veszélyes a társadalomra és amelyre a törvény büntetés kiszabását rendeli. A bűncselekmény fogalmának: a bűnösség, a társadalomra veszélyesség és a büntetni rendeltség együttes feltétele ezek bármelyikének hiánya esetén bűncselekmény nem jön létre. Társadalomra veszélyes az a tevékenység vagy mulasztás, amely a Magyar Köztársaság állami, társadalmi vagy gazdasági rendjét, az állampolgárok személyét vagy jogait sérti vagy veszélyezteti.

Jelen ügyben az elbírálás tárgyát képező törvényi tényállás a köznyugalom elleni bűncselekmények körében nyert elhelyezést. A jogalkotó – miniszteri indokolásból is kitűnő – szándéka az volt, hogy „a különböző szélsőséges (fasiszta és bolsevista) szimbólumoknak továbbélése, újra felhasználása felháborítja, jogos érzékenységekben ne sérthesse a társadalom jelentős részét. Ugyanakkor a törvényben leírt cselekmények rontják hazánk hírnevét is.” A törvényi szabályozás közvetlen célja és egyben jogi tárgya a köznyugalom védelme.

Nyilvánvaló, hogy a Btk.269/B.§-ában írt tényállás az önkényuralmi rendszerek törvényben felsorolt jelképeivel kapcsolatos konkrét magatartásokat tilt meg: a terjesztést, a nyilvánosság előtti használatot és a közszemlére tételt. Bár formailag megvalósult a közszemlére tétel, de éppen azzal a tartalommal, melyet a jogalkotó megkívánt: az önkényuralmi jelképek és az ahhoz kapcsolódó eszmerendszerek tagadását célozta a vádlottak által kihelyezett plakátok. Mint azt az Alkotmánybíróság 14/2000. (V.12.) határozata a Btk.269/B.§-a alkotmányellenességének vizsgálata során is kiemelte: „a törvényi tényállásban tételesen meghatározott elkövetési magatartások a jelképek által képviselt – a hatalom erőszakos megragadásához, diktatórikus fenntartásához kapcsolódó – eszmékhez való sajátos viszonyt fejeznek ki; ennek lényeges tartalmát jelenti, a náci és bolsevik népiértő és erőszakkal kizárólagosságra törekvő ideológiákkal való azonosulás és azok propagálásának szándéka”.

Ilyen körülmények mellett a terheltek formálisan tényállásszerű cselekménye az adott gondolati környezetben és összefüggésben, az Európai Uniót választások idején nem volt alkalmas félelemkeltésre, fenyegető hatás kiváltására, és így a védett jogi érdek, a köznyugalom veszélyeztetésére. Ezért a terheltek konkrét cselekménye a Btk.10.§ (2) bekezdés értelmében nem jelent veszélyt a társadalomra, materiális jogellenesség hiányában bűncselekményt nem valósít meg.

Ezért a másodfokú bíróság a vádlottakat a Be.331.§ (1) bekezdése értelmében az önkényuralmi jelkép használatának vétsége miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontja I. fordulata alapján bűncselekmény hiányában felmentette.

A másodfokú bíróság a Be. 349. § (2) bekezdése értelmében azokat a vádlottakat is felmentette a vád alól, akikkel szemben első fokon az ítélet jogerőre emelkedett, mert a fellebbezéssel érintett vádlottak esetében ugyanígy határozott.

Fővárosi Bíróság
mint másodfokú bíróság
22.Bf. 10.176/2006/5. szám

4

Mint hogy a másodfokú bíróság a II. r. vádlottat a jelen eljárás alapjául emelt vád alól felmentette, ezért a Be. 265. § (4) bekezdése alapján a korábbi próbára bocsátás alapjául szolgáló egyesített ügyet jelen ügytől elkülönítette.

Az elsőfokú ítéletnek az elkobzásra vonatkozó rendelkezései – a vádlottak bűncselekmény hiányában történő felmentése folytán – sem megalapozottak.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását a bíróság a Be. 155. § (1) bekezdése alapján megszüntette, az ismert tulajdonosú bűnjeleket ugyanezen törvényhely (2) bekezdésében a tulajdonosoknak rendelte kiadni, míg amelyek tulajdonjoga nem volt megállapítható, azok a (6) bekezdése értelmében az államot illetik, de (8) bekezdés alapján értéktelen voltak miatt megsemmisítésüket rendelte el.

Az előzőekben írtakra figyelemmel a kerületi bíróság határozatát a másodfokú bíróság a Be. 360.§ (1) bekezdés c) és d) pontja szerint – avédői indítvánnyal ellentétben – tanácsülés keretében eljárva, a Be. 372.§ (1) bekezdése szerint megváltoztatta.

Az ügyészt a Be. 386. § (3) bekezdése alapján illeti meg a jogorvoslati jogosultság.

Budapest, 2007. április 26.

Dr. Fatalin Judit s.k.
bíró

Dr. Péntek László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Balázs Márta s.k.
bíró

Az elsőfokú bíróság ítélete a másodfokú bíróság ítéletében írt változtatással 2007. május hó 18. napján jogerős és végrehajtható.

Dr. Péntek László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelesül:

**Fővárosi Bíróság
mint másodfokú bíróság
22.Bf.10.176/2006/7. szám**

A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2007. június 19. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az önkényuralmi jelkép használatának vétsége miatt Budaházy György és 7 társa ellen folyamatban volt büntetőügyben a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 2007. április 26. napján kelt 22.Bf.10.176/2006/5. számú ítélet 3. oldal 5. bekezdését az alábbiak szerint javítja ki:

„Ilyen körülmények mellett a terhelték formálisan tényállásszerű cselekménye az adott gondolati környezetben és összefüggésben, a Magyar Köztársaságnak az Európai Unióba való betelepítésével kapcsolatos népszavazás idején nem volt alkalmas félelemkeltésre...”

A végzés ellen a kézbesítéstől számított 8 napon belül fellebbezésnek van helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság a fenti ítéletével a Pesti Központi Kerületi bíróság 16.B.21.927/2003/13. számú ítéletét megváltoztatta és a vádlottakat az önkényuralmi jelkép használata vétségének vádjá alól felmentette.

Dr. Gaudi-Nagy Tamás az I. r., IV. r. és V. r. vádlottak védője észlelte, hogy az ítélet indokolásának 3. oldalán az 5. bekezdésben a bíróság helytelenül az Európai Unió választások idejére tette a vádlottak cselekményét, ami az elkövetéshez képest egy évvel később volt, ezért indítványozta annak kijavítását.

A kérelem megalapozott.

A másodfokú bíróság a fentiek alapján és tekintettel arra is, hogy a másodfokú bíróság általi is megerősített, elsőfokú bíróság által megállapított tényállásban is a helyes megnevezés és időpont szerepel, a nyilvánvaló elírást a Be. 261. § (1) bekezdése alapján kijavította.

A fellebbezési jogosultság a Be. 382. §-án alapul.

Budapest, 2007. június 19.

Dr. Balázs Márta s.k.
bíró

Dr. Péntek László s.k.
a tanács elnöke
határozatszerkesztő

Dr. Fatalin Judit
bíró

A végzés 2007. szeptember hó 25. napján jogerős.

Dr. Péntek László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelesül:

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.V.20.803/2009/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd (1095 Budapest, Gabona u. 10.) által képviselt **Kollár Tibor** komlói (7300 Cserma u.4.) lakos **felperesnek** a felülvizsgálati eljárásban a dr. Fábián Virág jogtanácsos által képviselt Budapesti Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) **I.r.** és a dr. Pekó János jogtanácsos által képviselt **Készenléti Rendőrség** (1101 Budapest, Kerepesi út 47-49.) **II.r. alperes** ellen **államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt a Fővárosi Bíróságnál 19.P.20.872/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Ítélőtábla 2.Pf.20.978/2008/3. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az I.r. alperes részéről 19. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2009. évi június hó 25. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta és 2009. évi július hó 1. napján kihirdette a következő

i t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

- 2 -

Pfv.V.20.803/2009/6.

I n d o k o l á s :

A felperes a módosított keresetében a Ptk. 76. §-ára és a 84. § (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással annak megállapítását kérte, hogy az I.r. alperes azzal, hogy 2006. október 23-án megalapozatlanul előállította, majd jogosulatlanul szabálysértési őrizetben tartotta, megsértette a személyes szabadsághoz és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát. A II.r. alperes pedig azzal, hogy 2006. október 23-án megalapozatlanul megfosztotta a személyes szabadságától, és nem rendszerezített eszközzel, indokolatlanul és szabálytalanul megbilincselte, könnygázzal teli rabzállítóban helyezte el, megsértette a személyes szabadsághoz, az emberi méltósághoz és a kínzás tilalmához fűződő személyiségi jogait. Kérte továbbá a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással az alperesek költségén a jogsértés tényének az általa meghatározott módon való nyilvánosságra hozatalát, és a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének e) pontja alapján az I.r. alperes 700.000 forint, míg a II.r. alperes 300.000 forint nem vagyoni kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésére való kötelezését.

Az alperesek ellenkérelmükben a velük szemben előterjesztett kereset elutasítását kérték. Védekezésük szerint az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítéséért a felelősségük nem állapítható meg, mert a felperes – rendes jogorvoslatként – nem vette igénybe a panaszlás jogát. Az I.r. alperes álláspontja szerint az a tény, hogy a szabálysértést elbíró bíróság a rendzavarás szabálysértését nem állapította meg, és az eljárást megszüntette, nem alapozza meg a kártérítési felelősségét. A helyszíni adatok alapján a rendzavarás alapos gyanúja megállapítható volt, ezért a felperest előállította és jogkörében eljárva az adott helyzetben általában elvárható módon intézkedett vele szemben. Hivatkozott a felperes közrehatására is.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján tényként megállapította, hogy a felperes 2006. október 23-án a Fidesz-MPSZ komlói szervezetének szervezésében érkezett Budapestre, hogy részt vegyen az 1956-os forradalom és szabadságharc évfordulós megemlékezéseiben, különös tekintettel az utat szervező politikai párt nagygyűlésére. A délutáni órákban megpróbált eljutni a Kossuth térre, de annak megközelíthetőségét a rendőri erők elzárták. A felperes 15 óra tájban észlelte, hogy a demonstrálók és a rendőrség alkalmazottai között összeütközésre került sor az Alkotmány utca és a Bajcsy-Zsilinszky utca sarkán. A felperes az események megörökítése céljából a Bajcsy-Zsilinszky útra ment, ahol azt észlelte, hogy a rendőrsorfallal halad előre a

Pfv.V.20.803/2009/6.

Deák tér irányába és oszlatja az egyébként bejelentés nélkül ott megjelent tömeget. A felperes a rendőri fellépést jogszerűtlennek ítélte, és folyamatosan hátrált a rendőrsorfallal szembe. A helyszín elhagyására vonatkozó rendőri felhívásokat észlelte, de annak nem tett eleget. A rendőrsorfallal, amelyet a II.r alperes munkatársai alkottak, közvetlen fizikai kontaktusba nem került. A felperes hangosan kritizálta a II.r. alperes munkatársainak tevékenységét, és arra szólította fel őket, hogy álljanak át a tömeg oldalára. A II.r alperes alkalmazottai utasítást kaptak a helyszíni parancsnoktól a felperes kiemelésére. E parancs végrehajtása során a II.r. alperes alkalmazottai a felperest földre kényszerítették, pontosan meg nem állapítható módon a fejére ütést kapott. A kezét hátracsavarva úgynevezett gyors-bilincseléssel megkötözték, majd a rendőrsorfallal mögé vitték, és átadták az I.r. alperes alkalmazottainak, akik őt egy rabomobilba helyezték el, és a Gyorskocsi utcai intézetbe szállították. Az intézményben hosszasan várakoztatták, a bilincset csak egy bizonyos idő után vették le a kezéről. Az előállított felperest szabálysértési őrizetbe helyezték és 2006. október 25-én bíróság elé állították. A Pesti Központi Kerületi Bíróság az 5.Sze.17.798/2006/2. számú végzésével rendzavarás szabálysértése miatt háromnapos elzárással sújtotta, amelyet kitöltöttnek tekintett. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság a 17.Szf.76/2006/2. számú végzésével az elsőfokú végzés hatályon kívül helyezte, és az eljárást megszüntette, mert az volt az álláspontja, hogy a felperes szabálysértést nem követett el.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján kijavított ítéletében megállapította, hogy az I.r. alperes azzal, hogy a felperest 2006. október 23-án megalapozatlanul előállította és szabálysértési őrizetben tartotta 2006. október 23-a és 25-e között, megsértette a felperes személyes szabadság védelméhez fűződő személyiségi jogait. Megállapította továbbá, hogy az I.r. alperes azzal, hogy az előállítás során indokolatlanul megbilincselte, megsértette az emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait. Megállapította a bíróság, hogy a II.r. alperes azzal, hogy 2006. október 23-án megalapozatlanul fosztotta meg a felperest a személyes szabadságától, és vele szemben bilincselést alkalmazott, megsértette a felperes személyes szabadság védelméhez és az emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait. Kötelezte az alpereseket, hogy elégtétel adásként a megállapított jogsértésekért az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül magánlevélben fejezzék ki a sajnálkozásukat. Feljogosította a felperest, hogy a levelet nyilvánosságra hozza. Kötelezte az I.r. alperest 350.000 forint, míg a II.r alperest 150.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai megfizetésére. A megítélten felüli

- 4 -

Pfv.V.20.803/2009/6.

részében elutasította a keresetet és rendelkezett a perköltség, valamint az illeték térítéséről. Az elsőfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy a rendőrségi törvényben szabályozott panaszjog gyakorlása nem előfeltétele az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti kereset megindításának. Kifejtette, hogy a perben rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelése alapján a szabálysértési eljárásban megállapított tényálláshoz képest olyan tényállás nem volt megállapítható, amely indokolta volna a felperessel szemben alkalmazott intézkedéseket. Az alperesek nem tudták bizonyítani, hogy a felperes tényleges magatartásához képest arányos és szükséges intézkedéseket hoztak azzal, hogy a felperest kiemelik, a földre kényszerítik és megbilincselik, továbbá előállítják, majd pedig szabálysértési őrizetben tartják. Ilyen körülmények között a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a jogsértések megtörténtét megállapította. Azt azonban nem látta bizonyítottnak, hogy az I.r. vagy a II.r. alperesek alkalmazottai könnygázzal telt járműben helyezték volna el a felperest, és elutasította a bilincs használatával, mint a kínzás tilalmához fűződő jogsértéssel kapcsolatos kereseti kérelmet. A jogsértések jogkövetkezményeként a felperes által kért elégtételadás módjára nem látott alapot, ezért attól eltérően rendelkezett.

A felperes nem vagyoni kárigényét az elsőfokú bíróság alaposnak tartotta és megállapította, hogy a jogosulatlan fogvatartás lelki megterhelést, traumát jelent, de a felperes sem járt el jogszerűen, mert a rendőrség felhívását követően a lehető legrövidebb úton el kellett volna hagynia a demonstráció színhelyét. A nem vagyoni kártérítés összegét a körülmények mérlegelésével állapította meg mindkét alperes terhére.

Az elsőfokú ítélet ellen valamennyi fél fellebbezéssel élt. A felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte, kereseti kérelmének megfelelően. Az I.r. alperes tévesnek és irratósnak tartotta a megbilincseléssel összefüggő rendelkezést, kérte ezért a másodfokú bíróságot, hogy „...az elsőfokú bíróság ítéletét azon részében, amelyben megállapította a felperes emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogát, hatályon kívül helyezni szíveskedjen.”. A nem vagyoni kár megtérítésére kötelező ítéleti rendelkezés megváltoztatását, a felperes e kereseti kérelmének az elutasítását is kérte. A II.r. alperes fellebbezési kérelme a felperes vele szembeni keresetének teljes elutasítására irányult.

A másodfokú bíróság részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét. Megállapította, hogy az I.r. alperes azzal sértette

Pfv.V.20.803/2009/6.

meg a felperes emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogát, hogy az előállítás során indokolatlanul fenntartotta a bilincs alkalmazását a felperessel szemben. Megállapította továbbá, hogy a II.r. alperes az általa alkalmazott bilincselés módjával és eszközével is megsértette a felperes emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogát. Az I.r. alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét 700.000 forintra és járulékaira, a II.r. alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét pedig 300.000 forintra és járulékaira felemelte. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyta.

Indokolásában kifejtette, hogy a személyiséget érintő jogsértés megállapításához elegendő annak a bizonyítása, hogy a másik fél magatartása a jogosultnak a jog által védett személyiségi érdekkörébe történő behatolást jelent, személyiségi jogait hátrányosan érinti. Ennek megvalósulása esetén a kötelezetteknek kell azt igazolnia, hogy a felek közötti jogviszony tartalmánál vagy a törvény rendelkezésénél fogva jogosult volt a beavatkozásra. Annak elbírálásánál, hogy a felperes személyes szabadságának korlátozására a törvényben előírt feltételek mellett, jogszerűen került-e sor, alapul vette a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvényt (Gytv.), a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvényt (Rtv.), és a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (Sztv.) rendelkezéseit. Annak a megítélésénél pedig, hogy az alperesek által alkalmazott intézkedések jogsértőnek minősülnek-e, a Pp. 4. §-ának (1) bekezdésében megfogalmazottakból indult ki. Rámutatott arra, hogy a felperessel szemben nem a gyülekezési törvény megsértése miatt indult szabálysértési eljárás, hanem rendzavarás szabálysértése miatt fogták el és állították elő. A perben rendelkezésre álló adatokból azonban megállapítható volt, hogy nem tanúsított olyan magatartást, ami e szabálysértés elkövetésének gyanújára alapot adott volna, és ezt a helyszínen intézkedő rendőröknek észlelniük kellett. A szabálysértési ügyben eljáró másodfokú bíróság is azt állapította meg, hogy a felperes garázda vagy rendbontó, a helyszínen közbiztonságot vagy közrendet zavaró, károkozó, garázda magatartást nem tanúsított, illetőleg a jelenlévő rendőri erő ellen támadó csoportosulás nem alakult ki, így a felperes nem valósított meg semmilyen szabálysértést, ezért a vele szemben alkalmazott kényszerintézkedés, az előállítás és a további fogvatartása törvénytörő és indokolatlan volt. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság helyesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a következtetését, hogy a felperes szabadságkorlátozásának nem volt jogszabályi indoka, ezért a II.r. alperes az intézkedésével megsértette a felperes személyes szabadság védelméhez fűződő személyiségi jogát. Az a tény, hogy mások szeme láttára elfogták, a kezét hátracsavarva

- 6 -

Pfv.V.20.803/2009/6.

megbilincselték, majd az előállító csoporthoz vitték, olyan megalázó helyzetet okozott, ami indokoltá tette az emberi méltósága megsértésének megállapítását. A II.r. alperes a bilincselés módjának és eszközének alkalmazásával is megsértette a felperes emberi méltóságát, mert a bilincselést nem az erre a célra rendszeresített eszközzel hajtotta végre.

Tény, hogy a felperest valóban nem az I.r. alperes bilincselte meg, így az azzal kapcsolatos jogsértés nem róható a terhére. Az I.r. alperes ugyanakkor indokolatlanul fenntartotta a jogszerűtlenül alkalmazott bilincs használatát a felperes előállításának során, ami megalapozza vele szemben a jogsértés, az emberi méltóság megsértésének a megállapítását.

A jogsértések folytán az alperesek elégtétel adására kötelezésének módját, annak magánlevél formájában való adását a másodfokú bíróság is megfelelőnek tartotta. A felperes kártérítési igénye kapcsán a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a II.r. alperes jogellenesnek minősített eljárása, ténymegállapítása, a körülmények értékelése, nyilvánvalóan törvénysértő és egyben felróható is volt. A II.r. alperes az alkalmazott intézkedéssel megsértette a szükségesség és az arányosság követelményét, amikor a felperest rendzavarás szabálysértése miatt indokolatlanul, minden alap nélkül elfogta, és ennek során - pontosan meg nem állapítható körülmények között - sérülést szenvedett, majd előállításra átadta az I.r. alperesnek.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az I.r. alperesnek módjában állt volna a felperes kihallgatását követően a szabálysértési őrizet megszüntetésére, de erre nem került sor. Az alperesek jogosulatlan intézkedése kedvezőtlenül érintette a felperes életminőségét, társadalmi megítélését. Megállapítható a terhére olyan hátrány bekövetkezése, amely nem vagyoni kártérítés megítélésére alapot ad. A jogsértés tárgyi súlyát, a sérelem időpontját, a kialakult bírói gyakorlatot és a bekövetkezett hátrányokat értékelve magasabb összeg megítélését tartotta indokoltnak, mert álláspontja szerint ez áll arányban a jogsértésekkel. A felperes közreható magatartását nem állapította meg, és utalt arra, hogy nem vagyoni kártérítésnél közrehatásról nem is lehet szó.

A jogerős ítélet ellen az I.r. alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, és a hatályon kívül helyezésével a kereset vele szembeni elutasítását kérte. A kérelem indokolása szerint a jogerős ítélet sérti a Ptk. 349. §-ában, ezáltal a Ptk. 339. §-ában, illetőleg az Rtv. 1. §-ának (1) bekezdésében és a (2) bekezdésének b) pontjaiban, valamint a 19. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltakat. Arra hivatkozott, hogy a felperes a Gytv. hatálya alá tartozó, előzetesen be nem

Pfv.V.20.803/2009/6.

jelentett demonstráción vett részt, ahol a tömeg tagjai az Alkotmány utca és a Bajcsy-Zsilinszky utca kereszteződésénél olyan magatartást tanúsítottak, amely miatt a rendezvény elveszítette a békés jellegét, így a rendőrség a jogszabályi kötelezettségének tett eleget annak felosztatásakor. A tömeg tagjait az oszlatás megkezdése előtt több alkalommal tájékoztatta a rendezvény jogellenes voltáról, és felszólította a helyszín elhagyására, ellenkező esetben a kényszerítő eszközök alkalmazására. Ilyen helyzetben az egyén felelőssége nem vizsgálható. A másodfokú bíróság a felperessel szembeni rendőri intézkedést az események folyamatából kiragadva, elszigetelt esetként vizsgálta, holott az erőszakos, garázda magatartást tanúsító tüntetők a feladatukat teljesítő rendőrökre támadtak, a randalírozó tömeg megbénította a környék autós forgalmát és a tömegközlekedést is. Ennek hatására került sor a tömegoszlatás elrendelésére. A felperes maga tanúsított jogsértő magatartást, és ellenszegülése kiváltotta az intézkedési kötelezettséget. A helyszínen rendelkezésre álló adatok alapján gyanúsítható volt szabálysértés elkövetésével, ezért a rendőri intézkedést gyorsan meg kellett hozni.

Álláspontja szerint tévesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az alperesek tevékenysége egymástól nem függetleníthető. A tömeg felosztatását valóban az I.r. alperes vezetője rendelte el, azonban azt a II.r. alperes jogelődje állományában szolgálatot teljesítő műveletirányító parancsnok vezetésével a II.r. alperes állománya hajtotta végre. A rendezvény felosztatása során alkalmazott egyéb intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazására vonatkozó utasítás kibocsátásának, illetőleg végrehajtásának jogellenességéért felelősség nem terheli. Az I.r. alperes alkalmazottjainak nem volt oka és lehetősége a helyszínen megkérdőjelezni a II.r. alperes jogelődje intézkedéseinek a jogszerűségét. Az eset körülményeinek mérlegelése alapján úgy ítélte meg, hogy a felperes szabálysértési felelőssége megállapítható, ezért kártérítési felelősséget megalapozó nyilvánvaló és kirívó jogsértésről nem lehet szó. Mivel az adott helyzetben általában elvárható módon járt el, a magatartása nem volt felróható.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseinek a hatályában való fenntartását kérte. Rámutatott arra, hogy a jogerős ítélet által megállapított tényállás helyes, s mert a II.r. alperes felülvizsgálati kérelmet nem terjesztett elő, az I.r. alperes csak akkor mentesülhetne a kártérítési felelősség alól, ha a II.r. alperes intézkedései arányosnak és szükségesnek minősültek volna. Ebben a körben azonban a jogerős ítélet az irányadó. Az I.r. alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperessel szemben az általában elvárható módon járt el, így

- 8 -

Pfv.V.20.803/2009/6.

a kártérítési felelősségét megállapító és a kártérítésre kötelező jogerős ítéleti rendelkezés nem jogszabálysértő.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése alapján csak az I.r. alperes felülvizsgálati kérelmével támadott részében, és a Pp. 270. §-ának (2) bekezdése alapján abban a körben vizsgálta, hogy a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az I.r. alperes felülvizsgálati kérelmének elbírálásánál abból kellett kiindulni, hogy a felperes a keresetében az I. és a II.r. alperesek eltérő, de egymást követő magatartásaira alapítottan kérte a jogsértések vele szembeni megállapítását, és a jogkövetkezményeinek alkalmazását.

A tömegosztatás jogszerűségének kérdése nem volt a pernek tárgya, és bár az osztatást az I.r. alperes vezetője rendelte el, azt a II.r. alperes jogelődjének állománya hajtotta végre az ott szolgálatot teljesítő műveletirányító parancsnok vezetésével. A felperessel szemben alkalmazott intézkedések során az I.r. alperes alkalmazottjai akkor kapcsolódtak az eseményekhez, amikor a II.r. alperes alkalmazottjai megbilincselve átadták az I.r. alperes alkalmazottjainak. Miután a II.r. alperes a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nem nyújtott be, a terhére megállapított jogsértéseket, és jogkövetkezményeinek alkalmazását a Legfelsőbb Bíróság nem vizsgálhatta, a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát ezért csak az I.r. alperes által támadott körben vizsgálhatta felül.

A Ptk. 76. §-ára alapított kereset kapcsán a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az I.r. alperes terhére megállapítható-e a felperes előállításával és szabálysértési őrizetben tartásával, valamint a bilincs fenntartásával kapcsolatban személyhez fűződő jog megsértése. Az elsőfokú bíróság e jogsértéseket megállapító ítélete elleni fellebbezésében az I.r. alperes – miként arra helyesen utalt az ítéletében a másodfokú bíróság – csak a bilincseléssel kapcsolatos emberi méltóság védelméhez fűződő jogsértés megállapítását sérelmezte, és ennek a hatályon kívül helyezését kérte. S miután a megbilincselést a nem vitatott tények szerint nem az I.r., hanem a II.r. alperes végezte, az I.r. alperest érintő megállapítást a másodfokú bíróság megváltoztatta és megállapította, hogy a bilincselés indokolatlan fenntartásával sértette meg a felperes emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Pfv.V.20.803/2009/6.

Az I.r. alperes felülvizsgálati kérelmének elbírálása szempontjából meghatározó jelentősége van annak, hogy a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezésének első helyén szereplő azt a megállapítást, amely szerint „...az I.r. alperes azzal, hogy a felperest 2006. október 23-án megalapozatlanul előállította és szabálysértési őrizetben tartotta 2006. október 23. és 25-e között, megsértette a felperes személyes szabadság védelméhez fűződő személyiségi jogait”. A felperes előállításával és őrizetben tartásával kapcsolatos jogsértés megállapítása ezért a fellebbezési eljárásnak nem volt tárgya. Ez a felülvizsgálat rendkívüli perorvoslati jellegéből következően egyúttal azt is jelenti, hogy az elsőfokú ítélet e rendelkezése a felülvizsgálati eljárásnak sem lehet a tárgya. Következésképpen a Legfelsőbb Bíróság kötve van ahhoz a bírósági megállapításhoz, amely szerint megalapozatlanul történt a felperes előállítása és szabálysértési őrizetben tartása. Ez a kötétség nem teszi lehetővé, hogy a rendkívüli perorvoslati eljárásnak a Legfelsőbb Bíróság a fellebbezéssel nem támadott és attól elválaszthatatlan részében felülvizsgálja a jogerős ítéletet.

Az eljárásjogi akadály ugyanakkor csak részben érinti az I.r. alperes kárfelelősségét. Ennek megítélésénél is abból kell kiindulni, hogy az előállítás és a szabálysértési őrizet megalapozatlan volt; az I.r. alperes azonban bizonyíthatta, hogy egyedi jogalkalmazói magatartása az adott esetben nem volt felróható. Helytálló az I.r. alperesnek arra a kialakult és következetesen alkalmazásra kerülő ítélkezési gyakorlatra történő hivatkozása, amely szerint az egyedi ügyben hozott közhatalmi döntések jogértelmezési és jogalkalmazási tévedései akkor váltanak ki kártérítési felelősséget, ha azok kirívóan súlyosak. A Ptk. 349. §-ából következően irányadó Ptk. 339. §-a (1) bekezdésében megfogalmazott anyagi jogi felelősségi szabály értelmében azonban a kimentés az adott esetben az I.r. alperest terhelte. E kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Erre vonatkozóan a másodfokú bíróság a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti eljárási szabálysértés nélkül értékelte a bizonyítékokat. A körülmények megalapozott, hibátlan mérlegelésének eredményeként határozta meg a nem vagyoni hátrány ellensúlyozására szolgáló nem vagyoni kár mértékét is.

A jogerős ítélet tehát a felülvizsgálati kérelemben megjelölt és figyelembe vehető okokból nem jogszabálysértő, ezért a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

- 10 -

Pfv.V.20.803/2009/6.

Az I.r. alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes jogi képviselőtével felmerült felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére.

Az I.r. alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján illetékmentességben részesül, ezért az általa le nem rótt felülvizsgálati illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2009. június 25.

Dr. Uttó György s.k. a tanács elnöke, Dr. Besenyeiné dr. Varga Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Erményi Lajos s.k. bíró

M.Zs.

A kiadmány hitelével:

Orsolya László
bírószági ügyintéző

Pesti Központi Kerületi Bíróság
13.P. 94790/2008/19.

§	Dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd Európa jogi szakjegyző	§
Érkezett:	2008 OKT. 22	
Határidő:	2008 NOV. 06	
Ügyszám:		

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Pesti Központi Kerületi Bíróság

a Dr. Gaudi Nagy Tamás ügyvéd (1095 Budapest, Gabona u.10. II/1.) által képviselt
Fodor Gábor () I.r. felperesnek és
Darnay János II.r. felperesnek

Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Jogi Képviselési Főosztály (1055 Budapest, Kossuth
Lajos tér 4.) nevében eljáró Dr. Székely Erika jogtanácsos (cím ugyanaz) által képviselt

Magyar Állam alperes ellen

kártalanítás iránt indított perében a bíróság meghozta az alábbi

R É S Z Í T É L E T E T

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 1 600 000 Ft (Egymillióhatszázezer) forintot és ezen összeg után 2007. június 21. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett félét megelőző fél év utolsó napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő kamatot és 384 000 Ft (háromszáznyolcvannégyezer) forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Kötelezi a bíróság az I.r. felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az Államnak 24 000 Ft (huszonnégyezer) forint le nem rótt illetéket.

A le nem rótt 96 000 Ft (kilencvenhatezer) forint illetéket az Állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítésétől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet 3 példányban a Fővárosi Bírósághoz címezve, jelen bíróságnál írásban lehet benyújtani.

A felek kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

Ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére vonatkozik, a teljesítési határidővel, vagy a le nem rótt illeték viselésével kapcsolatos, vagy az ítélet indokolása

Pesti Központi Kerületi Bíróság
13.P. 94790/2008/19.

2

ellen irányul, a fellebbező fél a fellebbezésében kérheti a tárgyalás megtartását.

Ha a fellebbezésben vitatott érték a kettősszázezer forintot, vagy a kereseti kérelemben megjelölt követelés tíz százalékát nem haladja meg, fellebbezésnek az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges megsértésére vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással van helye. A másodfokú eljárásban új tények állításának, illetve új bizonyítékok előterjesztésének helye nincs, kivéve ha a tények előadására, illetve bizonyítékok előterjesztésére az elsőfokú eljárásban a bíróság eljárási szabálysértése vagy téves jogalkalmazása miatt nem kerülhetett sor. Ha a fellebbezés a megjelölt hivatkozást nélkülözi, a másodfokú tanács elnöke a fellebbezést hivatalból elutasítja. A másodfokú bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz, a felek kérelmére azonban tárgyalást tart. Tárgyalás tartását a fellebbező fél a fellebbezésében kérheti.

I N D O K O L Á S

A Pesti Központi Kerületi Bíróság Ün. 313/2006/2. számú, 2006. szeptember 23-án kelt határozatával a Budapesti XIV. kerületi Rendőrkapitányságon 1544-4941/2006. bü. számon garázdaság büntette miatt indult büntető ügyben a Budapesti VI- VII. kerületi Ügyészség B. VI-VII. 6847/2006/1- I. számú indítványára elrendelte az I.r. és II.r. felperesek előzetes letartóztatását.

A határozat indokolása szerint a felpereseket azzal gyanúsították, hogy 2006. szeptembere 21 -én éjszaka kirívóan közösséggellenes magatartást tanúsítottak, amikor a Budapest Nyugati téri tömegoszlatást végző rendőrök ellen erőszakosan léptek fel, kukákat borítottak fel és egyéb garázda cselekményeket elkövetésében vettek részt. Cselekményük a Btk. 271. § (1) bekezdésében meghatározott és (2) bekezdés a. és b. pontja szerint minősülő csoportosan , a köznyugalom súlyos megzavarásával elkövetett garázdaság büntettének megállapítására alkalmas.

A bíróság a szökés, elrejtőzés nagyfokú veszélye miatt alkalmazott kényszerintézkedést.

A Fővárosi Bíróság 2006.október 3-án kelt 17.Bnf. 1994/2006/2. számú jogerős végzésével a Pesti Központi Kerületi Bíróság fenti számú határozatát megváltoztatta, a felperesek előzetes letartóztatását megszüntette, egyúttal azonnali szabadlábra helyezésüket rendelte el.

A BRFK XIV. kerületi Rendőrkapitányság 2006. szeptember 26. napján kelt 154- 4941/ 2006. bü. számú határozatával áttette az ügyet a Budapesti Nyomozó Ügyészséghez.

Ez utóbbi szerv 1307/2006/1. számon, változtatva az elkövetők terhére rótt cselekmények jogi minősítésén, csoportosan és felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt a felperesekkel szemben folyó nyomozást 2007. június 13-án megszüntette, mivel a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése.

Az Ügyészség határozatában megállapította, hogy a felperesek terhére rótt bűncselekmények kétséget kizáróan nem bizonyíthatóak. A felperesek ugyan a rendőrök által ellenőrzés alá vont területen tartózkodtak, ám rendőri intézkedésre okot adó magatartásra nem derült fény és elfogásuk pillanata sem látható a rendőrségi felvételeken.

A felperesek törvényi határidőben érkezett keresetükben kérték a bíróságot, hogy kötelezze az

Pesti Központi Kerületi Bíróság
13.P. 94790/2008/19.

3

alperest a Be. 580. § (1) bekezdésének 1.b. pontja alapján kártalanítás megfizetésére egyenként 2 000 000 Ft nem vagyoni kár és annak 2007. június 13. napjától számított törvényes kamatai formájában, valamint kérték a felperesek és jogi képviselőjük által benyújtott díjmegállapodás figyelembevételével perköltség megállapítását.

Az egyetemi hallgató I.r. felperes kérelmében előadta, hogy 11 napos fogva tartása során fizikailag leépült, lefogyott, haja részben kihullott. Fogva tartása során a hivatalos szervek nehezítették a családjával történő kapcsolattartást megalázóan bántak vele és állítása szerint bántalmazások is érték. Az előzetes letartóztatás az egyetemi tanulmányait is érintette, a mulasztások miatt az érintett fél évben a latin tárgyból vizsgáit nem tudta teljesíteni. Tanulmányi átlaga romlott, ösztöndíja kevesebb lett. A szabadulás után külvilággal tartott kapcsolatai beszűkültek, a történetek megviselték.

Az alperes a felperesek keresetének jogalapját nem vitatta, elismerte, hogy a jogtalan fogva tartás miatt az alperest kártalanítási kötelezettség terheli.

Kiemelte ugyanakkor, hogy a felperes által hivatkozott káresemények egy része jelen per keretei között nem értékelhető, mivel egy részük nem áll közvetlen okozati összefüggésben az előzetes letartóztatással, más részük pedig a jogellenes károkozás általános szabályai szerint elbírálandó jogi tények, mivel azokat harmadik, perben nem álló személy vétkesen okozhatta a fogva tartás során.

Az alperesi álláspont szerint a felperesek tehát az alperesre kívánják hárítani mindazon kárt az elszenvedett események kapcsán amely a per tárgyát képező büntetőeljárással kapcsolatos - holott az alperest csak az indokolatlan előzetes letartóztatás ténye miatt terheli kártalanítási kötelezettség objektív felelősségi alapon. A szabadságelvönás annak elrendelésekor jogszerű volt, az állam a tévedés lehetőségére tartja fenn a kártalanítás intézményét.

Az alperes a kártalanítási igény mértékét eltúlzónak tartotta, mivel fenti álláspontja szerint az I.r. felperesi igény részben a jelen per keretei között nem érvényesíthető igényekre is tekintettel lett 2 000 000 Ft-os mértékben meghatározva.

Az alperes egyebekben elismerte, hogy jelen esetben az I.r. felperes életkorára, családi körülményeire, rendezett életviszonyaira tekintettel a börtönviszonyok elviselésével járó pszichés terhek az átlagosnál lényegesen nagyobbak voltak, ám bírói gyakorlatra hivatkozva havi 200 000 -300 000 Ft -ban látta indokoltnak a megítélhető kárösszeg nagyságát.

Az alperes a kárösszeg mértékét csökkentő tényezőnek találta azt is, hogy az előzetes letartóztatást nem jogerős határozat alapján fogatosították, mert a jogorvoslati eljárásban azt megváltoztatták. A fogva tartás így nem a biztos szabadság megvonás tudatában telt.

Az I.r. alperessel szemben előterjesztett kereset részben alapos.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 213. § (2) bekezdése szerint a bíróság egyes kereseti kérelmek felől vagy a kereseti kérelemnek önállóan elbírálandó részei felől külön ítélettel (részítélet) is határozhat, ha ebben a vonatkozásban további tárgyalásra nincs szükség, és ha a többi kereseti kérelem vagy a beszámítási kifogás eldöntése végett a tárgyalást el kell halasztani. A részítélet a később hozott ítélettel a beszámítási kifogásra, illetőleg a viszontkeresetre vonatkozó tárgyalás eredményéhez képest hatályon kívül helyezhető, vagy megfelelően módosítható.

Mivel a bíróság az I.r. felperes tekintetében a jogvitát döntésre érettnak találta és a felek részéről az

Pesti Közpointi Kerületi Bíróság
13.P. 94790/2008/19.

4

I.r. felperes igényével kapcsolatban további bizonyítási indítvány nem merült fel, ugyanakkor a II. r. felperes kereseti kérelme kapcsán további bizonyításra van szükség, ezért részítélettel határozott a kereseti kérelem I.r. felperes által előterjesztett vonatkozásairól.

A büntető eljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be) 580. § (1) bekezdése alapján kártalanítás jár az előzetes letartóztatásért, a házi őrizetért és az ideiglenes kényszergyógykezelésért, ha

I. a nyomozást azért szűntették meg, mert

a) a cselekmény nem bűncselekmény.

b) a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése.

Az **582. §** szerint a kártalanítás módjára és mértékére a Polgári Törvénykönyvnek a szerződésen kívül okozott kárért való felelősségére vonatkozó rendelkezéseit az e törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. A kártalanítás az annak alapjául szolgáló nyomozást megszüntető határozat kézbesítésével, illetőleg a felmentő ítélet, az eljárást megszüntető végzés, valamint a rendkívüli jogorvoslat eredményeképpen hozott határozat jogerőre emelkedésével válik esedékessé.

Az **584. § (2)** bekezdése szerint a kártalanítási igény elbírálása során az (1) bekezdés szerinti bíróság az e törvényben foglalt eltérésekkel a Polgári perrendtartás szabályai szerint jár el. A (4) bekezdés alapján a kártalanítást az állam köteles megfizetni.

A Polgári törvénykönyvről szóló **1959. évi IV. törvény (Ptk.) 355. § (1)** bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A bíróság megállapította, hogy jelen ügyben a felperes keresetét a **Be. 583. § (1)** bekezdése szerinti határidőben terjesztette elő.

Az ügyben az alperes elismerte, hogy az I.r. felperes részére kártalanítás jár az elszenvetett előzetes letartóztatás miatt, a kereset jogalapját tehát nem vitatta.

Nem vitatta továbbá az I.r. felperes által igényelt kártalanítási módot sem.

Mivel az alperes csak a kereset összecszerűségét tette vitássá, ezért a bíróságnak a jogvita elbírálásakor azt kellett mérlegelnie, hogy a felperes által igényelt 2 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés összhangban van-e az elszenvetett és jogtalan fogva tartás okozta azon sérelmekkel, melyek a fogva tartás tényéből közvetlenül származnak.

A **Be.** fenti vonatkozó törvényhelye az Államra kártalanítási kötelezettséget ró arra az esetre, ha a büntető hatalom jogellenesség nélkül téved, azaz a szabályok betartása mellett fogatosított büntetőjogi kényszerítő intézkedések az eljárás további szakaszában folytatott bizonyítás, vagy jogorvoslat során utólag szűkségtelemnek bizonyulnak.

A büntetőeljárás törvény ugyanakkor csak a kártérítés mértéke és módja tekintetében tartja alkalmazhatónak a **Ptk.** szerződésen kívül okozott kárra vonatkozó szabályait, azaz jelen esetben az Állam felelőssége objektív, vétkelességen kívüli. Az eljárási szabályok betartásával lefolytatott büntetőeljárásból olyan kárigények nem származhatnak ugyanis, amelyek elbírálása a **Ptk. 339. §(1)** bekezdése szerint folya.

Az I.r. felperes által előadott fogva tartással kapcsolatos körülmények (esetleges bántalmazás ténye, elhelyezés, büntetésvégrehajtási szabályok elmulasztása, vagy azokkal történő visszaélés) értékelése olyan eljárás tárgya lehet, ahol a károkozás jogellenességét, a kár bekövetkeztét és az okozati összefüggést egyaránt vizsgálni kell. Az I.r. felperes hivatkozásaiban említett ilyen jellegű sérelmek közigazgatási jogkörben okozott kár címén indított eljárásban reparálhatóak,

Pesti Központi Kerületi Bíróság
13.P. 94790/2008/19.

5

jelen eljárásnak nem képezhetik tárgyát. Nem lehet azonban teljesen figyelmen kívül hagyni, hogy az elfogatás körülményei, a fogvatartás során elszenvedett pszichés hatások befolyásolták a fogvatartás elviselhetőségét, a szabadulás utáni lelki és pszichés állapotot, a történések feldolgozását. Így a nem kifejezetten jogellenes (inkább morális) fogvatartási körülményeket ebben a körben értékelnie kellett a bíróságnak.

Az Állam kártalanítási kötelezettsége körében szigorúan azt kell vizsgálni, hogy az előzetes fogva tartás okozta sérelem - melynek bekövetkezte egyébként a szabadság megvonására tekintettel nyilvánvaló és köztudomású - milyen fokú és a sérelmet szenvedett személyi, társadalmi körülményeire tekintettel az igényelt összeg milyen mértékben járul hozzá az elszenvedett kár enyhítéséhez.

Jelen ügyben az alperes nem vitatta az I.r. felperes fogva tartást követő életviszonyaira, illetve azok változására vonatkozó személyes előadását, tanúként kihallgatott édesapja, valamint az I.r. felperes barátjának, Sólyom Bencének tanúként hasonló körülményekre tett vallomását.

A bíróság a nem vagyoni kár indokolt mértéke meghatározásakor nyomatékosan figyelembe vette azt a tényt, hogy a szabadság elvonása, mint alkotmányos alapjog sérelem mindenképpen indokoltá teszi a kártalanítást. Az I.r. felperes fiatal felnőttkora miatt és a felsőoktatásban részt vevő egyetemi hallgatóként az fokozott sérelem érzettel jár.

A bíróság elfogadta az I.r. felperes és édesapja által hangsúlyozott tényt, mely szerint az előzetes letartóztatás okozta megrázkódtatást fokozta, hogy az I.r. felperes kiegyensúlyozott családi körülmények között él, a törvénnyel nem volt soha összetűzkedésben.

A bíróság figyelembe vette azt is, hogy az I.r. felperes az előzetes letartóztatás és következményei miatt egyetemi tanulmányait részben mellőzni kényszerült és a követelményeket részben nem tudta teljesíteni.

Mivel a kényszerintézkedés az érdeklődés középpontjába került politikai eseményekkel volt összefüggésbe hozható, ezért az I.r. felperes helyzete nyilván kiemelt beszédtema lett a baráti társaságban, környezetében. Jogtalan fogva tartása így hangsúlyosabban politikai színezetet is öltött és hosszú ideig bélyegezte meg gondolkodásmódját, mindennapjait. Az elfogásáról TV felvétel is készült, így a nagy nyilvánosság előtti indokolatlan szereplés ténye még jobban fokozta az elszenvedett sérelem mértékét.

Sólyom Bence tanú is vallotta, hogy a történetek sokáig egyetemi szóbeszéd tárgya voltak. Ahogy maguk az események is megosztották a társadalmat, a felperest ért sérelemre is megosztottan reagált környezete, sok negatív vélemény és hatás érte.

A rendezett családi körből származó, kiegyensúlyozott életet élő és egyetemi tanulmányokat folytató fiatal számára ilyen események átélése - túl a szabadságmegvonás tényén - fokozott pszichés megterheléssel jár és átmenetileg mindenképp a jövőképe elbizonytalanodásával, a biztos talaj elvesztésének érzetével jár együtt. Jelentőséget tulajdonított a bíróság annak is, hogy neveltetésénél fogva fiatal kora ellenére határozott világ- és társadalomképpel rendelkezett a felperes, amely jelentősen megrendült a fogvatartás ténye, módja és a környezete, a társadalom reakciói miatt. Bár helyzete javult, konszolidálódott, egész életére kiható hatással van a fogvatartás, változatlanok a rendfenntartó szervekkel, ezek működésével, megnyilvánulásával szemben támadt fenntartásai, féltelmei.

A bíróság ugyanakkor a fentiek ellenére eltűzöttnek tartotta az I.r. felperes által igényelt kártérítés

Pesti Központi Kerületi Bíróság
13.P. 94790/2008/19.

6

összegét.

A bizonyítási eljárás során ugyanis megállapította, hogy az I.r. felperes és Sólyom Bence tanú elmondása alapján a sérelmek a szabadulást követő fél év elteltével némileg enyhültek és az I.r. felperes ismét életkorának megfelelő kiegyensúlyozott életmódot tudott élni. Az elszenvedett bántalmak orvosi kezelést, pszichés támogatást nem igényeltek, azokat a megszokott családi környezet enyhíteni tudta.

Osztotta a bíróság azt az alperesi álláspontot, hogy a 2 000 000 Ft -os igény előterjesztése többek között olyan jogellenes büntetésvégrehajtási körülményekre hivatkozással történt, melyek jelen eljárás keretei között nem értékelhetők - fenti összeg így erre tekintettel sem lehet teljes egészében indokolt.

A bíróság így az I.r. felperes által előterjesztett kereseti kérelemnek csak részben adott helyt és úgy ítélte meg, hogy a rendelkező részben foglalt összeg elégséges, de nem eltúlzott a kár helyreállítása tekintetében. Nem vitásan bizonyos keretek között a bíróságnak figyelemmel kell lennie más hasonló ügyekre is és lehetőleg arányosítani kell a kompenzáció mértékét. Ugyanakkor tény, hogy minden egyes kárigényt a maga egyediségében, az ügy összes körülményét figyelembevéve kell a bíróságnak elbírálnia, standard kártételek, „átlagkárok” nem alkalmazhatók.

Jelen ügyben a bíróság kiemelt tekintettel volt a más kártalanítási ügyekhez képest arra, hogy ezek a fogvatartások a társadalom és az I. r. felperes mikrokörnyezete számára is kiemelt jelentőséggel bírtak, nagy nyilvánosságot kaptak, ezáltal hatásuk hangsúlyosabb volt, mint általában a hasonló ügyekben.

A kamatfizetés kezdő időpontja a Be. 582. § (2) bekezdése szerint a nyomozást megszüntető határozat kézbesítésének napjához igazodik.

A perköltségről a pernyertesség - pervesztesség arányában döntött (Pp. 78. § (1) bekezdése és 81. § (1) bekezdése). A tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben (Itv. 62. § (1) bekezdése 1. pont) le nem rótt illeték egy részét a kisebb részben pervesztés I.r. felperes köteles viselni, annak túlnyomó része az alperest megillető személyes illetékmentesség miatt az Állam terhére marad (Itv. 5. § (1) bekezdése a. pont).

A bíróság az I.r. felperesi képviselő díjigényét (a megítélt követelés 40 % + Áfa összeg) túlzónak találta, ezért azt felére mérsékelte, (32/2003(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (6) bekezdése). Az alperes pervesztességére esetére a 2008. április 24-én tartott tárgyaláson lemondott költségigényéről, ezért a részben pervesztés I.r. felperest nem kellett perköltség megfizetésére kötelezni.

Az ítélet elleni fellebbezési jog a **Pp. 233. §-án** alapul.

Budapest, 2008. szeptember 8.

Dr. Fónyiné dr. Kazareczki Andrea sk.
bíró

A kiadmány hiteletül: *bal*

Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

2011. MÁRC. 11.

1/a

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év január hó 26. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége és más bűncselekmény miatt Ádám Norbert és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év október hó 13. napján kelt 9.B.707/2007/36. számú ítéletét Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlottak tekintetében **megváltoztatja.**

E vádlottak előzetes mentesítésben részesítését **mellőzi.**

Az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezését akként változtatja meg, hogy az eljárásban eddig felmerült 1.144.133 (egymillió-száznegyvennégyezer-százharminchárom) forint bűnügyi költségéből Katkó Sándor II. r. vádlott 237.517 (kettőszázharminchétezer-ötszázötvenhét) forintot, Jakab Lajos III. r. vádlott 221.701 (kettőszázhuszonegyezer-hétszázegy) forintot **köteles megfizetni az államnak.** A további felmerült 684.915 (hatszáznyolcvannégyezer-kilencszázötvenöt) forint bűnügyi költséget viseli az állam.

A Magyar Állam kötelezését Ádám Norbert I. r. vádlott költségeinek megtérítésére **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Ádám Norbert I. r., Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság - a Budapesti Nyomozó Ügyészség Nyom.1502/2006. számú valamint a Nyom.1589/2006. számú vádiratai alapján eljárva - Katkó Sándor II. r. és

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

2

Jakab Lajos III. r. vádlottakat társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége [Btk. 226. §, a tényállás 1. pontja] miatt egyaránt 6 hónap, végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte, egyben őket előzetes mentesítésben részesítette. Rendelkezett a bűnjелеk tárgyában és a bűnügyi költség viseléséről.

Ugyanakkor Ádám Norbert I. r. vádlottat az ellene társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége [Btk. 226. §, a tényállás 3. pontja] és könnyű testi sértés vétsége [Btk. 170. § (1) bekezdés, a tényállás 3. pontja], valamint Katkó Sándor II. r. vádlottat további 2 rendbeli társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége [Btk. 226. §, a tényállás 2. és 3. pontja] és 1 rendbeli könnyű testi sértés vétsége [Btk. 170. § (1) bekezdés, a tényállás 3. pontja] miatt emelt vád alól felmentette. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy a Magyar Állam köteles Ádám Norbert I. r. vádlott költségeit, továbbá védőjének az eljárás során nem előlegezett díját és költségeit megtéríteni.

Az ítélet ellen az ügyész a felmentések miatt bűnösség megállapítása, míg Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlott tekintetében büntetésük súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

Az ügyész a fellebbezését a tényállás 1. és 3. pontjában foglaltak kapcsán utóbb írásban is indokolta. Az 1. pontban megvalósított bűncselekmény miatt Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlottak fogházbüntetésének súlyosítását, egyben lefokozásukat indítványozta. A 3. tényállási pontban pedig nem bűncselekmény, hanem bizonyítottság hiánya okán indokolt Ádám Norbert I. r. és Katkó Sándor II. r. vádlott felmentése.

Fellebbezéssel élt az elsőfokú ítélettel szemben Katkó Sándor II. r. vádlott enyhítés, védője felmentés végett; míg Jakab Lajos III. r. vádlott és védője elsősorban felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. január 28. napján kelt BF.904/2009/3-I. számú átiratában az 1. pontban írt cselekmény kapcsán a tényállás kiegészítését, Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlott büntetésének súlyosítását, egyben az előzetes mentesítés mellőzését indítványozta.

A 3. tényállási pont tekintetében a felmentés jogcímének megváltoztatását, bűncselekmény hiánya helyett bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta Ádám Norbert I. r. és Katkó Sándor II. r. vádlottaknak.

Végül a 2. tényállási pont esetében a Katkó Sándor II. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést visszavonta, így ebben a tekintetben az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett.

A másodfokú eljárásban Jakab Lajos III. r. vádlott védője útján indítványozta a Fővárosi Bíróság 26.P.26.597/2009. számú iratainak beszerzését. Tette ezt arra hivatkozással, hogy a rendelkezésre álló adatai szerint az interneten közzétett, Rédei Istvánhoz köthető információk a polgári peres irat keresetlevelében foglaltakon

**Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.**

3

alapulnak; márpedig azok az ő védekezésért támasztják alá, ugyanis aszerint a sértett sérülését nem ő, hanem valamelyik kollégája okozhatta.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta.

Hivatkozott a vádbeli napnak, az aznap történteknek a rendkívüli voltára és a bizonyítás nehézségeire. Ez utóbbi kapcsán elsősorban arra, hogy a rendőrök nem viseltek azonosítót; másrészt pedig hogy objektív, az érintetteken kívülálló, a vádat alátámasztó konkrét bizonyítékok csak az I. pontban foglalt cselekménnyel összefüggésben álltak rendelkezésre. Ebben az intézkedésben való részvételét egyébként Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlott el is ismerte; az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a bizonyítékokat, beleértve a szakértői véleményt, és az egység parancsnokának, Konyha Lászlónak a tárgyaláson tett meglehetősen furcsa és cinikus vallomását.

A 3. tényállási pont esetében a rendőri intézkedés során a szükségesség és arányosság követelménye sérült, a bűncselekmény megvalósult; ugyanakkor az, hogy azt a megvádolt személyek követték volna el, valóban nem volt bizonyítható.

Összességében ezért ez utóbbi felmentés jogcímének a megváltoztatását, Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlottak büntetésének fentiek szerinti súlyosítását indítványozta.

Az 1. tényállási pont sértettjének, Rédei Istvánnak a jogi képviselője a fellebbviteli főügyészi állásponttal egyezően az intézkedés szabálytalanságára, megalázó voltára mutatott rá, mely általánosságban az embereknek a jogállamiságba, rendőrségbe vetett hitét is sértette.

Ádám Norbert I. r. és Katkó Sándor II. r. vádlottak közös védője arra hivatkozott, hogy a vádlottak utasításra, a kapott parancsnak megfelelően cselekedtek. Észrevételezte, hogy ha az ügyészség a beosztott rendőrök ténykedését jogszerűtlennek ítélte meg, úgy ennek ki kellett volna hatnia a parancsnok büntetőjogi felelősségének megítélésére is.

Az intézkedés során az arányosság követelménye nem sérült, az erős testalkatú sértett akaratának megtörésére rendőri túlsúlyt kellett biztosítani. A kényszerítő eszközök sorrendiségének, alkalmazhatóságának kérdésében a kellően ki sem képzett vádlottaknak másodpercek alatt kellett a helyszínen dönteni; velük szemben – így utólag – a kapott parancs végrehajtásának szakszerűségét vizsgálni, boncolgatni nem helyes.

Budapesten káosz uralkodott, noha rendnek, biztonságnak kellett volna lennie; nagyon sok rendőr meg is sérült azon a napon. Csapaterő alkalmazása történt, ilyen esetben a társas elkövetés megállapításának nem lehet helye.

Nem volt vizsgálódás tárgya, hogy hogyan volt lehetséges: a helyszínen éppen jelen volt egy tévés stáb, az eseményeket fotósorozat rögzítette; mindez felveti a provokáció gyanúját.

A 3. tényállási pontban írt cselekmény idején Ádám Norbert I. r. vádlott nem is volt a helyszínen, összességében ezért a vádpont kapcsán a felmentő rendelkezések változtatás nélküli helybenhagyását; másrésztől Katkó Sándor II. r. vádlottnak a

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

4

további bűncselekmény vádja alóli felmentését, ennek hiányában pedig az időmúlásra és a megváltozott személyi körülményeire figyelemmel az elsőfokú ítéletnek az 1. tényállási pont tekintetében a helybenhagyását indítványozta.

Jakab Lajos III. r. vádlott védője ugyancsak védence felmentését indítványozta.

Védőtársához csatlakozva utalt arra, hogy az arányosság, szakszerűség, szükségesség követelménye nem sérült, s társztatosság megállapításának sem lehet helye. A vádbeli eset kapcsán rendzavarásról, agresszív tömegről beszélt, s ilyenkor a vezéregyéniségek kiemelése indokolt. Többen intézkedtek, s tekintve, hogy Jakab Lajos III. r. vádlott bilincselte, ő nem üthette a sértett fejét. A felvételeken önként, azonnal, elsőként önmagát ismerte fel; ha ezt nem teszi, személye – másokhoz hasonlóan – a feledés homályába veszett volna.

A rendőrség évtizedes tekintélyvesztéséhez nem a jelen intézkedés vezetett; védence pedig az ügy következményeként már eddig is jelentős hátrányokat szenvedett, ezért elsősorban a felmentését, másodlagosan – őt érintően – az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Ádám Norbert I. r., Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlott az időközben megváltozott személyi körülményeiről számoltak be, egyebekben védőikhez csatlakozva a felmentésüket kérték.

Az ellentétes irányú jogorvoslatok közül döntő részében a vádhatósági fellebbezés az alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezéssel érintett részében - az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése szerint.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság a bizonyítás lefolytatásakor az eljárási törvényben írt szabályokat megtartotta. Minden bizonyítékot mérlegelési körébe vont, azokat önmagukban és összességükben értékelte, s e tevékenységéről számot is adott.

Az általa flymódon megállapított ítéleti tényállás megalapozott; némi kiegészítést, pontosítást mégis tenni kell az iratok tartalma, valamint a másodfokú nyilvános ülésen a vádlottak személyi körülményeit érintően előadottak alapján:

- Ádám Norbert I. r. vádlottnak 2010. decemberében gyermeke született, felesége e gyermek után ellátásban részesül. Az I. r. vádlott a BRFK Bevetési Osztályán teljesít szolgálatot főtörzsőrmesteri rendfokozatban.
- Katkó Sándor II. r. vádlottnak 2010. június 17. napján Sára utónévvű gyermeke született, felesége GYED-ben részesül. A II. r. vádlott havi jövedelme 105.000 - 110.000,- forint; lakásvásárlásból credően 3,6 millió forint hiteltartozása van. Katkó Sándor II. r. vádlott két esetben - 2008. és 2009. évben - figyelmeltetésben részesült szakszerűtlen intézkedés fegyelemsértésének elkövetése miatt [elsőfokú bírósági iratok 29. sorszámu átíratja].
- Jakab Lajos III. r. vádlott felesége - aki GYED-ben részesül - rendőrségi alkalmazotként havi 40.000.- forint lakhatási támogatást kap. A család

Fővárosi Ítéletábrla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

5

jövedelmét havi 48.000.- forint gépjármű és 80.000.- forint törlesztő részletű lakáshitel terheli.

- Az elsőfokú ítélet nyilvánvaló elírásait - például az 5. oldal harmadik és ötödik bekezdésében - helyesbítve rögzíthető, hogy a III. r. vádlott neve Jakab Lajos, az 1. tényállási pont sértettje Rédai István, az elkövetés helyszíne a VI. kerület.

Indokolt a sértettek által elszenvedett sérülések pontos rögzítése az iratoknál elfekvő szakvélemények alapján. Eszerint:

- Rédai István az 1. tényállási pontban írt bántalmazás következtében az elsőfokú ítélet 6. oldalának negyedik bekezdésében írtakon túl a bal felkaron a külső felszínen ferde lefutással 0,5 cm szélességben 20,0 cm-es hosszúságban vörhenyes színárnyalattal "enyhe felhám-sérülés"-t szenvedett. A jobb hónalj alatt és a hason jelzett lágyrész zúzódás konkrétan 3 db. csecsemőtenyényi kiterjedésű vörhenyes bőrelszíneződés volt. A sérülések nagy valószínűséggel keletkeztek a Rédai István által megjelölt módon, időben és körülmények között [Nyom.1502/2006. nyomozati iratok 291-295. oldala]. A sértett ugyanezen nyomozati irat 265. oldalán nyilatkozott akként, hogy magánindítványt nem kíván előterjeszteni.
- Tompach Györgyöt a 3. tényállási pontban írt esetben a fején helyesen legkevesebb hét rendbeli tompa közepes- illetve nagy-erejű mechanikai behatás - ütés - érte. Az elszenvedett sérülései a következők: a hajas fejbőrben négy darab 2 cm-es, a bal szemöldök felett pedig egy darab kb. 3 cm-es tátongó zúzott sebzés és ezeken túlmenően a fej baloldalán több rendbeli kialakulóban lévő hüvelykujbegynyi vérömleny formájában jelentkező fedett lágyrész zúzódása keletkezett; mely sebtisztítást, a sebszélék öltéssel való zárását igényelte. A sérüléseket a fejet ért nagyszámú tompa közepes-nagy erejű tompa mechanikai behatás okozta. A keletkezés kapcsán az elesés, pusztá kézzel való bántalmazás kizárt; rúgás, botszerű tárggyal ütés a legvalószínűbb. A sérülések a sértetti előadás szerint létrejöttek; azok a test megragadásával, bilincselés kikényszerítésével és a test egy rendbeli földre vitelével nem magyarázhatók [Nyom.1589/2006. nyomozati irat 103-105. oldala].

Végül a 3. tényállási pont tekintetében az elsőfokú ítélet 7. oldalának első, valamint 42. oldalának második-harmadik bekezdésében a fellebbviteli főügyészi indítványban jelzett ellentmondás csupán látszólagos. A rendőrsorfall, illetve a civil csoportosulás egymással szemben helyezkedett el, s ezért a jobb-, illetve baloldali helymeghatározás attól függ, hogy az kinek a nézőpontjából történik. Tompach György sértett az Alkotmány utcának az Arany János utca felőli, azaz déli oldalán; míg a vádlottak inkább a szemben lévő, a Kőrúthoz közeli északi oldalán helyezkedtek el.

A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal együtt az elsőfokú ítéletben az 1. és a 3. tényállási pont kapcsán írtak már mindenben helyesek, teljeseek.

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

6

A történések illetően való megállapítását lényegében senki sem támadta; az eseményekről ugyanis a személyes beszámolókon túl nagy mennyiségű fénykép, továbbá videofelvétel, az abban rögzítetteket elemző műszaki szakértői vélemény áll rendelkezésre.

A vád és a védelem egymással mégis szöges ellentétben álló eltérő értékelése a jogi megítélés különbözőségére vezethető vissza.

El kell választani, külön kell vizsgálni a délelőtti órákban a Teréz körúton történeteket [tényállás 1. pontja], valamint - a megvádolt személyek azonosságától függetlenül - az Alkotmány utca-Bajcsy Zsilinszky út kereszteződésében délután 16 óra körül zajló eseményeket [tényállás 3. pontja].

S már itt utalni kell arra, hogy egyik helyszín történései sem hasonlíthatók az aznap a késő esti, éjszakai órákban a Kossuth Lajos utcában zajlottakhoz, vagy a TV-ostrom" néven elhíresült eseményekhez.

Bár a védelem visszatérően rendzavarásról, káoszról, agresszív tömegről szolt, az 1. tényállási pont esetében ennek a rendelkezésre álló nagyszámú bizonyíték alapján nyoma sincs. A felvételek tanúsága szerint a Nyugati tértől az Oktogon felé haladó emberek nem alkottak zárt egytestet, "tömeget"; sokkal inkább lazán, egymástól távolságot tartva függetlenül haladó, rendezettség nélküli személyek atrocitásmentes haladását lehet érzékelni.

Megjegyzendő, hogy Rédei Istvánnal szemben a BRFK Közbiztonsági Szervek Igazgatásrendészeti Főosztály Szabálysértési és Koordinációs Alosztályának feljelentése alapján az Sztv.142. § (1) bekezdés b) pontja szerinti rendzavarás szabálysértése miatt indult, majd folyt szabálysértési eljárás ezen történések miatt.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2006. október 25., december 5., 2007.január 23. és február 21. napján megtartott folytatólagos tárgyalás alapján meghozott 5.Sze.17.797/2006/12. számú végzésével az eljárást megszüntette. Határozatában rámutatott, hogy a kérdéses útszakaszon vonuló személyek rendbontó, erőszakos, garázda magatartást nem tanúsítottak, Rédei István részéről a közrend egészére negatívan ható erőszakos magatartás kifejtésére nem került sor; tevékenysége nem minősíthető olyan rendbontó magatartásnak, ami rendőri intézkedést tenne szükségessé.

Noha - a jelen büntetőiratokhoz csatolt - hivatkozott szabálysértési iratban és határozatban foglaltak a büntetőbírásgot nem kötik, mégis jellemző, hogy a rendőri intézkedés eredeti okaként hivatkoztak kezdettől fogva és semmilyen hatóság előtt nem állták meg a helyüket.

Nyilván ezzel hozható összefüggésbe, hogy a büntetőeljárás során a rendőri intézkedés szükségességét már közlekedési szabálysértés megvalósításával próbálták megokolni a vádlottak.

Kétségtelen, hogy a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet [KRESZ] 21. § (1) bekezdése szerint a gyalogosnak - ha van - a

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

7

járdán kell közlekednie; és e szabály megszegője az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet [Szabs.r.] 54. § (1) bekezdése szerint 30.000.-forintig terjedő pénzbírsággal sújtható.

Ez a szabálysértés azonban - sem általános súlyát, sem a konkrét elkövetés körülményeit tekintve - nem szolgálhatott volna a jelen rendőri intézkedés alapjául.

A sértettnek bármely felhívás, felszólítás nélküli "intézkedés alá vonása", "kiemelése" - ami a jelen esetben azt jelentette, hogy Jakab Lajos III. r. vádlott őt előbb minden előzmény nélkül fejbe vágta, majd hátulról szorító fogással földre vitte, Katkó Sándor II. r. vádlott pedig rendőrbotjával szűrő mozdulatokkal többször megütötte - indokolatlan, szükségtelen, aránytalan, ebből következően szakszerűtlen és jogszerűtlen volt.

Magyarországon, Budapest egyik legforgalmasabb útján nappal, a délelőtti órákban nemzeti színű zászlóval spontán módon haladó személynek mindennemű előzetes felszólítás nélküli kiemelése; bármely támadó vagy ellenszegülő mozdulatának hiányában a vele szemben intézkedő több rendőr, köztük a II. és III. r. vádlottak által kifejtett erőszak alkalmazása - amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott - jogosnak nem mondható.

Mindezt a jelenlévők akkor ott nyomban fel is ismerték; erről nem csupán a kihallgatott tanúk számolnak be egyezően, hanem az eseményeket szemlélők arcáról is a megdöbbenés, értetlenség olvasható le az iratoknál fellelhető fényképek, felvételek tanúsága szerint.

Itt kell megjegyezni: nem hivatkozhatnak eredménnyel arra a vádlottak, hogy cselekményüket esetlegesen a parancsnokuk utasítására hajtották végre. A fentiek szerint a laikusok által is felismerhetően jogtalan intézkedést nem teszi jogszerűvé, ha az parancsra történik.

A rendőr az intézkedése során a hatályos jogszabályi előírásoknak van alávetve. A konkrét intézkedésével összefüggésben nem valamely parancsnoki, magasabb előljárói, miniszteri vagy kormányzati elvárásnak való megfelelés szolgálja, biztosítja számára, - személyében és hivatalos személyi minőségében - a sérthetlenségét, eljárása okán és amiatt a támadhatatlanságát; hanem az, ha mindenkor a jogszerűség talaján végzi a tevékenységét. A parancsnoki utasítás a vádlottak szerint sem arra vonatkozott, hogy a sértettet bántalmazzák; a tömegből kiemelésre akár szóbeli felszólítással is sor kerülhetett volna, melyet meg sem kíséreltek.

Végül a sajtónak a jelen ügyben játszott szerepe kapcsán korántsem a védelem által jelzett valamely provokációs célzatot vélte a másodfokú bíróság felismerni.

Sokkal inkább a nyilvánosság, ezen belül a sajtó korlátozás nélküli működésének fontosságát igazolják a történések, hiszen az 1. tényállásban foglaltakról készült fotók közzététele szolgált alapul a büntetőeljárás megindulásához, majd végső soron a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapításához.

A 3. tényállási pontban foglaltak térben és időben máshol és máskor, 16 óra körüli időben - a délelőttihez képest már megváltozott körülmények között - zajlottak.

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

8

Ekkor a rendőrsorfalban állókat már atrocitások érték, őket követel dobálták. Ezzel együtt sem helytállóak az elsőfokú ítéletben a 40. oldal negyedik bekezdésétől kezdődően az intézkedés jogszerűsége vonatkozásában írtak.

Szükségtelenül cselelt az elsőfokú bíróság a tömegosztatás hatályos részletszabályait, annál is inkább, mivel a konkrét vádbeli esetben a hivatkozott szolgálati kutya alkalmazására, vizágyú bevetésére egyáltalán nem került sor.

Ugyanakkor viszont - a váddal egyezően - tartalmazza az elsőfokú ítéleti tényállás a 7. oldal második bekezdésében, hogy a testi kényszer alkalmazásával már földre vitt Tompach Györgyöt a fején két esetben megütötték, egy esetben pedig fartájékon rúgták.

Azzal viszont adós maradt az elsőfokú bíróság, hogy ez utóbbiak alkalmazására a szolgálati szabályzat mely rendelkezése, avagy milyen más jogszabály ad az intézkedő rendőrnek felhatalmazást. Ennek pedig az az oka, hogy ilyen szabály nem létezik, ez az elkövetői magatartás a Btk. 226. § szerinti hivatali bántalmazás vétségeként, s azzal halmazatban testi sértés vétségeként értékelendő.

Tekintve, hogy kétséget kizáró bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy ez utóbbi cselekményeket a megvádolt Ádám Norbert I. r. és Katkó Sándor II. r. vádlottak követték el, felmentésük helyesen bizonyítottság hiányában történhet meg a Be. 331. § (1) bekezdése szerint.

A másodfokú bíróság ezt - az érdemi határozat rendelkező részét nem érintő - változtatást megtette; a felmentés jogcímként a bebizonyítottság hiányára hivatkozik.

Ádám Norbert I. r. vádlottra vonatkozóan az alábbi megjegyzést kell még tenni: arra kétségtelenül van adat, hogy egy aznap reggeli Kossuth téri intézkedés során elfogást hajtott végre [elsőfokú bírósági iratok 25. sorszámu jegyzőkönyvéhez csatolt rendőri jelentés adata]. Ez azonban korántsem zárja ki, hogy 16 óra körüli időben a 3. tényállási pontban írt bűncselekmény helyszínén tartózkodjon.

Ezért helyes esetben is a bizonyítottság hiányának okán történő felmentés.

Az 1. tényállási pontban foglalt cselekmény kapcsán viszont Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítása helyes és annak minősítése is törvényes.

A vádlottak Rédei Istvánt szándékegységben, egyazon intézkedés során közösen bántalmazták. Cselekményük társtettesként elkövetettkénti minősítése helytállóan történt.

A védelemnek az ezzel szemben kifejtett azon álláspontja, hogy a csapaterő alkalmazása a társtettség megállapíthatóságát kizárná, nem foghat helyt. Annak felvetése, hogy Rédei István sértettnek - egyéb lehetőség hiányában, mintegy "maradék-elv" alapján - közlekedési szabálysértésként értékelt magatartása csapaterő alkalmazását indokolta, tette volna szükségessé, minden komolyságot nélkülöz.

Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

9

A büntetés nemének és mértékének megválasztása során megfelelő körülményekkel járt el az elsőfokú bíróság; a súlyosító, valamint enyhítő körülményeket feltárta és értékelte.

Továbbmenően a vádlottak javára szól az újabb időmúlás, Katkó Sándor II. r. vádlott esetében pedig kiskorú gyermekes családos állapota.

Ugyanakkor a vádlottak terhére kell értékelni, hogy a rendőri hatalommal visszaélve elkövetett cselekményüknek országos nyilvánosságra kerülése az egész rendőri állomány, a jogállam kedvezőtlen megítélését eredményezte.

Katkó Sándor II. r. vádlott a cselekmény elkövetésekor még csupán két éves rendőri múlttal rendelkezett. Az azóta eltelt időben két esetben is figyelmeztetésben részesült. Társával szemben Jakab Lajos III. r. vádlottnak a jóval huzamosabb, 1993.-tól kezdődően végzett rendőri munkája kifogás alá nem esett. A jelen vádbeli esetről viszont ő volt a rangidős és magasabb rendfokozatú; jó példával neki kellett volna társai előtt járnia. Ehhez képest a kifogás alá eső rendőri intézkedést éppen ő kezdte, mégpedig azzal, hogy a sértettet előzetes felszólítás nélkül fejtetőre állította.

Mindezek alapján – a generális prevenció elvét is szem előtt tartva – a másodfokú bíróság a büntetések súlyosítására ugyan kellő indokot nem talált, de a fellebbviteli főügyészi indítvánnyal egyezően a Btk. 104. § (1) bekezdés szerinti előzetes mentesítést mindkét vádlott tekintetében mellőzte.

A Fővárosi Ítéletábla nem osztotta a dr. Simonyi Endre által készített szakértői véleményekkel kapcsolatos elsőbírói fenntartásokat.

Az 1. tényállási pont kapcsán a szakértő kirendelésére először 2006. december 15. napján került sor [Nyom.1502/2006. nyomozati iratok 399. oldala]. A 2007. január 2. napján elkészült szakvélemény [nyomozati iratok 437. oldala] már azonosítja Rédei István sértett fojtogatójaként Jakab Lajos III. r. vádlottat.

A 2007. január 10.-i újabb kirendelés [nyomozati iratok 597. oldala] nyomán a 2007. január 12. napján elkészült szakvélemény [nyomozati iratok 603. oldala] a sértettet fejbe ütő rendőrként megintcsak a III. r. vádlottat nevesíti.

Jakab Lajos III. r. vádlottat mindezekkel kapcsolatosan csak ezt követően vonták be az eljárásba; nevezett az első vallomását 2007. január 17. napján tette meg [nyomozati iratok 863. oldala].

2007. április 10. napján történik a következő kirendelés [nyomozati iratok 647. oldala] arra vonatkozóan, hogy a sértettet bántalmazó másik rendőr lehetett-e Katkó Sándor II. r. vádlott. A 2007. április 13. napján elkészült szakvélemény [nyomozati iratok 651. oldala] igenlő választ követően Katkó Sándor első gyanúsított kihallgatását 2007. április 19. napján fogatosítják [nyomozati iratok 891. oldala].

Sőt, Katkó Sándor II. r. vádlott a dr. Simonyi Endre 2009. május 27.-i tárgyalási meghallgatását követően tesz végülis beismerő vallomást.

Korántsem állítható tehát, hogy a szakvélemények szükségtelenül kerültek volna beszerzésre; az azokban foglalt megállapítások ne szolgálták volna az ügy felderítését.

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

10

A másodfokú bíróság ezért azokat az értékelés körébe vonta és a tényállás megállapítása kapcsán elfogadott bizonyítékok sorában nevesíti dr. Simonyi Endre szakvéleményeit; melynek következményeként az azokkal összefüggésben felmerült szakértői díjakat a vádlottakra terhelte.

A bűnügyi költség megállapításával és viselésével összefüggésben, előjáróban rögzítendő, hogy az elsőfokú bíróság a Nyom.1589/2006. számú nyomozati iratokban vezette a költségjegyzéket; a nyomozás során 6. tételszámon feljegyzett útiköltség-térítést követően 7. tételszám helyett tévesen a 23. tétel következik.

A tényállás 3. pontjában foglalt bűncselekmény tekintetében felmentő rendelkezés született; az ezzel a cselekménnyel összefüggésben felmerült, és a Nyom.1589/2006. számú nyomozati irat költségjegyzékének 1-6 tételei alatt feljegyzett - helyesen - 432.054.- forint költséget a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Ugyancsak az állam viseli a bírói eljárásban e tényállási ponttal összefüggésben, valamint a Ravasz István sértettet érintő 2. tényállási pont kapcsán felmerült büntügyi költséget: a költségjegyzék 26., 28., 29., 30., 33. tételén bejegyzett, szakértői megjelenés és tanú útiköltsége révén felmerült összesen 52.576.- forintot is.

Végül szintén az állam terhén marad a Nyom.1502/2006. nyomozati irat költségjegyzékének 2., 4. és 6. pontjában foglalt összesen 184.148.- forint. Ezeket dr. Simonyi Endre szerzői jogdíjként nevesítette; ilyen jogcímen a vonatkozó jogszabály szakértői díj megállapítását nem teszi lehetővé. Ugyanezen költségjegyzék 6. tétele a Rédei István és Ravasz István sértettek orvos-szakértői vizsgálatának a díja, melynek fele: 16.137.- forint szintén az állam terhén marad.

Mindezek összegzéseként az államot 684.915.- forint terheli.

Ugyanakkor a Nyom.1502/2006. számú nyomozati irat költségjegyzékének 3. tétele [66.180.- forint] a kizárólag Jakab Lajos III. r., míg a 7. tétele [81.996.- forint] kizárólag Katkó Sándor II. r. vádlott tekintetében felmerült számítástechnikai szakértői díj.

A Kj. 1. tétele [214.344.- forint], 6. tételének Rédei István sértett vonatkozásában felmerült fele része [16.138.- forint], valamint az elsőfokú bírósági eljárásban 23-25., 27., 31-32. és 34-37. tételein bejegyzett összesen 80.560.- forint Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlottak között egyenlő részben megoszlik.

Így Katkó Sándor II. r. vádlott külön 237.517.- forintot, míg Jakab Lajos III. r. vádlott külön 221.701.- forintot visel a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a Be. 339. § (3) bekezdésére hivatkozással - pontos összezszerűség meghatározása nélkül - megállapította az állam kötelezettségét a felmentéssel érintett Ádám Norbert I. r. vádlott tekintetében költségei, valamint védőjének az eljárás során nem előlegezett díjának és költségeinek megtérítése tárgyában; noha a felmentő rendelkezése akkor még jogerőre sem emelkedett.

A másodfokú bíróság az érdemi tartalmat nem hordozó döntést mellőzte; az elsőfokú bíróságnak a Be. 578. § (2) bekezdése szerinti különleges eljárásban lesz majd

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2010/11.

11

lehetősége arra az igény bejelentését követően, hogy a külön jogszabályban meghatározott mértékben a kérdéses összegről szükség szerint határozzon.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, míg egyebekben a helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

B u d a p e s t, 2011. év január hó 26. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k.
előadó bíró

Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 2009. év október hó 13. napján kelt 9.B.707/2007/36. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.37/2010/11. számú ítéletében írt változtatással Ádám Norbert I. r., Katkó Sándor II. r. és Jakab Lajos III. r. vádlottakkal szemben jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

B u d a p e s t, 2011. év január hó 26. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelképe

Horváth Anna
bíróági ügyintéző

BUDAPESTI NYOMOZÓ ÜGYÉSZSÉG

1056 Budapest, Belgrád rakpart 5.
Postacím: 1461 Budapest, Pf. 65.
Telefon: 483-2670, BM: 15-602

§	Dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd Kiváló jogi szakember	§
Értékeztetve:	2011. OKT. 25	
Eljártatva:	2011. 11. 22	
Ügyvezető:		

Nyom. 1766/2011/I.

HATÁROZAT

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége és más bűncselekmény gyanúja miatt a dr. Morvai Krisztina és dr. Gaudi-Nagy Tamás által tett feljelentés nyomán indult bűnügyben a nyomozást a D. Gábor és V. Richárd nevű személyek esetének vonatkozásában a Be. 190. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján – mivel a cselekmény nem bűncselekmény –, F. Gábor esetének vonatkozásában a Be. 190. §-a (1) bekezdésének h) pontja alapján – mert a cselekményt már jogerősen elbírálták –, a többi eset vonatkozásában pedig a Be. 190. §-a (1) bekezdése e) pontjának II. fordulata alapján – elévülés miatt –

megszüntetem.

A határozatot a feljelentőknek valamint Darnay István, Fodor Gábor, Dóri Gábor és Váradi Richárd sertetteknek azzal küldöm meg, hogy a sertettek vonatkozásában a határozattal szemben a Be. 198. §-ának (2) bekezdése alapján a Fővárosi Főügyészséghez címzett panasznak van helye, melyet a Budapesti Nyomozó Ügyészségnél célszerű előterjeszteni.

INDOKOLÁS

Dr. Morvai Krisztina és dr. Gaudi-Nagy Tamás a 2011. szeptember 16. napján kelt, és a legfőbb ügyésznek címzett beadványukban előjárói gondoskodás elmulasztásának büntette és más bűncselekmények miatt feljelentést tettek. Ennek nyomán a Budapesti Katonai Ügyészség 2011. szeptember 16. napján nyomozást rendelt el, majd a 2011. szeptember 28. napján kelt, B.XIII.694/2011. számú határozattal az előjárói gondoskodás elmulasztásának büntette és más bűncselekmények gyanúja miatti bűnügyről a feljelentésben szereplő, és a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétségének gyanújára utaló hét konkrét cselekmény miatt nyomozást elkövetették, és azt az annak elbírálására hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Budapesti Nyomozó Ügyészséghez áttették.

A nyomozás során elsőként vizsgáltuk a feljelentésben, illetve annak mellékletében felsorolt, és a Budapesti Katonai Ügyészség áttételi határozatával érintett – a 2006. szeptember 19. és 21. napja közötti időszakban Budapest területén fogantatott rendőri kényszerintézkedésekkel összefüggő – konkrét eseteket.

A feljelentés, illetve annak melléklete szerint

- a D. János nevű személyt két társával együtt 2006. szeptember 21. napján 0 óra 39 perckor a Budapest VI. kerület, Nyugati téren az akkori REBISZ állományába tartozó rendőrök elfogták, melynek során őt bántalmazták, tonfával megütötték, illetve megrúgták, melynek következtében könnyebb sérüléseket szenvedett.
- Az F. Gábor nevű személyt 2006. szeptember 21. napján 0 óra 40 perckor a Budapest VI. kerület, Nyugati tér közelében az akkori REBISZ állományába tartozó rendőrök elfogták, őt a földre vitték és ott bántalmazták, több alkalommal ököllel arcon ütötték, majd a bilincselése során is több alkalommal megütötték tonfával, mely bántalmazások következtében könnyebb sérüléseket szenvedett.
- Az L. Gábor nevű személyt 2006. szeptember 21. napján, az esti órákban a Budapest VI. kerület, Nyugati tér közelében tömegkezelési feladatokat ellátó rendőri egység egy tagja a földre lökte, majd többen megrúgták őt, illetve gumibottal megütötték, melynek következtében az egyik térdén porcleválásos sérülést szenvedett, és megsérült a mellkasa és törzsének bal oldala is a bordaív vetületében.
- A D. Gábor és V. Richárd nevű személyeket 2006. szeptember 21. napján, 0 óra 30 perckor a Budapest VI. kerület, Nyugati tér közelében az akkori REBISZ állományába tartozó rendőrök elfogták és megbilincseltek, melynek során a bilincseléskor használt kábelkötöző mindkettőjük kezén hámfosztásos és zúzódásos jellegű sérüléseket okozott.
- Az L. Milán és P. Árpád nevű személyeket 2006. szeptember 20. napján a Budapest VI. kerület, Teréz körút és Aradi utca kereszteződésének közelében a tömegoszlatást végző rendőrök elfogták, illetve ezt megelőzően bántalmazták őket, az L. Milán nevű személyt három rendőr több alkalommal megrúgta és ököllel megütötte.
- Az M. László nevű személyt 2006. szeptember 20. napján 0.30 óra körüli időben a Budapest V. kerület, Múzeum körút 15/B. szám alatti ház kapualjában a helyszínen közelében tömegkezelési feladatokat végző rendőrök a földre vitték, legalább egy percig folyamatosan ütöttek és rugdosták a felsőtestét és a fejét, majd a fejét több alkalommal az aszfaltnak ütötték, később pedig a Magyar Rádió Budapest VIII. kerület, Bródy Sándor utca 5-7. szám alatti épületének udvarán két alkalommal gyomorszájon ütötték, felsőtestét több alkalommal ököllel megütötték, és a fejét többször a falba verték.

A nyomozás során ezt követően megvizsgáltuk a 2006. szeptemberi eseményekkel kapcsolatban a Budapesti Nyomozó Ügyészségben hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége és más, ehhez kapcsolódó bűncselekmények miatt korábban folyamatban volt nyomozások iratait, valamint a Civil Jogász Bizottság 2008. március 13. napján kelt feljelentését, és az ahhoz mellékletül csatolt iratokat és videofelvételt.

Ezek alapján megállapítottuk, hogy a jelen nyomozás alapját képező feljelentésben, illetve a Budapesti Katonai Ügyészség áttételi határozatában egyedileg megjelölt esetek közül az L. Gábor, L. Milán, P. Árpád és M. László nevű személyek sérelmére elkövetett cselekmények miatt – az erre vonatkozó, a sértettektől vagy más személyektől származó feljelentés, tartalma alapján feljelentésnek minősülő panasz, vagy egyéb, a nyomozás elrendelésére alkalmas jelzés hiányában – büntetőeljárás nem indult, illetve a sértettek személyét sem önmagában, sem a velük történt események alapján azonosítani nem volt lehetséges.

A feljelentésben is hivatkozott Nyom. 1307/2006. számú ügy iratai alapján megállapítható volt, hogy a D. János nevű személy valójában Darnay János, az F. Gábor nevű személy valójában Fodor Gábor, a D. Gábor nevű személy valójában Dóri Gábor, a V. Richárd nevű személy pedig valójában Váradai Richárd, akik ellen Nyom. 1307/2006. számon csoportosan

és felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak bűntette miatt eljárás volt folyamatban, melyet a 2007. június 13. napján kelt, Nyom. 1307/2006/1. számú határozattal velük szemben – bizonyítottság hiányában – megszüntettünk. Megállapítottuk azt is, hogy a rendőrségben és a nyomozó ügyészségen tett gyanúsított kihallgatásai során sem Darnay János, sem Dóri Gábor, sem pedig Váradi Richárd nem tettek említést a sérelmükre elkövetett bántalmazásról.

Megállapítottuk továbbá, hogy a Nyom. 1375/2006. számon a Fodor Gábor sérelmére elkövetett bűncselekmény kapcsán hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége és más bűncselekmény miatt nyomozást folytattunk, melyet követően a gyanúsítottként kihallgatott rendőrökkel szemben 2007. június 01. napján vádat is emeltünk. Az eljárás 2008. január 04. napján, a vádlottak felmentésével jogerősen befejeződött.

Az elkövetés idején hatályban lévő Btk 226. §-ába ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétségét az a hivatalos személy követi el, aki hivatalos eljárása során mást tetteleg bántalmaz.

A Dóri Gábort és Váradi Richárdot érintő esettel kapcsolatban azonban megállapítható, hogy a feljelentés szerint sérelmük az, hogy a bilincselésükkor használt kábelkötöző mindkettőjük kezén hámosztásos és zúzódásos jellegű sérüléseket okozott. A bilincs, mint kényszerítő eszköz alkalmazását a cselekmény idején hatályban lévő Rtv. 48. §-a is lehetővé tette a rendőrség számára, illetve az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. Ugyanakkor tény, hogy még a jogszerűen alkalmazott kényszerítő eszközöknek is velejárója, sajátossága, hogy alkalmazásuk testi sérülést is okozhat. Ennek ellenére az így keletkezett sérülésekkel kapcsolatban a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétségének és a könnyű testi sértés vétségének gyanúja – jogellenesség hiányában – fel sem merülhet, így a nyomozást Dóri Gábort és Váradi Richárd esetének vonatkozásában a Be. 190. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján – mivel a cselekmény nem bűncselekmény – kellett megszüntetni.

A Fodor Gábor sérelmére elkövetett cselekménnyel összefüggésben kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a Nyom. 1375/2006. számú ügy tényállásával való azonossága miatt az említett ügy 2008. január 04-i jogerős befejezésével a cselekmény jogerősen elbíráltá vált, így ennek kapcsán a Be. 190. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a nyomozás megszüntetése volt indokolt.

A feljelentésben és annak mellékletében foglaltak közül a Darnay Jánossal, illetve az L. Gáborral, L. Milánnal, P. Árpáddal és M. Lászlóval kapcsolatban közöltek egyértelműen a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétségének, valamint az ezzel halmazatban elkövetett testi sértés bűncselekményének elkövetésére utalnak azzal, hogy M. László vonatkozásában a Btk. 170. §-a (3) bekezdésének 1. tételebe ütköző védekezésre képtelen személlyel szemben elkövetett könnyű testi sértés bűntettének gyanúja is felmerül.

E bűncselekmények büntethetősége a Btk. 33. §-a (1) bekezdésének b) pontjában foglaltak alapján három év elteltével elévül. Tekintettel arra, hogy Darnay János, illetve az L. Gábor, L. Milán, P. Árpád és M. László nevű személyek esetében – különös tekintettel arra, hogy a sértettektől vagy más személyektől származó feljelentés, tartalma alapján feljelentésnek minősülő panasz, vagy egyéb, a nyomozás elrendelésére alkalmas jelzés hiányában

büntetőeljárás nem indult – a Btk. 34. §-ának a) pontja értelmében 2006. szeptember 20., illetve 21. napján megkezdődött elévülést nem szakította félbe büntetőeljárási cselekmény, így a sérelmükre elkövetett bűncselekmények büntethetősége 2009. szeptember 21., illetve 22. napján elévült. Ennek megfelelően esetükben a nyomozás megszüntetése a Be. 190. §-a (1) bekezdése e) pontjának II. fordulata alapján került sor.

Budapest, 2011. október 24.

Dr. Fáyai Zsolt sk.
vezető ügyész

A kiadmány hitelélül:

irodavezető

KÉPTÁR

I.
TÖRTÉNELMI
ÁTTEKINTÉS

Civil Jogász
Bizottság

„...amire először gondoltunk mi,
akik végigéltük: egy szörnyű film.
De nem az volt. Valóság volt.
S velünk történt...”

zda:
RTA
ILVIA
DITH
JNOS
IRGY
ENC
ság

NEMZETI JOGVÉDŐ SZOLGÁLAT

Feltöltve: 2011. július 19., do

Magyar író

Felmentették Képiró Sándort a "háborús bűnös" vád alól Sajtószemle + video

A Fővárosi Bíróság felmentette Képiró Sándort a háborús bűntett vádjáról

"megcseréltek a szívem helyére"
(Székely Imre)

Kristóf László

ml.kis. csendőrtörzsofőmesterre emlékezünk szeretett szülőfalujában,
Városcsón a református templomban

2006. december 2-án, a 12 órákor kezdődő istentiszteleten. (Várocs, Rákocsi út)

Élelt az önkény törvénytelennél kitöltötte 1959. november 28-án.

Testvére, özvegye és családtagjai várják szeretettel jóakaróit és barátait,
kiknek önzetlen segítsége lehetővé tette, hogy 47 évi reménykedés után,
2006. március 6-án a jog igazságot szolgáltatott és bírósági határozattal is
visszanyerte becsületét, mely neki az életénél is fontosabb volt.

II.

NEVEZETES ÜGYEK, POLITIKAI HÁTTEREK

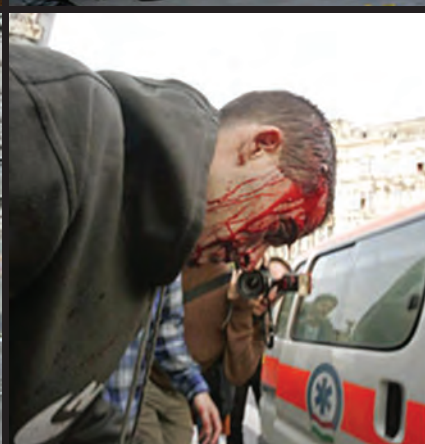
II.

NEVEZETES ÜGYEK, POLITIKAI HÁTTEREK

II.

NEVEZETES ÜGYEK, POLITIKAI HÁTTEREK

II.

NEVEZETES ÜGYEK, POLITIKAI HÁTTEREK

Morvai Krisztina: Ismerd meg Budaházyt!

..... **Újdonságaink**

badságot Budaházynek! Én kitűztem. És Te?

zerintem... 20.

Az igazmondás fényűzése (9/11)

A Göbl család

dr. Zétényi Zsolt

dr. Gaudi-Nagy Tamás

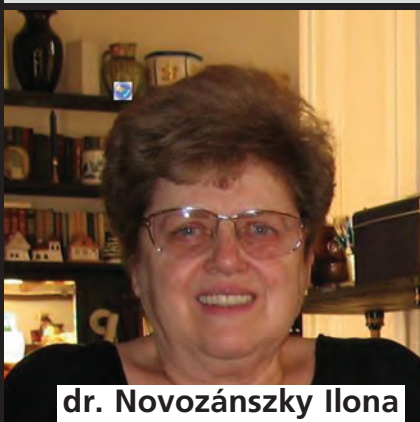

dr. Grespik László

dr. Morvai Krisztina

III.
**JOGVÉDŐK
A NEMZET
SZOLGÁLATÁBAN**

dr. Novozánszky Ilona

dr. Galla János

dr. Gyurta Tibor

III.
JOGVÉDŐK
A NEMZET
SZOLGÁLATÁBAN

dr. Pflanzner László

dr. Vajk Kálmán

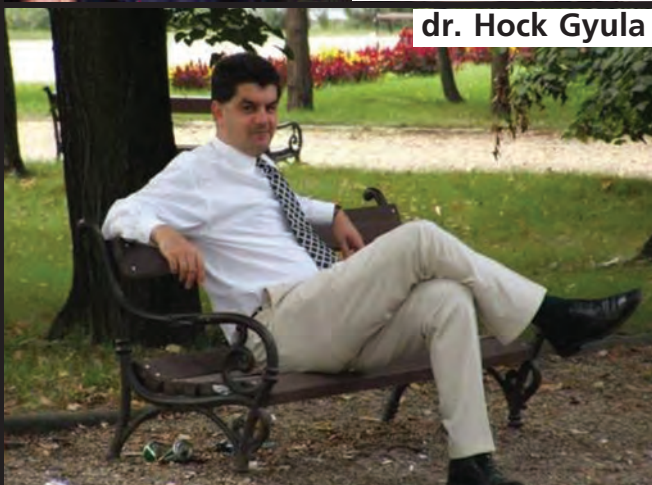
dr. Szathmáry Géza

dr. Kiss Albert

dr. Somogyi János

dr. Hock Gyula

Sajtótájékoztató

Budapest, 2011. július 13.
Parlament Café

NEMZETI
JOGVÉDŐ ALAPÍTVÁNY
NEMZETI
JOGVÉDŐ SZOLGÁLAT
www.nja.hu

IV.

JOGVÉDŐK
AKCIÓBAN

N1 Híradó - Vigyázat, elévülés!
by FaZo01

IV. JOGVÉDŐK AKCIÓBAN

Követeljük a 2006 őszi
rendőrterror azonnali
igazságtételét!

Vigyázat, elévülés!

Morvai Krisztina és Gaudi-Nagy Tamás beszélgetése

Gaudi Nagy Tamás: őszi böszme, te is sorra kerülsz ! - 2011szept16
by hungaristv

*Magyar siker: az Európai Tanács
végre támogatja a területi autonómiát*

Gaudi-Nagy Tamás

Kalmár Ferenc András

V.

VÉDENCEK KÖZELRŐL

VII. RÁADÁS

Lévay Attila

Gonda László

Reiner Péter

Rendőrterror 2006. október 23-án

Alkotmány utca:

Békés tüntetők a Himnuszot éneklik...

Rendőri brutalitás a Váci utcában:

Randalírozó rendőrök

VII.

RÁADÁS

VII. RÁADÁS

Bozóki Antal

Szabó Olga

Rózsnai Sándor

N1: Győzött az igazság

dr. Gaudi-Nagy Tamás

ügyvéd, ügyvezető,
Nemzeti Jogvédő Szolgálat

Gyüre István

AZ NJA ALAPÍTÓI ÉS AZ ELSŐ CSATLAKOZÓK

<i>Alapítók (a 2004. április 2-i alakuló ülésen)</i>	<i>Első csatlakozók (a 2004. októberi bírósági bejegyzés után)</i>
B.-né dr. Szabó Zsuzsanna	dr. Bakondi György
dr. Balás István (kurátor)	dr. Balsai Szabolcs
dr. Cservák Csaba	dr. Barki Éva Mária
dr. Dudás Attila	dr. Futó Barnabás
dr. Forgács Gábor	dr. Holzmann László
dr. Galla János (kurátor)	dr. Kassai Lajos
dr. Gaudi-Nagy Tamás (kurátor)	dr. Király Gábor
dr. Grespik László (kurátor)	dr. Komporday Zoltán †
dr. Jurányi Benedek	dr. Rozsnyai Sándor
dr. Hidas János	dr. Róth Miklós
dr. Kreczinger István	dr. Szabó Olga
Makovecz Imre †	dr. Szeszák Gyula
dr. Mészáros Szilárd	dr. Tóth Albert
dr. Monostory Attila	dr. Törőcsik Mihály †
dr. Nagy László	A Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Szolgálat várja azoknak a támogatását, akik céljaival egyetértenek. <i>Bankszámlaszám:</i> 11600006-00000000-29912821 <i>Külföldről érkező utaláshoz:</i> Bank neve: Erste Bank Hungary Nyrt. (internet cím: www.erstebank.hu) <i>Fiók neve és címe:</i> Budapest-Ferenc krt-i Fiók H-1095 Budapest, Ferenc krt. SWIFT kód: GIBAHUHB, nemzetközi bankszámlaszám: HU45 1160 0006 0000 0000 29912821
dr. Papp G. Bálint	
dr. Palásthy Julianna	
dr. Pápay Mária Gizella	
dr. Polyák László	
dr. Rupp László †	
dr. Sándorfi György	
dr. Sárdi László	
dr. Szabó Lydia Éva	
dr. Szomráki Kálmán	
dr. Szotyori Judit	
dr. Tomcsányi László	
dr. Villányi Ágoston	
dr. Zétényi Zsolt (elnök)	

„Itt nem a Horthy-rendszeren van a hangsúly,
hanem azon, hogy a különböző politikai rendszerekben a bűnt
egyféleképpen kellene megítélni, és nem különbözőképpen...”

dr. Zétényi Zsolt

„A hídlezárás, majd a Kossuth téri és az Astoria környéki csata nagyon
kemény és egyértelmű üzenet volt arra, hogy ezután nem fogja szó nélkül
hagyni a társadalom nemzeti elkötelezettségű része...”

dr. Gaudi-Nagy Tamás

„Vagyis az NJA-nak – az alapító anyja mellett – igazából 3 atyja van.
Még hozzá három oroszán (...). Márpedig ha oroszánok összefognak...”

dr. Grespik László

„Biztos, hogy ebben a Szentlélek műve is benne van, hogy így összekerültek
ezek az emberek.” **dr. Morvai Krisztina**

„A hatalom (...) olyan felháborodást keltett bennem, olyan erős
késztetést indítottak el bennem a cselekvés irányába; emiatt kötöttem ki végül
a Nemzeti Jogvédő Alapítványnál, ill. Szolgálatnál.”

dr. Novozánszky Ilona

„Alkalmunk adódott érezni, hogy a közügyért, az igaz ügyért, valamint
sok esetben ténylegesen a valóság feltárásáért, az igazság kimondásáért
küzdünk a jog sajátos eszközeivel.”

dr. Gyurta Tibor Roland

„Azt tartom a legfontosabbnak, hogy a könyv tudatosítsa azt a felismerést,
hogy helyettünk senki sem védi meg a nemzetet...”

dr. Kiss Albert

„De akár az is nemzeti jogvédelemnek fogható fel, amikor a magyar
nemzet tagjait a külföldi tulajdonban lévő pénzintézetek, biztosító
társaságok, közműszolgáltatók (...) tönkreteszik...”

dr. Somogyi János

„Némi iróniával: a szocialisták vezényelte rendőrterrorral végül is sikerült
„méltó módon” megünnepelni az 1956-os forradalom 50. évfordulóját.”

dr. Pflanzner László

„...sikerült a víztározó-létesítést európai parlamenti bizottsági
ügygé tenni – jóllehet az egészet itthon még mindig agyonhallgatják.”

dr. Szathmáry Géza

„...felháborított az állandó magyargyalázás, -gyűlölet, -kifigurázás,
a kettős mérce, a bolsevik hálózat nemzetrontása...”

dr. Vajk Kálmán

„Kamaszkorom egy íróasztalom fölé fellógatott, tépett lyukas zászló alatt telt.”

dr. Hock Gyula

3000 Ft

